7

moschopulo

33

Recepta pa tinta

.R

ꝗ pa v…
agall… a
aram… 62
dos d… e
tomt… n
vne… o
de la…

BIBLIOTECA
DE LA
Universidad de Salamanca.
Est. 1 Caj. 2 Núm. 17.

un herior alas agallas. y luego colar el
agua y echar las agallas fuera. y luego echar
en el agua delas agallas despues de fria la
caparrosa con su vino y mecer lo con vrat.
y dexar lo dos dias. y despues colar lo.
y poner lo al fuego quito baxee. y echar
le la goma con su vino y mecer lo. y
q̃da hecha. /./. proue todo lo suso
dicho como esta ad verbū y hecha la
tinta halle q̃ estaua blanquissima y me
y torne la a poner al fuego y cozio vna
horabuena y salio buena./

9

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA
SALAMANCA

Ms.
242

M
242

M. Mnz   Dr. Forcada

ὧν μὲν περὶ τὰς λέξεις ἁμαρτημάτων,

[illegible] πρεσβυτέρου κ(αὶ) [illegible] [illegible]
[illegible]
[illegible] ἀλεξάνδρου
[illegible]

Τῶν περὶ τὰς λέξεις ἁμαρτημάτων, ἃ μὲν περὶ μίαν λέξιν γίνεται
ὡς ὁ βαρβαρισμός· ἃ δὲ περὶ λόγον ὡς ὁ σολοικισμός· ἃ δὲ περὶ
ἐναλλαγὴν λέξεως ἐν συντάξει. ὡς ἡ ἀκυρολογία. Βαρβαρισ-
μός ἐστιν. ἁμάρτημα ἐν μιᾷ λέξει παρὰ τὴν [illegible] -
συνήθειαν. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους τέσσαρας· ἔνδειαν· πλεονασ-
μόν· μετάθεσιν· ἐναλλαγήν. ἥ τις ἂν τίθεσις καλεῖται. Περὶ μὲν
οὖν ἔνδειαν, ἅ τις λέγοι Δημοσθένου χωρὶς σ· καὶ γέγραφαν. ἢ
πεποίηκαν· ἀντὶ τοῦ γεγράφασι καὶ πεποιήκασι· περὶ δὲ πλεο-
νασμόν, ἅ τις λέγοι αἰσχύνοις σὺν τῷ σ· καὶ ἐλέγουσαν. καὶ ἐφέ-
ρουσαν· ἀντὶ τοῦ ἔλεγον καὶ ἔφερον· καὶ κοιμᾶσαι καὶ στεφανοῦσαι
τὸ δεύτερον παθητικόν· δέον. κοιμᾷ καὶ στεφανοῖ· ἢ εἴ τις διαι-
ροίη μὴ καλῶς· ὡς τὸ κοῖλον κόϊλον· περὶ δὲ μετάθεσιν. ἅ τις φαίη
κότραφον τὸν κρόταφον· καὶ δρίφον τὸν δίφρον· περὶ δὲ ἐναλ-
λαγήν, γίνεται βαρβαρισμὸς περὶ τὰς προσῳδίας· καὶ ὅταν
ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων παραλαμβάνῃ τὰ γράμματα· οἷον ἄν τις λέγῃ
φιέλην τὴν φιάλην· καὶ ὕελον τὸν ὕαλον· αἰνάτε(?) καὶ χρύσια. τ(?)
[illegible] τοῦ αἰνάτου(?) καὶ χρυσίου· καὶ πετάμενος δέον πετόμενος· ἢ
ἀλλόμενον(?) οὐχ ἁλλόμενον· περὶ δὲ τὰς προσῳδίας· περὶ δὲ τοὺς τόνους, ἅ τις
λέγοι ὀξυτόνως μὲν φίλος· βαρέως δὲ σοφός· καὶ περὶ [illegible] ὡς.
[illegible]· βαρέως δὲ [illegible]· περὶ δὲ τοὺς χρόνους. ἅ τις τὸν μὲν μη
ὀργαζόμενον(?) συνεσταλμένως ἄρτον λέγοι· τὴν δὲ πόλιν. ἐκτεταμένως
ἄρτος· γίνεται δὲ καὶ ἐν γραφῇ μόνῃ βαρβαρισμός, ὅταν τις μὴ κατὰ τὸν
τῆς ὀρθογραφίας λόγον γράφῃ. διὰ μὲν τῆς ει διφθόγγου νείκην. διὰ δὲ τοῦ
ι. τὸ νῖκος· ἢ τὸ ἐγκέφαλος. διὰ τοῦ ν. ἀλλ' οὐ διὰ τοῦ γ· βαρβαρίζουσι
δὲ καὶ οἱ ὅλως ἐκφύλως ταῖς λέξεσιν. ἢ καθόλου ἀπηρχαιωμέναις χρώμενοι.
καὶ λέγοντες. ξύλον μὲν τὸ γραφεῖον· καὶ κράββατον τὸν σκίμποδα.

Haec omnia Theodorus in quarto suae(?) transtulit sumptis etiam exemplis

δέον

βαρβαρισμ(ός)
σολοικισμός
ἀκυρολογία
βαρβαρισμός
1
2
3
4
νίκη
νῖκος
ξύλον
κράββατοι

Iste codex [illegible]

Τῶν περὶ τὰς λέξεις ἁμαρτημάτων, ἃ μὲν περὶ μίαν λέξιν γίνεται
ὡς ὁ βαρβαρισμός· ἃ δὲ περὶ λόγον ὡς ὁ σολοικισμός· ἃ δὲ περὶ
ἐναλλαγὴν λέξεως ἐν συντάξει, ὡς ἡ ἀκυρολογία. βαρβαρισ-
μός ἐστιν, ἁμάρτημα ἐν μιᾷ λέξει παρὰ τὴν περὶ ἑκάστης
συνήθειαν· γίνεται δὲ κατὰ τρόπους τέσσαρας· ἔνδειαν· πλεονασ-
μόν· μετάθεσιν· ἐναλλαγήν· ἢ τις ἀντίθεσις καλεῖται. κατὰ μὲν
οὖν ἔνδειαν, ἄν τις λέγῃ Δημοσθένου χωρὶς σ. καὶ γέγραφαν· καὶ
πεποίηκαν· ἀντὶ τοῦ γεγράφασι καὶ πεποιήκασι· περὶ δὲ πλεο-
νασμόν, ἄν τις λέγοι αἰσχύνοις σὺν τῷ σ. καὶ ἐλέγουσαν. καὶ φέ-
ρουσαν· ἀντὶ τοῦ ἔλεγον καὶ ἔφερον· καὶ κοιμᾶσαι καὶ στεφανοῦσαι
τὸ δεύτερον παθητικόν· δέον κοιμᾷ καὶ στεφανοῖ· ἢ εἴ τις διαι-
ροίη μὴ καλῶς· ὡς τὸ κοῖλον κόϊλον· περὶ δὲ μετάθεσιν· ἄν τις φαίη
κότραφον τὸν κρόταφον· καὶ δρίφον τὸν δίφρον· περὶ δὲ ἐναλ-
λαγήν· γίνεται βαρβαρισμός· περὶ τὰς προσῳδίας καὶ ὅταν
ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων παραλαμβάνῃ τὰ γράμματα· οἷον ἄν τις λέγῃ
φιέλην τὴν φιάλην· καὶ ὕελον τὸν ὕαλον· αἰνᾶτε καὶ χρυσία, τὴν
γενικὴν τοῦ αἰνάου καὶ χρυσίου· καὶ πετάμενος δέον πετόμενος· καὶ
ἅλαμεν οὐχ ἅλομεν· περὶ δὲ τὰς προσῳδίας· περὶ δὲ τοὺς τόνους, ἄν τις
λέγῃ ὀξυτόνως μὲν φιλός· βαρέως δὲ σόφος· καὶ περισπωμένως
σκνιδῶν· βαρέως δὲ θράκων· περὶ δὲ τοὺς χρόνους, ἄν τις τὸν μὲν μὴ
ὀργαζόμενον συνεσταλμένως ἄρτον λέγοι· τὴν δὲ πόλιν, ἐκτεταμένως
ἄρτος. γίνεται δὲ καὶ ἐν γραφῇ μόνῃ βαρβαρισμός, ὅταν τις μὴ κατὰ τὸν
τῆς ὀρθογραφίας λόγον γράφῃ· διὰ μὲν τῆς ει διφθόγγου τὴν νίκην· διὰ δὲ τοῦ
ι. τὸ νεῖκος· ἢ τὸ ἐγκέφαλος διὰ τοῦ ν, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦ γ. βαρβαρίζουσι
δὲ καὶ οἱ ὅλως ἐκφύλως ταῖς λέξεσιν, ἢ καθ' ὑπηλλαγμέναις χρώμενοι.
καὶ λέγοντες· ξύλον μὲν τὸ γραφεῖον· καὶ κράββατον τὸν σκίμποδα·

Hec omnia Theodorus in quarto suo transtulit sumptis etiam exemplis

δέον

βαρβαρισμός
σολοικισμός
ἀκυρολογία
βαρβαρισμός
1
2
3
4
νίκη
νῦκος
ξύλον
κράββατοι

[illegible]

σολοικισμός

ἔνι δὲ τὸ ἐστι. Σολοικισμός ἐστιν ἡμαρτημένη λέξεως σύνθεσις παρὰ
τὴν τοῦ ἑκάστου συνήθειαν. ὥσπερ δὲ ὁ βαρβαρισμὸς παρὰ τοὺς βαρβάρους
εἴρηται, οὕτω καὶ ὁ σολοικισμὸς παρὰ τοὺς σολοίκους. καὶ γὰρ οὗτοι τὴν
προσηγόρευσαν τοὺς βαρβάρους. ἢ καὶ τὸ ἔτυμον. σολοικισμός ἐστιν ὅτι
1 σόου τοῦ λόγου αἰκισμός. γίνεται δὲ καὶ τετραχῶς τέτρασι, ὡς ἐν τῷ. ἐρχεν
2 τελείοις. ἐν δὲ τῇ γάρ. ἡ διὰ προσθέσεως καὶ πλεονασμόν. σπερῶν χρυσῶν ἐξ-
οὐρανόθεν κρεμάσαντες. πλεονάζει γὰρ ἡ ἐξ. κατὰ δὲ ἐναλλαγὴν γίνεται σολοι-
κισμός, ἤτοι ὅταν μέρος λόγου ἀντὶ ἑτέρου τεθῇ. οἷον. εἰ οὕτω τύχοι ὄνομα
3 ἀντὶ ῥήματος ὅστις ὀϊστεύσας ἔβαλε τόξων εὖ εἰδώς. ἀντὶ τοῦ ἐξ ἀδαῆ. ἢ ὄνομα
ἀντὶ ἐπιρρήματος. νέον δ' ἀγόρασε θυμόν, ἀντὶ τοῦ νεωστί. ἢ μετοχὴ ἀντὶ
ῥήματος. αἰνῶς ἀθανάτοισιν ἐοικότες, ἀντὶ τοῦ ἐοίκασιν. ἢ ἄρθρον ἀντὶ
Quot modis cō mittitur soloecismus ἀντωνυμίας. τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἀντὶ τοῦ διό. ἢ ἐπιρρήματι ἀντὶ
προθέσεως. ἀλλὰ σκάμανδρος οἷον δινήεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον
ἀντὶ τοῦ εἰς εὐρέα κόλπον. ἢ ὅταν τὰ συμβεβηκότα τοῖς τοῦ λόγου
μέρεσιν. ἃ ἀλλήλοις ἐναλλάσσωνται. εἶδος. γένος. ἀριθμός. καὶ
ὅταν αἱ διαφοραὶ τῶν ἐπιρρημάτων. ἢ αἱ προθέσεις. ἢ οἱ σύνδεσμοι.
ἢ αἱ τάξεις τῶν συνδέσμων ἐναλλάσσωνται. εἶδος ἐν μὲν ὀνόμασιν
διαγνῶναι κρῖνον. ἀντὶ ὑποθετικοῦ. διὸ ταύτης καὶ μηδ' αὐτὸν ἀϋτεῖ
πίονα. ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς μέγαν ὡς πίονα. ἐν δὲ ἀντωνυμίαις. εἶδος Zenodotus
ὡς Ζηνόδοτος γράφει. μνῆσαι πατρὸς σεῖο. ἀντὶ τῆς σοῦ κτητικῆς κλίσ.
ἐν δὲ ἄρθροις εἶδος. καὶ θώρηχθ'. ὃ γὰρ ἴδωσι. ἀντὶ τοῦ ὃς γὰρ ἴδωσι,
γένος δὲ ἐν μὲν ὀνόμασιν, αἱ θ. θῆλυς ἐοῦσα, ἀντὶ τοῦ θήλεια. ἐν
ἥδε ἀντὶ ἥδεια. ἐν δὲ μετοχαῖς. γένος. οὐ κεν ἔφυ μετ' ὀρφανὸν ὀχέων
πληγέντε. ἀντὶ τοῦ πληγεῖσαι. δυϊκὸς ἀριθμὸς δέ. ἐν μὲν ὀνόμα-
θέσαν ἄγαν παῖδ' ἄντε. ἀντὶ τοῦ θεσάσας. καὶ μὴ διόδων βλοσυροῖς
προσώπασιν ἀντὶ τοῦ προσώποις. σ' ἀμφότεροι. κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη,
καὶ ὄνειαρ. τὸ γὰρ ἀμφότεροι ἐπὶ δύο καὶ οὐκέτι πλεόνων τάττε.

ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις τοῦ λόγου μέρεσιν. ἐναλλάσσονται γὰρ οἱ ἀριθμοί. περὶ δὲ σχῆμα ἐν ἀντωνυμίαις. ζωγρεῖτ᾽ αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἀντὶ τοῦ ἐμαυτὸν συνθέτου. πτῶσις δὲ ἐν μὲν ὀνόμασι. νεστορίδαι δ᾽ ὁ μὲν οὔτασεν. ἀντὶ νεστορίδων. καὶ Τρωσὶ μὲν προμάχιζεν ἀντὶ τοῦ Τρώων. καὶ μητίετα Ζεύς. ἀντὶ τοῦ μητιέτης. ἐν δὲ μετοχαῖς πτῶσις, ἀστράπτων ἐπιδέξια. ἀντὶ τοῦ ἀστράπτοντα καὶ φαίνοντα. ἐν δὲ ἀντωνυμίαις πτῶσις. ἡμῖν αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ. ἀντὶ ἡμῶν. ἐν δὲ ἄρθροις πτῶσις. δοιοὺς δ᾽ ἄρ᾽ ὑπήλυθε θάμνους ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας. ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ᾽ ἐλαίης. ἀντὶ τοῦ τὸν μὲν φυλίας, τὸν δὲ ἐλαίας. περὶ δὲ τὰς ἐγκλίσεις. ἵνα εἴδομεν ἄμφω. ἀντὶ τοῦ εἰδῶμεν. καὶ μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχεσσόμενοι. ἀντὶ μὴ ἴωμεν. διαθέσεις ἐν ῥήμασιν ὀφθαλμοῖσιν ὄψομαι ἀντὶ ὄψω. διαθέσεις ἐν μετοχῇ. πόλεις εὖ ναιεταώσας. ἀντὶ εὖ ναιομένας. καὶ κρέα πολλὰ δαιόμενος. ἀντὶ τοῦ δαίων καὶ μερίζων. πρόσωπα ἐν ῥήμασιν. ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ᾽ ἐν Ὀλύμπῳ, σοί τ᾽ ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος. ἀντὶ τοῦ ἐπιπειθόμεθα καὶ δεδμήμεθα. πρόσωπα ἐν ἀντωνυμίαις. δαιτὶ δ᾽ ἐνὶ ἐπί τε σφέτερον πατέρ᾽ ὑμνήσουσαι. ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον. χρόνοις ἐν ῥήμασιν. ἐγὼ δέ κ᾽ ἄγω Βρισηΐδα ἀντὶ ἄξω. ἐν δὲ μετοχαῖς χρόνοι. τοῖσι δ᾽ ἀνιστάμενος μετέφη. ἀντὶ ἀναστάς. ἐν δὲ τοῖς ῥήμασι γίνεται σολοικισμὸς οὕτω καὶ σφισι δόρπον ἐκόσμει ἀντὶ τοῦ ἐκόσμουν καὶ ἐτύθη ἱσταμένη ἀντὶ τοῦ ἐστίν. ἐν δὲ προθέσεσιν. ἐς Ἀγαμέμνονα δῖον. ἀντὶ τοῦ πρὸς Ἀγαμέμνονα. καὶ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Ἴλιον. ἐν δὲ συνδέσμοις. αὐτὸς μὲν ἐγώ μενέω νεῶν ἐν ἀγῶνι. ἄλλ᾽ ἕταρον πέμπω. ἀντὶ τοῦ ἕταρον δέ. καὶ. ἀλλὰ κακῶς ἀφίει. κρατερὸν δ᾽ ἐπὶ μῦθον ἔτελλε. ἀντὶ τοῦ κρατερὸν γάρ. ἔστι δὲ καὶ τῆς ἐναλλαγῆς τῆς συντάξεως τῶν συνδέσμων. γίνεται γὰρ σολοικισμὸς οὕτω. ὡς ἄρα μὲν ἀμφ᾽ ... φυταλτεῖον ἢ νεῶν ἢ μέρης δίδωσί μιν ἢ δέξαις.

Quot modis committitur Soloecismus

∴ ἀφελής theodorus

∴ hic est q(ua)rt(us) modus q(ui) dicitur p(er) metathesin theodorus ./

Michael Syngelus

ε2)

Apud poetas schemata apud alios soloecismi

ἤτοι διαβολήν· ἔχρῆν γάρ. ἤτοι δόξαν ἢ διαβολήν· ταῦτα δὲ τὰ
παρὰ τοῖς ποιηταῖς σχήματα· καθ' ὑπόθεσιν δέ· ἐν χώρᾳ σολοικισμῶν
ὑπείληπται :+

Lazaro dicatur opus

De Co[n]structio[n]e scripserunt

Apollonius Dyscolus

Herodianus

Atticiste

Arcadius Byzantius

Apollonius iunior

Ἡ περὶ τῆς συντάξεως τοῦ λόγου διδασκαλία, πολλή τε καὶ βαθεῖα,
καθέστηκε φιλομαθέστατε Λάζαρε· καὶ πολλοῦ δεομένη χρόνου· καὶ
μείζονος ἢ τῆς καθ' ἡμᾶς δυνάμεως. πολλοὶ γὰρ περὶ αὐτῆς τοῖς ἀρχαίοις
διαπεπόνηνται. Ἀπολλώνιός τε ὁ σοφώτατος τῷ ὄντι κλεινὸς διόλου.
καὶ Ἡρωδιανὸς ὁ πολυμαθέστατος· καὶ Ἀπολλώνιος ὁ νέος· καὶ οἱ
Ἀττικισταί. καὶ Ἀρκάδιος ὁ Βυζάντιος· ὧν ταῖς πραγματείαις ἐν-
τετυχηκώς. θαυμάσας αὐτῶν τὸ πολυμαθὲς καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ τὴν
ὑγιᾶ καὶ ἀκατάλληλον χρῆσιν· καὶ τὴν ἀκρίβειαν καὶ πολύτροπον
καὶ πολυσχήμονα πάσης τῆς ἑλληνικῆς διαλέκτου ποικιλίας·
ὅμως οὖν. ὡς οἷόν τε ἐστὶ ταῦθ' ὡς σαφέστατα τῷ πόθῳ τιμήσομαι·
σύντομόν σοι ποιήσασθαι μέθοδον ἀρρύθμου χαλεῖν ὁμιλίας αὐτὸ
σαφές, καὶ τοῦ ἔχειν εἰς μνήμας τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως, ὅμηρά τε
καὶ ἐχέγγυα. Ἐπειδὴ δὲ περὶ λόγου ἡ περὶ προεθέμεθα, δέον ἡμᾶς
πρότερον. ποσαχῶς ὁ λόγος λέγεται· ἔστι γὰρ ὁμώνυμος φωνὴ κατὰ πολλῶν

λόγος

σημαινομένων φερομένη· λέγεται γὰρ λόγος ὁ ἐνδιάθετος λογισμός·
καθ' ὃν λογικοὶ καὶ διανοητικοί ἐσμεν· λέγεται λόγος καὶ ἡ φήμη τις·
ὡς ὅταν λέγωμεν. οὐκ ἔστι λόγου ἄξιος· οὐ ποιοῦμαι αὐτοῦ λόγον· λέγεται
λόγος καὶ ὁ ἀπολογιασμός· ὡς ὅταν λέγωμεν, ὅτι ἐγὼ μὲν πρὸς τοὺς
αὐτοὺς ἐπιτρόπους ἔχω λόγον· λέγεται λόγος καὶ ἡ ἀπολογία· ὃν
τρόπον λέγομεν. ἔδωκε περὶ τούτου λόγον· λέγεται λόγος ὁ καθόλου·

Quot modis capitur λόγος

ὁ περιέχων ἐν ἑαυτῷ πᾶσαν λέξιν· καθὸ σημαινόμενον πᾶν μέρος
λόγου· ἤτοι ὄνομα ῥῆμα· μετοχή· καὶ τἄλλα μέρη. λόγος λέγεται·
πάλιν λόγος λέγεται, ὁ ὅρος· ὡς ὅταν λέγωμεν, ἀπόδος τὸν τοῦ ὅρου

Sciendu[m] est veru[m] principiu[m] huius libri esse hinc. Nam cætera omnia quæ præcesserunt no[n] e[ss]e Syngeli manifeste docet liber scriptus ex urbe nuper allatus

λόγον· οἷον οὐσία ἔμψυχος αἰσθητικὴ λέγεται λόγος. καὶ ἡ αὐτοτελῆ
διάνοιαν δηλοῦσα τῶν λέξεων παράθεσις· τουτέστιν, ὁ κατὰ σύντα-
ξιν λόγος· ὃς καὶ μερικὸς γίνεται· ἤτοι μονομερὴς καὶ διμερὴς καὶ
τετραμερής· ἐπειδή γε καὶ ἀπὸ τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου συνίσταται·
μονομερὴς μέν, οἷον τρέχω· περιπατῶ· ἔρχομαι· καθέζομαι· διμερὴς
δέ· οἷον Πλάτων διαλέγεται· Ἀριστοτέλης φιλοσοφεῖ· τριμερὴς δέ·
οἷον Δίων δουλεύοντα τύπτει· Θέων μαθητευομένους διδάσκει· τε-
τραμερὴς δέ· οἷον Ἀχιλλεὺς ἐμαχέσατο τῷ βασιλεύοντι· πενταμερὴς
δέ· οἷον Μενέλαος δὲ τῷ ἠδικηκότι ἐμονομάχησεν· ἑξαμερὴς δέ· οἷον
ἐγὼ μὲν ἔμφοβος τοῖς καθεύδουσι συνηγέρθην· ἑπταμερὴς δέ· οἷον
ἐκεῖνος δὲ πρὸς τοὺς ἠθροισμένους ἄνδρας διηγέρθη· ὀκταμερὴς δέ·
οἷον· ὡς ὁ Ὁμηρικὸς στίχος· πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ'
ἐλέαιρεν· ἕκαστος δὲ τούτων ἐστὶ λόγος σύνθετος τέλειος· ἔχων σύν-
θεσιν διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσαν· Περὶ τούτου τοίνυν τοῦ
κατὰ σύνταξιν λόγου, ἐστὶν ἡμῖν ὁ λόγος. ὃς ἀπὸ δύο τοὐλάχιστον
σύγκειται μερῶν· εἰ γὰρ καὶ μονομερὴς γίνεται λόγος. τελείαν διάνοιαν αὐτο-
τελῆ δηλῶν, οἷον ἐποίησα, ἐστράτευσα· ἀλλ' οὖν ἀκούεται ἔξωθεν ἡ οὐσία
ἡ ποιήσασα καὶ ἡ στρατεύσασα· τὸ γὰρ ὄνομα, ὡς οὐσία ἐστί· τὸ δὲ ῥῆμα,
ὡς συμβεβηκὸς περὶ τὴν οὐσίαν γινόμενον· πάντως γὰρ ἡ οὐσία
ἐστὶν ἡ ἐνεργοῦσά τι ἢ πάσχουσα· οἷον, ἵππος τρέχει· ἵππος δὲ δέρεται·
τὸ δὲ ῥῆμα, σημαίνει τὴν πρᾶξιν καὶ τὸ πάθος· Ἐπειδὴ δὲ πᾶσα
τέχνη λογικὴ καὶ πρακτικὴ ὑποκείμενον ἔχει καὶ τέλος, οἷον ἡ φιλο-
σοφική. ὑποκείμενον ἔχει πάντα τὰ ὄντα· τέλος δὲ τὸ ὁμοιοῦσθαι
θεῷ κατὰ τὸ δυνατὸν ἀνθρώπῳ. ἡ ἰατρικὴ περὶ τὰ ἀνθρώπινα σώματα καταγινο-
μένη· τέλος ἔχει τὴν ὑγίειαν· ἡ τεκτονικὴ τὰ ξύλα ὑποκείμενον καὶ τὴν
ὕλην· τέλος δὲ τὸ κατασκευάζειν θύραν· σκάμνον· τοῖχον· καὶ ὅ τι ἄλλο
τῶν τοιούτων· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ γραμματικὴ ὑποκείμενον καὶ ὕλην ἔχει·

Nomē ut substantia verbū ut accidens.

Michael Syngelus

Τὰ ὀκτὼ μέρη τοῦ λόγου· ὄνομα· ῥῆμα· μετοχήν· ἄρθρον· ἀντωνυμίαν·
πρόθεσιν· ἐπίρρημα· σύνδεσμον· τέλος δέ· τὸ ὀρθῶς λέγειν. καὶ τὸ ὀρθῶς
γράφειν· καὶ τὸ ὀρθῶς τάσσειν τὸν λόγον· ἐκ γὰρ τούτων τῶν μερῶν. ὁ γραμ-
ματικὸς συντάσσων, τέλειον λόγον. εὔρυθμον σύνθεσιν καὶ κατάλληλος
τεχνᾶται φράσιν· ὃν τρόπον ὁ τέκτων ἀπὸ τῶν ξύλων· ξέων τε
καὶ πελεκῶν, ἁρμόττων τε καὶ σταθμηδὸν ὁμαλίζων καὶ κατιθύνων τοιόνδε
ἤτοι ὅνδε τῶν τεκτονικῶν ἐπιτηδευμάτων τεκταίνεται· ἀρξώμεθα οὖν
πρῶτον. πῶς συντάσσεται τὸ ὄνομα πρὸς ἑαυτό τε καὶ πρὸς τὰ
λοιπὰ μέρη τοῦ λόγου:

περὶ τῆς τῶν ὀνομάτων διαφορᾶς:

De Nomine

Τῶν ὀνομάτων. ἔστι μὲν καὶ κατὰ φωνὴν εἴδη· ἔστι δὲ καὶ κατὰ σημασίαν.

Species secundu(m) uoce

τὰ μὲν κατὰ φωνήν, πρωτότυπον καὶ παράγωγον· ὅπερ διαιρεῖται εἰς
πατρωνυμικόν· κτητικόν· συγκριτικόν· ὑπερθετικόν· ὑποκοριστικόν.
παρώνυμον· καὶ ῥηματικόν·

Species secu(n)du(m) significatione

τὰ δὲ κατὰ σημασίαν, κύριον· προσηγορικόν·
ἐπίθετον· πρός τι ἔχον· καὶ τὰ ἑξῆς. ὧν σημαντικαί εἰσιν αἱ φωναί.
ἅτε πρωτότυπα τυγχάνοιεν, ἅτε παράγωγα· πᾶσα γὰρ φωνὴ πάντως,
ἤτοι πρωτότυπός ἐστιν, ἢ παράγωγος.

Constructio q(uid)

Ἐπεὶ οὖν ἡ τοῦ λόγου σύνταξις. ἁρ-
μοστὸν καὶ κατάλληλον. συναρμόζουσα λέξεων παράθεσιν ἐμφαντικὴν
ἁρμονίαν ἐνθυμημάτων τε καὶ πραγμάτων σημαίνειν ἐπείγεται, ἀπὸ
τῶν κατὰ σημασίαν τοῦ ὀνόματος εἰδῶν. τὴν αὐτοῦ πρὸς ἑαυτό τε καὶ
τὸ ῥῆμα. καὶ πρὸς τὰ ἄλλα τοῦ λόγου μέρη σύνταξιν. κανονίζειν ἀρ-
ξόμεθα· πάντως γὰρ τούτοις καὶ τὰ εἴδη τῆς φωνῆς συμπαραληφθή-
σεται·

Nomina, habita ratione significa-tionis, diuidunt(ur) generaliter in tres partes: s(cilicet) propria appe-llatiua & adie-ctiua, ex q(ui)b(us) postea r(eli)qui alij procedu(n)t. —

Κατὰ σημασίαν τοίνυν τῶν ὀνομάτων διαιρουμένων ὡς
εἰς κύριά τε καὶ προσηγορικὰ καὶ ἐπίθετα· τὰ μὲν κύρια, ἀεὶ μο-
νογενῆ εἰσί· καὶ ἢ ἀρσενικὰ μόνον, ἢ θηλυκά· οἷον. ὁ Ὅμηρος, ἡ Καλλιόπη·
Τῶν δὲ προσηγορικῶν. ὅσα μὲν ζῴων ἐστὶ σημαντικά, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
κοινὰ τῷ γένει καθέστηκεν· ἤτοι ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά· ἔνια δὲ ἐπί-
κοινα· κοινὰ μὲν οὖν ἐστιν, ὅταν ἡ αὐτὴ φωνὴ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου·

οἷον ἡ χελιδών. μετὰ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ προφέρεται. διαστέλλονται δὲ τὸ ἄρσεν ἀπὸ τοῦ θήλεος, λεγόμενα οὕτως· ὁ ἀετὸς ὁ ἄρσην. καὶ ὁ ἀετὸς ἡ θήλεια. Τὰ δὲ ἐπίθετα, ἀεὶ τριγενῆ εἰσίν. ὡς καὶ τὰ κτητικὰ τῶν κυρίων τε καὶ προσηγορικῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι οἱ παλαιοὶ ὀνοματοθέται, τὰ γένη τῶν σημαινομένων ἐποίουν. ὅτε μὲν γὰρ τὸ ὀνομαζόμενον κυρίως ἄρσεν ἐδήλου, ἀρσενικὸν αὐτὸ ἐποίουν· ὅτε δὲ θῆλυ, θηλυκόν· ἡνίκα δὲ μήτε ἄρσεν μήτε θῆλυ, οὐδέτερον αὐτὸ ἐτίθεσαν. τουτέστιν, οὔτε ἓν τῶν δύο σημαῖνον. οὔτε ἄρσεν οὔτε θῆλυ. οἱ δὲ τῶν ἀρχαίων ὀνοματοθετῶν μεταγενέστεροι, πρὸς τὴν φωνὴν ἐποίησαν τὰ γένη. ὁρῶμεν γὰρ τὸ κάλαμος, κατὰ τὴν φωνὴν ὅμοιον τῷ ἄνθρωπος. εἰ καὶ τῇ σημασίᾳ ἐστὶν οὐδέτερον, ἀρσενικὸν αὐτὸ ὠνόμασαν τῷ ὁ ἄνθρωπος. ὁμοίως τὸ αὐλή. εἰ καὶ τῇ σημασίᾳ ἐστὶν οὐδέτερον. ἀλλ' ἐπειδὴ ἰσοκατάληκτόν τῷ ἑλένη ὀνόματι. θηλυκὸν χαρακτῆρα ἔχοντι, κατὰ μίμησιν, θηλυκὸν αὐτὸ πεποιήκασιν. ὁμοίως καὶ τὸ γύναιον. εἰ καὶ τῇ σημασίᾳ ἐστὶ θηλυκόν, ἀλλ' ἐπειδὴ τῇ φωνῇ ὅμοιόν ἐστι τὸ σπήλαιον οὐδετέρῳ ὀνόματι, οὐδέτερον αὐτὸ ἐποίησαν.

De generum impositione

Τοίνυν τὰ ἐπίθετα ὁμοιογενῶς καὶ ὁμοιοπτώτως τοῖς κυρίοις τε καὶ προσηγορικοῖς συντάσσεται διόλου πτώσεων καὶ ἀριθμῶν. ἐάν τε ὦσι τὰ κύρια. ἢ τὰ προσηγορικὰ ἢ ἀρσενικὸν ἢ θηλυκὸν ἢ οὐδέτερον. ὁμοίως καὶ τὰ ἐπίθετα σχηματίζονται. οἷον ἀρσενικὸν μέν. ὁ σοφὸς ὅμηρος. τοῦ σοφοῦ ὁμήρου. τῷ σοφῷ ὁμήρῳ. ὦ σοφὲ ὅμηρε. καὶ ἄχρι δυϊκῶν καὶ πληθυντικῶν ἐφεξῆς. θηλυκὸν δέ, οἷον ἡ σοφὴ καλλιόπη. τῆς σοφῆς καλλιόπης. καὶ καθεξῆς μέχρι καὶ κλητικῆς τῶν πληθυντικῶν. καὶ ἐπὶ οὐδετέρων δὲ ὡσαύτως. οἷον τὸ σοφὸν παιδίον. τοῦ σοφοῦ παιδίου. τῷ σοφῷ παιδίῳ. τὸ σοφὸν παιδίον. ὦ σοφὸν παιδίον. ὁμοίως καὶ τὰ ἄλλα ἐπίθετα ὁποίας ἄν ποτε εἴη καταλήξεως. οἷον ὁ ἀγεννής. ἡ ἀγεννής. καὶ τὸ ἀγεννές. ὁ ταχύς. ἡ ταχεῖα. τὸ ταχύ. ὁ σώφρων. ἡ σώφρων. καὶ τὸ σῶφρον. ὁ ἄπειρος. ἡ ἄπειρος.

ὁ ἀετὸς ὁ ἄρσην
ἡ ἀετὸς ἡ θήλεια

καὶ τὸ ἄτηρον· ὁ λιπόπατρις καὶ ἡ λιπόπατρις· τὸ λιπόπατρι· ὁ φωνήεις· ἡ φωνήεσσα· τὸ φωνῆεν· ὁ χαρίεις· ἡ χαρίεσσα· τὸ χαρίεν. εἰσὶ δέ τινα ἐπίθετα μόνον διγενῆ· ἃ ποτὲ μὲν ὡς προσηγορικὰ λαμβάνονται· ποτὲ δὲ ὡς ἐπίθετα· οἷον ὁ φυγὰς καὶ ἡ φυγάς· ὁ ἐθὰς καὶ ἡ ἐθάς· ὁ πολίτης καὶ ἡ πολίτης· ὁ ἅρπαξ καὶ ἡ ἅρπασσα· ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα· καὶ ἡ βασιλίς· καὶ ταῦτα μὲν πρὸς μὲν τὰ προσηγορικὰ καὶ κύρια τασσόμενα, τάξιν ἐπιθετικὴν ἔχει· οἷον ὁ ἅρπαξ ἀνήρ· ἡ ἅρπασσα γυνή· ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος· ἡ βασίλισσα καὶ ἡ βασιλὶς Εἰρήνη· ὁ προφήτης ἄνθρωπος· καὶ ἡ προφῆτις ἄνθρωπος· ὁ προφήτης Σαμουήλ· καὶ ἡ προφῆτις Ἄννα· ἐπιθέτοις δὲ συμπλεκόμενα, προσηγορικὰ γίνεται· οἷον ὁ καλὸς βασιλεὺς· καὶ ἡ καλὴ βασίλισσα· καὶ ἡ βασιλίς· ὁ ἀκλεὴς πολίτης· καὶ ἡ ἀκλεὴς πολίτης· ἔστι δ᾽ ὅτε ἐπίθετα τὰ αὐτὰ καὶ προσηγορικὰ γίνονται· ἐπίθετα μὲν συμπλεκόμενα τοῖς κυρίοις ὀνόμασι· προσηγορικὰ δὲ συμπλεκόμενα τοῖς ἐπιθέτοις. τὰ μὲν ὑποκείμενα· τὰ δὲ ἐπιτιθέμενα· οἷον. ὁ δίκαιος σοφός· ὁ μέγας πρόμαχος· ταῦτα δὴ τὰ ἐπίθετα ὄντα, πολλάκις προσηγορικὴν καὶ ἐπιθετικὴν σύνταξιν ἐπέχουσιν· ἀλλήλοις ὑποκείμενά τε καὶ ἐπικείμενα· καὶ ἐπιτιθέμενα· ὁ δίκαιος σοφός· ὁ μέγας σοφός· ὁ σοφὸς δίκαιος· ὁ μέγας δίκαιος· ἡ μεγάλη δικαία.

Epitheta duorum generum

ὁ ἡ φυγάς

ὁ ἡ ἐθάς

βασίλισσα βασιλίς — ἰδέ

πολίτης · masculini & foeminini generis .—./ ut paulo ante

Patronymica

α πατρωνυμικὰ δύναμιν κυρίων ἐστίν· ὅθεν καὶ σύνταξιν ἔχουσιν, ὁμοίαν τῇ συντάξει τῶν κυρίων ἐπιθέτοις ἐπιτιθέμενα/ οἷον. ὁ γενναῖος Πηλείδης· τοῦ γενναίου Πηλείδου· τῷ γενναίῳ Πηλείδῃ· ἰστέον δὲ ὅτι τοῖς πατρωνυμικοῖς ἐνδέχεται τὰ τῶν παίδων ὀνόματα συντάττειν. καὶ μάλιστα ἀδελφῶν ὄντων πολλῶν. ἵνα τούτων χωρὶς σημαίνειν βουλοίμεθα, τῷ πατρωνυμικῷ παρατιθέμενον τὸ τοῦ παιδὸς κύριον ὄνομα· οἷον ὁ Ἀτρείδης Μενέλαος· ὁ Πριαμίδης Ἕκτωρ· εἰ δὲ μὴ ὦσιν ἀδελφοί, οὐ χρεία προσθήκης κυρίου ὀνόματος· ἀρκούμεθα γὰρ τῇ πατρωνυμίᾳ· οἷον. ὁ Πηλείδης ἐφόνευσεν Ἕκτορα· ὁ Μενοιτιάδης ἀπέκτεινε Σαρπηδόνα· τὰ γὰρ πατρω-

Theodo.

Theo

./. συντασσόμενα . in codice romano

νυμικά, αὐτόθεν ἔχει τὴν σημασίαν. κἄν τε μήτε τὸ υἱός ἐπάγοιτο, Theodo. 67.
μήτε τοῦ παιδὸς κύριον ὄνομα ὡς προηγούμενον. Τὰ δὲ κτητικὰ οὐχ
οὕτως· ἀλλ' ἀνάγκη προσυπακούεσθαί τι αὐτοῖς. ἢ γάρ τις φαίη
πλατωνικὸς, μὴ προσυπακουομένου τοῦ νόμος. ἢ χιτὼν. ἢ ἄλλο τι
πρᾶγμα. ἀτελὲς ἔσται. διὸ ἀναγκαίως διαφέρει τοῖς κτητικοῖς καὶ
προσηγορικοῖς / προσηγορικὰ ἢ κύρια. οἷον. ὁμηρικὸς λόγος. νήλειος
ἵππος. βασιλικὸς δῆμος. βασίλειος δρόμος. ποτάμιος ἰχθύς.
παράγονται δὲ τὰ κτητικὰ ὀνόματα. ἀπὸ κυρίων. καὶ ἀπὸ προσηγορικῶν.
ἀπὸ κυρίων μὲν. ὡς ἀχίλλειος. Αἰάντειος. πριαμικός. ἀπὸ δὲ προσηγο-
ρικῶν. ὡς ἀνθρώπειος. ἀνθρωπικός. ἵππειος. ἱππικός. ὁμοιοπτώτως
δὲ καὶ ὁμογενῶς τοῖς κυρίοις καὶ προσηγορικοῖς. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συν-
τάσσονται. Τὰ δὲ συγκριτικὰ. πρὸς γενικὴν μὲν ἔχει τὴν σύνταξιν.
παράγονται δὲ ἀπὸ τῶν τριγενῶν ὀνομάτων. τῶν. ὅσα δύνανται τῶν
τοῦ μᾶλλον ἐπίτασιν ἀναδέξασθαι. οἷον μᾶλλον λευκός. μᾶλλον ταχύς. Comparativa
μᾶλλον ὀλίγος. μᾶλλον παχύς. ἅπερ σημαίνει ποιότητα. ἢ ποσότητα.
ἢ πηλικότητα. ποιότητα μὲν. οἷον ξανθός. γλυκύς. λευκός. ἀφ' ὧν τὸ ξαν-
θότερος. γλυκύτερος. λευκότερος. ποσότητα δέ. οἷον ὀλιγότερος. πλειό-
τερος. πηλικότητα δέ. οἷον. παχύτερος θάσσων. μείζων. οὐ μέντοι ἀπὸ
τοῦ ἀθάνατος. ἄφθαρτος. ἄκτιστος. γίνονται συγκριτικά. οὔτε μὴν
ἀπὸ τοῦ φθαρτός. θνητός. καὶ κτιστός. οὔτε δὴ ἀπὸ τοῦ δοῦλος.
τὰ τοιαῦτα γάρ. τὴν μᾶλλον ἐπίτασιν οὐκ ἀναδέχονται. οὐ γὰρ λέγομεν
μᾶλλον θνητός. μᾶλλον ἀθάνατος. μᾶλλον δοῦλος. καὶ τὰ κτητικὰ
δέ. ἤγουν τὰ ἀριθμητικά. οὐ ποιοῦσι συγκριτικά. τὸ γὰρ πρῶτος καὶ
δεύτερος. οὐ ποιοῦσι πρωτότερος καὶ δευτερώτερος. ἐπεὶ τὴν σημασίαν
ἀπόλλυσιν. ἢ γὰρ τὸ δεύτερον τάξιν ἔχον. ἐπίτασιν δέξεται, οὐκέτι μένει
δεύτερον. Ἰστέον δὲ ὅτι. ἕτερά εἰσι τὰ συγκριτικά. καὶ ἕτερα τὰ τῆς συγ-
κρίσεως ὀνόματα. τὰ μὲν συγκριτικά. δηλοῦσι τὴν τοῦ συγκρινομένου

supfluunt hae duae dictiones
ut apparet ex codice ms
ex urbe allato manu scripto

ποιότητα· ὡς λευκότητα τὸ λευκόν· καὶ ξανθότητα τὸ ξανθόν· τὰ δὲ συγ-
κρίσεως ὀνόματα, οὐχ οὕτως· ἀλλὰ δηλονότι ἔχει τὴν σύγκρισιν· κρείττων γὰρ
ὁ κρείττους πλέον μετέχων. ἢ δυνάμεως ἢ τάχους· καὶ κράτιστων. ὁ κατά τι
προέχων· καὶ ἥττων. ὁ κατά τι ἡττώμενος· ὁμοίως καὶ τὸ βελτίων· ἀμείνων·
ἀρείων· καὶ τὸ χείρων καὶ ἥσσων· καὶ κρείσσων. καὶ ἥττων. συγκρίσεως
ἐστὶν ὀνόματα· καὶ τὸ φίλτερος. καὶ τὸ βέλτερος. ἃ καὶ κυρίως μὲν ἐπὶ
τοῦ φέρειν μᾶλλον· καὶ βάλλειν μᾶλλον δυναμένου λέγεται. ἀλλὰ μεταφο-
ρικῶς καὶ καταχρηστικῶς λέγεται κοινότερον, ἐπὶ τοῦ ἔν τινι ἀεὶ ὑπεροχὴν
πρός τινα ἔχοντος· τὸ δὲ νεώτερος πρεσβύτερος, τύπῳ μὲν συγκρι-
τικὰ ὑπάρχει· σημαινομένων δὲ ἁπλᾶ ἐστι· πρὸς γενικὴν μέντοι συντασ-
σόμενα, συγκριτικὰ γίνονται· ὡς καὶ τὸ ὁμηρικόν· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν
ἐμοῖο· γίνονται ἀπὸ μετοχῶν ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρρωμένος. ἐρρωμενέστερος· καὶ ἀπὸ τοῦ
ἐπιστάμενος. ἐπισταμενέστερος· καὶ ἀπὸ προθέσεως. ὡς ἀπὸ τοῦ πρὸ καὶ
ὑπέρ· πρότερος καὶ ὑπέρτερος· γίνονται καὶ ἀπὸ ἐπιρρημάτων. ὡς ἀπὸ τοῦ
ἐγγὺς καὶ πόρρω καὶ ἄνω. ἐγγύτερος καὶ πορρώτερος καὶ ἀνώτερος· ἀπὸ δὲ
ἄρθρου ἢ ἀντωνυμιῶν ἢ συνδέσμων, οὐ γίνεται· τὰ μὲν γὰρ ἄρθρα, μόνον
ἀναφορὰν δηλοῦσιν· αἱ δὲ ἀντωνυμίαι. ὅτε δὴ ἀντὶ κυρίων ὀνομάτων προ-
σηγορικῶν λαμβανόμεναι. οὐσίαν σημαίνουσιν· ἡ δὲ οὐσία μᾶλλον
οὐκ ἐπιδέχεται· οἱ δὲ σύνδεσμοι. συνδεῖν τὴν φράσιν πεφύκασι· γίνεται
δὲ ἡ σύγκρισις. ὁμοφυοῦς πρὸς ὁμοφυῆ· ἢ ὁμοτέχνου πρὸς ὁμότεχνον·
ἢ ὁμογενοῦς πρὸς ὁμογενῆ· ἢ ἑτερογενῆ πρὸς ἑτερογενῆ· γένος
δὲ λέγω, τὸ ἀπὸ πατρὸς ἢ πατρίδος· οἷον Μενέλαος ἀφυέστερος Τηλεμάχου·
Ὅμηρος σοφώτερος Ὀρφέως· Ἀριστοτέλης δεινότερος Πλάτωνος·
Ἕκτωρ. κρατίων Σαρπηδόνος· Πάτροκλος ἥττων Ἀχιλλέως· ὁ δὲ [illegible]
βελτίων Ἀντινόου· πρὸς ἑτερογενεῖς δέ. οἷον Ἀχιλλεὺς ἰσχυρότερος
τῶν Τρώων· Τὰ δὲ ὑπερθετικά, πρὸς γενικὴν μὲν ἔχει τὴν σύνταξιν·
πρὸς πλείους δὲ τὴν σύνταξιν ἔχει· ὁμοφυεῖς τε καὶ ὁμογενεῖς· ἢ ὁμοι[illegible]

Cōpatiua cū genitiuo construuntur

Vnde fiunt cōpatiua

Ad q(uo)d fiat cōpatio

Suplatiua

ἢ τὸν βίον· ἢ αὐτὸ τὸ σχῆμα· ἢ ἀξίωμα· οἷον Σολομὼν σοφώτατος τῶν ἀνδρῶν. Ἡσαΐας μεγαλοφωνότατος τῶν προφητῶν· Σαμψὼν ἀνδρειότατος τῶν ἀνδρῶν. εἰ δέ που εὑρεθῇ τῶν σοφῶν σοφώτατος ἢ ἄλλο τοιοῦτο, καταχρηστικῶς ἐλέχθη. λαμβάνεται δὲ πολλάκις ὑπερθετικὰ ἀντὶ ἁπλῶν· ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ πρωτίστω διδομένῳ. καὶ τὸ πρώτιστος· καὶ δικαιότατος κενταύρων καὶ φθον ὀλγώτατος· ἀντὶ τοῦ πρῶτος· καὶ δίκαιος· καὶ πεῖτος· καὶ ἀλγός· ὁμοίως καὶ τὸ κάκιστος φίλων. ἀντὶ τοῦ κάκιστος ἐν φίλοις. χαρακτηρεῖ γὰρ τὰ τοιαῦτα ὑπερθετικά. οὐ μέντοι σημαινομένων ὑπάρχουσι· τινὰ δὲ καὶ ἰσολόγω παραλαμβάνεται· ὅταν ἐν διαφόροις πράγμασιν ἡ αὐτὴ ὑπέρθεσις ᾖ. πρὸς τὰ ὑπερτιθέμενα· οἷον. ἀρίστη ἡ γραμματική· ἀρίστη καὶ ἡ ἐκ τορική καὶ ἡ ἰατρική· ἡ γὰρ ὑπέρθεσις ἐνταῦθα. οὐ πρὸς σύγκρισιν ἑτέρου πράγματος νοεῖται· ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ μόνον τὸ προκείμενον. ὥστε τὸ ἀρίστη. ἀντὶ τοῦ καλὴ παραλαμβάνεται· ἔνια δὲ καὶ ὀνομαστικῶς ἤγουν ἐπὶ κυρίων τέθειται, ὡς ὁ Φίλιστος· καὶ Φανόστρατος· καὶ Καλλίστη· ταῦτα γὰρ ὑπερθετικὰ ὄντα, εἰς κυρίων μετῆλθε φύσιν· ἔνια δὲ καὶ ἐμφερῆ εἰσι τοῖς ὑπερθετικοῖς μὴ ὄντα φύσει ὑπερθετικά· τὸ γὰρ πλατάνιστος κατὰ τὴν φωνήν, ὅμοιόν ἐστι τῷ κάλλιστος· οὐδὲν πλέον ἐστὶ τοῦ πλάτανος. Εἰδέναι δὲ δεῖ. ὅτι τὰ συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικά, πρὸς μὲν τὰ ὑποκείμενα, κύρια τε καὶ ποιοτικὰ (καθὸ) κατηγοροῦνται. συντάσσονται ὡς ἐπίθετα. ὁμογενῶς καὶ ὁμοιοπτώτως αὐτοῖς συνεκφερόμενα· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἃ τὴν σύγκρισιν ἔχει, γενικὴν ἀπαιτοῦσι πτῶσιν· οἷον. ἰσχυρότερος Αἴαντος Ἀχιλλεύς· σοφώτατος τῶν Ἑλλήνων Ὅμηρος· τοῦ σοφωτάτου τῶν Ἑλλήνων Ὁμήρου· τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων Ὁμήρῳ· ὦ σοφώτατε Ἑλλήνων Ὅμηρε. καὶ ἐπὶ τῶν δυϊκῶν καὶ πληθυντικῶν, ὁμοίως· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων γενῶν ὡσαύτως.

Καὶ τοῦτο χρὴ ἐπίστασθαι. ὅτι τὰ μὲν ὑπερθετικὰ, τὴν ἀπηρτισμένην καὶ ἀκροτάτην ἐπίτασιν ἔχοντα, οὐκέτι προσλαμβάνει ἐπιτατικὸν ἐπίρρημα. τουτέστι. λίαν. ἢ σφόδρα· ἢ ἄγαν· ἢ μάλιστα· μᾶλλον· πολύ. ἢ τοιοῦτόν τι.

πρώτιστος
δικαιότατος

Theo

///. ἴσ. καθ' ὧν
ex. co. scrip.

^πρὸς deest ex
codice ma. scrip.

Comparatiua aduerbia in cremeti nominis quam in superlatiue

Theod. οὐ γὰρ λέγομεν λίαν πλεῖον· τὰ δὲ συγκριτικὰ, ἅτε τὴν ποιότητα τὴν αὐτῶν τὰ
οὐκ ἔχοντα. ἔστιν ὅτε δ' ἀπὸ ῥημάτων ἐπιρρηματικὴν ἐπίτασιν προσδέχονται·
ὡς παρ' Ὁμήρῳ· πολλὰ πανυστάτῃ καὶ ἐπὶ ἴσοις δὴ μᾶλλον ἔσεσθε. Τὰ δὲ
ὑποκοριστικὰ, ἀπολύτου ἔχουσι τὸ σχῆμα καὶ τὸ σημαινόμενον· μειώσεως
Theo ἀσυγκρίτως δηλοῦνται τοῦ πρωτοτύπου. οὐ γὰρ πρός τι τὰ συγκριτι-
κά τε καὶ ὑπερθετικὰ λέγεται. παράγονται δὲ ἀπὸ κυρίων καὶ προση-
γορικῶν. ὡς ἀπὸ τοῦ Ζηνόδωρος, Ζηνᾶς· Μητρόδωρος, Μητρᾶς· Μηνόδωρος

De Diminutiuis

Μηνᾶς· ἀπὸ δὲ προσηγορικῶν, ὡς τὸ ἀμνὸς, ἀμνίσκος· λίθος, λίθαξ· παρθένος
παρθενίσκη. γίνονται δὲ τὰ ὑποκοριστικὰ ἢ διὰ τελείων. ὡς παρὰ τοῖς χαρ-
ρισι ἀμιλλύδειον ἢ διὰ ἀπαραίτητα ὡς ὅταν λέγῃ τις σμικρόν τι,
ἵνα μὴ μεγάλην ποιήσῃ τὴν χάριν. ὧν κέχρηνται οἱ κωμικοί. ὡς ὁ χειρίδιον
παρὰ τῷ Μενάνδρῳ χερνήτιον· ἢ διὰ τὸ πρέπον ὡς παρὰ Ἀλκμᾶνι εὑρίσκομεν
ἔχομεν τὰς παρθένους ὑποκοριστικαῖς χρωμένας λέξεσι· πρέπει γὰρ τοῦτο
παρθένοις. σώζει δὲ τὴν αὐτὴν τοῖς κυρίοις τε καὶ προσηγορι-
κοῖς ἔχουσι πρὸς τὰ ἐπίθετα. ὁμοιογενῶς τε καὶ ὁμοιοπτώτως συντασ-
σόμενα. Τὰ δὲ παρώνυμά τε καὶ ῥηματικὰ, ἅτε διαφόρους ἔχοντα

Denominatiua et Verbalia

σημασίας, οὐκέτι τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τοῦ σημαινομένου εἰλήφασιν·
ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἰδίας ὕλης ἔχει τὴν γένεσιν. τὰ μέντοι ἄλλα ... φωνὴν
ἤδη, καὶ τὴν γένεσιν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος ἔχουσι, καὶ παρώνυμα ὑπάρ-
χουσι καὶ αὐτά· ἀλλ' οὖν ἔχοντα ἰδικὴν καὶ ἐξαίρετον σημασίαν, ἀπ'
αὐτῆς ἕκαστα ὀνομάζονται. τὰ γὰρ πατρωνυμικὰ, ἀπὸ κυρίων μόνων
παρηγμένα. τὰ δὲ κτητικὰ, ἀπὸ κυρίων τε καὶ προσηγορικῶν· τὰ
δὲ συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικὰ, ἀπὸ τεχνικῶν ὀνομάτων. ἀπὸ γὰρ τοῦ
ἰδίου σημαινομένου τὴν κλῆσιν εἰλήφασιν. οὐ μέντοι ἀπὸ τῆς
ὕλης παρωνύμων κληθέντων καὶ ῥηματικῶν· ὅσα μέν ἐστι κύρια καὶ
Theod προσηγορικά. κατὰ μὲν τὴν προειρημένην συνταντικὴν τεχνολογίαν,
ὁμογενῶς τε καὶ ὁμοιοπτώτως ἑαυτοῖς τὰ ἐπίθετα συναποτασ-
σονται.

.: uacat ex. 80. 1.

τῶν οὖν ἀπὸ τῆς ἰδίας
ὕλης

π. ξξδ

ὅσα δὲ ἐπίθετα, περὶ αὐτῶν ὡς προλέλεκται. ἐπιθετικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν μετὰ τῶν κυρίων τε καὶ προσηγορικῶν. ἐπανιτέον τοίνυν ἐπὶ τὰ λοιπὰ τῆς σημασίας ἤδη, ὅσα μὴ παραλέλειπται τοῖς κυρίοις τε καὶ προσηγορικοῖς καὶ ἐπιθέτοις· περὶ ὧν ἤδη φθάσαντες εἴπομεν. συμπεριλαμβανομένων οὖν τούτοις τῶν ὁμωνύμων τε καὶ συνωνύμων. φερωνύμων τε καὶ διωνύμων ἐπωνύμων τε καὶ ἐθνικῶν. περιεκτικῶν τε καὶ πεποιημένων. τῶν τε γενικῶν τε καὶ ἰδικῶν καὶ ἀπολελυμένων, εἴπομεν περὶ τῶν λοιπῶν ἑκάστου. τίνα σύνταξιν ἰδικὴν ἔχει. Τὰ πρός τι ἔχοντα, ἢ ἀπ' εὐθείας πρὸς γενικὴν τῶν πρὸς ἃ τὴν σχέσιν ἔχει ἀποδίδοται. ὡς τό. ὁ αἴτιος τοῦ αἰτιατοῦ αἴτιος. ἢ ἀπ' εὐθείας πρὸς δοτικήν. ὡς τό. ὁ φίλος φίλῳ φίλος. ἢ πρὸς αἰτιατικήν. ὡς ὁ τύπτων τὸν τυπτόμενον τύπτει: Τὰ δὲ ὡς πρός τι ἔχοντα, ἤτοι τὰ ἀλλήλοις ἐναντία. τὰς διαζευγμένας ποιοῦσι συντάξεις. τοῖς διαζευκτικοῖς συμπαραλαμβανόμενα συνδέσμοις, οἷον. ἢ φῶς. ἢ σκότος. ἢ νὺξ ἢ ἡμέρα. ἢ θάνατος. ἢ ὑγεία. ἢ νόσος. ἢ ἀρετή. ἢ κακία. αἱ γὰρ διαζευκτικαὶ συντάξεις ἀπὸ τῶν μαχομένων. καὶ ἀλλήλοις συνυφίστασθαι μὴ δυναμένων, γίνονται. Τὰ δὲ ἐρωτηματικὰ ἃ καὶ πευστικὰ καλεῖται. πευστικὴ μέν ἐστιν. ὅτι τὸ [illegible] ἀγνοεῖ. τὸ δὲ ἄρθρον. ἀναφέρει. ἄρθρεις [illegible]. οὐ συντάσσεται. οὔτε κλητικὴν πτῶσιν ἔχουσιν. οἷον τίς οὗτος. τίς αὕτη. τί αὐτό. πότερος ποτέρα. πότερον. ποῖος. ποία. ποῖον. πόστος. πόστη. πόστον. πόσος πόση. πόσον. πηλίκος. πηλίκη. πηλίκον. ποδαπός. ποδαπή. ποδαπόν. καὶ τῷ μὲν τίς ὀνόματι, περὶ τῶν ἀμερῶς ἤγουν τῶν ἀτόμων ἐπιζητοῦμεν. εἰς οὐδὲ τρόπον δεύτερος περισχηματιζομένου, οὐ μόνον περὶ ἀτόμων. ἀλλὰ καὶ περὶ οὐσιῶν. ὧν τῷ μὲν τίς ὀνόματι χρώμεθα. οὐ περὶ τῶν ἀμερῶς μόνον ἤγουν ἀτόμων. ἀλλὰ καὶ περὶ οὐσιῶν. οἷον τί ἐστιν ἄνθρωπος. τί ἐστι ζῶον. τὸ δὲ ποῖος. τὴν ποιότητα ἐπιζητοῦμεν. τουτέστι διάθεσιν καὶ ἕξιν. ἤγουν ἐπιστήμην ἀρετήν. ἢ τὰ ἐναντία ἀλλήλοις. ἢ δύναμιν.

The · Ad Aliqd

Th · Quasi ad aliqd ·

Interrogativa

Theo

Τίς ·

ποῖος

ποῖος
πόσος
πηλίκος
ποδαπός

ἢ ἀδυναμίαν· ἢ πάθος· ἢ παθητικὴν ποιότητα· ἢ σχῆμα καὶ μορφήν· ἢ ἁπλῶς
συλλήβδην ἢ τήν, τὸ ποῖος δὴ ἐπερωτᾶσθαι πάντα τὰ ἐπίθετα· πλὴν
τῶν κατὰ μέγεθος σωματικῶν κειμένων· τὸ δὲ πόσος καὶ πόσος, ἐπὶ τῶν
ἀριθμουμένων· ἤγουν ἐπὶ τοῦ διωρισμένου ποσοῦ. καὶ ἐπὶ πλήθους
λεγόμεθα· τὸ δὲ πηλίκος, ἐπὶ πηλικότητος καὶ μεγέθους· ἤγουν ἐπὶ
τῶν μετρουμένων. καὶ τοῦ συνεχοῦς ποσοῦ· τὸ δὲ ποδαπὸν, ἐπὶ τῶν ἐθνι-
κῶν χρῆσθαι εἰώθαμεν· πυνθανόμενοι καὶ τούτων τὰ ἐπαγγέλματα τῶν
ἐρωτώμενοι γὰρ τίς ἐστι. λέγομεν Σωκράτης· φαμὲν αὖθις· καὶ τί ἐστιν
αὖθις, ἐροῦμεν· ζῷον λογικὸν θνητόν. νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν· ποῖος
δὲ Σωκράτης ἐρωτώμενοι, ἀποκρινόμεθα· λευκός· ἢ σιμός· ἢ γρυπός·

σιμός
γρυπός

ἢ φιλόσοφος· ἢ γραμματικός· πόσος ἐστὶ δεκαέτης· ἢ εἰκοσαέτης· ἢ δέκατος·
ἢ εἰκοστός· πόσος δὲ ὁ ὄχλος· ἑκατόν· διακόσιοι· χίλιοι· πόσοι ἀριθ-
μοί· πέντε· δέκα· ὅταν δὲ ἐρωτηθῶμεν πηλίκος ἐστί, λέγομεν· δίπηχυς·
τρίπηχυς· παχύς· λεπτός· ἰσχνός· ἰστέον δὲ ὅτι τὸ παχὺς λεπτὸς ἰσχνός, κυρί-
ως ἐπὶ τῆς ποιότητος λαμβάνεται· ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ μεγέθους εἴρηται·
εἰ δὲ ποδαπὸς ἐρωτηθῶμεν, ἐροῦμεν· φρύξ· γαλάτης· ὁμοιογενῶς
καὶ ὁμοιοπτώτως· καὶ ταῦτα τὰ ἐρωτηματικά, τοῖς κυρίοις καὶ
προσηγορικοῖς συντάσσονται· ※ χρὴ δὲ γινώσκειν. ὅτι διαφέρει τὸ ἐρω-
τηματικὸν τοῦ πυσματικοῦ· τὸ μὲν γὰρ πυσματικόν, πλείονος δεῖται λόγου·
οἷον ποῦ ὁ πατήρ· ἐν [illegible]· πόθεν ἐξῆλθεν· ἐξ [illegible]· τὸ δὲ ἐρω-
τηματικόν, ἀποκρίσεως τοῦ ναὶ ἢ τοῦ οὐ χρῄζει μόνον· ἢ ἀπ[illegible]
ἢ κατανευστικῆς. συμβολικῶν οὐσῶν ἀποκρίσεων· διὸ καὶ πολὺ μέρος
λόγου μετὰ ἀποκρίσεως λεγόμενον ἐν διαλεκτικῇ συντάξει. ἐρω-
τηματικὸν ἂν εἴη· πυσματικὸν δέ. ἐν μόνοις ὀνόμασι καὶ ἐπιρρή-
μασιν θεωρεῖται· ἐν μὲν οὖν ὀνόμασι, τὸ τίς πότερος· ποῖος· πηλίκος
τὰ λοιπὰ τὰ προειρημένα· ἐν δὲ ἐπιρρήμασι, ποῦ πόθεν· πότε·
πῶς· πηνίκα· ὡσαύτως καὶ τὰ ἀόριστα τεῖ... ὑπάρχει ἐν ...οις ※

ἐρωτηματικόν
πυσματικόν

συντάσσεται· οἷον ὅστις ὁπότερος· ὁποῖος ὁπόσος· ὁπηλίκος· καὶ
τὸ μὲν ὅστις δύο μέρη λόγου ἔχον ἐν παραθέσει. ὡς ἐν λογίζεται· τῶν δὲ
λοιπῶν ἕκαστον, μέρος λόγου ἐστὶν ἕν· τὸ γὰρ ἐν αὐτοῖς κατάρχον ὅ. οὐκ
ἄρθρον· ἀλλὰ μέρος τῆς λέξεως· τὴν αὐτὴν δὲ καὶ αὐτὰ τοῖς ἐρωτη-
ματικοῖς ὀνόμασι σύνταξιν ἐπέχουσιν. ὁμοίως αὐτοῖς σχηματιζό-
μενα· ἐπὶ μὲν ἀρσενικοῦ, ὅστις· ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ, ἥτις· ὅτι δὲ οὐδετέρου, ὅτι
δύο μέρη λόγου· τὸ ὅς τις· καὶ τὸ ἥ τις· καὶ τὸ ὅ τι· ἰστέον δὲ ὅτι. τὰ δισύλ-
λαβα ἐρωτηματικά. ὀξύνεται καὶ ἀοριστοῦνται ἀποχύτως· καὶ οὐ κατ᾽
ἐναντίωσιν τῆς ἐπερωτήσεως λεγόμενα· οἷον. ποιός ποσός· ἐὰν τὸ οὐδέτερον
ἄρθρον ἐπιδέχεται· ἵνα μὴ κατὰ κλίσιν καὶ προσηγορικόν. ὡς ἐπὶ θεόν
κατηγορῆται· ἄλλο γὰρ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δηλοῖ. τουτέστι τὴν ποιότητα·
καὶ τὴν ποσότητα· τὸ δὲ τίς μονοσυλλάβως ἀοριστούμενον ἐγκλίνεται·
οἷον ἦλθέ τις· τὰ μέντοι ἐναντία τῷ ἐρωτηματικῷ λεγόμενα. προσλαμ-
βάνει κατάρχον τὸ ὅ. καὶ βαρυτονεῖται· οἷον ὁποῖος ὁπόσος· Δια-
φέρει τὸ ἀόριστον τῷ ἐρωτηματικῷ· διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν ἐρωτᾷ, ζητεῖ
ὁρισθῆναί τι· τὸ δὲ ἀόριστον. ἀφαιρεῖ τὸν θέλοντα ὁρίσαι· ἢ καὶ τὸ μὲν
ἐρωτῶν γινώσκει· τὸ δὲ ἀόριστον, ἄγνωστον· οἷον. ὁποῖος. ὁπόσος. ὁπη-
λίκος· Τὰ δὲ ἀναφορικά. καὶ αὐτὰ μὲν ὅτι ποσότητος, ἤτοι
πλήθους· καὶ ὅτι πηλικότητος ἤτοι μεγέθους, καὶ ὅτι ποιότητος
λέγεται· ὡς τὰ ἐρωτηματικὰ καὶ ἀόριστα· καὶ συγγενῆ ὑπάρχουσιν.
ὁμοιογενῶς τε καὶ ὁμοιοπτώτως, τοῖς κυρίοις καὶ προσηγορικοῖς συν-
τάσσονται· ἐν ἐκείνῳ ὁμοιώσεως ἢ δείξεως· ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ θαυμασμῷ προσ-
φερόμενα· ἀναφορικὰ δὲ καλοῦνται, ὅτι δι᾽ αὐτῶν τὴν τῶν ἀκροω-
μένων διάνοιαν. ἀναφέρομεν. ἐπὶ τὰ προεγνωσμένα πράγματα· ὡς ὅταν
σοι ἐγνωκότι τὸν Ἀχιλλέα, εἴπω. οἷος ἦν ὁ Ἀχιλλεύς, τοιοῦτός ἐστιν ὁ
Αἴας· ἐπαναφέρω γάρ σου τὴν γνώμην ἐπὶ τὸν προεγνωσμένον Ἀχιλλέα·
ἀναφορικά ἐστι. προεγνωσμένου τινὸς ἀνταπόλυσις· καὶ ὁμοιωματικά

[Marginalia, right:] ὅστις / ὁπότερος / ὁποῖος / ὁπόσος / ὁπηλίκος — ποιός / ποσός — τίς. ἀόριστον — ἀναφορικά — Relatiua — Theodo — Theodo
[Marginalia, left:] ∴ theod

Theo.

Δεικτικά ∴ δὲ λέγονται, ὅτι δι' αὐτῶν ποιούμεθα τὴν ὁμοίωσιν. δεικτικὰ δέ, ἐπειδὴ
δι' αὐτῶν πολλάκις δακτυλοδεικτοῦμεν, ὁρῶντες τὰ ὁμοιούμενα. ἀντα-
ἀνταποδοτικά ποδοτικὰ δὲ λέγονται, ὅτι προηγούμενα ἀλλήλων καὶ ἑπόμενα, πρὸς
ἄλληλα ἀνταποδίδονται. κυρίως μὲν ἀνταποδοτικὰ καλεῖται, ὅσα ἀπὸ
τοῦ τ ἄρχονται· ἔστι δὲ ταῦτα· τοῖος· τόσος· τηλίκος· ἅτινα καὶ διὰ
τοῦ δε μορίου ἐπεκτείνονται· καὶ τὸν τόνον ἐν τῇ ἐσχάτῃ αὐτῶν συλλαβῇ
καταβιβάζουσι καὶ παροξύνονται· οἷον τοιόσδε· τοσόσδε· καὶ τηλικόσδε·
ποιοῦσι δὲ παράγωγα διὰ τοῦ οὗτος· οἷον τοιοῦτος. τηλικοῦτος· τοσοῦτος·
καὶ ἄρθροις συντάσσονται· Τὰ μέντοι ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα ἀνα-
φορικά. ἄρθροις οὐ συντάσσεται· οὔτε γὰρ λέγομεν ὁ οἷος διὰ τοῦ ἄρθρου· ὁ
ὅσος· ὁ ἡλίκος· ἀλλὰ χωρὶς ἄρθρου· οἷον ὅσος· οἷος· ἡλίκος· ἔστι δὲ τὰ μὲν
σημαίνοντα τὴν ποσότητα. τάδε· ὅσος· τόσος· τοσόσδε· τοσοῦτος·
τὰ δὲ τὴν πηλικότητα, ἡλίκος· πηλίκος· πηλίκος δε· τηλίκος· τηλί-
κοσδε· τηλικοῦτος· τὰ δὲ ποιότητα δηλοῦνται. οἷον. οἷος· τοῖος· τοιόσδε·
Theod τοιοῦτος· προτάσσονται δὲ ἀλλήλων ἐν ταῖς συντάξεσι καὶ ἐπιφέρονται
ὡς προείπομεν· οἷον. αἴθ' ὅσον ἥσσων εἰμί· τόσσον σέο φέρτερος εἴην·
∴ Τόσσοι καὶ ἀνάπαλιν· ἀλλ' οὐ τόσοι ἦσαν ὅσοι ἐγίνοντο ἀχαιοί· καὶ τὸ οἷος
ὁμοίως· οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν· καὶ ἀνάπαλιν· ἐγὼ
τοίους εἶδον ἀνέρας· οὐδὲ ἴδωμαι· οἷον Πειρίθοον· Δρύαντά τε ποιμένα
λαῶν· καὶ ἐπὶ τῶν τῆς πηλικότητος ὡσαύτως· ἡλίκος ὁ πύργος τῶν
ἀθηναίων· τηλίκος ὁ τῶν θρόνων· πολλάκις δὲ καὶ χωρὶς πρὸς ἄλληλα
ἀνταποδόσεως, ἀπολύτως λαμβάνεται· ὅτε μάλιστα ἐπὶ θαυμασμοῦ
Collectiva λέγεται· Τὰ δὲ περιληπτικά. μονογενῆ μέν εἰσι· συντάσσονται δὲ
περιληπτικά ἑνικοῖς καὶ πληθυντικοῖς ῥήμασιν· ἑνικοῖς μέν, διὰ τὸν ἑνικὸν χαρακτῆρα
Theo do τῆς λέξεως· πληθυντικοῖς δέ, διὰ τὴν σημασίαν πλῆθος σημαντικὴν
οὖσαν· οἷον ὁ δῆμος ᾔτουν· ὁ δῆμος ᾔτει· ἡ πληθὺς ποιεῖ· ἡ πληθὺς ποιοῦσι·
τὸ σύστημα γράφει· τὸ σύστημα γράφουσι· τὰ δ' ἄλλα ὀνόματα πάντα ἑνικῶς

μὲν λεγόμενα. ἑνικοῖς ῥήμασι συντάσσονται· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μετο-
χῶν. καὶ ἀντωνυμιῶν· ὁ κῆρυξ βοᾷ· τὼ κήρυκε βοᾶτον· οἱ κήρυκες βοῶσιν·
ἡ μοῦσα ᾄδει· τὰ μούσα ᾄδετον· αἱ μοῦσαι ᾄδουσι· τὸ παιδίον παίζει·
τὼ παιδίω παίζετον· τὰ παιδία παίζουσι. ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν
ἀριθμῶν τῶν οὐδετέρων ὀνομάτων. ἑνικοῖς χρῶνται ῥήμασιν. οἷον τὰ παιδία
παίζει. τὰ δόματα στάζει. γράμματα δέ ἐστι. διχῶς δὲ λέγεται. εἰσὶ
δὲ πολλοὶ ὀνοματικοὶ χαρακτῆρες. τινὲς μὲν ἑνικὴν σημασίαν ἔχοντες
ὡς ἀθῆναι θῆβαι. τινὲς δὲ δυϊκὴν ὡς ἀμφότεροι· οἵτινες οὐ τῷ λόγῳ τῆς
σημασίας ῥήμασιν ἑνικοῖς ἢ δυϊκοῖς συνταχθῆναι δύνανται· ἀλλὰ τῷ λόγῳ
τοῦ πληθυντικοῦ χαρακτῆρος τῆς φωνῆς. πληθυντικοῖς ῥήμασι συντάσ-
σονται· οἷον αἱ ἀθῆναι. τῇ φωνῇ μὲν πλῆθος δηλοῦσι· τῷ σημαινομένῳ
δὲ μίαν πόλιν· οὐκέτι οὖν λέγομεν τῷ λόγῳ τῆς σημασίας αἱ ἀθῆναι τῇ
φιλοσοφίᾳ λάμπει· ἀλλὰ τῷ λόγῳ τοῦ πληθυντικοῦ χαρακτῆρος τῆς φω-
νῆς αἱ ἀθῆναι τῇ φιλοσοφίᾳ λάμπουσιν. οὐδὲ ἀμφότεροι γράφετον· ἀλλὰ ἀμφό-
τεροι γράφουσι· τὸ δὲ ἄμφω καὶ δύο. ὃ καὶ διαφορεῖται τῇ γραφῇ. διὰ τοῦ ο
μικροῦ καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου γραφόμενα. θέματά εἰσι· δυϊκὰ μόνον ὡς τῇ
σημασίᾳ. οὕτω καὶ τῇ φωνῇ λεγόμενα· συντάσσονται δὲ ἑνικοῖς καὶ πληθυντικοῖς
ῥήμασι· δυϊκοῖς μὲν διὰ τὴν φυσικὴν σημασίαν· πληθυντικοῖς δὲ ἐπειδὴ
πληθυντικός ἐστιν ἀριθμὸς τοῦ ἑνικοῦ καὶ δυϊκοῦ καὶ πληθυντικοῦ· ἐμπεριέχεται
γὰρ τῷ πληθυντικῷ ἀριθμῷ ὁ εἷς καὶ ὁ δύο· καὶ πᾶς ἀριθμός· διὸ λέγομεν
ἄμφω τρέχετον καὶ ἄμφω τρέχουσι· καὶ χρώμεθα πολλάκις τῷ πληθυν-
τικῷ ἀριθμῷ ἀντὶ τῆς δυϊκῆς καὶ ἑνικῆς σημασίας κατὰ πᾶσαν λέξιν
ἐπιθετικὴν ἀριθμοῦ· ἤτοι γὰρ ἀντὶ ὁ εἷς· ἡμεῖς ἀσπαζόμεθα· καὶ ἡμεῖς ἐρχόμεθα
ἀντὶ τοῦ ἁπλῶν. ἐγὼ ἀσπάζομαι· ἐγὼ ἔρχομαι· ἀνάπαλιν δὲ χρῆσθαι ἑνικοῖς
ἀριθμοῖς· ἢ δυϊκοῖς ἀντὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ. ἀδύνατον. σεσημειωμένου
τοῦ ὁμηρικοῦ εἰρημένου· μήπως ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε· πανάγρου ἀνδράσι
δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε· σεσημειωμένων δὲ ἔτι τῶν ἀττικῶν.

ἑνικὸς δὲ ... πληθυντ...

παιδία παίζει

Hec omnia theodorus compilauit

... ἀριθμ...

Theodor. ad uerbu(m)

Theod. λεγομένων ἑνικὸν ῥῆμα τάττων, ἐπὶ πληθυντικῶν οὐδετέρων κεῖται τὸ προσφῆμ.
οὔτε μὴν δυϊκῷ ἀριθμῷ ἀντὶ ἑνικοῦ χρώμεθα· εἰ καὶ ὁ δυϊκὸς ἀριθμὸς περι-
έχει τὸν ἕνα· ὅτι γὰρ δυϊκὸς χαρακτὴρ τῶν κλινομένων φωνῶν διὰ σημαντικ-
ῶν, ἀεὶ κωλύει τοῦτο ἐν χρήσει γίνεσθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀμφότεροι δυϊκῶς
κατὰ τὴν φωνὴν καὶ κατὰ τὴν σημασίαν λέγεται· ἀμφότερος δὲ οὐ λέγεται, διὰ
τὸ τὴν φωνὴν δυϊκὴν σημαντικὴν εἶναι· τὸ δὲ ἀθῆναι μόνον πληθυντικῶς
λέγεται ἐπὶ ἑνικοῦ πράγματος· καὶ ταῦτα δὴ τὰ περιληπτικά. ὅτε περι-
Theo εκτικὰ ὄντα ὁμοιογενῶς καὶ ὁμοιοπτώτως ἑαυτοῖς σχηματίζουσι ῥή-
ματα ἐπίθετα· οἷον ὁ ἰσχυρὸς δῆμος· ἡ ἀσθενὴς πληθύς· τὸ θεοφιλὲς ἄθροισ-
Partitiua (μεριζόμενα) μα. Τὰ δὲ μεριζόμενα, τρία μὲν καὶ αὐτά ἐστιν· οἷον ἕτερος· ἑτέρα· ἕ-
τερον· θάτερος· θατέρα· θάτερον· ὅπερ ἐστὶν ἀσυνάρθρον· καὶ τὸ θηλυκὸν
ὁμοίως· οἷον θατέρα. τὸ μέντοι οὐδέτερον ἄρθρον ἐπιδέχεται· οἷον τὸ
Theo θάτερον· ἑκάτερος ἑκατέρα ἑκάτερον· ἄλλος ἄλλη ἄλλο· ἕκαστος ἑκάστη
ἕκαστον· ὁμοιογενῶς δὲ καὶ ὁμοιοπτώτως τοῖς κυρίοις καὶ προσηγορικοῖς
συντάσσονται· ἕτερον μὲν οὖν λέγομεν καὶ θάτερον· οἷον τὸ θάτερον, ἕνα
τῶν δύο φαμέν· ἄλλον δὲ ἕνα τῶν πολλῶν· ἕκαστον δὲ ἕνα τῶν πολλῶν·
Ordinatiua (τακτικά) ἕνα καθ' ἕνα· καὶ τῶν δύο, ἕνα καθ' ἕνα. Τὰ δὲ τακτικὰ καὶ ταῦτα ἐπίθετα
ὁμοιογενῶς καὶ ὁμοιοπτώτως τοῖς κυρίοις καὶ προσηγορικοῖς συντάσσονται·
Theo οἷον ὁ πρῶτος ὅσιος· (β' οὗτος) ὁ τελευταῖος ὅσιος· ὁ πρῶτος ἀδάμ· ὁ δεύτερος ἀδάμ·
τοῦ πρώτου ὁσίου· τοῦ δευτέρου ὁσίου· τοῦ τελευταίου ὁσίου· οὕτως καὶ τὰ
Materialia (μετουσιαστικά) ὅμοια. Τὰ δὲ μετουσιαστικά, ἐμφερῆ μὲν τοῖς κτητικοῖς ὑπάρχουσιν·
ἐκείνοις μὲν κυρίως συντάσσονται· τοῖς μετέχουσιν οὐσίας τῶν πραγμάτων·
Theo ὧν αἱ πρωτότυποι φωναὶ σημαντικαί εἰσιν· ἀφ' ὧν καὶ παρήχθησαν· οἷον
ξύλινος πίναξ· ὀστράκινον σκεῦος· δρύϊνος ἱστός· ἀμμώδης ὁδός· κατα-
χρηστικῶς δέ· τοῖς κατά τι ὁμοίωσιν πρὸς τὰ πράγματα ἔχουσιν· ὡς
πολλάκις φαμὲν λέγειν λιθίνην καρδίαν τὴν τραχύτητος λίθου κατὰ μὲν
διάθεσιν ὁμοίαν· καὶ νόσῳ κτηνώδη, τὸν κατὰ τὸν βίον τοῖς κτήνεσιν ὁμοιοῦ.

καὶ συντόμως εἰπεῖν, πρὸς τὰ κύρια καὶ προσηγορικὰ σύνταξιν ἔχουσιν.
ὥστε τὰ ἐπίθετα καὶ τὰ γενικὰ εἰσίν. οἷον. ξύλινος στῦλος. ξυλίνη θύρα. ξύ-
λινον ἔδαφος. ὁμοιογενῶς καὶ ὁμοιοπτώτως κλινόμενα. ἐπεὶ οὖν περὶ
τῆς συντάξεως τῶν κατὰ τὴν σημασίαν καὶ τὴν κατὰ φωνὴν ἰδίων, τῶν ὀνο-
μάτων διεξήλθομεν. ὥστε δεῖν αὐτὸν διασαφήσαντα πῶς μετ᾽ ἀλλήλων
συντάσσονται, φέρε δὴ ὀλίγα περὶ τῆς συντάξεως τινῶν τῶν ἐπιθέτων
ὀνομάτων εἴπωμεν. πῶς μετὰ τὸ κατηγορεῖσθαι τῶν κυρίων τε καὶ προ-
σηγορικῶν. ὁμοιογενῶς καὶ ὁμοιοπτώτως. καὶ πλαγίαις ἄλλων ὀνομάτων
συντάσσεσθαι θέλουσι τὰ τοιαῦτα. τοιγαροῦν τῶν κυρίων καὶ τῶν προση-
γορικῶν κατηγορούμενα. γενικὴν ἀπαιτοῦσιν ἄλλων ὀνομάτων. εἰς ἀπαρτισ-
μὸν τῆς ἐννοίας. οἷον αἴτιος ὅδε τοῦδε. ὁδηγὸς ὅδε τοῦδε. καὶ ὅσα ἐστὶν
ὀνόματα ῥηματικὴν σημαίνοντα ἐνέργειαν, γενικὴν ἀπαιτοῦσιν. οἷον
ποιητικὸς ὅδε τοῦδε. συνεκτικὸς ὅδε τοῦδε. μεθεκτικὸς ὅδε τοῦδε.
ἐφεκτικὸς ὅδε τοῦδε. ζωτικὸς ὅδε τοῦδε. ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα.
κυρίων τε καὶ προσηγορικῶν ὁμοιογενῶς καὶ ὁμοιοπτώτως κατηγορούμενα
πρὸς γενικὴν ἄλλων ὀνομάτων συντάσσονται. πρὸς δὲ δοτικὴν καὶ αἰτι-
ατικήν, τὰ τοιάδε. οἷον ἄριστος ὅδε τῷδε. καὶ τόδε. ἢ τίμιος ἢ ἔνδοξος
ὅδε τῷδε. καὶ τόδε. ὑγιὴς ὅδε τῷδε. καὶ τόδε. σῶος ὅδε τῷδε. καὶ τόδε.
πρὸς αἰτιατικὴν δὲ μόνην τάδε. λευκὸς τὴν τρίχα. μέγας τὴν σάρκα. δα-
φοινὸς τὰ νῶτα. πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς. τὸ δὲ πλῆθος τῶν τοιούτων παρα-
δειγμάτων, ἄροιεν ἂν οἱ σπουδαιότατοι ἐν ταῖς στοιχειώδεσι πραγματείαις
τῶν περὶ αὐτῶν διειληφότων πολυμαθεστάτων ἀνδρῶν. ἡ γὰρ παροῦσα
πραγματεία. τῇ σῇ φιλομαθίᾳ. ἐν σχήματι συντομίας ἐπαγγέλλεται. ὅτι δὲ
καὶ ταῦτα. ὅσα ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἐπιρρήματος ἢ τῆς σὺν προθέσεως ὀνό-
ματα συντέθειται. ὡς μὲν ἐπίθετα ὄντα, πρῶτον μὲν ἀπαιτοῦσι κύρια
καὶ προσηγορικὰ ἔχειν. ἐφ᾽ ὧν τίθεται ὡς τὰ προειρημένα. ἔπειτα δὲ
θέλουσι κυρίως μὲν δοτικὴν πρὸς αὐτὴν σχέσιν ἔχουσιν. οἷον. ὁμόδοι

Michael Syngelus

τῷδε· ὁμοφυὴς τῷδε· ὁμόπιστος τῷδε· ὁμόδοξος· ὁμόθρονος· ὁμο-
δίαιμος· ὁμόφρων· ὁμογνώμων· ὁμόδουλος· ὁμότροφος· ὁμοπά-
τριος· ὁμόστροφος· ὁμοδίαιτος. διὰ δὲ τὴν δοτικὴν πρὸς γενικὴν
τὴν συγγένειαν πολλάκις καὶ ταῦτα τῇ γενικῇ συντάσσεται. ὁμοίως
δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τῆς σύν· οἷον σύνθρονος τοῦδε καὶ τῷδε· σύνοικος· σύντροφος·
σύναιμος· συνέκδημος· σύμφιλος· σύμψηφος· συγγενής· συνέμ-
πορος· τὸ μέντοι ὅμοιος· ἴκελος· ἴσος· παραπλήσιος· καὶ τὰ ὁμοιό-
σημα καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν συγκείμενα· ὁμοιότροπος· ὁμοιότειχος·
ὁμοιόχρονος· ὁμοιοσχήμης· ὁμοιόπτωτος· ἰσομήκης· ἰσοπαχής·
ἰσομαθής· ἰσοταχής· ἰσότοιχος· ἰσόμετρος· ἰσάριθμος· πρὸς δοτικὴν
ἔχει τὴν σύνταξιν· ὁμοίως καὶ τὰ ἀπὸ τούτων καὶ τῶν τοιούτων
ὀνομάτων παραγόμενα ῥήματα ἢ παρασυνθετα. δοτικῇ συντάσσονται·
ὅμοιος τῷδε· ἴκελος τῷδε· τῷδε ἰσοῦται· τῷδε ὁμοιοῦται· τόδε τῷδε
τῷδε ἰσάζεται τόδε· τῷδε ἰσαριθμεῖ· ἰσοστοιχεῖ· ἰσοφωνεῖ. λεκ-
τέον δὲ περὶ τῶν πτώσεων τῆς τε ὀνομασίας αὐτῶν. καὶ συντάξεως
τοῦ ὀνόματος. κυρίως πτώσεις εἰσὶ τέσσαρες. ἡ γὰρ ὀρθὴ καταχρη-
στικῶς λέγεται πτῶσις ἢ κατὰ συνδρομὴν τοῦ σημαινομένου μέντοι
αἱ πτώσεις καὶ οὐ τῇ φωνῇ· καθότι τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ σημαινομένου
πίπτει. Εἴρηται δὲ ὀρθὴ πτῶσις, ἐπειδὴ ὀρθῶς σημαίνει
τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος. λέγεται δὲ καὶ ἄλλῳ ὀνόματι κλη-
εὐθεῖα μέν, ἐπειδὴ συνώνυμόν ἐστι τὸ εὐθὺ τῷ ὀρθῷ. ὀνομαστικὴ
δὲ ὅτι ὀνομάσαι τὰ πράγματα βουλόμενοι, τῇ ὀρθῇ χρώμεθα·
αἱ δὲ λοιπαὶ τέσσαρες πτώσεις, πλάγιαι καλοῦνται· ἐπειδὴ συνώ-
νυμον ἐστὶ τὸ λοξὸν τῷ ὀρθῷ. καὶ ὅτι ἐκ πλαγίου μὲν σημαίνουσι τὴν
οὐσίαν. ἐκ πλαγίου δὲ τὰ περὶ τὴν οὐσίαν συμπτώματα γινόμενα. θέλοντες
γὰρ σημᾶναι τὸν ἄνθρωπον· ἢ τὸν ἥλιον· ἢ τὸν ἵππον. ἢ ὅτι οὖν τῶν ὄντων
ἢ τούτων ὅτι δήποτε ἢ διατάξαι ἢ ὀνομάσαι· λέγομεν ἄνθρωπος· ἥλιος· ἵππος·

Casus 4 nã p(ro)p(ri)e nominatiuus nõ est casus

Theod

Rectus

Nominat

εἰ δέ τι περὶ ταῦτα εἰπεῖν βουλόμεθα, ταῖς πλαγίαις χρώμεθα. Genitivus
Γενικῇ μέν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, γενεαλογοῦντες ἢ σχέσιν τινὰ υἱοῦ πρὸς πατέρα, ἢ δεσπότου
πρὸς δοῦλον, ἢ μαθητοῦ πρὸς διδάσκαλον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ φιλικὴ σχέ-
σις ὡς μὲν πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, οἷον ὁ φίλος, φίλος· καθάπερ εἴ-
ρηται. κατὰ δὲ συνήθειαν πρὸς γενικὴν ἢ ἄλλο τι τῶν ἐν σχέσει ἢ κτῆμα κτή- Genitivus possessivus & patrius casus vocatur
τορος φαίνηται. διὰ τοῦτο ἡ γενικὴ πτῶσις, κτητική τε καὶ πατρικὴ λέγεται.
γενεαλογοῦντες τοίνυν λέγοιμεν· Ἀγαμέμνων τοῦ Ἀτρέως, τοῦ Πέλοπος, τοῦ
Ταντάλου. Ἀχιλλεὺς τοῦ Πηλέως, τοῦ Αἰακοῦ, τοῦ Διός. τῶν δὲ ἐν σχέσει ἢ κτή-
ματι λέγοντες, ἐροῦμεν υἱὸς τοῦ Πριάμου· φίλος τοῦ Μενελάου· μαθητὴς
τοῦ Πλάτωνος· δοῦλος τοῦ Σωκράτους· ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἵππος Hec omnia theodorus foeneratus est.
τοῦ Ἰδομενέως· αὐλὴ τοῦ Ἀλκινόου· Ἰλιὰς τοῦ Ὁμήρου· υἱὸς τοῦ πατρός· πατὴρ
τοῦ υἱοῦ· δοῦλος τοῦ δεσπότου· ἀμνὸς τοῦ ποιμένος· βασιλεὺς τῶν Ἰου-
δαίων· ἄρχων τῶν Ἀντιοχέων· ὅρασις ἀμοῦ· φωνὴ ἀλέκτορος· χρεμετισ-
μὸς ἵππου· βληχὴ προβάτου· μυκηθμὸς βοός· καὶ τὰ ὅμοια. Δοτικῇ Dativus
δὲ χρώμεθα, ὅτε διδόναι ἢ χαρίσασθαι ἢ ἐπιστεῖλαι ἢ ὅ τι οὖν περιποιήσα-
σθαι τινὶ βουλόμεθα· οἷον Γλαῦκος ἔδωκε Διομήδει ἵππον· Βελλεροφόντης
ἐχαρίσατο Οἰνεῖ [illegible]· Φέρεκλος Ἀλεξάνδρῳ ναῦς ἐτεκτήνατο. ἐν ταύτῃ
δὴ τῇ συντάξει, τρία δηλοῦνται πρόσωπα· τοῦ ποιοῦντος, τοῦ ποιήματος,
καὶ τοῦ ᾧ τὸ ποίημα γίνεται, ἤτοι τοῦ δεχομένου· τοῦ διδομένου· καὶ τοῦ ποιή-
σαντος. Τῇ δὲ αἰτιατικῇ χρώμεθα, ὅταν αἰτίαν σημαίνωμεν. ὡς φαμὲν Accusat
διὰ τὴν παιδείαν ἦλθον· διὰ τὸν [illegible] ἐθυμώθη. διὰ τοῦτο καὶ
αἰτιατικὴ κέκληται, διότι αἰτίαν δηλοῖ. Τῇ δὲ κλητικῇ χρώμεθα θέλοντες Vocat
καλέσαι ἢ ἐπιστρέψαι τινὰ πρὸς ἑαυτούς, ἢ προστάξαι ἢ προσαγορεῦσαι·
οἷον Ἀντίοχε ἰδέ· χαῖρε [illegible]· καὶ διὰ τοῦτο κλητικὴ καλεῖται, ὅτι
καλεῖ καὶ προσαγορεύει. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ κλητικὴ αὐτοτελής ἐστι, καὶ
πρός τινα λόγον ἔχει, καὶ ὁμοιότητα τῶν σχημάτων ἀπαιτεῖ, ἤγουν πρὸς τὸ π
δευτέρου τοῦ ῥήματος. ἡ δὲ εὐθεῖα οὐκ ἔστιν αὐτοτελής, καὶ τὸν περὶ λόγον

Michael Syngelus

ἔχει· καὶ οὐ πάντως ὁμοιότροπον σχῆμα ἀπαιτεῖ. διότι αἱ πτώσεις πολλάκις δηλοῖ-
εἰς ἐπιγραφὴν δὲ τῇ κλητικῇ χρώμενοι, γράφομεν· εἴ του ἐπιφερόμενοι ὁ-
ποίους ἂν βουλόμεθα λόγους, εἴτε περὶ αὐτῶν, εἴτε περὶ ἄλλων· ἐπεὶ καὶ δὲ πρὸς
τὸν κληθέντα περὶ αὐτοῦ τούτου προσφωνουμένου ἀποτεινώμεθα, ἢ προστα-
κτικοῖς ῥήμασιν, ἢ δευτέροις προσώποις τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων χρώμεθα·
οἷον ἀρίσταρχε. ἐπιγραφὴ τίς δὲ ἀρίσταρχος, ἀπαιτεῖς ἂν εἴτε περὶ ἑαυτοῦ εἴτε περὶ
ἑτέρου, ὅντινα οὖν τρόπον ἐθέλει· πρὸς αὐτὸν δὲ περὶ αὐτοῦ τοῦ προσφωνο-
μένου, ποιούμενος τὸν λόγον προστακτικοῖς ῥήμασιν· ἢ δευτέροις προσώποις
τῶν ἐγκλίσεων χρήσῃ· ἀεὶ γὰρ ἡ κλητική, πρὸς τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ῥημάτων
ἔχει τὴν σύνταξιν. πῶς μὲν τὰ ὀνόματα πρὸς ἑαυτὰ συντάσσονται, εἴρηται·
λεκτέον δὲ ἑξῆς, πῶς πρὸς τὸ ῥῆμα καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ λόγου συν-
τάσσεται καὶ προσσυμπλέκεται· ἐπεὶ δὴ δὲ ἐν τῇ τοῦ ῥήματος πρὸς ἑαυτὰ
συμπλοκῇ. καὶ πρὸς τἆλλα τοῦτο γνωρίζοιτο, εἴπωμεν. πῶς τὰ ῥήματα
πρὸς ἑαυτά τε καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ λόγου συντάσσεται. τίνος δὲ λέγεται
τοῦ λόγου ἀπὸ συνθήκης λέξεων συνισταμένου. τίνος ἕνεκεν ἀπὸ μιᾶς
ῥηματικῆς λέξεως. λόγος τέλειος ἔννοιαν ἔχων γίνεται· πρὸς ὃν ἐροῦ-
μεν. ὃν τρόπον ἡ μονάς. ἣ καὶ ἁπλῆ ἐστι καὶ ἀσύνθετος. ἀριθμὸς λέγεται.
τοῦ ἐκ σωρείας καὶ συνθέσεως μονάδων συνισταμένου· καὶ τῶν φωνηέντων ἕκαστον.
δίχα συμπλοκῆς συμφώνου ἢ φωνηέντων. συλλαβὴν ἀποτελεῖ· τῆς συλ-
λαβῆς κυρίως συλλήψεως οὔσης συμφώνων μετὰ φωνήεντος. ἢ φωνη-
έντων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκ μιᾶς λέξεως ῥηματικῆς. λόγος τέλειος συνί-
σταται. ἔδει γὰρ τὰ γεννῶντα τοῦ λόγου τὴν τελειότητα, μὴ ἀμοιρεῖν εἶναι
τῆς τοῦ λόγου συντάξεως:

Σχῆμα

περὶ ῥήματος

De Verbis

Τῶν ῥημάτων. τὰ μέν εἰσιν ἐνεργητικά. τὰ δὲ παθητικά· τὰ δὲ οὐδέτερα·
ἔστι δὲ καὶ μέσα· ἐνεργητικὰ μὲν, οἷον γράφω. τύπτω· παθητικὰ δὲ,
οἷον τύπτομαι· οὐδέτερα δὲ, τὰ μήτε ἐνέργειαν μήτε πάθος σημαίνοντα·
οἷον. ζῶ. πλουτῶ. πτωχεύω. ὑπάρχω. μέσα δὲ, ἤτοι τὰ ποτὲ μὲν ἐνέργειαν.

ποτὲ δὲ πάθος δηλοῦνται· οἷον βιάζομαι, κολάζομαι· εἰσὶ ῥήματα ἐν τῷ
ἐνεστῶτι ἀτελῆ· ὡς ἀπλήρωτον τὴν διάθεσιν ἔχοντα· ἐπὶ μέντοι ἐν παρα-
τατικῷ ὄντα· οἷον τύπτω, γράφω· καὶ εἰσὶ ῥήματα ἐν τῷ ἐνεστῶτι τὸ
τέλος ἔχοντα τοῦ πράγματος· οἷον τὸ ὑπάρχω, νοῶ, γινώσκω, βλέπω,
ἀκούω· καὶ ἔτι ἐν αὐτῷ τῷ ἐνεστῶτι ὑπάρχοντα. ἰστέον ὅτι τὰ ἐνεργητικὰ ῥήματα
λέγεται δραστικὰ καὶ ὀρθά· τὰ δὲ παθητικὰ ὕπτια. ἔτι τῶν ῥημάτων
τὰ μέν ἐστι τῇ φωνῇ ἐνεργητικά, τῇ δὲ σημασίᾳ παθητικά· οἷον πάσχω,
ὀφθαλμιῶ, ἐρυθριῶ, ἀλγῶ, πονῶ, θνήσκω· τὰ δὲ τῇ φωνῇ παθητικά, τῇ
δὲ σημασίᾳ ἐνεργητικά· οἷον ἔρχομαι, πορεύομαι, νήχομαι. ἔτι τῶν ῥημάτων
τὰ μὲν σημαίνουσι βούλησιν καὶ πρᾶγμα· οἷον τύπτω, γράφω· ὁ γὰρ γρά-
φων βούλησιν ἔχει καὶ πρᾶγμα ἐνεργεῖ· πλέκω, ἄδω, σώζω, ταπει-
νόω, κινῶ· τὰ δὲ βούλησιν μόνην· οἷον τὰ ὡς προαιρετικὰ καὶ ἀφαιτικά·
βούλομαι, ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, ἱμείρομαι, ὀρέγομαι, γλίχομαι, ἥδομαι,
εὐφραίνομαι, ὀρίγνωμαι, ἐρῶμαι· τὰ δὲ πράγματα μόνον, ὡς τὰ ἀπαρέμ-
φατα· οἷον τύπτειν, γράφειν, τύπτεσθαι, γράφεσθαι· τὸ μὲν γὰρ τύπτειν σημαί-
νει τὴν τύψιν, τὸ δὲ τύπτεσθαι τὸ τύμμα. ἔτι τῶν ῥημάτων τινὰ μὲν μετ'
εὐθείας συντασσόμενα πτώσεως αὐτοτελῆ ποιεῖ· ἅτινα καλοῦνται σύν-
θετα κατηγορήματα· οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, Τρύφων ζῇ, αἷμα τρέχει.
τινὰ δὲ οὐ ποιεῖ αὐτοτελῆ μετ' εὐθείας συμπλεκόμενα πτώσεως· ἅτινα κα-
λοῦνται ἥττονα κατηγορήματα· οἷον Σωκράτης φιλεῖ, Πλάτων στέργει·
λείπει γὰρ τὸ τινά. τινὰ δὲ μετὰ πλαγίας τιθέμενα πτώσεως, πλά-
γιον ἀποτελεῖ λόγον τέλειον· οἷον Σωκράτει μεταμέλει· ἅπερ καλοῦνται
παρασυμβάματα· τινὰ δὲ μετὰ πλαγίας τασσόμενα, τέλειον λόγον οὐκ
ἀποτελεῖ· οἷον Σωκράτει μέλει· λείπει γὰρ τὸ τινός· ἅπερ καλοῦνται
ἥττονα παρασυμβάματα. ῥῆμα λέγεται ἁπλῶς φωνῆς ῥῆμα-
τικῆς σημαῖνον κατηγόρημα. ἰστέον δὲ ὅτι τριχῶς λέγεται τὸ κατη-
γόρημα· πρῶτον μὲν πᾶν ῥῆμα, γενικῶς λέγεται κατηγόρημα· σύντον

Verba mesa i. media

Verba actiua alio nomine δραστικά & ὀρθά

Verba passiua alio nomine ὕπτια

Categoremata composita

Categoremata minora

παρασυμβάματα

παρασυμβάματα ἥττονα

μὲν ἐστὶ διὰ συντεταγμένον παντὸς ὀνόματος καὶ ἀντωνυμίας· ἀσύνθετον δέ,
αὐτὸ τὸ ῥῆμα τὸ καθ' ἑαυτὸ λεγόμενον· σύνθεσιν δέ, ὡς τὸ εἰκὸς τὴν σύν
Substantiua ταξιν ἔχουσιν. Ἔτι τῶν ῥημάτων, τὰ μὲν καλοῦνται ὑπαρκτικά·
οἷον ὑπάρχω· πλουτῶ· εἰμί· πέφυκα· καθέστηκα· τυγχάνω· τὰ δὲ
Vocatiua κλητικά· οἷον καλοῦμαι· ὀνομάζομαι· προσαγορεύομαι· χρηματίζω·
τινὰ δὲ ἀντιποιητικά· οἷον παλαίω· τρέχω· πολεμῶ· ζητῶ· ἀγω
νίζομαι· ἐρίζω· φιλονεικῶ· ταῦτα γὰρ καὶ ἀντιποίησιν λαμβά
νονται· ἐξίσου γὰρ προέρχεται καὶ ἐνέργεια ἐξ ἑκατέρου μέρους· ἀντι
ποίησις δὲ λαμβάνεται, τὸ ἐξίσου πρὸς ἐνέργειαν προσέρχεσθαι.
Sensitiua τὰ δὲ πρὸς αἴσθησιν λαμβανόμενα· οἷον βλέπω· ὁρῶ· ἀθρῶ· θεωρῶ· ἀκούω·
πυνθάνομαι· ὀσφραίνομαι· ὀσμοῦμαι· ὀσφρεῦμαι· γεύομαι καὶ ἅπτομαι.
τὰ δὲ μετοχικὰ πάθη· οἷον ὀργίζομαι· ἐπιθυμῶ· φροντίζω· μεριμνῶ· κήδομαι· φεί
δομαι· τὰ δὲ ἐπικτητικὴν ἔννοιαν ἐχόμενα· οἷον δεσπόζω· ἁρμόζω· ἄρχω·
βασιλεύω. τὴν διαίρεσιν ὧν ποιησάμενοι, τὴν καιρὸν ἔκθεσιν ποιησό
μεθα· ἀπαρέμφατος ὁριστικοῦ· ἢ προστακτικοῦ· ἢ εὐκτικοῦ· οὐδέποτε γίνεται
τέλειος λόγος· εἰ δὲ γένηται που, καὶ τὸν τρόπον ἐλλείψεως γίνεται· οἷον,
ἐγὼ μὲν βραδὺς εἰς πόδας· λείπει τὸ ὑπάρχω· σὺ δὲ ταχύς· ἐκεῖνος
δὲ τὸν νοῦν ὀξύς· τρεῖς γὰρ εἰσὶν οὗτοι τέλειοι λόγοι· εἰ καὶ λείπουσιν
ὑπαρκτικῷ ῥήματι· τὸ εἰμί· ἢ ἐστίν· ἢ τὸ ὑπάρχω· ἢ τοῖς ὁμοίοις· ἐν
μὲν τοῖς κυρίοις οὖσιν ἐνεργητικοῖς ῥήμασιν, ἡ μὲν εὐθεῖα ἐνεργεῖ· ἡ δὲ
αἰτιατικὴ πάσχει· οἷον Δίων τύπτει Θέωνα· ἐν δὲ τοῖς κυρίοις παθητικοῖς
ῥήμασιν, ἡ μὲν γενικὴ ἐνεργεῖ· ἡ δὲ εὐθεῖα πάσχει· οἷον ὁ Θέων ὑπὸ τοῦ Δίωνος
τύπτεται. τὰ δὲ οὐδέτερα ῥήματα, οἷον τὸ ἀριστῶ· δειπνῶ· περιπατῶ,
ἐνέργειαν σημαίνουσιν· οὐκ ἔχουσι δὲ σύνταξιν πρὸς πλαγίαν· οὔτε πρὸς
γενικήν, οὔτε πρὸς δοτικήν· οὔτε πρὸς αἰτιατικήν· ὅθεν οὐκ ἔχουσι
παθητικά· οἷον τὸ ζῶ· πλουτῶ· βιοτεύω· ἱππεύω, αὐτοτελῆ γὰρ καθ'
ἑαυτὰ σημαίνουσιν· οὐκέτι δεόμενα πλαγίας πτώσεως αἰτιατικῆς.

πρὸς ἀπαρτισμὸν αὐτοτελοῦς διανοίας· ὡς καὶ τὰ φύσει ἐνεργητικά· εἰ γὰρ
εἴποιμι· πλουτῶ, οὐκ ἀναγκαῖόν ἐστι πλαγίαν προστιθέναι πτῶσιν· ἤγουν εἰπεῖν
τινὰ τύχην· πλουτῶ τὸ σῶμα· ὥσπερ ἐν τῷ λέγειν τύπτω, ἀνάγκη ἐπάγεσθαι τὸ αἰτια-
τικὴν, οὐκ ἀρκεῖ αὐτοτελῆ γάρ· οἷον τύπτω δίωνα· ἤγουν τρύφωνα· ἰστέον δὲ
ὅτι, τὰ οὐδέτερα ταῦτα λέγεται καὶ ἀπολελυμένα· διότι ἀπολέλυνται
τῆς τῶν πλαγίων συντάξεως. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ὑπαρκτικά. τὸ ἀεὶ ὑφ-
εστηκός· [illegible] ἐνέργειαν σημαίνουσιν. οὐκ ἔχουσι δὲ σύνταξιν πρὸς
πλαγίαν· οὔτε πρὸς γενικὴν· οὔτε πρὸς δοτικὴν, οὔτε πρὸς αἰτιατικήν.
ὅθεν οὐκ ἔχουσι παθητικά· οὐδέποτε δὲ ῥηματικὸν πρῶτον πρόσωπον
οὔτε δεύτερον ὀνομαστικῇ εὐθείᾳ συντάσσεται πτώσει· πλὴν τῶν κλητι-
κῶν καὶ ὑπαρκτικῶν ῥημάτων· οἷον πέτρος καλοῦμαι· ἀμμώνιος εἰμί· συντάσσεται
δὲ ὀνομαστικῇ, διὰ τὰς εὐθείας τῶν μετοχῶν. καὶ τῶν ἀντωνυμιῶν. ὅτι καὶ
αὗται δὲ εὐθεῖαι καλοῦνται· αὗται γὰρ τοῖς τρισὶ προσώποις τῶν ῥημάτων
συντάσσονται· οἷον. ἐγὼ λέγω· σὺ λέγεις· ἐκεῖνος λέγει· λαλήσας. ὁ φθεγξάμενος·
δραμὼν. κατέλαβε· καθεσθεὶς. ἠρέμισε· ῥηματικὸν δὲ ἑπόμενον. ἀνάγκη δὴ
ταῖς ἀντωνυμικαῖς προσώποις ταῖς ὀνομαστικαῖς εὐθείαις συντάσσεται, μετὰ
συλλαβούσης τὸ ἄρθρον· οἷον ἐγὼ ὁ πέτρος ἐθεολόγησα. σὺ ὁ παῦλος
ἐκήρυξας. ἐκεῖνος ἰωάννης ἐβάπτισεν· τρίτον δὲ πρόσωπον πρὸς-
εἰρημένον. ὅτι πᾶσα ὀνομαστικὴ εὐθεῖα, τρίτῳ προσώπῳ συντάσσεται.
καὶ γὰρ πᾶν ὄνομα. τρίτῳ προσώπῳ συντάσσεται. οἷον ἀμμώνιος λαλεῖ. ἵππος
χρεμετίζει. ὄνος ὀγκᾶται. βοῦς μυκᾶται· ὅσα δὲ ἐνεργητικὰ ῥήματα εἰσὶ
καθαρά. καὶ εἰς παθητικὴν μεταβαίνει διάθεσιν, πρὸς αἰτιατικὴν συντάσ-
σεται· οἷον. τύπτω σε· ὅτι τύπτομαι· τέρπομαι· ὅτι τέρπω σε· σώζω σε·
ὅτι σώζομαι· λέγω σε. ὅτι λέγομαι· δαίρω· λαμπίζω· ὑβρίζω· φονεύω· εἰ δὲ
ἤτοι μὲν λέγω σοι· σώζω σοι· κομίζω σοι, περιποίησιν δηλοῦμεν· νοουμένης
ἔξωθεν τῆς αἰτιατικῆς· οἷον λέγω σοι λόγον· σώζω σοι φίλον· κομίζω σοι.
περιποίησιν δηλοῦμεν· νοουμένης ἔξωθεν τῆς αἰτιατικῆς. οἷον λέγω οἱ

Michael Syngelus

λόγον· σώζω σοι φίλον· κομίζω σοι ἵππον. Τὸ μάχομαι δὲ, δέχομαι, ἔρχομαι,

αὐτοενεργητικά — πέτομαι. ἐνεργητικὰ εἰσίν· ἤγουν αὐτοενεργητικά· παθητικὰ δὲ τῇ

φωνῇ εἰσίν· ὅθεν οὐκ ἔχουσιν ἐνεργητικὰ θέματα. διότι ἐν τῇ παθητικῇ

\+ — φωνῇ δηλοῦσιν ἐνέργειαν· ὥσπερ τὸ θνήσκω· πίπτω· ὀφθαλμιῶ· πυρέσσω·

ἱδρῶ· ῥιγῶ· φρίσσω· τρέμω· χαίρω· ἐρυθριῶ· τῇ φωνῇ ἐνεργητικὰ ὄντα,

αὐτοπαθῆ — τῷ δὲ σημαινομένῳ, παθητικὰ οὐκ ἔχουσιν· αὐτοπαθῆ γάρ εἰσι καὶ οὐ ζη-

τοῦσι παθητικά. διότι ἐν τῇ ἐνεργητικῇ φωνῇ πάθος δηλοῦσι· τίνος ἕνεκ(εν)

καθαρὰ ἐνεργητικά — πρόσκειται καθαρά, ἐπειδὴ ἔστι καὶ καθαρὰ ἐνεργητικά, ἅτινα καὶ πρὸς

παθητικὴν διάθεσιν μεταβαίνει· ἀλλ' οὐ πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσονται·

πρὸς μὲν γενικήν, οἷον ἀκούω σου καὶ ἀκούομαι ὑπὸ σοῦ· πρὸς δὲ δοτικήν,

οἷον πολεμῶ σοι καὶ πολεμοῦμαι ὑπὸ σοῦ· ὥστε τῶν ἐνεργητικῶν ἔνια μὲν

τὴν εἰς παθητικὴν διάθεσιν μεταβαινόντων· τὰ μὲν πρὸς αἰτιατικήν, ἅ-

τινα ἐστὶ γνήσιά τε καὶ πολλά· τὰ δὲ πρὸς γενικήν· τὰ δὲ πρὸς αἰτιατι-

κὴν συντάσσονται. διὰ τί εἴρηται καὶ εἰς παθητικὴν μεταβαίνειν διά-

θεσιν· ἐπειδὴ τὰ οὐδέτερα ῥήματα, καὶ κατὰ τὴν φωνὴν μὲν ἐνεργητικά·

σημαινόμενον δὲ παθητικά, εἰς φωνὴν παθητικὴν οὐ μεταβαίνει διάθεσιν·

οὐ γὰρ λέγω ζῶμαι· οὐδὲ πλουτῶμαι· οὐδὲ ὀφθαλμιῶμαι· οὔτε πάσχομαι·

ἀλλὰ μόνον ζῶ καὶ πλουτῶ καὶ ὀφθαλμιῶ καὶ πάσχω· τὰ δὲ παθητικὰ

ῥήματα, ἅτινα δηλοῦσιν ἔθος τοῦ πάσχοντα τὸ πάθος, πρὸς γενικὴν συντάσ-

σεται· οἷον ὀρφῶ σου· πλήσσεται γὰρ ἡ ψυχὴ ὑπὸ τοῦ κήδους. καὶ συντάσ-

σεται γενικῇ· ἐρῶ τοῦδε· ἐπιθυμῶ τοῦδε· φροντίζω τοῦδε· κήδομαι

φιλῶ καὶ ἐρῶ quomodo differant — τοῦδε· φείδομαι τοῦδε. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐρῶ καὶ τὸ φιλῶ, ἀλλήλων

διαφέρουσιν· τὸ γὰρ ἐρῶ, πάθους μετέχει· καὶ διὰ τοῦτο, πρὸς γενικὴν

συντάσσεται· τὸ δὲ φιλῶ, πρὸς αἰτιατικήν· φιλεῖ γὰρ ὁ Δαβὶδ τὸν

υἱὸν αὐτοῦ· ἀλλ' οὐχ ἑταίραν· λεγόμενον γὰρ ἕνεκεν διαβολῆς, τὸ ἐρᾶν λαμ-

βάνεται. Ὅσα ἐξουσιαστικὴν ἔννοιαν ἐχόμενα, ταῦτα γενικῇ συν-

τάσσονται· οἷον δεσπόζω τοῦδε· ἄρχομαι τοῦδε· βασιλεύω· κυριεύω·

ἐξουσιάζω τοῦδε· ἡγεμονεύω· ἔστι δ' ὅτε ταῦτα καὶ πρὸς αἰτιατικὴν
συντάσσονται· βασιλεύω σε· δεσπόζω σε· κυριεύω σε· ἐξουσιάζω σε·
ἡγεμονεύω σε· ἵνα σημαίνῃ βασιλέα σε ποιῶ· καὶ δεσπότην καὶ κύριον·
καὶ ἐξουσίαν καὶ ἡγεμόνα· Τὰ δὲ προαιρετικὰ ῥήματα, βουλητικά
τε καὶ ἐφετικά· ὡς πράγματα δηλοῦνται τοῖς ἀπαρεμφάτοις· ὡς πραγ-
μάτων δηλωτικὰ οὖσιν ἀσυνδέτως συντασσόμενα, αὐτοτελῆ φάσιν σημαίνει·
θάτερον γὰρ θατέρου τὸ ἐλλεῖπον ἀναπληροῖ· οἷον θέλω γράφειν· βούλομαι
λέγειν· ἐφίεμαι τοῦ ἀναγινώσκειν· ἐπιθυμῶ τοῦ ἰατρεύειν· δεῖ γὰρ τὰ
ἐφετικὰ συντάσσειν τοῖς ἀπαρεμφάτοις, μετὰ τῆς προσλήψεως τοῦ
ἄρθρου· Τὰ δὲ δηλοῦνται βούλησιν καὶ πρᾶγμα, οὐδέποτε πρὸς ἄλληλα
οὔτε πρὸς ἕτερα ἀναγκαίως συντάσσονται· οὐδεὶς γὰρ λέγει τύπτω
γράφω· οὐδὲ σκάπτω ἐσθίω· ἀλλὰ τύπτω καὶ γράφω· σκάπτω καὶ ἐσθίω·
οὐδὲ φθείρω συναιτιῶμαι· ἀλλὰ φθείρω καὶ συναιτιῶμαι· Τὰ δὲ ὑποτακτικά,
ἀεὶ σύνδεσμον αἰτιολογικὸν προηγούμενον ἔχουσιν· καὶ διὰ τοῦ προ-
ηγούμενον ἄλλον. καὶ χωρὶς ἄλλου συνδέσμου πρὸς τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις
συντάσσεται· πρὸς ἑαυτὰ δὲ οὐδέποτε· τοῦ μὲν προτέρου, παράδειγμα
τοῦτο· νοῶ ἐὰν λέγω· κοπιῶ ἵνα ὠφελῶ· ἀπέρχομαι ὅπως ἴδω·
τοῦ δὲ δευτέρου. παράδειγμα τοῦτο· ἐὰν διώκωμαι· καὶ σώζωμαι· καὶ φω-
τίζωμαι· τοῦ ἐὰν συνδέσμου ἀπὸ κοινοῦ λαμβανομένου· Ἰστέον δὲ ὅτι
τὰ ὑποτακτικά, ἓξ ἔχουσιν ὀνομασίας· τρεῖς ἀπὸ τῆς σημασίας· καὶ
δύο ἀπὸ τῆς συντάξεως· καὶ μίαν ἀπὸ τῆς φωνῆς· ἀπὸ τῆς σημασί-
ας μέν. ἀποτελεστική· αἰτιολογική· διστακτική· οἷον δίδωμι τὸ βιβλίον
ἵνα γνῷς· τουτέστιν ἵνα ἀποτελέσω τὴν ἀνάγνωσιν· ἐγὼ πονῶ. ἵνα τι-
μηθῶ· ἐὰν λούσωμαι, ὑγιαίνω· τὸ μὲν γάρ. ἀποτελεσμόν· τὸ δέ. αἰτίαν·
τὸ δέ. διστασμὸν σημαίνει· ἀπὸ τῆς συντάξεως, ὑποτακτικὰ καὶ ἐπιζευ-
κτικά· διότι τοῖς συνδέσμοις ὑποτάσσονται· καὶ ὑποζεύγνυνται τούτοις
ἐὰν· ἄν· ὄφρα· ὅπως· ἵνα· ἀπὸ δὲ τῆς φωνῆς. λέγεται ἐπιρρηματικά·

βασιλεύω σε
δεσπόζω σε
κυριεύω σε

Hypotactica
sex deno-
minationes h(abent)

Hoc totum Lasca-
ris hinc de-
sumpsit

αὐθυπότακτα

διότι τὸ φωνῆεν τῶν θετικῶν, ὡς μεῖζον ἐπαίρουσιν· οἷον τέτυπτομαι, ἐὰν τετύπτωμαι. [ἰ]στέον ὅτι τὰ ὑποτακτικὰ ῥήματα, ἃ καὶ ὑποθετικά, πολλά ἐστι· καὶ οὐ πολλάκις δεικνύμενα ἐν τῇ χρήσει. καὶ περὶ τοῦ πρώτου εἰσὶ καὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου, οὔτε ἑνικοῦ, οὔτε δυϊκοῦ, ἀλλὰ πληθυντικοῦ μόνου· οἷον ἄλλα τε δὴ ἀριθμήσωμεν, καὶ ἴδωμεν, ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν, καὶ πάντας διώξωμεν· διὰ τοῦτο δὴ πάντας διώξωμεν. καὶ ὑποτακτικαὶ φωναί εἰσιν, ἤγουν ἐπεικός τε πω τῶν συνδεδεμένων νοουμένων. Τὰ δὲ ἀπαρέμφατα, πρὸς μὲν τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις οὔτε μετὰ συνδέσμων οὔτε χωρὶς συνδέσμων τάσσονται· πλὴν τῶν προαιρετικῶν· οἷον γράφειν καὶ λέγειν. τὰ προαιρετικὰ δὲ πρὸς ἀλλήλοις τοῖς ἀπαρεμφάτοις συντάσσονται χωρὶς συνδέσμων· οἷον αἱρεῖσθαι γράφειν· σπουδάζειν μαθεῖν· ἐπείγεσθαι καταλαμβάνειν· ἀπέρχεσθαι ἐννοεῖν· ἀγωνίζεσθαι σώζειν· θέλειν εὐεργετεῖν. Τῶν τοῦ ῥήματος χρόνων δ' ὑπαρχόντων, ἐνεστῶτος φημί, παρατατικοῦ, παρακειμένου, ὑπερσυντελίκου, ἀορίστου καὶ μέλλοντος, ὁ μὲν ἐνεστὼς τὸ μέλλων, συντέλειαν δηλοῦσιν· ὁ δὲ παρατατικός, τὸ μὲν συντελεῖσθαι δηλοῖ· τὸ δὲ μὴ συντελεῖσθαι· ὁ δὲ παρακείμενος, παραυτίκα νεωστὶ τετελεσμένον· οἷον καὶ παρακείμενον ἔτι· ὁ δὲ ὑπερσυντέλικος, ὃ πάλαι συντετελέσθαι σημαίνει· ὁ δὲ ἀόριστος, διὰ μὲν ἔχει παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελίκου· ἐὰν γὰρ εἴπω, ὅτι ἄρτι ἔγραψα, σημαίνει τὸν παρακείμενον· ἐὰν δὲ εἴπω, πάλαι ἔγραψα, ἤδη ἐποίησα, τὸν ὑπερσυντέλικον ἐδήλωσε. δεῖ δὲ συνήθως παρακειμένοις, παρατατικοῖς συντάττειν διαλεγομένοις· ἐπεὶ παρῳχημένων τινῶν διαφερόντων τῷ σημαινομένῳ, κατά τι μὲν, συντετελεσμένου κατά τι δὲ μέλλοντος, ἃ δὲ τὸ αὐτὸ σημαινόμενόν ἐστι, καὶ τὸ μὲν τοῦ πράγματος τελεσθέν, τὸ δὲ τῆς τελειώσεως ἐλλεῖπει· καὶ τῷ ἐνεστῶτι καὶ τῷ μέλλοντι, ὁ παρατατικὸς συντάσσεται. πάντα μὲν, οἷον παρατατικοῖς τῷ σημαινομένῳ διαφέρουσιν· οἷον ἐσχόλαζον καὶ ἐφιλοπόνουν· ἐμάνθανον καὶ ἐφρόνουν· τὸ δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ σημαινόμενον, ἐνεστῶτι καὶ μέλλοντι· οἷον ἤλαυνον.

Tempora
Presens
Preteritu[m] impf.
Preter. pfec.
Preter. plusq[ua]mp[er]f.
Aoristus.
Futuru[m]

[illegible]

Θ

καὶ λαλῶ καὶ λαλήσω· ἁπλῶς δὲ φάναι, ὥσπερ ἂν τὸ αὐτὸ ῥῆμα, κοινῶς μὲν τοῖς ἐνεστῶσι καὶ μέλλουσι, πᾶσι τοῖς παρεληλυθόσι συντασσόμενον· ἄλλο δὲ καὶ ἄλλο προσφερόμενον, ἐνεστῶτας ἐνεστῶσι· καὶ παρατατικοῖς παρατατικοὺς καὶ παρακειμένοις παρακειμένους· ὑπερσυντελίκοις ὑπερσυντελίκους· καὶ μέλλοντας μέλλουσιν· ἔν τε ταῖς ἐγκλίσεσι καὶ ταῖς μετοχαῖς. καὶ τὰ παραδείγματα πρόδηλα. Ἰστέον δὲ ὅτι τρίτα πρόσωπα τῶν προστακτικῶν, ἀνομοιοσχήμων λέγονται· ἑνὸς γὰρ προσώπου παρόντος πρὸς ὃν ἀποτεινόμεθα πρὸς ἕτερον τύπτε, λέγομεν πληθυντικῶς. πρὸς ταὐτὸν τὸ τυπτέτωσαν· ὅπως ὁ εἷς μεταδῷ τοῖς πολλοῖς τοῦ τύπτειν. καὶ πάλιν ἐναντίον τι. πολλῶν παρόντων προσώπων, λέγομεν πρὸς ταὐτὸν τὸ τυπτέτω ἑνικῶς. καίπερ πρὸς πολλοὺς ποιούμενοι τὴν ἀπόστασιν· πρὸς πολλοὺς γὰρ ἀποτεινόμεθα. ἵνα μεταδῶσιν ἑνὶ τοῦ τύπτειν:-

Ἐπειδὴ τὸ ὄνομα ῥήματι συντασσόμενον λόγον συντίθησιν. ἡ δὲ τοῦ ῥήματος φύσις, πτώσεων ἐστὶν ἀμετάδεκτος, ἔδει δὲ τὸ ὄνομα κινούμενον διὰ τὴν τῶν συμβαινόντων διάθεσιν ἔχειν τὴν τοῦ ῥήματος δύναμιν, ἐπινενόηται ἡ μετοχή· δύναμις οὖσα καὶ ὄνομα καὶ ῥῆμα, πάντων τῶν τοῦ ὀνόματος καὶ ῥήματος μετέχουσα δίχα προσώπων τε καὶ ἐγκλίσεων· οἷον ὁ φιλοσοφῶν Πλάτων. ἐπενοήθη δὲ ἡ μετοχὴ διὰ τὴν συντομίαν· ἀντὶ τοῦ ὃ γὰρ ἔγραφον καὶ ἔλεγον. ἐλάλησα καὶ ὠφέλησα, λέγω. γράφων. ἔλεγον· ὁ λέγων, ἔγραφον λαλήσας, ὠφελήσας· ἐν τῷ ἐξέρχεσθαί με, τῷ Σωκράτει ὑπήντησα· ἀντὶ τοῦ ἐξερχόμενος τῷ Σωκράτει ὑπήντησα. Ποίαν δὲ σύνταξιν ἔχουσι τὰ ῥήματα. πρὸς ἄλληλά τε καὶ πρὸς τὰ ὀνόματα, τὴν αὐτὴν αἱ μετοχαὶ πρὸς ἑαυτάς τε. καὶ πρὸς τὰ ῥήματα. καὶ πρὸς τὰ ὀνόματα· ὃν γὰρ τρόπον φημί. θέλω γράφειν. ἐφίεμαι τοῦ γράφειν. σπεύδω φθάσαι, τὸν αὐτὸν τρόπον λέγω, ὁ θέλων γράφειν ὁ ἐφιέμενος τοῦ γράφειν· ὁ σπεύδων φθάσαι. ὡσαύτως λέγω τύπτω τὸν Πλάτωνα, οὕτω λέγω. ὁ τύπτων τὸν Πλάτωνα· δίδωμι τῷ Πλάτωνι· ὁ διδοὺς τῷ Πλάτωνι. γάομαι τοῦ μήνιτος· ὁ γαόμενος τοῦ μήνιτος·

Marginal notes: cf. προσώπων — De Participijs — Cur inuentum est participium. — Theodo — ~~Verba [illegible]~~

Michael Syngelus

ἅπτομαι τοῦ πυρός· ὁ ἁπτόμενος τοῦ πυρός· πρὸς ἄλληλα δέ, ὥσπερ λέγω φιλῶ τὸν σόν· ὁμοίως ἐρῶ· ὁ φιλῶν τὸν σώζοντα· προσκυνῶ τὸν λυτρωτήν, ὁ προσκυνῶν τὸν λυτρούμενον· βλέπω τὸν θεατήν· ὁ βλέπων τὸν θεώμενον· καὶ ἣν τινα σύνταξιν ἔχουσι τὰ ἐπίθετα πρὸς τὰ κύρια καὶ προσηγορικά, τὴν αὐτὴν ἔχουσι καὶ αἱ μετοχαὶ πρὸς ἄλληλα, ὁμοιοπτώτως ἢ ὁμοιογενῶς σχηματιζόμεναι· τριγενεῖς δέ εἰσιν, ὡς καὶ τὰ ἐπίθετα ὀνόματα· οἷον, ὁ τύπτων, ἡ τύπτουσα, τὸ τύπτον· ὁ τετυφώς, ἡ τετυφυῖα, τὸ τετυφός· ὁ τετυπώς, ἡ τετυπυῖα, τὸ τετυπός· ὁ τύψων, ἡ τύψασα, τὸ τύψαν· ὁ τυπῶν, ἡ τυποῦσα, τὸ τυποῦν· ὁ τύψων, ἡ τύψασα, τὸ τύψαν· ὁ τυπῶν, ἡ τυποῦσα, τὸ τυποῦν· ὁμοίως καὶ αἱ παθητικαὶ καὶ αἱ μέσαι· ὁ τυπτόμενος, ἡ τυπτομένη, τὸ τυπτόμενον· ὁ τετυμμένος, ἡ τετυμμένη, τὸ τετυμμένον· ὁ τυφθείς, ἡ τυφθεῖσα, τὸ τυφθέν· ὁμοίως

Theod καὶ τὰ λοιπά· συντάσσονται δὲ τοῖς τρισὶ προσώποις τῶν ῥημάτων· οἷον γράφων ὠφελοῦμαι· γράφων ὠφελῇ· γράφων ὠφελεῖται. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι προτασσόντων τῶν μετοχῶν ἐν συντάξει λόγου, ἀρσενικὰ δὲ καὶ θηλυκὰ ὀνόματα ἀρσενικὴν μετοχὴν ἐπιφερόμενα, τοῦ ἀρσενικοῦ γένους ἐπικρατεστέρου καὶ κυριωτέρου ὄντος· οἷον ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς καλῶς [illegible] ὁμιλούντων. εἰ δὲ προτάσσονται τῶν θηλυκῶν μετοχῶν, θηλυκὰ καὶ οὐδέτερα ὀνόματα, θηλυκὴν μετοχὴν ἐπιφέρονται, τοῦ θηλυκοῦ γένους κυριωτέρου καὶ προτέρου ὑπάρχοντος τοῦ οὐδετέρου· ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ· αἱ δέ που ἡμέτεροι τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα εἴατ' ἐνὶ μεγάροισι ποτιδέγμεναι. εἰ δὲ προτάττωσιν ἀρσενικά τε καὶ θηλυκὰ κατὰ φωνήν, μηδὲν ὄντα δὲ κατὰ σημασίαν, οὐδετέραν μετοχὴν ἐπάγονται· ὡς ὁ πολὺς ἐν θεολόγοις Γρηγόριος· νοῦς μὲν οὖν ἤδη καὶ αἴσθησις, ἀπ' ἀλλήλων διακριθέντα· τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἔχουσι καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἄρθρα· ὡς καὶ ἐν ψαλμοῖς· σελήνην καὶ ἀστέρας ἃ σὺ ἐθεμελίωσας. Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν κατὰ σύλληψιν ἀληθευόντων, ἔνια οὐκ ἔστιν οὐδὲ τὰ κατὰ κοινόν· σύλληψις δέ ἐστιν, ὅταν ἀρεθῶσι διαφόρως

λόγου ex co. s.

Masculinum gen(us) concipit foeminum

πολὺς ἐν θεολόγοις Γρηγόριος

al. προτάσσοντες ex. co. scr.

λύη καὶ πρὸς τὸ ἓν τῶν γενῶν. πληθυντικῶς ἀναλαμβάνεται ἡ φωνή·
ὡς ἐπὶ τῶν ὁμηρικῶν χρυσέως· τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
ῥύατ' ἐφεσταότες· μετὰ δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας· τῶν κατὰ κοινότητα·
οἷον αἱ φορκίδες ἕνα ὀφθαλμὸν εἶχον· οὐ δυνάμεθα δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἡ
φορκὶς ἕνα ὀφθαλμὸν εἶχεν· οὐκ ἦν γὰρ μία ὁ ὀφθαλμός. εἰσὶ δὲ
συντάξεις αἵτινες πρὸς τὸ προσεχὲς ἀναλαμβάνονται· οἷον οὐδ' ἦν
ἄρης λαοσσόος οὐδὲ ἀθήνη, τόνδε ἰδοῦσα ὀνόσαιτο· καὶ οὐκ ἔστιν οὐδὲν
οὐδὲ εἰπεῖν ἔπος οὐδὲ πάθος οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος, ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ'
ἄχθος ἀνθρώπων φύσις. ἔστι δ' ὅτε ἀεὶ σκέπτεται σύνταξις τῶν πολλαχῶς λεγομένων·
οἷον ὦρτο μὲν ἀκροώ(ν)· νέως τε καὶ κύκλος καὶ θεράποντες.

Τὰ ἄρθρα προγνῶσιν τινὸς, ἀναπόλησιν σημαίνουσι· λέγοντος γὰρ ἄνθρωπος
εἶπεν, ἄδηλον τινὰ ἄνθρωπον λέγομεν· λέγοντος γὰρ, ὁ ἄνθρωπος ἦλθεν· ὁ ἄνθρωπος
εἶπεν, προδεδηλωμένον τινὰ λέγομεν· τῶν δὲ ἄρθρων, τὰ μέν ἐστι
προτακτικά· τὰ δὲ ὑποτακτικά· καὶ τὰ μὲν ἀρσενικά, εἰσὶ τάδε· προ-
τακτικοῦ μὲν ἑνικά· ὁ τοῦ τῷ τὸν ὦ· ὑποτακτικὰ δὲ ἑνικά· ὅς·
οὗ ᾧ ὅν ὦ· δυϊκὰ προτακτικά· τὼ τοῖν ὦ· δυϊκὰ ὑποτακτικά·
ὣ οἷν ὦ· πληθυντικὰ προτακτικά· οἱ τῶν τοῖς τοὺς ὦ· ὑπο-
τακτικά· οἳ ὧν οἷς οὓς ὦ· τάδε θηλυκά· τάδε· ἡ τῆς τῇ τὴν ὦ·
ἃ εἰσὶν ἑνικὰ προτακτικά· δυϊκὰ προτακτικά· τὰ ταῖν ὦ· πληθυντικὰ
δέ· αἱ τῶν ταῖς τὰς ὦ· ὑποτακτικὰ δὲ θηλυκά, τάδε· ἑνικὰ μὲν·
ἥ ἧς ᾗ ἥν ὦ· δυϊκὰ δέ· ἃ αἷν ὦ· πληθυντικὰ δέ· αἳ ὧν αἷς ἃς
ὦ· τὰ δὲ οὐδέτερα· τάδε· ἑνικὰ μὲν προτακτικά· τὸ τοῦ τῷ τὸ ὦ·
ἑνικὰ δὲ ὑποτακτικά· ὅ οὗ ᾧ ὅ ὦ· δυϊκὰ προτακτικά· τὼ τοῖν
ὦ· ὑποτακτικὰ δὲ δυϊκά· τάδε ὣ οἷν ὦ· πληθυντικὰ προτακτικά·
τὰ τῶν τοῖς τὰ ὦ· ὑποτακτικὰ δὲ πληθυντικά· ἃ ὧν οἷς ἃ ὦ·
τὰ μὲν οὖν προτακτικά, οἷς συντάττεται μέρεσι τοῦ λόγου, καὶ σύνεστι πρὸ·
τὰ δὲ ὑποτακτικά. καὶ μὲν τοῖς ἀττικοῖς, ὁμοίως τοῖς πληθυντικοῖς μὲν θεῖν

Theodo

Articuli

Theodo

simul credit
i. eundez
rasum habet

Attica constructio

Syngelus

ἐν τῇ συντάξει τοῦ λόγου ποιοῦνται τὰς πλαγίας· φημὶ δὴ γενικήν τε
καὶ δοτικὴν καὶ αἰτιατικήν· οἷον. τῶν βιβλίων ὧν ἠγάσθης. τοῖς βιβλί(οις)
οἷς ἠγάσθης. τὰ βιβλία ἃ ἠγάσθης. καὶ τοὺς κοινολεκτοῦντας. πρὸς τὴν ἐπι-
φερομένην ῥηματικὴν σύνταξιν. ποιοῦνται τὴν κίνησιν ἐν πάσαις
ταῖς πτώσεσιν· οἷον τῶν συγγραμμάτων ἃ συνέγραψας. τοῖς συγγράμ-
μασιν ὧν ἤκουσας· τὰ συγγράμματα οἷς ἐνέτυχες. κλητικὴν δὲ πτῶσιν
οὐκ ἔχουσι τὰ ὑποτακτικά· ἀλλ' οὐδὲ τὰ προτακτικά· τὸ γὰρ ὦ τὸ τεταγ-
μένον ἀνωτέρω μεταξὺ τῶν προτακτικῶν καὶ ὑποτακτικῶν, τὸ αὐτὸ καὶ πολ-
λάκις καὶ πάντα ἀριθμόν, οὐκ ἄρθρον· ἀλλὰ κλητικὸν ἐπίρρημα· καταχρη-
στικῶς μέντοι ἄρθρον κέκληται· ἅτε μετὰ τῶν ἄρθρων τασσόμενον. τὴν
δὲ ὀρθὴν πτῶσιν τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων. οἱ ἀττικοὶ ὁμοίως τοῖς κοινο-
λεκτοῦσι, ποιοῦσι τῶν ἐπαγωγῶν αὐτῶν ἐπιφερομένων. προσέχοντα·
οἷον. παῦλος ὃν ἴδωμεν. καὶ ἐπὶ κλητικῆς ὁμοίως· οἷον παῦλε ὃν ἀσπα-
σώμεθα. Ἰστέον δὲ ὅτι προτάσσονται τῶν ἐπιθέτων τῶν κυρίων καὶ
τῶν προσηγορικῶν· ἐν ἄρθρῳ ἐπάν τινι χρώμεθα. εἴ γε χρεία τοῦ ἄρθρου
γένηται· οἷον ταχὺς ὁ αἴας· βραδὺς ὁ ἵππος. εἰ δὲ τὰ κύρια καὶ τὰ
προσηγορικὰ προτάξομεν τῶν ἐπιθέτων, δυσὶν ἄρθροις χρώμεθα· οἷον
ὁ πλάτων ὁ φιλόσοφος. ὁ δημοσθένης ὁ ῥήτωρ· +

De Pronomine

Ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα πολλάκις καὶ ἕκαστον πρόσωπον ἔχειν ὀνόματος δεῖται. ὡς ἀπαρ-
τισμὸν τῶν κατὰ σύνταξιν λόγων. τῶν ὀνομάτων τοῖς πρώτοις καὶ δευτέροις
προσώποις μὴ τασσομένων. ἐπενενόηται ἡ ἀντωνυμία προσώπων δεικτικὴ
οὖσα· δυναμένη ταῖς πτώσεσι τοῖς ῥήμασι κατὰ πᾶν πρόσωπον· οἷον. ἐγὼ
γράφω· σὺ γράφεις· ἐκεῖνος γράφει. ἀντὶ τῶν κυρίων δὲ κυρίως εἴληφθη ἡ
ἀντωνυμία· εἰ μὴ γάρ τις ἂν λόγῳ κεχρημένος. οὐκ ἐρεῖ ἐγώ. πλὴν ὅτι κατα-
χρηστικῶς. ἀντὶ τῶν λοιπῶν ὀνομάτων. ἔσθ' ὅτε λαμβάνεται. ἔχει δὲ καὶ πτώσεις
ὡς παραλαμβανομένη ἀντὶ ὀνομάτων· διὸ τοῖς ὀνόμασι καὶ ταῖς μετοχαῖς
κατὰ πτῶσιν συντάσσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι αἱ ὀρθαὶ τῶν πρωτοτύπων

βιβλίων ὧν ἠγάσθε, βιβλίοις οἷς ἠγάσθε

ὦ. non est articulus

Superior attica constructio fecit in nominativo & vocativo

ταχὺς ὁ αἴας

ὁ πλάτων ὁ φιλόσοφος

ἀντωνυμιῶν· ὡς ἀεὶ ὀρθοτονούμεναι πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἄλλων προσώπων λαμ-
βάνονται· αἱ δὲ πλάγιαι, ἡ μὲν ὀρθοτονηθῶσι. καὶ αὗται διαστέλλουσι προσώπων·
οἷον ἡμᾶς ἀπώλεσεν· τουτέστιν ἡμᾶς καὶ οὐκ ἄλλους· ἐγὼ ἔγραψα καὶ οὐκ ἄλλος·
ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πλαγίων, ἐμοῦ ἤκουσας, ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ ἤκουσας
καὶ οὐκ ἄλλου· αὗται δὲ ἡ ἐμοῦ καὶ ἐμοὶ καὶ ἐμέ, ἐγκλινόμεναι, οἷον ἄλλο.
ἢ ἀποβάλλουσι τὸ ε κατὰ ἀρχὴν φωνῆεν. τότε ἀπολύτως λέγονται· ἤκουσάς μου
καὶ ἔδωκάς μοι καὶ ἔφρασάς με. αἱ δὲ κτητικαὶ καὶ ἴσως αἱ παράγωγοι αὐτῶν
νυμίαι, τὴν σύνταξιν τὰ ἐπίθετα ὀνόματα, καὶ αἱ μετοχαὶ πρὸς τὰ κύρια
καὶ τὰ προσηγορικὰ ἔχουσι, τὴν αὐτὴν ἢ αὐτά· εἰσὶ δὲ τριγενεῖς· οἷον ὁ ἐμὸς
ἡ ἐμὴ τὸ ἐμόν· ὁ σὸς ἡ σὴ τὸ σόν· ὁ ὃς ἡ ἣ τὸ ὅν· ὁ νωΐτερος ἡ νωΐ-
τέρα τὸ νωΐτερον· ὁ σφωΐτερος ἡ σφωϊτέρα τὸ σφωΐτερον· ὁ ἡμέ-
τερος ἡ ἡμετέρα τὸ ἡμέτερον· ὁ σφέτερος ἡ σφετέρα τὸ σφέτερον· ποιοῦσι
δὲ τὸν σχηματισμὸν ὁμοίως τοῖς τριγενέσιν ἁπλοῖς ὀνόμασιν· ὥσπερ
γὰρ τὰ εἰς ος ἁπλᾶ τριγενῆ μετὰ συμφώνου πλὴν τοῦ ρ ποιεῖ τὸ θηλυκὸν εἰς η.
οἷον ὁ ἔρημος ἡ ἐρήμη· ὁ φρόνιμος ἡ φρονίμη· ὁ μέσος ἡ μέση· ὁ
μέθυσος ἡ μεθύση, οὕτω καὶ αὗται ἐποίησαν· ὁ ἐμὸς ἡ ἐμή· ὁ σὸς ἡ σή·
προάγονται δὲ μετὰ συμφώνου πλὴν τοῦ ρ. ἐπειδὴ τὰ εἰς ος καθαρὰ ἁπλᾶ
ὀνόματα, ἢ μετὰ τοῦ ρ, εἰς α σχηματίζουσι τὰ θηλυκὰ ἑαυτῶν· οἷον
ὁ ἅγιος ἡ ἁγία· ὁ δίκαιος ἡ δικαία· ὁ λαμπρὸς ἡ λαμπρά· ὁ σοφώτερος
ἡ σοφωτέρα· εἰ δὲ πρὸ τοῦ ρ ε θῆ εἰς η τρέπεται. οἷον ἡ ἀγρίη· ἡ σοφίη, πρὸς σχη-
ματίζονται ἰωνικῶς· ὅθεν καὶ αἱ εἰς ερος ἀρσενικαὶ ἀντωνυμίαι εἰς ρα
ἐκφέρουσι τὰ θηλυκὰ ἑαυτῶν· οἷον ὁ νωΐτερος ἡ νωϊτέρα· ὁ ἡμέτερος
ἡ ἡμετέρα· ὁ σφέτερος ἡ σφετέρα· ἰωνικῶς ἡ ἡμετέρη· ἡ νωϊτέρη· ἡ σφωϊ-
τέρη· τὰ μέντοι εἰς ος σύνθετα, κοινά εἰσι τῷ γένει καὶ ὁμοιόκλιτα ἀρσενικά
τε καὶ θηλυκά· λέγονται δὲ καὶ μετὰ διαφόρων ἄρθρων· οἷον ὁ φιλόσοφος
καὶ ἡ φιλόσοφος· ὁ ἔμπειρος καὶ ἡ ἔμπειρος· ὁμοιογενῶς δὲ καὶ ὁμοιοπτώτως
τοῖς κυρίοις καὶ προσηγορικοῖς συντάσσονται· ὡς καὶ τὰ ἐπίθετα καθ' ἑαυτῶν

Theodor.

Theodor. 79

Theodo 79

Michael Syngelus

περιφέρομεν· οἷον ὁ ἐμὸς οἶκος· ἡ ἐμὴ οἰκία· τὸ ἐμὸν οἴκημα· τοῦ ἐμοῦ οἴκου·
τῆς ἐμῆς οἰκίας· τοῦ ἐμοῦ οἰκήματος· ὁ ἡμέτερος πατήρ· τοῦ ἡμετέρου
πατρός· ἡ ἡμετέρα μήτηρ· τῆς ἡμετέρας μητρός· τὸ ἡμέτερον τέκνον· τοῦ ἡμετέ-
ρου τέκνου· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὡσαύτως· καὶ ὧδε πάλιν σύνταξιν ἔχουσι τὸ
ῥῆμα καὶ αἱ μετοχαὶ πρὸς τὸ ὄνομα κατὰ πᾶσαν διάθεσιν καὶ σημασίαν, τὴν αὐτὴν
ἔχουσι καὶ πρὸς τὴν ἀντωνυμίαν· ὡς γὰρ λέγω ἐδόξασα Μέμνονα, οὕτω καὶ ἐδό-
ξασα αὐτόν· καὶ ὡς λέγω, ἀκούω τοῦ Νέστορος, καὶ ἐπαινῶ τὸν Νέστορα, οὕτω λέγω
καὶ ἀκούω αὐτοῦ, καὶ ἐπαινῶ αὐτόν· Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ γ' πρόσωπα τῶν
ἀντωνυμιῶν, μεταλλήλων ἐν συντάξει λόγου προφέρονται· ἤτε ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ
λόγου, ἤτε ἐν τῷ τέλει τῷ πρώτῳ προσώπῳ τῶν ῥημάτων χρώμεθα· οἷον, ὑμνοῦ-
μεν ἡμεῖς, καὶ ὑμεῖς· κἀκεῖνοι, τὸν θεὸν δοξάζομεν:+ περὶ ἀντωνυμίας:·

Εἰδέναι δεῖ ὅτι περὶ ἀντωνυμίας, οὐ κεῖνται σύνθετοι κατὰ τοῖς ἀρχαίοις· ἀναπληροῦν-
δὲ τὴν χρείαν αὐτῶν, ταῖς ἁπλαῖς χρώμενοι, μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς ἀντω-
νυμίας· ἐπιταγματικὴ δέ ἐστιν ἀντωνυμία, ἡ αὐτός· διὰ τοῦτο ἐκλήθη
ἐπιταγματική, ὅτι μετὰ πάσης πρωτοτύπου ἀντωνυμίας δύναται τάτ-
τεσθαι, διόλου πλάσεων συντιθεμένων· οἷον· ἐγὼ αὐτός· ἐκεῖνος αὐτός·
καὶ ἐπὶ τῶν δυϊκῶν· νῶϊ αὐτώ· σφῶϊ αὐτώ· ἡ σφωὲ δὲ οὐ λέγεται πρωτότυπος·
ἐπεὶ δὴ ἐγκλίνεται· καθάπερ παρὰ τῷ ποιητῇ· τίς γάρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυν-
έηκε μάχεσθαι· καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν, οἷον ἡμεῖς αὐτοί· σφεῖς αὐτοί·
χρείαν δὲ τοῦ συντάττειν τὴν αὐτῆς ἀντωνυμίαν, ταῖς πλαγίαις τῶν
πρωτοτύπων ἀντωνυμιῶν· μάλιστα δὲ διὰ τὴν αὐτοπάθειαν· ὧν εἵνεκεν,

αὐτοπάθεια
ἑτεροπάθεια

Theo:
αἱ σύνθετοι ἀντωνυμίαι ἐπενοήθησαν· ἐστὶ γὰρ αὐτοπάθεια, καὶ ἑτεροπά-
θεια, ἤτοι ἀλλοπάθεια· αὐτοπάθεια μέν, ὅταν τις αὐτὸς ὃ ἐνεργεῖ, τοῦτο
καὶ πάσχων· οἷον ἐμαυτὸν ὠφελῶ· ἑτεροπάθεια δέ, ὅταν τις εἰς ἄλλον ἐκ-
τελεῖ τὴν ἐνέργειαν· οἷον σὲ ὠφελῶ· οὐδὲ ἑαυτὸν ὠφελῶ· ἀλλὰ περὶ ἑαυτοῦ
τις λέγων, ἐρεῖ· σεαυτὸν ὠφελεῖς· ἐμαυτὸν ὠφελῶ· ὅτι περὶ ἑαυτοῦ αὐτὸς ἐνερ-
γεῖ καὶ πάσχει· περὶ αὐτῶν δὲ λέγω, σεαυτὸν ὠφελεῖς· ἑαυτὸν ὠφελεῖ·

ὅτι περ αὐτοὶ ἐνεργοῦσι καὶ πάσχουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι αἱ σύνθετοι ἀντωνυμίαι Theodor.
ἀντανακλαστικαὶ λέγονται· δηλονότι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ προερχομένου καὶ ἐνεργοῦντος
εἰς τὸ αὐτὸ ὑποστρέφει πρόσωπον ὃ πάσχον. παρὰ γὰρ σύνθετος ἀντωνυ-
μία. πάντων τοῦτο αὐτὸ ὑποστρέφει πρόσωπον, καὶ εἰς τὸ κτῆμα αὐτοῦ τοῦ κτή-
τορος τοῦ ἐνεργοῦντος. οἷον ἐμαυτὸν τύπτω· καὶ τὸν ἐμαυτοῦ παῖδα τύπτω·
ἐν συνθέσει δὲ τούτων. δηλονότι ἐν παραθέσει. ἐμὲ αὐτὸν ἢ ἐμέ. σὲ αὐτὸν ὠφελῶ. χρέων
οὖν τῆς ἀντιδιαστολῆς αὐτοπαθείας, ἀπὸ τῆς ἑτεροπαθείας ἐγένοντο
αἱ σύνθετοι ἀντωνυμίαι. καὶ σύνθεσις δὲ ἐν μόναις ταῖς ἑνικαῖς ταῖς τρισὶ
πλαγίαις ἐγένοντο· οὐ μὴν δυϊκαῖς οὔτε πληθυντικαῖς. οἷον ἐμαυτοῦ·
σεαυτοῦ· ἑαυτοῦ· ἐμαυτῷ· σεαυτῷ· ἑαυτῷ· ἐμαυτόν· σεαυτόν· ἑαυτόν. Ἰστέον
δὲ ὅτι κατὰ κρᾶσιν λέγομεν σαυτοῦ· σαυτῷ· σαυτόν· καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ τρίτου
προσώπου. αὑτοῦ· αὑτῷ· αὑτόν· τῇ δασείᾳ χαρακτηρίζοντες αὐτὰ ἀπὸ τῆς ἁπλῆς
ἥτις ψιλοῦται. Ἐν δὲ τοῖς δυϊκοῖς καὶ πληθυντικοῖς. θέλοντες δηλῶσαι Theodo. 81
αὐτοπάθειαν, τάσσομεν τὴν ἐπιταγματικὴν, μετὰ τῶν πλαγίων τῶν προ-
σώπων· διὰ ταύτης γὰρ ἀμφότερα τῇ συνθέσει καὶ τῇ παραθέσει σημαίνεται ἡ αὐτο-
πάθεια. ὅθεν καὶ συντεθειμένη τοῖς ὀνόμασιν. αὐτοπάθειαν δηλοῖ. οἷον
αὐτοδίδακτος. ὁ ἑαυτὸν διδάσκων· αὐτόκλητος. ὁ ἑαυτὸν καλῶν· αὐτο-
πάθειαν μὲν οὖν ἐν τοῖς δυϊκοῖς σημαίνομεν λέγοντες. ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου
προσώπου. νῶϊ αὐτὼ ἐβλαψάμεθον· νῶϊν αὐτοῖν ἡψάμεθον· ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου.
σφῶϊ αὐτὼ ἐβλάψατον· σφῷν αὐτοῖν ἥψατον· ἐπὶ δὲ τῆς σφωε τρίτου σφῶε en-
προσώπου τῶν δυϊκῶν. οὐ λέγομεν οὕτως ὅτι ἐπαινεῖται· ἐπὶ μέντοι τῶν cliticum
πληθυντικῶν φαμὲν τοῦ πρώτου προσώπου. οἷον ἡμῶν αὐτῶν ἠκούσαμεν· ἡμῖν αὐτοῖς
ἐβοηθήσαμεν· ἡμᾶς αὐτοὺς [illegible]· τοῦ δὲ δευτέρου. ὑμῶν αὐτῶν ἠκού-
σατε· ὑμῖν αὐτοῖς ἐδώκατε· ὑμᾶς αὐτοὺς ἐγνώκατε· τοῦ δὲ τρίτου. σφῶν
αὐτῶν ἀπηρέθησαν· σφίσιν αὐτοῖς ἐχαρίσαντο· σφᾶς αὐτοὺς ὠδήγησε.
Σημειωτέον δὲ ὅτι μὲν οἱ ἀττικοὶ λέγουσι παραγώγως. ἑαυτῶν· ἑαυτοῖς· ἑαυτούς.
τῆς συνθέσεως ἁρμοζούσης τοῖς ἑνικοῖς μόνοις. δηλονότι. ἐν τῇ ἑ ἀντωνυμίᾳ

αὐτοδίδακτος
αὐτόκλητος

τοῦ τρίτου προσώπου τῶν ἑνικῶν συντίθεται εἰς ἑαυτόν. ἐκ καὶ αὐτόν.
σε γὰρ ἰὼν. καὶ ἐκβολῇ τοῦ σ, ἑ ποίει τινὸς. ἐκράτησε δὲ ἐπὶ τῇ συνη-
Theo ∴ θείᾳ λέγεσθαι ἐπὶ τῶν τεσσάρων προσώπων τῶν ἀπλῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι
τὸ ἀλλήλων. ἀλλήλοις. ἀλλήλους, τὸ ἀλλοπαθὲς δηλοῦσιν. ἄλλος γὰρ
ἐνεργεῖ· καὶ ἀντιπαθείας δὲ τῶν ἄλλων αὐτῶν ἡμῶν, ἀναδέχονται
τὸ αὐτοπαθές τε καὶ ἀλλοπαθές. ἐμοῦ αὐτοῦ ἀκούω. ἐμοῦ αὐτοῦ ἀκούεις.
ἐμοῦ αὐτοῦ ἀκούει. λαμβάνονται δὲ ἀντὶ τοῦ ἀλλήλων. ἀλλήλοις. ἀλλήλους.
αὗται δὲ αἱ τρεῖς πλάγιαι, οὐκ ἔχουσιν εὐθείας. οὔτε δυϊκάς. οὔτε πληθυντι-
κάς. οὔτε μὴν κλητικάς. διὰ τὸ αὐτοπαθεῖν δὲ καὶ αὐταί, ἐπὶ τῶν συμπεπλεγ-
μένων λαμβάνονται. οἷον. Τληπόλεμος καὶ Σαρπηδὼν ἀλλήλους ἔτρωσε·
Πολυνείκης καὶ Ἐτεοκλῆς ἀλλήλους ἐφόνευσαν. καὶ ἐπὶ θηλυκῶν λεγόμενα.
ἀλλήλων. ἀλλήλαις. ἀλλήλας. καὶ ἐπὶ οὐδετέρων ὁμοίως. ἀλλήλων. ἀλλήλοις.
ἀλλήλα. ἐὰν δὲ συντεθῇ πρόθεσις, γίνεται εὐθεῖα. οἷον. ἐπάλληλος. διάλλη-
λος. παράλληλος. οὐ μέντοι σημαίνουσιν αὐτοπαθείας αἱ εὐθεῖαι. Ἰστέον δὲ
ὅτι αἱ σύνθετοι ἀντωνυμίαι καὶ πλάγιαι. διὰ τὸ αὐτοπαθεῖν λαμβανόμεναι.
παθητικοῖς οὐ συντάσσονται ῥήμασι· τουτέστιν ἐνεργοῦντος εἰς ἑαυτὸν
τὴν ἐνέργειαν. ἢ αὐτοπαθείας, ὡς φθάσαντες εἴπομεν:

ἀλλήλων ἀλλή-
λοις ἀλλήλο-
υς

De Prepositiōe

περὶ προθέσεων

Theo Αἱ προθέσεις πάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν. προστίθενται. εἴτε συνθέσει
καὶ συντάξει. ἐν συνθέσει μέν. οἷον. ἀναφορά. καταφορά. διαφορά. ἐν
συντάξει δέ. οἷον. ἐπὶ τῆς χώρας. κατὰ τῆς χώρας. συντίθεται δὲ ταῖς
ἁπλαῖς λέξεσι· ποτὲ μέν. διὰ χρείαν ἀναγκαίαν. καὶ ἀλλοιοῦσι τὴν
σημασίαν. οἷον. φορά. ἁπλῆ λέξις. ἥτις σημαίνει τὴν ἁπλῶς ὁρμήν. ἀνα-
φορὰ δὲ σύνθετος. δηλοῖ τὴν ἐπὶ τὰ ἄνω ὁρμήν. καταφορὰ δέ. τὴν ἐπὶ τὰ κά-
τω. ἐκφορὰ δέ. τὴν ἐπὶ τὰ ἔξω. εἰσφορὰ δέ. τὰ ἐπὶ τὰ ἔσω. ποτὲ δὲ κατὰ πλεο-
νασμόν. εἰς κόσμον τῆς λέξεως. πλέον τῶν ἁπλῶν μηδὲν σημαίνουσαι· οἷον.
Theo ∴ εὕδω. καθεύδω. ἕζομαι καθέζομαι. διὰ τοῦτο ἔξωθεν κλίνονται. ὡς τὰ ἁπλᾶ
ῥήματα. οἷον. ἐκάθευδον. ἐκαθεζόμην. ἐπειδὰν δὲ αἱ προθέσεις διὰ

De Constructione

χρείαν συντεθῶσι ῥήμασιν. ἔσωθεν κλίνονται. κλίνονται δὲ γὰρ τὸ ἁπλοῦν
καθ' ἕκαστον χρόνον. συντίθεμεν τὴν πρόθεσιν· οἷον. γράφω· ἔγραφον· κατέ-
γραφον· διαγράφω· διέγραφον· ὅταν μὲν οὖν αἱ ἁπλαῖ λέξεις φυλάττωσι
τὸ ἔσχατον φωνῆεν ἑαυτῆς. ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ περὶ συνδέσμῳ· σημαί-
νουσι δὲ αἱ προθέσεις ἐν τῇ συνθέσει· ἢ τόπον· ἢ χρόνον· ἢ πλείονα ἔμφα-
σιν. τόπον μέν. ὡς προειρήκαμεν. χρόνον δέ. οἷον. ἀναβάλλομαι· ὑπερ-
τίθεμαι· προέρχομαι· πλείονα δὲ ἔμφασιν. οἷον τρώγω· πλείονα γὰρ ἔμφα-
οἷον δηλοῖ τὸ κατατρώγω τοῦ τρώγω· πρόθεσις δὲ ἐν παραθέσει μετὰ ἀληθείας. ∴ Theodorus
ὅλως μετὰ τῆς κλητικῆς. οὐδέποτε τάττεται· συντάσσεται μέντοι ταῖς τρισὶ
πλαγίαις: τῇ γενικῇ· τῇ δοτικῇ· τῇ αἰτιατικῇ. τὸν δὲ τρόπον τοῦτον:

ἐν Ἐν πρόθεσις. μετὰ δοτικῆς συντάσσεται. οἷον. ἐν οἴκῳ· ἐν ἀγρῷ· σημαίνει Theodo
δὲ τὴν ἔν τινι σχέσιν· καὶ γενικῇ δέ. συντάσσεται ἀττικῶς. διὰ τὴν συμ-
πάθειαν τῆς δοτικῆς. συμπαθεῖ γὰρ ἡ δοτικὴ πρὸς γενικήν· ἢ ὅτι ἐλλει- συμπαθεῖ ἡ γενικὴ πρὸς δοτικήν
πτικῶς φέρεται· τουτέστιν ἐν τοῖς ᾅδου οἰκήμασιν· οὐ μὴν τὸ ἀνάπαλιν
οἷον. ἐν ἀγροῦ· ἐν ᾅδου· σπανίως δὲ τοῦτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εὑρίσκεται·
οὐ χρὴ οὖν τὸ σπάνιον. εἰς κοινότητα παραλαμβάνεσθαι· ἢ συντάξεις οὖν ἐλλει-
πτικῶς τὸ ἐν ὀνομάζεται· ὥστε νοεῖσθαι. ἐν τοῖς τοῦ ἀγροῦ· ἐν τοῖς τοῦ
ᾅδου. ἔτι ἐν πατρώων· ἐν παίδων· ἐν διδασκάλων:

Ἡ εἰς πρόθεσις. πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσεται· οἷον. εἰς ἐκκλησίαν· εἰς ἀγοράν· ἀττικῶς
δέ. πρὸς γενικὴν ὡς φαμέν· εἰς διδασκάλου· εἰς ᾅδου· σημαίνει δὲ τὴν Theodo
Nō oportet εἰς τόπον σχέσιν· ὁμοίως καὶ αὕτη. κατ' ἔλλειψιν νοεῖται· ὥστε εἶναι
rarum εἰς τὰ διδασκάλου οἰκήματα. καὶ εἰς τὰς τοῦ ᾅδου πύλας· σημειωτέον
in cōmu- δὲ ὅτι. ἐπὶ μὲν ἀψύχων. τῇ εἰς προθέσει χρώμεθα· ἐπὶ δὲ ἐμψύχων. τῇ
nitatē πρός· οἷον. ἀπέρχομαι εἰς τὴν αὐλήν· πορεύομαι πρὸς τὸν διδάσκαλον·
assumi ὁ μέντοι ποιητής. χρῆται ἑκατέροις ἐπ' ἀμφοτέρων· τῇ μὲν γὰρ εἰς.
ἀντὶ τῆς πρός· ἐν τῇ η ῥαψῳδίᾳ. ἔνθα φησίν. αἴαντ' αὖθ' ἑτέρωθεν
ἐϋκνήμιδες ἀχαιοί. εἰς ἀγαμέμνονα δῖον. ἄγον κεχαρηότα νίκῃ:

τῇ δὲ πρός, ἀντὶ τῆς ἀπό, ἐν τῇ δευτέρᾳ ῥαψῳδίᾳ. ὅπου φησὶ περὶ τοῦ φανέντος δράκοντος βωμοῦ ὑπαΐξας· πρὸς ἔμπλατάνιστον ὄρουσεν· ἀντὶ τοῦ διαπτῆναι εἰς τὴν πλάτανον. ἀλλ᾽ οὐ χρηστέον τῇ ποιητικῇ συνηθείᾳ:

ιγ ἡ ἐξ. ἀσύντακτος οὖσα. πρὸς γενικὴν συντάσσεται μόνον. ἐπεὶ μὴ ὑπὲρ χωρισ πασῶν τῶν πλαγίων. οἷον ἐξ οὐρανοῦ. ἐκ θαλάσσης. ἐπιφερομένου μὲν συμφώνου εἰς κ τὸ ξ μεταβάλλουσα. ἐπιφερομένου δὲ φωνήεντος, ἀπαραλλάκτως τὸ ξ φυλάττουσα. σημαίνει δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι. τὴν ἔξω σχέσιν καὶ ἐκ εἶσιν. οἷον. ἔκβολος. ὁ ἔξω βεβλημένος. ἔξοικος. ὁ ἔξω τοῦ οἴκου διάγων:

ιδ σὺν πρόθεσις, πρὸς δοτικὴν μόνην συντάσσεται. οἷον. σὺν ἀνδρί. σὺν παιδίῳ. σημαίνει δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι. τὴν μετά τινος συνάφειαν. οἷον. σύνεμπορος. συνέκδημος. σύντροφος. σύμπονος. συνόμιλος. ὅθεν καὶ τὸ ξυνὸς ὃ δηλοῖ τὸ κοινῶς. ἀπὸ τῆς σὺν φασὶ γεγενῆσθαι. τοῦ σ τραπέντος εἰς ξ. καὶ γὰρ οἱ ἀττικοί. ἀντὶ τῆς σύν. ξὺν φασίν:

ιε πρός. πρὸς γενικὴν καὶ δοτικὴν καὶ αἰτιατικὴν συντάσσεται. πρὸς γενικὴν μὲν. ἀντὶ τῆς ἐξ ἢ τῆς παρὰ παραλαμβανομένη. οἷον πρὸς τοῦ θεοῦ· ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ θεοῦ. ἢ παρὰ τοῦ θεοῦ. καὶ ὅτε ἐπὶ ὅρκου ληφθῇ. οἷον εἰ ἔξοι ὦ θεμιστοκλῆς πρὸς θεῶν ἐμοὶ τοῦ πλείσου. καὶ ναὶ πρὸς αὐτῆς τῆς τριάδος. καὶ ὅτε ἀντὶ τοῦ ἐκ λαμβάνεται. οἷον ἔπεσε πῦρ πρὸς οὐρανῶν. ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν οὐρανῶν. καὶ ὅτε ἀντὶ τοῦ ἐνώπιον. τὸ δ᾽ αὐτὸ μάρτυροι ἔστων πρός τε θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. πρὸς δοτικὴν δέ. ὅταν ληφθῇ. ἀντὶ τῆς παρὰ μόνης. πρὸς τοῖς ποσίν. ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς ποσίν. πρὸς αἰτιατικὴν δέ. καθοῦ ἔφημεν ἀπὸ τοῦ λόγου. οἷον πρὸς τὸν ἀγαμέμνονα. λαμβάνεται δέ. ἀντὶ τῆς μετά. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. οὐχὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ εἰσὶ πρὸς ἡμᾶς; ἀντὶ τοῦ μεθ᾽ ἡμῶν εἰσί. καὶ μεθ᾽ ἡμῶν ἀναστρέφονται. ὡς ὁ κυριακὸς λόγος. καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν. ἀντὶ τοῦ μετὰ τοῦ θεοῦ. ἢ σὺν τῷ θεῷ. σημαίνει δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι μάλιστα. τὴν ὥσπερ ὅς τι πρᾶγμα ἐπίτηται. οἷον. προσέδραμον. προσδρομή. προσβολή. καὶ ἄλλως

μετὰ γενικῆς μὲν συντάσσεται. ὅταν αὐτὸ τῆς παρὰ ἢ τῆς ὑπὸ λαμβάνηται· οἷον πρὸς σοῦ ταῦτα πέπονθα. ἀντὶ τοῦ παρὰ σοῦ. ἢ ὑπὸ σοῦ. ἐνταῦθα γὰρ ἡ ὑπὸ καὶ ἡ παρὰ, ταὐτόν τι προσημαίνουσιν. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἐμφαθὲς πρὸς πατρός. ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῦ πατρός. καὶ ὅτε ἐπὶ ἱκεσίας λέγεται ἡ πρός, ὁμοίως γενικῇ συντάσσεται. πρὸς θεῶν ἔραμαι κῦσαι θωῦξαι. καὶ πρὸς Διὸς ἄκουσον. καὶ πρὸς αὐτῆς τῆς τειάδος ἔχετον. καὶ ὅτε ἐπὶ ὅρκου τίθεται, ὡσαύτως. οἷον. ἐξὸν ὦ Θεμιστόκλεις πρὸς θεῶν τῷ πείσου. δοτικῇ δέ. ὅ[illegible] πλησιότητα σημαίνῃ. πρὸς τῷ γράφειν ἦν. πρὸς τῷ ἀναγινώσκειν ὑπῆρχεν. ἀντὶ τοῦ ἔμελλον ἤδη ἐνάρξασθαι τοῦ ἀναγινώσκειν. καὶ πρὸς τῷ φαγεῖν ἐτύγχανε. καὶ πρὸς τῷ κλαίειν ἦν. καὶ ὅτε ἐστὶ τὸ κάθημαι ῥῆμα, οἷον καθημένοις ἔνια πρὸς τῇ κεφαλῇ. καὶ ἔνια πρὸς τοῖς ποσί. καὶ πρὸς ταῖς θύραις καθήμενος. καὶ ὅτε ἐπένεξιν νοημάτων δηλοῖ. καὶ λέγεται ἀντὶ τοῦ ἅμα. ἢ ἀντὶ τῆς σὺν προθέσεως, ὁμοίως δοτικῇ συντάσσεται. οἷον. πρὸς τῷ μονοχιτωνεῖν. καὶ πρὸς τῷ γυμνοποδεῖν. καὶ πρὸς τῷ φυγεῖν τὴν κακίαν, τὴν ἀρετὴν ἐργάζονται. τουτέστι σὺν τῷ φυγεῖν τὰ τῆς κακίας, τὰ τῆς ἀρετῆς ποιοῦσι. καὶ ὁ ἅγιος Βασίλειος. ἵνα πρὸς τῷ ζῆν ἔτι καὶ τὰς τῶν βίων ἀφορμὰς αὐτοῖς παρέχωσιν. αἰτιατικῇ δέ. ὅταν ἔλευσιν καὶ ἄφιξιν δηλοῖ. οἷον πρὸς σὲ παραγέγονα. πρὸς τὸν στρατὸν ἀφῖγμαι. πρὸς τὸν δῆμον ἐλήλυθα. ἀντὶ τοῦ εἰς τὸν δῆμον. ἀλλὰ τῇ μὲν πρὸς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐπὶ ἐμψύχων χρώμεθα. τῇ δὲ εἰς. ἐπὶ ἀψύχων. οἷον πρὸς τὸν Διονύσιον ἀφικόμην. εἰς δὲ τὸ ἄστυ κατῆλθον.

Ἡ πρό. πρὸς γενικὴν συντάσσεται μόνον. δύο σημαίνουσα. τόπον. καὶ χρόνον. τόπον μέν, οἷον. πρὸ τῆς θύρας. ἀντὶ τοῦ [illegible] ἔμπροσθεν τῆς θύρας. χρόνον δέ. οἷον πρὸ τοῦ Περσικοῦ πολέμου. ὁ Τρωϊκός. σημαίνει δὲ ἐν τῇ συνθέσει. τὴν πρό τινος ὁρμὴν ἢ τάχος· ἢ τὴν εἰς τοὐμφανὲς πρόοδον. οἷον πρόδρομος. ὁ πρό τινος δραμών. πρόβολος. ὁ πρό τινος ἱστάμενος. προφανὴς δέ. ὁ προκείμενος εἰς φανερόν. καὶ πρόδηλος ὁμοίως. σημαίνει καὶ τὸ ἔχειν τι παρὰ ἄλλων κατὰ ἐξαίρετον.

καὶ τὸ προϊέναι κατὰ χρόνον· οἷον· πρόεδρος· καὶ πρόγονος· καὶ προγενέστερος·
ἐξ οὗ τῆς δὲ παρήχθη καὶ τὸ πρότερον:

ἀνὰ πρόθεσις, αἰτιατικῇ μόνον συντάσσεται· οἷον· ἀνὰ τὴν ὁδόν· ἀντὶ τοῦ ἐπὶ
τῆς ὁδοῦ· ἀνὰ τὸ στρατόπεδον· ἀντὶ τοῦ ἤγουν ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου· καὶ
ἀντὶ τοῦ ἤγουν κατὰ τὴν ὁδόν· κατὰ τὸ στρατόπεδον· καὶ πάλιν εἰς τὴν πόλιν
λέγομεν. ἀνὰ τὴν πόλιν· σημαίνει δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι τὴν ἄνω σχέσιν· καὶ τὴν
ὀπίσω κάμψιν· οἷον· ἄνοδος· ἀναγωγή· ἀνάληψις· ἀναδρομή· ἀναπέχει.
ὃ σημαίνει τὴν ὀπίσω ἐπιστροφήν: κατὰ ὅτε μὲν ἐπὶ καταφορᾶς
καὶ κατηγορίας κεῖται, μετὰ γενικῆς συντάσσεται· οἷον κατὰ τοῦ κυρίου καὶ κατὰ τοῦ
χριστοῦ αὐτοῦ. χαλδαϊκοὺς ἐκχέουσι λόγους· τουτέστι κατηγορίαν καὶ κωμῳδίαν· καταφορᾶς
δέ, ὅτι ἐπὶ ἀφανισμοῦ καὶ ἀπωλείας λέγεται· οἷον. κατὰ βυθοῦ ἐφέρετο· κατὰ
κρημνῶν ὠθεῖτο· καθ' ὑπονόμων ἐχώρει· κατὰ τῶν πύργων ἠφίει τὰ βέλη· κατὰ
πεδίων ἐκεραύνε· τὸ πῦρ κροαίνειν. πλήν γε ἐστὶ τὸ παιδίον· καὶ τὸ κατὰ βυθῶν
ὁμοίως χωρεῖν καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀπωλείας παραίτια· καὶ ὅτε διαφορὰν τινὰ
καὶ κίνησιν σημαίνει, γενικῇ συντάσσεται· οἷον. ἐκβάλλεται τῷ στρατιώτῃ. κατὰ
τοῦ σκοποῦ βαλεῖν τὴν λόγχην· ὁμοίως δὲ ὅταν ἐπὶ τόπου γενικῇ συντάσσεται·
οἷον κατὰ τῶν τόπων ἐπεγράφοντο γράμματα· καὶ κατὰ τῶν τοίχων ἐκρέμαντο
σκεύη· καὶ κατὰ τῶν κρατήρων ἐπεγράφοντο γράμματα· καὶ κατὰ τῶν ἄκρων. ὥδευον τοῦ
ὄρους· καὶ ὁ ἀετὸς κατὰ τοῦ ξύλου καθίσας· διημέρευε τῷ μήδυ πωδί. ὅτε
δὲ ἰσότητα σημαίνει, αἰτιατικῇ. οἷον. κατὰ τὸν τοῦ ἀποστόλου λόγον. καὶ
ἡμᾶς ὀφείλομεν ποιῆσαι καθὼς ὁ ἀπόστολος παρακελεύεται· κατὰ τὸ ὅμοιον
αὐτοῦ τρόπον· καὶ ὠλόφυρε πάλιν ἵνα προσηλώσῃ κατ' αὐτό· ἀντὶ τοῦ καθὼς
σὺ βούλει· καὶ κατὰ τὸν σκοπὸν διώκω ἐπὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως· καὶ
ὁ δι' ἐμὲ κατ' ἐμὲ πεπονώς· ἀντὶ τοῦ ἴσος ἐμοί· καὶ ὅτε σημαίνει διορισμόν
τινά, αἰτιατικῇ· οἷον κατὰ τόνδε τὸν καιρόν, συνέβη τόδε γενέσθαι· ταῦτα
πάντα, ἰσότητα σημαίνει· καὶ ὅταν τὸ μέσον τινὸς σώματος δηλοῖ, αἰτι-
ατικῇ συντάσσεται· οἷον κατὰ τὸν οὐρανὸν ὁ ἥλιος διάσσει· τουτέστι, κατὰ τὸ μέσον

τοῦ οὐρανοῦ. ἐν τῷ οὐρανῷ μέσῳ. τὸ δὲ κατὰ τόπον ἐμμενεῖν. ἀντὶ τοῦ κατὰ χώραν·
καὶ καθ᾽ ὁδὸν ταῦτα ἔπραττε. καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ πολεμοῦντος. ὁμοίως δὲ
καὶ τὰ χρήματα. κατὰ γῆς ἔκρυψαν. ἀντὶ τοῦ ὑποκάτω τῆς γῆς. ὡσαύτως
καὶ τὸ νύξε κατὰ δεξιὸν ὦμον. καὶ κατὰ μηρόν. καὶ πάντα τὰ ἐπὶ πληγῆς.
αἰτιατικῇ συντάσσεται. σημαίνει δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι. τὴν κατωφέρειαν
καὶ πλείονα ἔμφασιν. τὴν μὲν κατωφέρειαν, οἷον. καταγωγή. καταδρομή.
καταβολή. πλείονα δὲ ἔμφασιν, οἷον κατεσθίω. καταπίνω:

Διά πρόθεσις. ὅτε μὲν ἐνέργειαν καὶ ἀντίληψιν σημαίνει, γενικῇ συντάσ-
σεται. οἷον. διὰ σοῦ πεπλούτηκα. τουτέστι. τῇ σῇ ἀντιλήψει ἢ δῆλον
ποιεῖ. διὰ σοῦ ἐτύφθην. ἰδοὺ τὸ τύψαι. πρᾶξιν καὶ ἐνέργειαν. ἀντὶ τοῦ
σύ με ἔτυψας. διὰ τῶν σῶν ἐτύφθην χειρῶν. καὶ πάλιν διὰ πλειόνων τῶν
δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. καὶ οἷον διὰ τῶν ἀποστόλων
σου. σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. καὶ διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων. ἐγένοντο
σημεῖα. καὶ δι᾽ αὐτῶν τὴν εἰρήνην σου παράσχοις. καὶ ὅτε αὖθις τὸ μέσον
δηλοῖ τόπου τινός, γενικῇ συντάσσεται. οἷον. διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐπορευό-
μην. ἤτοι μέσον τῆς ἀγορᾶς. διὰ τῶν ὀρεινῶν ἐβάδιζον τόπων. τουτέστι.
μέσον τῶν ὀρεινῶν. καὶ ἀλέξανδρος τείγρης διέβαινε. διὰ τῶν ποταμῶν ἐπέ-
στο. ἀντὶ τοῦ ἐν μέσοις ἔπλει ποταμοῖς. διὰ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ἥλιος διεῖσιν.
οἷον. ἐν οὐρανῷ μέσῳ ὁ ἥλιος φαίνεται. ὅτε δὲ αἰτίαν δηλοῖ, αἰτιατικῇ
συντάσσεται. οἷον. διὰ σὲ ἀγαθὸς γέγονα. διὰ τὴν ἀγάπην διαποιεῖται. ἀντὶ
τοῦ. ἕνεκεν τῆς ἀγάπης. σημαίνει δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι, μερισμὸν
καὶ πλείονα ἔμφασιν. μερισμὸν μέν, ὡς φαμέν. διαστολήν. διαίρεσιν.
διανομήν. πλεῖον δὲ ἔμφασιν. οἷον. διανίσταμαι. διεγείρομαι:

Διά

Μετά. πρὸς γενικὴν καὶ δοτικὴν καὶ αἰτιατικὴν συντάσσεται. πρὸς
γενικὴν μέν. οἷον μετὰ τοῦ φίλου. ἀντὶ τοῦ σὺν τῷ φίλῳ. πρὸς δοτικὴν
δέ. οἷον μετ᾽ ἀνδράσιν. ἀντὶ τοῦ σὺν ἀνδράσιν. σύνταξις δὲ ποιητική
ἐστιν αὕτη. πρὸς αἰτιατικὴν δέ. οἷον. μετὰ τὸν νῶε. ὁ ἀβραάμ. ὕστερος ὢν

μετα

Michael Syngelus

τοῦ νῦν· ὡς σημαίνει καὶ χρόνον οὕτω ταττομένη· ἐν δὲ ταῖς συνθέσεσι, δηλοῖ τὴν
ἀπὸ τόπου εἰς τόπον κίνησιν. ἢ ὑστεροχρονίαν· οἷον. μέτοικος· μετανάστης· μετα-
παρά γενέστερος. παρὰ πρόθεσις, πρὸς γενικὴν καὶ δοτικὴν καὶ αἰτιατικὴν
συντάσσεται· πρὸς γενικὴν μέν. οἷον. παρὰ θεοῦ· πρὸς δοτικὴν δέ. οἷον παρὰ
τῷ βασιλεῖ κάθημαι· ἀντὶ τοῦ πλησίον τοῦ βασιλέως· πρὸς αἰτιατικὴν δέ.
οἷον παρὰ τὴν θάλασσαν ὥδευσε· τουτέστιν. ἐγγὺς τῆς θαλάσσης· ἀλλ᾽ ἐπὶ μὲν
τῶν ἐμψύχων, τῇ δοτικῇ· ἐπὶ δὲ τῶν ἀψύχων, τῇ αἰτιατικῇ χρώμεθα· πολ-
λάκις λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ αἰτιατικῇ συντασσομένη· ὡς ἐν τῷ
ὡραῖος κάλλει ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων· λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τῆς διά· οἷον. οἱ
παρὰ τὴν τοῦ θεοῦ βούλησιν ἐσκοτίσθησαν. ἀλλὰ παρὰ τὴν ἰδίαν κακὴν προ-
αίρεσιν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐναντίον· οἷον. οὐδὲν παρὰ τὸν τοῦ θεοῦ νόμον, ὁ
δίκαιος διαπράττεται· τουτέστιν. οὐδὲν ἐναντίον τοῦ νόμου ποιεῖ τοῦ θεοῦ.
ἐν δὲ ταῖς συνθέσεσι, δηλοῖ ἀπόκλισιν· οἷον παραδρομή· παράβασις· παρα-
ἀντί βλέψις: ἀντί. πρὸς γενικὴν συντάσσεται· οἷον. ἀντ᾽ ἐμοῦ· ἀντ᾽ ἐκείνου·
σημαίνει δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι, ποτὲ μὲν τὸ ἴσον· ποτὲ δὲ τὸ ἐναντίον· οἷον
ἀντίθεον Πολύφημον παρ᾽ Ὁμήρῳ, ἀντὶ τοῦ ἰσόθεον· ἀντίρροπον. ἀντὶ τοῦ
ἰσόρροπον· ἀντίπαλος· ἀντίλογος. ὁ ἐναντίον παλαίων· καὶ λέγων· καὶ πάλιν
ἀντίθεον σημαίνει ἐν τόποις, τὸ τοῦ θεοῦ ἐναντίον· ὡς φαμὲν δόγμα ἀντίθεον.
ἐπί ἐπὶ πρόθεσις. πρὸς γενικὴν καὶ δοτικὴν καὶ αἰτιατικὴν συντάσσεται·
οἷον ἐπὶ τῆς γῆς· ἐπὶ τῇ γῇ· ἐπὶ τὴν γῆν· τουτέστιν. ἐπάνω τῆς γῆς· σημαίνει
δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι, τὴν ἐπί τινος θέσιν. ἢ πλείονα ἔμφασιν. ἢ ἀκολουθίαν·
οἷον. ἐπίθεμα· τουτέστιν ἐπάνω τῆς γῆς· ἢ ἐπὶ ἄλλῳ. ἤτοι ἐπάνω ἄλλου τεθει-
μένον· πλείονα δὲ ἔμφασιν, οἷον ἐπικρύπτω· ἀκολουθίαν δέ. οἷον ἐπιφορά·
περί ἐπαγωγή: περὶ πρόθεσις. πρὸς γενικὴν καὶ δοτικὴν καὶ αἰτιατικὴν
συντάσσεται· πρὸς γενικὴν μέν. οἷον. περὶ οὐσίας· πρὸς δοτικὴν δέ. οἷον
περὶ τῷ θρόνῳ· ἔστι δὲ ποιητικὴ σύνταξις, ποτὲ μὲν δηλοῦσα. τὴν ἐν
πρόθεσιν· ὡς ἐν τῇ πρώτῃ ῥαψῳδίᾳ φησὶν Ὅμηρος· ἐρωήσει περὶ δουρί·

αἴτι τοῦ ῥ ἀσὶ τῷ δὲ ῥαπί· πρὸς δὲ τὴν κύκλῳ· οἷον περὶ πύργῳ· τουτέστι
κύκλῳ τοῦ πύργου· ὅπερ σημαίνει λαοῦ τῶν ἀμφὶ ἐπὶ τοῦ πύργου· πρὸς αἰτι-
ατικὴν δέ. οἷον ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ περὶ αὐτόν· σημαίνει δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι
τὴν κυκλοτερῆ κίνησιν καὶ κράτησιν. οἷον περιφορά· περιδρομή. περιαγω-
γή· περιγραφή· περιδίνησις· περιστοίχισις: ιζ´ ἀμφὶ πρόθεσις, ὁμοιό- ἀμφί
σημος ἐστὶ τῇ περί· καὶ τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἀμφότεραι σημασίαν καὶ σύντα-
ξιν· συνηθεστέρα μέντοι ἡ περί: ιη´ ἀπό. πρὸς γενικὴν συντάσσεται μόνην ἀπό
οἷον ἀπὸ κόπου· ἀπὸ τόπου· σημαίνει δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι πλεῖον ἀπό-
φασιν· οἷον ἀπογεύομαι· καὶ ἄρνησιν. οἷον ἀπόφημι· καὶ ἀπολέγω· καὶ
ἀπαυδῶ· καὶ ἀπαγορεύω· καὶ στέρησιν. οἷον ἀπέμαθον· ἀποδιδράσκω.
ἀπόδρομος· ἀποκληρονόμος· ἄποικος· ἀπογήρακτος· δηλοῖ δὲ ἔτι
καὶ τὴν πόρρω θέσιν. οἷον ἀπέχω· ὅπερ σημαίνει τὸ πόρρω ὑπάρχω· ἐξ
αὐτῆς δὲ καὶ τὸ ἄπο· καὶ τὸ ἄποθεν· καὶ ἀποτάτω, ἐπιρρήματα γεγόνασι.
δηλοῖ δὲ πάλιν ἀπό τινος εἴς τι ἀποκατάστασιν· οἷον ἀπέδωκα· ἀπήνεγκα·
ἀπέλαβον· εἰ μὴ γάρ τι πρότερον ἐλήφθη, ἢ ἐδιώχθη, ἢ ἐδόθη, οὐκ ἂν ἐλέγετο
ἀπέδωκα· ἀπήγαγον· ἀπέλαβον: ιθ´ ὑπὸ πρόθεσις, πρός τε γενικὴν ὑπό
καὶ δοτικήν· καὶ αἰτιατικὴν συντάσσεται· οἷον ὑπὸ τῆς στέγης· ὑπὸ
τῇ στέγῃ· ὑπὸ τὴν στέγην. τουτέστιν ὑποκάτω τῆς στέγης· λέγων δὲ Σωκράτης
ὑπὸ τοῦ Τρύφωνος ἐκπαιδεύεται, δηλοῖ ὅτι Τρύφων παιδεύει Σωκράτην·
σημαίνει δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι μείωσιν· καὶ τὸ κεῖσθαι τι ὑπό τινι· καὶ τὶν
τινὶ κόπτει· καὶ λαθραίαν κίνησιν· καὶ τὰ παραδείγματα. τοῦ μὲν πρώτου,
ὕφεσις· ὑφαίρεσις· τοῦ δὲ δευτέρου, ὑπόστασις· ὑφάπλωσις· καὶ ἐν
ῥήμασιν. οἷον ὑπόκειται· ὑπεστρῶσαι· ὑποβέβληται· ὅθεν καὶ τὸ ὕστερος.
ἐκ τῶν ὑπὸ παρῆχθαι φαμέν· οἷον ὑπότερος· καὶ ἐν συγκοπῇ τῆς πο συλλαβῆς
καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ΄. γίνεται ὕστερος· τουτέστιν ὁ κατώτερος καὶ ἔσχατος.
τοῦ δὲ τρίτου. οἷον ὑπακοή· ὑποστατή· ὑπόκλισις· ὑπόπτωσις· τοῦ
δὲ τετάρτου. οἷον ὑπέλαβον· ὑπῆλθον· ὑποσκελίσαι:+

ὑπὲρ

Ἡ ὑπὲρ, πρὸς γενικὴν καὶ δοτικὴν καὶ αἰτιατικὴν συντάσσεται· οἷον. ὑπὲρ
τοῦ αὐτοῦ· ὃ σημαίνει δύο· τὸ ἄνωθεν τοῦ αὐτοῦ. καὶ περὶ τοῦ αὐτοῦ ὡς ἐπὶ
συνηγορίαν ποιούμενον, λεγόμενον ὑπὲρ τινος. εἰ γὰρ ὑπὲρ, συνηγορεῖ καὶ συνεργός
ἐστιν· ὅπερ λέγομεν ὑπὲρ τοῦ πέτρου, συνηγορεῖ τῷ πέτρῳ· δέχεται δὲ
καὶ λαμβανομένη ἀντὶ τῆς κατὰ· ὡς καὶ παρ' ὁμήρῳ· τὸ δὲ μοι κῆρ, ἄχνυται
ἐν θυμῷ· ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω· ἀντὶ τοῦ κατὰ σοῦ. δηλοῖ δὲ καὶ πολ-
λάκις τὴν ἀντὶ πρόθεσιν· οἷον ὑπὲρ χριστοῦ παθόντος. ἀντὶ τοῦ χριστοῦ δηλοῖ·
καὶ ὑπὲρ τοῦ φίλου κινδυνεύω. τὸ ἀντὶ τοῦ φίλου κινδυνεύειν δηλοῖ· τὸ αὐτὸ
σημαίνει καὶ πρὸς αἰτιατικὴν σύνταξιν. τὸ ὑπεράνω· τὸ ἄνωθεν τοῦ αὐτοῦ· τὸ
μέντοι ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀεί ποτε σημαίνει τὸ ὑπέρτερον τοῦ αὐτοῦ. καὶ τὰ παρα-
πλήσια ταττόμενα· δηλοῖ δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσιν, ὑπερβασίαν καὶ συνηγο-
ρίαν· οἷον ὑπέρμαχος· ὑπερασπιστής· καὶ τὰ ὑπὲρ τὰ λεγόμενα. ἄρνησιν καὶ
ὕψωσιν· οἷον. ὑπέρθεος· ὑπερούσιος· ὑπεράγαθος· ὅτι δὲ θεοῦ ταῦτα λέξεις
καὶ σημαίνουσιν αὐτὸν εἶναι, ὑπὲρ πᾶν ὀνομαζόμενον ὄνομα οὐσίας τε
καὶ ἀρετῆς σημαντικόν. ἀρκοῦ τὰς δὲ παρήχθη καὶ τὸ ὑπέρτερος. Δεῖ δὲ
καὶ περὶ τῆς τούτων ἀναστροφῆς διαλαβεῖν. ἵνα μὴ ἀτελὴς γένηται, ὁ περὶ
τῆς αὐτῶν συντάξεως λόγος. αἱ μὲν οὖν μονοσύλλαβοι προθέσεις. ὅταν
ἐν τέλει μόνων στίχων ὦσιν, ἀναστρέφονται. καὶ ὀρθοτονοῦσι τὴν ὀξεῖαν
τάσιν· ὅπως ἡ ἀναστροφὴ καταλαμβάνηται· οἷον. οὐ μὲν τοι κακὸς ὧδε
οὐδὲ κακοῦ ἔξ· καὶ πάλιν. ἦλθε δ' ἄρ' ἐπὶ πρότοξος ἀπόλλων. ἀρτέμιδι ξύν.
τῶν δὲ δισυλλάβων, αἱ μὲν δίχρονοι, ἔν τε τοῖς πεζοῖς καὶ ἐν τοῖς ἐμμέτροις
ἀναστρέφονται· πλὴν δὲ τῆς διὰ καὶ τῆς ἀνὰ· ἵνα μὴ συμπέσῃ τῇ αἰτι-
ατικῇ τοῦ ζεὺς ὀνόματος· τουτέστι τῇ δία. καὶ ἵνα μὴ συμπέσῃ τὸ
ἀνὰ κλητικῇ τοῦ ἄναξ. αἱ δὲ τρίχρονοι, οὐκ ἀναστρέφονται· ἥ τε ἀντὶ καὶ ἀμφὶ·
ὅθεν καὶ τὸ ι πλεονάζουσαι· οἷον. κατὰ· παρὰ· ὑπὲρ· αἵ τε τρί-
χρονοι γενόμεναι οὐκ ἀναστρέφονται. ἡ δὲ ἐν πρόθεσις, ἐν τῷ γενομένη
δισύλλαβος καὶ τρίχρονος, οὐκ ἀναστρέφεται. οἷον. ἡ μετ' ἐμοῦ

ἀναστροφὴ τῶν προθέσεων

Theodorus

ἐνὶ

:: emendo δίχρονήσασαι ex theodoro & chalcondyle

□ uocantur sic q[ue] habent utrasq[ue]: syllabam breue[m]

ἐνὶ οἴκῳ. καὶ πάλιν ὣ ἐνὶ κούρῃ κοιμᾶται. ἔστι δ' ὅτε καὶ αὗται αἱ διὰ συλλα-
βῆς διχρονοῦσαι, οὐκ ἀναστρέφονται. αἱ γὰρ μεταξὺ κείμεναι ὀνόματος καὶ
ῥήματος ἢ μετοχῆς, πρὸς διάφορον σημασίαν ἀναστρέφονται. ἢ οὐκ ἀνα-
στρέφονται· οἷον ἰθάκην κατακοιρανέουσιν. ἡ μὲν γὰρ τὴν κατὰ πρὸς τὴν ἰθά-
κην ἀναστρέψας (σύνταξις τῆς) σύνταξις. ἵνα δηλώσῃ τὴν τοπικὴν σχέσιν, κατὰ
τὴν ἰθάκην ἀναστρέψας τὴν πρόθεσιν, ἤδη δὲ πρὸς τὸ κοιρανέουσιν, ἵνα
πλέονα δηλώσῃ ἔμφασιν τῆς τῶν μνηστήρων ἐπικρατείας (ὃ δὴ καὶ μᾶλλον
δοκεῖ) ὀρθοτονήσει τὴν πρόθεσιν. τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῷ ὕρεος ἀπὸ τετεκλω κα-
μένου. ἡ μὲν γὰρ τὴν περὶ πρόθεσιν σύνταξις περὶ τοῦ πατρόκλου,
ἀφήσεται ὁ τόνος. ἡ δὲ μεταξὺ πέσῃ δύο ὀνομάτων ἡ πρόθεσις, τοῦ μὲν
ἑνός, κυρίου ὄντος, τοῦ δὲ ἑτέρου προσηγορικοῦ ἢ ἐπιθετικοῦ. ἐν πᾶσι τοῖς τοῦ
ἀναστρέφειν δεῖ τὴν πρόθεσιν. ἵνα τῆς ὅλης συντάξεως προηγήσηται.
οἷον ποταμοῦ ἄπο σελλήεντος. ξάνθῳ ἔπι δινήεντι· ἤγουν ἐπὶ τῷ δινή-
εντι καὶ μεταξὺ τῷ ξάνθῳ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ. ἤγουν ἐν τῇ κυδιανείρῃ
μάχῃ. ὁμοίως καὶ μεταξὺ δύο κυρίων ἢ δύο προσηγορικῶν πέσῃ, ἀνα-
στρέφεται, συνδέσμου παραλαμβανομένου μετὰ τὴν πρόθεσιν. οἷον. νηῶν
ἄπο καὶ κλισιάων. ἀγαμέμνονος πέρι καὶ ἀχιλλέως. ἵνα πάλιν ἀμφο-
τέρων προηγῆται ἡ πρόθεσις. ἡ δὲ μὴ μεταξὺ πέσῃ. ὑποταγῇ δὲ τούτῳ
οὖν πρέπει αὐτὴν προηγεῖσθαι μηδενὸς ἑτέρου μέρους λόγου μεταξὺ πίπτον-
τος, πάλιν ἀναστρέφεται. οἷον ὧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. τὸ γὰρ ἑξῆς ἐστιν.
ἐφ' ὧ πολλὰ ἐμόγησα. δὸς ἄμυδες μοι ἢ δεῦρ' ἀχαιῶν. ἰθάκῃ ἔνι οἰκία ναίων.
ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ ἰθάκῃ. θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς ἤγουν ἀπὸ τῶν θεῶν μήδεα
εἰδώς. ἡ δὲ μεταξὺ τῆς τε προθέσεως καὶ τοῦ εἰρημένου ῥήματος ἢ
ὀνόματος (πρὸς ὃ τὴν σύνταξιν ἔχει ἡ πρόθεσις) ἕτερον μέρος λόγου
πέσῃ. ὡς ἔπι τούτῳ τῷ δ' ἐπὶ τυδείδης ὦρτο κρατερὸς διομήδης. ἐστὶ
γὰρ τὸ ἑξῆς. ἐπὶ τούτῳ δ' ὁ τυδείδης ὦρτο. οὐκ ἀναστρέφεται ἡ πρό-
θεσις. διὰ τὸ μεσοσυλλαβῆσαι τὸν σύνδεσμον. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἦλθε

Theodo. ad uerbū

ἰθάκην κατακοιρανέουσιν

ὕρεος ἀπὸ πεπληγμένον

Theo

ἔνι. ἀναστρέφεται ergo supra negatio tollenda est

ἐξ. πεθηλουμένου ex codice scrip.

// λ ἀπὸ τοῦ σελλήεντος ποταμοῦ deest ex co. scr.

//. ἐξ. ἦλθε δ' ἐπὶ ex alio cod. scri. in alio codice. scrip. ἦλθες ὁ ἦλθε

∴ Synaloepha patientib9

Michael Syngelus

ff. πανδήμιος ex. co. scrip.

Theodo

ἐπίσχος (πάνδημος) εἰ μέντοι ἐν τῷ πλεονάζων εἴη, ἢ ἁπλῶς ἐν τέλει νοήματος
μετὰ τοῦ τίθεσθαι στιγμήν, ἀναστρέφεται πάντως. οἷον ἐστὶ τὸ πάντων δ᾽ ἔπι
σε πολὺ κάλλιστα. ἤγουν κατέπλησεν. ἀναστρέφομεν γὰρ τὴν πρόθεσιν. καὶ
μεσοσυλλαβοῦνταί τινα μόρια. διὸ σημειοῦται τὴν παρὰ πολλῶν τοῖς ἀνα-
γνωσιν. ἀρετῆς δ᾽ αὐτοῦ πέρι. διότι ἀναστρέφεται ἡ πρόθεσις μεσοσυλλα-
βοῦντος τοῦ δὲ συνδέσμου καὶ τοῦ αὐτοῦ. τὸ γὰρ ἑξῆς, περὶ δὲ ἀρετῆς αὐτοῦ. αἱ
συναληλιμμέναι οὐκ ἀναστρέφονται. ἡ μὲν στιγμὴ ἐπιφέρει τὸ ἀναπαύσεις.
ἢ κίνδυνον δέει τὸ σημαινόμενον λυμήνασθαι. οἷον τοῖσι παρ᾽ ἀνάσσαις. τὸ γὰρ
ἑξῆς τῆς ἑρμηνείας. παρά τε οἱ σὺν νάοις ἐπανιστάντο. οὐκ ἀναστρέφονται οὖν
διὰ τὴν συναλοιφήν. εἰ μέντοι τὸ ἄστυ κατ᾽ αὐτόν. ἐπὶ κατάμηλον καὶ φθειρο-
νομένη. ἀναστρέφεται ἡ κατά. διότι μετ᾽ αὐτὴν κεῖται στιγμή. καὶ ἐν τῷ
αὐτὸ δ᾽ ἄρ᾽ ἡφαίστοιο πάροιθ᾽ αἰμεν ὅπλα. ἀναστρέφεται. ἵνα ᾖ ἔπειτα τοῦ ἡφαί-
στου. καὶ μὴ νομίζηται τοῦ ἡφαίστου ὅπλα πάροιθεν. (ἔτι) λαμβάνονται
δὲ πολλάκις αἱ δισύλλαβοι προθέσεις. διχρονοῦσαι καὶ βαρυνόμεναι ἀντὶ
ῥημάτων. οἷον. ἔνθ᾽ ἔνι μὲν φιλότης. παράσταις ὃς κατάθησι. ἀλλὰ περὶ μὲν
τῆς τῶν προθέσεων συντάξεως, ὡς οἷόν τε ἦν, ἱκανῶς εἰρήσθω. καιρὸς δὲ λοιπὸν
διεξηγήσασθαι περὶ τῆς τῶν ἐπιρρημάτων: +

Hec omnia theodorus

Prepositiones grauate capiuntur pro uerbis

De Aduerbio

Τὰ δὲ ἐπιρρήματα, πρὸς τὰ ῥήματα ἔχει τὴν σύνταξιν. ἔστι γὰρ αὐτῶν ῥήματα προηγοῦνται. ἢ ἐφ-
επόνται. προσεχῶς. ἢ παρὰ ... ὥσπερ γὰρ τὰ ἐπίθετα ὀνόματα τῶν κυρίων τε
καὶ προσηγορικῶν ἐστὶ κατηγορικὰ προκειμένων, οὕτω καὶ τὰ ἐπιρρήματα τῶν
ῥημάτων ἐστὶ κατηγορικά. διὸ καὶ ἐπιρρήματα καλοῦνται. πολλάκις γὰρ
μεταξὺ τοῦ τε ῥήματος καὶ τοῦ ἐπιρρήματος, καὶ ἕτερα ὕλη ὀνομάτων καὶ
μετοχῶν. καὶ τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ λόγου ἐντίθενται. πρὸς τὸ ῥῆμα δὲ τοῦ ἐπιρ-
ρήματος τείνεται. ὅθεν καὶ Διονύσιος ὁ Θρᾷξ διοριζόμενος τὸ ἐπίρρημα. φησὶ
κατὰ ῥήματος λεγόμενον. ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι. τουτέστι προτασσόμενον
ῥήματος. ἢ ἐπιτασσόμενον ῥήματι. οἷον. καλῶς ἦλθεν. ἦλθε καλῶς. σοφῶς
ἔφης. ἔφης σοφῶς. πολλάκις δὲ συμπλέκονται ἐπάλληλα ἐπιρρήματα

Theo dor9

Dionysius thrax

Apud platonem notatur
ἀρετῆς δ᾽ αὐτοῦ πέρι.

Theodo 83

ἐνὶ ῥήματι. ἐστὶν. ὅτε ἀρκούμεθα. οἷον ἀτίμως. καὶ ἀσεβῶς. καὶ τιμίως. καὶ θε-
αρέστως εἰργάσω. ὅκ(?) δὲ τῆς συντάξεως. οὕτως. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τοῦ λόγου
μερῶν δῆλον. ὀνόματα γὰρ καὶ μετοχὰς ἢ ἀντωνυμίας ἐπαλλήλους συντάσσοντες,
ἑνὶ χρώμεθα ῥήματι. οἷον. ὁ οὐρανὸς. καὶ πᾶς τῶν ἀστέρων χορὸς. γῆ τε καὶ θάλασ-
σα. καὶ πᾶσα κτίσις, τὸν δημιουργὸν καὶ εὐεργέτην χριστὸν δοξολογεῖ. καὶ ἐπὶ τῶν
μετοχῶν καὶ ἀντωνυμιῶν, ὁμοίως. ἐπὶ μὲν μετοχῶν, οἷον, ὁ πλάσας. ὁ φορέσας(?).
καὶ φωτίσας. καὶ σώσας ἡμᾶς ἰησοῦς. τοῦ ἰδίου πλάσματος προνοεῖται. ἐπὶ δὲ ἀν-
τωνυμιῶν. οἷον. ἡμεῖς. ὑμεῖς. κἀκεῖνοι. τὸν θεὸν σεβοῦμεν. τὰ ἐπιρρήματα ὡς
ἔφθημεν εἰπόντες, πρὸς τὸ ῥῆμα τὴν σύνταξιν ἔχει. πλὴν τῶν κτητικῶν
ἐπιρρημάτων. ἅτινα πρὸς τὴν κλητικὴν πολλάκις(?) συντάττεται. ἔστι δὲ τὰ
κλητικὰ ἐπιρρήματα. πρὸς γενικὴν ἔχοντα τὴν σύνταξιν. οἷον. φεῦ τῆς
ἐμῆς αὐθεντίας. βαβαὶ τῆς θείας ἀνοχῆς καὶ μακροθυμίας. τὰ θετικὰ δὲ.
πρὸς δοτικὴν καὶ αἰτιατικὴν συντάσσεται. οἷον. γραπτέον ἡμῖν. καὶ γραπτέον
ἡμᾶς. ἔσθ' ὅτε καὶ χωρὶς ἐπιφορᾶς πολλάκις λεγόμενα ἀπολύτως. οἷον. ἰστέον
ὅτι τοῦ δεῖ εἰδέναι. ὅσα γὰρ ῥηματικὰ ἔννοιαν ἔχουσιν. ὑποθήκης καὶ συμ-
βουλῆς ἕνεκα τιθέμεθα. Τῶν δὲ χρονικῶν ἐπιρρημάτων. τὸ μὲν νῦν,
τάττεται πᾶσι τοῖς χρόνοις. πλὴν τοῦ ὑπερσυντελίκου. ἐνεστῶσι μὲν. οἷον
νῦν τείρεται(?) τάχα λείπεται λαῶν ἀχαιῶν. μέλλοντι δέ. οἷον. νῦν αὖτ' ἔγχει
πειράσομαι, αἴ κε τύχωμαι. παρῳχημένῳ δέ. οἷον νῦν δὴ ἀπώλλε(?) σὺν ἀθήνη. καὶ
παρατατικῷ συντάττεται. οἷον. νῦν ἐπόνουν. ἀορίστῳ δέ. οἷον. νῦν μὲν δὴ
μενέλαος. ἐνίκησε σὺν ἀθήνη. τὸ δὲ ἤδη. ὅτε χρονικὴν σημασίαν ἔχει. παρα-
τατικῷ καὶ ὑπερσυντελικῷ καὶ ἀορίστῳ μόνῳ συντάττεται. ἤδη ἔγραφον. ἤδη
ἐγεγράφειν. ἤδη ἔγραψα. τὴν αὐτὴν δὲ σύνταξιν. τὸ ἤδη καὶ τὸ πάλαι ἔχει.
τὸ δὲ ὅτε καὶ τὸ τότε. πᾶσι πλὴν τοῦ μέλλοντος συντάττεται. οἷον. ὅτε νοσῶ. ὅτε
ἐνόσουν. ὅτε ἐνενοσήκειν. ὅτε ἐνόσησα. ὅτε νοσήσω οὐ λέγομεν. ὅτε νενό-
σηκα. τὸ αὖθις. τῷ μέλλοντι χρόνῳ τάττεται. οἷον. αὖθις ποιήσω. αὖθις
διδάξω. τῶν δὲ καιροῦ παραστατικῶν, τὸ μὲν σήμερον. πᾶσι χρόνοις συν-

Theodo. 84

θετικὰ ἐπιρρήματα

Theodorus

ἤδη

πάλαι

ὅτε

τότε

αὖθις

σήμερον

αὔριον — τάσσεται χωρὶς τοῦ ὑπερσυντελίκου καὶ τοῦ μέλλοντος. τὸ δὲ αὔριον, τῷ
μέλλοντι. οἷον αὔριον ποιήσω. ποτὲ δὲ τῷ ἐνεστῶτι, ἡνίκα ἂν ὡς ἐν βεβαίῳ
ἐχθές — τῷ μέλλοντι γενέσθαι δηλοῦν βουλόμεθα. οἷον αὔριον ἔρχομαι. τὸ δὲ ἐχθές, ὃ καὶ
χθὲς μονοσυλλάβως λέγεται, τῷ παρατατικῷ καὶ ἀορίστῳ συντάσσεται. τὸ
δέ ὅτι ἐν μὲν τοῖς χρόνου δηλωτικοῖς ἐπιρρήμασιν, ἔστιν ὅτε ἀναφορικά,
τῆμος — τὸ τῆμος καὶ τὸ τότε. ἐν δὲ τοῖς καιροῦ παραστατικοῖς, τὸ τόφρα, τέως, τηνίκα.
τότε — ὅπερ κατὰ παραγωγὴν γίνεται τηνικαῦτα. καὶ ταῦτα τοῦ δὲ τοῦ χρόνου δηλω-
τικὰ τοῦ καιροῦ παραστατικῶν διενήνοχε. καθότι καθολικότητός τε καὶ μερι-
τόφρα — κότητος τοῦ καιροῦ καθέστηκεν ὁ χρόνος. περιέχει γὰρ ὁ χρόνος τὸν καιρόν.
τέως — ὁ καιρὸς δὲ τὸν χρόνον οὐ περιέχει. εἴποι γὰρ ἄν τις τὸν καιρὸν χρόνον. οὐκ ἔτι
τηνίκα — δὲ τὸν χρόνον καιρόν. ἀναφορικὰ δὲ καλεῖται, ἐπειδὴ τὸν νοῦν τοῦ ἀκροατοῦ
τηνικαῦτα — ἀναφέρουσιν ἐπὶ τὸν καιρὸν ὑπὸ τοῦ λαλοῦντος ὁριζόμενον καθ' ὃν ἐθέλει
χρόνον. ἐνεστῶτα, ἢ παρῳχηκότα, ἢ μέλλοντα. ἀποβάλλοντα δὲ τὸ κατ' ἀρχὴν
τ, τὰ ἑαυτῶν ἀνταποδοτικὰ κατασκευάζουσιν. ὥσπερ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὀνό-
χρόνος ἢ — μασιν ἀναφορικά. ὃν γὰρ τρόπον ἐκ τοῦ τοῖος, τόσος, τηλίκος, γίνονται οἷος,
καιρός — ὅσος, ἡλίκος. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον, ἐκ τοῦ τῆμος, τότε, τέως, τηνίκα, τόφρα,
ἦμος — γίνονται ἦμος, ὅτε, ἕως, ἡνίκα, ὄφρα. ὅπερ σημαίνει ποτὲ τῷ αἰτιατικῷ συν-
ἕως — δέσμῳ. λέγω δὴ τῷ ὁμωνύμῳ αὐτοῦ ὄφρα. ἰστέον μέντοι ποιητικὸς, τὸ τῆμος
ἡνίκα — καὶ ἦμος. ὁμοίως καὶ τό τε καὶ ὅτε, τηνίκα τε καὶ ἡνίκα. προσκολλῶνται
δὲ κατὰ τὴν τοῦ λόγου σύνταξιν ἀλλήλοις καὶ ἐφάπτονται. καθ' ὁμοιότητα τῶν
ἀναφορικῶν ὀνομάτων, κατὰ πᾶσαν ἔγκλισίν τε καὶ διάθεσιν. οἷον ἦμος δ'
ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς. καὶ τότε πεταμένον τὸ κατὰ στρατὸν
δρόμον ἀχαιῶν. ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε, δὴ τότε κοι-
μήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός. καὶ τἄλλα τὴν αὐτὴν ἔχουσι σύνταξιν.
οἷον. τόφρα δὲ οἱ τρῶεσσι τίθει κράτος. ὄφρα ἂν ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν,
ὀφέλλωσί τέ τιμήν. παρατίθενται δὲ πολλάκις ἕκαστον τούτων ἐν τῇ
συντακτικῇ τοῦ λόγου κατασκευῇ χωρὶς τῆς τοῦ ἑτέρου ἀνταποδόσεως.

ῥήματα τῶν δηλαδὴ προσταττομένων ἢ ἀπαγορευομένων, χρονικὴν ὁρίζον τὴν σημασίαν. οἷον, ἕως ὁ ταῦθ᾽ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, ἕλκετο δ᾽ ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ᾽ Ἀθήνη οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἧκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. καὶ ἵνα σοι παρὰ τῆς θείας γραφῆς τὴν τοιαύτην παραστήσω σύνταξιν, ἀκουστέον· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ᾽ ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, ἀμήν. καὶ ἐν τοῖς ψαλμοῖς· ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πλῆθος εἰρήνης, ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη. τοῦτο δὲ τὸ ἕως, ἰσοδυναμεῖ τῷ μέχρι καὶ ἄχρι· καὶ τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἔχουσι.

μέχρι
ἄχρι

Τὰ δὲ μεσότητος ἐπιρρήματα, διαφόροις ἔχουσι καὶ ἀπείροις σημασίαις, ὅθεν οὐ κατὰ τοῦ σημαινομένου τὴν κλῆσιν ἔσχον, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν τριγενῶν ὀνομάτων. ὀξύνονται. τῆς μέσης οὔσης τῶν τριῶν γενῶν. οἷον, τῶν καλῶν, ἐφ᾽ ἑκάστου γένους. ἡ γενικὴ λέγεται αὐτή. ὅθεν οὖν καὶ τὴν ὀνομασίαν καὶ τὸ σημαινόμενον, καὶ τὴν γραφήν, καὶ τὸν τόνον ἀπηνέγκατο, παντοίοις ῥήμασι ταττόμενον. οἷον δικαίως ζῆν. ὁσίως φοβεῖσθαι τὸν θεὸν χρή. ἀστείως πολιτεύου. διατελῶς εὐφορηθείην τῆς ἐνθέου ἐφόδου. ἐὰν ἐμπόνως ἀναγνῶ, ὠφεληθήσομαι. καὶ ἀπὸ μετοχῶν ὁμοίως γίνεται. οἷον, θαρρεστέρως φειδομένως.

μεσότητος ἐπιρρήματα

Τοῖς δὲ ποιότητος ἐπιρρήμασι χρώμεθα, ἐπειδὰν θέλοιμεν ποιάν τινα κίνησιν ἢ σχῆμα, ἢ ἄλλο τι ποιὸν πρᾶγμα δηλοῦν. οἷον, βοτρυδὸν αἱ μέλισσαι πέτονται. σημαίνει δὲ τὸ ὁμοῦ. ἰλαδὸν οἱ στρατιῶται πορεύονται. κρουνηδὸν ὁ διδάσκαλος διηγεῖται. παντοίοις δὲ καὶ ταῦτα συντάσσονται ῥήμασιν.

ποιότητος ἐπιρρήματα

ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ σημαίνοντα ποσότητα, παντὶ συμπλέκεται ῥήματος σημασίᾳ. διαφέρει δὲ τὰ τῆς ποσότητος ἐπιρρήματα, τῶν ἀριθμοῦ δηλωτικῶν, ὅτι τὰ μὲν τῆς ποσότητος, ἀόριστον ποσὸν σημαίνουσιν. οἷον πολλάκις, πλεονάκις, ὀλιγάκις. ἐπεὶ καὶ τὸ πολλάκις πολύ τι δηλοῖ, καὶ τὸ ὀλιγάκις ὀλίγον. ἀλλ᾽ ὅμως ἀόριστα. Τὰ δὲ ἀριθμοῦ σημαντικά, οὐχ οὕτως, ἀλλ᾽ ὡρισμένον ποσὸν ἐμφαίνουσιν. οἷον, δίς, τρίς.

ποσότητος ἐπιρρήματα

πεντάκις. δεκάκις. εἰκοσάκις. ἑκατοντάκις. χιλιάκις. μυριάκις.

μυριάκις

τοῦτο μέντοι τὸ μυριάκις. ἔστιν ὅτε ἀορίστως παραλαμβάνεται. ὡς καὶ τὸ ὄνομα, ὅθεν παρῆκται. ὡς τὸ ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκεν. οὐχ ὅτι μύρια καθ᾽ ἀπεσύνθεσιν. ὁρισμένως ὁ ποιητὴς εἴρηκε τοῦτο. ἀλλὰ πλῆθος ἀποφαινόμενος, ἄπειρον καὶ ἀόριστον. πλὴν δὲ καὶ ὁ τόνος. διάφορον σημασίαν τῆς λέξεως ταύτης διασαφεῖ. ὅτε μὲν γὰρ τὸ μύρια προπαροξύνεται, δέκα χιλιάδας ἀριθμὸν ὡρισμένον δηλοῖ. ὅτε δὲ παροξύνεται. ἀόριστον δηλοῖ τὴν ποσότητα:

μύρια
μυρία

εὐχῆς ἐπιρρή(ματα)

Τὰ δὲ εὐχῆς σημαντικά, τοῖς εὐκτικοῖς μόνοις συντάσσονται ῥήμασιν. οἷον αἴθ᾽ ὅσσον ἥσσων εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἴην. ἃ δὲ προσλάβοι τὸ ὄφελον. ἤ τι τῶν ἀπὸ τοῦ διόλου τῶν προσώπων καὶ ἀριθμῶν, τότε ἢ τοῦ λόγου συντάξεις. μετὰ ἀπαρεμφάτου συντάσσεται. οἷον. αἴθ᾽ ὄφελες ἄγονός τ᾽ ἔμμεναι. ἄγαμός τ᾽ ἀπολέσθαι:

ἀρνήσεως ἢ ἀποφάσεως ἐπιρρήματα

ἀπαγορεύσεως

Τὰ δὲ τῆς ἀρνήσεως ἢ ἀποφάσεως ἐπιρρήματα. τοῖς ὁριστικοῖς ῥήμασι μόνοις συντάσσονται. τὰ δὲ τῆς ἀπαγορεύσεως, προστακτικοῖς. ἐπεὶ δὴ οὐδαμῶς δεῖ προϋποκεῖσθαί τι τῆς ἀποφάσεως. πρώτη δὲ ἡ ὁριστικὴ ἔγκλισις. καὶ οὐδὲν αὐτῆς πρόκειται. οὐ γὰρ καταφάσεως προϋποκειμένου ἐστὶν ἀπόφασις. οἷον. [illegible] οὐχὶ τρέχω. οὐ [illegible] καὶ οὕτως διόλου τῶν προσώπων καὶ χρόνων καὶ ἀριθμῶν. Εἰδέναι χρή.

οὐ
οὐκ
οὐχ

ὡς ἡνίκα δέοι συντάσσειν τὸ οὐ ἀρνητικὸν ἐπίρρημα λέξεσιν ἀρχομέναις ἀπὸ φωνήεντος, εἰ μὲν τὸ κατάρχον φωνῆεν ψιλούμενον εἴη, προσλαμβάνει τὸ κ μεθυποστρεφούμενον. οἷον. οὐκ ἔρχομαι. οὐκ ἀπορθῶ. οὐκ ἔστιν. οὐκ εἰμί. εἰ δὲ τὸ κατάρχον φωνῆεν δασυνόμενον εἴη, προσλαμβάνει τὸ χ. οἷον. οὐχ ἕξεται. οὐχ ὁρᾷ. οὐχ ἡμᾶς. ὅθεν. οὔτε δὴ ἐπιτιθέναι ἀπόστροφον. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὥς τινες δοκοῦσιν ἀπὸ τῆς οὐχὶ ἀποφάσεως. τὸ γὰρ οὐχὶ τὸ ι αὐτοῦ οὐδέποτε ἀποβάλλει. οὔτε μὴν τὸ οὐ. τέτακται εἰς τὸ ἀντίστοιχον τὸ κ καθά φησιν ὁ Ἡρωδιανός. Herodi

οὐχὶ οὐδέποτε τὸ ι αὐτοῦ ἀποβάλλει

καταθέσεως
ναί
νῶχι

¶ Τὰ δὲ τῆς καταθέσεως. ναί. νῶχι. προηγουμένης ἐρωτήσεως. ἀποδίδονται μετὰ τοῦ ῥήματος. διὸ οὕτω γέγονε τὸ ἐρώτημα. πολλάκις δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ῥήματος. ταῦτα ἀπὸ κοινοῦ νοουμένου

τοῦ ἐρωτηθέντος. ἡ δὲ ἐρώτησις. διὰ ὁριστικῶν ῥημάτων προβάλλεται· — Interrogatio per indicativum
οἷον. ἔρχῃ· ἀποκρινόμενος δέ φημι καὶ ἔρχομαι. μετὰ τοῦ ῥήματος τῆς
προηγουμένης ἐρωτήσεως· ἡ δὲ καὶ ἀπὸ μόνου ναί. τελείως ἐστὶν ἀπόκρισις·
ἀπὸ κοινοῦ νοουμένου τοῦ ἔρχομαι ῥήματος· ἡ δέ γε τῆς συγκαταθέσεως ῥήματα·
συντάσσονται ῥήμασιν εὐκτικοῖς. ἢ προστακτικοῖς, ἀντὶ τῶν εὐκτικῶν παρα-
λαμβανόμενα. οἷον. ναὶ ἴδοιμι τὰ ἀγαθὰ Ἱλήμ. καὶ ναὶ κύριε σῶσον τὸν λαόν σου. — ναὶ ἴδοιμι
τὰ γὰρ προστακτικὰ πρὸς τὸ θεῖον ἢ ἀπὸ ἐλαττόνων πρὸς μείζονας λεγόμενα.
τάξιν ἀρχῆς καὶ δεήσεως. ἀποτελεῖ· κυρίως γὰρ ἡ πρόσταξις. πρὸς τοὺς ἥττον — Imperativi ad minores fit
καὶ ὑποχειρίους ἐστίν· ἀλλ᾽ οὐ πρὸς μείζονας. οὐδ᾽ ὁμοτίμους. ¶ Τὰ δὲ ἀπα-
γορευτικά. προστακτικοῖς συντάσσεται· ἐπειδὴ ἡ ἀπαγόρευσις. προϋπο- — ἀπαγορευτικά
κειμένων τινῶν. ἐξάρνησιν· προϋπάρχον δὲ τῆς προστακτικῆς ἐγκλίσεως.
ἀλλὰ ἐγκλίσεως· οἷον. μὴ γράφε· μὴ δὴ ταῦτα λέγε· μηδαμῶς ποίει· μὴ
τύπτε· ἡ δὲ που ῥῆμα αἱρεθῇ τὸ μή. ἀπαγορευτικὸν τοῖς ὁριστικοῖς συντασ-
σόμενον. ἀεὶ τὸ τοῦ ἀποφατικοῦ προσείληπται· οἷον. μὴ διέμελλον ἰόπτασ-
ποιμαι· ἀντὶ τοῦ οὐ διέμελλε. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ τῆς ἀπαγορεύσεως ἐπιρρή-
ματα. τοῖς δευτέροις προσώποις τῶν προστακτικῶν ἀορίστων. ἐνεργητικῶν
τε καὶ παθητικῶν καὶ μέσων. οὐ συντάσσονται· οὐ γὰρ φαμὲν μὴ τύψον· οὐδὲ — μὴ τύψον non dicimus
μὴ τύφθητε· μὴ τύπηθι· οὔτε μὴ τύψαι· μὴ τύπου· ἀλλὰ καθὼς τοῖς αἰτι-
ολογικοῖς συνδέσμοις. ἵνα· ὅπως· ἐάν. ὑποτάσσονται οἱ ἀόριστοι τῶν ὑπο-
τακτικῶν, οὕτω καὶ τὰ μόνον τὸ δεύτερον. ἑαυτῶν πρόσωπον. ἔν τε τοῖς ἑνι-
κοῖς καὶ δυϊκοῖς καὶ πληθυντικοῖς, ὑποτάσσονται τοῖς ἀπαγορευτικοῖς
ἐπιρρήμασιν· οἷον ἑνικοῖς μέν. μὴ τύψῃς· μὴ τύπῃς· μὴ τυφθῇς· μὴ τύψῃς· — μὴ τύψῃς dicimus
μὴ τύπῃ· δυϊκοῖς δέ. μὴ τύψητον· μὴ τύπητον· καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν
διαθέσεων. ὁμοίως· πληθυντικοῖς δέ. μὴ τύψητε· μὴ τύπητε· καὶ ἐπὶ τῶν
ἄλλων ὡσαύτως· μὴ τυφθῆτε· μὴ τύπητε· τοῖς μέντοι τρίτοις προσώ-
ποις προστακτικοῖς. τούτων φημὶ δὴ πάντων τῶν ἀορίστων. συντάσσονται·
οἷον. μή με καταποντισάτω καταιγὶς ὕδατος· μηδὲ καταπιέτω με βυθός. — μὴ τυψάτω dicimus

καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν. οἷον. μὴ τιμηθήτω. εἰ δέ που αἱρεθῇ ἐμπαθοῦντα ῥηματικὴν ὑπόταξιν. ὡς καὶ ἐν τοῖς δευτέροις προσώποις. καταχρηστικῶς ποιοῦσιν ἀλλ' οὐ κυρίως. οἷον. καὶ χαῖρ' αὐτῷ πωλοῦ μὴ σκηλόσημι. ἀντὶ τοῦ μὴ σκηλόσαι τῷ μὲν. τοῦτο δὲ εἰδέναι. ὅτι κατὰ τοῖς ἁπλοῖς οἷς τὸ μὴ προστίθεται τοῖς ἀποφατικοῖς. μηδὲν πλεῖον τι δηλοῦν τῆς ἀποφάσεως. οἷον τοῖς μὴ οὐχὶ θεοῦ εἰδόσιν. οὐδὴ ποιεῖ ἐστιν. καίτοι τὸ οὐ ἀρνητικὸν προτασσόμενον τοῦ μὴ ἐν τοῖς ἀοριστοις. ὑποτακτικὴν τε ἅμα καὶ ἀποφατικὴν δηλοῖ σύνταξιν. οἷον οὐ μὴ ἐκβάλλω. οὐ μὴ διαφύγῃ. ὁπότε σὺν τῷ οὖν συντιθέμενον συνίσταται, τὴν ἔξω φορὰν διεγείρει. καὶ ἐπιλεκτικῶς ἀναγινώσκεται. οἷον. οὐκοῦν ἀντιμαχέσονται οἱ παῖδες. ὁ δὲ παρεμφάσεως λέγεται, οὐκοῦν. ἰσοδυναμοῦν ἐστι τοῖς συλλογιστικοῖς τοῖνυν καὶ τοῖς προσὼν συνδέσμοις. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ ἀποφατικὰ καὶ ἀπαγορευτικὰ καὶ συγκαταθετικὰ. προτάσσεως τῶν ῥημάτων θέλουσιν. οἷον. οὐ λέγω. ναὶ λέγω. μὴ λέγε. ὁ δέ που αἱρεθῶσιν ὑποτεταγμένα ῥήμασιν ἅμα γεωφῆς προσώποις, ἤτοι ὑποτεταγμένοις. οἷον πάντες μὲν κοιμησόμεθα ἀντὶ τοῦ πάντες. οὐ κοιμησόμεθα. Τὰ δὲ τῆς παραβολῆς καὶ τῆς ὁμοιώσεως ἐπιρρήματα, τουτέστιν. ὡς. ὥσπερ. ἤπερ. ὅπερ ἐστὶ ποιητικόν. καθὰ καθάπερ ἔχουσιν ἀνταποδοτικὰ δύο. τὸ ὡς ὀξυνόμενον. καὶ τὸ οὕτως. ἀλλήλων δὲ διαφορὰς ποιοῦνται καὶ δηλοῦνται. ἤγουν. ἐν ταῖς προτέραις συντάξεσιν ἀρχόμενα. τὰ δὲ ἐν ταῖς δευτέραις. οἷον. ὡς περ ἑωσφόρος ἐν ἄστρασι διαλάμπει. οὕτως ὁ σπουδαῖος ἐν ἀνδράσι διαλάμπει. καὶ ὁμοίως πάλιν. οὕτως ὁ σπουδαῖος ἐν ἀνδράσι διαλάμπει. ὡς περ ὁ ἑωσφόρος ἐν ἄστρασι διαλάμπει. καὶ χωρὶς τῆς πρὸς ἀλλήλων ἀνταποδόσεως. πολλάκις παραλαμβάνεται κατὰ τὴν τοῦ λόγου σύνταξιν. οἷον. ὡς περ οἱ παῖδες νεαροὶ χαίρετε καὶ γυναικῶν ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἴκονδε νέεσθαι. συντασσόμενα καὶ ταῦτα τοῖς ὁμοίοις. ἡ παραβολὴ παραλαμβανομένη τοῦ λόγου μέρους ἐστὶν. ἀρνητικὰ γίνονται. οἷον. ὡς τέλεον ἔχαιρε μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας ἤπερ οὓς ἄγε λῃ φὶ μέγεξοχος ἔπλετο πάντων. ὁ δέ που ὑποτακτικοὶ

Margin notes:

μὴ οὐχὶ θεοῦ εἰδόσι

οὐ μὴ ἐκβάλω

οὐκοῦν

οὐκοῦν

Omnes dormiemus non.

παραβολῆς

ὡς

ὥσπερ

κ. διαλάμπει:

βόσπω ex co. scripto

:. s. κοιμηθησόμεθα. ex codi. scr. et paulo post sic etiam corrigendum

συντάσσονται. κατὰ τὸν τῆς ἀναφορᾶς τρόπον συντάσσονται· οἷον. τρῶες. κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς· ἀντὶ τοῦ ὡς ὄρνιθες. Τὰ δὲ ἐνδοιασμοῦ δηλωτικὰ τοῖς ὁριστικοῖς πᾶσιν ἁπλῶς συντάσσονται· τοῖς εὐκτικοῖς δὲ ἢ ὑποτακτικοῖς συντασσόμενα. προσλαμβάνουσι τὸν ἂν σύνδεσμον· οἷον. ἴσως ἂν ἔλθοιμι· ἴσως ἂν ἔλθω· ἡ δὲ χωρὶς τοῦ ἂν συνδέσμου σύνταξις, κατ' ἐλλειπτικὸν τρόπον ἡ σύνταξις ἐστί· τοῖς μέντοι προστακτικοῖς. οὐ συντάσσονται παντάπασιν· οὐδεὶς γὰρ ἐρεῖ τάχα γράφε· οὐδὲ τυχὸν λέγε. Τὰ δὲ τῆς τάξεως ἐπιρρήματα, τοῖς τε πτωτικοῖς συντάσσονται πρὸς γενικὴν πτῶσιν· οἷον. χωρὶς τοῦδε· καὶ τοῖς ῥήμασι πάλιν. χωρὶς κάθηνται· ἀθρόως βαδίζουσιν. ἔτι δὲ τῷ χωρὶς ὁμοιόσημα. τάδε· τὸ ἀπὸ καὶ ἀπάνευθεν ποιητικόν· τὸ ἄνδιχα ἐξ οὗ καὶ ἀνάθεν. ποιητικὸν καὶ αὐτὸ πάλιν· καὶ τὸ παρὲξ ποιητικός, ἐκ τῆς παρὰ προθέσεως. τὴν αὐτὴν ἔχουσι σύνταξιν. σημαίνονται γὰρ τάξιν καὶ χωρισμὸν δηλοῦνται: Τὰ δὲ τῆς ἀθροίσεως. πᾶσι συντάσσεται τοῖς ῥήμασι. προλεγόμενά τε καὶ ἐπιλεγόμενα· οἷον ἅμα πέπταται· πέπταται ἅμα. Εἰδέναι χρή. ὅτι διαφέρει τὸ ἅμα τοῦ ὁμοῦ· τὸ μὲν γὰρ ἅμα, χρονικὴν δηλοῖ συνάφειαν καὶ συνῆψεν· τὸ δὲ ὁμοῦ. τοπικήν· οἷον. ἅμα ἐγεννήθησαν· καὶ ἅμα ἐτράφησαν. ὁμοῦ οἰκοῦσιν· ὁμοῦ κάθηνται· τὸ ἀμυδὶς δὲ, ποιητικόν ἐστιν. ὁμοιόσημον τοῦ ὁμοῦ. Τὰ δὲ παρακελευστικά. πρὸς τὰ προστακτικὰ συντάσσονται ῥήματα· καὶ πρὸς κλητικὴν πτῶσιν· οἷον δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα φίλον τέκος. ἵζε ἐμοί· καὶ πάλιν. ἀλλ' ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε· πολλάκις δὲ καὶ πρὸς τὰ ὑποτακτικὰ συντάσσονται. κατ' ἔλλειψιν τῶν αἰτιολογικῶν συνδέσμων· οἷον. δεῦτε ποιήσωμεν· ἄγε ἴωμεν· ἀντὶ τοῦ δεῦτε ἵνα ποιήσωμεν· καὶ ἄγε ἵνα ἴωμεν· λέγεται δὲ καὶ τὸ ἄγε καὶ τὸ φέρε· κατ' ἐπέκτασιν τοῦ τέ· οἷον. ἄγετε· φέρετε· ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ·

Homerus ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω· πειθώμεθα πάντες. Τὰ δὲ τῆς συγκρίσεως ἐπιρρήματα, πρὸς γενικὴν πτῶσιν τάσσεται· καὶ ῥηματικὴν σύν-

ὄρνιθες ὥς — ἐνδοιασμοῦ — ἴσως ἂν ἔλθοιμι ἢ ἔλθω — τάξεως ἐπι — ἀθροίσεως — ἅμα differt ab ὁμοῦ — ἀμυδὶς — παρακελευστικά — δεῦτε — ἄγε — ἄγετε — φέρετε — συγκρίσεως

τάξιν ἀπαρτίζουσιν. οἷον. Αἴας μᾶλλον τοῦ Ἰδομενέως ἔδραμεν. ὁ Σαρπηδὼν ἧττον τοῦ Τληπολέμου τέτρωται. καὶ μετ᾽ ἀναφορᾶς τάσσεται, μέσου συλλαμβανομένου τοῦ ἢ συνδέσμου. οἷον. οὗτος μᾶλλον ἢ ἐκεῖνος τρέχει. οὗτος σπεύδει μᾶλλον. καὶ ὅπως οὗτος ἧττον ἢ ἐκεῖνος φιλοσοφεῖ. παραπλησία δὲ αὕτη καὶ ἡ σύνταξις. καὶ ἐν τοῖς συγκριτικοῖς ὀνόμασιν. οἷον ὁ Διομήδης κρείττων ὑπάρχει, ἢ ὁ Σθένελος. ἰστέον δὲ ὅτι. τὰ οὐδέτερα τῶν ἐπιθέτων ὀνομάτων, καθ᾽ ἑνικὴν εὐθεῖαν. τὰ μὲν εἰσὶ πραγμάτων σημαντικά. οἷον. τὸ σοφὸν τοῦ Πέτρου. ἀντὶ τοῦ ἡ σοφία τοῦ Πέτρου. τὸ καρτερικὸν τοῦ Παύλου. ἀντὶ τοῦ ἡ καρτερία τοῦ Παύλου. τὸ ἀγαθὸν τοῦ Ἰωάννου. ἀντὶ τοῦ ἡ ἀγαθότης τοῦ Ἰωάννου. καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦδε. ἀντὶ τοῦ ἡ ἀσθένεια τοῦδε. καὶ ἡ δυσσέβεια τοῦδε. τὰ δὲ ὡς ἐπίθετα ψόγου. ἢ ἐπαίνου δηλωτικά, ἐπὶ κυρίων ἢ προσωποποιηκῶν τίθενται. οἷον. ἀγεννὲς παιδίον. τὸ καλὸν γύναιον. τὸ βραδὺ ἱππάριον. ποτὲ δὲ ἀντὶ ἐπιρρημάτων λαμβάνονται. οἷον. ὀξὺ γράφεις. ἀντὶ τοῦ ὀξέως γράφεις. καλὸν ποιεῖς. ἀντὶ τοῦ καλῶς ποιεῖς. ἀληθὲς λέγεις. ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς λέγεις. ἰστέον δὲ ὅτι. τὸ ἀληθὲς προπαροξυνόμενον μὲν. ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν σημαίνει. οἷον. ἄληθες ἄσπαις, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. ὀξυνόμενον δὲ. ὀνοματικὴν σύνταξιν δηλοῖ. οἷον ἀληθὲς ἐξέφηνεν. ἀντὶ τοῦ τὴν ἀλήθειαν. καὶ κατὰ τὴν πληθυντικὴν δὲ εὐθεῖαν καὶ τὴν αὐτήν. σημαίνει ἐπιθετικὴν ἔννοιαν. οἷον. τὰ καλὰ ἔργα. τὰ σοφὰ ῥήματα. ἢ ἐπιρρηματικήν. οἷον. καλὰ ἐβουλεύσω. ἀντὶ τοῦ καλῶς ἐβουλεύσω. ὁμοίως οὖν καὶ τῶν συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν ὀνομάτων. ἐπιρρήματα γίνονται. ἐκ μὲν τῶν συγκριτικῶν, γίνονται τὰ ἐπιρρήματα, ἀπὸ ἑνικῶν εὐθειῶν. οἷον. ταχύτερον. σοφώτερον. τάχιον. βέλτιον. ἀπολύτως τε παντοίοις συντάσσονται ῥήμασιν. οἷον. ταχύτερον ἦλθε. ἄμεινον φρονῶ. βέλτιον μάθοιμι. ταχύτερον ἦλθε. καὶ πράττε. καὶ πρὸς ἕτερον πρόσωπον λαμβάνεται μετὰ γενικῆς πτώσεως. τὰ μὲν συγκριτικά, μετὰ ἐκείνης τε καὶ πτώσεως. οἷον. Ἰωάννης ἔδραμε ταχύτερον τοῦ Πέτρου. καὶ σοφώτερον πάντων ἄλλων ἐψάλησεν. τὰ δὲ ὑπερθετικά, μετὰ πληθυντικῆς πτώσεως μόνον.

ΕΠ

τὸ σοφὸν τοῦ Πέτρου ἀντὶ τοῦ ἡ σοφία

ὀξὺ γράφεις ἀντὶ τοῦ ὀξέως

ἄληθες

ἀληθές

καλὰ ἀντὶ τοῦ καλῶς

De Constructione

οἷον ὑψηλότατος τῶν ἄλλων εἶπε. Τῶν δὲ ἐρωτηματικῶν ἐπιρρημάτων. τὸ μὲν πόθεν καὶ πότε, ἀπολειπόμενα μὲν ὀξύνονται. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐγκλίνονται τοῖς ὀφείλουσι τόποις τῶν ἐγκλινομένων. ὀξύνονται μὲν, ἔνθα μὴ δεῖ ἐγκλίνεσθαι· οἷον ἔχαιρε πότε· ἐφάνη πόθεν· ἐγκλίνονται δὲ ὅπου δεῖ· οἷον ἦλθε πόθεν. σοφός ποτε· τίς πόθεν· πέφηνέ ποθεν. Κοινῶς μέντοι κατ' ἐρώτησιν λέγεται. προεξύνονται· καὶ ἐν ταῖς συντάξεσι τῶν λόγων ἄρχονται· οἷον. πόθεν πορεύῃ· πότε ἦλθες· εἰ δὲ ποτὲ τοῖς ῥήμασιν ἐπιφέροιντο. ὑπερβατῆς ἀναστροφῆς τρόπῳ συντάξωσιν· οἷον. ἔρχῃ πότε· ὕπατος πόθεν· καὶ μετὰ πλείονας λέξεις. οἷον ἐπεδήμησεν ὁ κάκιστος ἐκεῖνος ἀνὴρ πότε·

Τὸ δὲ πῶς, καὶ τὸ ποῦ. ἐρωτηματικῶς λεγόμενα περισπᾶται· καὶ τὴν αὐτὴν ἔχουσι σύνταξιν· προερχόμενα τοῦ λόγου καὶ πάλιν # τε τοικῶς ἐπαγόμενα οἷον. πῶς ἔχεις· ποῦ διατρίβεις· καὶ ἐν ὑπερβατῷ· ἔσται δὲ τοῦτο. πῶς. ἀπολείπω δὲ συντασσόμενα ἀλλ' μετὰ τὰς ἀρχὰς παρατίθενται. καὶ ἐγκλίνονται κατὰ τοὺς ἐγκλιτικοὺς κανόνας. οἷον. ἐπίδαξέ πως· ἐπένευσέ που· ὅτε δὲ κατ' ἐναντίαν ἀπόκεισιν ἀποδόσει. τὸ ω προέρχεται κατὰ ἀναδιπλασιασμόν τε καὶ πλεονασμὸν ἐν ταῖς ἀρχαῖς. ὁμοίως τοῖς ἀορίστοις ὀνόματι καὶ προσλαμβάνουσιν ἐν παραθέσει τὸν οὖν σύνδεσμον. οἷον. ὅπωσοῦν· ὁπότε οὖν· ὁπόθεν· ὁποῖος οὖν· ἔστι δ' ὅτε καὶ χωρὶς ἀποκείσθως οὔτε προφέρονται· ὡσαύτως καὶ ὁπηνίκα γίνονται κατ' ἀρχὴν προστιθεμένου τοῦ ο καὶ συντασσομένου τοῦ οὖν. ὁπηνίκα οὖν· οὐ μέντοι ἐγκλίνονται ὡς τὰ λοιπὰ ἐρωτηματικά· οὐδὲν γάρ ἐστιν ἐγκλινόμενον ὑπὲρ δύο συλλαβάς. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πότε καὶ τὸ ποῦ. ἐν ἐρωτήσεως καὶ μέχρι καὶ ἄχρι ὑποτάσσονται. οἷον. ἕως πότε· μέχρι ποῦ· ἄχρι ποῦ. Τὰ δὲ ἐπιτατικὰ πᾶσι τοῖς ῥήμασι συντάσσονται· καὶ τὰ λεγόμενά τε καὶ ἐπιλεγόμενα. οἷον. λίαν φιλῶ· φιλῶ λίαν· καὶ ἀπολύτως τοῖς ἐπιθετικοῖς ὀνόμασι συντάσσονται· καὶ ἀναπληροῦσι τὴν τῶν ὑπερθετικῶν χρείαν. οἷον ἄγαν σοφός· λίαν τίμιος· καὶ ἐπὶ τοῦ

[Margin: Dictio enclitica debito loco amittit accentum sin minus retinet]

[Margin: τὰ ἐρωτηματικά / πόθεν / πότε — Theodor. — πῶς / ποῦ — ὁπωσοῦν / ὁποτεοῦν / ὁποιοσοῦν — Theodo — Theodo. ἡ εως — πότε / ποῦ / ἕως πότε / μέχρι ποῦ / ἄχρι ποῦ — βασιλέως]

Nihil est inclinatum quod plures habeat quam duas syllabas -/

: f. ἀλλ' μετὰ &c ex alio codice

ἄρθρου. ὁ πάνυ ὑψηλός· ὁ σφόδρα κακός. ἀπολύτως δὲ προστίθεται· διὰ
τὸ ὑπερθετικὰ τούτοις εἶναι· ὡς ἀκροτάτην ὑπέρθεσιν ἔχουσι. καὶ ἐπὶ πᾶσι
οὐ συντάσσονται. τὰ σημαντικὰ συγκριτικοῖς. ἅτε μὴ ἀκριβῶς ἐπιτεταμένοις
παρατίθενται, ὡς προείρηται ἐν τῷ περὶ συντάξεως τοῦ ὀνόματος. τὰ δὲ
τῆς βεβαιώσεως, τοῖς ὁριστικοῖς συντάσσονται· οἷον δηλαδὴ τοῦτο κἀκεῖνο:
Τὰ δὲ τοῦ θαυμασμοῦ, εὐκτικοῖς. οἷον εἴθ' ἂν ἔχοι· εἴθ' ἂν εἴη. ἔτι τούτων δὲ περὶ τῶν
τοπικῶν. τούτων γὰρ τὴν σύνταξιν ἐσχάτην πεποιήκαμεν· διὰ τὴν
μῆκος ὧν λεχθήσεσθαι τεχνολογίαν. Τῶν τοπικῶν τοίνυν ἐπιρρημάτων,
τὰ μὲν ἐστὶ θεματικά· ὡς τὸ ἄγχι· ἐγγύς· χαμαί. τὰ δὲ ἀπὸ προθέσεως
γεγεννημένα· ὡς ἀπὸ τοῦ ἀνά. ἄνω· καὶ ἀπὸ τῆς κατά. κάτω· καὶ ἐκ τῆς
παρά. πάρεξ· καὶ ἐκ τῆς περί. πέριξ· καὶ ἐκ τῆς ἀπό. τὸ ἄπο· καὶ ἐκ τῆς
ἐπί. τὸ ὀπίσω κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς ο· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τῆς σω συλλαβῆς.
ὡς ἀπὸ τῆς πρός. τὸ πρόσω· καὶ ἀπὸ τῆς εἰς, τὸ εἴσω· καὶ τῆς ἐν. τὸ ἔσω· καὶ
τῆς ἐξ καὶ ἐκ, τὸ ἔξω· καὶ ἐκτός. καὶ τῆς ἐν. τὸ ἔνδον· καὶ ἐντός· τὸ ἔμ-
προσθεν δὲ γέγονεν. ἀπὸ τοῦ πρόσω· πρόσωθεν· καὶ ἐν συγκοπῇ. πρόσθεν·
καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως, ἔμπροσθεν. ὡς ἀπὸ τοῦ ὀπίσω, ὀπίσωθεν.
καὶ ὄπισθεν κατὰ συγκοπήν. Τὰ δὲ ἀπὸ ὀνομάτων καὶ τοπικὴν σημαί-
νοντα ἔννοιαν γεγεννημένα, εἰσὶ ταῦτα· οἷον. ἀπὸ τῆς θύρας γενικῆς,
τὸ θύραθεν· ἐκ τῆς θύρας δοτικῆς. τὸ θύρασι· καὶ ἐκ τῆς θύρας αἰτιατικῆς,
τὸ θύραζε· καὶ ἀπὸ τοῦ οἴκοθεν. οἴκοι· οἴκαδε· ὁμοῦ· ὁμόθι· ὁμόθεν·
ὁμόθεν. ἀλλ' ἐπειδὰν πραγματείας ἐστὶν ἰδίας ἡ ζήτησις περὶ τῆς τούτων θέσεως
τε καὶ παραγωγῆς διδασκαλία· πάλιν γε τάδε προσθετέον. ὡς ἀπὸ τοῦ ἄνω·
κάτω· ἔξω· πρόσω· ἄπο· πόρρω· παράγονται συγκριτικά τε καὶ ὑπερθετικὰ
ἐπιρρήματα καὶ ὀνόματα. ἐπιρρήματα μέν. ἀνωτέρω. καὶ ἀνωτάτω·
κατωτέρω. καὶ κατωτάτω· πορρωτέρω καὶ πορρωτάτω· ὀνόματα δέ,
ἀνώτερος· ἀνώτατος· πορρώτερος· πορρώτατος. καὶ ἐκ τοῦ ἐγγύς.
ἐγγυτέρω τὸ ἐπίρρημα. ὄνομα δὲ. τὸ ἐγγύτερος· καὶ ἐγγύτατος· καὶ ἔγγιστος.

βεβαιώσεως
θαυμασμοῦ
Τοπικὰ ἐπιρρήματα
ἄνω ἀπὸ ἀνά
κάτω ἀπὸ κατά
πάρεξ
πέριξ
ἄπο
ὀπίσω
πρόσω
εἴσω
ἔσω
ἔξω
ἐκτός
ἔνδον
ἐντός
ἔμπροσθεν
πρόσωθεν
πρόσθεν
ἔμπροσθεν
ὀπίσωθεν
ὄπισθεν

πάλιν δὲ ἐκ τῶν οὐδετέρων τούτων. ἀπό τε τῆς ἑνικῆς εὐθείας καὶ τῆς πληθυντικῆς· οἷον. ἀνώτερον· ἐγγύτερον· ἀνώτερα· ἐγγύτερα· ἐκ μέντοι τῶν ὑπερθετικῶν, ἐκ μόνης τῆς πληθυντικῆς εὐθείας τῶν οὐδετέρων ὀνομάτων ἐπιρρήματα γίνονται· οἷον. ἀνώτατα· ἐγγύτατα· ἔγγιστα· ὡς ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τῶν τριῶν γινόμενα· καὶ τὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἐπιρρημάτων συγκριτικά τε καὶ ὑπερθετικά· οἷον. ταχύτερον· ταχύτατα· οὐ μὴν λεκτέον. ταχυτέρως· οὐδὲ ταχυτάτως· τὸ γὰρ τοιοῦτον εἶδος, ἀπὸ φύσεως τῶν ἐπιρρημάτων γίνεσθαι ὡς δέδεικται· τούτων οὖν τῶν τοπικῶν. τὰ μὲν. πρὸς ῥήματα τάττεται μόνον· οἷον. χαμαὶ κεῖται· χαμόθεν παρήχθη· οἴκοι κάθηται· οἴκαδε πορεύεται· οἴκοθεν ἔρχεται· τὰ δὲ. πρὸς ῥήματά τε. καὶ πρὸς πτωτικὰ μέρη· οἷον. ἄνωθεν τούτων. ἵδρυται· κάτωθεν τούτων κέκρυπται· ὄπισθεν· ἔμπροσθεν· καὶ ὀπίσω τοῦδε· καὶ πρόσω τοῦδε· ἀνώτερον τούτου· καὶ ἀνωτάτω τῶνδε· καὶ ἀνωτέρω· καὶ κατώτερον· καὶ κατώτερον τῶνδε· καὶ ἀνωτέρω· καὶ ἀνωτάτω. Εἰδέναι χρή. ὅτι τὰ προτακτικὰ τῶν τριγενῶν ἄρθρα. πολλάκις τῶν ἐπιρρημάτων προταττόμενα, δι᾽ ὅλων πτώσεων καὶ ἀριθμῶν ἐπιθέτων ὀνομάτων. χώραν ἀναπληροῦσι· φυλαττομένης δὲ τῆς ἐπ᾽ αὐτοῦ φυσικῆς ἐπιρρηματικῆς ἰδιότητος· οἷον. ὁ πάλαι· τοῦ πάλαι· τῷ πάλαι· τὸν πάλαι· καὶ μέχρι τῶν πληθυντικῶν· καὶ ἐπὶ θηλυκῶν, ἡ πάλαι· τῆς πάλαι· καὶ καθεξῆς· καὶ ἐπὶ οὐδετέρων. τὸ πάλαι· τοῦ πάλαι· μέχρι καὶ τῶν πληθυντικῶν ὡς εἴρηται τῶν τριῶν γενῶν· καὶ πάλιν. ὁ πλησίον· τοῦ πλησίον· τῷ πλησίον· τὸν πλησίον· ἡ πλησίον· τῆς πλησίον· ὁ πέλας· οἱ πέλας· ἡ ἔγγιστα· οἱ ἔγγιστα· αἱ ἔγγιστα· ὁ πάνυ· τοῦ πάνυ· καὶ ἡ πάνυ· τῆς πάνυ· ὁ ἄνω· καὶ ἡ ἄνω· καὶ ὁ ἀνωτάτω· καὶ ἡ ἀνωτάτω· παραπλήσιαι δὲ τούτοις εἰσίν, αἱ μετὰ προθέσεως καὶ δοτικῆς. ἢ αἰτιατικῆς πτώσεως· ὀνοματικῆς ἢ ἀντωνυμικῆς διὰ τῶν προτακτικῶν ἄρθρων. γινόμεναι συντάξεις· οἷον. ἡ ὑφ᾽ ἥλιον· τοῖς ὑφ᾽ ἥλιον· καὶ ἡ ὑφ᾽ ἡλίῳ· τοῖς ὑφ᾽ ἡλίῳ· οἱ ὑπ᾽ οὐρανόν· τοῖς

ἀνώτερ(ον)
ἐγγύτερ(ον)
ἀνώτατα
ἐγγύτατα
ἔγγιστα

χαμαί
χαμόθεν

ὁ πάλαι
ἡ πάλαι
τὸ πάλαι
ὁ πλησίον
ὁ πέλας
ὁ πάνυ
ὁ ἄνω
ἡ ὑφήλι(ον)

Michael Syngelus

ὑπώμιον· οἱ ὑπώμιοι· τοῖς ὑπωμίοις· καὶ μέχρι τῶν πληθυντικῶν· μετὰ δὲ
τῆς προθέσεως. μετὰ αἰτιατικῆς καὶ δοτικῆς ἀμετακίνητον σημαίνομεν
δέ. ἐν τῷ λέγειν θηλυκῶς. ἡ ὑφήλιος. καὶ ἡ ὑφήλιον. ἡ ὑπώμιος. καὶ τὸ ὑπ-
ώμιον. τὴν ὑποκάτω τοῦ ἡλίου καὶ ὤμου κτίσιν. καὶ πάλιν ἐν τῷ λέγειν
ἀρσενικῶς. οἱ ὑφήλιοι. καὶ ἡ ὑφήλιος. καὶ οἱ ὑπώμιοι. καὶ ἡ ὑπώμιος. καὶ
οἱ ὑπόγειοι. καὶ ἡ ὑπόγειος. δηλοῦμεν τοὺς ὑποκάτω τοῦ ὤμου καὶ ὑποκάτω
τῆς γῆς ὄντας. ἃ καὶ μὴ τῷ ἄρθρῳ συντάσσονται. καὶ πολλὰ καὶ τοιαῦτα
ἐν τοῖς ποιήμασί τε καὶ συγγράμμασι κεῖνται:

Διὰ τῶν συνδέσμων. τὰς ἐκ τῶν ἄλλων ἑπταμερῶν συμπλοκὰς καὶ συνθέσεις
τῶν λόγων. ἀλλήλαις συνδέομεν. καὶ τὴν τεχνικὴν καὶ κατάλληλον τάξιν.
καὶ τὴν ἀκόλουθον τῶν ποιημάτων ἁρμονίαν. διὰ μὲν οὖν τῶν συμπλε-
κτικῶν. τοὺς λόγους ἐπὶ πολὺ ἐκφερομένους. συμπλέκομεν. συμπλεκτι-
κοὶ δὲ τούτων εἰσὶν οὗτοι. καί. τε. οἷον ὁ καλός τε καὶ σοφὸς θεόδωρος.
θεόφιλός τε ὁ σπουδαῖος. καὶ ἰωάννης. ὁ θεοχαρίτωτος. προτίθεται
δὲ ὁ μὲν καί. τῶν λέξεων. ὁ δὲ τε, τῶν αὐτῶν ἐπιφέρεται. ὁ μέν. ἐν τοῖς
πρώτοις λόγοις τίθεται. οὐ μὴν τῇ ἀρχῇ. ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀρχήν. οἷον. ἄλλοι
μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί. ὁ δὲ δέ. οὐ μὴν τοῖς πρώτοις
λόγοις. ἀλλ' ἐν τοῖς δευτέροις. οὐ μέντοι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ λόγου. ἀλλὰ μετὰ
τὴν ἀρχήν. ἐπακολουθῶν. τῷ μέν. οἷον. Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.
ἐπακολουθῶν ὁ δὲ τοῦ μέν. διὸ καὶ ἐπακολουθητικὸς καλεῖται. ἔστι δὲ
καὶ μεταβατικός. ἐπεὶ δι' αὐτοῦ ποιούμεθα μεταβάσεις νοημάτων τε
καὶ διηγημάτων. ἰσοδυναμοῦσι δὲ αὐτῷ. οἱ ποιητικοί τε σύνδεσμοι.
ὁ ἀτάρ. καὶ ὁ αὐτάρ. ἀλλ' ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν λόγων συντάσσονται. οἷον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. καὶ αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο
πόνου τετύκοντό τε δαῖτα. καὶ ὁ ἀτάρ. ὁμοίως. οἷον. ἀλλὰ καὶ ὡς ἑτά-
ρους ὀτρύνω. καὶ μέμονεν αὐτ' ἀνδρὶ μαχέσασθαι ἄντα. ἀτὰρ μοι ἐνθάδε
οἷον. κῆ ἐπιφέροιεν ἀχαιοὶ ἢ καὶ ἄγοιεν. ἀλλά. ἐν ταῖς ἀρχ-

συμπλεκτικοί

καί

τε

μέν

δέ.

Theodori

Theodori

ἀτάρ

αὐτάρ

ἀλλά

τῶν δ' αὐτῶν λόγων τάσσεται. οἷον τυδεύς τοι. μικρὸς μὲν ἔην δέμας. ἀλλὰ
μαχητής. ἠμὲν. ἠδέ. ἰδέ. οἱ τρεῖς οὗτοι, ποιητικοί εἰσιν. ἐν ταῖς ἀρχαῖς
τῶν λόγων τασσόμενοι. ἀλλ' ὁ μὲν ἠμὲν. ἐν τοῖς πρώτοις λόγοις γίνεται.
οἱ δὲ ἄλλοι. ἐν τοῖς δευτέροις. οἷον. ἠμὲν ὅσσοι ναίουσιν ὄλυμπον ἀστερόεντα. ἠδέ,
ὅσσοι κληρώσαντο χθόνα πουλυβότειραν. ¶ Διὰ δὲ τῶν διαζευκτικῶν,
τὰς διεζευγμένας συντάξεις συντίθεμεν. διαζευγνύντες μὲν, ἢ
πρᾶγμα ἀπὸ πράγματος, ἢ πρόσωπον ἀπὸ προσώπου. τῇ
δὲ φέρουσιν ἀντισυνδέοντες. προσώπων μὲν οὖν διαζευγνυμένων. τὸ ἓν ἀπο-
λαμβάνεται. τὸ δὲ ἕτερον. καταλιμπάνεται. οἷον. ἧς δέ τις ἀνὴρ βουλη-
φόρος ἔστω. ἢ αἴας. ἢ ἰδομενεύς. ἢ δῖος ὀδυσσεύς. ἠὲ σύ πηλέος παῖ τῶν
ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν. πραγμάτων δὲ διαζευγνυμένων. τὸ δὲ ἕτερον, ἀναι-
ρεῖται. θέλουσι γὰρ ἐναντία εἶναι ἀλλήλοις. μὴ συνιστάμενα. οἷον. αἰδὼς
ἀργεῖοι νῦν ἄρκιον. ἢ ἀπολέσθαι. ἢ ἐσωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
καὶ ἢ νύξ. ἢ ἡμέρα, ἢ φῶς. ἢ σκότος. ἢ ζωή. ἢ θάνατος. ἢ χαρά. ἢ λύπη.
ὁ ἤτοι σύνδεσμος, ἐστὶ κοινός. ἢ ποιητικός. κοινὸς μὲν λαμβανόμενος,
διαζευκτικὸς γίνεται. ποιητικὸς δὲ ἀντὶ τοῦ μὲν, συμπλεκτικὸς εὑρί-
σκεται. καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν λόγων τάσσεται. ὡς ἐν τῷ ποιητῇ. ἤτοι
ὅγ' ὡς εἰπὼν. κατ' ἄρ' ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη. ἡ γὰρ μετάφρασις τοῦδε τοῦ στίχου.
τοιάδε ἐστίν. οὗτος μὲν οὕτως εἰπὼν, ἐκαθέζετο. ἐν τούτοις δὲ ἀνέστη. ὥστε
ἐν τάξει δῆλον, ὅτι ὁ ἤτοι. ἀντὶ τοῦ μὲν παραλαμβάνεται, ἐν τῇ ποιήσει.
ἐστὶ δὲ πάλιν ὁ ἢ σύνδεσμος παραδιαζευκτικός. διασαφητικός. διαπορητι-
κὸς καὶ διαβεβαιωτικός. παραδιαζευκτικὸς μὲν γινόμενος, πράγματα δια-
ζευγνύει. ἀλλήλοις συνυφιστάμενα. ὧν τὸ μὲν ἓν αἱρούμεθα. ἢ τὸ ἕτερον. ἢ
καὶ ἀμφότερα. οἷον. δός μοι χρυσὸν. ἢ ἄργυρον. τοιαύτη δέ ἐστι, καὶ ἡ παρ' ὁμήρῳ
σύνταξις. ἔνθα λέγει, ἢ νέος. ἠὲ παλαιός. διασαφητικὸς δέ, οἷον. πλουτεῖν
ἐθέλω. ἢ πένεσθαι. διασαφοῖ γὰρ τὸ ἕτερον ὃ αἱρεῖται. ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ,
βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι. ἢ ἀπολέσθαι. διαπορητικὸς δὲ καθίσται,

ἠμὲν
ἠδὲ
ἰδὲ

διαζευκτικοὶ

ἤτοι

ἤ

Theodorus

ἡνίκα μεθ' ὑποτακτικῶς καὶ ἀπορείας λέγοιτο· μὴ οὔσης τῆς συντάξεως διαλεκτικῆς· οἷον· ἠέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι ἢ ἐμοὶ αὐτῷ· ἠέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος· ἦε σύ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι ὡς ὀλέκονται· ὃς μονοσύλλαβος μὲν ὤν, περισπᾶται· δισύλλαβος δὲ ὀξύνεται. διαβεβαιωτικὸς δέ· ὃς καὶ μεθ' ὑποθετικῶς πολλάκις παραλαμβάνεται· οἷον· τί δὲ λῷον ἢ γαστέρ' ἐνθάδ' ἀγείρας ἀπρήδας· ἢ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο· χωρὶς δὲ ὑποθετικῶς. ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός· ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ ὃς ῥεῖα κυβιστᾷ. ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται· ἔστιν ὅτε καὶ τῷ ἐπεὶ ὑποτάσσεται· ἐπεὶ ἦ μάλα πολὺ μεταξύ. ὅτε δὲ συντεθῇ μετὰ τοῦ τί ἐγκλίνεται· τῇ δέ σοι κήδεαι οὕτως· ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπίρρημά ἐστι, ἀντὶ τοῦ ὡς παραλαμβανόμενος· οἷον ἣ θέμις ἐστί· περὶ τούτων δὲ καὶ διασύνεται. οἱ δὲ συναπτικοὶ συγκεκραμένοι μὲν συνδέσμοις, ἐννοίας μὲν ἀτελεῖς καὶ ἀνυποστάτους σημαίνουσι· μεθ' ἃς ὑποστίζομεν τιθέαμεν διὸ καὶ ἀκολουθίαν ἃς ἀναπληροῦσιν. διὰ μοίας ἀπαρτιζομένης εἶναι τοῦσι· ποιοῦσι δὲ συντάξεις, ὀρθὰς καὶ ἀνεστραμμένας· προηγούμενοι μὲν, ὀρθὰς ἀποτελοῦσιν· οἷον· εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ· ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ ἐν στήθεσσιν ἑοῖσιν· ἐπαγόμενοι δὲ ἀνεστραμμένοις· οἷον· ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες· ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ, εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν. δέον δὲ ἦν εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοισιν, ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες· ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχάροιατο θυμῷ.

συναπτικοί

Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρασυναπτικοί, τὰς αὐτὰς ποιοῦσι συντάξεις· πλὴν ὅτι οἱ μὲν συναπτικοί, ὕπαρξίν τε καὶ τάξιν σημαίνουσιν ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν λόγων. αὐτοί τε κἀκεῖνοι τασσόμενοι· ἐπειδὴ δὲ τῶν ὀρθῶν τε καὶ ἀνεστραμμένων συντάξεων ἐνταῦθα μνήμην πεποιήμεθα, χρὴ εἰδέναι ὅτι καὶ τὰ ἀναφορικὰ καὶ τὰ τῆς παραβολῆς ἢ ὁμοιώσεως, ποιοῦσιν ἀνεστραμμένας καὶ ὀρθὰς συντάξεις· ἔν τε γὰρ τοῖς ἀναφορικοῖς ὀνόμασιν ἐπιφθο

παρασυναπτικοί

emendo παρασυναπτικοί ex theodoro

ut vacat hae duae dictiones in co. scr.

∴ λόγου ^ ex co. s.

∴ sf. τιθέμεν

× sf. διότι. ex co. s.

ut sf. ἀντεστραμμένας

□ sf. ἀντεστραμμένας ex co. scr.

μένων δὲ τῶν ἀνταποδόσεων, αἱ ὀρθαὶ σύνταξις γίνονται· οἷον οἷος ἦν ὁ Τελαμώνιος αἴας· καὶ ἐν τοῖς ἀναφορικοῖς ἐπιρρήμασιν. ὡσαύτως· ὅτε ὄρθρος ἀνέτελε, τότε ὄμβρος ῥαγδαῖος ἐγένετο· αὕτη μὲν ὀρθή· ἀνεστραμμένη δὲ αὕτη· τότε ὄμβρος ῥαγδαῖος ἐγένετο, ὅτε ὄρθρος ἀνέτελε· τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τοῖς παραβολικοῖς ἐπιρρήμασι καθίστανται· ὡς γὰρ ὁ αἰσθητὸς ἥλιος. φωτίζει τὰς τοῦ σώματος ὄψεις, οὕτως ὁ νοητὸς ἥλιος, τοὺς νοεροὺς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοὺς καταυγάζει· καὶ ἀνεστραμμένως· οὕτως ὁ νοητὸς ἥλιος τοὺς νοεροὺς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοὺς καταυγάζει, ὡς γὰρ ὁ αἰσθητὸς ἥλιος. φωτίζει τὰς τοῦ σώματος ὄψεις· ἐπαρκεῖ τέως οὖν ἐπὶ τὴν ἀναπλήρωσιν τῆς τεχνολογίας. τῆς τῶν συνδέσμων συντάξεως·

De recta & inuersa cõstructiõe

Οἱ δὲ αἰτιολογικοί. προηγοῦνται μὲν τῶν λέξεων· ποιοῦσι δὲ αὐτὰς καὶ ὀρθὰς καὶ ἀντεστραμμένας συντάξεις. τὰ μὲν τὰ ὑποτακτικὰ προσκαλίζουσι ῥήματα· προτασσόμενοι γὰρ αὐτῶν, τὸ ὅσον αὐτῆς τὴν ἀπόστασιν ἔχουσιν ἢ καὶ μὴ δι᾽ αὐτοὺς ἐπιφέρονται. οἷον. ἐὰν μάθω, ὠφελοῦμαι· καὶ ἀνάπαλιν. ὠφελοῦμαι ἐὰν μάθω· σημαίνουσι δὲ ποικίλας σημασίας ἐν τῇ πρὸς τὰ ῥήματα συντάξει· ὁ μὲν γάρ. ἵνα δηλοῖ αἰτίαν ἢ ἀποτελεσμάτων. αἰτίαν μέν. οἷον. κοπιῶ ἵνα σωθῶ· ἀποτελεσματικὸν δέ. ἵνα λαλήσω. ἔτι πρὸς δὲ ὁ δέ. ὅπως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀποτέλεσμα· ὁ δὲ ὄφελον. ὁμοιωσιμος ἐστὶ τὸ ὅπως· ποιητικὸς δὲ ὑπάρχει· ὁ δὲ ἐάν. διστακτικὸν σημαίνει· οἷον. ἐὰν ὑγιαίνω πορεύομαι·

αἰτιολογικοί

Οἱ δὲ συλλογιστικοί. πρὸς τὰ συμπεράσματα τῶν συλλογισμῶν. καὶ πρὸς τὰς ἐπιφορὰς τῶν ἐπιδείξεων· καὶ πρὸς τὰς βεβαιώσεις τῶν προδιηγηθέντων τάσσονται· οἷον. θέλων ἀποδεῖξαι ὅτι πάντα τὰ ὄντα. ἀγαθά εἰσιν. ἐγὼ συλλογιζόμενος διὰ προτάσεων. κἀκείνων διὰ τοῦ συμπεράσματος. τὰ ὄντα πάντα, διὰ τὴν ἀγαθότητα τοῦ θεοῦ, τὴν πρόοδον ἔσχε· ταῦτα δὲ ἀνάγκη ἀγαθὰ εἶναι· καὶ πάλιν ἀποδεῖξαι βουλόμενος. ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐστίν. ἐρῶ. ὁ ἄνθρωπος ζῷον· τὸ ζῷον. οὐσία· ὁ ἄνθρωπος ἄρα οὐσία· εἰ δὲ διηγούμενος ἱστορίαν βουλοίμην βεβαιῶσαι, φημί. ἔστω οὖν αὕτη ἐπὶ τοῦ σεδεκίου γεγονυῖα τῶν

συλλογιστικοί

Δ κὴ ἄυτοὶ

◻ κἂν μὴ ἐν θῦς ἐπιφέρωνται

Michael Syngelus

αἰτίας Ἱερουσαλὴμ ἅλωσις· ὁρῶ δὴ τοῦ τῶν Ἰουδαίων ἡμαρτηκότος λαοῦ·
καὶ οὐδὲ Σεδεκίου τοῦ βασιλέως ἐπιορκήσαντος, ἀρτίως αὐτοῖς ὀργισθεὶς· [illegible]
ὁ Ναβουχοδονόσορ· τὴν πόλιν καθεῖλε· καὶ τὸν θεῖον ναὸν ἐνέπρησε· καὶ τοὺς
μὲν ἀνεῖλε· τοὺς δὲ ᾐχμαλώτισε· καὶ Σεδεκίαν τυφλώσας, δέσμιον ἀπή-

ἀπορρηματικοί

γαγε· καὶ μετῴκισεν εἰς Βαβυλῶνα. ¶ Τοῖς δὲ ἀπορρηματικοῖς χρώμεθα, ἐπὶ
ζητήμασιν ἐπαπορουμένοις· οἷον, ἆρα τί τῶν ἀγγέλων ἡ φύσις· ἆρα ἐπὶ τῆς
γῆς ἔπεσε· ἢ μεῖον ἐπὶ τῶν ὑδάτων· προτίθενται δὲ τῶν λόγων. εἰ δέ που

Theodo

ἀρεθῇ καὶ ἐπιφέροιντο, καθ' ὑπερβατὸν πρὸ τῶν ἐπιφέρονται. ¦ ἰστέον δὲ

ἆρα

ὅτι τόνῳ διαφέρει ἆρα ὁ ἀπορρηματικὸς σύνδεσμος, τοῦ συλλογιστικοῦ· ὅτι

ἄρα

ὁ μὲν ἀπορρηματικὸς, περισπᾶται· ὁ δὲ συλλογιστικὸς, παροξύνεται. ¶ ¦ ἰστέον
δὲ ὅτι τὰ μὲν ἄλλα πάντα τῶν συνδέσμων εἴδη, ἀπὸ τῆς σημασίας ἧς δη-
λοῦσιν, ἕκαστον ὠνομάσθη· οἷον συμπλεκτικὸς μὲν, ἀπὸ τοῦ συμπλέκειν·

παραπληρωματικοί

καὶ οἱ ἑξῆς ὁμοίως. οἱ δὲ παραπληρωματικοὶ, ἀεὶ διάφορον σημαίνουσι
σημασίαν· σημαίνουσι γὰρ μείωσιν, ὡς ὁ γε· καὶ ἐναντίωσιν ὡς ὁ περ· καὶ

δή.

μετάβασιν ἢ βεβαίωσιν, ὡς ὁ δή· ὡς τὸ αἰεὶ σοφὸν εἶ· καὶ ταῦτα μὲν δηλοῦσι.

γε

τῷ δὲ λέξιν μετέβη παρ' ἕτερον· οὐκ ἐκλήθησαν ἀπὸ τῆς σημασίας· ἀλλὰ

περ

ἀπὸ τοῦ παραπληροῦντος τὰς φράσεις τοῦ πράγματος· τοὺς δὲ παραπλη-
ρωματικοὺς λαμβάνομεν, ἢ μέτρον παραπληροῦντες, ἢ φράσιν κοσμοῦντες·
οἷον· ἦ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· ἀεὶ δὲ τοῖς ἄλλοις μέρεσι τοῦ λόγου ὑπο-
τάσσονται· οἷον, ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε ἠδ' ἀνέρες ὑποκοεῖται· οὐ μὲν ἐπέοικε-
γερόντων ἀχρήμονα εἶναι· τῶν δὲ παραπληρωματικῶν, κοινοὶ μὲν εἰσίν· οἱ δέ·
δή· ποῦ· δῆτα· τοί· μήν· ἄν· οὖν· γε· περ· πω· ποιητικοὶ δέ· ἔα· νύ· θήν·
ἄρ· αὖ· τώ· πώ· κεν· ἰσοδυναμοῦσι δὲ τὸ δή· ὁ δὲ κε, τῷ ἄν· οἷς εἰσὶν ὁμώ-

ἄν

νυμοι συμπλεκτικοῖς, ὅτε ἂν δυνητικὸς λεγόμενος· καὶ ὁ ἰσοδύναμος αὐτῷ
κεν· ποιητικός· συντάσσεται δὲ ὁ ἂν δυνητικὸς· τοῖς μὲν ὁριστικοῖς, κατὰ
τὸν παρατατικὸν, καὶ ὑπερσυντέλικον, καὶ ἀόριστον ἄν· οἷον, ἔγραφον ἄν·
ἐγεγράφειν ἄν· ἔγραψα ἄν· τοῖς δὲ εὐκτικοῖς καὶ ὑποτακτικοῖς κατὰ [illegible] πάντα τὸν

χρόνου· ἀλλὰ προτάσσεται τῶν ὑποτακτικῶν μόνον· τοῖς δὲ ὁριστικοῖς καὶ εὐκτι-
κοῖς. ὑποτάσσεται καὶ προτάσσεται· δυνητικὸς δὲ λέγεται. ἐπειδὴ ἐν συντά-
ξεις. εἰς τὸ δύνασθαι μεταφέρεται· οἷον. ἔλεγον ἄν· ἀντὶ τοῦ ἠδυνάμην λέγειν.
ἔγραψα ἄν. ἀντὶ τοῦ ἠδυνάμην γράψαι· τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἔχει. καὶ ὁ κεν
ποιητικός. ὁ γε σύνδεσμος. μειωτικὸς καλεῖται· μείωσιν γὰρ καὶ ἐλάττωσιν
δηλοῖ· οἷον. εἰ μὴ ἐκεῖνό μοι παράσχοις. τοῦτό γέ μοι δός· ὁ περ. ἐναντίωσιν
δηλοῖ· οἷον. μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἐών. θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ. κλέπτε νόῳ· εἰδέναι
χρή. ὅτι ὁ γὰρ σύνδεσμος. σύνθετός ἐστιν. ἀπὸ τοῦ γε. καὶ τοῦ ἄρα. αἰτιολογικὸς
δὲ ὑπάρχει· οὐ τάσσεται δὲ ἐν ἀρχῇ λόγου· ἀλλὰ πάντοτε μέρη λόγου ὑποτάσσεται
ἐν ταῖς ἐχούσαις συντάξεσι· μετὰ μίαν ἢ δύο λέξεις τῆς ἀρχῆς· οἷον. ἦ γὰρ
κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός κρατερὸς
Λυκόοργος. οἱ δὲ λεγόμενοι ἐναντιωματικοί. καὶ προ[illegible]ται καὶ ὑποτάσσονται
ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν συντάξεων προτασσόμενοι· οὐ μέντοι ἐν προοιμίοις
πάσης συγγραφῆς. καὶ ἐναντίωσιν δὲ νοημάτων ἢ ἀξιωμάτων τῶν προ-
ειρημένων παραλαμβάνονται· οἷον. ἔμπης οὐκ ἐδάμασσε θεός νύ τι νοτῆς
ἐστίν. ἀλλ' ἔμπης δανφοῖσι μετέσσομαι. ἢ δὲ κηλάσω. νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πί-
νοντά περ ἔμπης. καὶ ὁ ὅμως σύνδεσμος. ὡσαύτως ἐστὶ τῷ ἔμπης συνδέσ-
μῳ· οἷον. ἔκαμον ἐπαινῶν· ἀλλ' ὅμως ἔτι ἐπαινέσω. καὶ ἐν προστάξει. οἷον. ἐ-
βουλήθης προφθάσαι· ὅμως δ' οὖν κἂν φθάσεν· ἢ καὶ μὴ προεθυμήθης ἄλλο τι πρᾶξαι,
ὅμως νῦν πρᾶξαι μὴ παραιτοῦ· ταῦτά δή σοι ὦ φίλε. οἷόν τινα προοίμια
ὅταν πρὸς τὴν περὶ τῆς τοῦ λόγου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συντάξεως. ἐν τελε-
ωτέραν διδασκαλίαν συνέγραψα· ἄρχομαι τοίνυν. ἔχεις τὴν θείαν χάριν
ἐν τούτοις. καὶ ἐν πᾶσιν οἷς μετέρχῃ. λύχνον καὶ ὁδηγόν· τῆς ἡμῶν πονικῆς
μεμνημένος σχέσεως:: ▭

Πρὸ πάντων δεῖ γινώσκειν. ὅτι. πᾶν ῥῆμα δεόμενον,
ἐν ἑαυτῷ πάντως ἔχει λεγομένην ἢ νοουμένην. ἐπὶ πάσης κλίσεως. καὶ ἐπὶ παντὸς
ἀριθμοῦ· καὶ ἐπὶ παντὸς προσώπου· καὶ ἐπὶ παντὸς χρόνου· πλὴν
τῶν ἀπαρεμφάτων. καὶ ζητεῖ. ἢ γενικήν. ἢ δοτικήν. ἢ αἰτιατικήν. ἢ κλητικήν.

[Right margin notes:]
ἐν τοῖς ὁριστικοῖς ἢ εὐκτικοῖς ἢ προτάσσεται ἢ ὑποτάσσεται
γε
περ
γαρ
Theodo.
ἐναντιωματικοί.
Haec etenim de[illegible] to oratio [illegible]

[Left margin:] // φιλότης

▭ · Huc usq: Syngelus · Reliqua quae sequuntur Syngeli nō puto esse. nō n· habentur in codice scripto emendatissimo nup ex urbe allato ·

ω γρ. οὐχ ἐδάμασσα θεός νύ τις εἰ χοτέης ex co. scr.
L γρ. δαναοῖσι
Vacat
vacant

καὶ πότε γενικήν· καὶ πότε δοτικήν· καὶ πότε αἰτιατικήν, ζητεῖ τὸ ῥῆμα ἔξωθεν
ἀφ' ἑαυτοῦ ἀρξάμενον, μάθωμεν. καὶ πότε καὶ πῶς· καὶ ὅτι πᾶν ῥῆμα ἀρξάμενον ἀφ' ἑαυτοῦ
περιέχει. οἷον. ἀναγινώσκω ἐγὼ Πλάτων· ῥητορεύεις σὺ Σωκράτης· φιλοσοφεῖ
ἐκεῖνος Ἀριστοτέλης. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ δυϊκοῦ καὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ.
ἰδοὺ γὰρ τὸ ἀναγινώσκω ῥῆμα, ἀρξάμενον ἀφ' ἑαυτοῦ περιέχει. οἷον ἐγὼ Πλάτων,
ἀναγινώσκω· τὸ ἀναγινώσκω, εἰς τὸ Πλάτων καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν ἀναφέρεται.
[illegible]. πρόσκειται χωρὶς τῶν ἀπαρεμφάτων· δηλονότι τὰ ἀπαρέμφατα
πτῶσιν αἰτιατικὴν περιέχει. οἷον. οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν· τὸ γὰρ ἀγνοεῖν ἀπαρέμ-
φατον· καὶ τὸ ὑμᾶς αἰτιατικῆς· ἤτοι ἐγὼ Παῦλος. οὐ θέλω ὑμᾶς τοὺς Θεσσαλο-
νικεῖς ἀγνοεῖν· ἰδοὺ τὸ οὐ θέλω, ἀρξάμενον ἀφ' ἑαυτοῦ περιέχει. ὅτι ὁριστικῆς ἐγκλίσεως
ἐστί· τὸ δὲ ἀγνοεῖν, αἰτιατικήν. ὅτι ἀπαρεμφάτου ἐγκλίσεως ἐστίν. ἔλθωμεν καὶ
μάθωμεν, ποῖα ῥήματα ζητοῦσι γενικήν· καὶ ποῖα δοτικήν· καὶ ποῖα αἰτι-
ατικήν. γενικὴν μὲν λαμβάνει, ὅσα ἔξωθεν λαμβάνει. ἃ καλεῖται κατ' εἰσ-
ποίησιν. οἷον. ὀρέγομαί σου· ἐρῶ σου· τουτέστιν ὀρέγομαι ἔχω ἀπὸ τοῦ σὲ ἐν
τῇ καρδίᾳ μου. καὶ τὸ δέομαί σου, ὁμοίως. οὐ γὰρ παρέχω σοι σημαίνει τὸ δέομαι
ἀλλὰ ἀπὸ σοῦ ζητῶ. καὶ τὸ ὀρέγομαί σου, ἔξωθεν ὄρεξιν σημαίνει. οἷον. ἀπὸ σοῦ
ἔχω ὄρεξιν. καὶ λείπομαι καὶ τὰ ὅμοια. δοτικὴν δὲ ζητεῖ, ὅσα ὑπουργίαν
σημαίνει τινά. οἷον. δουλεύω σοι· κομίζω σοι· προσφέρω σοι· παρέχω σοι·
λέγω σοι· πείθομαί σοι· καὶ τὰ ὅμοια. αἰτιατικὴν δὲ ζητεῖ, ὅσα οἱονεὶ
εἰς τὰ ἔξω προβάλλει· ἃ καλεῖται κατ' ἐκποίησιν. οἷον. ἀγαπῶ σε· φιλῶ
σε· ὁρῶ σε· τὸ γὰρ ὁρᾶν, κατ' ἐκποίησιν γίνεται· ὥσπερ γὰρ ὁ ἥλιος διὰ
μέσου ὑέλου ἢ ὕδατος, τὰς ἀκτῖνας ἐκπέμπει τὸ φῶς· διὸ καὶ ὀφθαλμὸς
ἤτοι ὁ τῆς ὀπτικῆς ὄψεως ἄλλως· ἤγουν τὸ ὄμμα. τὰ δὲ οὕτως ἔχοντα, αἰτι-
ατικῇ συντάσσεται. Ἡ κλητικὴ δὲ, ἀεὶ περιέχεται ὑπὸ τοῦ δευτέρου
προσώπου· ῥῆμα δὲ οὐ ζητεῖται. ἐν δὲ τῇ ἑρμηνείᾳ, προτίθεται τοῦ
τοῦ λόγου. οἷον. μνήσθητί κε τοῦ δούλου καὶ πάσης τῆς ... αὐτοῦ.
λόγου ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ περιέχεται οὕτως. κύριε· μνήσθητι τοῦ δούλου

Marginalia:

Que uerba exigunt genitiuum

εἰσποιητική

Que uerba datiuo construunt

Que uerba cum accusatiuo

ἐκποιητική

De Vocatiuo

εἰσποιητική
ἐκποιητική

καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ περὶ μὲν τούτων ἱκανὰ τὰ εἰρημένα. αὕτη γάρ ἐστι σύν-
ταξις μερικὴ τῶν μερῶν. ἰστέον μὲν οὖν καὶ τὴν καθόλου. ἤτοι ὅπως δεῖ
συντάττειν γένος μετὰ γένους. καὶ ἀριθμὸν μετὰ ἀριθμοῦ. καὶ πτῶσιν
μετὰ πτώσεως. καὶ ἔστι γένος μετὰ γένους, ὅταν συντάττῃς ἀρσενικὸν
μετὰ ἀρσενικοῦ. καὶ θηλυκὸν μετὰ θηλυκοῦ. καὶ οὐδέτερον μετὰ οὐδετέρου.
εἰ γὰρ συντάττεις ἀρσενικὸν μετὰ θηλυκοῦ ἢ οὐδετέρου, καὶ οὐχ ἕκαστον
μετὰ τοῦ αὐτοῦ, σολοικισμὸν ποιήσεις. δείξομεν δὲ τοῦτο διὰ παρα-
δείγματος. οἷον ἐκεῖνος περιὼν, περὶ τοῦ παιδὸς μεριμνήσει. ἰδοὺ ὁ ἐκεῖνος ἀν-
τωνυμία. καὶ τὸ περὶ ὄνομα. καὶ ὁ ὢν μετοχή. ἅπαντα ἀρσενικοῦ γένους ἐστίν.
εἰ δὲ εἴποις ἐκεῖνος περιοῦσα. περὶ τοῦ οἰκείου παιδὸς μεριμνήσει, σολοικίζεις. De congruitate generis
ἐὰν δὲ εἴποις. ἐκεῖνος περιὼν. περὶ τοῦ οἰκείου παιδὸς μεριμνήσει. ἢ ἐκείνη
περιοῦσα. ἢ ἐκεῖνο τέκνον ὄν. τοὺς ἑαυτοῦ γονεῖς ἀγαπήσει, ὀρθῶς εἴποις.
τὸν δὲ ἀριθμὸν μετὰ ἀριθμοῦ διδαχθήσῃ. τὸ ἀριθμὸν μετὰ ἀριθμοῦ, οὕτως De congruitate numeri
τάξεις. τὸν ἑνικὸν μετὰ ἑνικοῦ. τὸν δυϊκὸν μετὰ δυϊκοῦ. τὸν πληθυντικὸν
μετὰ πληθυντικοῦ. ὡς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ διδάξομεν παραδείγματος. οἷον ὡς
ἐκεῖνος περιὼν. περὶ τοῦ οἰκείου παιδὸς μεριμνήσει. ἃ οὕτως εἴποις, ὀρθῶς
ἔσῃ λέγων. εἰ δὲ εἴποις ἐκεῖνος περιόντες, ἐσολοίκισας. οὐ γὰρ συνέταξας
ἀριθμὸν μετὰ ἀριθμοῦ. ἀλλὰ ἑνικὸν μετὰ πληθυντικοῦ. διὸ καὶ ἐσολοίκισας. λειπό- De Congruitate casus
μενον δεῖξαι καὶ πτῶσιν μετὰ πτώσεως. πτῶσιν μετὰ πτώσεως, ὅταν συντάξ-
ῃς εὐθεῖαν μετὰ εὐθείας. καὶ γενικὴν μετὰ γενικῆς. καὶ δοτικὴν μετὰ δοτικῆς.
καὶ αἰτιατικὴν μετὰ αἰτιατικῆς. δείξομεν δὲ καὶ τοῦτο διὰ παραδειγμάτων.
ἐκεῖ γὰρ μικρὸς ἀνθήρ, μέγαν ἔβαλε τὸν πύργον. ἐνταῦθα δὲ μικρὸν παρά-
δειγμα. ὅλης τέχνης παραστήσει τὸ χρήσιμον. ἐκεῖνος περιὼν. περὶ τοῦ οἰκείου
παιδὸς μεριμνήσει. οὕτως ἔχει καλῶς. εἰ δὲ εἴποις ἐκεῖνος περιόντος. οὐ
καλῶς. οὐ γὰρ συντάττεις πτῶσιν μετὰ πτώσεως. ὅταν δὲ εἴποις, ἐκεῖνος
περιῶν. κατὰ γένος σολοικίζεις. εἰ δὲ ἐκεῖνος περιόντων, κατὰ ἀριθμόν. εἰ δὲ
εἴποις. ἐκεῖνος περιόντος. κατὰ πτῶσιν. καὶ περὶ τούτων. ἀρκεῖ τοσαῦτα.

τὸ γὰρ γύμνασμα τοῦτο, πᾶσαν ἐν ἑαυτῷ περιέχει τῆς συντάξεως τὴν
ἰσχύν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, περὶ τῶν ἐχόντων γένος, καὶ ἀριθμὸν· καὶ πτῶσιν·
οἷον. ὀνόματος· μετοχῆς· ἄρθρου· καὶ ἀντωνυμίας· πρὸς δὲ τῶν ἐχόντων πρό-

De Congruitate persone

σωπα, τὸ αὐτὸ φυλακτέον· ὥσπερ γὰρ οὐ λέγομεν ἐκεῖνος ὑπὲρ ὤν. περὶ
τοῦ οἰκείου παιδὸς μεριμνήσουσιν, ἵνα μὴ σολοικίσωμεν κατὰ ἀριθμόν. οὕτως
οὐ δυνάμεθα λέγειν, ἐκεῖνος ὑπὲρ ὤν. περὶ τοῦ οἰκείου παιδὸς μεριμνήσω·
ἵνα μὴ σολοικίσω κατὰ πρόσωπον· τὸ γὰρ ἐκεῖνος, τρίτου προσώπου ἐστί·
τὸ δὲ μεριμνήσω, πρώτου· καὶ οὐ δεῖ συντάττειν. πρώτου μετὰ τρίτου· ἀλλὰ
πρῶτον. μετὰ πρώτου· καὶ δεύτερον. μετὰ δευτέρου· καὶ τρίτον. μετὰ τρίτου·
Ταῦτα μὲν οὖν, περὶ τῶν ἐχόντων γένος· ἀριθμόν· πτῶσιν· πρόσωπα· ἤτοι περὶ
τῶν πέντε μερῶν τοῦ λόγου· ὀνόματος· ῥήματος· μετοχῆς· ἄρθρου· ἀντωνυμίας·

De prepositionis congruitate

σολοικίζει τις καὶ ἐν ταῖς προθέσεσιν. οὕτως εἰς τὴν πόλιν οἰκῶ· ἐν τῇ πόλει
ἀπέρχομαι· εἰ δὲ εἴπω ἐν τῇ πόλει οἰκῶ· εἰς τὴν πόλιν ἀπέρχομαι· ὀρθῶς
εἴρηκα· ἡ γὰρ ἐν πρόθεσις, τὴν ἐν τόπῳ στάσιν δηλοῖ. ἡ δὲ εἰς, κίνησιν
καὶ μετάβασιν· ὡς ἐν τῷ περὶ τούτων λόγων εἴρηται· Ἰστέον δὲ ὅτι. ἄλλο

Barbarismus quid

ἐστὶ τὸ βαρβαρίζειν. καὶ ἕτερον τὸ σολοικίζειν· καὶ τὸ βαρβαρίζειν μὲν
γάρ ἐστι. τὸ ἁμαρτάνειν περὶ μίαν λέξιν· εἴτε περὶ τόνον. εἴτε περὶ πάθος·
εἴτε περὶ κλίσιν· εἴτε περὶ χρόνον· εἴτε περὶ πνεῦμα· περὶ τόνον μέν, ὡς
ὅταν τις τὸ ἄγνος ὀφείλων προπαροξυτόνως εἰπεῖν, εἴπῃ, ἀγνὸς ὀξυ-
τόνως· ἢ θεμήλιος ἀντὶ τοῦ θεμέλιος· περὶ πάθος, ὡς ὅταν τις τὸ πεινῆς,
διὰ τοῦ ι γράφῃ· ὀφείλων, διὰ τοῦ η γράφεσθαι· περὶ κλίσιν δέ, ὡς ὅταν
τις τὸ μακρὸν συστέλλῃ· ὀφείλων ἐκτεῖναι αὐτό· περὶ πνεῦμα δέ, ὡς ὅταν
τις τὴν ὑποστ., ἢ τὴν ὑπόθεσιν ψιλώσῃ· ὀφείλων δασῦναι αὐτήν·

Soloecismus quid

σολοικίζειν δέ ἐστι, τὸ περὶ τὴν σύνταξιν καὶ τὴν φράσιν ἁμαρτάνειν·
τουτέστιν. ἑκάστης λέξεως καθ' ἑαυτὴν κειμένης· καὶ καλῶς ἐχούσης· ἐν δὲ
τῇ συντάξει τῆς φράσεως, ἀτάκτως καὶ ἀνακολούθως συνταττομένης τε
καὶ συμπαραλαμβανομένης· καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγὼ περιπατῶν. ὁ τοῖχος ἔπεσεν·

ἰδοὺ γὰρ ἐνταῦθα. ἔχουσιν αἱ λέξεις καθ᾽ ἑαυτὴν καὶ μόνη, καλῶς ἔχει· καὶ γὰρ τὸ ἐγώ. καὶ τὸ περιπατῶν· καὶ τὸ τεῖχος· καὶ τὸ ἔπεσε, καλῶς ἔχει· ἀλλ᾽ ἐν τῇ συντάξει καὶ τῇ φράσει, ἀτάκτως καὶ ἀκολούθως παραλαμβάνεται· ὅθεν καὶ σολοικισμὸς λέγεται, ὅ τουτέστι λόγου αἰκισμός· ἢ ὕβρις τοῦ ὁλοκλήρου λόγου:- Soloecismus unde dicitur

Ποσαχῶς διαιροῦμεν ἐστὶ δυνατὸν ἀρχὴν τὴν σύνταξιν. προήχθην σοι δηλῶσαι ὡς πρὸς τέτταρας, ὦ φίλε ἑταῖρε· ἐν πᾶσιν ἀρχόμενος τὸ ῥῆμα τὸ τὴν σύνταξιν ἀπαρτίζον, ὁριστικὸν οὕτως ἐστίν. ὡς τό. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθείς, νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν· ἢ προστακτικόν· ὡς τό. μῆνιν ἄειδε θεά· ἢ εὐκτικόν· ὡς τὸ εἴθ᾽ ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν, ὥς τε γοῦν ἀθάνατοι το· ἀλλὰ τὴν μὲν προστακτικὴν καὶ εὐκτικήν, ὡς οὐ δῆλος, οὐκ ἀναγκαῖον διασαφηνίσαι· περὶ δὲ τῆς ὁριστικῆς μόνον ἀπομνημονεύσω δέ· ἡ ὁριστικὴ οὕτως. διὰ τῶν τριῶν προσώπων ἀπαρτίζει τὴν διάνοιαν. ἀλλ᾽ ἡ τῶν προσώπων πολλάκις παραλλαγή, σολοικισμὸν ποιεῖ. ὡς φησί τις. ἐγὼ περιπατῶν, ὁ τοῖχος ἔπεσε. διὸ προσέχειν δεῖ τῇ ἀρχῇ· καὶ ἡ μὲν πρώτου προσώπου ἐστὶ δηλωτική, κατὰ τὸ νοούμενον πρώτου προσώπου ἀπαιτεῖ. ὡς τὸ νῦν δέ μ᾽ ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός· εὔχεαι αὔτως. ἡ δὲ τρίτου προσώπου οὖσα, τρίτον ἀπαιτεῖ. ὡς τὸ γῆν ἀπολαβών. ἀλλὰ καὶ μεθ᾽ ὕβρεως ἀποδιωχθεὶς ηὔξατο. καὶ οὕτως ἀποτελεῖται ἡ ἀπὸ τῆς εὐθείας ἀρχομένη περίοδος. ἡ δὲ ἀπὸ γενικῆς ἄρχεται περίοδος, ἀπαραιτήτως ἡ τοῦ ῥήματος γίνεται ἐπαγωγή· καὶ οὕτως ὡρίσαμεν τὸ δεύτερον εἶδος τῆς συντάξεως. ἡ δὲ ἀπὸ δοτικῆς γίνεται ἡ ἀρχή, ἐν ἑτέρου προσώπου οὕτως ἡ ἐπαγωγή. καὶ ὁ ἀριθμὸς ἀπαραιτήτως ποικίλλεται. ἡ δὲ ἀπὸ αἰτιατικῆς ἄρχεται, πάλιν ὁμοίως τῇ δοτικῇ ἀπαρτίζεται. λείσκομεν δὲ καὶ πέμπτον εἶδος τῆς συντάξεως. διὰ ἀπαρεμφάτου καὶ αἰτιατικῆς. καὶ τοῦ ἐστὶ ῥήματος, ἀπαρτιζόμενον. ὡς τό. ὡς Ἰουστράτε. οὔπω κρύψαι με μαθεῖν. οὐ λόγου χάριν. καὶ τοῦτο μέχρι τοῦδε. ἔχεις βραχύτατον καὶ σύντομον τὸ περὶ τῆς συντάξεως διδαγμα· μηδὲν ὑψηλὸν ἔχον τῆς ἡμετέρας πρὸς σὲ ἀγάπης σημεῖον. ἀλλὰ καὶ λίαν ἀκραιφνῆ γνώσεως τυγχάνουσαν τῆς ἡμῶν πρὸς σὲ σχέσεως. εὐτύχει φίλων ἄριστον

μεγαλκίος ς :+

τέλος

[illegible]

Τὸ α μέσον, ποτὲ μὲν δηλοῖ στέρησιν, ὡς ἐν τῷ ἄκλητος· ποτὲ
δὲ ἄθροισιν, ὡς ἐν τῷ ἄπας· ποτὲ δὲ τὸ πολύ, ὡς ἐν τῷ ἄξυλον
πλάτος τὸ μέγα πάνυ· τὸ ὑπὸ πολυκέχηνος· ποτὲ δὲ τὸ ὁμοῦ,
ὡς ἀκόλουθος ὁ ὁμοκέλευθος· καὶ ἔνθα ποιητικῶς ἢ ἄλοχος
ὡς ἄκοιτις, ἡ ὁμόκοιτις· καὶ τοῦτο ποιητικόν· καὶ ἀδελφός
συνηκῶς· ἐνίοτε δὲ κακόν· ὡς ἀφυὴς ποιητικῶς ὁ κακο-
φυής· ἄλλοτε δὲ τὸ ἴσον· ὡς ἀτάλαντος ὁ ἰσοτάλαντος·
ποτὲ δὲ ὀλίγον· ὡς ἀμαθὴς ποιητικῶς ὁ ὀλιγομαθής· ἐνίοτε
δὲ πλεονάζει ἀττικῶς ὡς μηδὲν σημαῖνον· ὡς ἐν τῷ στάχυς ἀ-
στάχυς· σπαίρειν ἀσπαίρειν· ὃ λέγεται ἐπὶ τῆς ἀκοντὶ καὶ ἀμοίρου
κινήσεως· ἢ ἐπὶ δεδεμένου τινὸς ἢ καὶ κρατουμένου τῷ σώ-
ματι· σκαίρειν δὲ τὸ ἐρρύθμως κινεῖσθαι καὶ ὀρχηστικῶς·
καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ προτέρου, σπάρος ὁ ἰχθύς· ἀπὸ δὲ τούτου, σκάρος. ἰχθὺς
ὁ τὸ ἐν τῇ ζωῇ σκιρτᾶν· ἰστέον ὅτι τὸ μακρὸν α ἐκτείνεται
ἢ ποιητικῶς· οὐδέποτε δὲ τὸ βραχύ· οἷον, κοιλία· καρδία·
καὶ οὐδέποτε μακρὸν τίθεσθαι φιλεῖ· Ἄγαλμα τὸ τοῦ θεοῦ ὁ-
μοίωμα· ἀπὸ τοῦ ἀγάλλω τὸ τιμῶ· ἀνδριὰς ἐπὶ ἀνθρώπων·
ἀπὸ χαλκοῦ ἢ ξύλων ἢ λίθων ἢ τοιούτων τινῶν κατασκευασ-
μένος· εἴδωλα δὲ τὰ φαινόμενα ἐν ταῖς ὀνειρώξεσι νυκτὸς ἢ
μεθ' ἡμέραν φαντάσματα· στῆλαι δὲ κίονες ἢ λίθοι ἐπιγεγραμμένοι

1

ἀγάλλω

ματα τινῶν εὐφραίνοντ(ος): Ἀγάλλω τὸ τιμῶ καὶ κοσμῶ. ὁ μέλλων ἀγαλῶ. ὁ ἀόριστος ἤγηλα. ἀφ' οὗ ἄγαλμα ἢ ἄγαλμα ἀπὸ τοῦ ἀγάλλω τὸ ἀγαλλίασιν ἐμποιοῦν. ἄγαλμα καὶ ὁ καλλωπισμὸς καὶ τὸ ἀνάθημα. ἀγάλλομαι δὲ παθητικῶς τὸ χαίρω:

ἄγω

Ἄγω· ὁ ἄγων ἐπὶ ἐμψύχων λέγεται. τὸ δὲ φέρειν, ἐπὶ ἀψύχων. ἄγεται δὲ ὁ ἀνὴρ γυναῖκα. ἐπὶ γυναικὸς δὲ οὐ λέγεται· ὁ γαμεῖται ἀνδρί. προσάγεται δέ τίς τινα. ἤγουν ἕλκει. ἄγει ἡ θάλασσα γαλήνην. ἤγουν ἔχει. καὶ ἄγει ἑορτὴν τὸ δὲ τὸ ἔθνος. ἀντὶ τοῦ τελεῖ. καὶ ποίας ἡμέρας δοκεῖς με ἄγειν παρὰ σοφοκλεῖ. ἀντὶ τοῦ διάγειν. ἢ διαβιβάζειν. εἰσάγω τινὰ εἰς δουλείαν. ἤγουν ἐνάγω καὶ ἕλκω. εἰς ἐνάγω τὸ ἐρεθίζω. καὶ τοῖς νόμοις μεγάλοις ἄγω. ἀντὶ τοῦ ἡγοῦμαι. ἐξάγω. οὗ τὸ ἐναντίον εἰσάγω. συνάγω τὸ τὰ διῃρημένα συνάπτω. προσάγω τὸ προσφέρω. προσάγομαι δέ τινα ἀντὶ τοῦ ἕλκω. προάγω τινά. ἤγουν προφθάνω. προάγομαι δὲ τὸ εἰς ἀνάγκην καθίσταμαι τὸ δὲ ἐπὶ ποιητοῦ λέγειν. ἀνάγεται τὴν ναῦν ἤγουν ἀναπλέουσι. οὗ τὸ ἐναντίον κατάγω. ὅταν τῷ λιμένι προσίσχῃ. κατάγω καὶ ἐπὶ ἐλαττώσεως μεγίστοις ἐξ ὠμάτων ἢ καθαιρέσεως. οὗ τὸ ἐναντίον ἀνάγω. ἀνάγομαι δὲ παθητικῶς τὸ ἀναπλέω. ἤτοι τὸ ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος πλεῖν. οὗ τὸ ἐναντίον κατάγομαι. λέγεται δὲ τὸ κατάγομαι, καὶ τὸ ἐπὶ καταγωγίου καταλύω. διάγω τὸ διαζῶ. μετάγω τὸ μετατίθημι. παράγω τὸ παρεὶς ὢν φαίνομαι. παράγεται δὲ καὶ τὸ ἑρμηνευτικὸς ὁ λέξις ἐκ λέξεως. καὶ παράγεται τὸ ἀπατᾶται. ὑπάγω καὶ ὑπάγομαι, ἤτοι ἐφέλκω καὶ φιλιοῦμαι. λέγεται δὲ τὸ κελεύω ὑπάγειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τοῖς ποσὶ προσφέρω ἔξοδον. τὸ δὲ ὑπάγομαι λέγεται, ἐπὶ τῶν ἐμπεσόντων ... μὲν καὶ ἑλκόντων τι δεδεμένων ὑπὸ ... παράγω τὴν ... ἀντὶ τοῦ καταφανῆ ποιεῖ. ἀπάγω τὸ ... ποιῶ ἵστασθαι. ὑπάγω τὸ προσάγω. ἄγω ὁ ... ἐγώ.

ὁ παρατατικὸς ἦγον· ἄξω μέλλων· ἀπὸ [illegible] ἤγαγον β΄
ἀόριστος· ἄγομαι ὑπό τινος ἐπὶ τῆς παθητικῆς σημασίας· καὶ ἄγομαι
γυναῖκα ἀντὶ τοῦ λαμβάνω· καὶ ὁ ἠγόμην παρατατικός· ἄξομαι
μέλλων ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ [illegible]· ἀχθήσομαι δὲ
ἐπὶ τοῦ πάθους· ἠγόμην β΄ ἀόριστος ἐπὶ τῆς ἐνεργείας· ἤχθην δὲ ἐπὶ τοῦ πα-
θητικοῦ. Ἀγγελία τινὸς λέγεται. καὶ ἀναγγέλλεται [illegible]
[illegible] ἀποστολάς: Ἀγέλη
λέγεται, ὅταν πολλαὶ [illegible] βόσκηται· ἢ πολλοὶ χοῖροι
ἢ βόες· ἢ τοιοῦτό τι. φωνὴ λέγεται ὁ ἀπελάτης· ἀπελάτης
γὰρ ὁ [illegible] ἀπελαύνων ἀγέλην ζώων. ἀπὸ τοῦ ἀγέλη,
ἀγελαῖον ζῶον τὸ τῆς ἀγέλης· καὶ ἀπὸ τούτου ἀγελαῖος αὐτὸς ὁ
τοῦ πλήθους· καὶ ὁ χυδαῖος· καὶ ἀγεληδὸν ἐπίρρημα αὐτὸ τὸ
καὶ ἀγελαστὶ [illegible] ἀπὸ τοῦ ἀγέλη παράγεται. ὥσπερ βο-
ρυδὸν διὰ τοῦ υ ψιλοῦ ἀπὸ τοῦ βόρβος· αὐτίκα [illegible]
[illegible] ἐν βόρβυι [illegible]· ὥσπερ [illegible] ὅλως
καὶ οὕτω: Ἀγορὰ τὸ συνηθροισμένον πλῆθος· καὶ ὁ τόπος ἐν
ᾧ συναθροίζονται· καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ πωλεῖται τὰ ὤνια· ἀφ' οὗ καὶ
τὸ ἀγοράζειν τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίβειν· καὶ τὸ ὠνεῖσθαι· καὶ ἀγο-
ραῖος αὐτὸς ὁ χυδαῖος καὶ ὁ ἐν ἀγορᾷ τιμώμενος· ἀγοραῖος δὲ
ὁ πονηρός· καὶ ὁ ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένος· καὶ ἀγορανόμος ὁ
τῆς ἀγορᾶς ἐπιμελούμενος ὅπως δικαίως πωλοῖντο τὰ ὤ-
νια· καὶ ἀγορανομῶ ῥῆμα γενικῇ συντασσόμενον· ὡς τὸ ἀγο-
ρανομῶ τῆς πόλεως ἔσομαι [illegible]· καὶ ἀγορεύω [illegible]
[illegible] πολέμω· [illegible] ἀγορῶ καὶ [illegible] ἀγορῶ. καὶ
ἄλλα: Ἀγαθοῦ μόνον λεγομένου, ἐπὶ ψυχῆς λέγεται· ὥσπερ τὸ καλὸν
ἐπὶ σώματος· μεταφορικῶς δὲ [illegible] τὸ ἀγαθόν, καὶ ἐπὶ [illegible]
[illegible] τεχνῶν καὶ ἄλλων τοιούτων λέγεται· οἷον, ἀγαθὸς τὴν [illegible]·
ἀγαθὸς τὴν τέχνην: Ἄγγελος ὁ [illegible]· [illegible]

[Ἀ]γνοῶ τὸ παντελῶς οὐ γινώσκω· ἀμφιγνοῶ δὲ τὸ ἐπὶ
διστάζω: [Ἀ]γωνίζομαι· ἠγωνιζόμην· ἀγωνιοῦμαι· ἠγωνι-
σάμην: [Ἄ]γαμαι· ἀγάσομαι· ἠγασάμην: [Ἀ]γαπῶ τὸ φιλῶ
αἰτιατικῇ· ἀγαπῶ δὲ τὸ ἀρκοῦμαι, δοτικῇ· οἷον, ἠγάπησε τῷ
προϊόντι: [Ἀ]γλαΐα ἡ καλλονή· καὶ ἀγλαΐζω τὸ καλλωπίζω·
καὶ ἀγλαὰ δῶρα ποιητικοῦ: [Ἀ]γνωμόνως ἀντὶ τοῦ ἀνοήτως·
καὶ ἀντὶ τοῦ ἀδίκως: [Ἄ]γρα λέγεται καὶ τὸ θηρευόμενον, καὶ τὸ
ἄγριον: [Ἀ]γρεῖν καὶ ἄγρειν ἐπὶ τοῦ ἀθερίζειν· ὃς λαοὺς
ἀγεῖραι· καὶ ἀντὶ τοῦ παροξῦναι· ὥσπερ θυμὸν ἀγεῖραι· ἤγειρα δὲ
μᾶλλον ἀντὶ τοῦ προώξυνα: [Ἀ]δηφάγος ὁ πολλὰ ἐσθίων·
ἀφ' οὗ ἀδηφάγοι τριήρεις αἱ πολλὰ ἀναλίσκουσαι· καὶ ἀδ-
ηφάγος λύχνος ὁ πότης: [Ἄ]δω τῷ θεῷ. ὅταν ὑμνοῦν αὐτὸν
αὐτῷ· ᾄδω δὲ τὴν πόλιν ἢ τὴν γῆν ὅταν αὐτὴν ἐπαινέσω ὦ δῆμε.
ἢ ὅταν ταῦτα καὶ τὴν γῆν ᾄδω ἢ τὴν πόλιν: [Ἀ]πὸ τοῦ ἀδελφός,
ἀδελφιδοῦς ὁ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς υἱός· καὶ ἀδελφὰ φρονεῖν,
τὸ ἀδελφὰ καὶ ὅμοια φρονεῖν· ἤτοι συγγενῆ: [Ἀ]δεῖν, ποτὲ μὲν
τὸ ψάλλειν δηλοῖ· ἐνίοτε δὲ τὸ φημίζειν· οὐδέποτε δὲ τὸ ἁ-
πλῶς λέγειν: [Ἄ]δην γίνεται, ἀπὸ τοῦ α ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ
τοῦ δέος ὁ φόβος· [ἀ]δεῖ καὶ δέος ὅτι ναὶ καὶ κακὸς ποιῶ· ὁμοῦ
μετὰ αἰτιατικῆς· καὶ ὅσα τοιαῦτα: [Ἀ]εὶ ὁ ἀπὸ καὶ αἰές,
λέγεται ἐπὶ παντὸς παρεληλυθότος· καὶ ἐν ἐρωτήσει ἀεὶ
μέλλοντος· τὸ δὲ εἰσαεί, ἀεὶ ἐπὶ μέλλοντος· οἷον, ἐσαεὶ δρᾶται
θεια: [Ἀ]έναον τὸ διηνεκὲς ἀπὸ τοῦ α ἐπιτατικοῦ μορίου
καὶ τοῦ νάω: [Ἀ]ήρ ἐστι τὸ τῶν στοιχείων· ἄνεμος δὲ ὁ
πνέων· ὁ ἀὴρ δὲ καὶ τῆς ποιητικῶς λέγεται: [Ἀ]θηναῖος ὁ ἀπὸ τῶν
ἀθηνῶν· γυνὴ δὲ ἡ ἀπὸ τῶν ἀθηνῶν, ἀττικὴ καὶ ἀττική. καὶ οὐκ
ἀθηναία· αὕτη γὰρ τῆς τιμωμένης ἐκεῖ θεᾶς· ἔστι καὶ ἀθηναία
καλεῖται παρὰ τοῖς ποιηταῖς· ἀττικὸς δὲ ὁ ἀττικίζων: [Ἀ]θῆναι

μὲν καὶ θῆβαι, πληθυντικῶς ἀεὶ λέγονται· καὶ οὐδέποτε ἑνικῶς· ὁμοίως καὶ
σάρδεις· καὶ κλαζομεναί· καὶ ἕτερα ὀνόματα πόλεων:
Ἆθλον καὶ βραβεῖον τὸ αὐτό· ὡς λῆμμα καὶ δῶρον· λέγεται δὲ οὕτως,
τὸ διδόμενον γέρας τῷ νικήσαντι ἀθλητῇ· ἀπὸ μὲν τῶν διδόντων
αὐτῷ βραβευτῶν, βραβεῖον· ἀπὸ δὲ τῶν ἀθλούντων, ἆθλον· οὕτω
λέγεται καὶ πάθος καὶ πρᾶγμα ἐνίοτε ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ· ἀπὸ μὲν
τοῦ ποιοῦντος πρᾶγμα· ἀπὸ δὲ τοῦ πάσχοντος πάθος· οἷον ὁ
φόνος λέγεται καὶ πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος, καὶ πάθος ἀπὸ
τοῦ πάσχοντος· καὶ ἡ στρέβλωσις ὁμοίως καὶ ἡ πληγή· καὶ ὅσα τοι-
αῦτα· ἀθλούμενος ὢν τὸ βραβεῖον ἀπὸ τοῦ α ἐπίτασιν ἔχοντος·
ἆθλος δὲ ὁ ἀγών· ὅτι τὸ στερητικὸν α· ἀθλητὴς δὲ ὁ ἀγωνιστής·
ἀθλοφόρος ὁ νικητής· ὅτι ἔπαθλα δηλονότι ἀπενεγκάμενος:
Ἀθέατος ὁ μὴ δυνάμενος θεαθῆναι· καὶ ὅστις οὐδὲν ἐθεάσατο· ὡς
τό, ὦ οἷας προμηθείας ἀθέατος ἔμεινα· ὡσαύτως καὶ ἄποπτον δὲ
ἀθέατον· καὶ ἄποπτον ἀφ' οὗ δύναταί τις ἰδεῖν μακρόθεν: Ἀθλιώτην
διάγει· ἀντὶ τοῦ δυστυχῶς διάγει· ἄθλιος παρὰ τὸ ὁ τληπαθής, ὁ
πολλὰ δὲ ὀχθηρὰ ὑφιστάμενος· ὃς καὶ σχέτλιος λέγεται: Αἰθὴρ ὁ
ἀνώτατος ὁ ἀὴρ καὶ κατὰ τὴν κοινὴν φράσιν· ὅθεν ὕπαιθρον τὸ μὲν
ἐξερχόμενον: Αἴθων ὁ διάπυρος· αἴθοψ δὲ ὁ μέλας· καὶ
κλίνεται τὸ μὲν διὰ τοῦ ω μεγάλου· αἴθοπος δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ·
ἀπὸ τούτου καὶ αἰθίοπες ἔθνος οἱ μέλανες· καὶ αἰθιοπία:
Αἴνιγμα ὁ δι' ἑτέρου φαινομένου σχῆμα ἑτέρου τινὸς καὶ αἰ-
νίττεται ποτὲ δὲ· ἢ δι' ἑτέρου ἕτερον δηλοῖ· ἢ ὅταν κατὰ τὸ ἕτερον τὸ
φαινόμενον, ἑτέρου ἔννοιαν παρέξει: Αἰχμὴ τὸ ξίφος τὸ ἐν
τῷ δόρατι· δόρυ δὲ δόρατος· ὡς τὸ γόνυ γόνατος· τὸ ξύλον ἐν ᾧ
τίθεται ἡ αἰχμή· ἤγουν ὁ κοντός: Αἰσχύνη ἐπὶ αὐτοπάθων πράξεων
λέγεται καὶ αἰσχρόν· ὅθεν καὶ ἀναίσχυντος ὁ μὴ αἰσχυνόμενος ἐπὶ τοῖς
αὐτοπάθεσι· καὶ καταισχύνεσθαι τὸ πρᾶγμα: Αἰσχύνω ὑβρίζω· αἰ

αἰσχύνομαι δὲ ἐμὲ ἐφ' οἷς ἐπλημμέλησα· αἰσχύνω μὲν [illegible] αἰσχύνω
δέ, ὅτι τοῦ ἑνὸς συμφώνου λήγοντος, ἔμεινε βραχεῖα· παρ
ὅτι τοῦ ἐνεστῶτος φύσει μακρὰ πάντα πλὴν τοῦ παρακει
μένου τοῦ ε̄, ὅτι τοῦ μέλλοντος ὅμως ἀεὶ θέσει μακρὰ [illegible]
ποσι· [illegible] [illegible] [illegible]· καὶ [illegible] τὴν [illegible] τοῦ μέλλοντος
ἀναλογίαν, διὰ τοῦ σ̄ ὤφειλον καὶ οἱ ταύτης τῆς συζυγίας παρακείμενοι
ἀπελάχθη δὲ [illegible], ὅτι τῶν [illegible] ὄντων, τὸ σ̄ [illegible]
ἕπεται. ὅτι [illegible] σχῆμα· ὅτι [illegible] λήγουσαν [illegible] ἔχει [illegible]
τῷ μέλλοντι. ὁ [illegible] σχῆμα· ὅτι [illegible] τοῦ μέλλοντος, τὴν παρα
λήγουσαν ἐκτείνει ὁ ἀόριστος· τοῦτο δὲ [illegible] πάντων [illegible] τῆς
τῆς πέμπτης συζυγίας συμβαίνει: [illegible] [illegible]· καὶ [illegible]
τὸ ἀφανίζω· ὡς τὸ ἠρανοῦς [illegible]· ἔρατο δὲ νίκην
κλέος· ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν· [illegible]· [illegible] τὸ [illegible]· καὶ [illegible]
κατ[illegible] τοὺς λιμένας· καὶ κατ[illegible] καὶ καθηρῆ· [illegible] τὸ ἀ
ναίω [illegible] ὡς τὸ διαρήγνυμαι· [illegible]
αὐτ[illegible] τὸ [illegible]· ἐπα[illegible] τὸ [illegible]· ἀπα[illegible] τὸ ἀποδ[illegible]·
ὑπ[illegible] τοῦ [illegible]. ἰστέον δὲ ὅτι τοῦτο τὸ [illegible] ἀποφέρεται
σημαινόμενον· τό, τε σιώπησε [illegible]. καὶ τὸ προσφρῶ· ὅμηρος· με
μαυῖαι [illegible] μελίφρονα· ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ [illegible] τὸ προσφρῶ
[illegible], καὶ αὐτὸς [illegible]· οὐκ [illegible] προσφρόμεθα· ὅτι δὲ
ἀπὸ τούτου ὁ [illegible], δῆλον ποιεῖ καὶ Ἱπποκράτης λέγων οὕτως·
χειμῶνος καὶ ἔαρος, αἱ κοιλίαι θερμόταται φύσει. καὶ ὕπνοι μακρότατοι·
ἐν ταύτῃσιν οὖν τῇσιν ὥρῃσι, καὶ τὰ προσάρματα πλείω δοτέον.
καὶ [illegible] τῆς [illegible] τοῦ [illegible] ἀλφιταλίας,
[illegible] καὶ ἅρμα [illegible]. [illegible] ἁρμαλιῆς. [illegible]
[illegible]· [illegible] παρατατικός. [illegible] μέλλων [illegible]
τοῦ [illegible]· ἀρθήσομαι δὲ ἀντὶ τοῦ [illegible]· [illegible]
[illegible] ἀντὶ τοῦ [illegible]· [illegible] ἀντὶ τοῦ [illegible]· λάβῃ καὶ

[illegible] παρὰ [illegible] ἀρωμάτων [illegible] γενέσεως:

ἐπηρκὼς αὐθ(εντ)ῶς ἐνεργητικῶς ὑπὲρ ἀναιμένου· καὶ ἐπηρμένος αὐθ(εντ)ῶς
παθητικοῦ· ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλο δηλοῖ τὸ αἱρῶ, καὶ ἄλλο τὸ αἱροῦμαι· ἤγουν
ἡ προσθεῖς οὐ λέγεται πρὸς μέσον τοῦ αἱρῶ· ἀλλὰ μέσον τοῦ παθη-
τικοῦ αὐτοῦ λέγεται· καὶ δηλοῖ τὸ ἐλευθερῶ· ὥσπερ καὶ τὸ ἐξέλεξο·
τὸ γὰρ παρ᾽ ἐμοῦ ὁδόν, ἐξελέξω μηδὲ ... αὐτὸ τοῦ ἐξελέκετο
ποιητικῶς· καὶ μέσον τοῦ αἱρῶ εὑρητικῶς τίθεται ἤδη· καὶ
μέσον τοῦ παθητικοῦ ἐστι· ἀφ᾽ οὗ καὶ ἐξαίρετος: αἱρῶ τὸ κρατῶ·
καὶ αἱρῶ τὸ καταβάλλω· οἷον, ὁ πέλεκυς τὰ δένδρα αἱρεῖ·
αἱροῦμαι δὲ παθητικῶς τὸ προκρίνω καὶ βούλομαι· ἐξ οὗ καὶ
αἵρεσις ἡ ἁπλῶς βούλησις· προαίρεσις δὲ αὐτὴ δύο πραγμάτων
ὅταν τὸ ἓν προτιμήσῃς τοῦ ἑτέρου· αἱρῶ οὖν τὸ κρατῶ· αἱρήσω·
ᾕρηκα· αἱροῦμαι· ᾑρέθην· καὶ ἑλῶ· ἀπὸ τοῦ αἱρῶ τὸ
κρατῶ καὶ καταβάλλω, γίνεται ἀναιρῶ τὸ φονεύω· καθαιρῶ
τὸ καταβάλλω· διαιρῶ τὸ τὰ ἡνωμένα χωρίζω· συναιρῶ
καὶ συναιροῦμαι, τὸ δύο τινὰ εἰς ἓν συνάγω· περιαιρῶ τὸ με-
ξέως ἐξίσκω· καὶ ὑφαιρῶ τὸ κλέπτω· ἀφαιρῶ τὸ μέρος τι
τοῦ παντὸς λαμβάνω· ἀφαιροῦμαι δὲ τὸ παῦ· ἀπὸ δὲ τοῦ
αἱροῦμαι ὃ σημαίνει τὸ βούλομαι καὶ προκρίνω, γίνεται ἐξαιροῦμαι
τὸ ἐλευθερῶ· προαιροῦμαι τὸ προκρίνω τόδε τοῦδε· ἀναιροῦμαι
τὸ φονεύομαι· καὶ ἀναλαμβάνω καὶ ἀναρπάζομαι· ὡς τὸ ἀ-
ναιροῦνται οἱ νόμοι· καὶ τὸ ἀπολαμβάνω· οἷον, ἀναιρεῖται στέφανον·
καὶ ἀναιρεῖται μετὰ χεῖρας βιβλίον· καθαιροῦμαι τὸ καταβάλλομαι·
παραιροῦμαι τὸ παρασύρω καὶ ἀφαιρῶ· Λιβάνιος· τὰ μέγιστα
καὶ τιμιώτατα τῶν ὄντων, τὰ μὲν ἐστὸ ... παραιρούμενος· ἀνθαιροῦμαι
τὸ ἕτερον ἀνθ᾽ ἑτέρου προκρίνω· οἷον, ἀνθαιροῦμαι ζωῆς θάνατον·
ἀφαιροῦμαι τὸ ἀποστερῶ καὶ ζημιῶ, διπλῶς συντασσόμενον·
οἷον, ἀφαιρεῖται τὸν δεῖνα τὴν οὐσίαν· καὶ ἀφαιρεῖται τὴν οὐσίαν τοῦ
δεῖνος· οὗ ὁ παρακείμενος ἀφῄρημαι· ἀφῄρησαι· ἀφῄρηται· ἐπὶ παθόντος

ἐμπορείας λαμβανόμενον· ὥσπερ τὸ ἀγοράζομαι καὶ ὠνοῦμαι. καὶ ἀφαιροῦμαι· μέσοι γὰρ καὶ οὗτοι πεπλανημένοι· ἔστι γὰρ μέσος, ὃ πάθος καὶ ἐνέργειαν περιέχων· ἀφῄρημαι γὰρ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐστερήθην καὶ ἀντὶ τοῦ ἐστέρησα. συντάσσεται δὲ τὸ ἀφῄρημαι, καὶ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ· καὶ γενικῇ μέν, ὅτε μὴ ἔχω πρᾶγμά τι· δύναμαι δὲ τοῦτο κτήσασθαι καὶ ἀμελήσας οὐ λαβών· οἷον ἀφῄρημαι λόγων· ἀφῄρημαι παιδείας· ταῦτα γὰρ οὐκ εἶχον τὸν λόγον φημὶ καὶ τὴν παιδείαν· δυνατοῦ δέ μοι ἦν κτήσασθαι, καὶ διότι ἠμέλησα οὐκ ἔλαβον· εἰς τοιαῦτα γὰρ συντάσσεται γενικῇ ὡς προείπομεν· ὅταν δὲ ἔχω τι καὶ στερηθῶ τούτου, τότε τὸ ἀφῄρημαι συντάσσεται αἰτιατικῇ· οἷον ἀφῄρημαι τὸ ἱμάτιον. ὑφαιροῦμαι τὸ κλέπτω: Αἰσθάνομαι τόνος ὀξ. καὶ συντάσσεται μετὰ γενικῆς· οἷον, αἰσθάνομαι ἔξω τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ μέτρου φερόμενος. ἃ δὲ πρὸς ἕτερον πρόσωπον, μετ' αἰτιατικῆς· οἷον, αἰσθάνομαι αὐτοῦ ποιοῦντα τόδε· αἰσθάνομαι δὲ τὸ αἴσθησιν λαμβάνω, γενικῇ· οἷον αἰσθάνομαι τοῦ ψόφου· αἰσθάνομαι ὁ συναισθάνομαι· ᾐσθόμην ᾔσθημαι: Αἴσθησις λέγεται καὶ ἡ δύναμις ἡ αἰσθητική· καὶ τὸ ὑπὸ τὴν αἴσθησιν· ὡς νοῦς τὸ νοοῦν καὶ τὸ νοούμενον· ὡς τὸ νοῦς ἐστί μοι ἤδη καὶ αἴσθησις· ἤγουν τὰ νοητὰ καὶ τὰ αἰσθητά. περὶ τῶν δὲ πέντε αἰσθήσεων, ἑκάστη καθ' ἑαυτὴν οἰκείως λέγεται: Αἰτία λέγεται ἡ πρόφασις καὶ ἡ ἀφορμή τινος πράγματος· καὶ αἰτία ἡ μέμψις· ὡς Ἀριστείδης ἐν ἑνὶ κώλῳ ἄμφω παρέδωκε· λέγων οὕτως· οὐ δὴ δικαίου τὴν μόνην τοῦ τολμήματος αἰτίαν καὶ δὴ λέων εἰκότως ἐνδεήσεσθαι τοῦ νῦν λόγου, ταύτην ἐκείνῳ ἀξιῶσαι τῆς αἰτίας ἢ τὸ τῆς μέμψεως ἐπὶ ὄνομα: Αἰτιῶμαι· ᾐτιώμην· αἰτιάσομαι· ᾐτιασάμην. [ἰστέον ὅτι τὸ αἴτιον πολλαχῶς λέγεται]· λέγεται γὰρ ποιητικὸν αἴτιον· ὡς ὑποδειγματικῶς εἰπεῖν, ὁ τέκτων τῆς κλίνης· τελικὸν αἴτιον, ὡς ἡ ἀνάπαυσις δι' ἣν ἡ κλίνη· ὑλικὸν αἴτιον, ὥσπερ τὸ ξύλον ἐξ οὗ ἡ κλίνη· εἰδικὸν αἴτιον, ἡ ἰδέα

τύπου μόνη ἐν τῷ νῷ τοῦ τεχνίτου καὶ διασκιαζομένη κατὰ διάνοιαν·
καὶ εἰδοποιουμένη διὰ μορφώσεως. παραδειγματικὸν αἴτιον, ὡς ἐπὶ τῆς
κλίνης πρὸς ἣν ἰδὼν ὁ τεχνίτης, τὴν τοῦ ἔργου αὐτῷ προκειμένην
δημιουργήσει. φυσικὸν αἴτιον, ὡς ὁ πατὴρ τοῦ υἱοῦ. καθὸ καὶ μόνον ὁ πατὴρ
καὶ πατὴρ αἴτιος τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ ἂν καὶ λέγεται. τῆς δὲ κτίσεως ποιητικὸν
αἴτιον ἂν καλέσομεν τὸν θεόν. τελικὸν αἴτιον, τὴν τῶν δημιουργηθέντων
ἀρεσίαν. καὶ τὴν πρὸς αὐτὰ ἀγαθότητα. ἰδικὸν αἴτιον, τὴν ἐν
αὐτῷ τῶν δημιουργημάτων γνῶσιν φαμέν. ἣν ἐξ ἀϊδίου καὶ πρὸ
αἰώνων εἶχεν. οὐχ ὕστερον αὐτῷ ἐπιγινομένην. ἀλλὰ συναιωνί-
ζουσαν καὶ συμπαρεκτεινομένην αὐτῷ. τὸ δὲ ὑλικὸν αἴτιον καὶ τὸ
ὀργανικὸν καὶ παραδειγματικόν, πόρρω τῆς θείας καὶ ἀπαραδει-
γμάτου φύσεως: Λιτοῦμαι τὸ ἱκετεύω. λιτῶ δὲ τὸ ζητῶ:
Αἴσιον τὸ δίκαιον. ἐξαίσιον τὸ θαυμαστόν. ἀπαίσιον τὸ μισητόν.
κυρίως δὲ ἐπὶ τῆς τῶν ὀρνίθων μαντείας λέγεται τὸ ἀπαίσιον.
καὶ ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. οἷον ἀπαίσιοι ὄρνιθες οἱ δυσοίωνοι.
αἴσιοι δὲ τὸ ἐναντίον. οἱ εὐσύμβολοι. τουτέστιν οἱ τὰ ἀγαθὰ σύμ-
βολα δηλοῦντες: Λίμαξ ἡ συγχέουσα καὶ ὁ χυμός. σιώαιμος δὲ
ἀχρηστοῦ: Λίχνος τὸ εἶδος αὐτὶ τοῦ δεξιώτατος:
Λίνος καὶ μῦθος ὁ λόγος παρὰ ποιητῇ. ἐκ δὲ τούτων παραίνεσις καὶ
παραμυθία. καὶ τὰ τοιαῦτα: Αἰόλον λέγεται τὸ ποικίλον.
αἰόλον δὲ τὸ ταχύ. ἀπὸ τοῦ αἴειν λίαν. ἀφ' οὗ κορυθαίολος Ἕκτωρ ὁ ταχέως κινῶν
τὴν κόρυθα καὶ αἰόλοι σφῆκες οἱ κατὰ τὸ μέσον συνεχῶς κινούμενοι. καὶ πόδας
αἰόλος ἵππος ἡ ποδάρκης: Τὸ ἑβραῖος καὶ τὸ χαλδαῖος καὶ
τὰ τοιαῦτα, εἰς τύπον τοῦ ἀθηναῖος καὶ κορυφαῖος λέγονται:
Ἀκούω σου τοὺς λόγους. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀκούω σου τῶν λόγων. ἢ
ἀκούω τινὸς ἀντὶ τοῦ ἀκροατής εἰμι. ἀφ' οὗ παρακούω τὸ παρα-
νοῶ. ὅπερ τις εἰς ἑτέραν ἔννοιαν ἄγων. φημὶ δὲ ἑτέρως ἐνόησα.
καὶ παρακούω τὸ παρέργως ἀκούω καὶ μὴ μετὰ σπουδῆς. ἀντακούω
δέ·

3

πὸ προσμὲν ἀπτῶν. ἅ τε τοῖς ἐμαστοῦχόσοις συμβαίνουσαν τὴν
ἀπόκεισιν δεχόμενας. διαφέρει δὲ τὸ ἀκούω καὶ τὸ ἀκροῶμαι·
τὸ μὲν ἀκροᾶσθαι, τὴν σπουδὴν τοῦ ἀκοῦσαι ἐμφαίνει· τὸ δὲ
ἀκούειν, τὴν αἴσθησιν μόνον τῆς ἀκοῆς. ἀκούω ὅθεν. ἀκούσομαι ἡ
ἀκτίς — κουσα καὶ ἀκηκοὼς εὑρητικά: Ἀκτὶς καὶ ἀκτὶν ἐπὶ τοῦ ἡλί(ου)·
ἀκτὴ δὲ ὁ αἰγιαλός. ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ μὲν ἐστὶν ἡ παραθαλάσσιος ἀκτὴ ὁ
κρημνώδης δηλαδὴ τόπος, τοῦτο ἐπὶ ποταμοῦ ὄχθη· ὁ παρὰ δὲ τῇ
θαλάσσῃ αἰγιαλὸς ὁ εὐθύπεδος δηλονότι καὶ ὁμαλός, τοῦτο ἐπὶ
ἀκρασία — ποταμοῦ πλατάμων: Ἀκρασία γίνεται, ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ
καὶ τοῦ κρατῶ· καὶ ἔστι τὸ κρα βραχύ. ἀκερασία δὲ ἀπὸ τοῦ
ἄκων — κεράω κερῶ τὸ κιρνῶ· καὶ ἔστι τὸ κρα μακρόν: Ἄκων ὁ ἀβού-
λητος τὸ α μακρόν· κατὰ κρᾶσιν γάρ ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἀέκων ἄκων.
ἄκων δὲ τὸ ἀκόντιον, τὸ α βραχύ· ἔστι δὲ ποιητικόν. ἀκόντιον δὲ
ἀκράγας — πεζ(όν): Ἀκράγας τῆς Ἀκράγαντος, θηλυκῶς ἐστι· ἡ πόλις καλεῖται
ἀπὸ τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ τοῦ Ἀκράγαντος ἀρσενικῶς
κλινομένου· καὶ ἡ τάρας τῆς τάραντος ὁμοίως πόλεων:
ἀκινάκης — Ἀκινάκης τοῦ ἀκινάκου· ἔστι δὲ ἀκινάκης εἶδος βαρβαρικόν, ὅπερ
ἀκμή — οἱ ἕλληνες παραμηρίδιον μαχαιρίδιον: Ἀκμὴ ἡ ἰσχύς· καὶ ἀκμάζω
τὸ ἰσχύω· ὅθεν καὶ τὸ ἀκμαζόντως γνώμῃ τὸ δέ τι πράττει· ἀντὶ
τοῦ ἰσχυρᾷ γνώμῃ· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀκμαζόντων ζώων·
ἀκμάζει γὰρ τὸ ζῶον ὅτε ἐστὶν ἐν ἀκμῇ. ἔστι δὲ ἀκμή, τέλος τῆς
αὐξήσεως. ἐν παντὶ γὰρ ταῦτα θεωροῦνται. αὔξησις· ἀκμή·
ἀκόρεστος — καὶ παρακμή: Ἀκόρεστος λέγεται ὁ μὴ κόρου λαμβάνων τινός.
οἷον, ἀκόρεστος χρημάτων· ἀκόρεστος ἡδονῆς: Ἄλωτος λέγεται
ἄλωτος — τὸ δυνάμενον ληφθῆναι· καὶ δυσάλωτον τὸ δυσκόλως
ἔχον ληφθῆναι· οἷον αἰχμάλωτος ὁ δι' ἰσχὺν τῆς αἰχμῆς ληφθείς·
καὶ ἀνάλωτος, οὗ οὐ δύναταί τις ἐπιλαμβάνεσθαι. ἄλωτον δὲ
τὸ πεπλανημένον οὐδέποτε λέγεται· ὀρθάλωτον δὲ τὸ ἐν τῷ

ὄρει πεπλανημένου, τοῦτο δὲ παρὰ τὴν συνήθειαν ἀρέσκεται· οὐδέποτε γὰρ
ἀπὸ τοῦ ἀλῶ τοιαύτη γίνεται συνήθεια: ἄλλο μὲν ἐπὶ φύσεως λαμ- ἄλλο
βάνεται· οἷον, ἄλλος ἄνθρωπος καὶ ἄλλος ἵππος· τὸ δὲ ἀλλοῖον, ἐπὶ ποι-
ότητος· οἷον τὸ λευκὸν (ἀλλοῖον) παρὰ τοῦ μέλανος: ἀλλάξαι ἀλλάξαι
καὶ ἀμεῖψαι ἐπὶ τῶν βασιλέων λέγεται· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀλλάξειν, τὸ ὀξύνειν καὶ
ἐμμελῆ φωνὴν λέγεσθαι: ἀλλάττομαι τόδε τοῦδε· ἢ διὰ τοῦδε· ἀλλάττομαι
ὥσπερ ὠνοῦμαι τόδε τοῦδε· ἐναλλάττειν δὲ τὸ μεταθεῖναι τὴν
τάξιν αὐτῆς ὁμοίως· ἀφ' οὗ ἐναλλὰξ ἐπὶ τῶν ἐναντίως τιθεμένων
λέγεται· ἐξαλλάττειν τὸ ἀμείβειν καὶ ἀλλοιοῦν· οἷον, ἐξαλλάττει
τις τὸ χρῶμα· ἢ ἀμείβει· συναλλάττειν μὲν τὸ συμφωνίας τάττειν·
ἀφ' οὗ συνάλλαγμα· καταλλάττειν καὶ διαλλάττειν, τὸ εἰς φιλί-
αν συνάγειν τινάς· καταλλάττεσθαι δὲ καὶ διαλλάττεσθαι, τὸ εἰς
φιλίαν συνάγεσθαι· πλὴν τὸ μὲν διαλλάττεσθαι, τὸ διὰ μέσου
τινὸς περὶ τὴν περὶ τὴν φιλίαν ἐπανιέναι δηλοῖ· τὸ δὲ καταλ-
λάττεσθαι, τὸ καὶ χωρὶς μέσου· ὅθεν καὶ διαλλακτὴς μέν ἐστι·
καταλλακτὴς δὲ οὔ· μεταλλάττειν τὸ μεταβαίνειν ἀπό τινος
εἴς τι· καθὸ λέγεται τὸ μεταλλάξαι τοῦ βίου· ἀντὶ τοῦ ἐτελεύτησε·
παραλλάττειν τὸ παρέρχεσθαι· καὶ τὸ κατὰ τὸ μὴ ὁμοιοῦσθαι,
κατὰ τὸ δὲ διαφθάνειν· καὶ τὴν παραθέσει ἀλλοῖον δείκνυσθαι· ἀφ'
οὗ παραλλὰξ ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ παρηλλαγμένως· ὅταν ἐφ'
ἑξῆς ἕτερον ἑτέρου ἀλλοίου κεῖται· ἢ ἀντὶ τοῦ ἐφεξῆς·
ἀνταλλάττειν, τὸ ἄλλο ἀντ' ἄλλου [illegible]· ἀπαλλάττειν τὸ ἐλευ-
θεροῦν καὶ τὸ ἐλαύνειν· ἀπαλλάττεσθαι δὲ τὸ ἀπέρχεσθαι καὶ
τὸ ἐλευθεροῦσθαι· ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κυρίως αὐτὸ τοῦ κυρίου λέγειν:
ἀλλὰ σύνδεσμος· ἐνίοτε μὲν ἐστὶ συμπλεκτικὸς καὶ λέγεται
ἐπὶ αὐξήσεως καὶ συστάσεως τοῦ λόγου· οἷον, οὐκ ἔστι τόδε· ἀλλὰ
τόδε· καὶ ὅτε ἐφ' ἑτέρῳ ἕτερον ἐπάγεται νοούμενον ἑτέρας ἀναιρέσεως·
οἷον, ἔστι τόδε· ἀλλὰ καὶ τόδε· καὶ ἁπλῶς ἐπὶ παντὸς ἄλλως εἰλημμένου·

ὡς εὔχετο, ἀσπίδα· φέρων· ὄφιν· καὶ λαδικέας ποτὶ ἴφθιτο· καὶ
κυνὶ λύσσητῆρα· καὶ πάλιν λαδικέας. ἀλλὰ τὰς παιδικὰς δ'
θάλιος ὁ λαδικὸς ἔχαλαβῶν· ἐνίοτε δὲ ἐπὶ σύλλογισμῶς· καὶ
λέγεται ἐπὶ βεβαιώσει τινὸς πράγματος· ὡς τὸ ἀλλ' ἡκμένην ἀς
καὶ, ἀλλομένη τόδε ἐστίν:

ἀλῶμαι ἀλουργοῦ

Ἀλῶμαι τὸ πλανῶμαι· ἀφ' οὗ καὶ
ἄλη ἡ πλάνη· καὶ ἀλύειν, τὸ ἐν τινι χρείᾳ γενόμενον τινὰ ἀπορεῖν·
καὶ ἀλύουσα ἀσπόρμη ἀτάκτως ἰοῦσα καὶ πλανωμένη: Ἀλουργοῦ
χρῶμα τὸ πορφυροῦν· ἀλουργὶς δὲ ἀλουργίδος, τὸ πορφυροῦν
ἱμάτιον· ἀλουργὲς δὲ, τὸ πορφυροῦν ἁπλῶς· ἢ τι ἔνδυμα εἴτε
ἱστίον εἴη· εἴτε ἄλλο τι· καὶ ἔστι διγενές· οἷον, ὁ ἀλουργός· ἡ ἀλουργός·
καὶ τὸ ἀλουργόν· ταὐτό, τῷ ὁ πορφυροῦς ἡ πορφυρᾶ καὶ τὸ
πορφυροῦν· ὥστε ταῦτα μὲν, ὡς ἐπίθετα λέγεται, τὴν ποιότητα
μόνον δηλοῦντα τοῦ χρώματος· οἷον, χιτὼν ἀλουργός· ἐσθὴς
ἀλουργής· ἢ χλαμὺς ἢ τι τοιοῦτον· ὡς τὸ μέλας χιτών· καὶ μέ-
λαινα ἐσθής. καὶ μέλαν ἱμάτιον· ἀλουργὶς δὲ καὶ πορφυρίς, ὁμοῦ
δηλοῦσι τό, τε ἔνδυμα καὶ τὴν ποιότητα τοῦ χρώματος:

ἄλις

Τὸ ἄλις, ἐνίοτε μὲν ἔχει ὑποκείμενον τὸ, ἐχάρημεν· καὶ λαμβάνει
γενικὴν προσυπακουομένου τοῦ ἕνεκα· ἢ τὸν λόγον τῶν ἄλλων
τῶν ῥημάτων· ἃ μετὰ ῥήματος λεγόμενα, γενικὴν αἰτοῦσι τοῦ
προσυπακουομένου αὐτοῦ ὅτι καὶ ἐντελῶς ἔχει τὴν σύνταξιν·
οἷον, ἄλις ἔχω δακρύων· ἐνίοτε δὲ ἔχει ἔξωθεν τὸ ἔχειν ὑπο-
πακουόμενον· καὶ λέγεται ἢ μετ' εὐθείας [illegible] ὡς τὸ δέσποτα δή·
ἄλις κόρης σῆς θάνατος· ἀντὶ τοῦ ἱκανῶς ἔχει δηλονότι ὁ θάνατος
τῆς σῆς κόρης· ἢ μετὰ γενικῆς· ὅτε καὶ τὸ πρᾶγμα συνυπακούεται·
οἷον, ἄλις τῶν δακρύων· ἢ ἱκανῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα ἕνεκα τῶν
δακρύων· καὶ ἀμφότερα δὲ ἐν χρήσει· ἢ δ' ἐπὶ παντὸς λέγεσθαι
ἐνίοτε μὲν μετ' εὐθείας. ἐνίοτε δὲ μετὰ γενικῆς, ὅτι οὐ τὴν εὐθεῖαν ἀφαιρούμενον,
ἀλλὰ καὶ γενικήν· ἅτε ἁρμοζομένης τῆς συντάξεως, ἐξ ἀνάγκης

λαμβάνειν μίαν αὐτῶν, ὁποίαν ἡ τύχη παρέσχεν οὐχ ἑκουσίως· τοιοῦτον συμβαίνει καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν· καὶ ἄλλων μυρίων· τὸ γὰρ ἐντελές, φθονῶ σοι τοῦ δεῖνος· καὶ φθονῶ σοι μόνον λέγεται· καὶ φθονῶ τῆς σῆς ἀρετῆς· ἐκ φωνῶν τοὺς ἐντελεῖς ἀδεῶς(?), οἱ κακῶς ἁρμόζοιμεν τὰ ἐλλείπον:

Ἀλέγω τὸ φροντίζω· ἀλογῶ δὲ τὸ καταφρονῶ:

Ἀλίσκομαι ἐνεστώς· ἡλισκόμην παρατατικός· ἁλώσομαι μέλλων· ἑάλωκα παρακείμενος· ἑάλων ἀόριστος δεύτερος·

Ἀλοᾶν, τὸ ἐπὶ τῆς ἅλω πατεῖν καὶ ἐξιέναι(?) τοὺς στάχυας· ἀλοᾶν δὲ, τὸ τύπτειν· ὅθεν(?) καὶ μητραλοίας· καὶ Ἀριστοφάνης· ἢ μὴν τὸν ἠλλοίησεν(?) πρὸς γνάθον:

Ἄλλος ἐπὶ πλειόνων· ἕτερος ἐπὶ δύο:

Ἁλώσεις καὶ ἁλωτὰς καὶ ἀναλώτους κυρίως ἐπὶ τῶν κρατουμένων ἐν πολέμῳ λέγεται ἢ μὴ κρατουμένων· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλως κρατουμένων ἢ μὴ κρατουμένων:

Ἀλέξω ἀλεξήσω· καὶ αὔξω αὐξήσω· καὶ ἕψω ἑψήσω ἐνεστῶτος καὶ μέλλοντος:

Τὸ ἀλλήλων οὔτε ἑνικὸν ἔχει, οὔτε εὐθεῖαν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς· οὔτε ἐν τοῖς δυϊκοῖς· οὔτε ἄρθρον ἐπιδέχεται· οὔτε τὸ ἀμφότεροι εὐθεῖαν δέχεται παρὰ τὸ ἄρθρον· οὔτε ἑνικὸν ἔχει:

Ἁλικὸν(?)· ἁλίβυτος(?) ποιητικόν· ὁ ἐν τῇ ἁλὶ δηλονότι περιεχόμενος· ἰστέον δὲ ὅτι ἅλς ἡ θάλασσα, ἑνικὸν μόνον ἔχει· ὁ ἅλς δὲ τὸ ἅλας, ἑνικὸν καὶ δυϊκὸν καὶ πληθυντικόν· καὶ τὸ μὲν ἀρσενικῶς λέγεται, ἡ θάλασσα δὲ θηλυκῶς:

Ἀμαίμακτος(?) ὁ μὴ μαιμασσόμενος(?)· καὶ πρὸς οὐ μαιμακτεῖ(?)· ὥσπερ ἀθέατος καὶ ἄπτωτος:

Ἀμφιβάλλειν, τὸ μὴ ἐφιέναι σκοποῦ βάλλειν τοῦ λογισμοῦ· ἀλλ' ἐπὶ δύο· ὅθεν καὶ ἀμφίβολος ὁ ἐν διπλῇ γνώμῃ κείμενος· καὶ ἀμφιβολία ἡ διπλῆ γνώμη· ἀμφίβολον καὶ ἀναμφισβήτητον καὶ ἀναμφίρρητον λέγεται· τὸ δὲ ἀμφήριστον εἰς τοιαύτην σημασίαν, ποιητικόν ἐστιν:

Ἀμύνω ἀντὶ τοῦ ἀρήγω(?)· καὶ ἀμύνω τὸ τιμωρῶ· καὶ ἀμυνόμενοι ἀντὶ τοῦ τιμωρούμενοι(?)· σπανίως δὲ λέγεται καὶ ἄλεκτος(?) ὁ καιρὸς ὅτε ἀμέλγουσι(?)·

καὶ ὁ καρπὸς ὁ ἀλωώμενος· καὶ ἡ ἑορτὴ ἡ τοιαύτη τὸ ἀλωᾶν·
ὥσπερ ἀλητὸς ὁ καιρὸς ὅτε ἀλῶσι· καὶ ὁ καρπὸς ὁ ἀλώμενος· καὶ
τὸ ἀλοᾶν· καὶ τρυγητὸς ὁ καιρὸς ὅτε τρυγῶσι· καὶ ὁ καρπὸς ὁ τρυ
γώμενος· καὶ τὸ τρυγᾶν· ἀροτὸς δὲ ὁ καιρὸς ὅτε ἀροῦσι καὶ τὸ ἀροῦν·
δηλοῦσι δὲ ὁ ξέεσθαι ὡς νεατός· ἐπαινετός· νοητός· ἀγαπητός·
θεατός· ὑμνητός· καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ εἰς ος ῥηματικὰ ὅσα ἀπὸ
παθητικῶν παρακειμένων γίνεται παροξύνονται μὲν συζυγιῶν·
εἴ που δὲ οὐ φαίνεται διὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ δὲ μὲν τοῦ σημαινομένου ὀ
ξυτονηθήσεται· ἐπὶ δὲ τοῦ δὲ προπαροξυνθήσεται: Ἄμπυξ
κυρίως κόσμος τις χρυσοῦ καὶ λίθοις πεποικιλμένος· ὃν περὶ
τὰς κεφαλὰς αἱ γυναῖκες φοροῦσιν· ἀφ' οὗ καὶ ἱπποφοροῦσι καὶ
οἱ διὰ χρυσοῖς χαλινοῖς διαπεπλεγμένοι: Ἀμύνω τὸ βοηθῶ
καὶ ἐκδικῶ· ἀμύνομαι δὲ τὸ τιμωροῦμαι· ἢ κολάζω:
Ἁμαρτάνω τὸ πταίω· ἤτοι ἁμαρτίαν ποιῶ· δοτικῇ· ἁμαρ
τάνω δὲ τὸ ἀποτυγχάνω· γενικῇ· οἷον· ἥμαρτον τοῦ
τοῦ σκοποῦ· ἐξαμαρτάνω τὸ πταίω· καὶ διαμαρτάνω τὸ ἀπο
τυγχάνω· γενικῇ ὁμοίως· καὶ τὰ ὀνόματα· ἁμαρτία καὶ δια
μαρτία καὶ ἐξαμαρτία· ἁμαρτάνω ἐνεστώς· ἡμάρτανον παρα
τατικός· ἁμαρτήσω μέλλων· ἡμάρτηκα παρακείμενος· ἥμαρτον
δεύτερος ἀόριστος· ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς γίνεται: Ἀμυγδαλῆ τὸ δένδρον·
ἀμύγδαλον ὁ καρπός· ἡ πόλις ἐν τῇ ἀρχῇ διδυμασθαι μὲ
λέγεται ἀμυγδαλέας: Ἀμφότεροι, ἐπὶ τῶν ἡνωμένης δὲ
ἀδελφῶν λέγεται· καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ τὸ παρ' ἄρθρου δέχεται:
Ἀμβλὺ τὸ λεπτὸν καὶ ἀσθενές· καὶ ἀμβλύνω ῥῆμα ὁμοίως·
ἐναντίον δὲ τοῦ ἀμβλὺ τὸ ὀξύ· ὡς λέγομεν ὁ ξίφος ὀξὺ ὁ
σφοδρός· ἀλλὰ καὶ ἀμβλὺς ὁ λεπτὸς καὶ ἀσθενής·
καὶ ὁ ἐξαδυνάμων· ἀλλὰ καὶ ἀμβλύω ὡς καὶ ὁ βαρὺς ἐναν
τίον τῷ ὀξύ: Ἀμείβω σημαίνει δύο· τὸ ἀντικαταλλάσσομαι·

τὸ ἀντιχαρίζομαι· ὅθεν καὶ ἀμοιβὴ καὶ ἀνταμοιβὴ ἡ ἀντίδοσις·
καὶ τὸ ἀνταποκρίνομαι· καὶ τὸ περὶ [illegible]· ὅπερ καὶ μετὰ τῆς προθέσεως λέ-
γεται· οἷον, παραμάθετε τὴν παιδικὴν ἡλικίαν· καὶ ἐπὶ μεταφορᾶς
[illegible]: Τὸ ἀντίσχει λέγεται μεταβατικῶς· ὡς τὸ, ἀντίσχει τὸν λύ-
βοτάνας· ἤγουν ἀναδίδωσι καὶ ἀναπέμπει· καὶ ἀμεταβάτως· ἡ
ἀντίσχει ἡ βοτάνη· ἀντὶ τοῦ ἀναδίδωσιν: Ἀναθυμίασις λέγεται καὶ
ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τῶν σωμάτων: Ἀν[illegible]μος, ἐνίοτε
μὲν ἐπὶ πράγματος κεῖται δυοῖν [illegible] ἔχοντος γενέσθαι· καὶ
διὰ τοῦτο καὶ [illegible] καλεῖται· ἐνίοτε δὲ κεῖται ἀρσενικῶς·
διὰ τοῦτο οὐδὲν κωλύει δύο τοιούτους [illegible] ἐν εὐλογ[illegible]
κεῖσθαι: Ἀναδίδωσιν ἀντὶ τοῦ ἀναβλαστάνει καὶ ἀναπέμπει·
ἐνίοτε δὲ ἀντὶ τοῦ παραδίδοσθαι ἢ προσθεὶς τὸ ἄλογον δηλοῖ: Ἄντρον τὸ
σπήλαιον κυρίως ἐπὶ τῆς ξηρᾶς· καὶ ἄντρον κυρίως ὑφ' ὕδατι τῆς
ἐπὶ δὲ θαλάσσης ὁ ἐναπομένων λίθος ὑπὸ τῶν κυμάτων λέγεται
σπήλαιον· ὁ δὲ [illegible] προβλής· ἢ ὑπὸ τοῖς κύμασι δὲ πέτρας,
λέγεται ὕφαλος: Ἀντίπαλος ἐπὶ παλαίστρας· ἀντίδικος
ἐπὶ [illegible]· ἀνταγωνιστὴς ἐπὶ παντὸς ἀγῶνος· ἀντίβιος ἐπὶ μάχης·
ἀντίτεχνος ἐπὶ τῶν ἐναντίως ἐχόντων τεχνιτῶν· ἀντίτυπον τὸ
ἀντικροῦον καὶ σκληρόν· ἀπὸ τοῦ τύπου· καὶ ἀντίτυπα τὰ μετα-
γεγραμμένα καὶ τὸν αὐτὸν τύπον ἔχοντα· ἀπὸ τοῦ τύπος: Ἀνὴρ
ἁπλῶς ὁ ἀντιδιαστελλόμενος πρὸς τὴν γυναῖκα· καὶ ἰδίως
ὁ ἀνδρεῖον ἔχων φρόνημα· καὶ ὁ ἐν τελειοτάτῃ ἡλικίᾳ· μέχρι
γὰρ ταύτης αὔξεται ὁ ἀνθρωπος· ἐντεῦθεν δὲ ἵσταται καὶ τετελειωμένην
ἔχει ἀκμήν· λέγεται ἀνήρ τις καὶ ὅταν λάβῃ γυναῖκα συγγενῆ τῇ
αὐτῇ· ἀπὸ τούτου ἀνδρεῖος, ὁ γενναῖος καὶ ἀνδρεῖον ἔχων φρόνημα·
καὶ ἀνδρεία γυνὴ ἡ ἀπὸ τούτου τοῦ σημαινομένου διὰ τὸ ἀφόβητον·
ἀνδρεία δὲ ἡ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἀνδρεία ἡ τῆς ψυχῆς ὁρμή, [illegible]
[illegible] δὲ ἀνδρός, νῦν δὲ περὶ τὴν [illegible]· οὕτως ἄρσεν ὁ ἀνὴρ [illegible]:

Ἄνθος τὸ τῶν βοτανῶν. ἀφ' οὗ καὶ ἀνθινὸς στέφανος ὁ ἐξ ἀνθέων· ὥσπερ χρυσίνος στατὴρ δηλονότι ὁ τοιοῦτος ἐκ χρυσοῦ. ἀλλὰ τὸ μὲν ἀνθινός, ἂν μὴ τὸ στέφανος ἔχῃ προκείμενον, ἀπλῶς ἐστί· τὸ δὲ χρύσινος μόνον ἀεὶ λέγεται. καὶ δηλοῖ νόμισμα ἐκ χρυσοῦ. ἀπὸ δὲ τοῦ τῶν βοτανῶν ἄνθους, λέγεται ἄνθος καὶ μεταφορικῶς καὶ τὸ χρῶμα· ὥσπερ παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ· τῷ τῆς ἰάδης ἄνθει ἐραίνεται· ἤτοι τῷ χρώματι τῆς ἰάδης. ἔστι δὲ ἰάδη βοτάνη τις. καθὸ λέγεται τὸ ἀνθοκρόκοισι πήναις παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ τό, οὔτε σε μὴ γνῶσιν ὧδ' ἠνθισμένον παρὰ Σοφοκλεῖ· ἀντὶ τοῦ κεχρωματισμένον:

Ἀνέχω ἐνεργητικῶς τὸ ἀναβαστάζω. καὶ ἀνέχομαι τὸ ἀναβαστάζομαι. οἷον, ἀνέχομαι τοῦ ἵππου. καὶ ἀνέχεται ὁ δῆμος τοῖς κίοσιν. ἀνέχομαι δὲ παθητικῶς τὸ ὑπομένω, αἰτιατικῇ. ἔστι δὲ οὗ καὶ γενικῇ· ὡς τό, οὐκ ἀνέχομαί σου τοῦ θράσους. ἀνέχω τὰς χεῖρας ἐπὶ πολλῆς. τὸ δὲ ἀνίσχειν, ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου λέγεται. καὶ ἐπὶ τῆς ἀναβλαστήσεως τῶν βοτανῶν. καὶ ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων:

Ἀνατολὴ ἐπὶ τοῦ ἡλίου. ἐπιτολὴ δὲ ἡ φανέρωσις τῶν ἄστρων, μετὰ τὴν κρύψιν τὴν ἡλιακήν. ὥστε ἢ καὶ ὀλίγον πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς φαίνεται ἄστρον, ἐπιτέλλειν λέγεται. μετὰ δὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου φαίνεται. εἰ καὶ ἐπὶ πάνυ πολὺ προχωρήσει ὁ ἥλιος. ὡς ἤδη ἐπιτολὴν ποιεῖσθαι ἀνατολήν: Ἀνάγεσθαι λέγονται οἱ ναῦται, ὅτε ἀπὸ τῆς γῆς εἰς πέλαγος ἔρχονται. κατάγεσθαι δὲ καὶ καταίρειν, ὅτε ἀπὸ πελάγους εἰς γῆν. λέγεται δὲ τὸ κατάγεσθαι καὶ μεταφορικῶς ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ τῶν ὁδοιπορούντων. ὅταν εἰς καταγώγιον ἔλθωσι. καὶ ἐπὶ τῶν φυγάδων. ὅταν εἰς τὴν ἑαυτῶν ὑπὸ τῶν ἀρχόντων πεισθῶσι:

Τὸ αὐταίρετον, κυρίως ἐπὶ τῶν αὐτεπιτασσομένων λέγεται [illegible] ἢ ῥάβδοις. ἢ τοιούτοις τισί. ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ γνώμης. καὶ τοιούτων τινῶν. οἷον, αὐταιρέτῳ γνώμῃ. καὶ κατ' αὐταίρεσιν μένος:

Ἀντιβαίνειν αὐτῷ [illegible] καὶ αὐτὸ τὸ ἀν-

ταυτὸν τῷ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀπατῶν. ἀνωφέλητος ὁ μὴ ὠ-
φελημένος. ἀνωφελὴς δὲ ὁ μὴ ὠφελήσας. ἀνατροφὴ ἣν ἀνα-
θρέψει τις τινά. ἢ ἣν ἀνατρέφεταί τις ὑπό τινος. ἄνοια ἡ
παντελὴς ἀφροσύνη. ἄγνοια δὲ ἡ περί τινος πράγματος ἀγνωσί-
α καὶ ἀγνοεῖν λέξιν. μετάνοια δὲ καὶ μετάγνοια ταυτόν. πλὴν ὅτι τὸ
μὲν μετάνοια, ἐστὶν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κοινοῖς. τὸ δὲ μετάγνοια,
παρὰ τοῖς ποιηταῖς. ἀνύω τὸ τελειῶ. καὶ ἀνύω τὸ μετὰ σπουδῆς
ἔρχομαι. οὐ μέλλειν χρὴ, ἀλλ' ἀνύειν. ᾧ ἐναντίον τὸ μέλλειν.
ἀνάπηρος, ἀνάπηρος, ἀνάπλεως, ὁ δι' ὅλου πεπληρωμένος.
ἀναβάλλομαι τὸ ὑποτίθεμαι. καὶ τὸ ἐνδύομαι. ἐξ οὗ καὶ ἀνα-
βολὴ ἡ περιβολή. καὶ τὸ μέλπω. ὡς τὸ, ὁ δ' ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.
ἀνάστασις λέγεται ἡ παρὰ ἀφανισμοῦ. οἷον ἀνάστασις πόλεως. καὶ
ἀνάστατον ἐποίησε τὴν ταύτης χώραν. καὶ ἀνάστασις ἐπὶ τῶν
πεσόντων. ὅταν ἀναστῇ. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκ θανάτου … ὅταν ὑπὸ θεοῦ
ἐγείρηταί τις … καὶ τὸ διπλοῦν τοῦ σημαινομένου. καὶ ἀνα-
νέστησεν ὁ Ὅμηρος τοῦ Ἀχιλλέως ἀπὸ τοῦ Πατρόκλου. ἀντὶ τοῦ ἐφ-
… ἐν αὐτοῖς ἔπεσεν ὅτι ἀνέστη. ἀνατίθημι ἐπὶ φορτίων …
… ἀνατίθεμαι δὲ τὸ ἀναβάλλομαι καὶ ὑποτίθεμαι.
οἷον, ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα. τὸ δὲ ἀνατλεῖσα τοῦ κατ-
θανεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ διάφρασιν … ἀπατῆσαι. οἷον
ὑπέρθεσιν ποιησαμένη τοῦ θανάτου. ἀντέχω σοι ἢ ἀντιποιοῦμαι.
ἀντέχομαι δὲ σοῦ ἢ ἀντιλαμβάνομαι. καὶ ἀντέχει τοῖς ἔθνεσι καὶ
ὅπως. ἀντέχει πρὸς τὰ ἔθνη. ἢ ἐναντίως διΐσταται. ἀναλγὴς
μὲν ὁ μὴ κρατούμενος νοσήματι. ἀνάλγητος δὲ ὁ τοῦ προσήκοντος
μὴ ἐπιστρεφόμενος. ἀνακωχὴ ἡ πρὸς καιρὸν ἀναβολὴ τοῦ πο-
λέμου. ὅτε εἰρήνη … ἀνακωχή
… τουτέστι τὰ αἰχμά. ἀνακωχὴ … ἀνοκωχή, ἀπὸ
μεταφορᾶς τοῦ … καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνδόσιμον … ἀπαυστί. καιρ…

9

Locus Sophoclis ἀνατλεῖσα τοῦ κατθανεῖν

ἐξ Καταβαθμός

διὰ λιποῦ τος: (Ἀ)ναβασμὸς καὶ ἀναβαθμός: (Ἀ)ναβάτης ὁ ἐπὶ ἵππου· καὶ ἀνέβη ἐπὶ τὸν ἵππον· ἐπιβάτης δὲ ὁ ἐπὶ πλοίου· καὶ ἐπέβη τῆς νηός(?)· καὶ ὁ ἐπὶ ζώου ὡς ἐπεβεβήκει(?) αὐτοῦ: (Ἀ)νὰ πρόθεσις, δηλοῖ τὴν ἄνω φοράν· οἷον, ἀνέρχομαι καὶ ἀνίσταμαι· ἔτι τὴν εἰς τοὐπίσω κάμψιν· ὡς ἀνέστρεψεν(?)· ἀνεπόδισα(?)· καὶ τὴν δευτέραν ὕπαρξίν τινος ἢ ἐνέργειαν· οἷον, ἀνεβίωσε· ἀντὶ τοῦ αὖθις ἦλθεν εἰς τὴν ζωήν. καὶ ἀνεκαίνισε τὸ πρᾶγμα· ἀντὶ τοῦ νέον ἀναβαλὼν(?) αὖθις ἡρμόσατο: (Ἀ)ξιῶ ποιεῖν τόδε· καὶ ἀξιῶ σε τοῦδε· καὶ ἀμφότερα ἀντὶ τοῦ ἄξιον κρίνω· καὶ τὸ παρακαλῶ· καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ μόνῃ: (Τ)ὰ εἰς αξ μάλιστα παραληγόμενα, καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς μακρὸν διατηρεῖ· οἴαξ οἴακος· βραχεῖα δὲ βραχύ· φύλαξ φύλακος: (Ἀ)ντὶ τοῦ ἀπ' ἀξιόλογος ἄνθρωπος καὶ ἀξιομνημόνευτος, ῥητέον ἄξιος λόγου· καὶ ἄξιος μνήμης: (Ἀ)παγγέλλω τὰ παρ' ἑτέρων εἰρημένα ἢ γεγραμμένα, ἀπὸ στόματος λέγω· καὶ τὸ λέγω ἢ φράζω ἀπὸ τῶν(?) εἶδον καὶ γινώσκω: (Ἀ)παλλάττω τὸ ἐλευθερῶ καὶ διαλύω· οἷον, δικ' ἀλλάνου(?) ἀπαλλάττεσθαι τῆς ἐφημέρου ζωῆς(?) μελλόντων(?)· ἀπαλλάττομαι δὲ τὸ ἐλευθεροῦμαι καὶ ἀπέρχομαι: (Ἀ)πορεῖ τις ἀντὶ τοῦ οὐκ εὐμηχανεῖ· καὶ ἄπορος ὁ μηχανὴν μὴ εὑρίσκων· ἄπορος δὲ ποταμὸς ὁ μὴ περάσιμος: (Ἀ)πέχω ἀντὶ τοῦ ἀπολαβὼν ἔχω· καὶ ἀπέχω τοῦ δεῖνος σταδίους τόσους· ἀντὶ τοῦ διΐσταμαι. ἀπέχομαι δὲ παθητικῶς βρωμάτων ἤτοι ὑπομένω(?) καὶ τῶν ὁμοίων· ἀφ' οὗ καὶ ἀποχή· οὐ δὲ ἐπὶ διαστήματος λέγεται, ἵνα ᾖ ἀπὸ τοῦ ἀπέχω: (Ἀ)παλὸς ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν· οἷον ἁπαλὰ βρέφη. καὶ ἁπαλὰ ῥόδα· μαλακὸς δὲ ὡς ἐπὶ κηροῦ. καὶ τῶν τοιούτων· καὶ ἀπὸ τοῦ βαίνειν(?) τὸ ἦθος καὶ λόγος· μαλάσσεται ὁ κηρός· καὶ ἦθος καὶ λόγος· καὶ σίδηρος ὑπὸ πυρός· ἢ χαυνοῦται καὶ ἐνδίδωσι· παρὰ δὲ τῇ θείᾳ γραφῇ, καὶ λόγοι ἁπαλοὶ ὑπὲρ ἔλαιον:

ἀπαγορεύω· ὀρθῶς ἀπηγόρευσα, ἀντὶ τοῦ ἐνδίδωμι· ἢ ἀπαγορεύω ἀπαγορεύω
τὸν νόθον υἱόν. ἢ ἀποκηρύττω. ἢ ἀπαγορεύω τὴν ἁμαρτίαν, ἢ ἀποτρέ-
πομαι· καὶ ἀπαγορεύω σοι τῆς δε τῆς τροφῆς, ἢ ἀποτρέπω σε ταύτης:
ἀποστρέφομαι βάρος, ἤτοι ἀποτίθεμαι. ἀποθοῦμαι καὶ ἀπο- ἀποστρέφομαι
θοῦμαι, τὸ ἀποδιώκω καὶ ἀποστρέφομαι. τὸ ἁπλοῦν, ἁπλοῦν
ἐπὶ μὲν τῶν ἀψύχων λεγόμενον, δηλοῖ τὸ ἀσύνθετον. καὶ ἔχει
ἐναντίον τὸ σύνθετον. ἐπὶ δὲ τῶν ἠθῶν καὶ λόγων, δηλοῖ τὸ ἀ-
ποίκιλον καὶ μὴ πολύτροπον. οἷον ἁπλοῦν ἦθος καὶ
ἁπλοῦς λόγος. ὧν ἐναντίον, τὸ ποικίλον καὶ πολύτροπον.
ἀπὸ τούτου τὸ ἐπίρρημα, τὸ ἁπλῶς. ὃ λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ καθό- ἁπλῶς
λου, τὸ δηλοῦν ἐν συλλόγῳ πολλὰ δηλοῦται: τὸ ἅπαξ, ἅπαξ
ἐπίρρημά ἐστιν ἀπαριθμήσεως. τὸ τετράκις. τὸ πεντάκις.
καὶ τὰ τοιαῦτα. λέγεται δὲ καὶ ἀπόλυτον οὐδὲν ἐπίρρημα κατὰ
ταύτην τὴν ἀκολουθίαν, τὸ οὐδ᾽ ἅπαξ. καὶ τὸ μὲν ἅπαξ,
ὅταν γίνηται ἀριθμῶν, φυλάττει τὸ αὐτὸ εἶδος. οἷον ἅπαξ
τὰ τέσσαρα τέσσαρα. ἅπαξ τὰ πέντε πέντε. τὸ δὲ οὐδ᾽
ἅπαξ, ὅταν γίνηται ἀριθμοῖς, ἀναιρεῖ αὐτόν. οἷον, οὐδ᾽ ἅπαξ
τὸ ἓν οὐδέν. οὐδ᾽ ἅπαξ τὰ τέσσαρα οὐδέν. οὐδ᾽ ἅπαξ
τὰ πέντε οὐδέν. ἀπαντᾶν καὶ τὸ ὑπαντᾶν καὶ τὸ ἔρχεσθαι. ἀπαντᾶν
ἀπαντᾶ μέν τις τινὶ οὐ προσέχοντι αὐτῷ. ὑπαντᾶ δὲ ἐπὶ βάσει,
ἤ τινι ὑπερέχοντι. τὸ ἀπαίδευτος, ἐπὶ ψυχῆς λέγεται ἀπαίδευτος
καὶ ἐπὶ σώματος. λέγεται ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀκόλαστος. κο-
λάζουσι γὰρ τοὺς παῖδας. ἢ μὴ κολασθεὶς ὥσπερ τὰ παιδαγωγούμενα.
[illegible] τοῖς ποιηταῖς, ὁ ἀπαίδευτος, καὶ ἀποφαυλότερος λέγεται.
οὐ μὴν πᾶς ὁ ἀπαίδευτος, ἀλλ᾽ ὁ κατὰ ψυχὴν μόνος. τὸ ἀπαλλάξ, ἀπαλλάξ
ἐναντίον τὸ ἐναλλάξ. λέγεται δὲ ἀπαλλάξ, ἐπὶ τῶν ἐγκειμένων
ἁπλῶς. οἷον, ἀπηλλάξατο τῆς λεοντῆς. καὶ ἐνηλλάξατο
τὴν ἀλωπεκῆν. τὸ δὲ ἀναλλάξ λέγεται, ἐπὶ τῶν ἀπολλ[illegible].

20

σαμένη ἢ ἐξ ἑλῶν ὀρμηθεῖσα· ὁ δὲ διάδηλος ἀποφεύγουσα τοὺς ἀλ-
γοῦντας ἢ ἐνδυομένη· λέγεται δὲ τὸ ἀποσπασθῆναι, καὶ ὅλως τὸ ἀνασπᾶν
ἀπὸ τῆς θαλάττης· ὡς ἐναντίον τὸ κατασπασθῆναι· οἷον κατασπᾶται
τις ἐς τὸν βυθόν· καὶ ἀνασπᾶται ἐκ τοῦ βυθοῦ. ἀποσπᾶν, τὸ βίᾳ
χωρίζειν τὰ συγκεκολλημένα· ἀνασπᾶν τὸ βιαίως ἀνελκύσαι· κατασπᾶν
τὸ βιαίως καθελκύσαι. ἀποστασίου δίκη ἐστὶ κατὰ τῶν ἀπελευθέρων
δεδομένη· ἀποστασίου δέ, ὁπότε μέτοικος ἐγκαλοῖτο, ὡς μὴ ἔχων
προστάτην. ἀποκήρυκτος παῖς, ὁ ἀποπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκ βληθεὶς
τῆς οἰκίας διά τινα αἰτίαν ἢ ἔγκλημα· ἐκποίητος δέ, ὁ δοθεὶς εἰς υἱοθεσίαν
ἄλλῳ ὑπὸ τοῦ πατρός· οὐ γὰρ ποιητὸν τοῦ δεξαμένου λέγουσιν.
ἀπέδραν ἐγώ, τὸ πρῶτον πρόσωπον. οὐχὶ ἀπέδρων· ἢ ἀπέ-
δραμεν ἡ μέση τῶν πληθυντικῶν· καὶ Ἀριστοφάνης ἐν ταγηνισταῖς· ἀπο-
διδράσκω· οὐκ ἀπέδραμεν· καὶ ἀπέδραν ἐκεῖνοι τὸ πληθυντικόν. ἀπο-
κηρύξαι, τὸ ἀποκηρύκειν ἀποδόσθαι· Μένανδρος· ἀπεκήρυξεν
αὐτὴν ἅπαν· ἢ ὑποκηρύκει ἐπὶ πώλησιν· ἐκήρυξαν δέ, ὥσπερ
εἴρηται. ἀπηρτωμένα, βουλόμενον ἐνεργητικόν· ἀπαρτῶ δὲ
τὸ ἀπαρξάμενον καὶ ὅσον ὁ αὐτῆς ἐργασίας αὐτοῦ· αὐτὸ τὸ ἀνα-
πληρῶ: τὸ ἀποστοράς, ἐνίοτε μὲν ἀπὸ αἰτίας τῆς γενικῆς
ἄρθρων σύνταξιν· οἷον ἀποστρέφεσθε τούτους· ἐνίοτε δὲ ἀπὸ αἰ-
τιατικῆς, εἰς αἰτιατικήν. τὸ ἀπάρχεσθαι παρὰ τοῖς ῥήτορσι,
τὸ ἀπαρχὰς ἀνατιθέναι δηλοῖ. ἀποπατεῖν καὶ ἐκκρί-
νειν, τὸ τὰ περιττὰ τῆς γαστρὸς ὑπάγειν· ἢ τὸ χέζειν· ἢ ἀποπατεῖν
τὸ χεζόμενον· τὸ δὲ καὶ τὸ χέζειν· ὡς τὸ ἐλθὼν ἄχρι ἡμέρα,
χέζε ὅπου θέλεις. ἀποσοπεῖ ὡς φρέατι πέσε, ὅτι οὐ προσεῖ-
πεν ὁ δοῦλος μὴ περιέχει ἔλαιον· ἀμφιβάλλω ὡς ταύτην ἐξέρχη.
ἀπείρω τὸ ἀποδημῶ· ἀπῆρον· ἀπῆραι· ἢ ἀπῆρκα. ἀπόλιτου.
ἄγω ἄξω· ἄγημοχα· ἠγμαι· ἦξαι· ἦκται· αὐτὸ τὸ ὄνομα· ἀπὸ
τοῦ ἀπολίτεω ἀπολιτεύω. ἀπορρήξασθαι ἀπορρήξομαι· ἀπὸ

ἀποσπᾶν
ἀποστασίου
ἀποκήρυκτος.
ἀπέδραν.
ἀποκηρύξαι
ἀπηρτω
ἀποστορά.
ἀπάρχεσθαι
ἀποπατεῖν.
ἀποσοπεῖ
ἀπείρω
ἀπόλιτου.
ἀπορρήξασθαι

ρώτατα. ἀπηρεάζειν. ἀποσφονδυλίζεις, τὸ ἀποκεφαλίζειν. ἀποσ[illegible] ἀποσ[illegible] ἀποσ[illegible] ([margin:] ἀποσφ[illegible])
[illegible] πρᾶον. ἀπεσόβουν. [illegible] ὀπίσω ἔλαβον. λήψομαι. [illegible] ὀπίσω ἀπο-
δόμενον. ἀποσφραγίζεσθαι [illegible] μορφὴ ἢ μετάληψη. ἀποκρίνομαι· διαχω- ([margin:] ἀποκρίνομαι)
ρίζω πρὸς τὸ λουκιανοῦ. τὰ παρ' ἐμοῦ αὐτῶν ἀποκριναμένους. ([margin:] ἀποκρίνω)
ἀποκρίνομαι [illegible] τὸ ἀποτυχὼν [illegible] ἀπὸ παιδός. [illegible] ἀποκρίνα
[illegible], ὁ πόσα λαμβάνει [illegible] ἀποκρίνομαι
[illegible] αὐτὴ λόγου. [illegible] ἀποδημεῖν [illegible] ([margin:] ἀποδημ[illegible])
[illegible] ὅταν τις ἐκ τῆς πόλεως, [illegible] ἀπὸ χώρας. ἐπιδη-
μεῖν [illegible] ἐνδημεῖν [illegible] τοῦ ἐναντίου. ἀπόπτου [illegible] ἀφεστῶτος. ἢ ([margin:] ἀπὸ πτοῦ)
ἀπὸ πτοῦ, ἀφ' οὗ διαστάσεις [illegible] μακράν. ἀπολαβών [illegible] ([margin:] ἀπολαβ[illegible])
σημείου λαβών. [illegible] ἀντὶ τοῦ [illegible] σημεῖον ἔλαβον.
[illegible] ἀπολαβών, ἀντὶ τοῦ ἀπολαβὼν [illegible] παρὰ Ἀριστοφάνει. [illegible]
ἀπολαβὼν [illegible] ἤτοι ἐκ [illegible]. ἀπαρτῆσαι κυρίως [illegible] ([margin:] ἀπαρτ[illegible])
ἀγχόνης καὶ ἐπὶ καταδίκων. οἷον, ἀπαρτῆσαι τὸν ἐπὶ θανάτῳ
καὶ ἀπαγχονίσαι [illegible]. ἢ [illegible] τὸ [illegible] τὰ χαίρε. [illegible]
τὰ χαίρε. ἤτοι [illegible] ἐπὶ [illegible] καὶ [illegible]
φαίνεσθαί τινα. ἢ [illegible] ἐν [illegible] κατὰ [illegible], [illegible]
τοιαύτην σημασίαν. [illegible] ἀπαιτούμενος [illegible], [illegible] ἀπαιτούμενος.
[illegible] ἢ [illegible], [illegible] ἀπαιτούμενος. ἢ [illegible] ἀλουκίαν,
[illegible] ἀπαρτίζειν, ὅταν [illegible] ἀπο- ([margin:] ἀπαρτί[illegible])
φασίν [illegible] καταδίκους [illegible] ἐρχομένου τῆς [illegible]. ἀπολο- ([margin:] ἀπολογ[illegible])
γεῖσθαι [illegible] ἀπολογοῦνται [illegible] ἀποσκευάζεσθαι. ἢ [illegible] κατηγορεῖ,
πρὸς [illegible] ἀπολογεῖ αὐτῷ [illegible] κατηγορουμένου πρὸς τὸ ἀπολογούμενον.
οἷον, [illegible] ἐπὶ [illegible], [illegible] κατηγοροῦσι [illegible] ἰσχύσαι
πρὸς ὑμῖν, [illegible] ἀπολογήσασθαι. ἀποφαίνομαι [illegible] ([margin:] ἀποφαίνομαι)
ἀποφαίνει [illegible] λέγω. λαμβάνεται [illegible], ἐπὶ [illegible] οἱ
ἀποφήναντο [illegible] καὶ [illegible] ψῆφον [illegible] ἢ [illegible]. καὶ τὸ
[illegible] ἀπόφασις. ἀπομνημονεύω [illegible], [illegible] ἀπο- ([margin:] ἀπομνημο[illegible])

11

ἀπορρώξ. ῥιπτουμένη, αἰτιατικ(ῆς)· ἀπορρὼξ, τὸ ἀπόκοπρον(?) καὶ
ὁ λεγόμενος σπαραγμός. ὁ ποιητικῶς ἀπορρὼξ λέγεται.
Ὅμηρος. Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ. Τὸ ἅπτομαι,
ἅπτομαι. λόεσσον ἅψασθαι ἀφήν. τὸ δὲ προσάπτομαι, τὸ ὑπ(ο)πτα-
μένως καὶ οἷον ἄκροις δακτύλοις ἅπτεσθαι. ὥσπερ τὸ
ψαύω ἢ προσψαύω. ἢ ἐπιζώννυμι(?) προσεπιζώννυμι. ἢ χρῶμαι καὶ
ἀπάτη. προσχρῶμαι. ἀπάτη, ἡ ὑφ' ἡδονῆς παραλογίσασθαι. καὶ ἀπατεῶ,
ἀπατεὼν δὲ ἀπατεὼν τὸ ἑαυτὸν πλανηθέντα, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς ἀληθείας
ἀρσεν. διαμαρτεῖν. ἄρσεν τὸ ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν παρ' ἀττικοῖς καὶ ταυτὶ
φρασὶ ὁ πτωχός. Ἀριστοφάνης· ὑμεῖς δὲ ἐρῶντες ἀργὸς ἦν· ἀργὸν τὸ λαὸν.
ἄργυρος. ἄξους ἄργυρος. στίλβον ποιητικῶς τὸ αὐτό. ἀργύριον λέγεται ἡ χρεία,
ἢ οὐσία τοῦ ἀργύρου ἢ τοῦ χρυσοῦ. ἀργύριον δὲ ἡ χρυσῆ, τὰ δὲ ἀσήμαντο-
ἀργαλέον. μένα σκεῦη. ἀργυρώματα δὲ ἢ χρυσώματα. ἀργαλέον τὸ μετέχον
ἄρρητον. ἄλγους. ὥσπερ θαρσαλέον, τὸ μετέχον θάρσους. ἄρρητον,
τὸ μὲν δέον ἀλλὰ μὴ ῥηθῆναι. καὶ τὸ μὴ ἄξιον ῥηθῆναι. τὸ δὲ μὴ ἄξιον,
ἢ ὡς ἀπόρρητον οὐκ ἔστιν ἄξιον λέγεσθαι, ἢ ὡς αἰσχρὸν. ἢ ὡς μυστή-
ἀρέσκω. ριον. ἄρρητον ὑπερβολικῶς, ἢ τὸ μέγα ἢ τὸ πολύ. ἀρέσκω σοι,
ἀντὶ τοῦ ἀρεστὸς αὐτῷ φαίνομαι. ἀττικοὶ δὲ μετ' αἰτιατικῆς. ὥσπερ
πλάτωνι. ἀλλ' ἦ μέλει αὐτὰ ταῦτα ἀρέσκει. ἀπαρέσκομαι δὲ τινί,
ἄρχομαι. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀποδέχομαι αὐτόν. ἄρχομαι τοῦδε. ἢ τὸ ἀρχὴν ποιοῦμαι
ὥστε τοῦ τοιούτου ποιήσεων, ἐφ' ἑπτὰ οὐδ' ἀπὸ τοῦ μέν. ἄρχομαι τὸ ἀρχὴν
λαμβάνω. ὥς ἐν τῷ ἀρχιεῖ ἀρξάμενος ὁ πόλεμος. ἄρχομαι ἢ δὲ ἐξουσιάζομαι.
ἀρδεύω. Τὸ ἀρδεύω, ἀπὸ τοῦ ἀρδεύειν. ἢ ἐπὶ τὸ ἀραιοῦν τὸ ὑγραίνειν καὶ τὸ ἀφανίζω,
ἢ δὲ ἄρδην ὁλοσχερῶς. ἔνιοι μέν, τὸ μετεώρως ἢ κούφως. ἔνιοι τὸ δὲ
ἀρπαγή. τὸ ἀφανιστικῶς. ἀρπαγή, ἡ μετὰ βίας ἀφαίρεσις. ἀρπάγη
τὸ ἀγκιστρον, διὸ οὐ φρεάτων τὰ ἀγγεῖα δὲ ἐξαίρομεν. ἀράχνιον
ἀράχνιον. τὸ ζῷον ὑφαντικὸν ἀρσενικόν. ἀράχνη δὲ τὸ ἀράχνιον τὸ ὕφασμα.
ἄρα. Τὸ ἄρα συμπέρασμα τέλειον, καὶ ἀντὶ μακροῦ λέγεται.

ἐστὶ δὲ τὸ μὲν ἀπόρρημα τι κάρα, μακρὰ δέ· τὸ δὲ σύμπτωμα,
οὐκ ἀναβραχύ. ἀρόσω μὲν ἀρόσω φασὶν οἱ ἀττικοί. ἀράσομαι γὰρ χαριτικὸν
ἤτοι εὐχή. ἀριστῶ μὲν ἀριστῶ, τὸ σωματίζω· ἐξουσιαστοῦ τὸ πράττειν·
ἀριστεύω δὲ τὸ ἀνδραγαθῶ. ἀρύομαι ὕδωρ. ἀρύτομαι δὲ κάλλιον, οἷον
οἶνος τὰ ὥσπερ τὸ ἀντλῶ. Τὸ ἄρα, μέση λέξις ἐστί. δηλοῖ γὰρ καὶ
τὴν κατάραν ἤτοι τὴν εὐχήν· ἔστι δὲ ὅτε καὶ τὴν βλάβην· ὥσπερ καὶ
τύχη ποτὲ μὲν τὴν εὐτυχίαν, ποτὲ δὲ τὴν ἀτυχίαν· ἢ δαίμων. ὁμοίως
ἠράσατο. ἅρμα ἑλληνικῶς τὸ ἐφ' ἵππων. ἅρματα δὲ λατινικῶς
τὰ ὅπλα. ἁρμόζει τὸ ἁρμόζον ἢ τὸ συγκοπτόμενον [illegible]. ἄρρην
καὶ ἄρσην· ἀττικοὶ τὸ [illegible] ἄρρην. ἀρκεῖ αὐτῷ τὸ ἱκανὸν εἶναι.
ἀρκεῖ μοι τὸ πρᾶγμα, ἀντὶ τοῦ ἱκανόν ἐστιν. ἐπαρκεῖ δὲ τὸ [illegible]
τοῖς δεομένοις [illegible]. ἀπαρκεῖ δὲ τὸ ἀποσβέσαι. ἀρι-
θμεῖν [illegible] ψήφου· μετρεῖν [illegible] ἐπιμελουμένου. [illegible]
ἀριστεῖα δὲ ὅσα ἐν πολέμων νικῶν· ἀριστεῖον τὸ δῶρον τὸ τῷ νικήσαντι
διδόμενον. ἄριστος ὁ κράτιστος ἐν [illegible] πράγματι, ἤτοι
[illegible] ὑπερβαλλόμενος. ἀριστεία δὲ ἡ εὐεργεσία. Τὸ ἀσπάζεσθαι καὶ
τὸ φιλεῖν. ποτὲ μὲν δηλοῦσι τὴν φιλικὴν διάθεσιν· ἀντὶ τοῦ χαίρειν
ἐναντίον τὸ μισεῖν. ποτὲ δὲ τὴν [illegible] εὐεργεσίαν. ὅπερ
[illegible] ἐναντίον. ἀστράπτει ὁ θεός, ἀντὶ τοῦ ἀστραπὴν
πέμπει· καὶ ἀστράπτει λίθος, ἀντὶ τοῦ λάμπει. ἆσθμα τὸ
ἀναπνοή. ἀέρος [illegible] ἀναπνεόμενος. ἀνέμου δὲ [illegible]
[illegible]. διαφέρουσι δὲ ἀλλήλων. τὸ μὲν
αὔραν, [illegible] ὀξύτερον πνεόντων [illegible]. τὸ δὲ ἄνεμον,
διὰ τῶν ἐν ἀέρι πνευμάτων· τὰ πνεύματα δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις,
ἐπὶ παντὸς ἀέρος κινηθέντος. ἀστὴρ καὶ ἄστρον διαφέρει.
ἀστὴρ μὲν γὰρ ὁ μονομερής· ἄστρον δὲ τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων
συγκείμενον. ἄστυ ἡ πόλις καὶ ἀστυνόμος ὁ πολίτης.
ἀστὸς δὲ ὁ πολίτης καὶ κωμήτης καὶ χωρίτης [illegible]· ὀξύνει

ἀττικῶς ἀσείζομαι ἐκ τοῦ σεισμὸς, τρέμω καὶ ἐπὶ καὶ παιζομένη ἀδόμενα. ἀττικισμὸς,
ἄτεχνος ἢ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων. καὶ ἀττικὸς ἡ χώρα αὐτῶν. ἄτεχνον, τὸ μὴ μετὰ
τέχνης ἢ εὑρέσεως γινόμενον. τὸ ἐναντίον, τὸ τεχνητόν. ἄτεχνον, καὶ
ὁ ἀργὸς καὶ μὴ ἐργαζόμενός τις. οὐ μὴν δὲ καὶ ἐντέχνως. τὸ ἐναντίον τὸ ἔντεχνον.
ἄτεχνος ἢ ὁ μὴ ἀληθῶς τεχνίτης. ἢ ἀδόξως μέν. [illegible]. τὸ ἐναντίον
ὁ τεχνικός. καὶ ἄτεχνος ζωὴ παρὰ τῷ θεολόγῳ, ἡ χωρὶς τῶν
ἄτε τεχνῶν συνισταμένη. τὸ ἄτε, ἐπίρρημά ἐστι, σύγκειμενον
ἀπὸ τοῦ α, ὑποτακτικοῦ [illegible] ἄρθρου, καὶ τοῦ τε συνδέσμου.
σημαίνει [illegible] ἀττικῶς. καὶ ἔστιν αὐτὸ τοῦ
ἀπελάθησαν [illegible] ἀπελάθησαν, οἱ [illegible] εἰς τὴν [illegible] καὶ ἀπελάθησαν
ἀτιμάω ἔργον. τὸ ἀθέμιτον καὶ παράνομον. ἀτιμάω ἀττικῶς, τὸ ἀ-
τιμοῦν πρῶτον. ὅμηρος. οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ᾽ ἀρητῆρα.
ἀτιμάζω δὲ [illegible] τουτέστιν, ἢ διὰ [illegible] λόγου ὑβρίζω. [illegible]
ἄττα τὸ ἔργου ὑβρίζω ἢ [illegible]. τὸ ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἅτινα, [illegible]
[illegible]. [illegible] τουτέστι τινά. καὶ ὑποτάσσεται
αὐθέκαστος [illegible]. αὐθέκαστος, ὁ ἀκοινώνητος. καὶ ἐν τοῖς καθ᾽ ἕνα ἀθη-
ἀριθμεῖσθαι. ἢ ὡς ἀπαξιῶν [illegible] διὰ τὸ νομίζειν αὐτὸν ἑαυτῷ [illegible]
αὐτὸ πάντων ἀρκεῖν, ἢ ὡς ἀντὶ τοῦ [illegible] ἔχων πρὸς τὰ ἐπιμελῆ
αὔξησις διὰ ἁπλότητα γνώμης. αὔξησις ἀντὶ [illegible]. αὔξη καὶ βλάστη
αὖθις ἐπὶ φυτῶν. αὖθις μετὰ τοῦ σ, τὸ πάλιν. αὖθι δὲ ἀντὶ τοῦ
ἀφίστασθαι αὐτοῦ, χωρὶς τοῦ σ. καὶ αὖτις μετὰ τοῦ τ, τὸ ὕστερον. τὸ ἀ-
φίστασθαι, [illegible] ἀντὶ [illegible]. [illegible]
ἄφενος [illegible] ἤτε πολὺν πλοῦτον, ἢ ὀλίγον. ἄφενος,
ὁ ἀπὸ τῶν ὡραίων πλοῦτος. [illegible]. ἀφ᾽ οὗ ἀφνειός.
ἀφανίζει ὁ πλούσιος τουτέστι τὸν πλοῦτον. ἀφανίζει ἀντὶ τοῦ ἀπολλύει
ἢ ἀφαιρεῖται διόλου. καὶ ἀφανίζει τὸ κρυπτόμενον καὶ μὴ φαι-
νόμενον. ὡς παρὰ τῷ φιλοστράτῳ. οὐχ ὡς ἀπόλλυται, ἀλλ᾽ ὡς
ἀφυλέστερον ἀφανισθεῖσα [illegible]. ἀφυλέστερον, [illegible].

ἀφέτης εἰς ἃ δὲ, ἡ ἀρχὴ τῆς ἱπποδρομίας. καὶ ἁπλῶς πᾶσα
ἀρχή. ἄφνω χωρὶς προθέσεως· ἐξαίφνης μηδὲ προσδοκήσαντος.
ἀφικνοῦμαι ἀντὶ τοῦ· ἢ ἐφικνοῦμαι ἅπτομαι. ὡς ἐκεῖ ἱκνοῦμαι
γενικῇ. ὁ δὲ ἀόριστος, ἀφικόμην. ὁ μέλλων ἀφίξομαι. ἢ ἐφίξομαι.
ἀφίξομαι ἀντὶ τοῦ ἐλεύσομαι. ἐφίξομαι ἀντὶ τοῦ ἅψομαι. ἀφί
εμαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐλευθεροῦμαι ὑπό τινος δοτικῇ. ἀφίεμαι ἢ
ἀντὶ τοῦ ἀφίσταμαι, γενικῇ: + +ἀρχὴ τοῦ β:~
Βάλλω ὕδωρ ἐς ἄγγος. καὶ βάλλω τὸν λίθον ἤγουν πέμπω. καὶ
βάλλω τὸν λίθον ἢ τιτρώσκω. ὅμοιον ἐκβάλλω τινὰ τις λίθον. καὶ
βάλλω τινὰ λίθω. ἀφ' οὗ βολὴ καὶ τὸ τοῦ πεμπομένου. ἢ ἐπὶ τῆς διαστή
ματος τοῦ βόλου. ἢ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ βέλους. ἀπὸ τοῦ τῆς βέλος. ἐπὶ
δὲ βέλος, τὸ πεμπόμενον. ἢ ἡ βολή. ἢ τὸ ἐκ τῆς βολῆς τραῦμα.
καταχρώμενος δὲ ὁ ὅμηρος λέγει. ὡς ἐπὶ τῶν ὠδίνων ἀλλὰ ἔχει βέλος
ὀξὺ γυναῖκα. ἀπὸ τοῦ βάλλω τὸ βαλῶ ἀπὸ τοῦ ἐκφαντοῦ. ὅπερ ἐστὶν οὐ
χρηστοῦ. γίνεται δὲ, ἀπό τε τοῦ μέλλοντος τοῦ βαλῶ, καὶ ἀπὸ τοῦ
ἔβαλον δευτέρου ἀορίστου. ἐστὶ δὲ ἐν τῷ πρώτῳ μόνον. οὐ γὰρ ἂν δέ ποτε
ἀλλαχοῦ ἐν τῷ πρώτῳ πληθυντικῷ ἢ τὰ βεβλήκατον, ἀπὸ τοῦ ἐκφαντοῦ
τοῦ τε μέλλοντος ἅμα καὶ ἀορίστου ἀχρήστου:· Βάλλομαι πρὸς ἐξ
ἐναντίας. ὡς τὸ βαλλόμενος φρονῶ. ἤτοι νοῶ. καὶ βέβλημαι ὡς
φρονῶ. Ἐμβάλλω φάραγγα ὕδωρ. ἢ ἐν τῇ φάραγγι.
ἐμβάλλω τὸ φάρμακον (?) ἐμβάλλομαι. Ἐκβάλλω ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. καὶ ἐκβάλλει
ὁ ποταμὸς εἰς τὴν θάλασσαν. συμβάλλω ὁ συναρμόζων. καὶ συμ
βάλλει ὁ πόλεμος. συμβάλλεται δὲ τὸ δὲ ἤτοι συλλογιζόμενος
καὶ νοῶν. προσβάλλω τὸ προσέρχομαι. ὁ δὴ προυμόνον
δοτικῇ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ εὑρηται. προβάλλεται τις τι.
ἤγουν προτίθησι. προβάλλεται δὲ μάρτυρα ἢ αἰτίαν.
οἷον προβάλλομαι νόσον. ἢ προφασίζομαι. ἀναβάλλω ὕδωρ
ἐκ πηγῆς. ἀναβάλλεται δὲ τις ὅ ὑπερτίθεται. ἢ ἀλληγορικῶς ἐν δέ. τῇ

13

βάλλεται ἐν ᾧ τις καθαίρεται· καταβάλλεσθαι δὲ θεμέλιον ἢ ἀρχήν.
ἢ σπόρον· ἢ χρέος· ἢ φόρον· ἢ τὰ ἐπικείμενα. διαβάλλεταί τις,
ὁ ὡς κακὸς ἀποδεικνύμενος· μεταβάλλεταί τις τι· ἤγουν ἐξ ἑτέρου εἰς ἕτερον
ποιεῖ. παραβάλλεται τόδε τῷδε· ἤγουν συγκρίνεται. παραβάλλεται δὲ τὸ
πλησιάζει καὶ τὸ ἀρχῆθεν τὸ παρακαλεῖ· δηλοῖ καὶ παραβολὴν εἰδικῶν.
παραβάλλω ἐστὶ καὶ ἐπὶ ἵππων· ὡς παρ' Ὁμήρῳ· παραβλήματα
ἀεὶ τῶν ἵππων τροφαί· παραβαλλόμεθα ἤγουν παρεξετα-
ζόμεθα καὶ συγκρινόμεθα· ἢ παρεχόμεθα εἰς κίνδυνον ὥς τί ποι. προσκείμενοι
παραβαλλόμενος· θυόμενος· παραβαλλόμενον τὴν ψυχήν·
ἢ κινδύνοις παραρρίπτων. ἀντιβάλλεται ἤγουν ἐξ ἐναντίας βάλλεται.
ἐπιβάλλεταί τις ἐπί τι ἤγουν ἐπινοεῖ· ἐπιβάλλεται δὲ τὸ ἐπὶ τινί
ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρεῖ. περιβάλλω τινί τι ἤγουν περιτίθημι.
καὶ περιβάλλω τινά, ἤγουν περιπτύσσομαι καὶ περιπλέκομαι.
καὶ περιβάλλει ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν νεφέλαις· ἤγουν ἐνδύει.
καὶ παρὰ Φιλοστράτῳ· περιβάλλων τοῖς πήχεσιν ἀνδρὸς
ὡπλισμένου. ἀντὶ τοῦ κυκλῶν τινά. ἀμφιβάλλω τὸ μὴ
φρένας σκοπὸν βάλλω τὸν λογισμὸν, ἀλλ' ἐστὶ διστάζω. ὅθεν καὶ ἀμφί-
βολος, ὁ ἐν δισταγμῷ γνώμης κείμενος· ἢ ἀμφίβολοι ἐν δισταγμῷ γνώμης.
ἀποβαλλόμενον, ὁ ἄκων ἀπέρριψα· ἀποβαλλόμενος δὲ, ὁ ἑκὼν
ῥίψας· ὑποβάλλεταί τις τινὶ λόγον ἀντὶ τοῦ ὑποτίθεται. ὑποβάλ-
λεται δὲ τὰ ἀλλότρια, ὁ ἰδιοποιούμενος· ὅθεν καὶ ὑποβολιμαῖος.
ὑπερβάλλω, τὸ ὑπερέχω ἢ ὑπερβαίνω. Βαλβίς· ἡ γραμμὴ τῆς
ὕσπληγος. ἢ ἄφεσις, ὅθεν ἀφίενται οἱ δρομεῖς. βατῆρα δὲ, ὅθεν ἅλ-
λεται ὁ ἀθλητής. Βαίνω τὸ πορεύομαι ἢ περιπατῶ. ἢ βέβηκα ἀντὶ τοῦ
πεπόρευται. ἢ ἀντὶ τοῦ ἵσταται. ἢ βάσις ἐπὶ πορείας ἢ στάσις. βέ-
βαθρον. Βάκχος, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου καὶ ὁ τῶν
ὀπαδῶν αὐτοῦ. Βαιὸς ἀντὶ ἀριθμοῦ καὶ ἀντὶ μεγέθους.
Βαλανεῖον τὸ ὅπου θέρεσθαι? λουτρὸν δὲ λέγεται, τὸ θερμὸν ὕδωρ.

βαλβίς
βαίνω
βάκχος
βαιός
βαλανεῖον

πρὸς τὸ λούσαι γυναῖκας. βασιλὶς ἡ βασίλισσα. Τόβριον, βασιλὶς
ἐν ἑτέροις λέγεται δυστυχής. ἐνίοτε δὲ ἐπὶ θύματος. βαρὺς ἐπὶ βαρύς
ἀτυχής, ὁ δύσκολος καὶ ἀγανακτῶν οἷον ἔχων. βαρὺς δὲ καὶ θύ-
ματος, ὁ βεβρυμένος ἢ δυσκίνητος. ποτὲ μὲν ὁ αὐτὸς βαρυνόμενον
δηλοῖ. ἢ ἐπὶ παθόντος λέγεται. ποτὲ δὲ τὸν βαρύνοντα. καὶ ἐν β
γίνεται ἐπὶ δηλώσιν. βάραθρος, ὁ βαράθρου ἄξιος. βάραθρον
δὲ, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. βέβηλον, πρόσιον, βατὸν
δέ. καὶ βέβηλος ὁ ἀνόσιος. ἀβέβηλον δὲ τὸ πρόσιον καὶ παντὸς
ἀλλότριον. ὡς αὕτως καὶ ἀβέβηλον, τὸ μὴ ἐμπεπτωκὸς ἐν ἐπιθυμίαις. καὶ ὁ
ἀδίκως θεωρεῖ. καὶ ὁ οὐ δεῖν ἐπί τι διελθεῖν ἢ πρᾶξαι δεῖ τινός:
Βεστιοπράτης ὁ ἐραστής. βέστια γὰρ τὰ ἱερὰ ἱμάτια δὲ
οὐ καὶ βεστιάριον κυρίως, ἐν ᾧ τὰ βασιλικὰ ἐνδύματα φυλάσσονται:
Βῆμα ἡ βάσις. ἢ βῆμα ὁ τόπος, ἐν ᾧ καθῆσθαι ὁ βασιλεὺς ἢ ὁ κριτὴς,
τοῦ πλήθους περιεστηκότος. Βία ἐστὶν, ἡ παρὰ φύσιν ὁρμή. βία
καὶ ἰσχύς. βίος ἡ τοιάδε ζωή. ἢ ὁ περὶ τὰ πολιτικὰ τῶν τοιῶνδε ζώων.
οἷον, τίς βίος τοιοῦτος μοι τρίβων. ἢ ἡ αὐτῆς ἐπιμέλεια θανάτου
ζωή. ὡς Εὐριπίδης. ἢ ὅταν μεθ᾽ ἀθανάτου ἢ βίον φέρει. ἢ ἡ
ζωή. καὶ βιὸς ὀξυτόνως τὸ τόξον. ἢ βίωτος βίος ὁ βεβιωμένος.
βίος, βιῶ τὸ ζῶ. ἐξ αὐτοῦ τὸ ῥῆμα ᾗ ἐστιν ἑτέρου βιῶναι. ἀρχῆς
μὲν οὔ παρὰ τὸ ἐν ἐνεστῶτι. κανονίζεται δὲ ἀπὸ τοῦ τὸ βιέσιον.
καὶ βιῶναι καὶ ὁ βίοτος. ὡς παρὰ τὸ ὀστάναι ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ τὸ
ἔγνων καὶ γνῶναι. ἡ ὁδύνη. ἔστι δὲ βιῶναι μὲν τὸ ζῆν. βιοτεύειν
δὲ τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τροφήν. παρὰ ὁ βίος μετὰ τοῦ
ἄρθρου, δηλοῖ ἐν αὐτῷ βίον ὁλόκληρον. παρὰ δὲ βίος χωρὶς τοῦ ἄρθρου,
δηλοῖ παντὸς ὁμοῦ τὴν διαφόρων βίων. βιοῦν μὲν ἐστὶ τὸ ζῆν.
ἀποβιοῦν δὲ τὸ τεθνηκέναι. βαῦνον λέγεται τὸ πῦρ. καὶ βαῦ-
νος ἡ τέχνη, ἢ διὰ τοῦ πυρὸς λυτρούμενον. βλέπω τὸ ἁπλῶς
ὁρῶ. ἢ τὸ ἐλπίζω. οἷον ἀς σε βλέπω. ἢ τὸ προορῶ. ὅθεν

14

καὶ βλέποντα λέγονται οἱ περιφανεῖς. καὶ οἱ ζῶντες. καὶ βλέπουσιν οἱ ὀ-
φθαλμοὶ ὅταν μὴ τυφλοὶ ὦσι. βλέπω καὶ τὸ θαρρῶ. βλέπω τὸ ὁρῶ
καὶ βλέπω εἰς τόπον. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ βλέπειν ἢ λέγεται περὶ τῶν ἐπιμε-
μεσιτευόντων τῶν εἰς περιθέσεως, οὐδὲν πλέον δηλοῖ εἰ μὴ τὴν
ἐνέργειαν τῆς ὁρατικῆς δυνάμεως. μετὰ δὲ ταύτης, ἐνίοτε μὲν ἀλλ-
ἀσυνδέτως. καὶ τὸ ἔργον αὐτὸ τελειούμενον τῆς γνώμης. ἐνίοτε δὲ ἤτοι διάνοιαν
οἷον εἰς σὲ βλέπω. αὐτὶ τοῦ εἰς σὲ ἐλπίζω. ἐνίοτε δὲ μέμψιν.
οἷον εἰς σὲ βλέπω τὸ δεινόν. αὐτὶ τοῦ σὲ μεμφόμενος. βλέπω καὶ
θεῶμαι ταὐτόν. ὁρῶμαι καὶ θεάσομαι μέλλοντες. ἐθεασάμην δὲ
ἄλλον, ἀόριστοι. ἐθεάθην δὲ ἐστὶ ὑφειμένον. βλάπτω τὸ βλάβω
ποιῶ. καὶ τὸ ἐμποδίζω. βδέλλα. ἀπὸ τοῦ βδάλλω τὸ ἀμέλγω. ἐξ
οὗ καὶ νεόβδαλτον γάλα, τὸ νεωστὶ ἀμελχθέν. περιβέβληται
ἢ περιβόλοις ἐστί. καὶ βέβληται. ἤτοι ἐμπέπτωκεν. βλύζειν
μὲν τὸ ἀναβάλλειν καὶ ἀναπηδᾶν. ἐξ οὗ καὶ μετροβλύτης.
βρύειν δὲ τὸ αὐξάνεσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ βλύζειν καὶ βρύειν, ποιαὶ
λέξεις εἰσίν. ἀπὸ τοῦ γινομένου ἤχου ἐν ταῖς ἀναβλύσεσι τῶν
ὑδάτων πεποιημέναι. βλοσυρὸς, ὁ πυρωπὸς ἔχων τοὺς ὀ-
φθαλμούς. καὶ βλέπων μάχιμος ὅμοιος, ὁ μαχίμους αὐτοὺς ἔχων.
βούλομαι τὸ ἀγαθὸς εἶναι. οὐδέποτε δὲ λέγομεν ἤπερ βούλομαι
ἐπὶ τῷ εἶναι μετὰ τοιοῦδε. βούλομαι δέ σε ἀγαθὸν εἶναι. ἢ καὶ τὸ πρῶτον.
βούλομαι τὸν δεῖνα πλουτεῖν. βουλὴ ἡ συνάθροισις τῶν βου-
λευτῶν. καὶ ὁ τόπος. βουλευτήριον. ἐν ᾧ συνάγονται οἱ βουλευταί.
ἐν ᾧ καθήμενοι οἱ βουλεύονται, καὶ ἡ βουλή. ἀφ᾽ οὗ δὲ τὸ λέγειν, λέγεται
βουλεύομαι. καὶ βουλή τὸ σκέμμα. βούλημα δὲ ἡ θέλησις.
βουλεύω τὸ θέλω. ἢ τὸ βουλὴν ἔχω. συμβουλεύω δὲ τὸ παραινῶ.
ὡς βουλεύω καὶ βουλεύομαι τὸ σκέπτομαι περί τινος πράγματος.
συμβουλεύομαι δὲ τὸ σκεπτόμενον ἄλλοις κοινοῦμαι. βοηθός
δὲ ἐν, ὁ συμφαντόμενός τινι εἰς παῦ βίον. ἔμβροος δὲ ὁ αὐτός. κύριος.

βλάπτω
βδέλλα
περιβέβλ.
βλύζειν
βλοσυ.
σημ. τὰς ἐξῆς :
βούλομαι
βουλὴ
βουλεύω
βοηθός

ὁ ἐκδικητής. ὁ λέγων παθορκικῶς(?) τὴν ἐκδίκησιν·
Βουλεύω καὶ βουλεύομαι. βουλεύσω καὶ βουλεύσομαι. βεβούλευκα, — βουλεύομαι
καὶ βεβούλευμαι. ἐβούλευσα καὶ ἐβουλευσάμην. Τῷ βραχεῖ ἐναντίον — βραχεῖ
τὸ μακρόν. καὶ τῷ ἐπὶ βραχεῖ ἐπιρρήματι, ἐναντίον τὸ διὰ μακρῶν.
Τῷ βραδεῖ ἐναντίον τὸ ταχύ, ἢ τὸ ὀξύ. καὶ ἐπὶ μαχαίρας καὶ ὀφθαλμῶν — βραδεῖ
λέγεται τὸ ὀξύ. καὶ ἐναντίον, τὸ ἀμβλύ. λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν μα-
χῶν ὀξέως ποιούντων. ἐναντίον τὸ γλυκύ. λέγεται καὶ ἐπὶ
φωνῆς. καὶ ἐναντίον τὸ βαρύ. λέγεται πάλιν τὸ βαρὺ καὶ ἐπὶ σταθμοῦ.
οὗ ἐναντίον τὸ κοῦφον. ἤτοι τὸ ἐλαφρόν. Βραβεῖς καὶ βραβευταί, — βραβεῖς
οἱ διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος, οἱ τὰ ἆθλα διδόντες. ἀφ' οὗ βραβεῖον
τὸ ἆθλον. Βρενθύεται· ἀντὶ τοῦ ἐπαίρεται. ἀπὸ τοῦ βρενθείου — βρενθύε(ται)
τοῦ μύρου. οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι, μύροις χρίεσθαι ἀγαπῶσι.
Βρύα τέλη(?)· μενίαι σὺ πολεῖτε(?). Βρυχᾶται· ὑποβάλλεται πληγαῖς, — βρύ(α)· βρυ(χᾶται)
ὑποβρύχιον τε. τὸ ὑπὸ τοῦ κύματος καλυπτόμενον. Βωμός, — βωμός
τὸ οἰκοδόμημα ἐν ᾧ ἔθυον. ἀπὸ τοῦ βαίνω(?) βωμός. ναοῦ
διέχων τοῦτον ναός. βωμὸς ἐν ᾧ τὰ ἅρματα ἐτίθετο.
ὡς παρ' Ὁμήρῳ, ἅρματα δ' ἂμ βωμοῖσι τίθει. ναὸς δὲ
ἴδιον, πᾶν τὸ οἰκοδόμημα ἐν ᾧ οὗ πρὶν ἔχει καὶ ὁ βωμός. πρόναον,
τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ. Τέμενος, ἐν ᾧ καθιδρύεται τὸ ἄγαλμα.
λέγεται δὲ τέμενος ἁπλῶς, καὶ ὁ ἀποκεκομμένος καὶ ἀνατεθειμένος
τόπος τινί. Βωμολοχία καὶ εὐτραπελία, αἱ ταῖς ἐπιτηδεύσεσι — βωμολοχί(α)
παιγνίαι, δι' ὧν κινοῦσι τοὺς ὁρῶντας καὶ ἀκούοντας,
εἰς γέλωτα :- + ἀρχὴ τοῦ Γ :
Γαμετὴ τῆς ἀνδρός(?), ἀντὶ τοῦ γαμουμένη. τουτέστι συνημμένος — γαμετή
τῇ γυναικί. ὡς ἐν τῷ. οὐ γαμέας, ζητῶ ἐλαφρότερον. καὶ γάμος
τινὰ μισοβαλικάς(?), ἀντὶ τοῦ ἀγαλλομένα(?)· ἦλθον
ἤχα(?). Γάλλοι οἱ ἀπόκοποι. Γαστὴρ ἡ κοιλία καὶ κλίνεται γαστέρος — γάλ(λοι) γαστήρ
καὶ ἀποκόπτω(?). ἀπὸ τοῦ ἐσθίειν. Γαστριμαργία. καὶ γαστρίμαργος

13

Quomodo illud intelligendum sit · γαστέρες ἀργαί & unde γαστρίμαργος dicatur ... & nota quod secundum hunc autorem legendum est γαστέρες ἀργοί

ὅτι πᾶσα γαστρίμαργος, ἢ μαινομένη καθόλου · ὥσπερ δ' ἔστι πρὸς τὸ γαστρίμαργη · ἢ ὁ ἀργὸς αὐτὴν κατὰ ταύτην φράσιν · ἢ τὸν ἀργὸν τῶν κρητῶν · γαστέρας ἀργούς · ἢ γαστρίμαργους · ὥσπερ καὶ λαίμαργος ὁ τὸν λαιμὸν μάργος ·

γενέθλιος · Γενέθλιος ἡμέρα ἐπὶ τῶν ζώντων · ἐν ᾗ ἕκαστος ἐγεννήθη · γενέσιος δὲ ἡμέρα, ἐν ᾗ τις [illegible] θνήσκει · γενέσια γάρ, ἡ διενιαύσιος ἐπιφοίτησις τοῦ τετελευτηκότος μνήμης · καὶ γενέθλια πληθυντικῶς, ἢ ἐν γεννήσει τινὸς τελουμένη ἑορτή · ὥσπερ τὰ μελίκρατα ἐν γάμοις · καὶ ἐγκαίνια, ἐν ἐγκαινισμοῖς · κατὰ τοῦτο ἐλέγετο καὶ χρόνια ἡ ἑορτὴ τοῦ χρόνου · ἐλευσίνια τῆς ὁδοῦ · καὶ τελωνία, ἡ ἐπὶ τελωνίᾳ ἡμέρα ·

γέννα · Γέννα μὲν καὶ γενναῖος καὶ ἀγεννής · καὶ γέννα ἡ γονή, δηλοῦν γένος δέ, ἐν ᾧ · ἴσθι δὲ ὅτι τὸ ἐγεννήθη ἐπὶ μόνων ἐμψύχων λέγεται · τὸ δὲ γεγονέναι, ἐπὶ ἀψύχων ·

γεγένημαι · γεγένημαι · Φίλος · ὃ δὴ ἐγένετό μοι τόδε · ἢ ἀληθῶς ἐγενόμην · γένυς ·

γένυς · γένυς, ὁ τόπος τῶν ὀδόντων · γνάθος δέ, ὁ τόπος ἐν ᾧ αἱ τρίχες · γένειας δέ, αἱ τρίχες ·

γῆ · γῆ ἢ ἁπλῶς γῆ · χέρσος, ἡ ἀνήροτος γῆ · ἄρουρα ἡ ἱεροδιαφόρος · χοῦς ἡ λεπτὴ γῆ · καὶ κόνις ὁ κονιορτός ·

γῆρας · Γῆρας γάλεώτου, τὸ δέρμα νοητέον · ἔοικε δὲ τὸ ζῷον ἢ τοῦτο ὄφεσιν · καὶ γὰρ ἐπὶ τούτων φαμὲν γῆρας ὄφεων · γηράσκοντες γὰρ οἱ ὄφεις, ἀποξύουσι τὸ τῆς λεβηρίδος πάχος ·

γίνομαι · γίνομαι παρ' ἐμοὶ ὁ δεῖνα · πρὸς γίνομαι ὡς ἐκ τοῦ · γίνομαι δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ · ἢ γίνομαι ἀγαθῶν παρὰ τοῦ χρησοῦ ·

γινώσκω · Γινώσκω ἐστι τινά · καὶ γίνωσκε πάντων τῶν κατὰ τὰ πράγματα · αὐτὰ τὰ πρακτέα · γνωρίζω δὲ τὸ ὀπτικὸν ἐπὶ τῷ · αὐτὸ τὸ γνώσεως · ἢ γνωρίζειν τοὺς ἐν τοῖς σφοῖς · ἢ ἀναγνωρίζω · ὅπερ εἴρηται ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σφῆλαντῶν λέγεται · [illegible] · γνωρίζουσι τὸ γινώσκειν, οὐκ ἐπὶ τῆς γνώσεως τῆς γλώσσης · ὅτι δὲ ἡ χρῆσις τοῦ γινώσκω, οὐ κανονίζομεν · γινώσκω · γινώσκεις · γινώσκει ·

τὰ αὐτίκα. ἰσομοιρίσω καὶ συγκόπτω· τὰ πλεῖστα, ἰσομοιρίσω ἰσοῦσι· γι-
νώσκω σύνεσιν· ἐγίνωσκον παρὰ τὸ ... γνώσομαι μέλλων. ἢ ἀπὸ τοῦ ... καὶ
... ἔγνων ἀόριστος. ἔγνωκα παρακείμενος καὶ οἶδα. οὐ γὰρ ... οἶδα. καὶ
πλεονασμῷ τοῦ ... συλλαβῆς οἶδα. ἢ ... οἶδα. γινώσκω
... διαγινώσκω τὸ διακρίνω. καὶ γινώσκω αὐτὸν καὶ ... — γεωργός
γεωργός μὲν κοινῶς ... γεωργὸς δὲ ... κοινὸν ὄνομα. ἢ διαιρεῖ,
ἢ ... φυτηκόμος. κηπουρός. ... — γλαῦκος
γλαῦκος οἶνος ὁ νέος οἶνος λεγόμενος μοῦστος. ... οἶνος. ... — γνώμη
... ὁ ... γλυκόμενος. γνώμη ἡ ...
καὶ λογισμός. γόητες κυρίως, οἱ ἐπῳδαῖς ... χρώμενοι — γόητες
ἐπὶ ἀνακλήσει τῶν κατοιχομένων. ἡ γοητεία, ἡ αὐτὴ ἀναγωγὴ τῶν
νεκρῶν γινομένη. ἀπὸ τοῦ γόος ὁ θρῆνος. ὡς ... μαγγανεία,
... ἐπίκλησις δαιμόνων ... ἀλλοποιῶν, πρὸς ἀγάπην τινὸς
ὑπόστασιν. γόνος καὶ γονή, τὸ σπέρμα τοῦ ἀνδρός. ... — γόνος
... καὶ θήλεια. καὶ τὸ ... χεῖρον καταστροφῇ,
ἀποτίκτει. ὥσπερ δὲ σπέρμα ... ὅσιος καὶ ἢ κρίθη.
... διότι εἰς τὴν γῆν ... οὕτω καὶ ὁ κατα-
βαλλόμενος πρὸς τὴν γεννᾶσθαι ..., τῆς γυναικὸς αὐχέ-
... ἀπὸ τούτου ... γόνιμον ... τὸ
... λέγεται ... ἐναντία γὰρ ... αὐτῶν ...
λέγεται, ... αὐτὸ ἀνὴρ ... παιδοποιεῖν δυνάμενος.
... αὐτὴ μὲν ... σπέρμα ... δυνάμενος.
... φυτὸν ... καρποφορεῖν, ... δυνα-
μένη. καὶ ἐπὶ ... ἐπιτηδείου, σπέρμα ... καὶ τρέφειν,
ἢ μὴ ἐπιτηδείου. καὶ αὐτὴ ... δυναμένου ποι-
... καὶ μὴ δυναμένου ... αὐτὴ βρέφος, ...
... ἢ μὴ δυναμένη. γράφω ... — γράφω
μάτων χαρακτήρ. ἢ τὸ ζωγραφῶ. ἢ τὸ ... ἀρχή.

γράμματα τὰ ἀεὶ ἐπὶ στηλῶν. γράφω καὶ τὸ ξέω. γράφομαι δίκην σου, παρὰ τὸ καθηγορῶ. παραγραφή, τὶς ὡς ἐν βιβλίῳ, παρὰ τὴν ὀρθὴν διαγραφήν. παραγραφὴ καὶ δὲ μαρτυρία. ἀντὶ τοῦ παράκρουσμα:
ἐπιγραφή — ἐπιγραφή τις ἐπὶ γράμματα γραφῶν. ἐπιγράφεται δὲ καὶ τὸ ἀνατίθημι. ἡ ὁμολογία. συγγραφή τις τινί, κοινωνία δὲ αὐτῶν τοῦ γραφῆναι. συγγραφαὶ δὲ, ὅτε τὰ κατ' ἐκεῖνον γινόμενα, γραφῇ παραδίδοται. διαγράφω δὲ τὸ διαχωρίζω. περιγράφω τὸ περιορίζω.
γῆρας — γῆρας ἀνθρώπων, αἱ χῆρες καὶ οἱ πόδες. ἀφ' οὗ παρ' ὁμήρῳ, ἀμφιγυήεις, ὁ περὶ τοὺς πόδας βεβλαμμένος. ἐπὶ τῶν τετραπόδων, οἱ πόδες.
γυμνῶ — γυμνὴ λέγεται μὲν καὶ ἐπὶ τοῦ φύλλου. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ἀνδρα. ἐπὶ δὲ τοῦ γυ, βραχύνεται. διὸ τὸ γυναῖκα. οὐκ ὀφείλει περισπᾶσθαι. ἀλλὰ μᾶλλον παροξύνεσθαι: + ἀρχὴ τοῦ δ.
δακρύω — Δακρύω ἐπὶ τοῖς δ. ἢ καὶ δακρυρροῶ τοῖς δ. ἢ δακρύω ἀντὶ τοῦ.
δάκνω — Δάκνω δέχομαι. ἔδακνον. δάκνομαι. δηχθήσομαι. δέδηγμαι καὶ ἐδάχθην. δασμὸς ὁ φόρος. ἢ ἀπὸ τοῦ δασμοφορεῖν,
δασμός — φράσει. αἱ ἀναδασμὸς δὲ ἡ ἀναμέρησις. δάζω τὸ μερίζω. ὅθεν καὶ ἀναδασμὸς ὁ μερισμὸς τῆς γῆς. ἢ δασμὸς ἡ ἐπώνιος ἢ ἡ φορά.
δαίς — δαὶς λαμπὰς ἡ δαδοῦχος παρὰ τῇ τῆς ἐσθῆς καὶ δαὶ τὴν δαΐ, ὡς ἐν ὀδυσσείᾳ. δάρη ὁ τετράχηλος. ὃς καὶ δαρεῖος λέγεται. ἀφ' οὗ
δάρη — ὁ περιδόρρεος κόσμος ὁ περιτράχηλος. δελεάζω τὸ ἀπατῶ
δελεάζω — αὐτὶ τοῦ δέλεαρ αὐτῷ περιτίθημι. ὁ δηλεάζων τὸν ἰχθύν, αὐτὶ τοῦ ἀπατᾷ.
δεξίωσις — δεξίωσις κυρίως, ὅταν ὑποδέχηταί τις τινά, τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα προτείνων. ἢ ἀπὸ τῆς ἀπλῆς, ἀντὶ τῶν χαρίτων
δεσπότης — ποιούμενος τινας. δεσπότης λέγεται πρὸς δοῦλον. κύριος δὲ πρὸς
δέω — ἐλεύθερον. τὸ δὲ δέω ἀντὶ μὲν τοῦ δεσμεύω, ἢ τὴν ἐκλείπομαι. ὡς τὸ πολλοῦ δέω. ἢ τὸ δέομαι ἐπὶ γ' προσώπου. ἐπὶ δὲ τὸ γ' δέητ. ἢ δέομαι. ἢ τὸ παρὰ ἡ χρεία ἐστί. θέμα δὲ ἀντὶ τοῦ πέφη.

μετὰ ἀποβολῆς· τὸ δὲ δὴ ἀντὶ τοῦ λοιπόν, μεταγενέστερον· οἷον, πάλιν καὶ δή· ἢ ἐν δὴ αὖ
μεταβάλλοντες· οἷον, ἐν δὲ δὴ συλλογισμοῖς ἢ σολοικισμοῖς· καὶ ἐν δὴ μεταβάσει,
ἀποδοτικὸν ἐστί· οἷον, ἐν δὴ τοῖς ἀνθρωποποιοῖς, ἀντὶ συνδέσμου·
δέομαι δὲ παρὰ γενικήν· [illegible] κανονίζεται δὲ οὕτως· δέω
τὸ δέομαι ἐν χρήσει· ὁ δεόμενος [illegible]· δέομαι·
δεῖ [illegible] ἐν χρήσει παρὰ γενικήν· ~~[illegible]~~ ἐδεόμην ἐδεόμην παρατατικὸς·
δεηθήσομαι μέλλων· ἐδεήθην [illegible]· δεδέημαι· τὸ δὲ δέομαι παρὰ
κανόνα, οὕτως· δέομαι· ἐδεόμην· δεήσομαι· δεδέημαι· ἐδε
ήθην· Δέδοικα ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι· δεδίττομαι δὲ τὸ ἕτερον, ἤγουν
ἐκφοβῶ. ἰστέον δὲ ὅτι ἐστὶ ῥήματα ἐν οἷς τῶν παρακειμένων λαμβά
νομεν ἀντὶ ἐνεστώτων· δέδοικα· δέδορκα· πέφρικα· οἱ
τούτων οὖν ὑπερσυντέλικοι, ἀντὶ παραδόχως τῶν παρατατικῶν
ἀξιοῦνται· ἐδεδοίκειν· καὶ ἐπεποίθειν· καὶ ἐπεφρίκειν· τὸ δὲ
δεδίττομαι, οὕτως καὶ κανονίζεται· δεδίττομαι· δεδίσομαι·
ἐδεδισάμην· Δεῦρο καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα καὶ ἀντὶ τοῦ ἄγε·
οὐδέποτε δὲ ἐπίρρημα· δηλοῖ δὲ κίνησιν καὶ στάσιν· δείκνυμαι
τὸ φαίνομαι· ἐνδείκνυμαι δὲ [illegible] ἐνεργητικῶς· δεσμὰ
δεσμὰ τὰ πέδαι· δεσμὸς δὲ [illegible] τινα [illegible]·
Δῆνος ὁ [illegible] ἀπὸ τοῦ δέος ὁ φόβος· δῆνος ὁ ἐπὶ τῆ
[illegible] ἀπὸ τοῦ δέον τὸ πρέπον. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δηνὰ ὀξυνό
μενον, ἐπανεβίβασε τὸν τόνον ἐπὶ τοῦ [illegible] παρὰ πᾶ
σιν· οἱ δὲ ποιηταί [illegible], ἀλλοίως ποιοῦσι· Δέσποινα λέ
γεται οὐ μόνον ἡ βασιλίς, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ οἴκου δεσπότις· καὶ
ἰδιωτικῶς κυρίαν φαμέν· Δέδια δέδιας δέδιε· τὸ
πρῶτον τῶν πληθυντικῶν οὐ δέδιαμεν· ἀλλὰ δέδιμεν· ὁμοίως καὶ τὸ
δεύτερον, δέδιτε· τὸ δὲ τρίτον, δεδίασιν· ὁ ὑπερσυντέλικος,
ἐδεδίειν. τὸ α΄ τοῦ πληθυντικοῦ, οὐκ ἐδεδίειμεν, ἀλλ' ἐδέδιμεν· ἐδέδιτε·
τὸ γ΄ ὁμοίως, ἐδέδισαν· Τὸ δῆν [illegible] πολὺ [illegible]

δέδοικα
δεῦρο
δείκνυμαι
δεσμά
δῆνος
δέσποινα
δέδια
δῆν

17

συναλοιφῆσαι. διὸ οὐκ ἐπὶ παντὸς λέγεται. φασὶ γὰρ ἐν τῇ ἑαυτῶν· δεῖ
δηλονότι μὲν ὡς ἔμπαλιν λέγειν· καθάπερ δὲ ἐκεῖνος ὡς εἴρηται. δῆλον δὲ οὐ γλώττης
τὸ δὲ διατὲ ἐν ἑτέροις, οὐ λέγεται· ὥσπερ δὲ ὂν γλώττης τόδε ἐλλείπει
τόδε, οὕτω καὶ τὸ πλῆθος δεξαμένης, οὐκ ἀπὸ τοῦ πλέον γίνεται. τὴν
ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπὶ παντὸς λέγεται· ἔφασαν γὰρ πλεῖον. πλεῖον μὲν τὸ ὅλον τόδε
τοῦ δὲ λέγεται. πλῆθος δὲ οὐδὲ ὅλον λέγεται. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ δὴ
καὶ τὸ πλῆθος, ἀντὶ τοῦ δὲ συνήθως τεθεῖσαι. τὸ δὲ πλῆθος ἀντὶ τοῦ πλέον, οὐ
δημῶδες· ὥσπερ τὸ δηλονότι, ἐν τοῖς χρησίμοις. ὥσπερ παρὰ ποιηταῖς· τὸ
δὲ οὐδέποτε ὀνομάζεται· τὰ δὲ ἐς ζε λήγοντα ἐπιρρήματα, ἢ ἀπὸ
αἰτιατικῆς τῶν ἑνικῶν γίνεται, πλὴν μόνοις τοῖς ποιηταῖς φησὶν ἐν χρήσει· οἷον,
οἶκον δέ· πόσον δέ· ἄλαδε· ἢ ἀπὸ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν· ἢ τὸ μόνον πλὴν
τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει, ἤγουν τὸ παρ᾽ ἡμῖν ἐν χρήσει· οἷον ἀθλίως ἀζε. μυκλώαζε·
θύραζε. ἐφ᾽ οἷς ἤγουν τοῖς πᾶσι δὲ [illegible] λέγεται [illegible] τὴν
ἀκολουθίαν. ἀρνεῖται δὲ ὁ τὸ ὄνομα ἐν χρήσει, διαθέραζε. [illegible]
[illegible] οὐκ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κοινοῖς, οὐδὲ τὸ θέραζε ἐστὶν ἐν χρήσει.
δυσδαιμονία, ὁ ἄλογος φόβος τῶν θεῶν. δημηγορῶ, τὸ μὲν συντάσσεται δοτικῇ
ἀγορεύω. ὁ δημηγόρος ὁ ῥήτωρ. ὁ δημαγωγὸς ὁ αὐτός. [illegible] δημα-
γωγία [illegible], ἀντὶ τοῦ [illegible]. διαστροφοὶ ὀφθαλμοὶ
τοῦ μαινομένου. ἢ οἱ βλέποντες πρὸ [illegible], ἢ πρὸς ἄλλα δοκοῦντες
βλέπειν. ἀποστροφοὶ δὲ οἱ ἀπεστραμμένοι. δίνη καὶ ἐπὶ ποταμοῦ λέγεται.
ὅθεν καὶ δῖνος, ξάνθος. καὶ ἀργυροδίνης ποταμός. ἢ χρυσο-
δίνης. ὁ βαθυδίνης. καὶ τὸ ῥεῦμα δὲ τοῦ ποταμοῦ λέγεται.
καὶ ἐπὶ ὕδατος ῥέοντος. [illegible] καὶ ἐσθίειν, ἐπὶ θαλάσσης.
καὶ κῦμα κυρίως ἐπὶ θαλάττης. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ πο-
ταμοῦ. δολιχὸν, τὸ μακρὸν [illegible].
δῖνος ἢ κύκλωσις [illegible]. ἀπὸ τούτου καὶ ὁ κύκλῳ στρε-
φόμενον σῶμα, δῖνος. οἷον, ὅπως. καὶ τὸ κυ-
κλικὸν μὲν σῶμα. οὐ μὴν δὲ στρεφόμενον [illegible] λέγεται.

ἀθλίως ἀζε
μυκλώαζε
θύραζε

δυσδαιμονία
δημηγορῶ
διαστροφοὶ
δίνη
δολιχὸν

διὰ τὸ κυκλικῶς τὰ ἄλλα στρέφεσθαι ἐν αὐτῷ. Διψῶ τὸ ἐπιθυμῶ
ἔχω, γενικῇ· ὡς τὸ διψῶ τοῦ οἴνου· διψῶ δὲ τὸ φθείρομαι ποθῶν, αἰτιατικῇ·
ὡς τὸ ἐδίψησέ σε ἡ ψυχή μου. Διαλέγομαι διαλέξομαι· διελέγμην
διελέχθην. Διατρίβειν τὸ ἐλλεσχηνεύειν καὶ παίζειν· διατριβὴ δὲ ἡ
εὐφροσύνη καὶ ἡ τέχνη· καὶ τὸ ἐνασχολεῖσθαι· καὶ ὁ τόπος. Δίκαιος
ὁ σὺν δίκῃ ζῶν· δίκαιος δὲ ὁ ἄξιος ἐπὶ τῶν ἐμφατικῶς. Διαβάλλω τὸ
φαυλίζω καὶ τὸ διαβαίνω καὶ διαπορθμῶ· οἷον, καὶ ἐραὶ διαβάλλοντες πλεῖ.
ὥσπερ καὶ ὑπερβάλλω τὸ ὑπερβαίνω. Διαφέρει τόδε τοῦδε· ἡ διαφορὰ
ἐστί· διαφέρεται δὲ ἀντὶ τοῦ μάχεται· καὶ διαφοραὶ αἱ μάχαι. ἀφ' οὗ δι-
άφορος ὁ ἐχθρός· καὶ διάφορον τὸ διαφορὰν ἔχον· καὶ διάφορα ὑφ' ἡμῶν
ἀντὶ τοῦ μάχη· ὡς ἔχει τὸ παρὸν περὶ οὗ· τοῦ φαύλου ἑτέρα μὲν ταῖς εὐθυμίαις,
ἑτέρα δὲ ταῖς πράξεσι· διάφορα δὲ πάντα καὶ μαχόμενα. Διαφέρει
τὸ ὡς κινδυνεύοντός τις ἤγουν ὑπομένει· καὶ διαφέρει τὰ σὰ ἐκ κλήσεως περι-
φροντίδος· ἢ διαφέρει μοι οὐδὲν ἃ εἰ ἐπιτήδειός ἐστιν ἐμοὶ καὶ προ-
σήκει μοι· ἀφ' οὗ ἀδιάφορος ὁ μὴ προσήκων μηδὲ οἰκειότατος τινι
ἔχων· καὶ διαφέρει ἥλιος σελήνης· διαφέρεται δέ τις πρὸς ἀδελφὸν
περὶ τοῦ πατρῴου κλήρου. Διαγνοίη· διδοίη· ἀλοίη· τὸ δὲ βιώη σημαί-
νοι διὰ τὸ βιοίη βιοῦντος· τὸ δὲ οὐ διαφέρον· ἐξ οὗ ὅπερ γίνεται ἀσω-
μάτου δωρεὰ εἰκότως· δώη δὲ ὑποτακτικοῦ ποιητικῶς. Δὶς δὶς καὶ τὸ ἐξῆς.
ἀπὸ τοῦ δισσάκις καὶ ἐξάκις γίνεται κατὰ συγκοπήν. Διαφθορά αἰδοῦς· μα-
λωτικὸν βαρβάρων. Διπλοῦς ἐπὶ μεγέθους· διπλάσιον ἐπὶ ἀριθμοῦ.
Δίδωσι τί ὑπό τινος ἀπλῶς. ἀπὸ δίδω δὲ τὸ χαριζόμενον· καὶ ἀπο-
δίδωμι τοῦ ἵππου ἐπὶ εὐεργετικῆς σημασίας ἢ ἀποπράσκω.
Δίσκος λέγεται ὁ στρογγύλος λίθος· ὅθεν καὶ δισκεύειν τὸ λίθον ἀ-
φιέναι καὶ ἔρριπτειν. ἀπὸ τούτου λέγεται δίσκος καὶ ὁ κύκλος τοῦ ἡλίου.
Διδάσκει τὶς φυλακήν. ἀπὸ δὲ διδάσκει δὲ ὅταν ἀφύλακτος ᾖ.
Ἐπὶ τὸ διαλέγεσθαι καὶ χρηματίζειν τοῖς θεοῖς λέγεται ἐπὶ θεῶν.
τὸ δὲ διαλέγεσθαι ἐπ' ἀνθρώπων, ὅτι ὁ ἐν δίκῃ ἐπ' αὐτῶν· φησὶ δὲ περὶ
θεῶν.

23

δίκη πρόσεστι κείσεσθαι ὥσπερ οἱ αὐτοὶ ἐκεῖνοι εἰσί· θέμις δέ, δικαιοσύνη δικά-
ζουσιν· ἤγουν οὕτω τὸ μὲν δίκαιον, ἐπὶ ἀνθρώπων· τὸ δὲ θεμιτόν, ἐπὶ θεῶν· τὸ δὲ ὅσιον,
ἐπὶ ἀμφοτέρων: Διφθερίας ἦθος· τὸ διφθέρινον· οὐ τὸ διεφθαρμένον·
Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις, διφθέρας τοῦ ὄρνιθος ἔχων· μιμούμενος ἀδελφοῦ(?)
ἐν δὲ ταῖς τῶν κόρων(?) διφθερίας· ὁ μικρός· διφθέρα ἢ λέγεται διφθέρα
ὅθεν εἰ διφθερίας ὁ μετὰ ποιμένος, ἀτεχνῶς σολοικισμός: Τὸ διαπρέπει
λέγεται μὲν μεταβατικῶς, μετὰ τῆς αἰτιατικῆς ἀεὶ προθέσεως· οἷον, δια-
πρέπει τόδε ἐπὶ τοῖσδε· ἤγουν διαπρέπων τούτων πρέπει· τουτέστι
παραβαλλόμενον πρὸς πάντα ταῦτα, ἀποκρύπτει αὐτά· καὶ ἀπρεπὲς
αὐτὸ μόνον δοκεῖ ἐν αὐτοῖς εἶναι. ἐπὶ πολλαῖς δὲ ἀεὶ διηγήσεσιν ἐν
ὀρθείᾳ ποιεῖται ταύτην τὴν μετάβασιν. καὶ οὐ δεῖ τὸ πεφθόν(?)· ὑπο-
θετικοῦ γὰρ τρόπου τινὰ δύναμιν ἔχει· δυνάμει δὲ ἄρχεται, διὰ τὰ
περιληπτικὰ τῶν ὀνομάτων· οἷον, τὸ χορός· τὸ δῆμος· τὸ πλῆθος· ταῦτα
γὰρ ἑνικὰ ὄντα τῇ φωνῇ, πληθυντικὰ τῇ δυνάμει εἰσί· λέγεται δὲ καὶ
μόνον κατὰ τὸ ζεῦγος(?) καθὼς καὶ τὰ ὑποθετικὰ εἴωθε: Διαπονεῖσθαι
ἐστί, τὸ περιττῶς καταπονεῖσθαι καὶ ἐνοχλεῖσθαι: Δίκτυον μὲν καὶ σαγήνη ἐστὶ
ἀμφίβληστρον, ἐπὶ τῶν ἁλιέων· ἄρκυς δὲ καὶ στάλικες, τὰ τῶν θηρατῶν:
Δίδομαι δίκην ἀντὶ τοῦ κολάζομαι· λαμβάνω δὲ δίκην ἀντὶ τοῦ τιμω-
ροῦμαι: Διίσταμαι τὸ διαχωρίζομαι· ἐξ οὗ καὶ διάστασις· καὶ διέστην
ἐπὶ ἔριδος μὲν ἀντὶ τοῦ ἀπὸ διαστάσεως καὶ τὸ ἐναντίον: Διαφωνεῖν λέγεται
τὸ μὴ ὁμονοεῖν· μὴ δὲ συμφωνεῖν· καὶ ἦλθον(?) ἐν ταὐτῷ(?) … χωρίζεσθαι ἢ διί-
στασθαι, διέστη ἀντὶ τοῦ διεχωρίσθης· Διαφωνεῖν λέγεται δὲ
ὅταν ἐπιχειρήσῃ τις ὑπὲρ δυνάμεων βοῆσαι· εἶτα μείνῃ ἄφωνος· οἷον τὰ
σχοινία(?) … τὴν δύναμιν ἐπιχειρούμενα βοᾶν· καὶ διὰ τὸ ἐνταῦθα
ἢ διὰ τὴν πλείονα ἔμφασιν: Δικάζω σοι, ἀντὶ τοῦ κρίνω· δικάζομαι δέ
σοι, ἀντὶ τοῦ μετὰ σοῦ κρίνομαι· παρὰ δικάζω δὲ οὐ γίνεται(?)· ἀντὶ τοῦ
δεχόμεθα τῷ δικάζω· ὅπερ ἐστί, τὸ ἀπὸ τῶν δικῶν λαμβάνειν· οἱ
δικασταὶ διὰ ψήφου δικάζουσι τὴν ἀλήθειαν· ἢ … Διαιτῶ· καὶ

διάγω ἕτερον· ὡς τό, ἀλλ' ὁ προστάτου χρόνος διῆγε μ' ἀεί: Διαλλάττω τὸ διαφέρω, γενικῇ· διαλλάττομαι δὲ τὸ φιλιοῦμαι· ὡς τό, διηλλάγησαν τοῖς φίλοις αὐτοῦ οἱ ἐχθροί· δοτικῇ: Διαβάλλω, τὸ διαβιβάζω τὴν γέφυραν ἔν τινι· καὶ διαβάλλω τὸ τελωνίῳ(?) τὸ διαβιβάζειν: Διαιτῶμαι κυρίως, ἐπὶ τῶν ἰατρῶν ὁ ἐλαζόμενος(?) τοῖς ἀσθενέσι· καὶ δίαιτα οὕτω καὶ διαιτῶμαι· ὅθεν ἐκδεδιῃτημένος ὁ ἀκόλαστος· καὶ διαιτῶ δίαιτα· καὶ συνδιαιτῶμαι τὸ συνδιάγω τινὶ καὶ συναναστρέφομαι:

Διὰ πρόθεσις ὅτε μὲν συντάττεται γενικῇ, δηλοῖ μεσιτείαν· οἷον, διά σου ἐποίησα τόδε· μεσιτεύοντος σοῦ δηλονότι· ὡς μὴ δι' ἐμοῦ ἀμέσως· ὅτε δὲ αἰτιατικῇ, αἰτίαν· οἷον διά σε ἐποίησα τόδε· σημαίνει δὲ ἐν τῇ συνθέσει, μέγεθος καὶ πλείονα ἔμφασιν· μέγεθος μὲν, οἷον, διάρρηξις· διακονία· διαστολή· πλείονα δὲ ἔμφασιν, οἷον διατείνομαι διανίσταμαι· καὶ ἐπαλλήλως ἐννοεῖ· δηλονότι τὸ ... διέρχομαι τοῦ δεῖνα τόπου: εἰσί τινα ῥήματα ὑπὲρ τὰς συζυγίας, ὄντα χωρὶς προθέσεως· εἰς ἃ τὰ ὑπὲρ ... ἐκείνων τὰ εἰ προσλάβωσι πρόθεσιν· οἷον, διακονῶ διηκόνουν· προσδοκῶ προσεδόκων· καὶ ἐπιστατῶ ἐπεστάτουν· ... τοῦ ἐπιστατῶ· δοκῶ δὲ τὸ νομίζω καὶ τὸ νομίζομαι· ὁ μέλλων δὲ τὸ δόξω, τὸ παθητικοῦ μόνον δηλοῖ· ὁ δὲ ἔδοξα ἀμφοτέρων, καὶ τὰ δύο: Δόρατα μὲν τὰ ἀκόντια· δοῦρα δὲ τὰ ἁπλῶς ξύλα· κλίνεται τὸ δόρυ τοῦ δόρατος· καὶ κατὰ ... δουρός· καὶ ἐκ ... τοῦ ὕδρος· ἔστι δὲ ποιητικόν· ... τὸ δόρυ· καὶ κλίνεται τοῦ δόρατος· ἀφ' οὗ ... ὡς ... καὶ λαμβάνεται γενική· καὶ κλίνεται ... κλίσεως· δόρυ δόρατος· ... τὴν ... δόρασιν· οὕτω καὶ ὕδωρ ὕδατος· ἔστι ... ὕδωρ ὕδατος· καὶ ὕδασι ὕδατος· καὶ κλίνεται ὡς ἔφαμεν:

Δουλῶ ἐμαυτόν· καταδουλοῦμαι δὲ τὸν ἑτέρου: Δόσις ἡ κατὰ τὸ δίδοσθαι· ἀπόδοσις δὲ ἐπὶ χρεῶν· μετάδοσις ... καὶ δοχῆς: Δοξάζω τὸ τιμῶ καὶ ὑπολαμβάνω· καὶ δόξα ἡ τιμὴ καὶ ἡ ὑπόληψις: Δραχμὴ ... νομίσματος ἀεὶ ... καὶ ... ἴσων ... δραχμαὶ δὲ ... τῶν ...

19

χυ ἐρβολον· δρᾶμα δὲ τὸ τῶν ποιητῶν· ἀπὸ τοῦ δρῶ τὸ πράττω:
ἔοικεν ὡς ὁ ἔχων δύναμιν δραμεῖν· δρομεὺς δὲ ὁ ἔχων εὐτρέπειαν
τοῦ τρέχειν· ὁμοίως καὶ βαδιστικὸς καὶ πυκτικὸς ὁ αὐτός·
δρόσος πύκτης δὲ ὁ ἐνεργῶν: Δρόσος ἄλλο καὶ ἔνδροσον ἄλλο· ἔνδρο[σον]
γάρ ἐστι σῶμα τὸ μετέχον δρόσου· τοιοῦτον καὶ ἐπὶ τῆς ὕλης καὶ τοῦ
ἐνύλου· ἔνυλον γάρ φασι σάρκα ἤ τι μετέχουσαν ὕλης· ὡς ἡ ψυχὴ μετέ-
χουσα τοῦ σώματος· δρόμος καὶ ἐπὶ τοῦ τρέχοντος καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπο-
δρῦν κειμένου τόπου τῷ βουλομένῳ τρέχειν: Δρῦν κοινῶς πᾶν δέν-
δρον ἐκάλουν οἱ παλαιοί· οὕτω καὶ ἀκρόδρυα πᾶσαν τὴν ὀπώραν·
καὶ δρυφάκτους οὐ μόνον τοὺς ἐκ δρυΐνων, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπὸ παντὸς
ξύλου· καὶ δρυπεπεῖς ἐλαίας ὁμοίως: οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τοῖς προσ-
τακτικοῖς ἀντὶ τῶν ὑποτακτικῶν ἀπαγορευτικῶν· καὶ τοῖς προσ-
τακτικοῖς ἀντὶ εὐκτικῶν· τοῦ μὲν οὖν προτέρου παράδειγμα τὸ Ἀριστο-
φάνους ἐν Θεσμοφοριαζ[ούσαις]· μὴ [illegible] τῆς [illegible] ἀκούσας·
τοῦ δευτέρου δὲ Μένανδρος· οἱ θεοὶ [illegible] αὐτὸν τὸν ποιήσαντα· τὸν
ἄλλον τρόπον καὶ δεῖ πάλιν· τὸ [illegible] ὁ [illegible] καὶ τὸ [illegible] δράσεις
δύνται [illegible]: Δύνται ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα· δύω [illegible] τὸ θέμα· ἀλλὰ καὶ [δυ]μ[ι]
δύω· ὡς πληθύνω καὶ πληθύω· κάλλιον δὲ τὸ πληθύω ἢ τὸ πληθυ-
ον. πληθύουσι [illegible]· δύω ποιεῖ [illegible] τὸ [illegible]· ὅτι
[illegible] τῆς εἰς [illegible] ἀσδύω· [illegible] τῆς [illegible], [illegible] τὸ [illegible]·
[illegible] ἐπιπληκτικόν· ἀπὸ [illegible] καὶ [illegible]
δύσβολος [illegible]: Δυσ[illegible] ὕπεις [illegible] καὶ [illegible] καὶ [illegible], χρήσιμον:
δύσμορος Δυσάμμορος ὁ κακοδαίμων καὶ πολυδυστυχής· ἀπὸ τοῦ δυσ τὸ κακόν, καὶ τοῦ ἃ τοῦ [illegible]
δύσκολος μένοντος τὸ αὐτό· καὶ τοῦ μόρος ἡ τύχη: Δύσκολος ὁ ἄπληστος καὶ
ἀφόρητος· δύσκολος δὲ [illegible] ὁ [illegible]· καὶ [illegible]
δύσκολον πρᾶγμα καὶ δύσκολον πρᾶγμα, τὸ [illegible] ὃ δυσχερῶς [illegible]
δυσπόρευτος γόμενον: Δυσ[illegible] ὁ [illegible]: Δυσόπτης ὁ δυσχερῶς
δυσόπτης δυσωπεῖ λέγει [illegible] ὁ [illegible] [illegible]: [illegible]

μετὰ ἀπαρεμφάτου· οἷον, δύναμαι χαίρειν πρὸς γενέσθαι· καὶ ἀπο-
λύτως· μέγα παρὰ τῷ βασιλεῖ δύναται· οὐδέποτε δὲ μετὰ μέλλοντος·
ἀλλὰ μετὰ ἀορίστου ἢ ἐνεστῶτος ἢ παρατατικοῦ: Δωρὶς διάλεκτος ἡ τῶν Δωρι-
έων· καὶ Δωριεῖς πῶς; ἡ ἀπὸ τοῦ γένους τῶν Δωριέων· ὥσπερ Ἑλληνὶς
ἡ ἀπὸ τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων: Δῶρον ἐπὶ πραγμάτων· δωρεὰ ἐπὶ
τιμῆς· ὡς τό, ἐφαίδρυναν αὐτὸν δώροις τε καὶ δωρεαῖς· ἔστι δὲ δωρεὰ τὸ
κατὰ χάριν διδόμενον· τὸ δὲ ἐπὶ μισθῷ λαμβανόμενον, μισθὸς λέγεται:
Τὸ εἰδέναι ἀντὶ τοῦ γινώσκειν, οὕτω κανονίζεται· γινώσκω ἐνεστὼς·
ἐγίνωσκον παρατατικός· γνώσομαι μέλλων καὶ ἐδήσω καὶ εἴδημι·
ἔγνων ἀόριστος· ἔγνωκα παρακείμενος· καὶ οἶδα· οὐ τὸ δεύτερον οἶδας· καὶ πλεονασμὸς
τῆς δὲ συλλαβῆς καὶ συγκοπῇ, οἶσθα· ᾔδειν ὑπερσυντέλικος καὶ δ'
γνώσειν· εἰδὼς μετοχὴ ἀπὸ τοῦ εἴδημι ὡς ἀρχῆς τοῦ καὶ συγκοπῇ·
ἀπὸ τοῦ δὲ εἴδω μέλλοντι κοινοῦ· καὶ ἔστι τῆς μετοχῆς εἰδυῖα, ἀδεῖν· ὀφεί-
λει γοῦν γράφεσθαι διὰ τῆς ο καὶ ι διφθόγγου· καὶ ἵνα μὴ συμπέσῃ τῷ
ἐκ τοῦ δὲ ἴδῃ καὶ πρόσχω, ἔστι καὶ ... Διάμετρος ἐστὶν ἐπὶ τῶν
κύκλων· εὐθεῖά τις ἠγμένη διὰ τοῦ κέντρου· καὶ ἐφ' ἑκάτερα τὰ
μέρη περατουμένη· καὶ εἰς ἴσα δύο τὸν κύκλον τέμνουσα· διάμετρος
ὀνομασθεῖσα, παρὰ τὸ διαμετρεῖν τὸν ὅλον κύκλον εἰς ἴσα καὶ δύο·
μόνη γὰρ αὕτη τοῦτο ποιεῖ· ἐπὶ δὲ τῶν τετραγώνων ἢ ἄλλως ἐπὶ τῶν τε-
τραπλεύρων, εὐθεῖά τις ἠγμένη διὰ γωνίας εἰς ἴσα δύο τὸ σχῆμα τέ-
μνουσα· λοιπὸν ὡς ἐκ διαμέτρου λέγονται τὰ πολὺ ἀλλήλων διεστη-
κότα· διότι ἐπί τε τῶν κύκλων ἐπί τε τῶν τετραγώνων ἐπί τε τῶν τε-
τραπλεύρων οὐκ ἔστι μείζων τομὴ τῆς κατὰ διάμετρον· ἐπεὶ δὲ καὶ ἡ
σαββάτου συμπίπτουσι καὶ ἡ ἀρτίου διαιρέσεις μονὰς καὶ πλῆθος ἐκ
διαμέτρου μέν ἐστι ταῦτα κακά· ἢ ἀλλήλοις ἐναντιώτατα· ὅμως
τιμαὶ δὲ τὴν ἀσέβειαν ὡς ὁμοίως κακά· τὸ γὰρ κακὸν ἐν ἀνα-
φοροῖς ὅμοιον κἂν ἐν τοῖς ἐναντίοις δεικνύηται.

Haec omnia desideratur in Codice Simpresso

2ω

ἴδω . irregulare

Ἔαρ ἔαρος καὶ ἦρος· ἔαρι καὶ ἦρι· ἔαρ· πάντως εὐχῆς ὄντος· πρὸ δὲ
τοῖς ποιηταῖς καὶ τὸ ἦρ· δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὸ πρῶτον καὶ τὸ αἷμα:
βουλήθεια καὶ ὀφειλήθεια μᾶλλον, ἢ ἠβουλήθη καὶ ὠφειλήθη: ἐγείρει
τις τὸν κείμενον· καὶ ἐπεγείρει τὸν ἐκθυμοῦντα· τοιοῦτον καὶ τὸ ἀνίστησι·
ἀνίστησι γάρ τις τὸν κείμενον· καὶ ἀνίστησι τὸν ἐκθυμοῦντα· ἐγείρει
δὲ ἐγείρει καὶ ἀνίστησιν ὁ Ὅμηρος τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ· ἢ
λέγει αὐτῷ ὁ πάνυ ἤδη· καὶ τοῦτο λέγεται καὶ τὸ γενναῖον· γενναῖος γὰρ
ἀνὴρ παιδεύει· καὶ γενναῖος ὁ Πλάτων τὸν ὅσιον· ἀντὶ τοῦ γεγεννῆσθαι
λέγει: Ἐγχειροῦμαι τὸ χεῖρας ἐπιβάλλω· ἐγχειρίζω δὲ τὸ εἰς χεῖρ(ας)
δίδωμί τινι. Ἔγημεν ὁ ἀνὴρ γυναῖκα· ἐγήματο δὲ ἡ γυνή· οὐχ
ἐγαμήθη· ἄχρηστον γάρ. Ἐγὼ τὴν ψυχὴν δηλοῖ· ἐμοῦ δὲ τὸ σῶμα·
καὶ περὶ ἐμὲ τὰ κτήματα. Ἐγγυῶ καὶ κατεγγυῶ, τὸ δίδωμι
κυρίως κόρην· ὥσπερ κατηγγύησε ταῖς ῥάβδοις σέβων· ἐγγυῶμαι δὲ τὸ πα-
θητικῶς, τό, τὸ ὑπισχνοῦμαι, καὶ τὸ λαμβάνω· ὡς ἔχει τὸ τοῦ Λιβανίου·
ἔγγυον ἐγγυᾶσθαι γάμου. Ἐγγύτερον ἐπίρρημα· ἔστι δὲ συγκριτικόν·
τὸ ὑπερθετικὸν ἔγγιστα: Ἐδίδαξα μὲν ἐγώ· ἐδιδαξάμην δὲ ἐκεῖνος
τοὺς εἰς διδάσκαλον ἔπεμψα· καὶ τὰ ἐπὶ τῆς δέσμης πρὸ ἔσχον πρὸς τὸ
διδαχθῆναι· καὶ Ἀριστείδης· οὐκ ἐδιδάξατο τοὺς παῖδας. ἀλλ' ἐδίδαξ(εν)
αὐτός· καὶ Ἀριστοφάνης· ἐδιδαξάμην μέν τοι σε ᾠδὴν μέλλειν· ἀλλ' ὁ
Σοφοκλῆς καὶ αὐτὸ τοῦ ἐφ' ἑτέρου· καὶ ἀστυνόμος ὁ ἐγὼ ἐδιδάξατο·
τοιοῦτον καὶ τό, ἔπηξα μὲν ἐγὼ ναῦν· ἢ δι' ἐμαυτοῦ κατεσκεύασα·
ἐπηξάμην δὲ διὰ τοῦ ναυπηγοῦ. τὰ ἐπὶ τῆς δέσμης ὁρισθέντα· οἷον, πήγ-
νυσι μὲν τὴν ναῦν ὁ τεχνίτης· πήγνυται δὲ ὁ ναύκληρος· τοῖς (ἐπί)πορ(ον)
δέ τι κἂν μὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν χερῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ φαίνω· ἔφηνα μὲν
γὰρ τὸ ἐδήλωσα· πέφηνα δέ, ἀντὶ τοῦ ἐφάνην εἶδε. Ἐννέα μὲν·
ἔνατος δέ· ἐννεακαιδέκατος δέ, ἃ καὶ τὸ ε τῶν ἀριθμῶν πανταχοῦ δεικνύ(ουσιν)·
ὁμοίως καὶ τέτταρα μέν· τέταρτος δέ· ἐνναέτης κοινοῦ ὁ ἐννέα ἐτῶν.

εἶναί τις χρόνος περὶ προξυπνίως: ἐνηδεῖν ὁ ν καὶ δασύνεται·
ἀπὸ γὰρ τοῦ εὐστίου· ἐὰν δὲ διὰ πλεονασμὸν τὸ ν, αἰολικῶς ψιλοῦται:
Εἶδος καὶ μορφή· καὶ ταῦτα διαφέρουσιν ἀπὸ τοῦ γένους· ἡ δὲ διαφορὰ
τῶν πραγμάτων· οἷον, ἄλλο εἶδος ἀνθρώπου καὶ ἄλλο ἵππου: Εἴδωλα ἐστὶ
φαινόμενα ἐν τῷ ἀέρι φαντάσματα· ἀπὸ δὲ ἀέρος τὸ φανῆναι ἀφανίζονται·
ἀσώματα οὔτω καὶ ἀβέβαια: Εἷλεν καὶ ᾕρηται τοῦ κατέλαβεν· ὡς τὸ
ζωοὺς ἑλεῖν· καὶ εἷλε τις τὴν δίκην ἀντὶ τοῦ περιέλαβεν· καὶ ἑλ-
αἴτιον τοῦ εἷλε ποιητικῶς· ἢ τοσοῦτον ἐφόνευσε· σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ
ἑλῶ τὸ λαμβάνω ἀρχῆς τοῦ ῥήματος, μόνος ὁ δὲ κλῆρος ... ἑλεῖν ἐστὶν
εὐχερέστερον· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἑλεῖν· ὁ μετὰ τῆς ἀνὰ προθέσεως,
σημαίνει τὸ φονεῦσαι· μετὰ τῆς περὶ τὸ ἐπαινέσαι· μετὰ τῆς ἀντί,
τὸ ἀντί τινος τόδε προκρῖναι· ὃ παθητικῶς λέγεται· οἷον αἱρεῖσθαι·
μετὰ τῆς περὶ τὸ ἐξ ἐπιπολῆς ἀποστερῆσαι· μετὰ τῆς ἀπό, τὸ
ἀπό τινος ἀφῃρηκέναι· μετὰ τῆς ὑπό, τὸ λάθρᾳ ὥσπερ λαβεῖν·
μετὰ τῆς ἐξ, τὸ ἐκβαλεῖν· καὶ μετὰ τῆς σύν, τὸ ὁμοῦ λαβεῖν: ὁ ε
αὐτὸ τοῦ εἷλε, καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ εὐχερέστερόν ἐστιν: Εἴρω τὸ πλέκω
δασύνεται· ἀφ' οὗ καὶ εἱρμός· καὶ ὅρμος ὁ περὶ τράχηλον κόσμος·
εἴρω δὲ τὸ λέγω, ψιλοῦται· ἔρων λέγεται ὁ ἔχων καὶ προσποιούμενος
μὴ ἔχειν· ἀλαζὼν δὲ ὁ μὴ ἔχων καὶ προσποιούμενος ἔχειν: Εἰσῆλθεν εἰς
τὴν οἰκίαν λέγεται μετὰ λόγον· τὸ γὰρ εἰσῆλθε, δηλοῖ μὲν τὸ εἴσω ἦλθεν.
οὐ μὴν καὶ ὅπη εἰσῆλθεν ὡρισμένως· διὰ τοῦτο ἐπάγεται τὸ εἰς τὴν
οἰκίαν ἢ εἰς τὴν πόλιν ἢ τοιοῦτό τι· καὶ οὐδὲ χεῖ φορτικόν: Εἱμαρμένη
καὶ πεπρωμένη τὸ αὐτό· καὶ μοῖρα ὡσαύτως· ἐλάμβανον δὲ αὐτὸ
ἐπὶ φυσικῆς καὶ καθολικῆς τινὸς διοικήσεως ἐν τῷ κόσμῳ· τύχη
δὲ λέγεται, ἐπὶ τῶν συμβαινόντων καλῶν ἢ κακῶν· μηδενὸς βου-
λομένου περὶ αὐτῶν· τινὲς δὲ τῶν ἑλλήνων, τὴν τύχην, τὴν αὐτὴν
ὀνόμασαν τῇ εἱμαρμένῃ· πρόνοια δέ ἐστι θεοῦ· ἀπὸ τοῦ προνοεῖσθαι.
ἐπεὶ δὲ τὸ εἱμαρμένη, ὄνομα μετοχῆς μέν ἐστιν, οὐ μετοχή· ὥσπερ καὶ τὸ ἐρώμενος·

ἐθν.. | εἶδος | εἴδωλα | εἷλεν | Θ | εἴρω | εἰσῆλθεν | εἱμαρμένη

Nomina participialia
ἐρώμενον
ἑκών
καύσων
ἄρχων

καὶ τὸ ἄρχων εἰδός τι· καὶ τὸ ἑκών· καὶ τὸ καύσων· καὶ ὅσα ἐξέπεσον
τοῦ ἰδιώματος τοῦ ῥήματος· ὅπερ ἔπαθον ταῦτα· τὸ μὲν εἱμαρμένη
καὶ πεπρωμένη ἐπεὶ παθητικὰ οὖσαι καὶ ὀφείλουσαι πρὸς δοτικὴν συν-
τάττεσθαι, ὡς τὰ παθητικὰ ῥήματα, ταῦται πρὸς γενικὴν λέγονται·
ἡ εἱμαρμένη γὰρ τοῦ δεῖνος λέγεται· καὶ ἡ πεπρωμένη τοῦ δεῖνος· τὸ δὲ
ἄρχων ἐπεὶ ὤφειλον ἐπίρρημα ἔχειν ἑπόμενον δηλοῦν τὴν ἀρχὴν
τὴν αὐτὴν [illegible] ὁποία ἐστὶν, ὅπερ ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα· οἷον ἄρχει τις δι-
καίως· οὐ γὰρ τὸ ἄρχειν δίκαιος, τὸ δίκαιος οὐ πρὸς τὸ ἄρχειν τείνει· ἀλλὰ
πρὸς τοὺς ἔχοντας τὴν ἀρχήν· τοῦτο ἐν ἰσοτιμίᾳ, ὃ ἐπίρρημα ἔχει ἑπ-
όμενον· ὅτε καὶ μετοχή ἐστιν· ἐν ἰσοτιμίᾳ δὲ, ὄνομα ἐπίθετον ἑπόμενον
ἔχει· ὅτε ἐξ ἀνάγκης ὄνομά ἐστιν· ὡς ἐὰν τις ἄρχων ἀγαθὸς ἐκράτει τῶν
μαχητῶν· τὸ δὲ ἑκὼν ἐπεὶ ὤφειλον ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεσθαι ὡς
τὰ τῆς θελήσεως παρ' αὐτὰ ῥήματα, οἷον, θέλω γράφειν, τοῦτο οὐδέποτε οὕτω
συντάσσεται· τὸ δὲ καύσων ἐπεὶ ὤφειλον μεταβατικὸν εἶναι ὡς τὸ
καίω, τοῦτο οὐ μεταβαίνει· ἔστι δὲ καύσων, τὸ πολὺ θάλπος. ὁ ἀδιώτης
ἀπὸ τοῦ εἰδέω εἰδὼς ἀρχὴ ἡ συνθέματος· καὶ ἐκ τοῦ ῥήματος μὴ
ἄδηλον· ὅπερ [illegible] ἢ μετοχὴ ἀδὴς ἀδεύτος· ἀρχὴ ἡ στα παρὰ τῶν
καὶ ἐκ τοῦ [illegible] κτικοῦ μόνον ἀδεῖν· καὶ ὑποτακτικοῦ ἐὰν εἰδῶ.
Τὸ εἶεν, ποτὲ μὲν ἐπίρρημα ἐστὶν ἀποθετικὸν καὶ προστακτικὸν τῶν εἰ-
ρημένων καὶ ῥηθησομένων· εἶεν· ποτὲ δὲ ὡς εἶπεν ὁ τοῦ λαερτίου· ποτὲ δὲ
ῥῆμα· ὡς τὸ, τὸν δ' αὖ εἶεν· κλίνεται δὲ οὕτως· εἴην· εἴης· εἴη· εἴητον
εἰήτην· εἴημεν· καὶ κατὰ συγκοπὴν ὁλικὴν εἶμεν· εἴητε· τὸ τρίτον δὲ
εἴησαν· ἀλλ' εἶεν· οὕτω πασῶν τῶν συζυγιῶν. τῶν τε βαρυτόνων καὶ
περισπωμένων καὶ τῶν εἰς μι, οἷα ἐστὶ καὶ κλίνονται· πλὴν ἐπὶ μὲν τῶν
βαρυτόνων καὶ τῶν εἰς μι συζυγιῶν, τὸ ἓξ τοῦ μόνου τρίτου πρόσωπον
συγκεκομμένως· οἷον, τύψειεν· τὸ δὲ πρῶτον [illegible] ποιεῖται ἰσ.
οἷον, τυφθείημεν· ἐπὶ δὲ τῶν περισπωμένων, καὶ τὰ δύο συγκεκομμένως·
οἷον, ποιοίη μὲν ποιοῖμεν. [illegible] ἐν προκειμένῳ τὸ ἀπαρέμφατον· καὶ εἰς [illegible]
τὸ ἀπαιτούμενον. [illegible] τὸ ὑπάρχειν· τὸ [illegible] ἔστι· τοῦ [illegible] ἐστὶ· τῷ δικαίῳ ἔστιν

ἐστόν· τοῦ πληθυντικοῦ ἐσμέν· ἐστέ· εἰσίν. σύνειμι ἀντὶ τοῦ συνυπάρχω· εἴσειμι
ἀντὶ τοῦ εἰσέρχομαι· ἔξειμι ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι· σύνειμι ἀντὶ τοῦ συνέρ-
χομαι καὶ ἀντὶ τοῦ συνυπάρχω· τοῦτο δὲ μετὰ δοτικῆς λέγεται· καὶ ἐπὶ τῆς
συνουσίας· πρόσειμι ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι· ἄνειμι τὸ ἀνέρχομαι·
κάτειμι τὸ ἐναντίον τούτου· δίειμι τὸ διέρχομαι ἤτοι διεξέρχομαι·
μέτειμι λόγοις· ἤ μετέρχομαι καὶ μέτειμι τὸν δεῖνα· ἤ κολάζω· πά-
ρειμι ἀντὶ τοῦ παρὼν εἰμί· ἔπειμι τὸ ἐπέρχομαι· πρόσειμι ἀντὶ τοῦ
προσέρχομαι· ἄπειμι τὸ ἀπέρχομαι: ἔκπληξις τὸ θαῦμα· κατά-
πληξις ὁ φόβος: εἰκάζω τὸ ὁμοιῶ· εἰκάζω τὸ ἐξ εἰκότος καὶ
στοχασμοῦ νοῶ· ὅθεν καὶ εἰκασμὸς ὁ στοχασμός· καὶ εἰκάσαι τὸ στοχά-
σασθαι· καὶ εἰκὸς ὡς εἰπεῖν εἰκάσαι: ἔργω τὸ κωλύω, ψιλοῦται·
ὅθεν καὶ ἀπείργω· εἴργω δὲ τὸ ἐν ἑρκτῇ ἐμβάλλω, ἤγουν εἰς δεσμω-
τήριον, δασύνεται· ὅθεν καὶ τὸ καθειργμένος· ἀπειργαθεῖν, τὸ τὸν
βουλόμενον ἅψασθαί τινος ἀποκωλύω· ἀνειργαθεῖν δέ, τὸ τὸν ἀρξάμενον
ἢ ὁρμῶντα τοῦ ἔργου καὶ ἀνιστάντα, ἀναστέλλω: εἰσποιῶ τὸ οἰκειῶ·
ὅθεν καὶ εἰσποιητὸς ὁ φύσει μὴ υἱός, τουτέστιν ὁ θετός: εἰς πρόθεσις,
δηλοῖ κίνησιν εἰς τόπον· οἷον, ἀπέρχομαι εἰς τόνδε τὸν τόπον· ἐν δὲ
τῇ συνθέσει, δηλοῖ κίνησιν ἐν τόπῳ· οἷον, εἰσέρχομαι· εἰσπαίω:
εἰσφέρειν ἐστί, τὸ κατὰ νόμους δοῦναι· χορηγεῖν δὲ τὸ ἀφειδῶς ἐπι-
διδόναι: ἐκτρέπεσθαι, κυρίως ἐπὶ ὁδοῦ λέγεται· ὅταν τὴν
ὁδὸν βαδίζων τις ὁδὸν καταλιπών, ἑτέραν βαδίζῃ· καὶ ἀπὸ τούτου
ἁπλῶς, ἐπὶ τῶν ἀπὸ τινος εἰς τι μεταπιπτόντων: ἐκλακτίζειν
ἐκλακτικὴ καὶ τὸ ἐκλακτίσαι, ἐπὶ τῶν ἵππων λέγεται κυρίως· καὶ ἀπὸ τούτου
καὶ ἐκλάκτισαν οἱ ἵπποι τὸν ἡνίοχον, ἀντὶ τοῦ κατὰ τόπον ἀπεποιήσαντο: ἐκεῖ,
ἐπίρρημα ἐστὶ τοπικὸν ἀναφορικόν· ἀνταποδίδοται δὲ τὸ ἔνθα
πρὸς αὐτό· τοῦτο δὲ ἅπαν τοῦ πρὸς τὸ ἐρωτηματικὸν τὸ ποῦ· λέγεται
γὰρ πρὸς μὲν τὴν ἐρώτησιν τὸ ποῦ, τὸ ἐκεῖ ἐστὶν ἀναφορικόν· πρὸς δὲ τὸ
ἐκεῖ, τὸ ἔνθα ἀνταποδοτικόν· οἷον, ποῦ ἐστιν ὁ δεῖνα; ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα.

ἔκπληξις
εἰκάζω
εἴργω
εἰσποιῶ
εἰς
εἰσφέρειν
ἐκτρέπεσθαι
ἐκλακτίζειν
ἐκεῖ

ἐκβάλλω

ἐκπτώσσω

ἑκάτερος

ἕκαστος

κεῖται δὲ τὸ ἐκ καὶ μετὰ ῥήματος στάσιν δηλοῦντος· τὸ δὲ ἐκ εἰς ὅ τι
ἐστὶ ῥῆμα δηλοῦν κίνησιν: ἐκβάλλω· ἐκβαλῶ· ἐξέβαλον· ἐκβέ-
βλημαι· ἐκβάλλομαι· ἐκβληθήσομαι· ἐκβέβλημαι· ἐξεβλήθην:
καταπτώσσειν μὲν καὶ ὑποκαταπτώσσει· καὶ ὑποπτώσσει· καὶ ὑπτώσσειν· ἄλλοθι δέ·
ἴσθι ὅτι τὸ ἐκ [illegible] οὐχ εὑρίσκεται παρὰ ῥήτορσιν: ἑκάτερος λέγεται,
ὅταν ὦσι δύο μόνοι· ἕκαστοι δέ, ὅταν πολλοὶ καὶ ὦσιν, εἰς δύο δὲ με-
μερισμένοι· τουτέστι λέγεται τὰ ἑνικὰ καὶ τὰ δυϊκὰ πληθυντικῶς
ἐκφερόμενα· σημασίαν δὲ ἔχει δυϊκήν· οἷον, ἑκάτεραι αἱ μερίδες· ἐπεὶ
γὰρ δύο σημαίνει καθ' ἑαυτό, πῶς ἐνδέχεται δηλῶσαι πληθυντικῶς· ὅτι
καὶ ἐπὶ πολλῶν φοιτοῦν συνοήσας· ἐπεὶ τὴν σημασίαν δύο τοῦ ἑκάστου λαμ-
βάνεται καὶ εἰς πολλά, ἐκ εἶναι ὡς ἔχειν ἑνικά· ὅθεν οὕτως ἑνικὰ τὸ
δυϊκὸν ἔχειν· τὸ δὲ ἕκαστος, ἑνικὸν καὶ πληθυντικὸν ἔχει· καὶ χωρὶς δὲ ἀριθ-
μητέον καὶ ἑκάτερα καὶ ἀμφότερα· καὶ ὅσα ὑπὸ ἀριθμοῦ· ἔτι δὲ καὶ
τὸ θηλυκὸν ὄθρον, εἰς τὸ προσηγορικὸν μεταχέε(?)· οἷον οἱ δύο αὐτοῦ· τὸ γὰρ
ἑκάτερον, εἰς τὸ αὐτοῦ· ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν ὑπεραναγόρευσιν· οὕτω καὶ
εἰς ἕνος ἑνὶ ἑνί· καὶ πλέον οὐδέν· μηδεὶς δὲ καὶ οὐδεὶς ἔχουσι
πληθυντικῶς· ὅτι τὸ μὲν εἰς ὑπὸ σημαίνει ἑνικόν, ἀδύνατον ἔχει
μεταχωρῆσαι εἰς τε δυϊκὸν καὶ πληθυντικόν· τὸ δὲ οὐδεὶς καὶ μηδεὶς
καὶ τὰ τοιαῦτα, κλίνεται καὶ εἰς πληθυντικόν. ἐκμαίνομαι ἐπὶ τοῦ
μανίαν ἔχειν· ἐκμαίνω δὲ ἕτερον αὐτὸ τοῦ εἰς μανίαν ἐμβάλλω:
ἔλαφος καὶ τὸ ζῷον· καὶ τὸ ὄρος αὐτοῦ: ἕλικες αἱ τῆς ἀμπέλου
ἀκρέμονες(?)· καὶ ἁπλῶς αἱ κυκλοειδεῖς πλοκάδες: ἐλπίζειν,
λέγεται ἐπὶ καλῶν· τὸ δὲ φοβεῖσθαι, ἐπὶ κακῶν· τὸ δὲ προσδοκᾶν,
ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀγαθῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ κακῶν· οἷον, ἐλπίζω ἀλλ'
ἀφορισθήσεσθαι· καὶ μετὰ ὀνόματος· ἐλπίζω ἀλεξίαν· φοβοῦμαι
τεθνήξεσθαι· ἢ φοβοῦμαι θάνατον· ἢ τοιοῦτό τι· προσδοκῶ ἀπαλ-
λαγήσεσθαι τῆς νόσου· καὶ μετὰ ὀνόματος· προσδοκῶ ἀπαλλαγὴν
τῆς νόσου· καὶ προσδοκῶ πείσεσθαι κακά· καὶ προσδοκῶ κίνδυνον:

ἐκμαίνομαι

ἔλαφος

ἕλικες

ἐλπίζειν

ἐλαία λύεται τὸ ξύλον· ἐλάα δὲ ὁ καρπός. Ἐλαύνω ἵππον· καὶ
ἐλαύνω σίδηρον· καὶ ἐλαύνω τοῖχον· καὶ ἁπλῶς ἐπὶ παντὸς πράγματος
εἰς μῆκος ἐκτεινομένου. Ἐλίσσω τὸ συστρέφω· καὶ ἀνελιξάμενος
τὴν βίβλον. ἀντὶ τοῦ ἀνοίξας. Ἔλυτρον τὸ σκέπασμα· κυρίως
δὲ ἐπὶ κυκλοτερῶν τινῶν· οἷον καρύων ἢ ᾠῶν· ἢ ἄλλων τοιούτων·
ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐλύω τὸ ὑποκρύπτω γίνεται· καὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον
βλέθρον· πᾶν ὅσον ἔλυτρον, τοῦτο ὀνομάσεις καὶ σκέπασμα· οὐ μὴν
πάντως σκέπασμα καὶ ἔλυτρον· οὐ γὰρ καὶ τὸ σκέφος. Ἐλεύθερος κατὰ
ψυχήν· καὶ ἐλεύθερος κατὰ σῶμα· ἀπελεύθερος δὲ ὁ ἀργυρώνητος
ὢν τὸ πρότερον, εἶτα ἐλευθερωθείς· ὁ δὲ ἐλευθέρων γονέων παῖς
καλεῖται· καὶ κλίνεται παρθένωνος. Ἐμποδὼν ἐπίρρημα ἀπὸ
τῶν ἐν ποσὶ κειμένων· καὶ ἐκκωλυόντων βαδίζειν· καὶ ἀπὸ τούτου
ἁπλῶς ἐπὶ τῶν ἐφ' ὧν τινος ἐμποδίζοντος· καὶ ἐμποδὼν αὐτοῦ
τοῦ ἐν ποσίν· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ. ἔστι δὲ ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦτα
ἐν εὐφράσει· ἤτοι ἐν ποσὶ ταῦτα ἐγγίστω. ἐκ ποδῶν δὲ ἐπίρρημα,
ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ποδῶν· καὶ ἐκ ποδῶν δυομένη λέγου· ἢ ἐκ
ποδῶν ἀρχῆς κεφαλῆς. Ἔμπνοος ὁ ζῶν καὶ πνοὴν ἔχων· ἤτοι
ψυχὴν ἔχων· ἔμπνοος καὶ ὁ ὑπὸ ἀνέμου ἐμπνεόμενος· πνοὴ
γὰρ ἡ ψυχή· καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ κίνησις. ἔστι δὲ τελείως ὁ ἔμπνοος
ἢ ὁ ἔμπνους· καὶ τὸ ἔμπνουν. Ἐμμελοῦμεν ἡ τοῖς ποιηταῖς ποι-
ήσειν ποιήσαι δεῖ. Ἔμπειρος ὁ ἔχων πεῖραν, διὰ δὲ τοῦ η ἔμπηρος
δὲ ὁ πηρῶς σεσημασμένος, ἢ ὁ πλάσκος τὶ ἀλλός. ὁ περιανάπηρος
τοῦ κάλλους. ἔμπυρος δὲ ὁ πεπυρακτωμένος λέβης, φιλοῦ.
Ἐμβάλλεται ὁ ἄρτος εἰς τὴν γῆν· ἐμβάλλεται δὲ καὶ τὸ τοιοῦτον εἰς τὸ
δυσχερέστερον. Ἡ ἐμμανὴς αὐτῶν ὑμῖν καὶ ἡ μανὴς καὶ ἡ ἐμμανής,
Ἀττικοὶ δὲ κωμικοί. διότι τὰ δὲ παθητικὰ δηλοῦσιν· ἢ ὅταν δὲ
ἀπὸ τῶν ποιητῶν καὶ πάσχη. πρὸς ἃ δὲ φέρεται εὑρίσκεις, ἐκεῖνο
πλαγίως λέγεται· τὸ δὲ εὐρύτοιον ἔχει τὸ δεῖν. οἷον, τύπτω

ἐγὼ δὲ σέ· οὐχὶ σοί· οὕτω καὶ τύπτω ἐμαυτόν· καὶ κατηγορεῖ ἐμαυτοῦ·
οὐχὶ κατηγορεῖ ἐμαυτόν· καὶ συλλαμβάνομεν ὅτι τύπτω ἐγὼ σαυτόν· ὅτε
τύπτεις σὺ ἐμαυτὸν ἢ ἑαυτόν· ἀλλ' ἐγὼ ἐμαυτόν· καὶ σὺ σαυτόν· καὶ
ἐκεῖνος ἑαυτόν· καὶ ὥσπερ τὸ ἐμαυτοῦ οὐ λαμβάνεται εἰς δεύτερον πρόσωπον
ἢ εἰς τρίτον, οὐδὲ τὸ ἑαυτοῦ εἰς δεύτερον ἢ εἰς πρῶτον· ἀπὸ τῶν γάρ·
ἐπὶ δὲ τῶν πληθυντικῶν οὐκέτι σύνθετα· ἀλλ' ἐν διαστάσει τίθενται· οἷον, ἡμεῖς
αὐτοὺς τύπτομεν· καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς τύπτετε· καὶ σφᾶς αὐτοὺς τύ-
πτουσιν· ἄρτι δὲ καὶ ἑαυτοὺς τύπτουσιν· ὅπερ ἀλόγως γέγονεν·
ἐν τούτοις δὲ τοῖς πληθυντικοῖς, ἐπειδὴ μία φωνή ἐστι τοῦ πρώτου προσώπου
καὶ τοῦ δευτέρου, ἔχει χώραν καὶ τοῦ τρίτου προσώπου λέγεσθαι ἐν τοῖς
τρισὶ προσώποις: ἐμοῦ τὸ πρᾶγμα, ὅταν ἐγὼ μόνος ἔχω· ἡμέτερον
δέ, ὅταν κοινὸν ᾖ πολλοῖς: ἔμπορος λέγεται ὁ πραγματευτὴς ἀπὸ
τοῦ πορίζεσθαι· ἀφ' οὗ καὶ μεγαλέμπορος· καὶ λογέμπορος· παρὰ
δὲ τῷ ὁμήρῳ, ὥσπερ ἐπιδημεῖν λέγεται τὸ ἐπ' ἀλλοδαπῆς οἰκίας τοῦτο ποιεῖν,
οὕτω καὶ ἐμπορεύεσθαι τὸ ἐπ' ἀλλοδαπὰς νήσους τοῦ πλουτεῖν ποιεῖσθαι· ἐξ οὗ
ἔμπορος ὁ τοιοῦτος· ὥστε, ἡ ἔμπορος ἐν κελεύθοις νηὸς ἐπ' ἀλλοδαπῆς:
ἐμφαίνεται δὲ τῷ πράγματι· ἢ διαδείκνυσιν ἐν ἐκείνῳ ἐμφαίνει· καὶ
αὐτῷ, ἐμφαίνοντος, ἢ ἐν προόψει διαδείκνυσιν ἐν τῷ πράγματι:
Τὰ παρὰ τὸ σθένος καὶ γένος ὀνόματα σύνθετα, κύρια μὲν ὄντα, προ-
παροξύνεται· οἷον, δημοσθένης· αὐτοσθένης· διογένης· θεογένης· ἐπίθετα
δὲ ὄντα, ὀξύνεται· οἷον, μεγασθενής· ἀσθενής· μονογενής· εὐγενής· (Δημοσθένης / μεγασθένης)
κατὰ ταῦτα καὶ ἀριστοφάνης· καὶ μηνοφάνης προπαροξύνεται κύρια ὄντα·
ἀφανὴς δὲ καὶ περιφανὴς καὶ διαφανής, ὀξύνεται ὡς ἐπίθετα καὶ συντελού-
μενα· ὡς ταῦτα μὲν κύρια, ἀπὸ τοῦ φαίνειν εἰσί· τὰ δὲ ἐπίθετα, ἀπὸ τοῦ
φαίνεσθαι· πάντα δὲ προπαροξύνεται εἴτε κύρια εἰσίν, εἴτε ἐπίθετα· οἷον
ἄφαντος· περίφαντος· διόφαντος: εὔαρχος ἂν τὸ τοῦ προαρχομένου
ἀπ' ἐκείνου καὶ μὴ ἀπὸ ἐληλυθότος· οἷον, εὐάρχως διελεγόμην:
Τὸ εὔδροσον· τὸ ἥμερον· τὸ ἄλλοτον· τὸ ὕμερον· καὶ ὅσα δὲ προπαροξύτονα

ἐν συνθέσει αὐτῶν τῆς ἐν προθέσεως, μίαν ἔχουσιν ἀκολουθίαν· καὶ ταὐτὸ δύνανται τοῖς μετὰ δοτικῆς(?)· ἔνδροσον γὰρ τὸ ἐν δρόσῳ· ταὐτὸν τὸ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἔνθρονον(?)· καὶ ἔμμουσον τὸ ἐν μουσικῇ καὶ ῥυθμῷ· καὶ ἔλλοβον τὸ ἐν λοβῷ· καὶ ἔμμετρον τὸ ἐν μέτρῳ: Ἔννοια ἀπὸ τοῦ ὁ ἔχων νοῦν· καθόλου δὲ τῶν παθῶν(?) ... ἔννοια· κατεχρήσαντο δὲ τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ συνετοῦ καὶ φρονίμου: Ἐν· ἐν πρόθεσις ὅτε περὶ ῥήματος σύγκειται, κίνησιν ἔχοντι, ἐνίοτε μὲν τὸ ἔνδον δηλοῖ· ὡς τὸ ἐμπίπτειν καὶ ἐμβαίνειν· ἃ δηλοῖ τὸ ἔσω ἔρχεσθαι· ἐνίοτε δὲ δείκνυσι τὴν κίνησιν τοῦ ῥήματος εἴς τινι, ὡς τὸ ἐμβλέπειν· ἔστι δὲ τὸ ἐμβλέπειν, τὸ εἴς τινι ἱστᾶν τὸ βλέμμα· καὶ μὴ ἀποπλανᾶσθαι(?) ἔνθα καὶ ἔνθα: Ἐνέγκω ἀορίστου· καὶ ὁ μέλλων ἀεὶ τοῦ(?)· αὐτὸ δὲ τὸ φέρω· ὁ μέλλων οἴσω· ὁ α' ἀόριστος ἤνεγκα· ὁ β' ἀόριστος ἤνεγκον· ἀπὸ τούτου δὲ ἀπαρέμφατον ἐνεγκεῖν· καὶ ἐνέγκω ἀπὸ τοῦ προστακτικοῦ· τὸ προστακτικὸν ἔνεγκε· τὸ β' ἀπὸ τοῦ προσώπου ἐνεγκάτω· ὥσπερ τὸ εἰπάτω· τὸ εὐκτικὸν ἐνέγκοιμι· καὶ ἐνέγκαιμι ἀπὸ τοῦ προσώπου· τὸ ὑποτακτικὸν ἐνέγκω· ἡ μετοχὴ ὁ ἐνεγκών· τοῦ μέσου τὸ παθητικοῦ ἀορίστου· ὁ α' ἀόριστος ἠνεγκάμην ἀπὸ τοῦ ἔλαβον· τὸ ἀπαρέμφατον ἐνέγκασθαι· τὸ προστακτικὸν ἔνεγκε· τὸ εὐκτικὸν ἐνεγκοίμην· ἡ μετοχὴ ὁ ἐνεγκάμενος: Ἔναυλον τὸ μετέχον αὐλημάτων· καὶ ἔναυλον τὸ ἐν οἴκῳ καὶ ἐφέστιον· ὥστε τὸ ἔναυλος ἢ θυραῖος· ἤγουν ἐντὸς τοῦ οἴκου ὢν ἢ ἐκτός: Ἐνδίδω· ἐνδίδωσι· ἐνέδωσαν ἄλλοι· ἐνέδωκα καὶ ἐνδέδωκα, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνδίδημι(?) ...: Ἐνεστηκὼς ἄμεινον(?) ποιητικὸν ὅτι ἐν ἐμμονῇ(?) ἢ ἐκ μέρους(?): Ἐνέβαλεν αὐτῷ(?) θνησιδίαν(?) οὕτως ἔλεγον οἱ παλαιοί: Ἐν· ἐν πρόθεσις δηλοῖ τὸ ἐπὶ καὶ τὸ ἐντός· οἷον, ἐν δὲ λίθοισι μάχονται· ἤγουν ἐπάνω λίθων· καὶ ἐν τῷ οἴκῳ ἐστίν· ἤγουν ἐντὸς τοῦ οἴκου: Ἐνεαρίσαι(?) τὸ ἦρός που διατελέσαι· ἐνχειμάσαι δὲ, τὸ χειμῶνος· ἐνθερίσαι δὲ τὸ θέρους· τὸ δὲ μετοπωρίσαι, ἄχρηστόν ἐστι: Τὸ ἐνταῦθα, ὑπὸ τοῦ προσώπου νοεῖται·

οἷον, ἐνταῦθα, ἐνθάδε· ἀμέλει. τὸ δὲ αὐτοῦ, δηλοῖ τρόπου· τὸ δὲ ἐκεῖ, ἐξ
δηλοῖ στάσιν ἐν τῷ τόπῳ(?)· τὸ δὲ ἐνθένδε, δηλοῖ κίνησιν ἀπὸ τοῦ
ἐνταῦθα· καὶ τὸ αὐτόθεν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ· καὶ τὸ ἐκεῖθεν ἀπὸ τοῦ
ἐκεῖ. Τὸ ἔνθα καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτε· τοπικὸν γὰρ
καὶ χρονικόν. Ἐνέχομαι ἀντὶ τοῦ κρατοῦμαι, δοτικῇ· ἐνέχομαι
θανάτῳ· ἤγουν ὑπόκειμαι· καὶ ἐνέχομαι πλημμελήματι· καὶ
ἐπὶ τοιούτων ἐγκλημάτων(?) ... τοῦτο· ἤγουν ὑπόκειμαι κατάδικος· ὡσαύτως
δὲ καὶ τὸ ὄνομα ἔνοχος θανάτῳ. Ἐνόπλιος πούς λέγεται,
ὁ ἔχων δύο δακτύλους(?)· εἶτα σπονδεῖον· καὶ πάλιν δύο δακτύλους
καὶ σπονδεῖον. Ἐναντίον τὸ ἐξεναντίας, δοτικῇ· ἐναν-
τίον δὲ τὸ ἄντικρυ, γενικῇ. Ἐντεριῶναι(?) καρπῶν καὶ δένδρων
λέγονται, τὰ ἐντὸς τοῦ ... ἡ λεγομένη ψίχα(?):
Τὸ ἐξενεγκεῖν, λέγεται μὲν καὶ ἐπὶ ἄλλων· λέγεται δὲ ἰδίως καὶ ἐπὶ νεκροῦ
ἤγουν ἐκφορᾶς ὁμοίως· ἐκφέρουσι δὲ τὸν νεκρὸν ἵνα πάντες ἴδωσι
τὸν θάνατον αὐτοῦ· μήποτε φαρμακωθεὶς ἢ τοιοῦτό τι παθὼν ἀπο-
θάνῃ· ὃ πρὶν ἐπεκράτησε καὶ γίνεται μέχρι τοῦ νῦν ἀπὸ συνηθείας·
τὴν γὰρ αἰτίαν οἱ πλεῖστοι ἀγνοοῦσιν. Ἐξώλης ὁ ἄξιος ἀπωλείας·
πανώλης δὲ ὁ καὶ πρὸ καιροῦ. Τὸ ἐξήρτημαι οὐ μόνον πρὸς γενικήν,
ἀλλὰ καὶ πρὸς δοτικὴν παρ' Ἀριστοτέλει(?)· ὡς κολεοῖς(?) τὸ ξίφος ἐξήρτηται·
ταῦτα δὲ ἀντὶ τοῦ κρέμαμαι λέγεται· ἐξήρτημαι δὲ αὐτὸ τοῦ
εἰς ἐμαυτὸν ἐκρέμασα, αἰτιατικῇ· ὥστε ... ἐξήρτηται·
ἀπήρτημαι δὲ τὸ διΐσταμαι, γενικῇ. Ἐξετάζω τὸ ζητῶ· καὶ
ἐξετάζω τὸ ἀριθμῶ· ἀφ' οὗ καὶ ἐξέτασις ἡ ἀπαρίθμησις· ὥστε τὸ,
ποιουμένων περὶ τὸ πολεμεῖν δεῖ τὴν τῶν ἀνδρῶν(?) ἀκριβῶς ἐξέτασιν:
Ἐξέωσέ(?) τις λόγον· καὶ ἐξέωσέ τις τινά τινι· ἀντὶ τοῦ ἀδίκως ἐ-
δίωξεν αὐτὸν κατ' αὐτοῦ. Ἔξω πρὸς ..., δηλοῖ κίνησιν ἐκ τόπου·
οἷον, ἐκ τῆς δὲ τῆς πόλεως ἔξω ἔρχεται· ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ, κίνησιν ἐκ
τόπου· οἷον ἐξῆλθεν ἢ ἐκ πύλης(?). Ἐξαυτῆς ἢ αὐτοῦ(?)· ὥστε τὸ ἐξαυτῆς
καιροῦ:

De elatione mortuorum nota

ἐξελεῖν· τὸ ἐκβαλεῖν· ὅθεν καὶ ἐξούλης δίκη, ἐπὶ τῶν δικαζομένων ἵνα
ἀπολαβεῖν χωρίον ἢ οἰκίαν· εἴτα ἀπελαυνομένων ὑπό τινων:
ἐξεμελέτησα μεταβατικῶς ἀντὶ τοῦ μελέτας γράφειν ἐποίησα·
Πῶλον τὸν Ἀκραγαντῖνον Γοργίας σοφιστὴν ἐξεμελέτησε· τὸ
ἀμετάβατον ὡς φησὶ Συνέσιος· αὐτὸς μὲν τὰς ἱερὰς συλλαβὰς
ἐξεμελέτησα· ἤγουν δι᾽ ἀκριβείας καὶ διὰ φροντίδος ἔχω: ει
Ἐξαιτοῦμαι ὅταν ἀπό τινος τὸ ἐξαιρεθῆναι δέωμαι· ἐξαιτοῦμαι,
ὅταν ὑπὲρ ἑτέρου τινὸς αἰτοῦμαι· τοῦ μὲν πρώτου, Λιβάνιος· τὸ
καθεῖλε τοῦ αἰτουμένου τις ἐκεῖνον ἐξαιτήσεται· τοῦ δὲ τρίτου Δημοσθένης·
ἐγὼ δὲ Χαρίδημος ἐξητούμην ὑπὸ Φιλίππου:
Ἔοικεν ἀντὶ τοῦ φαίνεται· καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ, ὡς τὸ,
ἀπιστεῖν ἔοικε· καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμοιοῦται· καὶ συντάσσεται δοτικῇ· οἷον,
ἔοικεν ὁ Ξένων τῷ Δίωνι· καὶ ἔοικεν ἀντὶ τοῦ πρέπει πρὸς τινος·
καὶ ἔστιν ἀπόλυτον· ὡς τὸ ἡ ὁμηρικὴ· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν: Τὸ λαλητέον,
τὸ ποιητέον· τὸ νοητέον· καὶ ἁπλῶς τὰ θετικὰ πάντα, ἃ μὲν ἐνεργητικά
ἐστιν, ὡς ἐπιρρήματα λαμβάνονται· οἷον, ποιητέον τόδε τὸ πρᾶγμα·
ἀντὶ τοῦ ἄξιον ποιῆσαι· καὶ πρακτέον τὴν ἀρετήν. ἀντὶ τοῦ ἄξιον
πρᾶξαι· ἃ δὲ παθητικῶς δύνανται λαμβάνεσθαι, ὅταν οὕτω λαμ-
βάνονται, ὀνόματά ἐστιν· οἷον, διωκτέον τὸ κακόν· ἀντὶ τοῦ ἄξιον
διωχθῆναι· καὶ λαλητέον τόδε τὸ πρᾶγμα, ἀντὶ τοῦ ἄξιον λαλη-
θῆναι· τὸ δὲ πορευτέον, εἰ καὶ ἐπίρρημά ἐστιν, ὅμως παθητικῶς
λέγεται· ἀντὶ τοῦ ἄξιον πορευθῆναι· εὑρίσκεται οὐ δὲ ἕν ἐστιν· ἔστι
δὲ τὰ τοιαῦτα πάντα τριγενῆ· οἷον, ποιητέος· ποιητέα· ποιητέον·
λαλητέος· λαλητέα· λαλητέον· ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Ἀττικοί, ἀπὸ τοῦ συ-
νήθους αὐτοῖς καὶ χθαμαλοῦ τὸν λόγον ἐπαίρειν, ἐπειδὴ ἐρονεῖ τῇ
συνηθείᾳ τὸ ποιητέον καὶ λαλητέον. καὶ τὰ τῆς ἀκολουθίας ταύτης
χωρὶς προσθήκης τινὸς λεγόμενα, προστιθέασιν αὐτοῖς τὸ ἐστίν·
ὅσων ὑπακούεται ἔξωθεν πρὸς τὴν κοινὴν ἔννοιαν (τέλος τοῦ στ[οιχείου])·

ἐπαινῶ ἐπαινέσομαι ἐπήνεσα ἐπήνεκα· ἐπαινεῖν τὸ διὰ λόγου ἐπαινεῖν·
ἐπαινεῖν καὶ τὸ ἀποδέχεσθαι· οἷον, ἐπαινῶ σε τῆς σπουδῆς· καὶ ἐπαινῶ
τὴν συμμαχίαν· ἐπαινεῖται δέ τις ἐφ' οἷς ποιεῖ καλοῖς· καὶ ψέ-
γεται ἐφ' οἷς ποιεῖ κακοῖς· μακαρίζεται δέ τις ἐπὶ ἰσχύϊ καὶ
δυνάμει καὶ πλούτῳ· ἃ οὐκ αὐτὸς εὑρήσας ἐκτήσατο· ἀλλ' ἢ κλη-
ρονομήσας, ἢ ἀπὸ φύσεως ἔλαχεν: ἐπιβουλεύω τὸ κατά τινος βου-
λεύομαι· ἐν δὲ τῷ ἔθει ἐκείνῳ, ἢ ἐπὶ καταφρονήσεως δηλοῖ· καὶ τὸ
ἐπάνω τῶν ὅρκων γίνεσθαι· ἀπὸ τούτου ὁ ἐπίβουλος· ἐπή-
βολος δὲ ὁ ἐπιτυχής· καὶ ἔστιν ἡ λέξις ἐν χρήσει καὶ τοῖς ποιηταῖς
καὶ τοῖς ἀττικοῖς· ἐπεκράτησε δὲ γράφεσθαι διὰ τοῦ η, διὰ
τὸ μέτρον· ἐφεξῆς γὰρ ἔχει τέσσαρα βραχέα· οὐχ ἁρμόζειν
ἡρωϊκῷ μέτρῳ· ἄλλως τε, ὅτι καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπιβάλλου γίνεται ἐ-
πήβολος, ἐκταθέντος τοῦ ε εἰς η: ἐπιπολῆς καὶ ἐπιπόλαιον
τὸ ἐπάνω τῆς ἐπιφανείας· καὶ ἐπιπολάζει τῷ ὕδατι ἐπιπλεῖν
τὰ κοῦφα· καὶ ἐπιπολάζειν τρυφῇ τῷ δεῖν τοῦτο· ἢ ὑβρί-
ζειν καὶ ἐγχώριός ἐστιν: ἐπάλξεις τὸ ἐπάνω τοῦ τείχους·
ἔνθα ἱστάμενοι ἀποσοβοῦσι τοὺς πολεμίους: ἐπάγεσθαι καὶ
ἐπιστρέφεσθαι καὶ ἐφέλκεσθαι, ταυτὸ σημαίνουσι· λέγεται γὰρ
κυρίως ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐρχομένων καὶ ἑλκόντων τι δεδεμένον
ὄπισθεν αὐτῶν: ἐπήκοος ὁ τῶν ὑπηκόων κατακρατῶν· ὑπήκοος
δὲ ὁ ὑποκείμενος τούτοις: ἐπιμαχία λέγεται, ὅταν τοὺς ἐπιόν-
τας ἀμύνωνται μόνον· συμμαχία δὲ, τὸ τοὺς ἐπιόντας μὴ
ἐκείνων οἷς συμμαχοῦσιν ἀμύνασθαι· θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ
διεξελθών· κερκυραῖοι καὶ ἀθηναῖοι συμμαχίαν μὲν οὐ ποι-
ήσασθαι, ἐπιμαχίαν δέ: ἐπιδεικνύναι ἐστὶ, τὸ παρρησιάζεσθαι καὶ
δεικνύειν τινὰ ἑαυτόν: ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον πονῶ· ἀντὶ δὲ καὶ τὸ τοῦ
ἐπὶ τοσοῦτον· καὶ πόσον χρόνον δὲ διέμεινας πέπτωχας δέ· ἢ
ἐπὶ τὸ πρόκειται ἐν τοῖς δεκεμνίοις· ἢ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

ὅτι δὲ ἡ ἐπὶ πρόθεσις νοεῖται ἐπὶ τούτοις, δῆλον ἀπὸ τοῦ πολλά τοι
αὐταὶ ἐνιοτελεῖσθαι μηδὲ τῆς ἐπί· οἷον ὑπολείβαν· ἐφίκανον·
ἤδη ἐπὶ πολὺ ἕστηκεν ἄφωνος· ἢ ἐπὶ πολὺ μέρος χρόνου· τουτέστι πολλῷ
χρόνον: ἐπομβρεία λέγεται, ὅταν ἐπάλληλοι ὄμβροι ὦσιν· τὸ
ἐναντίον ἡ ἀνομβρεία· αὐχμὸς δέ, ἡ ἀπὸ τῆς ἀνομβρείας ξηρότης·
ἀφ' οὗ αὐχμηρὸς καὶ αὐχμώδης ἁπλῶς, ὁ ξηρότητος μετέχων: ἐπομβρεία
ἐπιτρέπω σοι τόδε· ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῇ σῇ ἐξουσίᾳ δίδωμι τόδε· ἐπιτρέπω
καὶ ἐπιτρέπεται τινὶ λαός· ἤγουν ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ καὶ διοικήσει
αὐτοῦ ἐδόθη· προτρέπω δέ, ὅταν τὴν ἐμὴν γνώμην δίδωμι καὶ
παρακινῶ τινα εἰς τι· ἀφ' οὗ προτρεπτικοὶ λόγοι καὶ προτροπή·
οἷς ἐναντίοι οἱ ἀποτρεπτικοὶ λόγοι καὶ ἡ ἀποτροπή: ἐπόρνυσι ἐπόρνυσι
κάθηται· ἤτοι ὀρνεοσκοπεῖ: ἐπάγω ἔθρου, ἀντὶ τοῦ [illegible]κιν-
δύνου ἐπὶ ὀλέθρῳ· ἐπιτίθεμαι δὲ ἀκινδύνως ἀντὶ τοῦ ὀλέθρου:
ἐπικηρύξαι ἐστί, τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα δώσειν τῷ ἀνελόντι ἐπικηρύξαι
ἢ ἀποκτείναντι πολέμιον· ἐπικηρυκεύεσθαι δέ, τὸ ἐπὶ συμ-
βάσεως καὶ σπονδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας δια-
πέμπεσθαι: ἐπιτήδειος ὁ συνήθης καὶ φίλος· ὡς τό, ἐχρῆτο ἐπιτήδειος
τινὶ τῶν ἐπιτηδείων: ἐπίτιμος ὁ ἔντιμος· ἄτιμος ἐπίτιμος
δὲ ὁ ἐπίπληκτος· ἀφ' οὗ καὶ τὴν ἐπίπληξιν ἐπιτίμησιν
φαμέν· καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ ἐπέπληξεν: ἐπῶ ἐπῶ
τὸ λέγω ἐστὶν ἄχρηστον· ὅπερ οἱ ποιηταὶ λέγουσι μετὰ τῆς ἐν προθέσεως
ἐνέπω· ὁ μέλλων ἐνέψω ἄχρηστον· ὁ [illegible] εἶπα· ἄχρηστος ῥήτορσι·
οὗ τὸ β' εἶπας δὲ ἄχρηστον· ἡ δὲ ἄλλη κλίσις ἄλλως ἄχρηστος· ἀόριστος
τοῦ αὐ[illegible] μετετέθη, ἄχρηστον· οἷον, ἀπεῖπον· καὶ πᾶσα δὲ ἡ κλίσις αὐτοῦ
ἄχρηστος· ἀντὶ τούτου δὲ λέγεται τὸ εἶπον πρὸς τακτικοῦ ἄχρηστον ἢ
ἄπασαι κλίσεις· οἷον τὸ εἴπατε καὶ τἄλλα· καὶ εἴποιμι δὲ καὶ
καὶ εἴπω ὑποτακτικόν· καὶ ἡ μετοχή· ὁ μέντοι αὐτοῦ
ἐπὶ οὐδὲ μίαν ἔγκλισιν μετέβη ὤν, ἀλλ' ἐν χρήσει τοῖς ῥήτορσι·

ὁ β' [illegible] ἐπόνδι- [illegible] ... ἄχρηστον: ὡσαύτως ἡ ὁριστικὴ ... ἄχρηστος ... οἱ ... ἄχρηστος.

ποιηταῖς δὲ καὶ μόνοις· καὶ τούτων μάλιστα, τοῖς δωρίζειν καὶ ἰωνίζειν ἀδεῶς χρήσιμος γέγονεν.

Ἐπονειδίσω σοι καὶ λέγω σοι καὶ αὐτῷ πονῶ σοι· καὶ ἀντιλέγω σοι· λέγω δέ σε κακῶς· καὶ ἀντὶ τοῦ π[ου] σε κακῶς ὡς μετὰ τῶν ἐπιρρημάτων· οἷον, οὐ βούλομαι τοῦ μαθεῖν ἀπηνῶς κακῶς· αἴτιον δὲ οὐ τὸ ἐπίρρημα ὡς οἴονταί τινες· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ εἶναι τὸ λεγόμενον· ὥσπερ γὰρ φαμὲν λέγω λόγον· καὶ ἀκροᾶσθαι τοιοῦτον ἂν λέγοις λόγον, οὕτω καὶ τοῦτο· καὶ ὅταν δὲ καλῶς ἔχω τοῦ σώματος φαμέν, οὐ τὸ ἐπίρρημα τῆς γενικῆς αἴτιον· ἀλλὰ τὸ ἐγκαλλωπιζόμενον ἔξωθεν.

Ἐπιέναι τὸ φίλον τινὰ ἢ κυβερνῶν ἢ θάλασσαν· ἐπιέναι δὲ τὸ διοικεῖν.

Ἐπιμηθὲς(?) τὸ ὑπερέχον τοὺς βελτίονας· καὶ εἰσδεὐδίμητος(?).

Ἐπίκουρος λέγεται ὁ τοῖς πολεμουμένοις βοηθῶν· σύμμαχος δὲ ὁ τοῖς πολεμοῦσιν.

Ἑπομαί σοι καὶ ἕπομαι μετὰ σοῦ· οἷον, ἕπου μοι ἐμοῦ παιδαρίου.

Ἔπος ποιητικῶς τὸ λόγιον· καὶ ὁ ἑξάμετρος στίχος· κοινῶς δὲ χρή-σιμον ἐστὶ μόνον οὕτως ἔλαβεν ἐν τῇ κεφαλῇ· καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν· ἀντὶ τοῦ ὡς ἐν ὀλίγῳ εἰπεῖν· ἢ συντόμως· τοῦτο γὰρ ὡς ἂν εἴποι τις ἀπὸ παροιμίας ἔπεσεν.

Ἐπαχθὴς ὁ ἐπάγων ἄχθος καὶ λύπην· ἀπεχθὴς δὲ ὁ μισητός· καὶ ἀπηχθημένος ὁ μεμισημένος.

Ἐπίδοξος ὁ προσδόκιμος· ὁ κοινὸς προσδόκιμος· καὶ ἐπίδοξος ὁ ἔνδοξος.

Ἐπίληψις καὶ ἐπιληψία, ἡ κατοχὴ τοῦ ἡγεμονικοῦ· καλεῖται δὲ ἡ ἐπίληψις καὶ παιδίον· καὶ ἡράκλειον· καὶ νόσος ἱερά· παιδίον μέν, ὅτι πως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῖς παιδίοις συμβαίνει· ἡράκλειον δέ, ὡς μέν τινες φασίν, ἐπειδὴ τῷ Ἡρακλεῖ ἐγένετο· ὡς δὲ ἕτεροι ἄλλως, ἐπειδὴ δοκεῖ καταγωνίζεσθαι(?) καὶ ἰσχυρόν· καὶ ἰσχυρὸς ὁ Ἡρακλῆς δεδομένη· ἱερὰ δέ, διὰ τὸ ὑπονοεῖν γίνεσθαι αὐτὴν διὰ θεοῦ κινήματος· ἢ διὰ τὸ ἐν ἱερῷ τὸ πρῶτον γενέσθαι.

Ἐπιβοῶμαί σε καὶ ἐπιβοῶμαί σοι· ἐπιβοῶμαι σε αἰτιατική· ἐπιβοῶμαί σοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιφωνῶ, δοτική.

Ἐπιδέχεται τὸ ὡς πολέμιος τις ἐπί τινι ἐπεχέτη(?)· ὁ ... καὶ

ἐπιδρομή· ἐπέρχεται τὸ πέρας τινὰ καὶ ἐπιτινάσσω ὀρχεῖται· οἷον, ἐπέρ-
χεταί μοι εἰπεῖν· καὶ ἐπέρχεται τὸ δεύτερον ἄρχεται· ἐπέρχεται τὸ
διέρχεται καὶ ἀναγινώσκει βιβλίον ἢ λόγον· ἐπέρχεται καὶ ἐπιπο-
ρεύεται ἢ ἐξελέγχει· ὡς τὸ μῆκος ὅσον τοσοῦτον δὲ ἐπέρχεται: ἐπυθόμην
μετὰ κλέα λεγόμενον· τὸ δὲ μάχης ἐπύθοντο, ἀντὶ τοῦ ᾔσθοντο:
ἐπιτίθημι ἕτερον ἑτέρῳ πράγματι· ἢ ἐπαύξω αὐτό· δι' οὗ τοῦτο τίθημι·
ἐπιτίθεμαι δὲ ἀνθ' αὐτοῦ τοῦ βαρὺς γίνομαι: ἐπιχώριος ὁ ἐντόπιος·
καὶ ἐπιχωριάζω ῥῆμα σημαῖνον δύο· ἐπιχωριάζω παρ' αὐτοῖς τοῖς
ἐνδημῶ· καὶ ἐπιχωριάζω τοῦτο ἐπιχώριον ἔθος μοι πρέπω:
ἐπιδίδωμι ἀντὶ τοῦ αὐξάνω· καὶ ἐπιδίδωμι τὸ ἁπλῶς δίδωμι·
ἐκ τούτων γοῦν ἐπίδοσις ἡ αὔξησις· καὶ ἡ ἁπλῶς δόσις: ἐπελαβό-
μην ἢ λόγου δηλοῖ τῆς γινώσκοντος· ἐπελάβετο δὲ τις αὐτοῦ τὸ μὴ
προσῆκον ἀπ' αὐτοῦ ἢ πράξαντος: ἐρυθροῦ τὸ βεβαμμένον
ὑπὸ κοκκίνου· ἐρυθρὸς δὲ γοῦν δὲ εἶδος βοτάνης δι' οὗ τὰ κώδια
ποιοῦσιν· ἔριθος δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἐρίων: ἐργαστήριον οἶκος
ἔνθα ἐργάζονται οἱ χειροτέχναι: ἐρωτῶ τὸ ἀπόκρισιν ζητῶ·
ἐπερωτῶ δὲ κυρίως, ὅταν ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει ἑτέραν ἐρώτησιν χρώμε-
θα· ἐπερωτῶ δέ, τὸ μηδὲ ἔτι λαλεῖν ἂν καὶ ζητεῖν ποιοῦμεν ἐρώτησιν·
τοιοῦτον καὶ τὸ ἕπομαι καὶ ἐπισπῶ καὶ προσφέρω· ἐρωτῶ σε· ὁ μέλλων
ἐρήσομαι· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἠρόμην· ἐρέσθαι ἀπαρέμφατον·
ἐροῦ προστακτικόν· ἐὰν ἔρωμαι ἐὰν ἔρῃ ὑποτακτικόν· τὸ δὲ
ἤρετο, ποιητικὸν ἐστὶ διὰ δίφθογγον· κοινὸν δὲ διὰ τοῦ η· οἱ μὲν παρ-
ακοινοῦ λέγοντες τὸ εἴρετο ἐρώτησιν· οἱ δὲ ποιηταὶ ἔρομαι προσλήψει
τοῦ ι· ἀναγκαίως οἱ μὲν λέγουσι τὸ ε εἰς ει τρέπουσι τοῦ παρῳχημένου·
οἱ δὲ φυλάττουσι τὴν δίφθογγον ἀπὸ τοῦ ἐρέσθαι: ἐρπυστής
τόπος καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων καταπνεόμενος· νότος δὲ ποιη-
τικὸς καὶ ναυτικὸς λέγεται παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἡ κοιλότης τοῦ ὄρους: ἐρα-
γόμαι, παθητικὴ ἐπιφωνή· σημαίνουσα δὲ ἐν ἑρμηνείᾳ καὶ παθητικῶς
λέγεται.

οἷον, ἐργάζομαι ἐμαυτῷ τι· καὶ ἐργάζομαι ὑπό τινος· ἐργάζομαί σε κακόν
μετὰ δύο αἰτιατικῶν· καὶ ποιῶ σε κακόν· καὶ μετὰ ἐπιρρήματος·
ποιῶ σε κακῶς· καὶ ἐργάζομαί σε κακῶς: ἔρυμα· φρούριον· καὶ
πολίχνιον, τὸ αὐτό· τὸ δὲ πολίχνιον, γένους οὐδετέρου καὶ πολίχνη θηλυκῶς:
ἔρος ἔρωτος κοινόν· ἔρος δὲ ἔρου, αἰολικόν· ἔρως ἐπὶ παρόντων·
πόθος ἐπὶ ἀπόντων: ἔργον ἡ πρᾶξις καὶ ἡ δουλεία· ἢ καὶ ἡ
χρεία· ἔργον λιμοῦ γενόμενον· ἤγουν ἀγώνισμα· ἀφ' οὗ περὶ δὲ
λιμοῦ γενομένην· ἢ ἀγώνισμα περιττόν· ὡς τοῦ λιμοῦ ἀπολλύοντος τὰ
δρασθεῖσαν οὕτως ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν ἀπώλειαν· κατὰ τοῦ δὲ λείπεται ἐκ
τὸ παρὸν ἀνάλωμα· ἤγουν παράδοξον ἀνάλωμα: ἑρμηνεία δὲ τὸ
τοῦ παρ' ἑτέρων γεγραμμένου διασάφησις· καὶ ἑρμηνεύειν τὸ ἑλληνικὴν
φράζειν· ἰστέον δὲ ὅτι ἑρμηνεία μὲν λέγεται ἐπὶ τῶν τυχόντων· ἐξήγησις
δὲ ἐπὶ τῶν θείων: ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ· καὶ ἔραμαι ποιητικῶς τὸ
αὐτό· ἐρῶμαι δὲ τὸ ὑπ' ἄλλου ἐπιθυμοῦμαι· ὡς τὸ παρ' ἐραστῶν μὲν
ὁρῶν· ἐρώμενος δὲ ὁ ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ ἐρώμενος: ἔρρωται αὐτὸς
τοῦ ὑγιαίνει, καὶ αὐτὸ τοῦ εὔρωστός ἐστιν: ἔρχομαι καὶ τὸ πλεῖ-
στον, μετὰ μετοχῆς μέλλοντος (συντάττεται)· οἷον, ἔρχομαι ποιήσων
τόδε· καὶ πέμπω σε ποιήσοντα τόδε: ἐρύω τὸ ἑλκύω ποιητικόν· ἀφ' οὗ
γίνεται ῥυμὸς διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ ἅμαξαν ἑλκύει· ἀπὸ δὲ τοῦ ἐρύω τὸ φυλάττω
χερσοῦ θέματος, γίνεται ἔρυμα τὸ φύλαγμα· ὡς καὶ ὁ θεολόγος,
μόλις ἂν καὶ τὸ καρτερώτατον ἔρυμα: ἐσθὴς γένους θηλυκοῦ· ἤγουν τὸ
χιτών· ἐσθήματα δὲ καὶ ἐσθῆτες ποιητικῶς· διαφέρει δὲ ἐσθὴς
στολῆς· τῷ τὴν μὲν ἐσθῆτα, ἐπὶ τῶν ἁπλῶς ἐνδυμάτων τάττεσθαι·
τὴν δὲ στολὴν, ἐπὶ τῶν διαφόρων χρωμάτων τῶν ἐσθήτων· οἷον, ἄλλη
στολὴ τῶν ἑλλήνων, καὶ ἄλλη στολὴ τῶν βαρβάρων: ἑστηκὼς καὶ
ἑστὼς· καὶ τἄλλα διὰ παντός· τὸ ἕστηκε δέ: τὸ ἑστάναι, ἀπὸ τοῦ ἕστηκα
ἑστηκέναι ἑστάναι· καὶ τὸ διδόναι καὶ τιθέναι καὶ ζευγνύναι ἀπὸ
τῶν εἰς μι· τὸ δὲ θεῖναι καὶ στῆναι καὶ δοῦναι, ἀπὸ τῶν δευτέρων

ἀορίστων· ἰστέον ὅτι πᾶσα μετοχὴ διὰ τοῦ κ ἔχουσα τὴν λήγουσαν καὶ μὴ
παραληγομένη, ἐὰν ἀποβάλῃ τοῦ κ, ποιήσεται, οὐ στέλλει τὴν παραλήγουσαν·
οἷον ἑστηκὼς ἑστώς· βεβηκὼς βεβαώς· δεδοικὼς δεδιώς·
τεθνηκὼς τεθνεώς· ἑστήκασιν ἑστῶσι· ἔστασαν δὲ ἀντὶ τοῦ εἱστήκεισαν·
καὶ αὖ ἑστάκασιν ἀντὶ τοῦ αὖ ἑστήκασιν· ἑστηκυῖ ἑστηκέτω· ἀπὸ τοῦ
ἑστηκὼς ἑστάτω κατὰ συγκοπήν· διὸ καὶ βαρύνεται· ὁ βάλλος
ἀρχόμενος: ἐστὶ κατωρθοῦν ἄρχων· διατυπῶν ὁ ἀρχόμενος: ἔστη μὲν
τοῦ δὲ· καὶ ἔστη μετὰ τόδε: εἴη ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἐν ὑπάρξει· ὡς τὸ εἰ δέ
μοι πλοῦτος· καὶ ἔνι ἐστὶν ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν· ἔξεστιν ἀντὶ τοῦ
ἄδειαν ἔστι· ζῶ ἐστιν ἀντὶ τοῦ ζῶν ὑπάρχει καὶ ὁμιλεῖ· καὶ ἀντὶ τοῦ
διαλέγεται καὶ συντυγχάνει· καὶ ἀντὶ τοῦ ζῶ ὡς ἐστὶ ζῆν· πρόσεστιν
ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις οἷς ἔχω, ἔστι μοι καὶ ἄλλο τι· μέτεστιν ἀντὶ τοῦ
μετουσία ἐστίν· ἡ μετοχή· καὶ συντάσσεται δοτικῇ εἰς γενικήν·
οἷον, μέτεστί μοι πλούτου· ἡ μετουσία ἐστί μοι πλούτου· περίεστιν ἀντὶ
τοῦ περιών ἐστιν· ἡ περιουσία ἐστίν· ἢ ὑπεροῦ δὲ τοῦ· περιουσία· ἔπεστιν
ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐστί· συντάσσεται δὲ δοτικῇ εἰς ἀπαρέμφατον·
οἷον, ἔπεστί μοι ποιεῖν τόδε· ἀντὶ τοῦ ἔπι μοι ἐστὶ τοῦτο ποιεῖν· ἢ ἐπὶ τὴν
ἐμὴν ἐξουσίαν· πάρεστιν ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστίν· ἢ πλῆθος· καὶ συντάσ-
σεται δοτικῇ πρὸς γενικήν· ἢ πάρεστί μοι σοφία· πάρεστι καὶ
ἀντὶ τοῦ κρείττων ἐστί· καὶ ὅμηρος· οἱ περὶ μὲν βουλὴν δαναῶν· περὶ δ'
ἐστὲ μάχεσθαι· ἤγουν περίεστε μὲν καὶ κρείττους ἐστὲ ἐν τῇ βουλῇ
τῶν δαναῶν· περίεστε δὲ καὶ ἐν τῷ μάχεσθαι. ἀπὸ γενικῆς εἰς δοτικ(ήν)·
πάρεστιν ἀντὶ τοῦ ζῇ· ὡς τὸ ἔτι πάρεστιν· ἄπεστιν ἀντὶ τοῦ μακρὰν
ἐστί: Τὸ ἔστι λέγεται παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἀντὶ τοῦ ἀκμήν· οἷον, ἔστιν ὕδωρ
ἐστί· καὶ ἔστι ποιῶ τάδε· λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τούτου· οἷον, ἔστι τοῦτο·
ἐπιλέγω καὶ τόδε· ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τούτῳ· καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι δεῖ· οἷον, οὔμ-
πω ἐποίησα τόδε· ἀντὶ τοῦ ἀκμὴν οὐ ἐποίησα· ἔστι καὶ περὶ αὐτοῦ: τὸ
τὸ ἐν τούτῳ δηλοῖ· ἀπὸ τοῦ τὸ μόνον καὶ τὸ περὶ ἐπὶ τὸ δηλοῦν ἔχει τι·

ἑκάτερον καὶ τὰ δύο κατ' αὐτό· ἀμφότερα ὁμοῦ καὶ τὰ δύο· τὸ δὲ
ἕκαστος, δηλοῖ πολλὰ κατὰ ἕνα· τὸ δὲ πᾶς, οὐ κατὰ ἕνα δηλοῖ πάντα
ἀλλ' ὁμοῦ· ἔστι γὰρ τὸ πᾶς, συναγωγῆς μᾶλλον κοινοῦ· ὡς δηλοῖ καὶ τοῦτο·
ἐτεὸς τὸ γὰρ πᾶς, οὐ τὸ καθόλου σημαίνει· ἀλλ' ὅτι καθόλου: Ἐτεὸς ὠρ.
ἑταῖρος ἰδίως τὸ ἀληθὲς οἷα αὐτοῖς: Ἑταῖρος ὁ προσοικειωθεὶς κατὰ φιλίαν·
ἑταῖραι δὲ καὶ ἑταιρὶς, ἡ προκειμένη πᾶσι τοῖς προσελθεῖν βουλο-
μένοις· ἤτοι συνοικοῦσα ὡς ἐλευθέρα· ἀφ' οὗ ἑταίρησις τὸ ἔργον
τῶν ἑταιρίδων· καὶ ἑταίρησις ὡς ἐπὶ τῶν θηλυδριῶν· ἢ τὸ ὂν
ἑστιῶ πασχόντων ταῖς τῶν ἑταιρίδων: Ἑστιῶ ἑστίασα ἑστίακα· καὶ
ἔθλος ἑστιάθην ὑφ' ἑτέρου: Ἔθλος ὁ ἐθελοντὴς μαχόμενος· ἢ ὁ ἀν-
δρεῖος· ὡς ἐναντίον τὸ δειλός· ἀπὸ τούτου ἄεθλος ὁ ἀγὼν ὁ τοιοῦ-
ἑτερόφθαλμος τος· καὶ ἆθλα τὰ ἔπαθλα: Ἑτερόφθαλμος ὁ κατὰ τύχην πη-
ρωθεὶς τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν· μονόφθαλμος δὲ ὁ ἕνα ὀφθαλμὸν
ἔχων· ὡς καὶ Κρατῖνος μονοφθάλμους λέγει τοὺς κύκλωπας:
ἔτυχον Τὸ ἔτυχον, οὐκ ἔστι ποτὲ ἀντὶ τοῦ ἐπέτυχον· τὸ γὰρ ἐπέτυχον, ἐπὶ
καλουμένου λέγεται· τὸ δὲ ἔτυχον, καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ·
δηλοῖ δὲ τὸ κατὰ τύχην ἐμπεσεῖν τινι ἢ ἐπὶ καλοῖς ἢ ἐπὶ κακοῖς· ἀπο-
ἑσπέρα τυχὸν δὲ, ἐπὶ καλουμένου· οὐχὶ ἐπὶ κακοῦ: Ἑσπέρα τὸ ἀπὸ Βυ-
ζαντίου μέχρι Γαδείρων μέρος τῆς οἰκουμένης· καὶ ὄνομα [illegible]·
καὶ φασὶν ὅτι ζέφυρος ἐκ πάσης [illegible] γείτονας· διὰ θαλάττης [illegible]
ἐπὶ Κρήτην: Ἑσπέρα δὲ ὁ [illegible] ἑσπέρα μὲν καὶ συνέπη, διὰ τοῦ [illegible]
[illegible] ἀρὸ ὅπη δὲ καὶ αὐτὸ ὅπη καὶ ἰόπη καὶ καλλιόπη, διὰ τοῦ ο
εὔχομαι μικροῦ: Εὔχομαι τῷ θεῷ· καὶ εὔχομαι τῷ αὐτῷ ὑπὲρ οὗ τελεῖν
ποιοῦμαι· κατεύχομαι δὲ τὸ καταρῶμαι· εὔχομαι τῷ θεῷ, ἐς ἀποδοῦναι
ἐπευχόμενον· εὔχομαι δὲ τὸ ὑπισχνοῦμαι, ἃ μέλλουσι· εὔχομαι
εὐθύνω λέγομαι καὶ ηὐξάμην: Εὐθύνω τὸ κατὰ ἀναγκάζω καὶ κυβερνῶ·
ὃ τὸ λέγουσι [illegible]· ἔστι δὲ [illegible], τὸ μὴ σκολιὸν [illegible] ἔχον· [illegible]
καὶ τὸ κολάζω· [illegible] καὶ ἀπευθύνω ὁμοίως ἐπὶ τῶν [illegible]

τούτων σημαινομένων: εὐπρόσωπος αὐτὸς ὁ λέγων δῆλος· καὶ
ἀπὸ τούτου δὲ εὐπρόσωπος λόγος ὁ πιθανὸς καὶ ἀρεστὸς φαινόμενος·
οὕτω λέγεται καὶ τὸ δὲ εὐπρεπές· πρέπον μὲν ἐπειδὴ δεῖ· οἷον δὲ
εὐπρεπὴς αὐτὸς ὁ λόγος· καὶ καλὴν καὶ μηδὲν τοῦ πρέποντος [illegible]
ἔχων τὴν τῶν μελῶν ἁρμονίαν· εἶτα καὶ δὲ εὐπρεπὴς σκευῆς ἢ ἁρμο
δίαν καὶ δὲ εὐπρόσωπος δοκοῦσα· καὶ δὲ εὐπρεπὴς λόγος: Τοὐδαμῶς
ἐναντίον ὁ βουλόμενος· ἐπιβουλευομένης ὁ ἐχθρός· ἀφ' οὗ βουλόμενος δὲ
ἔχθεσθαι· δυσμενὴς καὶ δύσνοια, τὸ ἐναντίον· ὡσαύτως καὶ τῶν δὲ κατὰ
ἐναντίον αὐτῆς: εὑρίσκει τις τὸ οὖν· καὶ ἐξευρίσκει τὸ μὴ ὄν· ἐ
φευρίσκει δὲ οὐ τὸ μὴ ὄν, κἂν διϊσχυρίζονται τοῦτό τινες· οὐ μὴν τὸ ὄν·
ἀλλ' ἐφευρίσκει τις τὸ ἐπινοηθὲν πρός τι καὶ ὕστερον αὐτῷ· ἅπαν τοῦ ἐκεί
προστίθησι· καὶ ὕστερον μετ' αὐτῆς καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ προστεθέντος ἐ
κείνῳ· ὃ καὶ πρότερον ἦν· ἀλλ' οὐ τῇ ἐκείνου ἐφευρέσει τε καὶ προσ
θήκῃ, χρησιμώτερον ἀποπέφανται· οἷον, λέγεταί τις θρᾷξ διονύσιος
ἐξευρεῖν τινὰ τῶν γραμμάτων ἀπὸ τῆς τῶν φοινίκων γλώττης· ὧν
προσεφευρέ τις τινὰ τῶν διπλῶν, παλαμήδης ἅπαν τὴν παλαμίδα·
ἀντιστρόφως ταῖς συμφωνοῦσι θείς· δὲ ρε δέ τις ἁπλῶς πλάθη χρήματα:
εὐνὶς λέγεται ὁ μεμονωμένος· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἓς αὐτὸς εὖ καὶ εὐνίς:
εὖρεν ἀπαρέμφατον ἐστὶν ὁ δεύτερος ἀόριστος· ὃ εὑρίσκω· ὁ μέλλων εὑρή σω·
ὁ παρακείμενος εὕρηκα· ὁ ὑπερσυντέλικος εὑρήκειν· ὁ πρῶτος ἀόριστος ηὕρηκα·
ὁ β' εὗρον· ἐκ τούτου δὲ εὗρε· προσέθηκεν μέλλοντα μὴ δυνάμενον τοσ·
τὸ δὲ εὗρε ἀντὶ τοῦ εὗρες· εὗρε [illegible] εὗρε [illegible] εὗρεν [illegible]
[illegible]· καὶ τὸ συγκοπὲν εὕρατο· τὸ δὲ εὗρε τὸ ὕστερον· εὗρεν εὗρες εὗ·
εὗρε [illegible]· εὗρες [illegible]· εὗρον [illegible]· εὗρε
[illegible]: εὖγε, ὡς ὑπερεις τῶν φωνῶν καὶ γένος· γένος τὸ καὶ εὐ
γενὲς καὶ εὐγενεῖ· [illegible] οἱ καὶ τὸ ἔχουσι· καὶ
[illegible] τοῦτο τὸ φαῦλος αὐτὸ ἔχον [illegible] ὡς [illegible]
[illegible] ὥστε ἅπας δὲ [illegible] καὶ

εὐήτειος χιτών

εὐγενής· οὐ μόνον ὁ τῆς εὐγενὴς καὶ εὐπατρίδης· ἀπὸ τούτου κατὰ μετα-
φορὰν καὶ εὐγενὴς ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ γενναῖος· καὶ εὐγενὲς ἦθος τὸ
ἀστεῖον καὶ πεπαιδευμένον καὶ ὄγκον ἔχον· καὶ εὐγενὴς ψυχὴ καὶ εὐγενὴς
λόγος: εὐήτειος χιτών, ὁ λεπτὸς καὶ εὐυφής. εὐαυτί τοῦ ἐθνικῶς·
καλῶς αὐτί τοῦ χρησίμως: εὔπαιδες οἱ καλλίπαιδες καὶ οἱ πολύ-
παιδες. εὔζωνος γυνὴ ἡ πλουσίᾳ καὶ πολυτελεῖ ζώνῃ χρωμένη· εὔ-
ζωνος δὲ ἀνὴρ ὁ ἐλαφρὸς καὶ μηδὲν περὶ τὴν ζώνην ἄχθος ἐπιφερόμενος·
τοῦ δέ, τὸ λόχου δηλοῦσθαι εὐτάκτως: εὐθετοῦ ἀπευθύνως,
ὅπερ ἐστὶ ποιητικόν, δηλοῖ καὶ τοὺς ὠμοὺς ὤμοις: εὐτράπελος καὶ βω-
μολόχος λέγεται, ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῇ ἀλλοτρίᾳ εὐτυχίᾳ δεινῶς κινήσεσι
τοιαῖσδε ἐρῶντας καὶ ἀλλοίους τοὺς εἰς γέλωτα: ἐφέστιος ὁ οἰκῶν ἐν ἄλλο-
τρίᾳ οἰκίᾳ· ὡς ἐπὶ μετοίκων. ἀλλ' ἐμοὶ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων·
καὶ ὁ ἔχων οἰκίαν· ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ. ἐμὲ δὲ ἔληξα θανεῖν ἐφέστιον αὐτοῦ
αὐτὴν· ἐφέστιος καὶ ὁ ἐπιπλωθεὶς ἐν οἰκίᾳ ὤν· ἐμέστιος δὲ καὶ συνέστιος, ὁ ἐν
μιᾷ οἰκίᾳ μετέχων οὖν: ἐφώρασα τὴν κλοπὴν τοῦ δεῖνος· καὶ ἐφώρασα
ἐπ' αὐτοφώρῳ: ἔφεδρος ὁ προσκαθήμενος δυοῖν πυκτῶν ἢ παλαιστῶν, τῷ παλ-
αίσαντι τῷ νικήσαντι: Τὸ ἐφ' ᾧ λέγομεν καὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου καὶ μετὰ μελ-
λοντος· ὡς τὸ ἐφ' ᾧ μηκέτι μαίνεσθαι· καὶ ἐφ' ᾧ ποιήσειν: ἐφίημι τὸ ἐπι-
τέλλομαι· ὅθεν καὶ ἐφετικὴ ἐν τοῖς ποιητικοῖς ἐστὶν· ἐφίεμαι δὲ τὸ ἐπιθυμῶ,
δι' ἐχέτω σου· ὅθεν καὶ ἔφεσις ἡ ἐπιθυμία· ὧν αὐτὸ ἐντεῦθεν καὶ ἐφέσθαι· ἀλλ'
ἐφῆκαν ἐπὶ ἀλλήλοις σημασίᾳ τίθενται· τὸ γὰρ ἐφίημι, δίπλωσιν αὐτοῦ
περὶ ἔρχεται σημασίαν· ἐφίημι γὰρ τὸ ἐπιτρέπω καὶ ἐνδίδωμι· ὡς
τὸ ἐφίημί σοι λέγειν· καὶ ἰδίως παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἐφίημι, τὸ ἀπὸ τοῦ
εἰς τὸ δὲ τὸ δικαστήριον μεταβαίνω· ὅθεν καὶ ἔφεσις τὸ πρᾶγμα· ἡ μετα-
γωγὴ καὶ ἡ μετάβασις ἀπὸ τῶν διαιτητῶν εἰς τοὺς δικαστάς. ὡς παρ' ἀλ-
κινόῳ· ἢ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν δῆμον ἔξωθεν καὶ παρὰ τὸν δῆμον ἔστιν· καὶ παρὰ τῷ
ἀθλοθέτῃ, τὸ ἀπηλλοτριωμένον κατ' ἔριν· μεθ' οὗ ἔφεσις ἐκ τῆς· καὶ ἐφέσιμος
ἑορτὴ ἡ μεταγώγιμος: Τὸ ἐφόδους, αὐτὶ τοῦ δηλοῦν καὶ τὸ εὐκαθαι ποιητικῶς·

ὡς τὸ ἐφ' οἷς περὶ Ταλθύβιος ἤγγειλέ μοι. Ἔχω τὸ κέκτημαι καὶ τὸ βα- ἔχω
στάζω· ὡς παρὰ ποιητῇ, ὃ πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσεται. ἔχω τὸ δύναμαι ἀπαρεμφάτῳ·
ὡς τό, οὐκ ἔχω λέγειν. ἔχω τὸ διάκειμαι ἐπιρρήματι· ὡς τὸ καλῶς ἔχω·
ἐνίοτε δὲ καὶ γενικὴ προστίθεται νοουμένου ἔξωθεν τοῦ ἕνεκεν· οἷον, καλῶς ἔχω
τοῦ σώματος, ἢ δοτική· ὡς τό, ὀδύναις ἐπὶ τῇ [illegible] ἔχω· ἢ αἰτιατικὴ
νοουμένης τῆς κατά· ὡς τό, καλῶς ἔχω τὸ σῶμα. ἔχομαι δὲ τὸ ἀν-
τιποιοῦμαι, γενικῇ· ἐξέχω καὶ προέχω καὶ προβάλλεται ἀκτὴ τις εἰς
τὸ πέλαγος· ἐξέχεται δέ τινος ὁ φιλῶν αὐτόν· προσέχω τισὶ τοῖς ὑπ' αὐτῶν
λεγομένοις. προσίσχεται δὲ τὸ προσπέφυκε καὶ προσκολλᾶται. ἀνέχω δὲ
ὁ κτίζων οἰκίαν· καὶ ἀνίσχει ὁ ἥλιος καὶ πηγὴ καὶ βοτάνη. ἀνέχεται δέ τις τοῦ
λυποῦντος ὑπὸ σωφροσύνης(?). ἀπέχει μὲν Χαλκηδὼν Βυζαντίου σταδίους
τόσους. ἀπέχεται δέ τις κρεῶν καὶ οἴνου καὶ τῶν τοιούτων. περιέχομαι
ἐμαυτοῦ τοῦ δέοντος· καὶ περιέχεται τὰ ὄρη δένδρα τινά· παρέχω πρός τινι
νόμισμα ἢ τὸ ἕτερον· ὅπερ ἐκ [illegible] φιλοτίμως· εἰς δὲ τὴν καὶ τῆ-
ν αἰτίου [illegible]. Ἕωλον τὸ μάταιον· καὶ ἕωλον τὸ χθεσινόν· καὶ ἕωλον
ἕωλος νεκρὸς ὁ [illegible]. Ἐώθινον τὸ πρωϊνόν· καὶ ἑωθινὴ λέξις ἐώθινον
πρωϊνή· ἑῴα δὲ ἐπὶ τόπου· οἷον, ἡ ἑῴα καὶ ἡ ἑσπερία λέξις. Ἐώκεσαν ἐώκεσαν
ἀντὶ τοῦ ὡμοίωντο· ἔοικα τὸ ὅμοιός εἰμι· ὁ παρακείμενος ἔοικα· ὁ μέσος ἔοικα· ὁ παρῳχηκώς ἔοικα·
ὁ ὑπερσυντέλικος ἐῴκειν· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἐῴκεσαν· καὶ Ἀττικῶς ἐῴκεσαν·
ὥσπερ καὶ ᾔδεσαν ἤδεσαν καὶ ᾖσαν ἦσαν. Ἐωνημένα ἀντὶ τοῦ ἠγορασμένα. ἐωνημένα
συντάσσεται Παροιμίαις, ἀνδράποδον ἐωνημένον [illegible] ἐωνημένον
ἀντὶ τοῦ ἀγορασθέν. ἐώνημαι καὶ ἀντὶ τοῦ [illegible] εὐφραίνω.
[illegible] τοῦ σώματος [illegible] ἀλλὰ τοῦ ἐω-
νημένου ἤτοι τοῦ ἀγορασθέντος. Ἐπιβολὴ ἀποβολὴ διαβολὴ κατα- ἐπιβολή
βολὴ ὑποβολὴ προβολὴ καὶ παρεμβολή· διαφέρουσιν. ἐπιβολὴ μέν ἐστιν
ὁ ἄγραφος ὁμιλία τῶν φίλων. ἀποβολή, ἡ δωρεά. διαβολή, ὁ ἀπὸ
συγγραφῶν χωρισμός. καταβολή, ὁ ἐνταφιασμός. ὑποβολή, ἡ διδα- [illegible]
σκαλία. προβολή, ὁ ἱματισμός. καὶ παρεμβολή, ἡ ὑποχώρησις. Ὑμαθὴς αὐτός

ὁ ῥᾳδίως μανθάνων· τουτέστιν, ὁ ὀξὺς περὶ τὴν ἀνάληψιν τῶν μαθημάτων· ρχ
ὡς παρὰ τῷ Λουκιανῷ· καὶ δυσμαθὴς ὁ ἀκροατοῦ δεόμενος· καὶ δυσμαθὴς
λόγος ὁ ἀσαφής· τὸ δὲ ἕτερον, ἐπὶ τοῦ δυσπαρακολουθήτου [illegible]· καὶ τὸ οὐδέτερον· δυσ-
μαθὲς φώνημα· καὶ δυσμαθὲς παιδίον: ἰστέον ὅτι αἱ ἀντωνυμίαι δεικτικαὶ
[illegible] τὸ τύπον, εἰς μὲν τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον πρόσωπον, ἁπλαῖ εἰσιν·
εἰς δὲ τὸ τρίτον, διπλαῖ· οὗτος γὰρ λέγομεν καὶ ἐκεῖνος· καὶ τὸ μὲν οὗτος,
ἐπὶ τοῦ παρόντος· τὸ δὲ ἐκεῖνος, ἐπὶ τοῦ ἀπόντος· καὶ πολλάκις λαμ-
βάνεται ὁ οὗτος ἀντωνυμικῶς ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνος· καὶ ἐκεῖνος ἀντὶ τοῦ
οὗτος:

ἀρχὴ τοῦ ζ

ζαμολξεις ζάμολξις ζαμόλξιδος· ὡς πάρις πάριδος· τοῦτον γὰρ [illegible] κλίσεις
ἀλήχασιν· ὥσπερ [illegible] ὁ φιλόσοφος· λέξις λέ-
γεως· ἦν δὲ ὁ ζάμολξις τοῦ Πυθαγόρου μὲν οἰκέτης γενόμενος· καὶ πρὸς αὐτὸν
ἀπηκριβωμένος· εἶτα πρὸς τὸ οἰκεῖον ἔθνος ἐπανελθών, [illegible]
καὶ πιθανὸς ἦν νομοθετῶν· οὐκ ἀποθανοῦνται [illegible] ὡς
θεὸν [illegible]: ζέλας ζῆλος· καὶ τὸ ζημιοῦν [illegible] ρμη
δὲ ἀπὸ τοῦ ζημία· [illegible] λέγεται δὲ [illegible] τὸ ζη-
μιοῦν· [illegible] ὡς [illegible], οὕτω καὶ [illegible]
[illegible] καὶ πάντα τὰ οὕτω παρασχη-
ματιζόμενα: ζημία ὁ ζημιῶν, ἀπὸ αἰτιατικῆς [illegible] συντάσσεται· οἷον, ζημιῶ σε
χρήμασι· καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν μετὰ τῆς εἰς προθέσεως·
οἷον, εἰς χρήματα αὐτὸν ἐζημίωσαν: ζητῶ ἢ τὸ [illegible] ζητῶ·
ὡς ὁ [illegible] λόγος· ζητῶ [illegible] ἀντὶ τοῦ ἐξετάζω τὸ [illegible]:
ζηλῶ ζηλωτὴς ὁ μιμητής· ἀπὸ τοῦ ζηλόω ζηλῶ ζηλώσω· τοῦτο δὲ, ἀπὸ τοῦ ζῆλος·
ἔστι δὲ ζῆλος, διέγερσις τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὰ καλά, πρὸς τὸ [illegible] ρμθ
[illegible] ζῆλος καὶ τοῦ φθόνου· ὅθεν καὶ ζηλότυπος: ζηλοῦν ὁ ζηλῶν, δύο δη-
λοῖ· τὸ φθονεῖν καὶ τὸ μακαρίζειν· ὥσπερ δὲ λέγομεν ἐνίοτε τὸ ἐπαινεῖν αὐτὸν
τοῦ [illegible]· οἷον [illegible] ἀντὶ τοῦ [illegible]· καὶ τὸ [illegible]
ἐπαινῶ ἀντὶ τοῦ [illegible], οὕτω καὶ τὸ ζηλοῦν καὶ μακαρίζειν ἐνίοτε καὶ

ἐπὶ τοῦ μὴ μεθύσθαι τιθέασιν· διὰ τὸ ζηλοῦσθαι τοὺς ταῦτα ποιοῦντας· ὅταν γὰρ ἐπαινεῖ τις, τοῦτο πάντως ζηλοῖ καὶ ἐπιθυμεῖ αὐτοῦ· καὶ οὐ μακαρίζει τις ἐφ' οἷς οὐκ ἔχει ἀγαθοῖς δηλονότι. οἱ δὲ παλαιοί, ἐπὶ τούτου παραλέγεται ὁ μακαρισμός, τούτου πάντως καὶ μιμήσασθαι ποθεῖ, ἵνα τοῦ αὐτοῦ τύχῃ μακαρισμοῦ: ζύμη τὸ λεγόμενον προζύμιον· φύραμα δὲ τὸ μεμιγμένον ἄλευρον: ζυγὸς ὁ τῶν βοῶν· ζυγὸν δὲ οὐδετέρως τὸ ζύγιον: ζώπυρον ὁ ἐν τῇ σποδιᾷ μικρὸς σπινθήρ· ἐμπύρευμα δέ, ἀπὸ πυρὸς εἶδός τι. ἀλλαχοῦ σημαίνει διδόμενον εἰς προσάναψιν: ζώνη ἡ τοῦ ἀνδρός· ζώνιον δὲ τὸ τῆς γυναικός:

ἡγοῦμαι τὸ ἄρχω, γενικῇ· ἡγοῦμαι τὸ ὁδηγῶ καὶ προοδοιπορῶ, δοτικῇ· οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγοῦνται· ἡγοῦμαι τὸ νομίζω, αἰτιατικῇ· ἡγήσομαι ἡγησάμην ἥγημαι ἡγηθῆναι: ἠδωνοὶ ἔθνος Θρᾳκῶν· ἠδωνοὶ δὲ τῶν μακεδόνων: ἡδὺς ἁπλοῦν· ὁ ἡδίων συγκριτικόν· ὁ ἥδιστος ὑπερθετικόν· τὰ δὲ θηλυκά, ἡ ἡδεῖα ἡ ἡδίων ἡ ἡδίστη· τὰ οὐδέτερα, ἡδύ· ἥδιον· ἥδιστον· ἡδὺς τὸ θρυλλούμενον παρὰ πλάτωνι· πολὺ γὰρ ἐστὶν ὁ φιλόσοφος τούτῳ χρώμενος· ἀντὶ τοῦ εὐηθοῦς ὄντος. ἔστι δὲ ὅτε ζητουμένου τοῦ ἐκ τοῦ φ, ἔστι καὶ ἐπὶ ποιητικῶν αὐτὸ καθ' αὑτό· ὥστε καὶ ἐπαφροδίτου ἐγχέουσα χεῖρα βαρεῖαν. συντιθέμενον δὲ μετὰ τοῦ ὁ τοῖς διαλογικοῖς φιλοσόφοις προσχρῆσθαι συνήθως εἴωθε· λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ· τοῦ ὀξέως παρελθόντος: γὰρ ὁ ἡδὺς τὸ σημαῖνον τὸ εὐηθές, ἀεὶ μετὰ συγκριτικοῦ τίθεται· οἷον, καλλίων ὁ ἄνθρωπος ἡ ὁ ἡδύς· ἢ οὕτως· κράτιστον οὕτως ἡ κατὰ τοῦ ἡδέος· τὸ γὰρ ἐστὶν οὕτω βελτίων ὁ ἡδὺς τοῦ ἡδέος, πᾶσι δῆλον ἐστίν: ἠθεῖος ὁ ἐκ τροφῆς· καὶ ἦθος τὰ ἐξ ἔθους διατριβαί: θέναρ τὸ τοῦ ἀντίχειρος ἔλθον· τὸ ἐναντίον τοῦ τοῦτ' αὐχένος· πρόσθεν ἐμπροσθεν τινὸς ἢ πράγματος ἔλθον· πρόσθεν τοῦ ἡλίου· ἢ πλησίον ἔχειν ἐπορεύθη· αὖθις ἐναντίον τοῦ αὐτοῦ ἔλθον· οὕτως ἐναντίον κατ' αὐτήν· διὸ ἔστιν ὁδὸν ἢ διὰ τέλους ἐπορεύθη· καὶ δηλοῖ ἐν τῷ λόγῳ· διεξῆς δὲ τὸ μέχρι τέλους δηλοῖ· καὶ τὸ ἕως τέλους πορευθῆναι· μετὰ τῆς μετὰ προθέσεως μὴ ἦν· πρόσθεν

διὰ αὐτὶ τοῦ εἰς τὸ μέσον τοῦ τόπου τοῦ δικάζειν. σημείωσαι γὰρ ὑπὸ πάντων πλησιότητ-
ος ὥσπερ καὶ παρῆλθέ τις εἰς τὸ στάδιον· σημαίνουσι δὲ ταῦτα καὶ τὸ παρελθεῖν
τῆς παρὰ δηλούσης τὸ ἔξω· οἷον, παρῆλθεν τὸ στάδιον· ἀντὶ τοῦ ἔξω τοῦ
σταδίου ἐγενόμην· περιῆλθεν ἀντὶ τοῦ κύκλῳ τινὸς ἐγενόμην· ἀπὸ τῆς
ἡμέρας ἦλθον· κανονίζουσι δὲ ταῦτα οὕτως· ἔω τὸ πορεύομαι· ὁ μέλ-
λων ἔσω· ἀφ' οὗ ἔξειμι καὶ εὐδιάλυτος εἰσία· καὶ τὸ πρὸ ἦσαν· προστεθειμένου τοῦ
ι· ὁ ὑπερσυντέλικος ᾔειν· ᾔεις· ᾔει· κατὰ συναίρεσιν ᾔειμεν· ᾔειτε· ᾔεσαν·
καὶ ἐκβολῇ τοῦ ι, ᾔεσαν καὶ ᾖσαν: [Ἥ]κω τὸ ἔρχομαι καὶ τὸ ἦλθον·
ὃ τοῖς παλαιοῖς διὰ τοῦ ι ἐγράφετο· τὸ παθητικὸν ὃ οὐχ εὕρηται
ἵκομαι· βάρβαρον γάρ· τὸ δὲ πῶς λαβὸν, ἱκνοῦμαι γέγονεν λέξει
μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως λεγόμενον· οἷον ἀφικνοῦμαι· ὁ παρατα-
τικὸς ἀφικνούμην· ὁ μέλλων ἀφίξομαι· ὁ ἀόριστος ἀφικόμην·
ὅτι δὲ τὸ ἀφικόμην μέσος ἀόριστος δεύτερός ἐστι, δηλοῦν ἀπὸ
τῆς σημασίας. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀφικέσθαι ἀπαρεμφάτου· τὸ δὲ
ἱκνοῦμαι χωρὶς τῆς προθέσεως, τὸ παρακαλῶ δηλοῖ· οἷον
ἱκνοῦμαί σε· ἥκω· ἥξω· ἀφίξομαι· ἀφικόμην· τὸ ἥκω
δηλοῖ, τὸ ἀρτίως ἦλθον· τὸ δὲ εἶμι, τὸ ἀρτίως πορεύομαι·
τοῦτο δὲ καὶ ἐνεστὼς φαίνεται εἶναι, ἀλλ' ὅμως καὶ εἰς σημασίαν μέλλοντος
λαμβάνεται· ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ· νῦν δ' εἶμι Φθίηνδε· ὅσον οὖν ὑπὲρ τὸ
ἥκω πρὸς τὸν παρεληλυθότα, τοσοῦτον τὸ εἶμι πρὸς τὸν μέλλοντα· ἥκω
ποιήσας· ἥκω ποιῶν· ἥκω ποιήσων: [Ἥ]λιος λέγεται τὸ νυχθήμερον· ὅτι
διὰ τοῦ νυχθημέρου ἀποκαθίσταται ὁ ἥλιος ὅθεν ἤρξατο τῇ τοῦ κόσμου
φορᾷ· ἥλιος καὶ ὁ δωδεκάμηνος χρόνος· ὅτι διὰ τῶν δώδεκα μηνῶν δι-
έρχεται τοῦ ἐνιαυσίου κύκλου ὁ ἥλιος· καὶ ἀποκαθίσταται ὅθεν ἤρξατο τῇ ἰδίᾳ
κινήσει: [Ἡ]λιῶσαι κομικῶς ὑπόλαβε: [Ἤ]λυθον, διὰ τοῦ ἀορίστου
μόνου τυγχάνον, ὡς ἅπασαν ὑπέκλισιν εἶναι λέξεως· τὰ δ' ἄλλα ἄχρηστα:
[Ἠ]λλεβρώδη ἢ κορυζώδη: [Ἡ]νίαι καὶ ῥυτῆρες τὸ αὐτό· ἀπὸ δὲ ἱμάντων
τοῦ χαλινοῦ· οἷς κατέχουσι ταῖς χερσὶν οἱ ἱππεύοντες· χαλινοὶ δὲ τὸ ὅλον·

ἰδίως δὲ ταῖς ἐν τῷ στόματι τοῦ ἵππου· φάλαρα δὲ ταῖς ἐν τῷ μετώπῳ:
γ. ἦσθα· τὸ τρίτον ἦν· ἦ τον· ἤστην· ἦμεν· ἦτε· ἦσαν·   ὁ ἡλίκος
πρὸς τὸ τηλικοῦτος δὲ ἔχει τὴν αὐτὴν φοράν· λέγεται δὲ ἀμφότερα ἐπὶ ἡ-
λικίας κυρίως· οἷον, τηλικοῦτος δὲ ἐστίν· ἀντὶ τοῦ τοσοῦτος τὴν ἡλικί(αν)·
καὶ ἡλίκος ἀντὶ τοῦ ὁπόσος τὴν ἡλικίαν· ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ μεγέθ[ους]
ἁπλῶς: νῆσος τὴν ὁδὸν ἁπλῶς· ἀντὶ τοῦ ἡ περίρρεουσα· κατὰ τὴν
νῆσον δὲ εἰς λιμένα ἢ εἰς κατάστεγον· ὅμοιον τὸ κατάγεσθαι καὶ κα-
ταίρειν: ἔα τὸ τὴν νίκην· καὶ ἔα αὐτὸ πόλεμον τὴν δὲ πρὸς
ἀλλήλους: ὁ ἦσθα, ἐπὶ παρῳχημένου γράφε· τὸ δὲ ἧς, ἐπὶ
μέλλοντος καὶ ἐνεστῶτος: ὁ ἦτε καὶ μετὰ γενικῆς· ἐνίοτε δὲ
καὶ μετὰ δοτικῆς: ἦχι ποιητικόν· ἦχος κοινόν· ἠχὼ δὲ τὸ τῆς
κεραυνῆς ἀντὶ φθέγμα· καὶ ὄνομα θεᾶς: τὰ εἰς ου συγκριτικὰ δὲ
συλλαβὰς, φύσει μακρᾷ παραλήγεται· οἷον, ἔασον· διὰ τοῦτο καὶ τὸ
μᾶλλον καὶ ἧττον: λίκος καὶ τηλίκος ἀντωνυμίαι· ἀντὶ τοῦ
ὅσος καὶ ὁπόσος λαμβάνονται· ἁρμόζουσι δὲ ἐπὶ ποιοῦ· ὡς τό, ἡ-
λίκου μὲν ἐκίνησε γέλωτα· καὶ τηλίκον αὖ τὸ συμβεβηκός· τηλι-
κοῦτος ἐπὶ ποσοῦ καὶ σωματικοῦ μεγέθους· ὡς τό, τηλικοῦτος ὤν·
καὶ τηλικοῦτον πώγωνα καθειμένος· τηλικὸς δὲ ὑποκοριστικόν·
ὡς καὶ σωκράτης πρὸς μέλητον· οὐ γάρ με λέληθας τηλικοῦτον οὗτ(α)
τηλικὸς δὲ ὤν· ἢ μικρὸς ἢ νέος: ἀρχὴ τοῦ θ
θάλαμος ὁ τοῖς νυμφίοις παρεχόμενος οἶκος γάμου τελουμένου· ὁ κοιν(ῶς)
λεγόμενος παστός· ἤτοι τὸ κελλίον· καὶ ἀττικῶς δωμάτιον· καὶ κατα-
χρηστικῶς κοιτών· θάλαμος δὲ ἡ κατάδυσις τοῦ ὄφεως· πρόδομος
ὁ μετὰ τὸν θάλαμον οἶκος· δόμος ὁ μετὰ τὸν πρόδομον: θαλαττεύω
τὸ ἐν θαλάττῃ διάγω· ὥσπερ καὶ παρθενεύω τὸ ἐν παρθενίᾳ διάγω:
θαλλὸς ὁ κλάδος· κυρίως ὁ ἀπὸ δάφνης καὶ ἐλαίας· ὁ θάλλων ἀεί:
θαρρῶ ἐγώ· θαρσῶ δὲ ὕστερον: θάλπω τὸ ἐπίθετον τῆς δὲ ὀχέας
καὶ ὁμοιοῦται, διφθόγγου· οἷον, δῆμος θάλλει· ἡ μοῖσα θάλλει· ἀντὶ δὲ τοῦ ...

72

Nota formam verborum desiderativorum apud graecos

θαλίω λέγεται διὰ τοῦ ι· καὶ ἡ χλεύη ἡ πορνική· καὶ ἡ ὕβρις:
θανατᾶν — Θανατᾶν λέγεται, τὸ ἐπιθυμεῖν ἀποθανεῖν· ὥσπερ καὶ βασιλειᾶν
τὸ ἐπιθυμεῖν βασιλείας· καὶ στρατηγιᾶν τὸ ἐπιθυμεῖν στρατηγῆσαι·
θανατοῦσθαι δὲ θανατοῦν ἕτερον: Τὸ ἐπίθετον, ἢ ἕτερόν τι δηλοῖ
τῶν ὀνομάτων ἐφ' ὧν λέγεται, ἢ αὐτὴν αὐτοῖς ἔχει σημα-
σίαν, πρὸς αὐτὸ διαφορὰν ἑτέρου σημαινομένου λέγεται, ἢ
θανάσιμος — ἑτέραν τινὰ αἰτίαν ἔχει καθ' ἣν λέγεται· τὸ δὲ θανάσιμος μόρος
ἐπιθετικῶς λεγόμενον, οὔτε ἕτερόν τι σημαίνει ἢ ὁ θάνατος
ἐσήμαινεν, οὔτε ταὐτὸ τὸ σημαῖνον αὐτῷ, πρὸς αὐτὸ διαφορὰν ἑτέρου
σημαινομένου λέγεται· οὐ γάρ ἐστι ποτὲ θάνατος μὴ θάνατον ἢ
ἐμποιῶν· οὔτε ἄλλην τινὰ αἰτίαν ἔχει, καθ' ἣν λέγεται· ὥσπερ
κ[illegible] τοῦ θανάτου τῷ λόγῳ, τὸ θανάσιμος [illegible] ἐλέγετο κατὰ
θάρσος — ποιητικὴν ἐξουσίαν: Θάρσος ἐστὶ [illegible] τὴν πρᾶξιν· καὶ θάρσει
θαμβῶ — τὸ δὲ τὸ χωρεῖν: Θαμβεῖσθαι κυρίως, τὸ φοβηθῆναι θεὸν ἰδόντα·
θαυμάζω — καὶ ἀπὸ τούτου ἁπλῶς τὸ ἐκπλαγῆναι: Θαυμάζω τὸ ἐκπλήτ-
τομαι· καὶ τὸ ἐπαινῶ· πεζῶς καὶ ποιητικῶς. θαυμάζομαι τὸ ἐ-
παινοῦμαι· ἐξ οὗ καὶ θαυμαστὴς ὁ ἐπαινέτης· θαυμάζω σε τῆς
σοφίας· καὶ [illegible] ἕνεκα· ἢ οὕτως· θαυμάζω
σε ἐπὶ τῇ σοφίᾳ· καὶ κρατίστου ἐστὶ ταῦτα· λέγεται δὲ τὸ θαυμάζειν
ποιητικῶς, θηεῖσθαι· δηλοῖ δὲ, τὸ ὁρᾶν τι μετ' ἐκπλήξεως
διὰ τὸ θεᾶσθαι· θαυμάζει τις ἀρετήν. ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾷ [illegible]
ζεσθαι αὐτήν· καὶ θαυμάζει λόγους, ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾷ [illegible] τάσσεσθαι
θάλλειν — λόγους: Τὸ θάλλειν, ἐπὶ δένδρων λέγεται· τὸ δὲ ἀνθεῖν, ἐπὶ
ἀνθέων· ὅθεν καὶ θαλλὰς μὲν κλάδους· ἀνθεῖς δὲ λειμῶνας· λέγε-
ται δὲ δένδρον, ὡς ὁ κύριος ἐπὶ χερσὶν [illegible] σοφίαν· [illegible]
θεάομαι — τὸ ἐναντίον· ἢ ὥσπερ καὶ [illegible] οἰκοῦσι: Θεάομαι [illegible]
ὦμαι τὸ βλέπω. [illegible] θεῶ-
δε θεῶ, [illegible] καὶ [illegible]

6

εὐχῆς ὅσια· θυόμαι δὲ θεοὺς ἐπὶ πέρατι τῆς, τὸ θαυμάζω παρὰ τοῖς
ν ταῖς εὐχαῖς ὅσια: Θεωρεῖν κυρίως ἐπὶ ψυχῆς λέγεται· τὸ δὲ ὁρᾶν, θεωρεῖν
ἐπὶ σώματος· δηλοῖ δὲ τὸ θεᾶσθαι ὁρᾶν καὶ τὸ σκέπτεσθαι:
Θεαταὶ καὶ ἐπὶ θεάτρου λέγονται καὶ θεώμενοι· ἴσθ' ὅτι ὁ πρό- θεαταί
ἐστι θεατὴς ἐπὶ τῆς ὀρχήσεως, τοῦτο ἐστὶν ἀκροατὴς ἐπὶ τῆς ἀκοῆς·
ἀμφότερα γὰρ ἐπὶ θεάτρου λαμβάνονται: Θεραπεύω τὸν δοῦλον. θεραπεύω
δοῦλου οὐκ ἐκείνου δὲ δεσπότην μᾶλλον θεραπεύειν· θεραπεύω τὸν μεσ-
ἀγαθοῦ θεραπείας σοφιστήν· θεραπεύω τὸ σῶμα· σώματος μὲν τὴν
ἀρρωστίαν θεραπεύει ἡ τέχνη· θεραπεύω καὶ τὸ ὑφαίνω· οἷον, θε-
ραπεύουσι δωρεαῖς: Θεράπων ὁ δοῦλος· τὸ θῆλυ καὶ θεράπαινα θεράπων
καὶ θεραπαινὶς ἡ δούλη· θεραπεία δὲ τὸ πλῆθος τῶν οἰκετῶν·
καὶ ἡ ἰατρεία: Θερμουργὸς αὐτὸς ὁ σπουδαῖος· θερμουργὸν τὸ θερμουργός
κακουργικὰ ἀπαιδεύτου: Θέλγειν κυρίως ἐστὶ τὸ εἰς ὃ θέλει τις θέλγειν
ἄγειν τινά· ὅθεν καὶ θελκτήρια τὰ ᾄσματα· ἀπὸ τοῦ τὴν
ᾠδὴν τοὺς ἀκούοντας θέλγειν καὶ ἄγειν πρὸς ὅ τι φιλῶσιν οἱ ἀοιδοί·
Θηλάζω ἀντὶ τοῦ τρέφειν μαζοῖς ἀττικῶς· οἷον λέγεται περὶ τοῦ θήλεος, θη- θηλάζω
λάζει ταῦτα ἃ ἔτεκε· καὶ θηλάζουσι τὰ βρέφη ἀμέλγουσαι:
Θηρεύομαι λέγεται καὶ θηρεύομαι ὁ δ' ἔχων παθητικῶς ἐστί· ἐπὶ δὲ θηρεύω
ἄγρας τὸ θηρᾶν λέγεται εὑρετικῶς· θηρατήριον δὲ τὸ θηρεῖον:
Θλάσις καὶ θλᾶν, ἐπὶ τῶν χαυνουμένων καὶ παραλυομένων τῶν θλᾶσις
ἐκ συμπτώσεως, ἀπὸ πληγῆς ἢ τοιούτου τινός· οἱ παλαιοὶ τοῖς
ἀττικοῖς φλᾶν λέγουσι: Θνήσκω ἀεὶ ἐστί· ἔθνησκον παρατατικός· θνήσκω
τεθνήξομαι δὲ καὶ θανοῦμαι, μέλλων· ἀπέθανον ἀόριστος· τὸ
θνήσκω παρακείμενος· τὸ τεθνήκασι· καὶ κατὰ συγκοπὴν τεθνᾶσι· τὸ δὲ τε-
θνάναι, οἱ μὲν κανονίζουσιν ἀπὸ τοῦ θνῆμι· ὁ δὲ ἔθνην· καὶ
μετοχὴ ὁ θνᾶς τοῦ θνάντος· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ ἀναδιπλα-
σιασμοῦ τεθνάναι· ἀπὸ ταύτης δὲ τῆς μετοχῆς, ποιοῦσι καὶ τὸ προσ-
τακτικοῦ τέθναθι, τεθνάτω· καὶ τὸ δεύτερον τεθναίην· ἐξ οὗ

33

ποιητικοῦ· οἶδα, ἀπὸ τοῦ τεθνηκέναι τεθνάναι· χωρὶς τοῦ ἐν τῷ ἤθει
κανόνι ἀθλῶ· καὶ τὸ τεθνάτω κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ τεθνηκέτω·
θλίβω ὥσπερ καὶ τὸ ἑστάτω ἀπὸ τοῦ ἑστηκέτω: θλίβω τὸ λυπῶ· ἀπὸ τοῦ θλίβω
ἐπὶ σταφυλῶν τὸ ἀποπιέζω· ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων· οἷον ἡ
θούριος ἔθλιψεν ἡμᾶς τὸ δεινόν: θούριος ὁ ὁρμητικός· καὶ θουρίων
θραύειν πόλις καὶ ἡ σύβαρις· καὶ θούριος ὁ ἀπ᾽ ἐκείνης: θραύειν καὶ ζω-
ζέβαν ἐπὶ ξηρῶν· ἔστι δὲ ζωζέβαν κυρίως, τὰ σχοινία λεπτά·
τέμνειν δὲ αὐτὰ αἰσουδῆ τινος διαιρουμένους ἢ ξίφει ἢ ἰσοδίοις
τοιούτῳ τινί· καὶ τὸ κόπτειν ἐπὶ τούτου· ἔστι δὲ τὸ κόπτειν καὶ
θρὰξ τὸ κρούειν, ὥς τις ἔαθ᾽ ὁ κόψαι τὴν θύραν: θρὰξ θρᾷσσα·
κίλιξ κίλισσα· λίβυς λίβυσσα· μάγνης μάγνησσα· κρὴς κρῆσσα·
θρύπτω καὶ πάντα ἁπλῶς ὁμοίως: θρύπτω τὸ ἀσμικρὰ τέμνω· ἀφ᾽
οὗ καὶ ξίφος τὸ τοῦ ἄρτου τεμάχιον· θρύπτομαι δὲ τὸ ἁβρύνομαι·
θρασ... ἀφ᾽ οὗ καὶ τρυφή: θρασυγλώττη ἡ κατὰ γλῶτταν ἤτοι θρα-
θρέμματα σύγλωσσος: θρέμματα πάντα τὰ βοσκήματα· ὅθεν καὶ πολυ-
θρέμμονα νόσον ὁ πολλὰ ζῶα πλουτῶν· θρέμματα καὶ τὰ ὑπὸ ποιητῶν,
θριαί ὁ ἀνατραφεὶς· ὡς Σοφοκλῆς· ὦ θρέμμα ἀναιδές: θριαὶ καὶ πύλη
λέγονται αἱ σανίδες καὶ ἀνοιγόμεναι καὶ κλειόμεναι· καὶ τὸ
θυγατριδοῦς δίαζημα ὅπερ ὑπέχουσιν αὗται: θυγατριδῆ ἀπὸ τοῦ θυγάτηρ,
ἡ τῆς θυγατέρος θυγάτηρ· καὶ θυγατριδοῦς ὁ τῆς θυγατρὸς υἱός·
ὥσπερ υἱωνὸς ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός· καὶ υἱωνὴ ἡ τοῦ υἱοῦ θυγάτηρ:
θύραιος θύραιος ἀπὸ τοῦ ἐκτός· καὶ δηλοῖ ξένον· καὶ θύραζε ἀπὸ τοῦ ἔξω·
καὶ δηλοῖ κίνησιν ἔνδοθεν εἰς τὸ ἔξω· θύραθεν ἀπὸ τοῦ ἔξωθεν·
θύω καὶ δηλοῖ κίνησιν ἀπὸ τῶν ἐκτὸς εἰς τὸ ἔσω: θύω ἐνεστώς· ἔθυον
παρατατικός· θύσω μέλλων· ἔθυσα ἀόριστος· τέθυκα παρακείμενος· θύομαι
ἐνεστώς· ἐθυόμην παρατατικός· τεθύσομαι μέλλων· τέθυμαι
θυμοβόρος παρακείμενος· ἐτύθην ἀόριστος τοῦ θετικοῦ: θυμοβόρος ἔρις δι᾽ ἀφροσύνην·
ὁ μὲν θυμός, ὁ ἔσω χόλος χρόνιος· ἔρις δὲ ἡ ... βεβαρημένη.

μονομαστραχά· θυμὸς ἡ ψυχή, μακροῦ τὸ θυ· καὶ τὰ ἀπὸ τούτου
γινόμενα· οἷον, ἀθυμῶ· λιποθυμῶ· πρόθυμος· μετάθυμος· θύμ[ος]
δὲ τὸ ἀγγεῖον κεράμειον, βραχύ· θάρρος καὶ θάρσος ἡ εὔτολμος ἀνδρεία·
θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμα:
Τὰ διὰ τοῦ ται πάντα, μακρὸν ἔχουσι τὸ ι· οἷον, δηλοῖ· παλαιστ[αί]
διαιρεῖται ὁ δὲ ξ ταύτη· ὁμοίως καὶ τὰ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ δας· οἷον μοι-
χάδαι· οἷς ὁμοίως καὶ τὸ θεῖαι· χεῖραι· μνᾶαι· τὸ δὲ ἀνισοδυλικὸν ὁδοὶ
ποσεῖαι· καὶ ἀκμαῖαι καὶ θυμικοὶ καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἔχουσι τὸ δι
ὡς ζηλόθεται· τὰ δὲ ἁπλᾶ, διὰ διφθόγγου· οἷον, θυλάσαι· πορφ[υρ]-
πορνάσαι· ἢ δῆλαι: ἐρωτᾶσι καὶ πειράσιν· ἐκεῖ· τὸ πλ[ηθυντικ]ὸν ἴμεν· ἴστε·
ἴσι καὶ ἴασιν: ἀσημος ὁ δηλούμενος θυλακωθεὶς ἔχει: διὰ δὲ
μορφῆ· καὶ ἀπὸ τούτου ἰδέαι αἱ ὁδοὶ· καὶ οἱ τέσσαρες· καὶ παρὰ τοῖς πλα-
τωνικοῖς ἰδέαι οἱ τύποι· καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἰδέαι αἱ μορφαὶ· ὅλ[ως]
τῶν λόγων: διὰ ὅτι καλεῖται ὑπὸ ἀρχῆς. ὁ μὴ μετέχων δηλαδὴ
ταύτης· ὥστινι κάτι τίκτει ταῖς ἀρχαῖς ἢ ὁ βασιλεύς· λέγεται καὶ ἐπὶ
τῶν ἄλλων τεχνῶν· καὶ γὰρ ὁ μὴ μετέχων λόγου ἰδιώτης λέγεται·
ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων: ἀφίου τὸ ἀναπνεῖ μόνου θηλ[είου] ζῴου
ἐπὶ τὸ σφετερικὸν θῆναι· ἱερομηνία ἡ ἱερὰ ἡμέρα τοῦ μηνός· τινὰ
γὰρ ἡμέρα τοῦ μηνός, ἱερὰ εἶχον ἕλληνες: Τὰ δὲ ἀκίτου ἴζω ῥήματα
βαρύτονα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τὴν διὰ συλλαβίαν, ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἀπο-
βάλλουσι τὸ σ καὶ περισπῶνται ἀττικῶς· καὶ βραχὺ τὸ ι ποιοῦσι·
οἷον, ὀνειδίζω ὀνειδιῶ ὀνειδιῶ· ἐλπίζω ἐλπίσω ἐλπιῶ· ἐπὶ δὲ
τῶν δισυλλάβων, οὐδέποτε τοῦτο γίνεται· μόνον δὲ ταῦτα εἰσὶ καὶ
ἀπὸ ἐκφωνοῦ περιφέρουσιν οὕτω· τὰ δὲ παρακτικὰ δηλαδὴ
βλοσυρικὸς ἐπὶ τὸ ἐὰν ἐλπίω καὶ θρίω· φίων δὲ τὸ ἐκτείνεται,
σιωπῶ ὁ μέλλων λόγος χρόνος· ἐκ τινος μὲν ἐκ τῆς παρεχομένης
συλλαβῆς· οἷον, δικάζω δικάσω· τὸ δὲ δικασὼ βάρβαρον· ὥστε
τὸ ἐκ θυγάτηρ ἀδελφὸς τῇ ἐκκλησίᾳ συναθροισθεῖσαν ἐπὶ τοῦ

δι᾽ ὧν δέχων, ἐπειδὴ εἰς ἀπορίαν καθεστήκασι χρημάτων, ἐπιτα-
τος αὐτοῖς τινῶν πλουσίων ὑπισχνεῖτο ἀργύριον δώσειν· οὕτω πως λέγων·
ὅτι ἐγὼ ὑμῖν δανειῶ, θορυβούντων καὶ οὐκ ἀνεχομένων διὰ τοῦ βαρβαρισμοῦ·
καὶ οὐ θελόντων λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἐθέλειν, ἕως ἀχθόμενος ὁ μετρίως ἐν
ὑποβάλλοντος αὐτῷ τινος, ἔφη· δανείσω ὑμῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον· τὸ
δ᾽ ἐπαινέσαι καὶ λαβεῖν. διὰ τοῦτο τὸ βαδίσω καὶ βαδιῶ, ἀμφότερα
δόκιμα. ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ αὐξητικός, ἀττικῶς λέγεται· καὶ ἐκτεινομένου
καὶ οὐ συστελλομένου τοῦ ι ἐν τῇ μέσῃ συλλαβῇ. ἰστέον ὅτι πολλὰ ῥήματα
βαρύτονα καὶ περισπώμενα παράγονται εἰς ἕτερον σχηματισμὸν
τῶν διὰ τοῦ ίζω· οἷον, ἀλέξω ἀλεξίζω· νεμεσῶ νεμεσίζω· παρα-
καλῶ παρακαλίζομαι. Κεῖμαι ἐν [illegible] τὸ πέμπω. ὅπερ
διχῶς ἀπὸ θέσεως δὲ λέγεται ἐν χρήσει καὶ [illegible] ποιεῖται. ἀφίημι
γὰρ φαμὲν καὶ παρίημι. ἵεμαι δὲ παθητικῶς τὸ ὁρμῶ. Τὸ ἰθέως
ἐπὶ τῆς κυριολογίας λέγεται τῆς εὐθέως· καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ πάν-
των λέγεται τῶν οὕτως: Τὸ ἴθι ἐπὶ ἐπιρρήματος, (ἀντὶ τοῦ ἄγε) μετὰ
μετοχῆς μέλλοντος· οἷον, ἴθι ποιήσων τόδε. ἀλλ᾽ ἐπίρρημα
παρακελευσματικὸν ὡς πρὸς τὸ ἄγε, (ἀντὶ τοῦ ἄγε) μετὰ προστακ-
τικοῦ· οἷον, ἴθι φράσον· καὶ ἴθι ποίησον τόδε. Τὰ διὰ τοῦ ιλος
ἀποσπώμενα, βραχὺ ἔχουσι τὸ ι· ἅτε διὰ τοῦ ι. ἅτε διὰ τοῦ ὑψι-
λοῦ μὲν τοῦ ι, ποικίλος· διὰ δὲ τοῦ ὑψιλοῦ, χαμαιζῆλος. καὶ
τὰ τούτοις ὅμοια πλὴν ὀλίγων· πλὴν τοῦ ἀπειλὸς καὶ ὀπίλος: Τὰ διὰ
τοῦ ινω ῥήματα, οἷον πίνω· κρίνω· κλίνω, μακρὸν ἔχει τὸ ι.
Τὰ διὰ τοῦ ινος ἀποσπώμενα, περισπῶνται· πλὴν τοῦ καρκίνος· καὶ
πίνος ὁ ῥύπος: Τὰ εἰς ιν δισύλλαβα καταλήγεται, οἷον τὸ δελφὶν καὶ
δελφίς. ἀκτὶν καὶ ἀκτίς, φύσει μακρὰ εἰσίν. ἐπειδὴ παρ᾽ ἀρσενικὰ
καὶ θηλυκὰ εἰς ἄλλως δισύλλαβα ἴσως μακροκατάληκτα: Τὰ διὰ
τοῦ ινῶ περισπώμενα ῥήματα, μακρὸν ἔχουσι τὸ ι. οἷον κινῶ τὸ
σαλεύω. δινῶ τὸ ζωννύω· πινῶ τὸ ῥυπαρός εἰμι· καὶ πῖνος ὁ ῥύπος:

Τὰ εἰς ιξ ὀνόματα, ἀρσενικοῦ μὲν γένους ὄντα, ἐκτείνουσι τὸ ι· θρὶξ
δὲ, συστέλλουσιν· ἐπειδὴ τῆς θηλυκῆς, ἅπαντα μακρὰ παραλή-
γονται: Ἶσος ὁ τοῦ σιδήρου· καὶ ἰσάδης ποιητικὸν ὁ ἔχων ἀπὸ
ἰοῦ· ἤτοι μέλας: Τὰ διὰ τοῦ ιος ὀνόματα, κἂν τε παροξύ-
τονα ἦ κἂν τε προπαροξύτονα, βραχὺ ἔχει τὸ ι· προπαροξύτονα μὲν,
οἷον ἀντίος· κίος καὶ χίος νῆσοι· βίος· πλὴν τοῦ Δῖος ὁ ἔνδοξος·
καὶ Κῖος ὁ ἀπὸ τῆς Κίου· καὶ Χῖος ὁ ἀπὸ τῆς Χίου· ταῦτα γὰρ
ἀπὸ κράσεως ὄντα, μακρὸν ἔχει τὸ ι· ἀπὸ γὰρ τοῦ Δίιος Δῖος
γέγονε· καὶ ἀπὸ τοῦ Κίιος Κῖος· καὶ ἀπὸ τοῦ Χίιος Χῖος· προ-
παροξύτονα δὲ, οἷον ἅγιος· ὅσιος: Τὰ διὰ τοῦ ιον οὐδέτερα
ὑποκοριστικὰ παροξύτονα καὶ προπαροξύτονα, βραχὺ τὸ ι ἔχει·
παροξύτονα μὲν, οἷον, ψωμίον· θηρίον· ἀρνίον· προπαροξύτονα
δὲ, οἷον, σωμάτιον· γραμμάτιον: Ἶπες οἱ τοῖς κέρασιν ἐμφυ-
όμενοι σκώληκες· θρῖπες οἱ ἐν τοῖς ξύλοις· κῖβοι οἱ ἐν τοῖς
πυροῖς καὶ κριθαῖς· ἶκες οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπέλων
ἐσθίοντες· ἴουλοι οἱ περὶ τὰ τείχη ἀνέρποντες πολύποδες:
Ἱππασία παρὰ τοῖς κοινοῖς. ἱππεία καὶ ἱπποσύνη παρὰ τοῖς ποιηταῖς:
Ἱερὸς ὄνομα κύριον. καὶ ἶρις τὸ ἐν οὐρανῷ φαινόμενον τόξον, περι-
σπῶνται: Τὸ ἴσον ἀεὶ πρὸς ἕτερον λεγόμενον, ἀπαιτεῖ τὴν
ἑαυτοῦ σχέσιν· καὶ ἐλλιπῶς ἔχει ἐὰν ᾖ μόνον· ἀποδεδομένης δὲ
αὐτῆς, ἐντελὴς ὁ λόγος γίνεται· οἷον, αἱ χεῖρες ἴσαι τῇ προθυ-
μίᾳ· καὶ ἡ προθυμία ἴση ταῖς χερσίν· ἐξ ἀνάγκης γὰρ ἡ ἰσότης ἑ-
κατέρων, περὶ ἑκάτερα αὐτὰ ταῦτα χωρεῖ, μὴ κειμένου ὑπάρχου
ἐφ' ὃ ἂν αὐτῆς ἡ ἀπόδοσις γένοιτο: Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἴσον βραχύ-
νεται καὶ ὀξύνεται. καθότι ἐκ τοῦ ἴσου τὸ ἰσοῦν γίνεται· καὶ
τὰ ὀνόματα τῶν ῥημάτων βραχύτερα· τὸ ὑπερθετικὸν ἰσαί-
τατος ὡς μεσαίτατος καὶ γεραίτατος· οὐ παρὰ τὸ ἴσος: Ἵσταται μὲν
ὁ δὲ ποιητικοῦ. ἐν τῷ τοῦ παραδοῦναι τὴν αὐτὴν ὁδόν· ὁ γὰρ βρα-

Vermium va-
ria genera

διζωνυμενον ὠμὲν ἔγνων ὁδόν. καὶ μὴ ἄλλως ἐξ ἄλλης προερχό-
μενος, ἐξ ὅπου τινὰ ἵσταται· ἴσθι ἀντὶ τοῦ γίνωσκε καὶ ἀντὶ τοῦ
ὕπαρχε· καὶ ἀμφότερα διὰ τοῦ σθ. διαστέλλεται δὲ ἀπὸ τῆς
ἐννοίας. εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ τὸ ἕτερον ἤτοι τὸ ὕπαρχε, διὰ τοῦ στ γράφεται ὥς
φασιν· ἐπὶ δὲ τοῦ γ' προσώπου, λέγεται τὸ μέν, ἴστω· ἤτοι γι-
νωσκέτω· τὸ δὲ ἔστω, ἤτοι ὑπαρχέτω· ἔστι δ' οὖν ἡ κλίσις τοῦ
ἴσθι ἀντὶ τοῦ γίνωσκε, διὰ τοῦ ι ἀπάσης· οἷον, ἴσθι· ἴστω· ἴστον
ἴστων· ἴστε ἴστωσαν καὶ ἴστων· τοῦ δὲ ἴσθι ἀντὶ τοῦ ὕπαρχε, διὰ
τοῦ ε· οἷον, ἴσθι· ἔστω· ἔστον· ἔστων· ἔστε· ἔστωσαν· καὶ ἔστων·
ἵστη δὲ προστακτικὸν ἀντὶ τοῦ ἔγειρε καὶ ὀρθ ἵστω, οὕτως· ἵστημι·
ἵστην· ἵστης· ἵστη· καὶ τὸ προστακτικόν, ἵστη· ἱστάτω· ἵστατον ἱστάτων·
ἵστατε ἱστάτωσαν καὶ ἱστάντων. συντάσσεται τὸ ἴσθι ἀντὶ τοῦ γινώσκε
μετὰ μετοχῆς· οἷον, ἴσθι σοῦ ἀνόνυσσωπῶν: Τὰ εἰς ις θηλυκὰ
δισύλλαβα ὀξύτονα διφθόγγῳ μακρᾷ τὴν παραλήγουσαν ἔχοντα,
μὴ ὄντα κύρια μηδὲ ὑποκοριστικά, ἐκτείνει τὸ ι ἐπὶ τῆς γενικῆς·
οἷον, σφραγὶς σφραγῖδος· κηλῖδος· βαλβῖδος· ἀπὸ γὰρ τοῦ βηλοῦ
γίνεται· κρηπῖδος· κληῖδος· θηλυκὰ δὲ εἶπε, διὰ τὸ παιδός·
δισύλλαβα δέ, διὰ τὸ κερωνίδος· ὀξύτονα δέ, διὰ τὸ μήνιδος· φύσει
μακρᾷ τὴν παραλήγουσαν ἔχοντα, διὰ τὸ ἐλπίδος· κύρια δέ, διὰ
τὸ Δωρίδος· ὑποκοριστικὰ δέ, διὰ τὸ δχμμίδος· νησίδος· τὸ μέντοι
πλοκαμῖδος διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν τεσσάρων βραχέων, ἐκτείνει
τὴν παραλήγουσαν: Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ης κλινομένων ἀρσενικῶν ὀνο-
μάτων καὶ εἰς ου κλινομένων γινόμενα θηλυκὰ εἰς ις λήγοντα καὶ
εἰς δος κλινόμενα, ὀφείλουσι φυλάττειν τὸν τόνον ἐπὶ τῆς συλ-
λαβῆς ἐφ' ἧς εἶχε καὶ τὸ ἀρσενικόν· οἷον, στρατιώτης στρατιώτου·
στρατιῶτις στρατιώτιδος· νησιώτης νησιώτου· νησιῶτις νη-
σιώτιδος· καὶ τὰ ὅμοια· τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ος ληγόντων καὶ εἰς ου
κλινομένων εἰς ις γινόμενα θηλυκὰ καὶ εἰς δος κλινόμενα, οὐ

φυλάττουσι τὸν τόνον ἐπὶ τῆς συλλαβῆς ἀφ' ἧς καὶ τὸ ἀρσενικόν· ἀλλ' ἐν τῇ ληγούσῃ· οἷον, δμῶος δμώου· δμωῒς ἡ δούλη δμωΐδος· λάλος λάλου· λαλὶς ἡ γλῶσσα λαλίδος· αἰχμάλωτος αἰχμαλώτου· αἰχμαλωτὶς αἰχμαλωτίδος· καὶ τὰ ὅμοια. Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς η ληγόντων θηλυκῶν συντιθέμενα, ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον· καὶ εἰς ις λήγουσι· καὶ διὰ τοῦ δος κλίνονται· οἷον, ἀλκὴ ἡ δύναμις· ἄναλκις ὁ ἀνίσχυρος· ἀνάλκιδος· κνήμη· εὔκνημις εὐκνήμιδος ὁ καλὰς κνήμας ἔχων· ποιητικὸν δέ ἐστιν:

Ἵστημι· καὶ ὁ παρατατικὸς ἵστην· καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν ἱστῶ· καὶ τὸ ὑποτακτικὸν παθητικὸν ἐὰν ἱστῶμαι· ἐὰν ἱστῇ· ἐὰν ἱστῆται: ἀνίστησι τις ἀρχὴν ποιούμενος· ἀνίσταται δέ τινι ὁ εὐλαβούμενος· ἐξίσταται ἀντὶ τοῦ ὑποχωρεῖ· συνίστησί τις τινὶ καὶ μαρτυρῶν αὐτόν· συνίσταται δὲ τὸ ὕπαρξιν ἔχον καὶ φύσιν ὡς τὸ εἶναι· προσίσταται ἀντὶ τοῦ ἐμποδίζει· καὶ προσιστάμενον τὸ ἐμποδίζον· παρίσταται ἀντὶ τοῦ ἐμπαθῶς ἵσταται καὶ βοηθεῖ τοῖς ὁμοπαθέσιν· ἀφ' οὗ καὶ παραστάτης· ἀνίσταται ἀντὶ τοῦ ἐγείρεται· καθίσταται ἀντὶ τοῦ γίνεται· διΐσταται ἀντὶ τοῦ χωρίζεται· μεθίσταται ἀντὶ τοῦ μετατίθεται· περιΐστησί τις ὃ ἀποδείκνυσι· περιΐσταται δέ τινι τὸ δεινὸν ἀντὶ τοῦ ἐνδεῖ· καὶ προΐσταται ἀντὶ τοῦ προνοεῖται· καὶ ἀντὶ τοῦ συμμαχεῖ· ἀφ' οὗ προστάτης· καὶ παρίσταται ἀντὶ τοῦ ὡς δοῦλος ἵσταται· ἀνθίσταται ἤτοι μάχεται· ἐφίστησί τις τοῖς ἀναγινωσκομένοις μὴ ἐπιστᾶσιν αὐτὰ διϊῶσιν· ἐφίσταται δὲ ὁ ἐλθών· περιΐσταται ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ἵσταται· ἀφίσταται ἤτοι ἀπόρρω γίνεται· ὑφίστησι μὲν ὁ θεὸς τὰ πάντα· ὑπόστασιν τοῖς διδούς· ὑφίσταται δὲ ὁ λυπηρὰ πάσχων:

Τὰ διὰ τοῦ ι της ἅπαντα, ἅτε διὰ τοῦ ι, ἅτε διὰ τοῦ ῡ ψιλοῦ, μακρὰ παραλήγουσιν· οἷον· πολίτης· πρεσβύτης· τὸ δὲ κριτὴς καὶ δικαιοκρίτης, βραχέα: στοά ἐστι τὸ πλατὺ τὸ ὑπὸ διέρχομαι· καὶ ἴσως ἐστὶ τὸ παλαιὸν παρὰ ἀφηγούμενοι· καὶ τὸ ἡρώων ποιητικῶς:

Ἴχνος ὁ τύπος τοῦ ποδὸς ἢ ἀπὸ τοῦ τοῦ ποδός· ἀφ' οὗ παλίνιχνος ἡ πορεία· ἴχνη διὰ τῶν

96

ποδῶν ἢ πορείας γίνεται, λέγεται τὸ ἴχνος κατὰ μεταφορὰν, ἀπὸ τῶν ποδῶν, καὶ ἐπ' ἄλλων· οἷον, ἴχνη χειρῶν· καὶ ἴχνος αἰδοῦς· καὶ ἴχνος παλαιᾶς κοίτης παρὰ Σοφοκλεῖ· καὶ ἴχνη ἀγαλμάτων· καὶ ἁπλῶς ἐπὶ πάντων τῶν γραμμοειδῶς καὶ ἐντύπως φαινομένων:

Ἰχθυάω ἰχθυῶ· καὶ ἰχθυάομαι, ἰχθυῶμαι· ἰχθυώμενος ἀντὶ τοῦ ἰχθύας ἀγρεύοντος· καὶ ἰχθυᾷ ἀντὶ τοῦ ἰχθύας ἀγρεύειν ἐπιθυμεῖ· καὶ ἕτερα ὅσα διὰ τῆς β' συζυγίας οὕτω καταλήγουσιν εἰς ω, ἐπὶ τοιαύτης σημασίας λαμβάνονται· οἷον, μαθητιᾷ, ἀντὶ τοῦ ὀρέγεται μαθεῖν:

Ἰωνία χώρα καθ' ἣν ἡ Σμύρνα καὶ ἡ Ἔφεσος:

ἄλλον ἐξ ἀπτώτου αἰσχίων καὶ αἴσχιστος· ἢ αἰσχρότερος καὶ αἰσχρότατος· ὡς ἐχθίων ἔχθιστος· καὶ κακίων κάκιστος:

Τὰ διὰ τοῦ ιω ῥήματα, οἷον, κυλίω, κονίω, ἐσθίω, ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνεστῶτος βραχὺ ἔχουσι τὸ ι· ἐπὶ δὲ τοῦ μέλλοντος μακρόν:

Τὰ δὲ διὰ τοῦ ιω παρασυνώνυμα ῥήματα, οἷον, ἰῶ τὸ βραδύνω· ἔστω τὸ βόσκω· κατηφιῶ· ἐρυθριῶ, βραχὺ ἔχουσι τὸ ι. Σοφοκλῆς δὲ τὸ ἐνιῶ μακρὸν δέχεται παρὰ τάχου:

Τὰ εἰς ις λήγοντα ἐν ἐπεκτάσει, οἷον, τουτί· ἐκεινί· ὁδί· νυνί· καὶ τὰ παραπλήσια, μακρὸν ἔχουσι τὸ ι:

Τὰ εἰς ιψ, ἐπὶ τῆς εὐθείας μακρὸν ἔχουσι τὸ ι· ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων, φυλάσσει· οἷον, εἶψ εἶπος· γύψ γυπός· ἴψ ἰπός· οὕτω καὶ φοῖνιξ φοίνικος· καὶ κῆρυξ κήρυκος:

Ἰδεῖς ὁ ὑπ' ἀέρος καὶ ἀδήσιν ἔχων· ἀφ' οὗ αἱ ἰδιάδες παρὰ ποιηταῖς οἱ παρ' ... ὁ δὲ ἰδεῖς, καὶ ἰδχέων καὶ ἀδήμων καὶ ὑπ' ἀέρος καὶ ὑπὸ στήμων:

Καθίζω ἐστὶν μεταβατικῶς· καὶ καθίζω ἐστὶ ἀμεταβάτως· κάθημαι δὲ ἀεὶ ἀμετάβατον· κάθημαι καὶ καθέζομαι· καὶ καθίζω· καθεσθήσομαι· καὶ καθίσω· ἐκάθισα· ἐκαθήμην· καὶ χωρὶς τοῦ ε· ὁ ὑπερσυντέλικος ἄχρηστος· μόνον τὸ δεύτερον τῶν ἐνικῶν κάθησο· τὸ προστακτικοῦ κάθησο· ἀλλὰ κάθου· τὸ δὲ τοῦ καθέζομαι· τὸ ὑποτακτικοῦ καθῶμαι· ἢ μᾶλλον καθήμενος· τὸ δὲ καθεσθήσομαι καὶ ἐκαθεσθήθην, βάρβαρα:

Ἱερὸν καλοῦσι τινὲς τὸ πάλαισμα·

καὶ πρόκλησις ἐπὶ πολέμου· ἐκκαλοῦνται δὲ τὸ διά τινος καλεῖν τινὰ
ἀπὸ τῆς οἰκίας: ἰστέον ὅτι ὅταν ὦσιν αἱ προθέσεις ὑπὸ ὁλκὴν λαμ-
βανόμεναι ἢ ὡς συλλαβαὶ προκείμεναι τοῖς ῥήμασι, τότε μετὰ τῆς προ-
θέσεως αὐξάνονται τὰ ῥήματα· οἷον, καθίζω ἐκάθισα· καθεύδω ἐκά-
θευδον· ἐνέπω ἤνεπον· καμμύω ἐκάμμυον· οὐ δὲ ἐπειδάν τι
δηλοῖσι μετὰ τῶν προθέσεων τὰ τοιαῦτα. ἀλλ' ὅτι ἐδήλου καὶ
χωρὶς αὐτῶν, τὸ αὐτὸ πάλιν δηλοῖσι καὶ μετ' αὐτῶν: Τὸ καθεύδειν
τὸ κοιμᾶσθαι καὶ τὸ ἰαύειν, δηλοῖσι μὲν τὸ ὑπνοῦν· ἐνίοτε δὲ
λαμβάνονται ἐπὶ τῆς ψιλῆς κατακλίσεως: Τὸ μὲν καθὰ καὶ καθάπερ
πανταχοῦ κεῖται· τὸ δὲ καθὼς οὐδέποτε· ἀλλ' ἢ τῶν ἀλεξανδρέων
διάλεκτος, καθ' ἣν ἡ θεία γραφὴ γέγραπται: Καδμεία νίκη ἐπὶ τῶν
κακῶς ἐπὶ τῶν κακῶς νικώντων· Καδμεία καὶ ἡ ἀκρόπολις τῶν
Θηβῶν· ἀπὸ Κάδμου τοῦ ταύτην πόλιν κτίσαντος· ἡ δὲ τῶν Ἀθη-
ναίων, ὁμοίως ἀκρόπολις ἐκαλεῖτο· ἡ δὲ τῆς Κορίνθου Ἀκροκόρινθος:
Κακῶς καὶ ὕστερον· καμμύομαι δὲ ἀντὶ τοῦ καμμύω ἐστὶ γὰρ ἀδόκι-
μον: Κακώσεως δίκη ἐστὶ ταῖς τε ἐπικλήροις κατὰ τῶν γεγα-
μηκότων καὶ κατὰ τῶν παίδων τοῖς γονεῦσι· καὶ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων
ἢ ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν: Ἐπίκληρος δέ ἐστιν, ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ
ὀρφανὴ καταλελειμμένη μὴ οὔσης αὐτῇ ἀδελφοῦ· ἡ δ' αὐτὴ λέγεται
καὶ ἐπικληρῖτις: Κάλλη οἱ Ἀττικοὶ τῶν ἀλεκτρυόνων τὰ πώγωνα·
κάλλη δὲ καὶ τὰ εὐθετῶν βαμμάτων: Κάλαμοι κυρίως ἐπὶ τῶν ἐπι-
τηδείων εἰς τὸ γράφειν· καὶ ἐς αὐλοὺς καὶ εἰς ἄλλα τινά· δόναξ
δὲ ἐπὶ τῶν ἐπιτηδείων μόνων ἐς αὐλούς: Καιάδας ὄνομα ἐστὶν
ὃ καὶ ἑρμαϊκῶς [illegible] ἀνατομή· ἀπέτεμον δὲ τὴν αὐτοῦ
[illegible] καὶ ἐξέβαλον αὐτόν· ἐγένετο [illegible] καὶ αὐτὸς ὕπαρχος τοῦ στρατοῦ·
καὶ [illegible] ἀφαιρεθεὶς τῆς ἀρχῆς· καὶ
ἐντεῦθεν τίθεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ [illegible]
ἐς σύμβολον τιμῆς καὶ ἐξουσίας ὀφφίκιον: ἀλλ' ἐπὶ σώματος

77

ὁ ὡραῖος· οὗ τὸ ἐναντίον αἰσχρὸς ὁ δυσειδής· κακὸς ὁ δειλός· καὶ ἀνὴρ τὰ πολέμια· οὗ ἐναντίον τὸ ἀνδρεῖος· καὶ ποιητικῶς ἐσθλός ὁ ἐθελοντὴς μαχόμενος· κακὸς ὁ πονηρός· οὗ ἐναντίον διαστελλόμενον, ἀγαθὸς ὁ ἐλεύθερος τὴν γνώμην: ἀπείρημαι ἢ ἀφίημι· ὡς πρὸ τὸ τρίτον ἐπιμορίων ἢ τὸ τέταρτον, ἢ τι ἕτερον τῆς ἀκολουθίας ταύτης ἐνίοτε μὲν λέγεται μόνον, ἐνίοτε δὲ μετὰ τῆς συνθέσεως τοῦ τρίτου· ἢ τριτημόριον ἢ τεταρτημόριον· οὕτω καὶ τὸ κακὸν ἑκατέρου· ἐνίοτε μὲν λέγεται μόνον, ἐνίοτε δὲ μετὰ τῆς συνθέσεως τοῦ ἑτέρου· ἢ κακοῦ ἑτέρου: ἄπαυστος ἡ συνεχὴς ἀνάπαυσις:

Ὁ κάλως τοῦ κάλω, ἐστὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου καὶ ἀποβάλλει τοῦ σ· ὡς μενέλεως μενέλεω· καὶ ὁ καλὸς τοῦ καλοῦ διὰ τοῦ ο μικροῦ· καὶ κάλως καλῶς· ὡς ἔχει τὸ ποιητικὸν ἐκεῖνο· ῥόχθει δὲ κάλως· ἔστι δὲ ἐκ τούτου παροιμία· πάντα κάλων κινεῖν ἐπὶ τῶν οὐ καλῶς σπουδαζόντων· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ναυτιλλομένων· οἵτινες πάντα τὰ σχοινία κινοῦσι πρὸς πλοῦν· πάντα κάλων κινεῖ· αὐτὸ τοῦ πᾶσαν μηχανήν: ἀπεσχοίνισται τὰ καταχεόμενα ὕδατα ἐπὶ λουτρῶν καὶ τῶν ὁμοίων· καταχύσματα δὲ αἱ ἰσχάδες καὶ τἄλλα τραγήματα τῶν νέων ἢ τῶν δούλων ἅμα καὶ τέχθεν· ἀριστοφάνης· ἴτ' οὖν δὲ ἔχω ταυτὶ τὰ καταχύσματα; καὶ δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ στεφάνου τὰ μετὰ τριῶν· ἀλλ' αὐτὸς ὀκνήσας τὴν δὲ ἄποινα... ἢ τὰ καταχύσματα αὐτοῦ κατέχεε τὸ πρόποτε ἐν ἤθει· κατάλυσις τὸ πανδοχεῖον· ἀπὸ μεταφορᾶς ταύτης ἐστὶ τῶν καταιρόντων ἀπὸ πελάγους εἰς λιμένας· ὡς ἀπὸ ὕψους ἐλθόντος τινός· λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀπὸ ὀχήματος φθαμένων· οἷον λύσαντος ἵππους, καταλύεται εἰς πανδοχεῖον· καταίρεται πλέγεται καὶ εἰς λιμένας· καὶ εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ὅταν φυγὰς εἶτα συγχωρηθεὶς οἴκαδε ἀφίκηται· καὶ κάθοδος ἡ εἰς τὴν πατρίδα ἄφιξις· καταλύσαι δὲ τὸν βίον μεταφορικῶς· καὶ ἀνάλυσις

τὸν βίον· ἤγουν διαιρεῖ εἰς τὰ ζῷα συνετέθη· ἢ παρὰ τὰ ἄνω, τὴν
εἰς τοὐπίσω ἀναστροφὴν δηλοῖ· ὡς ἐπανελθεῖν καὶ ἐπανῆλθε.
ἔχει δὲ ταῦτα καὶ τὴν ἐπὶ σημαινομένου κίνησιν· οἷον ἀναγράφεται· ἀναλύω δέ
ταῖς ἐς ἄλλο μὲν συνήθως ἀναλύω· καὶ ἀνάλυσις· ὅμηρος δὲ τὸν ἱστὸν
τῆς πηνελόπης, ἀναλυόμενον ὀνομάζει· ὡς μεθ' ἡμέραν μὲν τοῦτον συμ-
πλεκομένης· νύκτωρ δὲ αὖ πάλιν καταλυομένου· δηλοῖ γοῦν καὶ τῆς
ἀνὰ τὴν ἐκ δευτέρου σχέσιν· ὡς πολλάκις προειρήκαμεν τοῦτο·
κατὰ πρόθεσις ὅτε δηλοῖ τὸ ἐπάνω, μετὰ γενικῆς συντάσσεται· κατὰ
οἷον κατὰ ψάμμου ἀθροισθεῖσαι τὰ παιδία· καὶ κατὰ γῆς ἵσταται.
καὶ ὅτε μὲν συντάσσεται γενικῇ, λόγον ἐπιφέρει τινὰ ἢ ὕβρεως
ἢ καταφορᾶς, ἢ ἐπαίνου· ἢ καθολικωτέρου τινὸς πρὸς μερικώτερα·
ὡς τὸ γένος πρὸς τὰ εἴδη· καὶ τὸ εἶδος τῶν ὑφ' ἑαυτὸ ἀτόμων·
ὅτε δὲ αἰτιατικῇ συντάσσεται, σημαίνει δηλονότι ἔν τινι πράγματι· καὶ
κίνησιν ἐνίοτε· σημειωτέον δὲ ὅτι ἐν τῇ συνθέσει πλείονας ἐμφάσεις· οἷον κατέ-
φαγε· καὶ καθαίρεσιν καὶ καταβολήν· οἷον, καταβάλλω· καθεῖλον:
καταλάπτω τὸ ἀντὶ τοῦ ἐσθίω· καὶ καταλάπτεται ἀντὶ τοῦ ἀφίεται·
ἐπιλάπτω ἀντὶ τοῦ ἐπέρχεται καὶ ἀναλοῦται· ἐπιλάψαμεν ἡμέρας δι-
ηγούμενοι· ἀντὶ τοῦ παρελθούσης καὶ ἀναλωθείσης· ἀπολάπτεται
ἐπὶ τῶν μεγάλην ὄρεξιν ἐχόντων καὶ ὑστερησάντων τῶν δεομένων· ὑπο-
λείφθη δὲ ἀντὶ τοῦ ἐναπομεμένηκεν ὡς. καταλάπτω· καταλάψω·
καὶ καταλέλοιπα· κατέλιπον· καταλείπομαι· καταλέλειμ-
μαι· κατελείφθην· καταλειφθήσομαι· καταλελείψομαι:
κάτοπτρον ὃ λατινικῶς λεγόμενος καθρέπτης· ἔσοπτρον δὲ τὸ κοινῶς κάτοπτρον
φανάριον: Τὸ κάρα, τὸ μὲν πρότερον, ἔχει βραχύ· ὥστε οὗτος ἐστὶν ἀνα- κάρα
λήγοντα πάντα οὐδέτερα σύστοιχα· οἷον παισὶν κάρα, φῶς ἔχει· κρᾶ-
τα δὲ τὴν κεφαλήν· ὅτε ἐκτείνεται ἢ κέρας, τὸ πρότερον μακρόν· τὸ δὲ κρᾶτα βραχύ.
τὸ κέρατα δὲ οὐδέτερον βραχύ: Κατασκευάζω τὸ ἐργάζομαι ἢ ποιῶ.
λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ποικίλως συντιθεμένων· γίνονται ἀπὸ τοῦ κατασκευῆς·

ἢ τῶν εἴς τι οὐ κατασκιαζόντων· καὶ τὸ ἔργον τὸ κατασκιασθέν·
ἀνασκιάζω τὸ κατασκιαζόμενον αὖθις ἀνοίγω· ἐναντίον γὰρ τοῦ
ἀνασκιάζειν τὸ κατασκιάζειν· καὶ ὄνομα ἀπὸ τούτου ἀνασκιή·
ἐναντίον τῇ κατασκιῇ· ἀποσκιάζω τὸ σκιαδεῖον· ἀφ' οὗ ὄνομα
ἀποσκιὴ ἢ σκιαδεῖον· μεθασκιάζω τὸ μεθαρμόζω· παρασκι-
άζω τὸ λάθρα κρύπτω· ἐπισκιάζω τὸ ἐπὶ τοῦ σκιαδίου τι ἐπι-
προστίθημι: Κ ατέγνωσαν αὐτοῦ τὸ τοῦ κατεγνώσθησαν, ἢ τοιοῦτόν τι·
κατέγνωσαν δὲ ὑπὸ καταγνώσεως, γενικῇ: Κ ὁ κατηγορῶ
ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικήν· οἷον κατηγορῶ σου ἀδικίαν·
κατηγορῶ τὸ κατά τινος λέγω· καὶ κατηγορῶ τὸ φάσκω περὶ
φιλοσόφους, γενικῇ· κατηγορῶ δὲ τὸ δηλῶ, αἰτιατικῇ· ὡς
τὸ κατηγορεῖ δὲ σε ἡ θλῖψις μικρόψυχον· καὶ κατηγορεῖ τὸ σκυλάκιον
τὸ προσελθοῦ περὶ τὸν τῆς μοσχ. τοῦ πρᾶος· καὶ τὸ τοῦ δεικνύναι ὃ κατ.
κατηγορεῖν καὶ τὸ κατά τινος ἀγορεύειν· καὶ ἔχει τὴν σύνταξιν ἀπὸ γενικῆς
εἰς αἰτιατικήν· οἷον κατηγορῶ σου φόνου· κατηγορῶ σου ἀδικίαν·
καὶ ἔστι μὲν ἡ τελεωτέρα σύνταξις αὕτη, αὕτη· ἔστι δὲ ὅτε καὶ μετὰ
γενικῆς μόνης λεγόμενον· τὸ τοιοῦτον δὲ καὶ ἐν ἄλλοις εὑρίσκεται
πλείστοις· οἷον προσέχω τοῖς νόμοις τοῖς λεγομένοις· λέγεται δὲ
καὶ προσέχω τοῖς λεγομένοις χρείας ἐκείνου· καὶ τὸ φθονῶ εἰ
τελείως μὲν ἔχον τῆς συντάξεως ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν συν-
τάττεται· οἷον φθονῶ σοι τοῦδε· λέγεται δὲ καὶ φθονῶ σοι μόνον·
καὶ ὑπὸ φθονῶ τῆς σῆς ἀρετῆς: Κ ατάξις ὑπὸ ὀστῶν ἢ τοιούτων
τινῶν· καὶ τὸ κλᾶν ὑπὸ τούτων λέγεται· θραύειν καὶ συντρίβειν
ὑπὸ ξηρῶν· ἔστι δὲ συντρίβειν κυρίως, τὸ εἰς χοῦν λεπτύνειν·
τέμνειν δὲ ὑπὸ σιδήρου δή τινος, διαιρουμένου ἢ ξίφους ἢ σιδήρου, ἢ
τοιούτῳ τινί· καὶ τὸ κόπτειν ὑπὸ τούτου· ἔστι δὲ κόπτειν καὶ τὸ κρούειν·
ὡς τὸ τὰς ἑαυτοῦ κόψασθαι θύρας: Κ ὁ κατεσχέθη, δοτικῇ συν-
τάσσεται· ὡς τὸ, δεινοῖς πάθεσι κατεσχέθη: Κ ατάκλισις ἡ σύνταξις·

καὶ κατακλίνεται ἡ οἰκία· ἤτοι κατασκάπτεται· ἀνάκλισις δὲ ἡ ἀνά-
παυσις· καὶ ἀνακλίνεσθαι ἐπὶ ἀναπαύσεως· κλίσις δὲ ἁπλῶς ἐπὶ τοι-
αύτης σημασίας ποιεῖ τὸ κοινότερον: Κατέστη κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν καὶ
τῶν τοιούτων· ὅτε τεθολωμένον οὖν καταστῇ· ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ
πραγμάτων· ὅτε ἀπὸ ταραχῆς καὶ συγχύσεως εἰς ἠρεμίαν ἔλθωσι·
κατέστησαν εἰς λόγους αὐτῷ τοῦ ὡμίλησαν· κατάστασις ἀπο-
δημία καὶ τὸ τοῦ ἐλθεῖν: Καρπὸς ὁ τῶν δένδρων· ὅθεν καὶ ἀκάρπα
δένδρα ὧν ὁ καρπὸς οὐκ ἔστι βεβαιότερος· καὶ καρπῶμα τὸ θυ-
μιατήριον· καὶ ἐκκαρποῦται διαφόρως τὰ περὶ τοῦ καρποῦ· καὶ δὴ
καρπὸς ἐπὶ ὁμοίως· καρπὸς ~~καὶ τὸ μεταξὺ~~ καὶ τὸ μεταξὺ τῶν δακτύ-
λων χειρὸς καὶ τοῦ πήχεως· καρπὸς ὁ τῶν φυτῶν· καὶ ἀπὸ τούτου
ἐπὶ ἀρετῆς ἢ τοιούτου ἀφ' ὧν ἐκκαρπίζω τὸ καρποῦσθαι·
καὶ καρποῦμαι δόξαν ἢ πλοῦτον· ἢ τοιοῦτό τι· καὶ παραλογιζόμε-
ναι ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα καρποῦται· ἢ ἐνθύμησις καὶ ἡ δε...
καρπὸς καὶ τὸ ἄκρον τοῦ πήχεως· ἀπὸ μὲν τῆς ὠλένης τὸ πρὸς τὴν δεξιὰ·
οὕτως παρὰ τῷ ποιητῇ· ἀφ' οὗ ἐπὶ καρποῖς ἐσόμενοι: Κάτθανε ὑπὸ
τας τείχεων ὃ ὀφείλει τεθνάναι· ὁ δὲ ἀριστοφάνης μετὰ ὀρεστ... τὴν
θῆσιν· ὡς τὸ κἂν δέῃ με ἀποθανεῖν: Καίρος ἐθηλυκῶς μετὰ τὸ δέον·
ἀρσενικῶς δὲ ὁ καρπός· ἀλλὰ θύειν τῷ κέρκωσι: Καίσωσιν καὶ ὁ ἐθ-
νικὸς τοῦ μεγάλου κλίνεται· ἐπειδὴ γὰρ οἱ μεδχωι εἰς ὀνόματα
μετεποιήθησαν καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ ν τὸ κλητικὸν ἀπέβαλον καὶ
εἰς τὴν φύσιν τὸ ἐκτατὸν μετέπεσον· Κέρομαι εὐθέως· ε-
χερόμενον παρατατικός· καροῦμαι μέλλων· ἐκειράμην ἀόριστος· ἐκε-
κάρθην παθητικοῦ ἀορίστου· ὁ ταπεινοῦσι αἰεὶ ἐπὶ κεφαλῶν: Κείσθαι εἰς τὸ
ἵστασθαι διαιρεῖται· εἰς τὸ κεῖσθαι· καὶ εἰς τὸ ἀνακλίνεσθαι· κατὰ
κεῖται τὴν κεφαλὴν ὅπλου· περίκειται δὲ στέφανος· ἢ περικεῖμαι σῶμα·
καὶ ἐνδύματα καὶ πλοῦτον· καὶ ἀρετὴν· περιλαμβάνουσα ταῦτα
δὲ κεῖται αὐτῷ: Κέρας τὸ κρέας· καὶ κρέας· καὶ τὸ κέρας ἀσώματον.

διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται· οἷον, λίπεος· λευκόχρως· καὶ τὰ μὲν ἄλλα,
κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ κλίνονται· τὸ δὲ πλὴν τὸ χρώς, διὰ τοῦ τος· οἷον
κελλόν αἰγόχρως αἰγοχρῶτος· μονόχρως μονοχρῶτος: Τὸ κελλόν, ἐν
ἐρωτικῶς λέγεται· μετὰ δὲ προθέσεως συντιθέμενον, παθητικόν·
ὡς τὸ ἐγκέλλομαι καὶ προκέλλομαι· καὶ κέλλομαι ποιητικῶς
κεραμικός παρ' αὐτῷ: Κεραμεικὸς τόπος ἐν Ἀθήναις· ἔνθα καὶ γυμνικοὺς τοὺς
ἀγῶνας ἐτέλουν· ἔοικε δὲ καὶ κεραμέων ἐργαστήριον καθεστηκέναι·
παρωνύμως ἀπὸ τοῦ κεράμου κεραμεύς· παρὰ τὸ ἐκεῖθεν τοῦ κεραμικός:
κεντῶ κεῖμαι Τὸ κεντῶ, συζυγίας ἐστὶ πρώτης τῶν περισπωμένων: Τὸ κεῖμαι
κεῖσμαι· ἐκείμην παρατατικός· ἀπαρέμφατον κεῖσθαι· καὶ τὸ προσ-
τακτικὸν κεῖσο, διὰ λελυμένον ἔχει τὸ αὐτὸ κοινῶς τοῦ β· κεῖσθω· κεοίμην·
κέοιο· κέοιτο· ὡσαύτως καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν κέωμαι· ἐὰν
κέῃ· ἐὰν κέηται· καὶ ὅσα τούτῳ παραπλήσια, τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν
ἔχει: Κηρίον τὸ σὺν μέλιτι· κηρὸς ὁ κεχωρισμένος τοῦ μέλιτος·
κηρίον λαμπὰς ἡ ἐκ τούτου κατεσκευασμένη πρὸς τὸ φαίνειν: Κῆτος
ἀπὸ τοῦ χύτος τὸ πλάτος· ὡς τοῦ μὲν πάλιν ἀπὸ τοῦ ἵστημι στήλη,
κῆρας στῆλος καὶ στῦλος: Κῆρας κέατος τοὺς δὲ, τὸ τοιοῦτο δὲ ἢ ποιοῦν δὲ
ἀποθανεῖν· δηλονότι ἐκ τοῦ γυναικὸς ἢ κρημνιασθῆναι, ἢ ἄλλο τι τοι-
κῆδος οὗτο παθεῖν, ἐκ ἀνορατέον κήρας: Κῆδος σημαίνει ζ'· τὴν κατ'
ἐπιγαμίαν συγγένειαν· τὸ πένθος· τὴν θεραπείαν· τὴν λύπην·
τὴν φροντίδα· καὶ τὸ κτῆμα· ὡς ὁ δίων· μὴ γὰρ εἴη ποτὲ ὦ Ζεῦ
κίθαρις λαβεῖν μηδὲ κεκρατῆσαι τοιοῦτον κῆδος: Κίθαρις ἡ λύρα· καὶ οἱ χρώ-
μενοι αὐτῇ κιθαρισταί· οὓς ἡμεῖς λυρῳδοὺς φαμέν· κιθαρῳδοί,
οἱ χρώμενοι κιθαρῳδῇ· ἡ τέχνη αὐτῶν κατὰ τὸ [illegible] διαστέλλει
καὶ φ[illegible] τως· περὶ αὐτοῦ ἀρχ κιθαριστὰς καὶ κιθαρῳδούς· κιθαρι- 575
στὴν μὲν γάρ, ὁ μόνον ψάλλων· κιθαρῳδὸς δὲ, ὁ ψάλλων καὶ ᾄδων.
κινδυνεύω Κινδυνεύω αἰτιατικῇ τοῦ ἐγκινδυνεύω ἅμα· καὶ κινδυνεύω ποιῆσαι τόδε·
ὅπερ οὐ θέλω δηλονότι· ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἀνάγκης εἰς τοῦτο συνελαύνομαι·

καὶ κινδυνεύειν πίστεσθαι τόδε· ἀφ᾽ οὗ κίνδυνος ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ
σημαινομένων· κίνδυνος γὰρ αὐτὸ τὸ δεινόν· καὶ κίνδυνος τὸ πίστεσθαι
τινὰ τόδε· ὅπερ δηλοῖ τὸ δεινόν· ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τὸ δεινὸν ζω
ελαύνουσαν ἀνάγκην: Κίλιξ ἀνήρ· κιλικίζω· ὁμοίως λίβυς
λιβυάζω· θρᾷξ θρᾳκίζω· μάγνης μαγνησιάζω· κρὴς κρητίζω.
Κλῆσις μὲν ἐστιν, ἡ εἰς ὄπισω τῶν δικαστηρίων γενομένη· πρόσκλησις
δὲ ἡ εἰς ἄρειον πάγον: Τὸ κλαίω καὶ κάω, ἐπὶ παθητικοῦ
καὶ μετὰ τοῦ σ τέλους, καὶ χωρὶς αὐτοῦ· ἀπὸ κλείνου δὲ τὸ κλῆτρον· τὰ δὲ
ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, μετὰ τοῦ σ λέγεται πλέον· οἷον, ἄκλαυστος δὲ
ἄκλαυτος· κλαίω κλαύσω κλαύσομαι· καὶ κλαύσω καὶ ἔκλαυσα:
Κλαῦσαι μὲν λέγεται ποιητικὸν ἄλλο τι παρ᾽ ὃν· ...
πλ... : Κλίμαξ ἡ σκάλα· καὶ εἶδος παλαίσματος.
Κλέος ἡ δόξα· καὶ ἁπλῶς ἡ φήμη: Κληρονομία γενική· παρὰ δὲ
τῇ θεολογικῇ φύσει πατρική: Κλέπτω οὐ μόνον τὸ ὑφαιροῦμαι σημαίνει,
ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπατῶ· καὶ τὸ δωροδοκῶ· ὡς μετὰ τραγικὸς ὁ κωμικός·
κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπ᾽ ἠκουότων· ἤγουν δωροδοκῶν, πα
ρελθεῖν τοὺς νοοῦντας· καὶ ζωνάριον· φοβοῦ τοὺς δικαστὰς μὴ κλέ
πτωσιν· ἤγουν μὴ δωροδοκῶσι: Κλύδων ἐπὶ θαλάσσης λέγεται·
καὶ ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίως θαλάττῃ ταραττομένων· κλυδώ
νιον δὲ τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης· ὅπερ αὐτὸ καὶ ... διὰ τὸ ... ἐπι
κλύζεται: ... ὅτι παραλήγουσαν δὲ τὴν ... ἔχουσι
... ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ κεκλίμεθα· τοῦτο οὐ δηλοῖ σώζει· πάν
τως ... δῆλον οὖν ἐκ τοῦ κλινομένου τοῦτο κλινομένου, ὃ δὴ
τὴν παραλήγουσαν ... ,
ζωσταλμένην ἔχει τὴν παραλήγουσαν· ... ἐξακολουθεῖ ὅπερ ...
λεται· ... λέγεται· καὶ δῆλον ἐκ τοῦ ...
χθόνα κεκλίμεθα παρὰ σοφοκλεῖ: Ὁ κλύω ποιητικῶς ἐστι ...
δὲ τοῦ ... τὸ ἔκλυθι, καὶ ... φάθι,

ὥς ποι λοιπὸν τῶν εἰς θεὸν ἀδείσιων, μᾶλλον δὲ παραλύονται· καίτοι ἀπὸ
τοῦ κλύειν καὶ δύειν καὶ μὴ δὲ πλεονασμοῦ γινόμενα, διὰ τὸ ἐν ἀρχαῖς τῶν ῥημάτων
τίθεσθαι. τὸ δὲ κέκλυθι βραχύνεται διὰ τὸ ἐκτείνεσθαι τὸ κε·
κνίζειν ὁμοίως καὶ τὸ ὄρνυθι· τὸ δὲ ἴθι βραχύνεται. κνίζειν τὸ ἐρωτικῶς
λυπεῖν μεταβατικῶς· καὶ κνιζόμενος ὁ ἐρωτικῶς λυπούμενος·
κνυζᾶται δὲ κύων ἀμεταβάτως, δηλοῖ τὸ ὑπολυγίζειν ὅτε προσερχό-
κνῖσα μενος καὶ σαίνων, χαλκεύτων ὑπὸ χαρᾶς ἀφικομένου. κνῖσα ἡ ἐπὶ
τῶν κρεάτων ὀπτωμένων ἢ καιομένων· ἀτμὸς δὲ καὶ ἐπὶ τούτων
κνώδων καὶ ἐπὶ τοῦ πυρός. κνώδων τὸ ξίφος· κνώδαξ δὲ κνώδακος
τὸ σιδήρεον τοῦ τόρνου, ἐν οἷς τὸ τορνευόμενον ξύλον ἐμβαλλό-
κνήμη μενον περιστρέφεται. κνήμη τὸ ἔμπροσθεν τοῦ γόνατος· γαστροκνημία
κόμπος δὲ τὸ ὄπισθεν παχύ. κόμπος κυρίως διὰ τοῦ λόγου ἔπαρσις· ὄγκος δὲ
κόμη ἐπὶ σώματος. κόμη ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ φυτοῦ· ὅθεν καὶ κομᾷ ὁ νέος
ἢ ὁ ἀνὴρ κόμην τρέφει· καὶ κομᾷ ὁ τόπος ἢ φυτὰ ἔχει· καὶ κομᾷ
τὸ δένδρον τοῖς κλάδοις· καὶ κομᾷ τις ἐν ἀγαθοῖς ἢ θάλλει
κόλπος καὶ ἀνθεῖ· καὶ κομᾷ ὁ πλούσιος τῷ πλούτῳ. κόλπος λέγεται
κοινοῦ ἐπὶ ἱματίων καὶ θαλάττης. κοινοῦ γένους λέγεται τὸ κοινὸν ἔχον
κατὰ τὸ ὄνομα· διακρινόμενον δὲ τοῖς ἄρθροις· ἐπίκοινον δὲ τὸ κοι-
νωνίαν ἔχον κατὰ τὸ ἄρθρον· οἷον ὁ ἀετός· δηλοῖ γὰρ καὶ τοῦ ἄρσενος καὶ
κορυδός τοῦ θήλεος. κόρυδος μὲν τὸ ὄρνεον· λέγεται δὲ καὶ [illegible] ἰδού·
κορύδαλος δὲ δῆμος Ἀθήνησιν· ἐν ᾧ [illegible] κόρης ἱερόν.
κόνις κόνις τὸ χῶμα· κονὶς δὲ κονίδες, τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φθειρῶδες.
κόρυδος ὁ κορυδαλλός· τὸ στρουθίον τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὥσπερ
ἀνεστηκότα πτερὰ ὥσπερ λόφον· οὐ λόφον ὅπως ἀλλ' [illegible] μῦθος τῶν
ταφὴν εἶναι βούλεται τοῦ πατρὸς αὐτῶν. φασὶ γὰρ [illegible] εἶναι πρὸ τοῦ
γενέσθαι ὑπὸ γῆν· ἀποθανόντος δὲ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἐπεὶ οὐκ εἶχον
ὅπου θάψωσιν, ἐπὶ τῆς ἑαυτῶν ἔθαψαν κεφαλῆς· τοῦτο βούλεται
δηλοῦν καὶ παρὰ τῷ θεοκρίτῳ, τὸ ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες.

[illegible] στρουθίον τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνεστηκότα πτερὰ ὥσπερ λόφον· ὃν λόφον ὅτων ἑλλήνων μῦθος [illegible] βούλονται [illegible] αὐτῶν.

Locus obscurus in theocrito enarratus

ἤγουν αἱ ἐπὶ ταῖς ἑαυτῶν κεφαλαῖς τὸν τοῦ πένθους τύμβον φέρουσαι:
κολάζω τὸ τιμωροῦμαι· καὶ τὸ παιδεύω. ἀφ' οὗ κεκολασμένον ἦθος
τὸ πεπαιδευμένον· καὶ ἀκόλαστον ἦθος τὸ ἀπαίδευτον.
κόπτω τὸ τέμνω· καὶ κόπτω τὸ κρούω· ὡς τὸ τὴν κατὰ θύραν κόψας
θύραν· τὸ κόπτειν οὖν ἐστι θύραν, ἐπὶ τῶν ἔξωθεν· τὸ δὲ ψοφεῖν, ἐπὶ
τῶν ἔνδοθεν. κόπτω καὶ τὸ θρηνῶ: κτητικός, τινὰ μὲν δηλοῦσι
κτητικά· οἷον, πλατωνικὸν βιβλίον· καὶ βασιλικὸς λόγος· ἤγουν
ὁ γεγραμμένος βασιλεῖ, ἢ οὗ ὁ προσυγγραφεὺς εἰς τοῦ βασιλέως. τινὰ
δὲ δηλοῦσιν ἐπιτηδειότητα τινὸς εἴς τι· οἷον, δρομικὸς ὁ
ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸν δρόμον· κἂν μηδέποτε ἔδραμε·
καὶ πυκτικὸς ὁ ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸ γενέσθαι πύκτης·
καὶ γραμματικὸς ὁ δυνάμενος ἔχων γενέσθαι γραμματικός· οὐ-
κέτι δὲ ὤν· τινὰ δὲ, λέγονται ἐνεργείᾳ· οἷον, μουσικὸς ὁ ἤδη
μουσικὴν· καὶ γραμματικὸς ὁ εἰδὼς γραμματικήν. τινὰ δὲ,
φύσει· οἷον, λογικὸς ὁ λόγῳ χρώμενος: κομίζω τὸ φέρω ποιητικῶς·
τὸ ἐπιμελοῦμαι. κομίζομαι δὲ παθητικῶς τὸ λαμβάνω καὶ ἀπο-
φέρομαι: κόνις καὶ κονιορτὸς καὶ κονίσαλος ποιητικῶς τὸ αὐτό·
κονία δὲ ἡ τίτανος. ἐξ οὗ καὶ ἐλαιοκονία καὶ κεκονιαμένος τοῖχος:
πρὸ ἐπιγαμίας καὶ ἡ κόρη, τοῦτο ἐπὶ κυρίως ὁ κουρεύς· ἐστὶ δὲ ποι-
ητικόν. ἀπὸ τούτου δὲ καὶ ζωοθυτὸν ὁ κουροτρόφος ὁ χερσὶ ὑπο-
τοῖς κούροις. ὡς παρὰ καὶ μήλου τὸ πρόβατον ποιητικόν· μηλωτὴ
δὲ κοινόν: κόκκος λέγεται καὶ ὁ τοῦ σίτου· κόκκος καὶ ὁ τοῦ κοκκίνου
βάπτων: κουρὰ δὲ κυρίως, τοὺς πλοκάμους τοῦ παλαιοῦ
πόδας ἐπικείμενα κοιλώματα, δι' ὧν τῶν πτερῶν ἐπιλαμ-
βάνεται: κομιδῆ ἐπίρρημα ὀνοματικόν· οὕτω καὶ τὸ κοινῇ
γεγόνασι παρὰ ἀπὸ δοτικῆς. οἷον ἡ κομιδὴ τῆς κομιδῆς τῇ κομιδῇ·
εἶτα κομιδῆ ἀντὶ τοῦ λίαν· οὕτω καὶ ἡ κοινὴ τῆς κοινῆς τῇ κοινῇ
κοινῇ ἀντὶ τοῦ κοινῶς: κοντὸς μὲν τὸ μὲ κρόδρυ· ἀκούεται δέ,

κόνις
κονιορτός
κονίσαλος

κεραΐζω

τὸ βέβαιον καὶ εὐπόμενον: Κεραΐζω λέγεται τὸ ὅρμω τῆς κεφαλ(ῆς)
ὅταν ἐκπλήττωσι τῶν σαρκῶν αὐτὸ καταλείποιτο μόνον: κεατῶ
τὸ ἀποτέμνω, ἢ πιαστική· κεατῶ δὲ τονικῶς, γενική· οἷον, ἀξιῶ μαθεῖν
ἢ τοῦ δικαίου θαυμάζουσα ἐπὶ τὸ τοῦ ἰνάχου ὕδωρ, καὶ μάχεσθαι τοῦ θεοῦ
ἥτις εἰς βοῦν μετὰ ταῦτα αὐτῆς ἐκίνησε τοῦ θεοῦ· ὡς ἐκείνου μὲν κεατ(ῶ)
τοῦ θεοῦ· τοῦ δὲ διὰ τὴν καθαρότητα αὐτῆς· καὶ κεατὸς ἠράσθη· αὐτὴ τοῦ θεοῦ
ἐγένετο: Κείνω· καὶ τὰς αἰτιατικὰς ψιλὰς τῶν ἀρσενικῶν
καὶ θηλυκῶν καὶ τὰς πληθυντικὰς δὲ ἐνίας καὶ αἰτιατικὰς τῶν
ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν οὐδετέρων τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ου συγκριτικ(ῶν),
συναλείφουσιν ἐκβάλλοντες τὸ ν· συναλείφουσι δὲ εἰς ω ἔχει
τὸ φωνῆεν τῆς συνηθείας συναλείφεσθαι· οἷον τὸ κρείττονες

κρείττω

κρείττω· τὸ γὰρ ο καὶ ω εἰς ω μεταπίπτει ἐπὶ τῶν ἄλλων
πτώσεων πλειόνων τῆς (αἰτιατικῆς) πληθυντικῆς τῶν ἀρσενικῶν καὶ
θηλυκῶν εἰς τὴν ου δίφθογγον κιρνᾶται· οἱ πλείονες αἱ πλείονες τὰς
πλείονας τὰς πλείους· καὶ ἐπὶ οὐδετέρων τὰ πλείονα τὰ πλείω·
οὕτω λέγουσι καὶ τοὺς ἐνιαυτοὺς ἀποκοπῇ· καὶ τοῦ ποσειδῶνα
ποσειδῶ· καὶ τοῦ ἀπόλλωνα ἀπόλλω· καὶ ἄλλας πολλὰς αἰ-
τιατικὰς ἑνικάς: Κείνω καὶ κρίνω, μαίνω· κρινῶ δὲ καὶ κέ-
κεικα καὶ κέκριμαι καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ χείνος, βαρυτέρως ἔχουσι τὸ ι· ἔσ-
ται ἀπὸ τῶν ὀνομάτων· οἷον, κεῖσις· κεῖμαι· καὶ ἐπὶ πάντων
τῶν διὰ τοῦ ι ναὶ ἀκολούθως· ὥστε κεῖν καὶ μεῖν καὶ κλίναι καὶ πα-
ταύτης οὐ ζυγὴ ταύτης, μαίνω· εἰ γὰρ παρὰ τὸ ὁμηρικὸν τὴν
πρωτολήπτοισαν αἰτίαν ἐκτείνει ... κύριος δὲ κέρδος ἐκ κέρα κέρας,
ἢ πάντως· ὅτι καὶ παρὰ ... ἐπὶ ποιητικῶν λέξεων συστέλ-
λεται ... καὶ λείπει ... οἷον ἀπὸ
τοῦ κάρα καὶ τοῦ δέμω, τὰ κρήδεμνα· τοῦτο γὰρ καὶ τὸ κρᾶτα

κέραμος

καὶ ὁ κέρας. ποιητικόν· κεφαλῆς δὲ κοινόν: Κέραμος ...
... καὶ ... ἐπὶ κεφαλαίων· ... δὲ ποιητικῶς τόδε:

τὸ κρεῖττον αἱ κρείττω· οἱ πλέονες οἱ πλέους· οἱ πλείονες οἱ πλείους· τὸ γὰρ ο καὶ ε ἐπὶ τῶν ... καὶ παραλήγει τῶν πληθυντικῶν τῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν :-

κρῖμα
κρίσις
κρῖναι
κύρσαι

ἐναντίον τὸ ἐξετάζειν καὶ δοκιμάζειν καὶ βασανίζειν· ὃ καὶ ἀνα-
κρίνειν λέγεται ὥσπερ· ὡς τὸ ἀνερωτᾶν καὶ ἀναπυνθάνεσθαι. τὸ
ἐρωτᾶν καὶ πυνθάνεσθαι προσκειμένης τῆς ἀπὸ ἢ τῆς ἐξ ἢ
τῆς διὰ προθέσεως, σημαίνει τὸ χωρίζειν καὶ ἐκλύειν. μετὰ δὲ
τῆς ἐπὶ, δηλοῖ τὸ ἐναριθμεῖν· καὶ ἐντάττειν καὶ καταλέγειν.
μετὰ δὲ τῆς σὺν, τὸ συμβάλλειν καὶ παρεξετάζειν καὶ παρα-
φέρειν. μετὰ δὲ τῆς πρὸς, τὸ προτιθέναι καὶ προτιμᾶν: Κρατῶ
τὸ κατέχω, αἰτιατικῇ· κρατῶ τὸ ἐξουσιάζω, γενικῇ: Κρεῖττον
ἡδονῆς, τὸ τῆς ἡδονῆς νικῶν· ἧττον δὲ ἡδονῆς τὸ ὑπ' αὐτῆς
ἡττώμενον· οὕτω καὶ κρείττων χρημάτων ὁ ἄνθρωπος. καὶ ἄνθρωπος. ὁ δὲ
ἥττων χρημάτων καὶ ἄνθρωπος: Κρατὴρ σκεῦός ἐστιν ἐν ᾧ τὸν οἶνον οἱ
παλαιοὶ ἐκίρνων τῷ ὕδατι, ἐξ οὗ τὸν οἶνον λαμβάνοντες· ἀπὸ
κτήρ δὲ, οὗ ὦ τὸν οἶνον ἔχου: Λυκοκτόνος· αἰγοκτόνος· πα-
τροκτόνος· ξιφοκτόνος· καὶ ὅσα βαρύτονα, ἐνέργειαν δηλοῖ.
ξιφόκτονος δὲ καὶ τὰ ὅμοια προπαροξύτονα, πάθος σημαίνουσι.
οἷον, λυκόκτονος ὁ ὑπὸ λύκου κτανθείς· λυκοκτόνος δὲ, ὁ λύκους
κτείνας· καὶ ξιφόκτονος ὁ ὑπὸ ξίφους κτανθείς· ξιφοκτόνος
δὲ, ὁ μετὰ ξίφους κτείνων: Κύπτειν τὸ ἐπικάμπτεσθαι τῷ
σώματι· κυπτάζειν δὲ τὸ περιβλέπεσθαι· ἀριστοφάνης· τί κυπτάζεις
ἔχων περὶ τὴν θύραν: Κυκλῶ κυκλῶ τὸ περιφέρω· κυκλόω δὲ
τὸ περιλαμβάνω: Τὸ κῦμα παρὰ τοῖς ποιηταῖς λέγεται οἶδμα
καὶ λαῖτμα· λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς λαῖτμα καὶ ἡ θάλασσα· εἰς
δύο γὰρ διῃρημένης τῆς οἰκουμένης εἰς γῆν καὶ θάλασσαν, λαιὸν
τμῆμα ἡ θάλασσα: Τὸ κύμβαχος ποιητικόν· δηλοῖ δὲ τὸ
εἰς ὦμον καὶ κεφαλὴν κεῖσθαι: Κυΐσκω κυΐσκω τὸ ἐγκυμονῶ
καὶ συλλαμβάνω· κυσοῦ τὸ τίκτω παρὰ τοῖς ῥήτορσιν· ὅθεν
καὶ κύησις ἡ ἐγκυμόνησις καὶ ἡ σύλληψις· κυῶ δὲ τὸ φιλῶ:
Κωμάζειν λέγεται, τοῦ ἀρχομένης νυκτός, τὸ ἐπὶ τοὺς ἐρωμένους πορεύεσθαι

ἐστεφανωμένον καὶ αὐλούμεναι. ἢ ἐκ τοῦ ἁρμόζειν οὕτω ποιοῦνται.
καὶ κῶμος ἡ ἐργασία τῶν τοιούτων. καὶ κωμαστὴς ὁ ἔφορος τῶν
τοιούτων. **Κ**ώμη ἐστὶν ἡ ἀτείχιστος τῶν κωμῶν συνοικία. κωθωνί-
ζομαι τὸ μεθύω διὰ κώθωνος: ἀρχὴ τοῦ λ
Λακεδαιμονία ὠνομάσθη, ἀπὸ τοῦ λάχος ὃ κλῆρος καὶ τοῦ δαίμ(ων).
ἐν αὐτῇ γὰρ ὥς φασιν οἱ θεοὶ τὰς πόλεις ἐκληρώσαντο. γίνεται οὖν
λαχεδαιμονία. καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς κ λακεδαιμονία: **λ**αμβάνω.
λήψομαι. ἔλαβον. εἴληφα. λαβέ. τὸ εὐθυντικὸν [illegible]. τὸ δὲ
παθητικὸν γενικῇ. τὸ λαβοῦ δὲ καὶ τὸ τυποῦ. καὶ πάντα οἱ μέσοι β
ἀορίστου [illegible] σημείωσαι τὸ τέρπου καὶ ἐπιλαθοῦ καὶ ἀφίκου:
λαγχάνω τὸ δοτικῇ. μετὰ δὲ ἐπιρρήματος γενικῇ. οἷον, λαγχάνω καλῶς
τοῦ δεῖνος. καὶ μετὰ τοῦ λαγχάνω ὁμοίως γενικῇ: **Τ**ὸ λάβω τὸ λαμ-
βάνω ἀρχὴ ἐστὶ συνθέματος, ὃ δὲ μόνος [illegible] ἐστὶν ἐν χρήσει ἐν πάσαις
ταῖς διαλέκτοις: **λ**αγωὸς καὶ λαγὼς τοῦ λαγωοῦ. καὶ ἐπὶ κοινοῦ.
ἀλλ' ἀττικῶς δὲ τοῦ λαγὼ ἀττικῶς. ὡς μενέλεως μενέλεω. διὰ τοῦ ω φυλάττει
καὶ τὸν τόνον τῆς εὐθείας: **λ**άγνος ἐπὶ ἀνδρῶν. ἡ λάγνος γυναικός.
μάχλας ἐπὶ γυναικῶν: **λ**ὑτιλαμβάνω ἐπὶ τοῦ κυβερνήτου. αὐτιλαμ-
βάνομαι δὲ τοῦ οἰκέτου. ὃ ἐστὶ βοηθῶ: **λ**άπτω τὸ ἀναρροφῶ. κυρί-
ως ἐπὶ κυνός: **λ**ακωνικὸν λακωνισμὸς ποιητικῶν. ἀπὸ τοῦ λαῶ τὸ ἀπο-
λαύω: **λ**αβροῦν τὸ μέγα. λαμβάνει δὲ ἐπὶ τῶν ζῴων [illegible]. οἱ
λάβροι ὑετοί. λάβρος ἄνεμος. καὶ λάβρον πῦρ. ἤτοι μέγα καὶ πολύ.
ἀπὸ τοῦ λα καὶ ἐπιτατικοῦ εἰς σημασίαν τοιούτων: **λ**αοδόφος ὁ λαοδόφου
βρέφων. λαότροφος δὲ [illegible] ὑπὸ λαοῦ τρεφόμενος.
λειμὼν τόπος διυγρος. ἀνθηρὰ ἔχων. τὸ ὑποβαλλόμενον λειβάδιον.
λειμωνία δὲ ἡ ἐν τῷ λειμῶνι χλόη. κῆπος ὁ τῶν λαχάνων καὶ τῶν δένδρων.
παράδεισος ὁ δένδρα ἔχων. ἄλσος δὲ καὶ δρυμὼν καὶ λόχμη.
ἐπὶ ἀγρίων δένδρων ἐπὶ ἱερῶν ἱσταμένων. ἕλος δὲ τὸ ποσὶ λιμνώδης
καὶ καλαμώδης: **λ**αὸν τὸ μετέχον λαμπρότητος. καὶ αὐτῇ λαμπρότης.

θς. ἐπηλαβ [illegible] ἐπηλαβ [illegible] προσῆκαν [illegible]
[illegible] πράξεως:-

λευκὸν δέ ἐστι χρῶμα διακριτικὸν ὄψεως· ὅτι ἐξαπλοῖ τὴν ὄψιν·
μέλαν δὲ χρῶμα συγκριτικὸν ὄψεως· ὅτι συστέλλει τὴν ὄψιν· Τὸ λέγειν λέγειν
ἐπὶ τοῦ περιφορεῖν ὕλας λέγεται· καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ τοῦ ὀνομάζειν
καὶ ἐπὶ τοῦ φράζειν: Λεῖον τὸ ὁμαλόν· ἐξ οὗ καὶ λεαίνω τὸ ὁμαλίζω· λεῖον
λειῶ δὲ λειώσω καθ' ὑστέρου, τὸ τῶν ὅλων εἰς λεπτὰ ἐξάγειν·
Λελαμμένον ἐκ τοῦ περιθέσεως· μετὰ δὲ τῶν προθέσεων διειλεγμένος λελαμμένον
καὶ κατειλεγμένος· καὶ οὐ διαλεγμένος: Ὑπολείπεταί μοι τὸ δὲ
αὐτὸ τοῦ ὑπολείπουμαι ἐστί· περιλείπεταί μοι καὶ τὸ τοῦ χ περὶ λέσυ
λάπτεταί μοι· ἤτοι ὑπολείπονταί μοι· καὶ ὑπολελειμμένος καὶ τὸ δὲ
λελειμμένος: Λήϊον τὸ χωράφιον τὸ λόγιον δὲ ξένον· λαῖον δὲ λήϊον
τὸ δρέπανον· λάϊον καὶ λαῖον: Τὸ ληρεῖν τοῦ φλυαρεῖν διαφέρει· ληρεῖν
ληρεῖν μὲν γὰρ λέγεται, ὅταν τις ὑπὸ μέθης ἢ γήρως παραλύσηται
ἀναφέρεσθαι· ὡς τὸ κοινῶς λεγόμενον παραλαλεῖν· ὁ παραλέγει παρα-
ληρεῖν· φλυαρεῖν δέ, τὸ περιττὰ καὶ μάταια φράζειν· ἢ τὸ κατὰ λέξιν:
Λίθος ἀρσενικῶς ὁ ἁπλῶς λίθος· ἡ λίθος δὲ ἐπὶ τῶν τιμίων καὶ λίθος
λαξευομένων· οἷον ἡ σμάραγδος· ἡ ἴασπις· τῶν δὲ λαξευομένων,
οἷον ἡ ... πύλη: Λιβύη· καὶ ὁ ἀπ' ἐκείνης Λίβυς· μαγνη- λιβύη
σία καὶ μάγνης· φρυγία καὶ φρύξ· θεσσαλία καὶ θεσσαλός· κιλικία καὶ κίλιξ· κρήτη
καὶ κρής: Λοπὰς λέγεται, τὸ μετὰ πολλῆς εἰδικὸς καὶ ... ἰχθύων λοπὰς
ἰχθύων· λοπὰς δὲ ... τοῦ ... : Λῖνος τοῦ λίνου λῖνος
ποιητικῶς· καὶ λῖνος ὄνομα ποιητοῦ: Τὸ λοιδορεῖν καὶ τὸ λοι- λοιδορεῖν
δορεῖσθαι, ἄμφω ἐπὶ ἐνεργείας λέγονται· καὶ ... τὸ λοιδορεῖν,
ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἰτιατικῇ· ἐνίοτε δὲ καὶ δοτικῇ· τὸ δὲ λοιδο-
ροῦμαι, ἀεὶ δοτικῇ· λοπὸς ὁ λοπὸς γράφος: Λοπίζομαι τὸ νο- λοπίζομαι
μίζω καὶ ὑπολαμβάνω τὸ ἀριθμῶ καὶ λογαριάζω· ἐξ οὗ καὶ λογισ-
ταὶ ἀργυριασταί· καὶ τὸ περιλογίζομαι καὶ ἀνατίθημι· οἷον ταῦτα τῶν
παίδων ἁμαρτήματα τοῖς προαιρέσει λογίζεται· αὐτὶ τοῦ προσ-
τίθεται καὶ ἀνατίθησι: Λυδία χώρα ἣ καὶ μηονία· λυδία λίθος λυδία

πρὸς δὲ τὸ παραλύδιον ἅρμα

λύδιον ἅρμα τὸ ταχύ

ἢ καὶ βάσανος λεγομένη· ἢ τοῦ χρυσοῦ βασανίζουσα· καὶ λύδιον ἅρμα τὸ ταχύ· ὅθεν καὶ πινδαρικῶς λέγομεν· ὡς πεζὸς θεῖ παραλύδιον ἅρμα· καὶ λύδιος τόνος ἐν μουσικῇ· ὃν καὶ λεγόμενος ἦχος· λυδὸς δὲ ὁ ἀνήρ· καὶ λυδὴ γυνὴ ἀπὸ τῆς λυδίας: λύσας δὲ λέγεται ὁ ἀμπέλου κλάδος· λιγυρὸς δὲ ὁ εὔφωνος· ὅθεν καὶ λιγυρὰ φωνή· καὶ λιγυροῦ μέλος· λοιγὸς δὲ ποιητικῶς ὁ ὄλεθρος· ὅθεν οὖν καὶ βροτολοιγὸς ἄρης: μαίνομαι μὲν ἐπὶ δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς συντάσσεται ἀττικῶς: λῷστος ὁ βέλτιστος· ἢ ὁ φίλος: λιβεῖν σημαίνει τὸ θάλπειν καὶ τὸ σπένδειν· ὅθεν καὶ λιβὰς σημαίνει ὑγρασίαν· λοιβὴ δὲ ἡ σπονδή:

ἀρχὴ τοῦ μ

μαλακοῦ τὸ χαύνου καὶ ὑπείκοντος· ἐναντίον τοῦ σκληροῦ καὶ ἀνενδότου· λέγεται δὲ μαλακὰ εἴδη καὶ κηρὸς καὶ τὰ τοιαῦτα· ὁ δὲ ὕπνος οὐ κατὰ ταῦτα λέγεται μαλακός· ἀλλ' ὡς μαλακοποιός: μακροῦ ἐστιν ἐκ μακροῦ χρόνου (τοῦ μακροῦ χρόνου) καὶ διὰ μακροῦ χρόνου· ἡ παρὰ ἐκ δηλοῖ τὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς κίνησιν· ἡ δὲ διὰ μακροῦ μέσην κίνησιν τοῦ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένου χρόνου· ἔστι δὲ τὸ ἐκ μακροῦ θεῖναι τὸ ἄρξασθαι καὶ ἀρξάμενον πολὺ διάστημα διελθεῖν: μανθάνω· ἔμαθον· μεμάθηκα· μαθήσομαι: μάχομαι· μαχοῦμαι καὶ μαχέσομαι· μεμάχημαι καὶ ἐμαχεσάμην: μαρτυρεῖν ἐπὶ καλοῦ λέγεται· τὸ κατηγορεῖν ἐπὶ κακοῦ· χρὴ ὀνομάζειν ἀπὸ τούτου τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ ὁ μάρτυς καὶ ὁ κατήγορος· κατήγορος γάρ ἐστι μάρτυς κακῶν· μάρτυς δὲ ἐπὶ καλῶν· μαρτύρομαι δὲ τὸ μάρτυρα καλεῖν. μάτην ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ματαίῳ· ἤγουν ἐπὶ κενῷ· καὶ μάτην ἀντὶ τοῦ ψευδῶς· ὡς παρὰ σοφοκλεῖ· ἵνα μὴ ἀπειρηκὼς μάτην βάξειεν εἰς πᾶσαν πόλιν· ἤγουν ψευδῆ φήμην· μάτην νοῶν ἔργοις· οὐ ματαίως· ἀριστοφάνης· μάτην ὅ μοι κεκλαύσεται· μάταιον δὲ τὸ λόγῳ μόνῳ πεπλασμένον καὶ ἀνυπόστατον· οἷον τὰ τοῦ κόσμου πράγματα μάταια· μάψ δὲ καὶ τὸ μωρόν: μάχεσθαι καὶ πολεμεῖν διαφέρει· μάχη

ἔγχεα ὀξυόεντα παρ' Ὁμήρῳ τὰ ἐξοχὰς τοῦ δένδρου
οὐχὶ τὰ ὀξέα —— Homeri locus

ἀλλ' οὐ τῶν μαστιέων: [Μ]αίνομαι, παθητικῶς ἔχει· ἀρχέτυπα (μαίνομαι)
δέ εἰσι τὰ ἐνεργητικά· προσλαβόντα δὲ τὴν ἐκ πρόθεσιν, δύναται
χρηματίζειν· οἷον, ἐκμαίνω ἕτερον· αὐτὶ τοῦ μανῆναι ποιῶ· ἤτοι
ἐκταράττω καὶ παροξύνω: [Μ]εθίημι· ὁ μέλλων μεθήσω· ὁ παρακείμενος (μεθίημι)
μεθῆκα· ὁ δεύτερος μεθῶ· ἡ μετοχὴ ὁ μεθεὶς τοῦ μεθέντος· μεθάνη:
[Μ]εταλαμβάνω τὸ κοινωνῶ, γενικῇ· μεταλαμβάνω δὲ τὸ μεταδιδῶ, (μεταλαμβάνω)
αἰτιατικῇ· συμμαίνει δὲ τὸ μεταλαμβάνω ἄλλο· οἷον τοῦ προσ-
ώπου ταῦτα μοι πλοῦτον ἀφαιρεθεὶς, τὴν τῆς πενίας κακότητα μεταλαμβάνω·
οὕτω νοήσεις καὶ τὸ μεταμανθάνω καὶ τὸ μετονομάζομαι: [Μ]εθόπω (μεθόπω)
τὸ διώκω· ἕπομαι δὲ τὸ ἀκολουθῶ: [Μ]ελίου πείσαμος φησὶν ὁ (μελίου)
Ὅμηρος· ἤτοι τοῦ καλοῦ εὐτόνου ταρβῶ: [Μ]ελία καὶ μέλινον
ἔγχος τὸ ἀπὸ μελίας δένδρου· οὐχ ὥς τινες λέγουσι τὸ μακρόν· καὶ
Homer λέγχεα ὀξυόεντα παρ' Ὁμήρῳ, τὰ ἐξοχὰς ἔχοντα τοῦ δένδρου· οὐχὶ δὲ (μελία)
τὰ ὀξέα: [Μ]έλει ἐπὶ φροντίδος διήνοις· (ἐνταῦθα) ...
ἰωνικῶς μέν, ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀλήθειαν· οἷον, μέλει μοι ὁ ἀνός.
αὐτὶ τοῦ διαφροντίδος ἐστίν· ἀττικῶς δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν·
οἷον μέλει μοι τοῦ ἄλλου· αὐτὶ τοῦ φροντίς ἐστι· καὶ ἔστιν ἀπρόσωπον·
μεταμέλομαι δὲ παθητικῶς, ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις· οἷον μεταμέ-
λομαι ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν χρημάτων· ἔχει δὲ πρόσωπον· καὶ δὲ
μεταμέλει μοι τοῦ πταίσματος· καὶ μεταμέλει μοι ἐπὶ τῷ πταίσματι.
μέλλει δὲ αὐτὶ τοῦ βραδύνει, διαβάλλει· καὶ ἔστιν ἀμετάβατον·
καὶ μέλλει ὥσπερ ἐπὶ μέλλοντος χρόνου· καὶ (ἐνταῦθα) μετὰ ἀπαρεμφάτου·
ἤτοι ἐνεστῶτος· οἷον μέλλει ποιεῖν τὸ δεῖνα· ἢ
μέλλοντος προτοῦ· οἷον μέλλω ποιήσειν· οὐ δέ ποτε δὲ μετὰ
ἀορίστου· οἷον μέλλω ποιῆσαι· μέλλει δὲ αὐτὶ τοῦ ὀφείλει, μετὰ
ἀορίστου: [Μ]εθίστημι τῆς καθέδρας· ἤτοι μετατίθημι τῆς (μεθίστημι)
καθέδρας τόπου μεταβιβάζων ἵστημι· καὶ μεθίσταμαι ἐστὶ τοῦ ἐξ-
ίσταμαι ὑπό τινος: ἰστέον ὅτι τὸ μέλλειν τὸ οἴεσθαι· τὸ ἐλπίζειν·

τὸ προσδοκᾶν· τὸ φοβεῖσθαι· τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὃ λέγεται καὶ ἐπὶ
καλοῦ· οἷον ὑπισχνοῦμαί σε ὠφελήσειν σε· καὶ τὸ ἀπειλεῖν, ὅπερ ἐστὶν
ἐναντίον τούτου καὶ λέγεται ἐπὶ κακοῦ· οἷον ἀπειλῶ κακῶς ποιήσειν
τινά· καὶ ὅσα τῆς σημασίας αὐτῶν εἰσι, μέλλοντι ἢ ἀορίστῳ συντάσ-
σονται· καὶ ἐνεστῶτι· οἷον μέλλω ποιήσειν τι ἢ ποιεῖν· καὶ ἐλπίζω
ὁμοίως καὶ προσδοκῶ· καὶ τἄλλα πάντα. Τὸ μέχρι καὶ τὸ ἄχρι
καὶ τὸ ἕως, συνυπακουόμενον ἔχει τὸ ἄν, καὶ διὰ τοῦτο ὑπο-
τακτικῷ συντάσσονται. Μερίζομαι τὰς μοίρας λαμβάνω·
καὶ ὡς οἰκεῖον δέχομαι· ὡς παρὰ τῷ θεολόγῳ γρηγορίῳ· μάθω
πόρνης ἁγνὸς οὐ μερίζεται· ἤγουν εἰς μοῖραν λαμβάνει· ἀφ' οὗ
καὶ σύμμερις, ὁ μετέχων τινός. Τὸ μέμφομαι, ἀεὶ
παθητικῶς ἐστι· συντάσσεται δὲ αὐτὸ πλεῖστα δοτικῇ· ἢ γὰρ τὸ
δὲ αἰτιατικῇ. Μεθίστασθαι τὸ μεταβαίνειν γράφεται ἐκ τόπου·
καὶ μεταβαίνειν τὸ ἀμείβειν τόπον ἐκ τόπου. Μιμνήσκεται μὲν
τὰ παρεφθαρμένα· προσμέμικται δέ τινι· ἢ ἡνώθη καὶ ἥψατο·
ἢ προσεκολλήθη ἁψάμενον. Μακαρίζεταί τις ἐφ' οἷς ποιεῖ καλοῖς·
καὶ λέγεται ἐφ' οἷς ποιεῖ κακοῖς· μακαρίζεται δὲ ἐφ' οἷς ἔχει
καλοῖς ἢ ἀπολαύει. καὶ μακάριον τέλος, οὗ ὁ τυχὼν μακαρίζεται·
καὶ μακάριον ἔργον ἐφ' ᾧ ὁ ἐργασάμενος μακαρίζεσθαι. τὸ δὲ
παρέχον τινὶ ἀπόλαυσιν· ἢ ἐκεῖνο οὗ ἀπολαύει τις, ὃ ἐκ ἔχει
ἄξιον μακαρίζεσθαι· ὡς ὅτε τὸ τοιοῦτο λέγεται μακάριον, οὐ
δι' ἑαυτὸ οὕτω λέγεται, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀπολαῦον αὐτοῦ. Μεῖζον τοῦ
μείζω λέγεται τὸ μείζονα ἐπιρρηματικῶς· τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς μει-
ζότερον ἐκβολὴ τοῦ τε καὶ ὁ τοῦ αὐτοῦ ζ. τὸ λοιπὸν ... καὶ λαμπρὸς
μείζων τινὸς ὅ τι ἂν εἴη καὶ ὁ ἐραστής· καὶ μετὰ τοῦ στρατηγικοῦ, ἀντὶ
τοῦ ἐλαμπρύνθη, καὶ τῆς λαμπρότητος ἀποστερῶ· ἢ μηδὲν πράττοντος
τινός· ἀλλ' ὅσων μελλόντων· ἢ μηδὲ σοὶ μέλει. Μῆνις τὸ ὑπομονὴ ὀργῆς·
ἢ ἀπὸ τοῦ μένειν τὸ ἀθρόως· μένος καὶ ἡ μῆνις· ἢ ἡ μνησικακία.

γίνονται δὲ πάνται ἀπὸ τοῦ μένειν· καὶ ἐπεὶ καὶ ὁ ξ΄ ἀξιῶν· ἴω·
ἴον· ἰδὲ· ἴε· καὶ κζ΄ μετὰ θέσιν μετὰ τῶν προθέσεων, μέτα καὶ δῆ·
ἐπέρχομαι τὸ τιμωροῦμαι καὶ κολάζω· ἀλλὰ καὶ τὸ ἀκολουθῶ καὶ
παιδεύομαι· ἕτερον τὸ σύμμετρον· τὸ ταπεινὸν καὶ δολιὸν·
μέτριον δὲ φαμὲν ἦθος, τὸ ἔχον μετριότητα· τοῦ δὲ σύμμετρου
παράδειγμα, ἀριστοφάνης· μετρίου δ' αὖ λόγου δὲ εἰπέ τι [illegible]
[illegible] τι τοῦ μετριωτάτου· [illegible] μήτε φαύλου
οὔτος, μήτε αὐτοῦ· [illegible] ὄνομα [illegible] καὶ μέδοψ ὁ
[illegible] ποιητικῶς· ὅτι ἀπὸ τοῦ μετὰ [illegible] ὅπα·
μεγαλόφρονος [illegible] καὶ [illegible]· καὶ μεγαλοφρονῶ τὸ
γενναίως καρτερῶ· μεγαλοφρονῶ καὶ ὑψηλοφρονῶ καὶ ὑψη-
λοφρονῶ, ἐπὶ ἀλαζονείας καὶ ὑπερόψεως· μετὰ προθέσεις
ὅτε μὲν μετὰ γενικῆς συντάσσεται, δηλοῖ ἅμωσιν· καὶ ὁμοῦ
πράξεως· ἅμωσιν μέν, ὅταν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν
καιρὸν μετά τινος πράττω· οἷον, μετὰ σοῦ μανθάνω· ὁμοιότητα
δέ, ὅταν κατ' ἄλλον καιρὸν ὅμοιον τι ποιήσω· ὡς ὁ θεολόγος
φησί· μετὰ τῶν μάγων δῶρα φορήσωμεν· ὅτε δὲ συντάσσεται
αἰτιατικῇ, δηλοῖ [illegible] καὶ μετάβασιν ἀπὸ εἴδους πρὸς ἄλλο
εἶδος τάξιν· καὶ ἐλάττονα τάξιν· σημαίνει δὲ καὶ αὕτη συνθέσει, μετάβασιν
ἀπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα· οἷον μετέθηκεν ἀπὸ τοῦ δὲ εἰς τὸ δὲ·
καὶ μετὰ [illegible] τινός· οἷον μετέστη [illegible]· ἡ [illegible]
ὁ πρὸς [illegible] ἦθος· [illegible] ἐστὶν ἐπίρρημα [illegible]
τὸ δὲ οὐ ὁ καὶ [illegible] ἀρνητικοῦ· τὸ μὴ πολλάκις λαμβάνεται
[illegible] τοῦ οὐ· τὸ δὲ οὐ, οὐδέποτε [illegible] τοῦ μή· [illegible]
[illegible] ἀλλὰ [illegible] οὐ [illegible] τοῦ μή· [illegible]
[illegible] κεῖται τὸ μὴ μετὰ τοῦ ὅρκου, ὑποτακτικῷ συντάσσε-
ται δὲ [illegible] τὸ ἵνα· καὶ μετὰ τοῦ τί ἐρωτηματικοῦ [illegible],
ὁμοίως μετὰ ὑποτακτικοῦ συντάσσεται· μή τί γένηται· μή τί πάθω·

45

ἀπὸ τοῦ μήλου ποιητικῶς ἐπὶ ~~προβάτου~~, μηλωτὴ ἡ τοῦ προβάτου
δορά. καὶ ἐπὶ εὐχερήσεως: Μῆνιγξ μήνιγγος ὁ καὶ κρόταφος.
ἀπὸ τῶν κρατοφυῶν ζώων. ἀπὸ τοῦ μανοῦ εἶναι. ὅπου αἴρει:
Μήνη ἡ σελήνη. ἀπὸ τοῦ μηνοειδοῦς σχήματος μένειν. καὶ ἀπὸ τούτου αἱ
ἡμέραι δι' ὧν αὕτη τὰ δώδεκα διέρχεται ζώδια: Μῆνις κατακλίνεται
μήνιος. ὡς χλαμὺς χλαμύδος. ταῦτα δέ ἐστιν ὀνόματα διὰ τοῦ ος κλίνονται
καὶ φυλάττουσι τὸ η ἐπὶ γενικῆς. πλὴν τοῦ δελφὶς δελφῖνος ἐπὶ τῶν
μονοσυλλάβων: καὶ [illegible] ἐπὶ τῶν δισυλλάβων: Μεθύω
ὁ πεπωκὼς μεθύσκεται ὁ ἤδη πίνων. μεθύσκει δὲ ἄλλος ἄλλον:
Μὴ ὁ μὴ ἐπὶ προστακτικοῦ συντασσόμενος, μετὰ προστακτικοῦ τάττεται. οἷον,
μὴ ἐνόχλει μοι. μὴ παράβαινε τὸ ἐπάνω. ἀδιάφορος δέ ἐστι,
μετὰ ὑποτακτικοῦ συντάσσεται. οἷον μὴ κλέψῃς. μὴ πορνεύσῃς:
Μίσηθρον τὸ μῖσος ἐμποιοῦν. φίλτρον δὲ τὸ φιλίαν ἐμποιοῦν. κατὰ
ταῦτα λέγεται καὶ θελκτήριον τὸ ἐμποιοῦν τέρψιν. καὶ φόβητρον τὸ
ἐμποιοῦν φόβον: Μῖσος ὀξύνεται ἀπὸ τοῦ μισῶ. διὰ τοῦ ι γράφεται
καὶ [illegible]. μῖσος δὲ τὸ [illegible], ὀξύνεται καὶ [illegible]
ἔχει τὸ ι: Μίγνυμι τὸ ὁμιλῶ. ἀφ' οὗ καὶ ἐπιμιξία. ὁ ὁμιλῶν
καὶ συμμιγνύμι ἀντὶ τοῦ ὁμιλήσω. μιγνύω δὲ καὶ ἐπιμιγνύω,
καὶ συμμιγνύω, τὸ μίσγω. καὶ μιγνύω τὸ ἀναμίγνυται. καὶ ἐπὶ μετοχῆς
ὁ μιγνύς: Μίτος τὸ κεκλωσμένον νῆμα: Μνημόσυνον, γυναικεῖον
ἀδό. λέγεται δὲ περὶ ὀμνύεσθαι καὶ ἐπὶ [illegible]. οἷον [illegible] μεμνῆσθαι:
Μνηστὴρ μνηστῆρος καλεῖται πρὸ τοῦ γάμου ὁ νυμφίος. καὶ μνήστωρ
ὁ αὐτός. ποιητικῶς δὲ ἐστί. μνηστὴρ δὲ λέγεται καὶ μνᾶται ὁ ἀνὴρ γυναῖκα.
μνηστεύεται δὲ ἡ γυνή: Μοσσύνοικοι ἐπὶ σκηνῆς καὶ ὁ μέτοχος αὐτῆς
μοσσύνοικος. ὥσπερ καὶ γραμματική ἡ τέχνη καὶ ὁ μετέχων αὐτῆς
καὶ ῥητορική. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως: Μόσσυνοι καὶ τὰ
τοιαῦτα. ὅτι καὶ φθάσῃ ἐπὶ τέλος. ἀλλ' αὐτὴ μὴ φωνῆεν ἐπιφέρηται.
τηνικαῦτα δὲ κοινὴ γίνεται. ἢ καὶ τοῦ κεῖσθαι ποιητικῶς παραλαμβάνονται.

καίτοι καὶ ἐσέβει περὶ πειθὼ [illegible]· μοῦσαι μανθάνουσαι. καὶ πάντα·
ξέναι δὲ ξένων καὶ φίλαι φίλων. καὶ ὅσαι δὲ εὐνῆς, πλεῖστοι πόρναι
πορνῶν διὰ τὸ ἐπίσης εἶναι τοῦ ἀρσενικοῦ. καὶ κυρίως ἐπὶ γυ-
ναικῶν λέγεσθαι. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀρρένων: Μοιχᾶται
καὶ μοιχᾶται ὁ ἀνήρ· μοιχεύεται δὲ ἡ γυνή, ὅτε ἄνδρα ἔχουσα, ἑ-
τέρῳ αὐτῇ μίγνυται: Τὸ μόνος ὄνομα δ' ἐστὶν ὑποθετικοῦ· καὶ
τὸ ἰδιάζουσαν ὑπερθετικὸν ἔχον· συλλεγομένου, καὶ ἄλλα ἀντὶ
των ὑπακούεσθαι. πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἑαυτοῦ ὑπερθετικὸν ἔχει
ἐφελκόμενον, μόνον ἔχει πάντως τὴν ἀπὸ περιεκτικοῦ. καὶ
προσῶν ἢ συνυπακουομένην. οἷον, μόνος πάντων· αὐτὸς
τοῦ ἀπὸ πάντων. καὶ οἶος ἀπ' ἄλλων πρὸς τὴν [illegible] ὁδὸν
αὐτοῖς ἔπεσον· τὸ μὲν οὖν οἶος δὴ μόνου οὐ, ἀλλ' ἀεὶ ἐκ πάντως. τοῦ
ἄλλων κεχωρισμένον: τὸ δὲ μὴ μόνον οὐ, οὐ πάντως ἐστί. ἢ μεθ'
ἑνὸς ἢ μεθ' ἑτέρων πολλῶν: Μόλις καὶ μόγις τὸ αὐτό· ἀττικώτερον
δὲ τὸ μόγις· ἀπὸ τοῦ μόγου τὸ κακοπαθεῖν: Μόρος καὶ πότμος καὶ
οἶτος, μέσαι λέξεις εἰσί. καὶ ἐπὶ εὐτυχίας καὶ δυστυχίας λαμβάνονται:
Ἰστέον πολλὰ ὀνόματα ἐν τοῖς εὐθυτικοῖς μὲν ἀρσενικῶς προ-
φέρονται· ἐν δὲ τοῖς πληθυντικοῖς καὶ οὐδετέρως. οἷον ὁ μοχλὸς τὰ
μοχλά. ὁ κύκλος τὰ κύκλα. ὁ νῶτος τὰ νῶτα. ὁ χαλινὸς τὰ χα-
λινά. ὁ δεσμὸς τὰ δεσμά. ὁ ζυγὸς τὰ ζυγά. ὁ σταθμὸς τὰ σταθμά.
ἔστι δὲ σταθμὸς, ἡ θύρα καὶ αἱ παραστάδες. καὶ κοινῶς ὁ σταθμός:
Μυκτὴρ ἐξ οὗ καὶ μυκτηρίζω· καὶ ἀπομύττεσθαι. καὶ μυκτηρίζειν τὸ
χλευάζειν: Μύειν ἀπὸ ὕπνου ἢ τοιούτου τινός. καταμύειν καὶ
ἐπὶ θανάτου. ἔστι δὲ τὰ βλέφαρα συγκλείειν: Μυστήριον τὸ τ
[illegible] τηρεῖν: Μῶν ποιητικόν. λαμβανόμενον
ἐπὶ ἐρωτήσεως. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ μὴ οὖν, κατὰ κρᾶσιν μῶν:
Μυκτηρισμός ἐστι προσχηματισμός εἶνος ἐφ' ὕβρει καὶ χλευ-
ασμοῦ γινόμενος +

μοιχᾶται · μόνος · μόλις · μόρος · μοχλός · μυκτήρ · μύειν · μυστ · μῶν

ἢ τὸ ἐν γυναιξὶ [illegible]

λϛ

Νυμφευτὴς ὁ κατ᾽ ἀπαρχὰς τὴν νύμφην· καὶ νυμφαγωγὸς καὶ θεράπαινα τῆς νύμφης·
νυμφοστόλος, ὁ τὰ τῆς νύμφης στολίζων· ἀπὸ τῆς νύμφης. [illegible]
ἢ μετὰ νύμφης ἐργασίαν: Ναὶ μὴν ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς· καὶ ἔστι βεβαιω-
τικὸν ἐπίρρημα· λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀλλά: Ναὸς καὶ ἱερόν·
ἔνθα τιμῶνται τὰ θεῖα· οἶκος καὶ οἴκημα ἐν ᾧ κατοικοῦσιν οἱ
αὐτοί· ὅθεν καὶ οἰκοσφαγὴς [illegible] οἴκων [illegible]· χαλκὸς ἐπὶ [illegible]
φωλεὸς ἐπὶ θηρίων· ὀπὴ ἐπὶ μυρμήκων καὶ μυῶν· νεοττιὰ ἐπὶ
τῶν μικρῶν ὀρνίθων· ἰλεὸς ἐπὶ ὄφεως· σταῦλος ἐν ᾧ ἵστανται ἵπποι
καὶ ὄνοι καὶ ἕτερα κτήνη· καὶ ἔστι καθολικὸν ὄνομα· ἰδικῶς δὲ λέγονται
ἱππῶνες καὶ ἱπποστάσεις ἐπὶ τῶν ἵππων· ὀνοστάσεις ἐπὶ τῶν ὄνων·
καὶ σταθμοὶ ἐπὶ πάντων καὶ κτηνοστάσια· σηκὸς ἐν ᾧ [illegible]
τοὺς νεογνοὺς ὅταν τὰ πρόβατα ἀμέλγωσιν εἰς νομὴν ἐκπέμπουσιν·
αὐλὴ δὲ τῶν κυνῶν οἰκία ὀνομάζεται οὕτως· ἐν ᾧ ποιμένες τοῦ [illegible]
λέγεται κοινῶς· καὶ ἀττικῶς δωμάτιον· πρόδομος θάλαμος·
καταγήσια κοιτών· ὁ δὲ κοιτών, πολλῶν κοιτώνων ὃ φασὶν εἶναι παρ᾽ Ἀτ-
τικοῖς· τὸ μετὰ τοῦτον, πρόδομος λέγεται καὶ παστάς· τὸ μετὰ
τὸν πρόδομον, δόμος· εἶτα ἔνδοσθεν· [illegible] εἶτα αὐ-
λὴ καὶ [illegible] αὐλῆς: Ναὶ ἀττικοὶ ἐν τοῖς λόγοις τοῖς δεομένοις
ἀποκρίσεως, ἀντὶ τοῦ ναὶ λέγουσι τὸ [illegible]· ἢ μάλιστα· ἢ τοιοῦτο·
καὶ ἁρμόζεται τούτοις· ἐν οἷς δὲ τὸ οὐ ἁρμόζει ἐν τῇ ἀποκρίσει,
λέγουσι τὸ μὴ ἀποφατικοῦ καὶ ἁρμόζεται: Νέμω τὸ βόσκω
καὶ τὸ δίδωμι· καὶ τὸ διοικῶ ποιητικῶς· νέμομαι δὲ τὸ βόσκομαι·
καὶ νέμεται τὴν ὕλην τὸ πῦρ· ἀπὸ τούτου καὶ νέμομαι τὸ φορολογοῦμαι
ποιητικῶς· ἀπὸ τοῦ νέμω τὸ ἀντὶ τοῦ ἀποκεκλήρωτο· διανέ-
μητο δὲ ἀντὶ τοῦ διανεμηθείσης· τὸ ῥῆμα, ἀπονέμω καὶ διανέμω·
καὶ ἔστιν ἀπονέμω τὸ ἀφορίζω καὶ ὁρίζω μὲν [illegible]·
ὡς φαμέν, ἀπονενεμημένος τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἡλίου· καὶ τὴν νύκτα τῇ
σελήνῃ· καὶ οὕτω τὴν καθ᾽ ἡμᾶς φύσιν τὸ ἄνωθεν ἀπονενέμηται.

διανέμω δὲ ὅπερ εὐπορῶ, ὑφ' οὗ ἑπόμενον, διῃρημένως πρὸς διά-
φορα πρόσωπα διδῶναι· ὡς τὸ διένειμε τοῦ χρυσοῦ· ἀντὶ τοῦ
πρὸς πολλοὺς τοῦτον ἐξέχεε· καὶ διένειμε τὸν πλοῦτον καὶ τὸν
κλῆρον τοῖς πτωχοῖς· ἀντὶ τοῦ διασκορπίσας ἔδωκε: νήπιος νήπιος
ὁ ἐν βρεφικῇ ὢν ἡλικίᾳ· καὶ ὁ ἔχων γνῶσιν βρέφους καὶ ἡ [illegible]·
νήπιος κυρίως ὁ ἐστερημένος δυνάμεως· καὶ ἀπὸ τούτου ἁπλῶς ὁ
ἐστερημένος: νήφει τις ὅταν ἐκ τῆς μέθης ἀνανήψῃ· σωφρονεῖ ὅταν νήφω
ἐκ τῆς μανίας ἀνανήψῃ· ἐγρηγορεῖ ὅταν ἐκ τοῦ ὕπνου: νουθετῶ ἐπι- νουθετῶ
τιμητικόν· τὸ δὲ παραινῶ διδακτικόν: νέμω ἀπὸ τοῦ νέμεσθαι τὸ νέμω
βόσκεσθαι· ἀφ' οὗ λέγονται ... μελισσῶν (?)· ἤτοι καλλι-
βοσκή· ἀπὸ δὲ τοῦ νέμω τὸ διδῶ ἐγένετο ὁ νόμος· καὶ διανομὴ
ἡ εἰς πολλοὺς δόσις καθ' ἕνα· καὶ εὐνομία ὅταν ὦσι καλοὶ νόμοι·
ἢ ὅταν εὖ ἔχωσι καλῶς οἱ κείμενοι νόμοι: νοῦς καὶ τὸ νοοῦν νοῦς
καὶ τὸ νοούμενον· ὡς πρὸ αἴσθησις καὶ τὸ αἰσθητικὴ δύναμις καὶ
τὸ ὑπὸ τὴν αἴσθησιν· ὡς ἐν τῷ νοῦς ὁ μὲν ἡ δὲ καὶ αἴσθησις· ἤτοι ὡς
τὰ νοητὰ καὶ τὰ αἰσθητά· οὐ μόνον δὲ τὸ καθολικὸν ἡ αἴσθησις
οὕτω διττῶς λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἑκάστη τῶν περὶ τὰς αἰσθήσεων·
οἷον, ὅρασις καὶ ἡ ὁρατικὴ δύναμις, καὶ τὸ ὁραθέν· ὡς ἐν τῷ ὁ
ὅρασις ἣν εἶδεν Ἠσαΐας· καὶ ὄσφρησις καὶ ὀσφραντικὴ δύναμις·
καὶ ἐπὶ τοῦ ὀσφρημένου· οἷον καὶ ὄσφρησις τοῦ [illegible]· ἡ
γεῦσις καὶ γευστικὴ δύναμις· καὶ ἐπὶ τοῦ γευστοῦ· οἷον ἡ γεῦσις τοῦ
μέλιτος γλυκεῖα· καὶ ἀκοὴ καὶ ἀκουστικὴ δύναμις· καὶ τὸ ἀκου-
όμενον· ὡς ἐν τῷ τὰς ἀγγελίας, θείαις μου φωναῖς οὐκ ἴσως
ἐπαύομαι· παντὸς δ' ἄλλης ἀκοῆς λύπης νομίζω κρείττονος· καὶ ἡ
ἁφὴ τῶν ἀπτῶν μαλακή· ἡ δὲ τῆς πέτρας σκληρά· καὶ ἁφὴ τὸ
ἁπτόμενον: νομίζω τὸ ὑπολαμβάνω· καὶ νομίζομαι παθη(τικῶς)· νομίζω
ἤτοι δὲ νομίζεται, καὶ αὐτὸ τοῦ νομίζω ἀπαιτεῖται· ἡ νενομισμένη

147

ται ὀνομάζομαι· οἷον ἐνταῦθα τῷ ὀνόματι δηλοῦται: Νυμφίος ὁ ἄρτι εἰς γάμον ἐρχόμενος· καὶ νύμφη ἡ ἄρτι εἰς γάμον ἐρχομένη· ἥτις ποιητικῶς νυὸς λέγεται· νύμφαι καὶ τὰ τῶν πηγῶν ὕδατα· καὶ οἱ ἔφοροι τούτων δαίμονες παρ' Ἕλλησι· νυμφίος μὲν· νυμφίου δὲ ὁ παραστάτης· Τὸ νῦν σημαίνει τὰ ἐνεστῶτα καὶ μετὰ μέλλοντος· οἷον, νῦν ποιήσω· τὸ δὲ νῦν τίθεται, ὅτε σημαίνει ἀρχήν τινος τοῦ ποιεῖν· ὡς σιώπα καὶ νῦν ἀπειλεῖ θότος· τὸ τότε δὲ, ὅτε παυσάμενός τις τοῦ ποιεῖν, εἴπῃ· ἔτυπτον νῦν: Νύσσα ὁ καμπτήρ. ἀπὸ τοῦ νύσσω τὸ τιτρώσκω· ἐκεῖ δ' ὁ παντοῖος ἵππος ὠθεῖ: τὸ νῦν ἐπὶ τῶν ἐσχάτων χρόνων· νῦν δὲ ἡ γένεσις ὑπ' ἄλλο τὸ πᾶσαι καὶ τὰ ἄκρις· νῦν δὲ μὴ νέας βίᾳ ἐξαπινῆς ἄξει:

Ξένον τὸ ἀπὸ ἀλλοδαποῦ τόπου· ἀντὶ δὲ ἴσα στελλόμενον πρὸς τὸ ἐγχώριον τὸ αὐτόπιον· καὶ ξένος ὁ ἐξ ἀλλοδαπῆς ἥκων· ὅθεν καὶ ξενίζω τὸ ξένον δέχομαι· καὶ ἐπιξενοῦμαι τὸ αὐτό· ξένον καὶ τὸ ἐκ τοῦ τόπου μένον τῆς φύσεως· τουτέστι τὸ παρὰ φύσιν γεγονός· ὅθεν καὶ ξενίζει αὐτὸ τοῦ ξένα τινὰ φθέγγεσθαι· οἷον ὁ Ἀθηναῖος ἐλθὼν ξενίζει τοῖς λόγοις ἡμᾶς· ἀντὶ τοῦ ξένους τινὰς λόγους πρὸς ἡμᾶς φθέγγεται: ξένος καὶ ὁ ἀλλότριος καὶ ὁ παράδοξος· καὶ ξένος ὁ ἐξ ἀλλοδαπῆς φίλος· οὗ καὶ ξεῖνον οἱ ποιηταί φασι· τῷ ξένῳ ὁμοίως αὐτίκει ταῖς ἀέρος· τὸ δὲ εὐδήμως ὁ ἀπόδημος: Ξεναγήσαντος τὸ θέμα ξεναγῶ τὸ τὸν ξένον ἄγω· ξεναγήσαντος ἀντὶ τοῦ ὁδηγήσαντος ἐμὲ τοῦ ξένου· ἐπεὶ γὰρ τὸ ἄγω μετὰ τῶν ἄλλων σημαινομένων, καὶ ταύτην παρ' ἑαυτοῦ καὶ μόνην ἔχον τὴν σημασίαν ὑποδείκνυσιν:

Ὁδεύω τὸ τὴν ὁδὸν διέρχομαι· διὸ δὴ καὶ τὸ διαιτῆς ὁδηγῶ· προοδεύω τὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἔρχομαι· οἷον, προοδεύσας τὴν πόλιν· ἀντὶ τοῦ ἐάσας τὴν πόλιν παρελθεῖν: Ὀδύρομαι· ὀδυρούμενοι· ὠδυράμην: ὀδυνῶ τὸ λυπῶ· καὶ ὀδυνήθην καὶ ὀδύνη γέγραπται· πάσχειν: Σώφρονες σωφρονεῖς

ἀπὸ διαφόρων πόλεων λαοῦ· πρόσοδος ἡ προσφορὰ καὶ ἡ προσένεξις·
πρόσοδος ἡ προχώρησις· καὶ προέλευσις· καὶ ἡ ἐπίδοσις· ἔξοδος ἡ ἐξα-
γωγή· οὕτω δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου εἴσοδος ἡ εἰσφορὰ καὶ ἡ πρόσοδος· καὶ εἴσοδος ἐπὶ τῶν
ὅπου ἐπὶ σοῦ σκολιάδας καὶ διαφοράς· κάθοδος ἰδίως ἡ ἐπάνοδος καὶ
ἐπάνοδος τῶν φυγάδων· πρόοδος ἡ ἀπὸ τοῦ ἔνδον εἰς τὸ ἔξω κίνησις:
ὄζος ὁ κλάδος. καὶ ἡ ἐξ ἧς ῥίζα ὅθεν φύονται· οὐχ ὅτι δὲ ὁ ὄζος ὁ ἐξηρισμένος ὄζος
καὶ ἔχων τὴν ῥίζαν ἐπὶ τῆς γῆς· ἀλλ' ἐν τῷ δένδρῳ: Τὰ διὰ τοῦ θεν ἐπιρ- ὅθεν
ρήματα, εἰ μὲν ἀπὸ ὀνομάτων γίνονται, μικρὸν γράφονται· καὶ τὴν
ἐκ τόπου κίνησιν σημαίνει· οἷον ὁπόθεν· ποθέν· κυκλόθεν· τὸ
δὲ κύκλωθεν, ὡς ἀπὸ τοῦ κύκλῳ γινόμενον, μέγα γράφεται· πλὴν
τοῦ ἑτέρωθεν· ἀμφοτέρωθεν· ἑκατέρωθεν· εἰ δὲ ἀπὸ ἐπιρρημάτων,
ἄμφω καὶ κίνησιν καὶ στάσιν· οἷον, ἔξωθεν λαμβάνει· ἤγουν ἐκ τῶν ἐκτός·
ταῦτα τοίνυν τὰ εἰς θεν ἐπιρρήματα, ἔχουσι τὴν ἀπὸ πρόθεσιν
ἑαυτοῖς· καὶ οὐ δύναται καθ' αὑτὸ ἐκφωνηθῆναι· οἷον, ἀποπρόσωθεν ὅμηρος·
ὁ ποιητικῇ ἀδείᾳ τοῦτο λύει: οἰκῶ τοῦ δὲ τοῦ τόπου· ἤγουν οἰκῶ
κατοικῶ ἐν αὐτῷ· καὶ ἐνοικῶ τῷδε τῷ τόπῳ· οἰκῶ ἐν τῷ οἴκῳ· καὶ
οἰκῶ τὸν οἶκον· οἰκίζω δὲ τὸ οἰκεῖσθαι ποιῶ· καὶ οἰκίζω ἐγὼ τόπον·
καὶ οἰκεῖται ὁ τόπος· ἤγουν κατοικεῖται· οἰκίζεται δέ. ἤγουν εἰς κατοί-
κησιν εὐτρεπίζεται καὶ κατασκευάζεται: οἷον τὸ ὁποῖον. καὶ οἷον. ὡς οἷον
οἷον γὰρ αὐτὸ τοῦ ὥσπερ· καὶ οἷον θαυμαστικόν· καὶ οἷον σχετλιαστικόν·
ὡς τό, οἷον ἔπαθον· καὶ οἷον αὐτὸ τοῦ πῶς: οἰκιστὴς ὁ οἰκίζων τὴν οἰκιστής
πόλιν· οἰκήτωρ δὲ ὁ τὴν πόλιν οἰκῶν: οἰκοδομῶ· οἰκοδομήσω· οἰκοδομῶ
ᾠκοδόμηκα· ἐδειμάμην δὲ καὶ δεδμημένος [illegible]: οἰμώζω τοὺς τε- οἰμώζω
θνηκότας· καὶ οἰμώζω ἀμεταβάτως: οἰνοχοῶ τὸ κιρνῶ οἶνον· οἰνοχοῶ
καὶ ἀπὸ τούτου οἰνοχοεῖται νέκταρ· καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ: οἴω ποιητικῶς· οἴω
καὶ οἴω· καὶ οἴομαι τὸ αὐτὸ κοινῶς· καὶ οἴομαι· ὠιόμην παρατατικός·
ᾠόμην καὶ ὠϊόμην ποιητικῶς· ὠήθην ἀόριστος· οἰήσομαι μέλλων·
οἰόμενος μετοχή: οἷς τὸ πρόβατον κατὰ συναίρεσιν· ὄϊς ἐπὶ τῶν ποι- οἷς

ὅτι ἶμος ... [illegible]
ἀπὸ τοῦ οἶμαι τὸ ὁρμῶ·
[illegible]:

ἡττηκῶς· ἡ γενικὴ οἵου· οἷς οὖν τὸ θῆλυ· κέλος δὲ τὸ ἄρρεν· ὡσαύτως
καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ ἔχει ἐρεος διὰ τοῦ η· ἡ γενικὴ ὑός· [illegible]
τοῦ καθ᾽· καὶ ὀνειπναο ὁμοίως ἀττικῶς· καὶ αὐτοῦ τις· οἴχεται
παθητικῶς ἑλληνικῶς· τὸ δὲ ἐνεργητικοῦ ἄχρηστον· ἔχει δὲ ἐν ἑκάστῳ τὴν ση-
μασίαν τοῦ πάλαι· ἢ γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀφανίζεσθαι νοεῖται, ἢ ἐπὶ τοῦ πορθεῖσθαι·
ἢ ἐπὶ τοῦ ἔφθαρται· ἐπὶ τούτου δὲ μόνου τοῦ ἔφθαρται λέγω, ἀκολουθεῖ
ἐστιν, ἀλλὰ παρεληλυθότος σημασίαν δηλοῖ· οἴχεται τὸ ὁ κύας φαμέν·
ἀντὶ τοῦ ἐφθάρη καὶ τέθνηκεν· ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων τὰς ἐνεστῶτας λαμ-
βάνεται τῇ προφορᾷ καὶ τῇ σημασίᾳ· ὧν καὶ παρῳχημένοι δὲ εἰσὶ καὶ·
οἶμαι καὶ τὸ ἐλπίζω, συντάσσεται καὶ μετὰ παρῳχημένου· ὅταν ἐλ-
πίζῃς ἢ ὑπολαμβάνῃς τὸ πρᾶγμα ὅτι ἐγένετο· οἷον, οἶμαι πεποιη-
κέναι σε τόδε· ἴδει· ᾔδειν· ἔθμαι καὶ ὄγυων· ἐπίστασο πρὸς τὰ [illegible]·
γνῶθι καὶ ἴσθι· εἰδείην δὲ τὸ εὐκτικὸν καὶ εἰσοίμην· ἐὰν εἰδῶ ὑποτακτικόν·
καὶ εἰδέναι· εἰδὼς μετοχή· οἶδεν ἔχων ἀττικόν· τὰ παρὰ γνῶσιν καὶ ῥῆμα
μετὰ μετοχῆς δεῖ συντάσσειν· τὰ ἀρχαῖα καὶ ῥήματα τὰ συγκείμενα,
ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἀναβιβάζει τοὺς τόνους· οἷον εἶπε κατεῖπεν· εἶχον
κατεῖχον· πλὴν τοῦ οἶδα σύνοιδα καὶ σύνοισθα· τὰ δὲ ὀνόματα
τὰ τετραχαῖα καὶ τὰ συγκείμενα, τὸ ἐγκύπιον πάσχουσιν ἐν τῇ συνηθείᾳ·
οἷον δοῦλος ὁ δοῦλος· ὁμοίως καὶ τὰ προπαροξύτονα· οἷον πλησίος
πλησίος· κνῶ τὸ ῥαθυμῶ· καὶ ὄκνω τὸ φοβοῦμαι· τὸ δὲ κνῶ,
ποτὲ μὲν τὸ μετὰ πίας τινὸς ἔστιν ἀναβάλλεσθαι· οἷον τὸ ἀρχόμενον
διοκλετίας πολέμου, ὤκνησαν ἀμφότεροι· ὅτε δὲ τὸ ἀλόγως καὶ ἀ-
ναιτίως, ῥαθυμίᾳ κατέχεσθαι· ὅθεν καὶ ὄκνος· λκὴ σταθμός· ἀπὸ
τοῦ σταθμοῦ δὲ, βαρύσταθμον τὸ βαρύ ἕλκον ἔχον· ὁλκὸς δὲ τὸ βόμβα
τοῦ ὄφεως· ἀπὸ τούτου ἕλκω τὸ σύρω τὸ αἰρόμενον· λυμαίνει
καὶ ὀλλύω· ὤλλυσαν παρατατικός· ὀλέσω μέλλων ἀπολῶ· ὤλεσα
ἀόριστος· ὀλώλεκα παρακείμενος· ὄλλυμαι ἐνεστώς· ὠλλύμην παρατατικός·
ὀλοῦμαι μέλλων· ἀπολούμην ἀόριστος· ὄλωλα παρακείμενος· λωφοι λέξον

οἶδεν ἔχων ἀττικόν ~

De Accentu compositor

τὰ ἀόρατα σῦκα· ὄμφακες δὲ αἱ ἄωροι σταφυλαί· καὶ ἄλλοι καρποί. ὅθεν
καὶ ὀμφάκιον ἔλαιον τὸ ἐκ μήπω πεπείρων τῶν ἐλαιῶν γεγονός.
Ὁλκὰς τὸ μέγα πλοῖον· ἐφόλκιον δὲ ὃ παρεπισύρεται ἡ ὁλκάς· τουτέστι
τὸ μικρὸν πλοιάριον. Ὁμιλῶ τὸ ἐντυγχάνω· οἷον ὡμίλησα συμφοραῖς
καὶ οἰκείως ἀναλόγως εἰς τὸ ἐντυγχάνειν αὐτοῖς τινάς: Τὸ ὁμοῦ ἐπὶ
συναφείας δύο κώλων λεγομένων, καὶ ἐπὶ τοῦ παραπλησίου χώρου δύναται
λέγεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ διπλοῦ· ὥσπερ καὶ τὸ ἅμα· καὶ ὁ καιρὸς συνῳδὸς
καὶ ἄλλα: Ὤμνυεν ὀμόσω καὶ ὄμοτος καὶ ὀμοτῶ· ἐπώμοτος δὲ
καὶ ἀπώμοτος· καὶ ὁρκωμοτῶ· ὅτι συντίθενται: Ὁμιλία ἐπὶ
τῶν εὐνοουμένων· κοινωνία ἐπὶ τῶν συμμετεχόντων τινός· ἐπειδὴ
ἡ συνουσία καὶ διαλόγων γίνεται. καὶ διὰ μίξεως ἀφροδισίων, καὶ
διὰ ἑταίρων, λέγεται ὁμιλία· καὶ ἐπὶ συνουσίας καὶ διαλέξεως. ὁ
ὁμιλεῖ γάρ τις τινὶ ἀντὶ τοῦ διαλέγεται· καὶ ὁμιλεῖ βιβλίοις, ἀντὶ
τοῦ εἰς λόγους ἔρχεται· λόγους γὰρ τὸ βιβλίον ἐμπεριέχει· ὁμιλεῖ
δὲ ἐκείνῳ, ἀντὶ τοῦ εὔνους ἐστί· καὶ ὁμιλεῖ συμφοραῖς· ἀντὶ τοῦ ἐν
καὶ συγκιρνᾶται· κοινωνοὶ δέ εἰσι τινές, οἱ μεταδιδόντες ἀλλήλοις
καὶ μεταλαμβάνοντες τῆς παρ' ἀλλήλων φιλίας ἢ γνώσεως ἤ τινος τοιούτου
τῶν παρ' ἐκείνοις· ἢ ἑτέρου τινὸς ἔξωθεν αὐτῶν συμμετέχοντες· οἷον τρα-
πέζης ἢ χωρίων ἢ τοιούτου τινός: Ὀνίνημι εὐεργετῶ· ὠφέλουν
παρατατικός· ὠνήσω μέλλων· ὠνάμην [illegible]· ἀφ' οὗ καὶ ὀνήμην:
Ὅμοιον τὸ κατὰ πάντα παραλλάττον· ταὐτὸν δὲ τὸ διόλου ὅμοιον: Τὸ ὁπότε
μηδαμῶς ἐκτικῶς συντάσσεται: Ὅπως δή ποτε, ἀντὶ τοῦ καθ' οἱονδήτινα
τρόπον· τὸ δὲ ὁπωσδήποτε, ἀντὶ τοῦ πῶς δή: Ὅπλα κυρίως τὰ
φυλακτήρια· οἷον θώραξ· κράνος· κνημῖδες· ἀμυντήρια δὲ δι'
ὧν μαχόμενός τις, ἀμύνεται τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ· οἷον σπάθη·
μάχαιρα· ξίφος: Τὸ ὅπως ἐπὶ παραινέσεως καὶ παραγγελίας
τιθέμενον, παρατατικοῖς δὲ ὑποτακτικοῖς· ἀντὶ τοῦ πῶς γὰρ τίθεται·
τὸ ὅπως ἀντὶ τοῦ πῶς· καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα· καὶ ἀντὶ τοῦ καθώς: Ὀπωρίζω

∴ ὀνήσομαι, ὠνήμην [illegible]· ὀνήναμεν [illegible] ἔστω ... ὠνήμην παρατατικός ∴

2,9

τὸ ὀπώρας συλλέγω κοινὸν ὄνομα. ἐφοπλίζω μεταβατικόν· οἷον, ἐφο
πλίζει μοι τὸν ἐχθρόν· ἀντὶ τοῦ κατ' ἐμοῦ ὁπλίζει καὶ διεγείρει·
ὁπλίζομαι δὲ παθητικῶς καὶ ἀμετάβατον· οἷον, ὁπλίζομαι τῷ δεῖνι καὶ
τοῦ κατὰ τοῦ δεῖνος ὁπλίζομαι. ὀπτὴ λίθος τὸ τοῦ βώλου· ἐστὶ δὲ καὶ χοῦς
ὀστράκων τὸ αὐτό· ὀπτὴ δὲ πλίνθος, ὑπὸ ... [illegible] ὀπός ἐστιν ὑγρότης
τύαι· ὀρρὸς δὲ τὸ λεγόμενον τυρόγαλα. ὀρθὸν τὸ ἱστάμενον καὶ
ἄνω βλέπον· καὶ ἐναντίον συγκεκυφὸς καὶ σκολιόν· ἀφ' οὗ καὶ ὀρθιάζω τὸ
ὀρθιάζειν ἔχουσι τὴν· καὶ ὀρθῶς ἐπίρρημα· ὡς ἐναντίον τὸ σκολιῶς·
καὶ ὀρθόω ὀρθῶ τὴν αἰτιατικὴν τοῦ ὀρθοῦ σχήματος· καὶ κυρίως ὀρθῶ τὸ τὸν πεσόντα
ἀνιστῶ· καὶ εἰς στάσιν ἠγαγον καὶ ὀρθοῦται ἀποκαθιστῶ. λέγεται δὲ καὶ ἁπλῶς ὁ
μὴ ὑλικὸς δηλονότι μὴ δὲ ἔχοντι σκολιότητα αὐτὸ τὸ ἱστάμενον ἢ αὐτὸ
κείμενον. ἀεὶ ὀρθόω ὀρθῶ ἔτερον· ὀρθοῦμαι δὲ ἐγὼ ὑφ' ἑτέρου· καὶ ἐπα
νορθῶ καὶ ἐπανορθοῦμαι· καὶ διορθῶ καὶ διορθοῦμαι. ταῦτα δὲ τὰ δύο ἐπὶ
τῶν ἡμαρτημένων λόγων ἢ τῶν ἄλλων· ἐκ θατέρου τῇ συνεχεῖ
τούτοις κοινωνίᾳ ὀρθῶν συγκειμένων· τὰ δὲ ὀνόματα, ἐπανόρ
θωσις καὶ διόρθωσις. ὁρμάω ὁρμῶ τὸ προθυμοῦμαι· ἢ ὁρμῶ δὲ
ἄλλον. ὁρμέω ὁρμῶ τὸ ἐν τῷ λιμένι ἵσταμαι. ὁρμίζω δὲ τὸ ἐν τῷ λι
μένι ἵσταμαι. ὁρμίζω δὲ τὸ εἰς τὸν λιμένα εἰσάγομαι. καὶ ὁρμίζω
ἕτερον. ὄρνιθες ἁπλῶς μὲν, πάντα τὰ πετόμενα. ἰδίως δὲ οἷς
μαντεύεσθαι ἐπιτήδειον· καὶ ἀπὸ τούτου καὶ ἡ μαντεία· ὡς τὸ δέχου
τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ· ἀφ' οὗ καὶ πᾶν τὸ εἰς μαντείαν σω
τήριον, ὄρνιν ἐκάλουν· οἷον, παρ' ἡμῖν πταρμοὺς καὶ τὰ τοιοῦτα.
ὀρύσσω ἐνεστώς· ὤρυσσον παρατατικός. ὀρύξω μέλλων. ὤρυξα
ἀόριστος. ὀρυχθήσομαι μέλλων. ὠρύχθην ἀόριστος. ὀρώρυγμαι παρακείμενος. ἀνορύττω
τὸ κρυπτόμενον· κατορύττω τὸ φανερόν. ὀρύσσω καὶ ὀρύττω.
κατώρυξε. ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ ὡρισμένον. ἀπώμοτον δέ. καὶ ὁ ἄφρος μὲν ἀ
νωφελὴς δέ. τὸ ὄρνις ἐπὶ ἀρσενικοῦ τε καὶ θηλυκοῦ λέγεται. ἐπὶ δὲ
τοῦ γενικῆς ἀρσενικοῦ· ἡ μαρτυρεῖ ὁ ποιητὴς ταῖς ἐπ' ἀκροτελευτίου τοῦ χλωροῦ.

ὁπλίζω
ὀπτὴ λίθος
ὀπὸς
ὄρθου
ὁρμῶ
ὄρνιθες
σωφρονοῦντες
ὀρύσσω

σωφρονοῦντες

ὡσαύτως καὶ πᾶσαι αἱ ἐξῆς θέσεις ἐν γενικαῖς μακραῖς παραλήγονται. πλάτων τῷ
κόρις κόρυθος. τοῦτο δὲ τοῦ χρόνου τῆς λήξεως ἐφύλαξε καὶ ἐν τῇ γενικῇ:
ὀρφανισταὶ οἱ ἐπίτροποι τῶν ὀρφανῶν· χηρωσταὶ δὲ οἱ τῶν χηρῶν. — ὀρφανισταί
ὀρρωδῶ τὸ φοβοῦμαι· ἀρρωδῶ δὲ κατὰ στέρησιν· τουτέστιν οὐκ εὐλαβοῦμαι. — ὀρρωδῶ
ἀλλὰ καταφρονῶ καὶ τεθάρρηκα: ὀρέγω ἐνεργητικῶς τὸ δίδωμι — ὀρέγω
καὶ τὸ ἐκτείνω. ἐξ οὗ καὶ ὀργυιά. καὶ ὀρέγω ταῖς μελίαις φησὶν ὅμηρος.
ἤτοι μακραῖς. ὀρέγομαι δὲ παθητικῶς τὸ ἐπιθυμῶ. καὶ τὸ λαμβάνω·
ὡς τὸ σῖτον ὀρέξαι: ὁρῶ τὸ βλέπω. ὁ μέλλων τῆς ὑποθέσεως ἐστὶν — ὁρῶ
παθητικῶς ὀψόμεθα. καὶ δηλοῖ τὸ ὑποπλέον. τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ ὑπ-
ετο. εἴδον γάρ. καὶ μέλλων τῆς ὑποθέσεως παθητικῶς ὑποδοκεῖ·
ἀντὶ τοῦ ὑποπλεύσας. καὶ τὸ ὑποπλέον ἀπὸ τοῦ ὄπτω τὸ βλέπω·
ὅπερ ἐστὶν ἄχρηστον. εὑρίσκεται δὲ ἐν χρήσει ἐν τῷ μέλλοντι. οἷον
ὄψομαι. καὶ ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ. οἷον ὦπται: ὀροφὴ κρεῖττον ἢ — ὀροφή
στέφανος ὄροφος: ὀρύττω τὸ ἁπλῶς σκάλλειν τὴν γῆν. διορύττω δὲ — ὀρύττω
τὸ τοῖχον διακόπτω. ὑπορύττω δὲ τὸ λαθραίως ὑπὸ τοὺς θεμελίους
ὑποσκάπτω: ὄρθιον τὸ ὀρθόν. καὶ ὄρθιον μέλος τὸ ὑψηλόν. ὥστε τὸ — ὀρθίου
ὁ τιμόθεος τὰν νόμος ὀρθίων κηρυγμάτων: ὁσημέραι ἐπίρρημα καὶ σημαίνει — ὁσημέραι
τὸ αὐτὸ τῷ. δοκεῖ δὲ συντεθεῖσθαι ἀπὸ τοῦ ὅσαι ἡμέραι. πλάτων δὲ
συντεθειμένως. τὸ δὲ ὅσαι ὧραι ταυτὸν οὖν τὴν σημασίαν, διαλελυμένως
Ὃς ὅστις τίθεται ἐπὶ ἀορίστου προσώπου. τὸ δὲ ὅστις ἐπὶ τῆς — ὅστις
ἀμφιβαλλομένης φύσεως ἐν πράγματι. οἷον, ὅστις ποτὲ ἐστὶν ὁ ἀπόδοτος.
ἀμφιβάλλει γὰρ τὸ ποῖον αἰσθητός ἐστιν ἢ νοητὸς ὁ ἀπόδοσος: ὀσφῦς — ὀσφύος
τὰ μέρη τῶν ζώων ἐκ τῶν ὀπισθίων. ἰσχία αἱ μέν τὰ ὀσφύος σαρκώδεις
περιβολαί. γλουτοὶ καὶ κοχῶναι, τὰ μέρη τοῦ ἰσχίου. ἢ τὰ περὶ τὴν πυγὴν
ὑπερέχοντα. Ὅσα καὶ ἡμέραι, ἀττικῶς ἐλέγετο αὐτὶ τοῦ ὅσον. φιλοῦσι — ὅσαι
γὰρ οἱ ἀττικοὶ πληθυντικοῖς ἀντὶ ἑνικῶν χρῆσθαι: ὀσφραινόμενον — ὀσφραινόμενον
τὸ δεχόμενον τὴν ὀσμήν. ὀσφραινόμενον δὲ τὸ πέμπον τὰς ὀσμάς:
Ὀστοῦν ἀττικοὶ ὀστέον· οὕτω νομισμὸν· ὡς τῶν ἰωνικῶν· οὕτω συναιροῦν· καὶ οὕτω — ὀστοῦν

τὸ θηλυκὸν ἥτις ὅσου· ἥτινος ὅσου· ἥν τινα ὅσου καὶ ἥ ὅτινος ὅσου· τὸ οὐδέτερον
ὅ ποσῶν· οὗτινος ὅσου· ᾧτινι ὅσου· ὅ ποσῶν· ἐπειδὴ τοίνυν λαμβάνεται
τὸ ὅτου ἀντὶ τοῦ οὗτινος. καὶ ἀντὶ τοῦ ᾧτινι, λέγεις καὶ ὅτου ὅσου·
καὶ ὅτῳ ὅσου· ἀντὶ τοῦ ὅτινος ὅσου καὶ ᾧτινι ὅσου: Τὸ ὅταν, οἱ μὲν παλαιοὶ
διαιροῦσιν· ὅθεν καὶ τόνους καὶ πνεύματα τιθέασιν· οἱ δὲ νεώτεροι, συνημ-
μένως ἐκφέρουσιν· ὥσπερ καὶ τὸ διό· καὶ ἐφ᾽ ᾧ· καὶ τὰ ἄλλα: Ὅσα δὲ
ὡς ἀρσενικὰ ἀντὶ θηλυκῶν λέγονται εἰς ἁπλῆ τούτων, ἀττικὰ ἐστίν·
οἷον, θέρειος ἀντὶ τοῦ θερεία· καὶ ἑσπέριος ἀντὶ τοῦ ἑσπερία· καὶ
βίαιος ἀντὶ τοῦ βιαία· ὅσα δὲ ὡς ἀρσενικὰ ἀντὶ θηλυκῶν λέγεται
εἰς πλῆ τούτων, ποιητικά· οἷον, χερσὸς ἀντὶ τοῦ χέρση· καὶ κλυτὸς
ἀντὶ τοῦ κλυτῆς: Τὸ ὅτι καὶ τὸ ὡς καὶ τὸ ὅσον, ἔστιν ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ λί-
αν λαμβάνονται· πλὴν τὸ μὲν ὅτι καὶ τὸ ὡς, ὑπερθετικοῖς μόνοις
συντάσσονται· τὸ δὲ ὅσον, καὶ ἁπλοῖς ὀνόμασιν ὑπεροχὴν δηλοῦσι·
ὅτε καὶ μετὰ τὸ ὄνομα κεῖται· οἷον λαμπρὰν ὅσον καὶ ὅσον ταχέως:
Τὸ ὅταν ἔστιν ὅτε μετὰ εὐκτικοῦ συντάσσεται· ὅταν δέηται ξενοφῶν·
ὅταν καθίζωνται· λιβάνιος ὅταν εἰδείη· τὸ δὲ ἕν, οὐδέποτε·
παρὰ τοῖς κοινοῖς, οὐδείς· οὐδεμία· οὐδέν· καὶ μηδείς· μηδεμία·
μηδέν· παρὰ τοῖς ποιηταῖς δὲ οὔτις· καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ οὔτις· ἀντὶ
τοῦ οὐδετέρου: Οἱ ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου τῆς γενικῆς
τῶν ἑνικῶν τοῦ οὗ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ τῆς δοτικῆς τοῦ ᾧ, δ
ὅτου λέγουσι καὶ τὸ ὅτῳ· συντιθέντες τὰ προτακτικὰ ἄρθρα τὸ
τοῦ καὶ τὸ τῷ, μετὰ τοῦ ὅ· τούτοις ἀκολουθήσαντες οἱ ποιηταί, καὶ
ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν τοῦτο ποιοῦσι· λέγουσι γὰρ ὅτων ἀντὶ τοῦ ὧντινων· ὃ
μόνον καὶ παρὰ ῥήτορσι· καὶ ὅτεοις ἀντὶ τοῦ οἷστισιν· ἐπὶ δὲ τῆς
αἰτιατικῆς, οὐδέποτε τὸ τοιοῦτον γίνεται· οὔτε παρὰ τοῖς ἀττικοῖς, οὔτε
παρὰ τοῖς ποιηταῖς: Τὸ οὔπω κυρίως ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος· εἰσάγει
δὲ τὸ μέλλον· οἷον οὔπω ἐστὶ καιρός· ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς κοινοῖς οὐκ ἔτι
ἔστι καιρός· ἀλλ᾽ ἔσται δηλονότι· τὸ δὲ οὐκέτι, τὸ μηκέτι δηλοῖ.

ὅταν ... ὅς ... ὅτι ... ὅταν ... οὐδείς ... οὔπω

ἢ μὴ ἔπος ὅμοιος ἐπ᾽ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ ἢ μὴ ἀντὶ τοῦ οὐδετέρου :-

ὅτι καὶ ὡς καὶ ὅσον
ἀντὶ τοῦ λίαν

οἷ, οὐκέτι ἐστὶ καιρός· ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ νῦν οὐκέτι ἐστὶ καιρός· ἀλλὰ
παρῆλθε δηλονότι· συντάσσεται δὲ ὡς τὸ οὔπω μετὰ τοῦ παρῳχημένου·
τὸ δὲ οὐκέτι μετὰ μέλλοντος· Οὐδεμία κλίνεται τῆς οὐδεμιᾶς· οὐδεμία
ὥσπερ καὶ τὸ μία μιᾶς: Τὸ οὗτος καὶ αὕτη καὶ τοῦτο, δεικτικαὶ
ἀντωνυμίαι εἰσί· διὰ τοῦτο δέχονται τοῦ προσχηματισμοῦ τοῦ ῑ διὰ
πλείονα δεῖξιν· οἷον οὑτοσί· αὑτηΐ· καὶ τουτί· ὁμοίως καὶ ἐν τῇ
κλίσει αὐτῶν ὑπάρχει· τὸ δὲ αὐτὸς ἀναφορικόν ἐστιν καὶ οὐ δέχεται τὸ ῑ·
οὐ δύναται λέγειν αὐτοσί: Οὐδεὶς ἐστὶν ἀττικόν· ποιητικῶς δὲ
λέγεται οὔτις· ἀντὶ τοῦ οὐδείς· καὶ οὔτις ἐπὶ θηλυκοῦ. ἀντὶ τοῦ οὐδεμία·
τὸ οὐδεὶς δὲ λέγεται καὶ ἐν τοῖς πληθυντικοῖς· οἷον οὐδένες· οὐδένων·
οὐδέσι· καὶ τὰ τοιαῦτα: Τὸ οὐ μάλα ἐστί, δηλοῖ τὸ πολλὰ μάλα· οὐ μάλα
καὶ τὸ οὐ πολλὰ χαιρήσεις, ἀντὶ τοῦ πολλὰ λυπηθήσῃ· καὶ τὸ οὐ φαυ
λότατα ἁμαρτάνεις, τὸ τὰ μέγιστα ἁμαρτάνεις δηλοῖ· καὶ ὅσα τοιαῦτα
ἔχουσιν ἀπόφασιν ὑποθετικοῦ, κατάφασιν δηλοῦσι κατὰ τὴν ἐναντίαν
ὑπόθεσιν: Οὐκ ἔσθ᾽ ὅτε. ἀντὶ τοῦ οὐδέποτε· οὐκ ἔσθ᾽ ὅπου ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔσθ᾽ ὅτε
οὐδαμοῦ· καὶ οὐκ ἔστιν ὅπως. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔστι τρόπος ὅπως: Τὸ οὕτω ὅπου
φωνήεντος ἐπιφερομένου, μετὰ τοῦ σ̄ λέγεται· συμφώνου δὲ, χωρὶς
τοῦ σ̄: Τὸ οὐχ ὅπως, ἀντὶ τοῦ οὐ μόνον οὐ λαμβάνεται· οἷον τῶν οὐχ ὅπως
ταῖς τῆς χρείας οὐχ ὅπως φιλοσοφοῦσιν ἀπαρκεῖν ἔμοιγε φαίνεται·
ἀντὶ τοῦ οὐ μόνον οὐ τοῖς φιλοσοφοῦσιν: Οὐρὰ τὸ ὀπίσθιον τῶν
ζώων· καὶ ἀπὸ τούτου οὐραία καὶ ἡ πρύμνα τῆς νηός· ὅθεν οὔριος ποι
ητικῶς ὁ ἀπὸ τῆς οὐρᾶς φερόμενος καὶ ἐπιπνέων ἄνεμος· ὃς νῦν
λέγεται οὔριος· ὅθεν τὸ ὄζουσιν πλεῖν: Ὀφείλω σε· ἐποφείλεις δὲ
καὶ ὠφελῶ· ὥσπερ ὄλεθρος μέν· πανώλεθρος δὲ καὶ ψυχώλεθρος·
ὡσαύτως ὄφελος μέν· ἀνωφελὴς δέ· καὶ ὡς μὴ ὠφελῶν· καὶ ἁπλῶς
τοῦτο δεῖ παρατηρεῖν, ἃ συντίθενται· τὸ ὄφελον λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ
εἴθε· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐχρῆν· καὶ ὅτε λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ εἴθε, συντάσ
σεται μετὰ εὐκτικοῦ· ὡς αὐτῷ ὄφελον κατὰ φθιμένοισιν ὄλωλεν μου·

καὶ μετὰ παρεληλυθότος χρόνου· οἷον, ὄφελον ἐγένετο τόδε· ἀντὶ
τοῦ εἴθε ἐγένετο. εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐρχομένου, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται.
κανονίζεται δὲ ἀπὸ τοῦ ὀφείλω εἰς παρατατικόν· καὶ κλίνεται· οἷον·
ὤφελον· ὤφελες· ὤφελε· καὶ συντάσσεται μετὰ ἀπαρεμφάτου·
οἷον, ὤφελον γενέσθαι τόδε. μετὰ οὖν τοῦ ὡς γράφεται ἀντὶ τοῦ εἴθε·
ὡς εὐκτικῶς, ὡς ὄφελόν γε μηδὲ ἰδεῖν περιέλθεῖν. μετὰ δὲ τοῦ ὡς καὶ
τοῦ μὴ ἢ τοῦ οὐκ· καὶ ἔστι τοῦτο ποτὲ τὸ ἀντὶ τοῦ ἐρχομένου· οἷον,
ἐπεὶ παραγενόμενος εὗρες αὐτόν, ὡς μὴ ὤφελον· καὶ ἐπὶ τὸ δὲ ἐ-
ποίησα, ὡς οὐκ ὤφελον. σημείωσαι δὲ ὅτι ταῦτα συνυπακουό-
μενον ἔχει τὸ ἀπαρέμφατον· ἀπαιτεῖ δὲ ἢ τὸ πεποιηκέναι ἢ τὸ
γενόμενον ἢ τοιοῦτόν τι· οἷον ἐπεὶ τὸ δὲ πεποίηκας, ὡς μὴ ποτ' ὤφελες
ποιῆσαι δηλονότι.

ὀφθαλμιάσουσιν · ὀχθη

Ὀφθαλμιάσουσιν· ἀντὶ τοῦ ἐφ' ὑπερβολῆς φθονήσουσιν … ἐρωτικῶς τοὺς ὀφθαλμούς· τουτέστιν … ἑτέρων.
Ὄχθη· … τόπος μακρὸς … ἐν ποταμῷ· ὁ τοιοῦτος ἐν θα-
λάσσῃ λέγεται ἀκτή· ὡς παρ' Ὁμήρῳ· ἀκτῇ ἔπι προὐχούσῃ· ἀκτὴ δὲ
ἀκτοῦ, τὸ ἄλευρον· ἀπὸ τούτου λέγεται καὶ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν·
ἤγουν τὸ ξηρὸν τοῦ σίτου καὶ περιέχον. οὕτω πεδὰς δὲ τόπος,
ἐπὶ μὲν τοῦ ποταμοῦ, λέγεται παραποτάμιον· ἐπὶ δὲ θαλάσσης, αἰγιαλὸς
καὶ ἠϊών· καὶ θῖν ποιητικῶς.

ὀχετηγεῖν

Ὀχετηγεῖν· ἐξ ἑνὸς κεφαλαίου, τὸ ὕδωρ διὰ ὁλκοῦ ἄγειν· ἀφ' οὗ καὶ ὀχετὸς τὸ μετάγειν ὕδωρ ἐφ' ὑποβολαῖς.

ὄχλος

Ὄχλος· παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἡ ὄχλησις· παρὰ δὲ τῇ θείᾳ γραφῇ
καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι, τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ.

ὄχος

Ὄχος· ἀρσενικῶς τὸ
ἅρμα· ὄχεα δὲ πληθυντικῶς παρ' Ὁμήρῳ οὐδετέρως· ὄχημα δὲ
παρὰ τοῖς κοινοῖς τὸ ἄλογον· ὡς παρὰ Λουκιανῷ· καὶ ἡ ἐξ οὐρανοῦ ὄχημα
ζητήσεσθαι αὐτῷ.

ὀχῶ

Ὀχῶ· μεταβατικόν· οἷον, ὀχῶ τὸν ἵππον· ἀντὶ τοῦ
ἐπὶ ὀχήματος ἀναβιβάζω. ὀχοῦμαι δὲ ἀμετάβατον, ἀντὶ τοῦ
ἐπὶ ὀχήματος φέρομαι. ὀχεία δὲ καὶ ὀχεῖα ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων
συνουσία· ὡς ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀφροδίτη καὶ ἀφροδισιάζει.

ὀχθομαι καὶ ὦ παιμόναι εὐχῇ ἤσει· τὰ δ' ἄλλα τοῦ ὀχθέω: ὄχθη
ἐπὶ ποταμοῦ λέγεται· ἀκτὴ δὲ ἐπὶ θαλάσσης· ἀπὸ τούτου γίνεται ὀχθῶ
ὀχθηδὸν ποιητικῶς τὸ βαρύνομαι· καὶ ὀχθίζω τὸ αὐτὸ παρὰ ποιηταῖς·
καὶ προσοχθίζω· καὶ προσοχθισμένα: ὄψις καὶ ἡ πρόσοψις· ἤτοι
τὸ πρόσωπον· καὶ ἡ ὁρατικὴ δύναμις· ὄψις καὶ τὸ ὁραθέν:
Παρίστημι τινά τι ὑποδείκνυμι· παρίσταταί μοι τόδε· ἀντὶ τοῦ
δοκεῖ· παρίσταται ἀντὶ τοῦ πλησίον ἵσταται· καὶ ἀντὶ τοῦ συμμαχεῖ·
ἀφ' οὗ παραστάτης· καὶ παρίσταται ἀντὶ τοῦ ὡς δοῦλος ἵσταται·
καὶ ἐπὶ τῶν εἰς ... ὡσαύτως· παρέστη ἀντὶ τοῦ ἐβοήθησε· καὶ ἀντὶ τοῦ
πλησίον ἔστη· παρεστήσατο δὲ φρούριον ἀντὶ τοῦ ἐνίκησεν· ἐτρέψατο:
ἀλλ' ὡς ... ὁ οἰκίας χρυσοφόνον παραστησάμενος: παρέχομαι ἐ-
μαυτὸν τῷ δεῖνι πράγματα· καὶ παρέχω· τὰ ὅρια δεῦρο καὶ τοιάδε πα-
ρέχει τοῖς τυχοῦσι ... ἐπὶ τὸ ἔτερον ὅπερ ἐκ ... ἐστί:
παραβάλλω τὸ πλησιάζω· καὶ τὸ παρεικάζω· ἐξ οὗ καὶ
παραβολὴ ἡ εἰκών· παραβάλλω τὸ συγκρίνω καὶ παρατίθημι·
καὶ παράθεσις ἡ σύγκρισις· παραβάλλω ἐπὶ τῶν ἵππων· ὡς
παρόμοιον· παραβλῆται αἱ τῶν ἵππων ... παραβάλλομαι
δὲ παθητικῶς ἀντὶ τοῦ ... κινδυνεύω· οἷον πρὸς κῦμα παρα-
βαλλόμενος· καὶ ὅμηρος· παραβαλλόμενος τὴν ἐμὴν ψυχήν· ἀντὶ
τοῦ τοῖς κινδύνοις παραρρίπτων: ὁ παλαιὸς ... ἔτος
... ἀνθρώπου λέγεται νέον· ὡς παλαιὸς ... πρὸς τὴν νέαν· ... πρὸς
οὐ ... ἐστίν· ἀλλὰ δὴ μόνον τὸ παλαιγενὴς· οἷον παλαι-
... ἡ παλαιγενής· καὶ ἁπλῶς τὸ παρὰ χρόνος· ὁ τὸ πάλαι
μὲν τὴν ἀρχὴν εἴληφος· οὐ μὴν δὲ παυσάμενον: παρακαλῶ
τὸ παρ' ὑπομονῇ· καὶ παράκλησις ἡ προτροπὴ καὶ ἡ παραίνησις·
... καὶ τὸ δέομαι· παρακαλοῦμαι ... ἀντὶ τοῦ
παραινοῦμαι· καὶ ... παράκλησιν τὴν διαφορὰν
... ... παράκλησιν ... : ... ἀφ' οὗ

52

καὶ παρ' Ἀράτῳ ὄφεις, οὕτως ὠνομασμένοι διὰ τὸ παρειὰς μείζονας ἔχειν·
καὶ καλλιπάρῃος ποιητικῶς διὰ τοῦ η: Παστὰς καὶ θάλαμος
κυρίως ἐπὶ τῶν νυμφικῶν οἴκων· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ οἴκων
ἁπλῶς εἰς ὑποδοχὴν ἡντινοῦν τεταγμένων· τὸ δὲ κοινῶς κελλίον ἢ
δωμάτιον ἀττικῶς λέγεται: Πάγος τὸ πεπηγμένον ὕδωρ ἀπὸ
ψύχους· καὶ τὸ σκληρὸν ὄρος καὶ ὑψηλόν: Παραιτοῦμαι τὸ ἀπο-
στρέφομαι καὶ ἀθετῶ· ὅθεν καὶ ἀπαραίτητον τὸ ἀμετάθετον· παρ-
αιτοῦμαι τὸ ἐκβάλλω· ὡς παρὰ Συνεσίῳ· ἐγὼ δὲ τοῦτον οὐ παρῃ-
τούμην· παραιτοῦμαι καὶ τὸ συγγνώμην αἰτῶ· ὡς Ἀριστείδης· πα-
ραιτησάμενον ἐκ ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις: Παρα-
δύομαι οὐχ ὑποδύομαι: Πάταγος ἐπὶ ἀνέμου, δεινός τε· ὄτ-
οβος δὲ τὸ αὐτό, καὶ διὰ τοῦ π· ἦχος δὲ ἐπὶ μέλους καὶ βροντῆς:
Τὸ πάλαι μακροῦ ἐστι· καθὸ οὐδὲ τὸ ἐκ πάλαι λέγεται· ἀλλ' ἐκ παλαιοῦ:
Πάσχω ἐνεστώς· ἔπασχον παρατατικός· πείσομαι μέλλων· ἔπαθον
ἀόριστος· πέπονθα παρακείμενος: Παῖς ὁ τὴν τοῦ παιδίου παραλλάξας μὲν ἡλικί-
αν, οὔπω δὲ ἀφιγμένος ἐπὶ τὴν τῶν μειρακίων· ἀεὶ δὲ ἡλικίαι ἑπτὰ
ὡς φησὶν Ἱπποκράτης· ἑπτά εἰσιν ὧραι ἃς ἡλικίας καλέομεν· παι-
δίον· παῖς· μειράκιον· νεανίσκος· ἀνήρ· πρεσβύτης· γέρων·
καὶ παιδίον μέν ἐστιν, ἄχρις ἑπτὰ ἐτῶν, ὀδόντων ἐκβολῆς· παῖς
δὲ ἄχρις γονῆς ἐκφύσιος ἐς τὰ δὶς ἑπτά· μειράκιον δὲ ἄχρις γενείου λα-
χνώσιος, ἐς τὰ τρὶς ἑπτά· νεανίσκος δὲ ἄχρις αὐξήσιος ὅλου τοῦ
σώματος, ἐς τὰ τετράκις ἑπτά· πρεσβύτης δὲ ἄχρις ἐτῶν πεντή-
κοντα ἕξ, ἐς τὰ ἑπτάκις ὀκτώ· τὸ δὲ ἐντεῦθεν γέρων λέγεται:
Πάλλω ἀντὶ τοῦ κινῶ· καὶ ἔστι ποιητικόν· πάλην τὴν παλαιστ-
ρικὴν πάλη τῆς πάλης· καὶ ἔστι τοὔνομα ἄχρηστον: Παρρησία λέγεται
κυρίως, ἡ εἰς τὸ μέσον τῆς ἐκκλησίας συντόνως ἐπὶ δήμου εἰς-
πάροδος· ἀπὸ τῆς παρὰ προθέσεως τῆς δηλούσης τὴν εἰς τὸ
μέσον καταφεύγειν, καὶ τοῦ ἐρῶ ῥήσεως ἄχρηστον τὸ λοιπόν· ἢ μαρτυρία

εἰ πύλης. ταύτῃ χρώμενος τῇ παραθέσει λέγων· καὶ τῷ παραδείσῳ ἐπ' ου
εἰς μέσον ἐστάθη· ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ μέσον ἐλθών. ἐξ ἴσου τῇ παρρησίᾳ· + καὶ δημοσίᾳ θέλησις ... ἢ θεῶν ἢ παιδιᾶς:
καὶ κατὰ σύγκρισιν τῇ παρρησίᾳ. ὅθεν δὴ καὶ δυσόρρητ(ος) λέγεται· ἐκ τούτου δὲ
καταχρηστικῶς ἐρρέθη παρρησία καὶ τὸ θάρρος: παρεισῶ τὸ εἰς
φανερὸν ἄγω ἢ ἔσω. καθὸ λέγεται καὶ παράγειν τὸ εἰς φῶς ἄγειν·
παραλογίζομαι δέ τινα, ἀντὶ τοῦ λαθὼν παρασύρω αὐτὸν εἰς
ψευδῆ λογισμόν. καθὸ λέγεται καὶ παράγειν τὸ ἀπατᾶν:
παρακινῶ τὸ μεθιστῶ καὶ διεγείρω· τὸ μὲν, ἐπὶ ἀψύχων· τὸ δὲ διε
γείρω ἐπὶ ἐμψύχων: παρακαλῶ τὸ προτρέπω· ἐλέγχω ἢ παρατρέπω(?)
παρατηρῶ δὲ ἤτοι παρακολουθῶ ὅπως ποιεῖ. παραφαίνω τὸ ἀ
μυδρῶς δεικνύω. καθὸ λέγεται καὶ παραφαίνειν τὸ μετρίως φαίνειν·
παραφαίνω καὶ τὸ πλησίον αὐτῶν φαίνω. καθὸ λέγεται καὶ παρα
τιθέναι· καὶ παραβάλλειν τὸ συμμιγνύειν καὶ παρεικάζειν· ἀφ'
οὗ παραβολὴ καὶ παράθεσις: παραπαίει ἀμέλει ὁ τύπτων. παραπαί
ει δὲ ὁ παραφρονῶν. τῆς παρὰ προθέσεως τοῦ δηλούσης· ὡς ἔξω
τοῦ δέοντος βάλλει τοῖς διαλογισμοῖς ὁ παραπαίων: παραπλή
σιον τὸ ὅμοιον ἀττικῶς. πλησίον δὲ παράκειται τῷ ὁμοίῳ: ὁ
παύω καὶ ἐνεργητικῶς λαμβάνεται ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν.
οἷον, παύω σε τοῦ ἔργου. καὶ παύω ἀμφιβάτως· ὡς ἐπὶ ζώων καὶ
πλουτῶ. καὶ σὺν τῷ ἀτελεῖ γενικὴν μόνην. οἷον παύω τοῦ λόγου:
παρέλκει τί ἀντὶ τοῦ ἔξω τείνει τοῦ κειμένου. καὶ παραπάλλεσθαι
πέτεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἔξω τοῦ πρέποντος ἀναλίσκει: ὁ προσαιτῶν
τοῦ ἔμπροσθεν, ποιητικὸν καὶ χρονικόν ἐστι: παραχρῆμα· ἤτοι
αὐτίκα· ὃ καὶ παραυτίκα λέγεται. αὐτόχρημα δὲ ἀντὶ τοῦ ἀντικρύς:
πάρισα καὶ ὁμοιοκατάληκτα τὸ αὐτό ἐστιν. οἷον λωπεῖται· πωλε
ῖται. ἢ γράφειν ἢ τύψω(?): πάρδαλις τὸ ζῷον. γράφεται δὲ καὶ ὁ πάρ
δαλις καὶ ἡ πάρδαλις. παρδαλῆ δὲ τὸ δέρμα αὐτοῦ ὡς ἀπὸ ζῴου
ῥύσεως, παραλαμβάνεται. ἢ τῶν καὶ λέγεται τὸ τοῦ λέοντος. ἢ κυνὸς τὸ τοῦ κατ...

καὶ ἕτερα ὅμοια: Παρείκω καὶ ἀναγινώσκω· ἵημι· ὁμιλῶν νικῶ· ὅπερ ἐστὶν εἴκω.
καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν εἴκω· ἐὰν εἴκῃς· ἐὰν εἴκῃ· καὶ παρείκει·
ταῦτα ταῖς δὲ αὐτὸ τοῦ συγχωρεῖν καὶ ἐνδιδόναι· καὶ ἔστιν ὑποτακτικὸν
καὶ λυτικόν· καὶ τὸ μὲν ὑποτακτικὸν εὕρηται· τὸ δὲ λυτικὸν
οὕτως· παρείκει τὸ ἐνδίδωμι· ἀπὸ τούτου ἐστὶ παρεόν τὸ παρεικε διὰ
ἄρθρου· ὅθεν τὸ ὅπου παρείκοι ἐπὶ λυτικοῦ: Παράγω σε εἰς τὸ
δικαστήριον· προσάγω σε αἰτίαν τοῦ ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ τὸν φόβον παρα
γόμην· παράγεσθαι μὲν ὁ παρελθών· παράγεται δὲ κατὰ γραμματικοὺς τὸ
λέξις ἐκ λέξεως· καὶ παράγεται τὸ ἀπατᾶσθαι: Λέγεις τὴν
παραμένειν, ὅταν τοῦ βουλομένου ἀπαλλάττεσθαι κρατῆς εἶναι
παρὰ σαυτῷ· περιμένειν δέ, ὅταν καὶ σὺ βούλει εἶναι ἐπ᾽ ἐκείνους:
Παιδιώτης παιδιώτου ἀπὸ κοινοῦ ἐστιν· ὡς γὰρ φαμὲν πολίτην τὸν
συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸν συνηλικιώτην, οὕτω καὶ
παιδιώτην τὸν συμπαιδιώτην· καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ παιδιῶτις
ἡ [illegible] κατὰ τὴν παιδείαν [illegible]· ἐκ τούτου γὰρ καὶ παράγεται
παιδίσκη δὲ ἀπὸ τοῦ παρά· καὶ παράγονται ἐκ τούτου διάφορα· οἱ
πάτρια ἀπὸ τῶν ἐθνῶν· πατρῷος φίλος· καὶ πατρῷος κλῆρος·
καὶ πάτριος πατρῷος οἰκητικόν· ὡς μητρὸς μήτρως ὁ τοῦ πατρὸς καὶ
τῆς μητρὸς ἀδελφός· καὶ πάτρων πάτρωνος παρὰ τοῖς νομικοῖς·
ὅπερ ἐστὶ τὰ ἐκείνων ἐπέχων: Παρὰ πρόθεσις, συντάσσεται γενικῇ
καὶ δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ· καὶ μετὰ γενικῆς μὲν συντασσομένη,
σημαίνει τὸ λαμβάνω τι ἀπό τινος· ὡς τό, παρ᾽ ὧν ἠξίωσα
καὶ ἀκούων οὐκ ἐκλόφειν ὅπου ὠνήσασθαι· μετὰ δὲ δοτικῆς,
δηλοῖ πλησιότητα· οἷον παρὰ τῷ βασιλεῖ κάθηται· καὶ
ὕπαρξιν τινος ἔν τινι· ἔχει δὲ αὐτὴ τοιαύτη σημασία τὸ ὑπαρκτικὸν
ῥῆμα δηλοῦν, ἢ προσκείμενον, ἢ νοούμενον· οἷον παρὰ τῷ κυρίῳ τὸ ἔ-
λεος· ἤγουν ἐν τῷ κυρίῳ· μετὰ δὲ αἰτιατικῆς, δηλοῖ κίνησιν· οἷον
παρὰ σὲ ἦλθον· καὶ αἰτίαν· οἷον, οὐ παρὰ τοῦτ᾽ ἐγὼ κακός, ὅτι σὲ ἐ-

τυγχάνει ἀμελήσαντας· ἀντὶ τοῦ ἀδικοῦντος· καὶ τὸ ἔξω· οἷον παρὰ τὴν
ἀλήθειαν λέγεις· καὶ παρὰ τὸ δίκαιον πράττεις· ἀντὶ τοῦ ἔξω
τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου· καὶ τοῦτο τὸ σημαινόμενον λέγεται
καὶ τὸ παρὰ· οἷον παρειρημένον ὄλεθρος κατὰ φύσιν· ἀποκυΐσκει
δὲ ὅπερ παρὸ πέφυκεν· ἤγουν ἔξω οὗ πέφυκε· καὶ παραγωγὴν
τινὸς ἀπό τινος καὶ ἐξάλλαξιν· οἷον παρὰ τὸ πορίζεσθαι ὁ ἔμ-
πορος· καὶ παρὰ τὸ δῆμος καὶ τὸ ἀθηναῖος δημοσθένης· τοιοῦτον δὲ καὶ
τὸ παρὰ φιλοστράτῳ· εἰ δὲ εὐτυχεῖς φυτῶν ἢ κήπων καὶ παρὰ τῶν
ἀνθέων ἑώδει, καὶ τὰ ἑξῆς· ἤγουν ἀπὸ τῶν ἀνθέων πέμπουσι τὴν
εὐωδίαν· σημαίνει δὲ ἐν τῇ συνθέσει τὸ παραδραμεῖν τι ἢ
καταφρονήσαντα· οἷον παρεῖδόν τινα καὶ παρεώρακα· καὶ
σπουδῇ χρησάμενον· οἷον τῆς ἐχρῶ μετά τινος παρέδραμον· καὶ δι-
ερχόμενος τόπον ἢ ἄλλο τι, παρῆλθον αὐτό· καὶ τὸ παραγενέσθαι
εἰς τόπον· οἷον, παρῆλθον εἰς τὸν ναόν· καὶ τὸ ἔξω· οἷον, παραπά-
λαιστον κύκλον· ἀντὶ τοῦ ἔξω τοῦ πρέποντος ἀναλίσκει· καὶ
πλησιότητα ἢ τόπου ἢ ἀξιώματος· οἷον παρεδρεύει· ἤγουν πλη-
σίον κάθηται· καὶ παραδυναστεύει· ἀντὶ τοῦ συνέχει. Περιέλαιος
κυρίως τὸ λεπτὸν τὸ ἐμπεριεχόμενον περὶ τὰς θεσεις· αὐτοὺς δὲ
φασὶ καὶ παῖδας ἐξυφοῦ πεπαιδευμένους· παρὰ τὸ παλλύνασθαι ἐξ ἐλαίου:
Πετάννυμι τὸ ἁπλοῦν μεταβατικῶς· οἷον, διεπέτασα τὰς χεῖράς
μου· καὶ ἐπετάσθη ὑπὸ τῶν πτερύγων αὐτοῦ· πέταται δὲ ὅσα ἔχει
πτερά· ὅπερ δὲ κινεῖ εὐθέως τινὰ ἐν χερσί· πέτομαι οὖν πτέρυγμι
καὶ ἵπταμαι: Περιβάλλω τινά· ἤγουν περιπτύσσομαι καὶ περιπλέ-
κομαι· καὶ περιβάλλω τοῦτο· ἤγουν περιτίθημι· καὶ περιβάλλεται ὁ
τοῦ ὁμωνύμου ἐν ὑφάλης· ἤγουν ἐνδύει· καὶ παρὰ φιλοστράτῳ· περι-
βάλλων τοῖς τείχεσιν ἄνδρας ὡπλισμένους· ἀντὶ τοῦ κύκλῳ
τιθείς. Περίοπτος ὑψηλός· ἀφ᾽ οὗ καὶ διώρασθαι τις τὰ κύκλῳ
σκοπῆσαι. Περιπράσσω· ἐπράσσω πέπραχα· πράσσουσι πε-

περιέλαιος

πετάννυμι

περιβάλλω

περίοπτος

περιπράσσω

περαιώσομαι· καὶ ἐπεραιώθην ὑφ᾽ ἑτέρου. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ περάσαι
καὶ τὸ ἐάσαι καὶ ὅσα διὰ τοῦ ασου εἰσὶ τῶν περισπωμένων ὄντα, πρὸ
τοῦ α φωνῆεν ἢ τὸ ρ ἔχουσι, μακρὸν ἔχουσιν αὐτὸ ἐξ ἀνάγκης· οἷον
ἐάω ἐάσω ἐάσω· περάω περάσω περάσω· ὅσα δὲ ἕτερον σύμφωνον ἔχουσι,
πείθω βραχὺ τὸ α ἔχουσιν· οἷον γελάσαι: [red] Πείθω σε μετὰ αἰτιατικοῦ.
πείθομαι δὲ δοτικῇ· καὶ πείθομαι τοῖς σοῖς λόγοις. ὁ μέλλων πεί-
σω. ὁ δὲ μέσος μέλλων τὸ πείσομαι, ἀντὶ τοῦ πάθω λαμβάνεται.
πείθω ὁ ἐνεστώς· πείσω ἔπεισα καὶ πέπεικα· πείθομαι πεισθή-
σομαι· ἐπείσθην· καὶ πέπεισμαι· τὸ δὲ πείσομαι, ἀντὶ τοῦ
Περικλῆς πάθω ὡς εὕρηται: [red] Περικλῆς Περικλέους Περικλεῖ· Περικλέα
καὶ Περίκλεις· καὶ πάντα τὰ εἰς κλης οὕτω κλίνονται: [red] Πειρῶ
Πειραιῶ ἐν ὀρθοτικῶς ἀντὶ τοῦ ζητῶ, αἰτιατικῇ· πειρᾶται δὲ ἀντὶ τοῦ
ἀπόπειραν ποιεῖ, γενικῇ· πειράσομαί σου καλοῦ· ἀντὶ τοῦ δεῖ με παρά
σε καταλαμβάνω καλοῦ· καὶ πειράσομαι τῆς γνώμης σου εἰ μὴ με
βέβληκεν· ἀντὶ τοῦ θέλω δι᾽ ἀπόπειρας καταλαβεῖν αὐτήν. καὶ
πειρῶμαι βλάπτειν σε, ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρῶ. ἀφ᾽ οὗ πεῖρα ἡ διὰ δοκιμῆς
τινὸς ἢ λαμβάνειν· καὶ ἡ προσβολὴ καὶ ἡ ἐπιχείρησις. πειρῶμαι
πέκειν ὁ ἐνεστώς· πειράσομαι· πεπείραμαι καὶ ἐπειράθην: [red] Πέκειν κυρίως
τὸ ξαίνειν. ὅθεν καὶ τὸ πεξάμενοι χρυσοῦ· ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ κείρειν·
πεσεῖν ὡς τὸ ἠμὲν οἷς πέκειν: [red] Πεσεῖν, ἐπὶ τῆς ἀπωλείας πτώσεως
λαμβάνεται· καὶ ἀπὸ τούτου ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ φονευο-
μένων· καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ ἐπὶ τοῦ γενέσθαι. ἀφ᾽ οὗ λέγεται διιπετὴς
ποταμός· ἤγουν ἀπὸ τοῦ Διὸς γεγενημένος. ἀφ᾽ οὗ τὸ ἐμπεσεῖν
ἀντὶ τοῦ ἐπιτεθῆναι ἐν πολέμῳ· καὶ ἀντὶ τοῦ εἴς τινος πεσεῖν
ἀπολεσθῆναι ὡς (περὶ ἀρχιερέως· καθόλου δὲ) συμφοραῖς ἐμπεσόν-
τες. καὶ τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας ζῶντος. καὶ εἰσπεσεῖν ἀντὶ τοῦ
εἰσελθεῖν· ὅλως τὸ ἐπὶ οἰκίαν ἢ τοιούτου τινός. τὸ δὲ ἐμπεσεῖν,
ἐπὶ πεδίου· καὶ τὸ ἐκπεσεῖν τοῦ πλούτου ἢ τῆς πατρίδος. ἀντὶ

τοῦ προκριθῆναι. καὶ ἁπλῶς τὸ ἐκφυγεῖν καὶ παρελθεῖν. ἢ ἔξω τοῦ περιέποντος πεσεῖν. καὶ συμπεσεῖν ἀντὶ τοῦ συμβῆναι ἢ συγκροτῆσαι μάχην. καὶ προσπεσεῖν τὸ ἐξαίφνης ἀποκτεῖναι τινὰ μὴ εἰδότα(?). καὶ ἀντὶ τοῦ προσελθεῖν καὶ ὑποταγῆναι. καὶ προσπεσεῖν τὸ εἰς ὦπα(?) τινὸς πεσεῖν. οἷον προσπεσοῦμαι αἱ θεοὶ(?) πεσ. καὶ ἀναπεσεῖν ἀντὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι. καὶ καταπεσεῖν ἀντὶ τοῦ κατακλιθῆναι. καὶ μεταπεσεῖν ἀντὶ τοῦ μετατεθῆναι. καὶ περιπεσεῖν τὸ ἔξω τοῦ περιέποντος πεσεῖν. καὶ ἀντιπεσεῖν τὸ ἐναντιωθῆναι. καὶ ἐπιπεσεῖν τὸ ἐπιθέσθαι. καὶ τὸ περιπεσεῖν βλάβῃ ἢ τοιούτοις τισί. καὶ ὑποπεσεῖν ἀντὶ τοῦ ὑποκάτω πεσεῖν τινὸς ἢ ὑποταγῆναι: Πεφαίνειν(?) τὸ τελεσιοῦν(?) καὶ τὸ σημειοῦσθαι(?): Π ὁ πεζεύων ἐπὶ ξηρᾶς λέγεται. καὶ ἐπὶ θαλάττης. ὅταν ἐπάνω τῶν κυμάτων περιπατῇ τις: οἰκείως δὲ χρησιμοί(?) παρακείμενοι ἀντὶ ἐνεστώτων λαμβάνεσθαι. οὐ μὴν πάντως οἱ παρακείμενοι οὕτως λαμβάνονται. ἀλλ' οἱ μὲν, οἱ ἐπὶ σημασίας ἐνεστῶτος λαμβάνονται ἀεί, ὡς ὁ δέδορκα· δέδοικα· πέφρικα· καὶ ἕτεροι. εἰσὶ δὲ οἳ οὐδέποτε ἀντὶ ἐνεστῶτος λαμβάνονται. ἀλλ' ἀεὶ ἀντὶ παρεληλυθότος· ὡς ὁ πέπονθα καὶ πεποίηκα. καὶ ἕτεροι. εἰσὶ δὲ οἳ ἐνίοτε μὲν ἀντὶ ἐνεστῶτος. ἐνίοτε δὲ ἀντὶ παρεληλυθότος λαμβάνονται· ὡς ὁ πεποίημαι. οἷον πεποίημαι τινὰ φίλον, ἀντὶ τοῦ ποιοῦμαι. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐποιησάμην. περὶ παντὸς ποιοῦμαι ταῦτα(?), ἀντὶ τοῦ κρεῖττον πάντων ἔχω: ἡ δὲ περὶ δηλοῖ καὶ τὸ πλέον. καὶ τὸ περιγενέσθαι(?) δὲ τὸ τοσοῦτον ἐστίν(?)· ἀντὶ τοῦ κρείττων γενέσθαι: καὶ ἐκπεπτάσθαι καὶ ἐκπεταννύναι(?). κρεῖττον δέ ἐστι τὸ διὰ τοῦ τ(?). ἐκπεπετασμένα τὰ ἡπλωμένα· ἀπὸ τοῦ ἐκπετάζω(?).

Π πένθος τὸ μελαγχειμονεῖν(?)· θρῆνος τὸ κλαίειν: Π περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι τὸ δεῖνα. καὶ περὶ πλείστου ποιοῦμαι τὸ μανθάνειν τῶν χρημάτων. τὸ ἐναντίον περὶ ἐλάττονος ποιοῦμαι τὸ δεῖνα· ἀντὶ τοῦ

πεφάνσαν(?)
πεζεύει(?)
πένθος
... πολ(?)

+ τὸ ἔξωθεν(?) ... ἄφθονον(?), πόσα ἔχω ... περὶ πλ... τοῦ ποιοῦμαι +

55

ἐλάττονα φροντίδα ἔχω· περιώδυνον· περίλυπον· περιπαθές,
τὸ πικρόν· ἀπὸ τῆς περὶ προθέσεως τῆς δηλούσης τὸ ἐκ περιουσίας·
περινοστῶ, τὸ πολλάκις περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἐπαναστρέφω· ἀριστο-
φάνης· ὅστις πρὸς τὴν πόλιν περινοστεῖ ἐκεῖ· παλινοστῶ δὲ καὶ
νοστῶ, ποιητικά· ἰῶ ὅταν οὖν ὁ ποιητὴς τὰ μετὰ τῶν ὀνόματα τι-
θέναι ὥσπερ τὰς προθέσεις· πλὴν τῆς διά· λογοποιοὶ δὲ μό-
την περί· οἷον, οὐ νῦν ἐστὶ λόγος ὧν ἀπ᾽ αὐτῶν· τῆς δὲ ἴσης ψυχῆς πέρι· καὶ
τὴν πρὸς ὁμοίως· καὶ μικροῦ τι πρός· περιπέμπω τὸ ἀποστέλλω
τινὰ πρός τινα· καὶ τὸ ἐκβάλλειν· προπέμπω τὸ συνακολου-
θῆσαι τινὶ ἀξιοῦντι ἐπὶ τῷ συντάξεσθαι· καὶ προπέμποντες οἱ
ἔμπροσθεν ἐρχόμενοι ἐπὶ τιμῇ τινῶν ὄπισθεν· καὶ οἷον δορυφορεῖν·
παραπέμπειν παραπέμπειν δὲ, τὸ παρακολουθεῖν δι᾽ ὅλου τινὶ καὶ δορυφορεῖν·
οἷον, παραπέμπεταί τις τινί, ὅταν μεθ᾽ ἑαυτοῦ ἔρχηται ὁ θεραπεύων
καὶ οἷον δορυφορῶν· καὶ παραπέμπει ὕελος τὴν ἀκτῖνα· ἤγουν
παραχωρεῖ καὶ δίδωσιν ἵνα δι᾽ αὐτῆς ἔλθῃ· πηνίκα καὶ ἡνίκα,
ὥρας δηλωτικά· ὡσαύτως καὶ τὸ πηνικάδε· ὡς τό, τί πηνικάδε
ἀφῖξαι ὦ κρίτων· ἢ οὐ πρῷ ἔτι ἐστί· πένταθλον λέγεται, ὃ εἶχεν ἐν
ᾧ ἠθλοῦντο τὰ πέντε ταῦτα· πυγμήν· πάλην· ἅλμα· δίσκον·
καὶ δρόμον· πηγαὶ λέγονται πληθυντικῶς, ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῶν
ποταμῶν· οἷον, αἱ πηγαὶ τοῦ ἀχελῴου· αἱ πηγαὶ τοῦ νείλου· καὶ ἐκ-
βολαί, αἱ εἰσελθοῦσαι αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν· πηδάλιον λέγεται
τὸ τῆς νηός· πηδαλίον δὲ τὸ τῆς σχεδίας· πίναξ ἐστὶ σανίς ἐν
οἷς ἐγράφομεν· καὶ αἱ διὰ σανίδων εἰκόνες· πινάκιον καὶ οἷς ἐνεγρά-
φετο τὰ κατὰ τῶν ἀσεβούντων ἐγκλήματα· καὶ ἐν οἷς τὰ δι-
κασταὶ ἐγράφοντο καὶ οἱ ἄρχαι· ἃ καὶ ἐλάμβανον οἱ λαχόντες δι-
κάζειν ἢ ἄρχειν· πίπτω· πεσοῦμαι· ἔπεσον· καὶ πέπτωκα·
πίνει τις, ὅταν ἔτι πίνῃ· ἐκπίνει δὲ, ὅταν ἐκπληροῖ τὸ ἐκπιεῖν·
ὡς τὸ ἐξέπιε τὴν κύλικα· πίνω· πίομαι· καὶ ἔπιον· πίσυρες

τῶν δὲ· καὶ ἀπὸ ῥηματικῶν ὁμοίως τῶν δὲ· περισπωμένων ἀμφότερα· πι-
στεύω τῷ θεῷ καὶ εἰς τὸν θεόν· καὶ πιστεύω τινί, οὕτως ὡς ἀληθῆ λέγοντι
αὐτὸν δέχομαι· καὶ πιστεύω σοι τοῦτο δηλαδὴ τοῦ θαρρῶ σοι· ἀφ' ὧν ἡ
πίστις ἡ πρὸς θεόν· καὶ πίστις λόγων· καὶ πίστις τὸ θάρρος· ὡς παρὰ
σοφοκλεῖ· ἢ λανθάνειν δὲ ὅτι ἔχω δεσπότης, τῷ τέλει πίστιν ἔχων· ἤγουν
θάρρος: πιπράσκω ἐνεστώς· ἐπιπίπρασκον παρατατικός·
πράσω μέλλων· πέπρακα παρακείμενος· πιπράσκομαι ἐνεστώς·
ἐπιπρασκόμην παρατατικός· πραθήσομαι μέλλων καὶ
πραθήσομαι· ἐπράθην ἀόριστος· πέπραμαι παρακείμενος· πέπρασαι
πέπραται· πεπρᾶσθαι: πιθαρχεῖν τὸ πείθεσθαι· ὡς ἀκολουθεῖν
ἀπὸ τοῦ εἴκω· ἴκελη δὲ χεῖρον καὶ ἀσόδοντες· ὅτι ἔστι σύνθετον
τῶν ῥημάτων βελτίστων: πλεῖν τὸ μετὰ νεὼς πλεῖν· καὶ ἐπιπλεῖν
τῷ περὶ τῷ ὕδατι· καὶ ὅσα κοῦφα καὶ φύσιν ἔχουσι τοῦ μὴ κατα-
δύεσθαι ἐν τῷ ὕδατι, πλεῖν λέγεται· ὅθεν καὶ τὸ ἐπιπολάζειν·
νεῖν δὲ τὸ κολυμβᾶν μετὰ τέχνης· ὥσπερ τὸ πλεῖν φύσει· τὸ δὲ
νεῖν τέχνη· ἀπὸ τοῦ κολυμβᾶν δέ, γίνεται ὄνομα ὁ κολυμβητής·
καὶ τὸ στέλλεσθαι ἐπὶ θαλάττης λέγεται· οἷον ἐστείλατό τις τὸν
τοῦ πλοῦ· τὸ δὲ ὁδεύειν, ἐπὶ ξηρᾶς· ἀφ' ὧν ὀνόματα· ὁδὸς ἐπὶ
ξηρᾶς· πλοῦς καὶ στόλος ἐπὶ θαλάττης· τὸ μὲν πλοῦς κοινόν· τὸ
δὲ στόλος ποιητικόν· πορεία δὲ ἐπὶ ἀμφοτέρων: πρόωρος ὁ
πρὸ τῆς ὥρας καὶ νεαρός· ἔξωρος δὲ ὁ παραβεβηκὼς καὶ γηραιός:
Τὸ πλημμυρὰ οὐκ ὀξυτόνως ἀλλὰ βαρυτόνως λέγεται πλήμμυρα, ἀφ' οὗ τὸ ἐμ-
πλήμμυρον ἐπὶ ὕδατος, λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ὕδωρ χειμώνων·
ἀπὸ τούτου πλημμυρεῖς καὶ πλημμυρεῖν, ἤγουν ἀνάχυσις τοῦ ὕδατος
ἐν τῇ γῇ· ἀμπωταὶ καὶ μαλακῶς ἔχει τὸ εἶ· ἄμπωτις δὲ τὸ ἐναντίον
τῇ πλημμύρᾳ· ἤγουν ἡ συστολὴ καὶ οἷον ἀνάπωσις: πλῆμαι αἱ
πλημμύραι εἰσὶ τῶν ποταμῶν· πλήμμυραι δὲ αἱ τῶν θαλασσῶν
εἶπες· Π αἱ ἀπὸ τοῦ πλήττω ἁμαρτίαι εἰς τὸ ἀληθές, παθητικαὶ

+. καὶ παράπληξ ὁ συνεχῶς πεπληγμένος, ἢ τῷ φόβῳ συνεχόμενος ἢ ὑπ' ἐστιν, ὁ φοβερὸς· καὶ παράπληξ λέγεται ἡ πληγαῖς συνεχῶς ἔχουσα· καὶ παράπληξ ὁ ὀστῶν ἢ μανία πληγείς· ἰστέον δὲ ὅτι καὶ παράπληξ καὶ παράπληκτος γράφεται, καὶ παραπληξία:

εἰσὶ δὲ εἰ· οἷον, ἔμπληκτος· ἀπόπληκτος· ὃ λέγεται ἐπὶ τῶν πληγέντων τῇ γνώμῃ καὶ ἐκτετραμμένων· εἰσὶ δὲ εἰς ηξ, ἃ ἐνίοτε μὲν ἐνεργητικά. οἷον, βουπλὴξ τὸ κύδου τὸ τοὺς βόας πλῆττον· ἐνίοτε δὲ παθητικά. οἷον παραπλὴξ ὁ φθαρεὶς τὰς φρένας· καὶ τὸ παραπληξία· ποιητικῶς δὲ παράπληκτος· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ παραπλήκτῳ χερί· ἔμπληκτος δὲ καὶ ἀπόπληκτος ὁ ἐμβρόντητος· καὶ ἡ ἔμπληξ· καὶ ἀπόπληξ· ἔκφρονες γὰρ ταῦτα· τὸ δὲ ὄνομα ἐμπληξία. Τὸ πλέω δὲ σημαίνει· πλέω ἀντὶ τοῦ χωρέω, γενικῇ· πλέω ἀντὶ τοῦ ἐμπίπλαμαι· θάλασσαν καὶ αἰτιατικῇ· πλέω ἀντὶ τοῦ ὅμοιος· κόσμιον τακτόν· Πνέω δὲ κυρίως μὲν· πνεῖ δὲ ἀνεμος αὐτὸ πνεῖ· ἐκπνεῖ δὲ τὸ σῶμα· ἐπιπνεῖ· ἔξωθεν δὲ ἀναλαμβανόμενος τοῦ ἀέρος· ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πνεῖ καὶ ῥεῖ καὶ ζεῖ, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἀττικῶς μὲν γράφονται συνῃρημένως· ποιητικῶς δὲ διῃρημένως. οἷον, πνέει καὶ ῥέει: Πολιορκεῖν τὸ περικυκλοῦν πόλιν μετὰ στρατεύματος· ἐκπολιορκεῖν δὲ τὸ ἐκπορθεῖν· ὥσπερ καὶ πονοῦν ἐπὶ πόνου· καὶ πονεῖν δὲ τὸ καταπονεῖν τὸ πονούμενον· ὡς τὸ ἐξέπεσε τὴν χείρα: Πόλεμος ἡ μάχη. ἀφ' οὗ πολεμῶ τὸ πολεμεῖν τὸ μάχομαι. ὃ οἱ ποιηταὶ πολεμίζω λέγουσιν. ἀφ' οὗ πολεμιστής· καὶ πολεμιστήριος ἵππος παρὰ τοῖς κοινοῖς· πολεμῶ δὲ πολεμοῦμαι ὅταν μετὰ τῆς ἐκ προθέσεως λέγηται, κυρίως τὸ εἰς πόλεμον τινὰ παρορμῶ: Πολέμιος ὁ ἀπὸ ἄλλου ἔχων ἐχθρός· ἐχθρὸς δὲ ὁ ἀπὸ τῆς αὐτῆς. πᾶς οὖν πολέμιος, καὶ ἐχθρός· οὐ μὴν πᾶς ἐχθρὸς πολέμιος: Πόθος ἐστὶν ἐπιθυμία πραγμάτων ἀπόντων· ἐπιθυμία δὲ καὶ ἵμερος τὸ αὐτό. καλεῖται ἐπὶ τῶν παρόντων: Πότος οὐ δεῖ τὸ πῶς τὸ ἁπλῶς πινόμενον· τοῦ ποτοῦ· ἀλλὰ συνήθως, ἡ τῶν πολλῶν εἰς συγκαθεδρείαν συνουσία ποτοῦ· ὅθεν καὶ συμπόσιον· καὶ συμπότης. Πολίτης ἐμός ἐστιν ὁ δεῖνα. οὐδέποτε δὲ μετὰ τῆς συν. +. τὴν αὐτὴν ἐμοὶ πόλιν οἰκεῖ:

+. ἢ ὁ αὐτὸ τῆς αὐτῆς ἐπιμελούμενος τῆς συμπολιτείας δὲ ἐμοὶ τῆς αὐτῆς οὔσης:

[Π]όποθεν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ὑπερωτηματικοῦ· καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ἀπὸ ποίου τόπου· ἢ ἀπὸ ποίας αἰτίας· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπορρηματικοῦ· ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ οὐδαμόθεν λαμβάνεται· ὥσπερ δηλεῖ τὸ ὡς μὲν ἀξέαν, πόθεν, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς: [Π]ορεύομαι ἐγώ· καὶ πορεύω ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ ἄγω· ὥσπερ παρὰ Πλάτωνι· ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθάδε ἐκεῖσε πορεῦσαι· ἀντὶ τοῦ ἀγαγεῖν: [Π]ολεμῶ τῷ δεῖνι· καταπολεμῶ τὸν δεῖνα· ἐκπολεμῶ δὲ ἕτερον ἑτέρῳ· ἤγουν ἐχθρὸν ποιῶ: [Π]ολλάκις, οὐδέποτε ἀντὶ τοῦ σπανιάκις λαμβάνεται εἰ μὴ παρὰ τοῖς καινοῖς: [Π]ολύτιμος ὁ πολλῆς τιμῆς ἠξιωμένος· πολυτίμητος δὲ ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος: [Π]ονηρὸς ὀξυτόνως λέγεται, ὁ κακότροπος· ἀπὸ τοῦ πόνος καὶ πονηρός· πόνηρος δὲ προπαροξυτόνως ὁ ἐπίπονος· ἀπὸ τοῦ πονεῖν περὶ τὴν ἄρουραν· πονηρῶς δὲ ἐπίρρημα, σὺν τόνῳ προπερισπωμένως· ὡς ἔχει καὶ τὸ πονηρῶς ἔχω τοῦ σώματος: [Π]ομπὴ καὶ προπομπὴ ἐπὶ τιμῆς· καὶ πομπεύω ἐπὶ ἀλαζονείας βλέπων· καὶ πομπεύω ἕτερον: [Π]όρρω ἀντὶ τοῦ μακράν. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς βάθος· οἷον, πόρρω σοφίας ἐλήλυθε: [Π]ομπὴ ἡ συνάθροισις τοῦ λαοῦ ἐπί τινι· καὶ πομπεῖα τὰ πλήθη τὰ ἱερὰ σκεύη τὰ προπεμπόμενα τῆς πομπῆς· ὡς ὁ Δημοσθένης· ἀλλ' Ἀνδροτίων πομπείων ἐπισκευαστής· καὶ πομπεύω τὸ πομπὴν ποιῶ: [Π]ορθμεύομαι ἐπὶ τὴν θάλατταν. καὶ πορθμεύομαι ἐπὶ τῆς θαλάττης: [Π]όσος ἔχει τὴν ἐρώτησιν ἐπὶ πλήθους εἰ πολύ ἐστιν ἢ ὀλίγον· τὸ δὲ πόστος, ἐπὶ ἀριθμοῦ τεταγμένου· οἷον τρίτος, ἢ δέκατος: [Π]ολυνείκης μὲν πολυνείκους· ἀπὸ δὲ τοῦ νεῖκος. ὅσα δὲ παράγονται οὐδετέρῳ ὀνόματι, τὴν αὐτὴν ἔχει κλίσιν τῷ οὐδετέρῳ· ὁμοίως καὶ τῷ ῥήματι συγκλίνονται· οἷον, ἀριστοφάνης ἀριστοφάνους· Ὀλυμπιονίκης δὲ ὀλυμπιονίκου, ὅτι ἀπὸ τοῦ νίκη: [Π]ροβέβληταί τις· ἤγουν πρόβολος ἵσταται· καὶ προβέβληταί τις ἤγουν ἔμπροσθεν τίθεται: [Π]ροΐσταταί τις, ἤγουν ἔμπροσθεν ἵσταται καὶ βοηθεῖ τοῖς

ὀπίσθεν· ἀφ' οὗ καὶ προστάτης: Προσέσχεν ἡ ναῦς τῷ λιμένι· ἀντὶ τοῦ προσωρμίσθη· οἷον προσχὼν ἀπὸ Βιθυνίας:

Διαπρέπει· ἀντὶ τοῦ διαλάμπει· ἐμπρέπει δέ τις τινί· ἀντὶ τοῦ ἐπιφανής ἐστιν ἐν ἐκείνῳ: Προκαλοῦμαί τινα εἰς πόλεμον· καὶ πρόκλησις ἐπὶ πολέμου· ἐκκαλοῦμαι δὲ τὸ διαπῦνος καλῶ τινα ἀπὸ τῆς οἰκίας: Προάστεια τὰ πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ ἄστεος· ἃ καὶ προπόλεια λέγονται· καὶ προπόλεος κόσμος ὁ πρὸ τοῦ τείχους τῆς πόλεως: Πράττω τὸ ἐνεργῶ· ἀφ' οὗ ἄπρακτος ὁ ἀνενέργητος· πράττω καὶ τὸ διάκειμαι· οἷον, εὖ πράττω· ἀντὶ τοῦ καλῶς διάκειμαι· καὶ κακῶς πράττω· ἤγουν κακῶς διάκειμαι· ἀφ' οὗ εὐπραγία καὶ δυσπραγία· εἰς πράττομαι τὸ ἀπαιτῶ· καὶ εἰς πράττομαι τὸ ἀπαιτοῦμαι: Πράσσω· ὅπερ ἴωνες πρήσσω λέγουσι· καὶ τρέπεται ἀττικῶς τὸ η εἰς α μακρὸν, γίνεται πράσσω· ὥσπερ καὶ θώρηξ θώραξ· καὶ πρηΰς πρᾶος· καὶ θρῆξ θρᾶξ· ὁ μέλλων πράξω ἀττικῶς· πρήξω ἰωνικῶς· ὁ παρακείμενος πέπραχα ἀττικὸς καὶ ποιητικῶς· ὁ δὲ μέσος πέπραγα· ὃς ἀντὶ τοῦ ἔπαθον λαμβάνεται· καὶ οὐχὶ ἀντὶ τοῦ ἐποίησα· ὁ παθητικὸς πέπραγμαι· πέπραξαι· πέπρακται· καὶ ἔστι τὸ πρᾶ φύσει μακρόν· καὶ διὰ τοῦτο καὶ πρᾶγμα περισπᾶται· καὶ πρᾶξις· καὶ πρᾶτε πρὸς τὰ κτητικοῦ· ἐπειδὴ πρῆγμα καὶ πρῆξις· καὶ πρῆτε τὰ ἰωνικά· καὶ οὐ διὰ τὸ θέσει μακρὰ εἶναι· ἢ γὰρ ἂν καὶ τὸ τάγμα καὶ σφάγμα· καὶ ἄλλα· ἀλλ' οὐκ ἔστιν· ἐπάνω δὲ θέσει μακρὰ ὄντα περισπώμενα οὐ τίθεται· πράττω ὁ αὐτὸς πράξω πέπραχα ἐνεργητικά· πέπραγμαι παθητικόν: Πρόγονοι πατήρ· πάππος· πρόπαππος· καὶ οἱ ἄνω τούτων· ἀπόγονοι δὲ υἱός· ἔγγονος· καὶ οἱ κάτω τούτων· πρόγονοι καὶ οἱ ἀπὸ προτέρου γάμου γεγεννημένοι· ὧν ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ εἰς δεύτερον ἦλθε γάμον· λέγονται δὲ πρόγονοι πρὸς τοὺς ἀπὸ δευτέρου γάμου γεγεννημένους· ἐπίγονοι δὲ λέγονται, οἱ ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου:

ὁ πρότερον λέγεται ἐπὶ δύο· τὸ δὲ πρῶτον ἐπὶ πολλῶν· καὶ τὸ μὲν
πρότερον λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ τάξεως, ὥσπερ δὲ καὶ ἐπὶ ἀριθμοῦ· τὸ δὲ πρὶν ἐπὶ χρόνου·
Προσίεμαι· ὁ μέλλων προσήσομαι· ὁ παρακείμενος προσήκαμεν· ὁ δὲ ἀόριστος
δεύτερος· τὸ προστακτικὸν πρόσου· τὸ δὲ εὐκτικὸν προσοίμην· τὸ
ὑποτακτικὸν προσῶμαι· ἡ μετοχὴ προσέμενος· ὡσαύτως καὶ τὸ πα-
ρίεμαι τὸ ἀμελῶ· Προθυμοῦμαι προθυμήσομαι· προυθυμήθην·
Πρῶτος· πολλοστός· πρῶτος· κορυφαῖος· ὕπατος· καὶ ἔσχατος·
ὑπερθετικά· Πρόσπολος ὁ δοῦλος· πρόπολος δὲ χωρὶς τοῦ
σ, ὁ νεωκόρος· ἀρσενικὰ δὲ ἀμφότερα· ἀμφίπολος δὲ ἡ δούλη,
θηλυκόν· καὶ αὕτη τάχα ἐστὶν ἡ διαφορά· ἀλλὰ λέγεται καὶ
ἀνάπαλιν· ὥστε καὶ τὰ δύο ἐκφέρεσθαι καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς·
Προδίδωμι ἐπὶ προδοσίας· ἀφ᾽ οὗ καὶ προδότης· προδίδωμι καὶ
τὸ καταλιμπάνω· Πρεσβεῖον ἡ διὰ γῆρας προτίμησις· καὶ τὸ
διὰ τοῦτο διδόμενον γέρας κατὰ προτίμησιν· ἀριστεῖον τὸ ἐπ᾽ ἐκείνῳ ἀριστέα (?)
γέρας· καλλιστεῖον τὸ ἐκ λέγειν τοῦ γέρας (?)· Πρεσβεία (?) ταύτης πρότ-
της ἕξεως πρέσβυ (?)· πρεσβεία ταύτης τῆς πρεσβείας· πρεσβεία δὲ ἡ τῶν πρέσ-
βεων ἐνέργεια· καὶ τὸ πλῆθος αὐτῶν· καὶ πρεσβεύω τὸ πρεσβείαν
πέμπω· ἰστέον δὲ ὅτι οἱ πρέσβεις τῶν πρέσβεων τοῖς πρέσβεσι καὶ
τοὺς πρέσβεις, λέγεσθαι (ἀττικοὺς οὐκέτι·) λαμβάνεται δὲ λέγεσθαι ὁ πρεσβευτής·
Πρεσβεύονται οἱ τοὺς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες·
πρεσβεύουσι δὲ οἱ χειροτονούμενοι καὶ οἱ πεμπόμενοι πρὸς τὴν
πρεσβείαν· τοῦτο δὲ τὸ παθητικὸν ποιοῦσι, καὶ μηδεὶς τῆς διαπεσέσθω (?)·
οἷον, διαπρεσβεύομαι· πρεσβεύω ἐνεργητικῶς καὶ τὸ τιμῶ·
ὡς τὸ φιλοσοφίαν ὁ πρόσκος ὅ τε τοῦ χρόνος ἐπρέσβευον· ἤγουν
ἐτίμων· καὶ τὸ ἄρχω ποιητικῶς· οἷον ὁ πρεσβεύων τοῦ ὀλύμπου·
ἤγουν ὁ τὰ πρεσβεῖα ἔχων· πρεσβύτερος ὁ τιμιώτερος καὶ γηραιότερος·
καὶ πρεσβύτερος μὲν ἐπὶ ἐμπειρίας (?)· παλαιότερος δὲ ἐπὶ παλαιῶν (?)· γεραί-
τερος δὲ καὶ οὕτως· αἰτία τοῦ πρεσβύτερος, προβεβηκὼς τῷ χρόνῳ·

προξενος Πρόξενος λέγεται, ὁ αἴτιός τινι τινὸς πράγματος· ὅθεν καὶ τὸ προξενῶ·
πρόξενος λέγεται καὶ ὁ κοινῇ τῆς πόλεως ὅλης φίλος· ἀφ' οὗ καὶ τὸ προξενεῖν
ῥῆμα· ὥσπερ ἀντίκειται ὁ ἰδιόξενος· λέγεται δὲ ἰδιόξενος, ὁ μόνου καθ'
ἑνὸς φίλος· δορύξενος δὲ ὁ κατὰ πόλεμον φίλος. προσαγορεύω Προσαγορεύω καὶ
ὁ ἀσπασμός· προσηγορία τὸ ὄνομα. προξενῶ Προξενῶ τὸ αἴτιος γίνομαι
τινὶ τινὸς πράγματος· προξενῶ καὶ τὸ ξενοδοχῶ. γενικῇ· ὡς
Δημοσθένης· παρὰ σοὶ κατέλυον Αἰσχίνη· καὶ σὺ προυξένεις αὐτῶν·
ὡσαύτως καὶ πρόξενος ὁ ξενοδόχος· ὡς Σοφοκλῆς· φίλης δὲ προ-
ξένου κατήνυσαν· προξενία δὲ ἡ κοινὴ πρὸς πόλιν φιλία·
Ἀριστείδης· ἐν ξενικῷ ἐν τῷ σχήματι τῆς προξενίας. προσχω Πρόσχες, διὰ
δύο σσ ὤφειλε γράφεσθαι· ἐπεὶ δὲ κακόφωνον ἐγίνετο οὕτως,
ἀποβάλλει τὸ ἓν σ· καὶ τὸ πρόσχημα διὰ τοῦτο ἀποβάλλει τὸ σ·
ἀπὸ τῆς πρὸς προθέσεως καὶ τοῦ σχήματος συντιθέμενον· καὶ ὅσα
τοιαῦτα. πρὶν Πρὶν ἀντὶ τοῦ πρότερον μετὰ παρεληλυθότος· καὶ πρὶν
ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ μετὰ ἀπαρεμφάτου· οἷον πρὶν τόδε γενέσθαι,
ἐγένετο τόδε· καὶ πρὶν ποιῆσαι τόδε, ἐποίησα τόδε· δοκεῖ δὲ μετὰ
ἀπαρεμφάτου μὲν λέγεσθαι ἐπὶ τοῦ ποιουμένου πράγματος·
μετὰ δὲ ὁριστικοῦ δὲ, ἐπὶ τοῦ ποιοῦντος αὐτό· ἔστι δὲ ὅτε δύο κεῖται
πρὶν ἐν τῷ λόγῳ· εἶτα τὸ ἓν ἐστὶ παρέλκον ἀντὶ τοῦ πρότερον·
τὸ δὲ ἕτερον ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ. προφασις Πρόφασις κυρίως, ὁ πρὸ τῶν ὀμμάτων
δὲ προσώπου λόγος ἐπὶ κατηγορίᾳ τινί· καὶ ἀπὸ τούτου κοινῶς
καὶ ἡ αἰτία. προσκυνῶ Προσκυνῶ, αἰτιατικῇ μόνῃ συντάσσεται παρὰ τοῖς
ἑλληνίζουσιν· καὶ μάρτυς ὁ κωμικὸς λέγων· καὶ προσκυνῶ
γε πρῶτον μὲν τὸν ἥλιον. παρὰ δὲ τῇ θείᾳ γραφῇ καὶ δοτικῇ.
πρεσβειον Πρεσβεῖον ὁ τιμητικὸς καὶ πρεσβύτης· ἀμφότερα διὰ τοῦ ὑψιλοῦ
ἐστὶ δὲ τὸ μὲν πρεσβεῖον ἄκλιτον· τὸ δὲ πρεσβύτης κλίνεται
πρεσβύτου. προπετης Προπετὴς ὁ ἔμπροσθεν κείμενος· προπετὴς δὲ
ὁ προπετῶς ἐπιὼν, ὁ προαρπάζων τι· καὶ παρὰ τὸν καιρὸν πρεσβευόμενος.

ἀπὸ τῶν ἐξουθενούντων τῶν πρὸ καιροῦ ζῆν τοιούτων πεπεῖσθαι· ροσπίπτει λέγεται τὸ ὑποπίπτεσθαι· λέγεται δὲ καὶ τὸ προσβάλλειν· ροφέρω τὸ ὀνειδίζω· καὶ προφέρω τὸ ἐκφέρω· ροσβάλλει τις τινὶ ἀντὶ τοῦ προστίθησι· προσβάλλεται δὲ μάρτυρα καὶ αἰτίαν· ροτίθημι τὸ προτιμῶ· καὶ προτίθημι τοὺς ἀδελφοὺς εἰς μέσον ὑπολογισμοῖς· προτίθημι καὶ προτίθεται δὲ τοῦ δέ τινος πράγματος ὥστε πρὸ αὐτοῦ σκέψασθαι· ροσφέρει τις τινὶ δῶρα· προσφέρεται δέ τινι πράως ἢ τοιοῦτόν τι· ὃ δὴ καὶ σημαίνει διάθεσιν· ροσέχει μέν τις τὸν νοῦν τοῖς λεγομένοις· προσίσχεται δὲ τὸ προσπεφυκὼς καὶ προσκολλᾶται· ροσεύχεταί τις τινὶ ἐπειδὰν εἰς τόπον αὐτοῦ διατρίβει· προσεύχεται δέ τις θεῷ ἀντὶ τοῦ ἱκετεύει· ροσάγει τις τινά· τουτέστι προσφέρει· προσάγεται δὲ τὸ εἰς ἀνάγκην καθίσταται τὸ δέ τι ποιεῖν· ρονοεῖ μὲν τις τὸ ἁπλῶς πρότερον νοεῖ τι· προνοεῖται δέ τινος ὁ προμηθούμενος· ἐπὶ ὅτε τὴν πρὸς μετ' ὀνόματος κειμένην καὶ αἰτιατικὴν συνταττομένην, ἀντὶ ἐπιρρήματος λαμβάνεσθαι· ὡς τὸ μηδὲν πρὸς ὀργὴν ἀντὶ τοῦ ὀργίλως· καὶ πρὸς ἀξίαν πράττει· ἀντὶ τοῦ ἀξίως· καὶ πρὸς ἀσέβειαν ἀντὶ τοῦ ἀσεβῶς· πρὸς ἀλήθειαν ἔθηκε· ἀντὶ τοῦ μετ' ἀληθείας· καὶ πρὸς βίαν· ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας· καὶ πρὸς ἀργύριον διαλλάττει, ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ λαβεῖν ἀργύριον· οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω· ἀντὶ τοῦ οὐ πρὸς τέρψιν· πὸ τῆς πρὸ προθέσεως, γίνεται συγκριτικὸν μὲν πρότερον· ὑπερθετικὸν δὲ πρῶτον· λέγεται δὲ τὸ μὲν πρότερον, ὅταν ἐν μὲν οὖν ἀπαρτίζεται ἢ πολλοὶ ἐν μιᾷ τάξει ἢ ἐν ἑνὶ χρόνῳ· οἷον, πρότερος ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος· καὶ πρότερος ὁ δεῖνα τῶν δεῖνων· ἢ τῷ χρόνῳ ἢ τῇ τάξει δηλονότι ἐν μιᾷ τάξει ἢ ἐν ἑνὶ χρόνῳ ὄντων· τὸ δὲ πρῶτον, ὅταν πολλοὶ ἢ ἑπόμενοι, ἄλλος ἄλλου πρότερος ἐφεξῆς ἢ κρείττων· ἀκολουθεῖ δὲ ἡ πρὸς τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον καὶ ἢ πληθυντικῶς τὰ δεύτερα κατὰ τοῦ εἰρημένου λόγου· προσέθετο πρῶτον, δεύτερον τρίτον καὶ ἑξῆς· ἀπὸ δὲ τῆς ὑπὸ προθέσεως γίνεται

συγκριτικοῦ μὲν ὕστερον· ὑπερθετικοῦ δὲ ὕστατον· ὧν τὸ μὲν, ἀπαντᾷ
πρὸς τὸ πρότερον· τὸ δὲ ὕστατον, πρὸς τὸ πρῶτον· ὅταν ἐπὶ χρόνου
ταῦτα λαμβάνηται· ἐπὶ γὰρ τάξεως, τὸ ἔσχατον ἀπαντᾷ καὶ τὸ
δεύτερον· ὃ καὶ ἐπὶ χρόνου λαμβάνεται· καὶ ἐπὶ τάξεως· ἔστι δὲ
δύο ἐξ ἀνάγκης ὑπερθετικὰ χρονικά· τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὕστατον·
τὸ μὲν, ἐπὶ τῆς ἀρχῆς. τὸ δὲ, ἐπὶ τέλους· καὶ δύο ὁμοίως τάξεως·
τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον· τῶν δὲ μέσων τούτων, μόνον τὸ δεύτερον
συγκριτικῶς ἐξ ἀνάγκης προφέρεται· ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων αὐτοῦ,
οὐδὲ μίαν ἔχει χώραν οὔτε τὸ συγκριτικόν. οὔτε τὸ ὑπερθετικόν·
ὁ δὲ πίνδαρος, καὶ ὑπερθετικὸν ἀπὸ τοῦ δευτέρου σχηματίζει.
τὸ δεύτατον· θέλει δὲ τοῦτο σημαίνειν ταυτὸν τὸ ὕστατον· τὸ δὲ
τέταρτος παρὰ ποιηταῖς ἐστὶν ὑπερθετικῶς οὕτω σχηματίζεται·
ἀλλ' ὡς τὸ ὀγδόατος παρ' αὐτοῖς καὶ ἑβδόματος· αἱ γὰρ ἀκόλουθα
λέγεται τοῦ τέταρτος καὶ δέκατος· καὶ πεντεκαιδέκατος· καὶ
τῶν ὁμοίων: Πρὸς πρόθεσις, δηλοῖ κίνησιν πρὸς ἔμψυχον
κυρίως· ὅτε δὴ καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ· οἷον πρὸς τὸν δεῖνα ἀπ-
έρχομαι· δηλοῖ δὲ καὶ ὕπαρξιν τινὸς ἢ ἐνέργειαν· πρὸς σὲ πέφευγε δὲ
τούτῳ καὶ ἄλλο· καὶ συντάσσεται δοτικῇ· ὡς τὸ πρὸς τῷ ποιῆσαι
τόδε, ἐποίησα καὶ τόδε· τοῦτο δὲ καὶ ἐν τῇ συνθέσει ἔχει· οἷον
προσέτι μοι τόδε· ἐμφαίνει γὰρ καὶ ἄλλο ὑπάρχειν· καὶ πρὸς ἐ-
κείνῳ καὶ τοῦτο· λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ὅρκου· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐ-
νώπιον· καὶ ἀντὶ τῆς παρὰ προθέσεως· καὶ συντάσσεται γενικῇ·
σημαίνει δὲ καὶ ἐν ταῖς συνθέσεσι καὶ τὸ ἐγγὺς πρός τι μὴ διὰ
σχέσεως δουλικῶς· οἷον προσπλήθουσι· πρόσεδρα μου τῆς ἐκ-
κλησίας: Πρὸ πρόθεσις, ἀεὶ μετὰ γενικῆς συντάσσεται·
δηλοῖ δὲ καὶ ἐν τῇ συνθέσει τὸ ἔμπροσθεν· οἷον προπεσοῦνται
αἰθίοπες· ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν πεσοῦνται· καὶ τὴν προτέ-
ραν τινὸς ὕπαρξιν· οἷον, προγενέστερος ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος· ὡς

τοῦ ὑπό τινος ἵστασθαι· οἷον περιΐσταμαί σου καὶ ὑπερασπάζω σου:
Πυρρὸς ὁ πυρώδεις ἔχων τὰς θρίχας καὶ τὴν πρόσοψιν· πυρσὸς δὲ ἡ εἰς ὕψος αἰρομένη φλόξ· ἐπὶ δὲ τοῦ θηλυκοῦ καὶ τοῦ οὐδετέρου οὐδὲν παραλλάττεται: Πυνθάνομαι ὅπερ παρὰ ποιηταῖς πεύθομαι λέγεται, εἰ μὲν τὸ μανθάνω καὶ τὸ αἰσθάνομαι δηλοῖ, αἰτιατικῇ συντάσσεται· εἰ δὲ τὸ ἐρωτῶ, γενικῇ· πυνθάνομαι ἐνεστώς· ἐπυνθανόμην παρατατικός· πεύσομαι μέλλων· ἐπυθόμην δεύτερος ἀόριστος· πέπυσμαι παρακείμενος: Πύλη λέγεται ἡ ἐν διεξόδῳ πόλεως οἷον ἀνακτόρων καὶ μεγαλοπρεπῶν οἴκων ὑπάρχουσα εἴσοδος· θύρα δὲ ἐπὶ τῶν τυχόντων οἰκημάτων· θυρίον δὲ καὶ θυρὶς θυρίδος, τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον παραθύριον: Πυρὰ θηλυκῶς τὸ πῦρ τὸ ἐπὶ νεκρῷ ἀναπτόμενον· ἢ ὁ τόπος ἐφ' οὗ τὸ πτῶμα ἅπτεται: Πωλοδαμνῶ ἐπὶ πώλων λέγεται κυρίως· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, τὸ παιδαγωγεῖν καὶ παιδεύειν· ἀφ' οὗ παιδαγωγὸς καὶ παιδευτὴς ὁ λεγόμενος βαΐουλος.
Ῥᾴδιον τὸ εὔκολον· ῥᾷον τὸ εὐκολώτερον· ῥᾷστον τὸ εὐκολώτατον· καὶ τὸ μηδ' ἀγῶνος γινόμενον· ἐκ τούτου καὶ ῥᾳστώνη ἡ ἄνεσις· ἔχει δὲ καὶ τὸ ἴσως συγκεκομμένου· καὶ δῆλον ἐκεῖθεν· οὕτω ῥᾷστα ὅπερ ἦν μὲν ῥᾴδιστα, συγκέκλεισται· λείπονται δὲ τὸ ῥᾷστα μετὰ ἀπαρεμφάτου συντακτέον· οἷον ῥᾷστον πρᾶξαι· ῥᾷστον λῦσαι: Ῥᾳστώνη δὲ ῥᾳθυμία καὶ ἡ ἀμέλεια: Ῥᾳδιουργία κυρίως, ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως τὰ ἔργα ἐργαζομένων· κατεχρήσαντο δὲ τῇ λέξει ἐπὶ τῆς πονηρίας ταύτης ἐν γένει καὶ ἐπὶ τῆς πανουργίας καὶ τοῦ πανούργου· ἔστι γὰρ πανοῦργος κυρίως μέν, ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων· ἢ ὁ δραστήριος καὶ ἐνεργητικός· κατεχρήσαντο δὲ τῇ λέξει οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ ἐν κακοῖς νοήμασιν δεινοῦ περιβόλου: Ὁ ῥαγδαῖος ἐπὶ τοῦ ὑετοῦ λέγεται ὅταν σφοδρὸς καταφέρηται καὶ μετ' ἤχου: Ῥάφανον μὲν Ἀττικοὶ λέγουσι τὴν παρ' ἡμῖν κράμβην· ῥαφανίδα δὲ τὴν παρ' ἡμῖν ῥάπανον. Αὗται αἱ εἰς α θηλυκαὶ ἐν ἰ φωνήεντι παραληγόμεναι,

Tripliciter duplex ρρ

μαλιφαὶ εἰσίν· οἷον, ἡμέραι· ἐλεύθεραι· χῶραι· πῆραι· ταῦτα δὲ ἐφ᾽ ὧν
παραληπτόμενα, οὐδέποτε· οἷον μοῖραι· πεῖραι· σεσημείωται τὸ
φαίδραι καὶ [illegible]· λαῦραι· σαῦραι καὶ αὖραι: ῥὶς ἐπὶ κυνῶν· ῥύγχος ἐπὶ
κυνῶν· ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων· ἐν συνθέσει δὲ, λεῖν κύων· καὶ ἐλινι-
λαπτεῖν ἐπὶ τῆς ἀκριβολογίας τῶν κυνῶν: ῥίπτω τὸ ἁπλῶς
εἴπω· εἰπῶ δὲ τὸ μετὰ σφοδρότητος: ῥιγῶ ὡς εἰς τῷ ἐπὶ
κρύους· ῥιγέω δὲ εἰς τὸ ποιητικῶς τὸ φοβοῦμαι· ἔστι δὲ τὸ εἰ
ἐν ἀμφοτέροις μακρόν· ἀφ᾽ οὗ καὶ ῥίγιστος: ῥοιὰ μὲν σὺν τῷ ῑ, τὸ
δένδρον· ῥοὰ δὲ ὁ καρπός: ῥόδον τὸ ἄνθος· ῥοδωνιὰ ὁ τόπος·
ῥοδῆ δὲ τὸ φυτόν· ἀρχίλοχος· ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο·
ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος: ῥὸ διπλοῦν ρρ, τρίπλως εὑρίσκεται
διπλασιαζόμενον· φυσικῶς· οἷον θάρρος· πύρρος· ἀπὸ αὐξήσεως
χρόνου· οἷον ἔρριψα· καὶ ἀπὸ συνθήκης· οἷον ἐπίρρημα· πλεω-
ναζόντως ἐν ταῖς συνθήκαις εὑρίσκεται διπλοῦν· ἀρρω-
γὲ δέρσιν· εὑρίσκω· ὅτι εἰς σύμφωνον δεῖ λήγειν τὸ β·
τὰ δὲ εἰς σύμφωνον λήγοντα, εἴτε μετά τινα ἀπὸ τοῦ ρ ἀρχομένων
συντιθέμενα, οὐ διπλασιάζονται· οἷον ἔρρω· ὑ[?]κερως· διπλασι-
άζεται δὲ τὸ ρ, ἐφ᾽ ὧν μόνον λήγει μὲν εἰς φωνῆεν ἡ λέξις· συν-
τίθεται δὲ μετά τινα ἀπὸ τοῦ ρ ἀρχομένων· ἔρρω καταρρόος·
ῥῆμα ἐπίρρημα· αἴτιον δὲ, ὅτι τὸ μὲν ρ ἡμίφωνόν ἐστι· τὰ δὲ
φωνήεντα χασμῳδίαν ποιοῦσι· τὸ δὲ τῆς χασμῳδίας ἡ φύσις
ἐκφεύγουσα, διπλασιάζει τὸ ρ· πρόσρημα δὲ καὶ ἔκρους καὶ
μυελοῦσαι, οὐ διπλασιάζονται· χασμῳδίαν γὰρ οὐδὲ μίαν ἔχει·
ἴσως ἢ μᾶλλον ἔχουσι τὸ σχῆμα καὶ λέξιν ἀφ᾽ ὧν· καὶ διὰ τοῦτο
τεταγμένον ἀλλ᾽ ἀπολελυμένον ὡς συνεζευγμένου κοινότητα
ἐμποιεῖν: ῥυπαρῶς ῥυπῶ, τὸ ῥύπου πληροῦμαι· καὶ ῥυπῶ δὲ ἱ-
μάτιον τὸ ῥύπου μετέχειν· ῥυπόω δὲ ῥυποῦν μετὰ βαπτικοῦ· καὶ
ῥυπαίνω τὸ μολύνω: ῥύομαι παθητικὸν οὐ τῆς περιφορ[?],

ἐνεργητικὴν ἔχει τὴν σημασίαν· ῥύομαι ὅ ἐστι φυλάσσω μέν· καὶ ἐρρυόμαι
ὑπὸ σοῦ: ῥώννυμαι ἐρρώσομαι· ἐρρώσθην· καὶ τοῦ ὑπερσυντελίκου
τὸ β΄ ἔρρωσο· τὸ δὲ τρίτον ἔρρωτο· ἐξ ἧς οὐ τὸ τοῦ προσώπου καὶ τῶν
λοιπῶν· ἔρρωται δέ:

ἀλᾶται κυρίως ἐπὶ νεὼς λέγεται· ὅταν ὑπ' ἀέρος κινῆται καὶ ἀ-
στατῇ, ὑπὸ τῶν κυμάτων παραττομένη· σάλος δὲ ἡ ταραχὴ τῆς θα-
λάττης: αὐτοῦ ἀντωνυμία σύνθετος· τρίτου προσώπου· σεαυτοῦ ἐμαυτοῦ
ἢ ἑαυτοῦ ἀντωνυμία σύνθετος δευτέρου προσώπου· εἰσὶ δὲ καὶ αὗται γε- αὐτωνυμίας ὑν θεὸς τρίτ. προσώπ.
νικαί· καὶ δι' αἰτιατικὰς ἐκφέρονται· καὶ τίθενται καὶ ὅταν αὐτοπαθεῖς γίνωνται·
οἷον, ἐμαυτὸν τύπτω· καὶ σεαυτὸν τύπτεις· καὶ ἑαυτὸν τύπτει· ἐπὶ δὲ
τῶν πληθυντικῶν, οὐκ εἰσὶ σύνθετοι· ἀλλ' ἐν διαστάσει τίθενται· οἷον
ἡμᾶς αὐτοὺς τύπτομεν· καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς τύπτετε· καὶ σφᾶς αὐτοὺς
τύπτουσιν· εὕρηται δὲ καὶ ἑαυτοὺς τύπτουσιν· ὑπὸ ἀλλοιώσεως γέ-
γονε: ἰσάριθμοι αἱ τὶ τοῦ σώματος· σύζυγοι δὲ παρὰ τῶν προ-
σωπείων· ἀμφότεραι μακραί· σίγα δὲ ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ σι-
ωπηλῶς, ὅπερ ἔχει βραχεῖαν τὴν λήγουσαν, καὶ προπερισπᾶται:
ἰσοῦμαι τὸ τρέφω· ἐφοδίζομαι δὲ τὸ ἐφόδια λαμβάνω· ἢ
μετὰ τὸ φαγεῖν λαμβάνω καὶ ἀπέρχομαι: σικελὸς ὁ ἐξ αὐτῆς
τῆς σικελίας· σικελιώτης δέ, ὁ ἐξ ἀλλοδαπῆς ὤν, ὑπὲρ ἐν σικε-
λίᾳ διὰ ξένης κατοικεῖ: σίτου καὶ σῖτον: καὶ οὐ τὸ ἄριστον
ἢ τὸ κακὸν καὶ ἀπαίδευτον: σκηνὴ ἡ πρὸς καιρὸς κατοικία·
ἣν ὅμηρος κλισίαν λέγει· καὶ δὲ τῶν δραματοποιῶν σκηνὴ ἤτοι
προσωπεῖα καὶ οἷς ἐνδύονται· καὶ αἱ τοιαῦται στολαί· καὶ τὰ ἄλλα· ἀπὸ
τούτου σκηνὴ πᾶσα ἡ ὑπόκρισις καὶ ἡ ὑπουλότης: σκότιος μὲν
φθονικὸς υἱός· ἢ ὁ κρυφίως ὁ νόθος· ὡς ἐναντίον οὐ γνήσιος· ἢ ὁ
ἐκ γαμετῆς· τῶν δὲ γνησίων ἐναντίον ὁ νόθος· ἢ ὁ υἱόθετος:
σκοτίζω μὲν τὸ σκότος ποιῶ· σκοτῶ δὲ σκοτώσω, τὸ τυφλῶ
ἐπαίρω· αὐτοῖς σκοτῶ δὲ ἐπισκοτῶ, τὸ ὑποπειρασθῶ· ὡς ὅταν δὲ

σελήνη ἐν ταῖς ἡλιακαῖς ἐκλείψεσιν ἐπισκοτεῖ τὸν ἥλιον·
Σκολοφόρος λέγονται, οἱ τὸν ἀποσκόλοπα φέροντες· ἀποσκόλοπες
δέ εἰσιν ἡ κοινῶς λεγομένη κατοῦνα· ἤτοι τὰ προσοδίζεμ-
πιμένοντα σκόλη· σκόλη δὲ τὸ ἔνδυμα. Σκήπτω καὶ τὸ ἐπιστη-
ρίζω· καὶ ἀποσκήπτειν μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως, τὸ ἀπὸ ὅλου
εἰς εὐθὺ ὅσ συνάγεσθαι τὸ λυπούμενον· ἀφ' οὗ καὶ ἀπόσκημμα τὸ
κοινῶς ἀπόστημα· καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως ἐνσκήπτω τὸ βα-
ρέως ὑπέρχομαι· ἀφ' οὗ καὶ νόσος αὐτὸν ἔσκηψε. Σκηπτὸς ὁ κεραυνός·
καὶ ἐγκατέσκηψεν ὑετός. αὐτὶ τοῦ λάβρος καὶ πολὺς κατηνέχθη·
σκῆψις δὲ ἡ πρόφασις· καὶ σκήπτομαι τὸ ἐντέλλομαι· καὶ ἐπι-
σκήπτω τὸ προστάσσω· οἷον θέλω ὅτις ἐπιφανδόσαι τῷ ἁγίῳ, ἐπέ-
σκηψε τόδε τι ποιεῖν. Τὸ σκότος λέγεται κοινῶς· ὁ σκότος δὲ
ἀττικῶς· καὶ τῷ μὲν οὐδετέρῳ χρῶνται οἱ κοινοί· τῷ δὲ ἀρσενικῷ
οἱ ἀττικοί· ὁμοίως καὶ περὶ τοῦ ὄρθρος· κοινῶς μὲν τὸ ὄρθρον·
ἀττικῶς δὲ ὁ ὄρθρος. Σοφία μέν ἐστι, δύναμις τοῦ θεωρητικοῦ
τῆς φιλοσοφίας· φρόνησις δὲ τοῦ πρακτικοῦ· ἔστι γοῦν δὲ ὅτι τὴν
σοφίαν ἐντεῦθεν ὅπως δή ποτε τῶν πραγμάτων ἐχόντων· ἡ δὲ φρό-
νησις δὲ κἂν ἐνδέχεται μένει· τῆς προνοίας ἄλλως οἰκονομούσης
τὰ πράγματα· ἢ τῶν διδασκομένων ἀκουόντων, ἢ οὐκ
ἐπαϊόντων. Σοφίζομαι τὸ σοφιστικῶς λέγω· ἢ τὸ διὰ τῶν
ῥημάτων ἀποδείκνυμι ὅπερ οὐκ ὄντως τοιοῦτόν ἐστι· σοφίζομαι
καὶ τὸ παραλογίζομαι ἕτερον· καὶ τὸ ἐφελκύσκω· ὅθεν καὶ σοφιστὴς
ὁ εὐφορευτικός· καὶ τὸ μηχανῶμαι· καὶ σοφίζομαι ὑφ' ἑτέρου·
ὅπερ ἔχει εὑρετικὸν τὸ σοφίζω· ἢ σοφίζω ἕτερον· ἐκ τούτων
γίνεται καὶ τὸ σοφιστής· ὃ σημαίνει τέσσαρα· τὸν φιλόσοφον·
τὸν διδάσκαλον· τὸν ῥήτορα· καὶ τὸν ἀπατεῶνα. Σπλάγχνον
ἡ καρδία· ἀφ' οὗ καὶ εὔσπλαγχνος ὁ εὐκάρδιος καὶ ἀνδρεῖος· ἄσπλαγ-
χνος δὲ ὁ ἀκάρδιος καὶ δειλός. Σπεύδω ἀντὶ τοῦ σπουδάζω

ἀποστέμα · ἄλος · quod medici dicunt vnde fit corruptio

ἔχω· ἐπὶ σπένδω δὲ ὕστερον ἢ ἔσπεισα· σπένδω μὲν τὸ δι᾽ ἱερῶν θεοῖς·
οὗ τὸ θῦμα σπεῖσαι· σπείσασθαι δὲ τὸ τοῖς πολεμίοις φιλιωθῆναι·
ὁμοίως καὶ τὸ σπένδω καὶ σπένδομαι· σπένδομαί σοι· ὁ μέλλων
σπείσομαι· ὁ ἀόριστος ἐσπεισάμην· σπῶ τὸ μεταλαμβάνω·
καὶ συντάσσεται γενικῇ· οἷον, ἔσπασε τοῦ ὕδατος· ἐπὶ σπῶμαι δὲ ἀντὶ τοῦ
αἰτιατικῇ· τὸ μεταλαμβάνω· κατασπῶμαι δὲ καὶ διασπῶμαι
καὶ ἀνασπῶμαι ὑφ᾽ ἑτέρου· ὁ μέλλων κατασπασθήσομαι· ἐπισπά-
σομαι δὲ ἄλλον· ἐπεσπάσθην δὲ ὑφ᾽ ἑτέρου· σπαρτία τῆς γωνίας
ἐκτάνυται τὸ ς· ὅθεν καὶ τὸ σπαρτιᾶται παρὰ τῷ σπεῖραι· σκαπανῶ τὸ
ταῖς ῥίζαις τῶν βοτανῶν ὑποτέμνω· ἀποσπῶ τὸ ἀποτέμνω καὶ
ἀποῤῥιζῶ· κατασπῶ τὸ καταβάλλω· ἐπισπῶμαι παθητικῶς
τὸ λαμβάνω· περισπῶ δὲ παρὰ τῷ περιέπω· ὡς περὶ αὐτὸν φι-
λοξενῶ· περισπασθεὶς περὶ τὰ πολλά· σπουδάζω τὸ φιλοσοφῶ·
ὅθεν καὶ σπουδαῖος ὁ φιλόσοφος· οὗ ἐναντίον τὸ παίζω· δηλοῖ δὲ
καὶ τὸ σπεύδω· οἷον σπουδάζω ποιῆσαι τόδε· σπουδάζω περί σε,
ὅταν σοι ἀξιῶ ἐπιμελείας τοῦ σώματος· σπουδάζω περί σε, ὅταν ἐπι-
μελῶμαι τῶν περί σε πραγμάτων· σπεῖρα λύεται καὶ ἐπὶ
τοῦ ὄφεως ὅτε ποιεῖ κύκλους καὶ συστρέφεται· καὶ σπειρηδὸν κύκλῳ
τοῦ κυκλοτερῶς καὶ δίκην ὄφεως· ἐπὶ τοιαύτῃ σημασίᾳ καὶ
συσπειραθεὶς ἀντὶ τοῦ συλλεχθείς· στραγγαλίς· στραγγαλίδας· στα-
τικὰ δὲ τὸ στάτημα· στατὸς πέλανος δέ κεῖται ὡς ὁ τὸ πρὸς ἐνὶ ἵσταται
τὸ στάθμημα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἀεὶ τὸ στέρημα· στέλλω
τὸ κοσμῶ· στέλλομαι δὲ ἐπὶ θαλάττης τὸ πορεύομαι· οἷον, ἐστάλκει
τοῦ δὲ τοῦ πλοῦ· σταθμὸς ὁ τοῦ ζυγοῦ· σταθμοὶ καὶ οἱ οἶκοι ἐν οἷς
ἑστήκασιν οἱ ἵπποι καὶ βόες· οἱ οἶκοι ὡς σταῦλοι· οἱ καὶ ὁμοίως
λέγονται σταθμά· σταθμοὶ καὶ αἱ παραστάδες· τύραξ θηλυκῶς
μὲν θυμίαμα· ἀρσενικῶς δὲ τὸ ξύλον τοῦ ἄκοντος· ταῖς δῖον λέ-
γεται τὸ κατ᾽ εὐθεῖαν εἰς μῆκος τεταγμένον· διάγραμμα δὲ τὸ περὶ ἐν ᾧ διέχει·

62

στρώσω ὧν δέ φασι πήχεων ἐξ ἀμοσίων διάστημα. στρώσω τὸ ἀπαττικῶς,
σταυρός ἀττικόν· στρώσω δὲ τὸ ἡμῖν νῦν καὶ πρόσκαιμαι, δοτική. σταυρὸς
τὸ ὀρθὸν ξύλον· καὶ σκόλοψ τὸ αὐτό· ἀπὸ τοῦ σκόλοπος τὸ ἀνεσκολο-
σταθῆναι πίσθη, ταὐτὸν τῷ ἀνεσταυρώθη. σταθῆναι μὲν ἐστὶ τὸ ὑφεστάναι·
στῆναι δὲ τὸ κατὰ διάνοιαν ὁρμὴν καὶ προαίρεσιν· οἷον ἐστάθη ὁ ἀνδριὰς
ὑφεστῶτος· ἔστη δὲ ὁ ἄνθρωπος ὑπὲρ ἑαυτοῦ· ἐστάθη δὲ ὁ νόσος [illegible]
σταφυλή σταφυλὴ ὁ βότρυς· σταφυλὴ δὲ ἡ ἐπικαθημένη παρὰ τῶν τεκτόνων
στρουθία μόλιβδος. στρουθία μὲν λέγονται πάντα τὰ μικρὰ τῶν ὀρ-
στόμα νίθων· στρουθὸς δὲ κυρίως ὁ λεγόμενος [illegible]. στόματα
χαλινῶν ποιητικῶς· στόμια δὲ ἐπὶ φρέατος καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν.
στωμύλος στωμύλος ὁ μετὰ χάριτος πιθανολόγων· καὶ στωμύλου φθέγματος
ἀστεῖον καὶ χάριεν· ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἐπὶ πολυλογίας ἁπλῶς
λαμβανόμενον, κακίζεται· ἄλλη ποῖ γὰρ ἐπὶ φλυαρίας.
σύλλογος σύλλογος ἡ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως συναγωγὴ τῶν αὐτῶν ἐπὶ τῷ
βουλεύσασθαι. σύνοδος δὲ ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων συναγωγὴ ἐπί
τινι· ὡς Θουκυδίδης· ἀεὶ δὲ σύνοδοι ἐπὶ τὸ ἱερὸν ἐγίνοντο.
σύμμετρον σύμμετρον τὸ μεμετρημένον· μήτε ὑπερβάλλον ἔχον, μήτε ἐλλεῖπον·
καὶ τὸ ἀναλογίαν ἔχον πρός τι· ὅθεν καὶ ἀσύμμετρος ἡ τοῦ τετρα-
γώνου διάμετρος τῇ πλευρᾷ· ἡ οὐδεμίαν ἀναλογίαν ἀριθμοῦ πρὸς
τὴν πλευρὰν ἔχουσα· καὶ σύμμετρον τὸ ἴσον μέτρον ἔχον τινί·
οἷον περὶ τοῦ νεῖλον οἱ πήχεις ἀθρόος τῷ παιδίῳ σύμμετρα τῷ ὀ-
συγχωρῶ νόματι ἢ πηχυαία. ὁ συγχωρεῖ ἐνίοτε τι. τὸ δὲ παραχωρῶ
αἰνεῖν τι. συνθήκη λέγεται ἡ συμφωνία καὶ ἡ συναγωγή· συμ-
σύμπτωσις πεσεῖν τὸ ὁμοῦ πεσεῖν· καὶ ἐπὶ τῶν [illegible] ὁμοῦ εἰς πόλεμον ἀλ-
σημεῖον λήλοις καὶ συρρηγνυμένων. σύντονα αὐτὰ ἀντίκεινται ἀλλήλοις·
σύμβολον· σημεῖον· τεκμήριον· εἰκών· καὶ ὁμοίωμα· διαφέ-
ρουσι δὲ ὅτι τὸ μὲν σύμβολον καὶ σημεῖον ἐπὶ τῶν θέσει λέγεται.
καὶ ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐστὶ διανοίας· οἷον ἐν πολέμῳ σάλπιγγος ἦχος.

ἢ πρὸς αὐτήν· τὰ δὲ λοιπὰ ἔξω τὰ τῶν φύσει· διαφέρει δὲ τὸ μὲν
εἰκὼν καὶ τὸ ὁμοίωμα· τὴν φύσιν τοῦ πράγματος εἰκονίζει οὐ
οὐ μέντοι ἀπαραλλάκτως· ὡς ἡ τοῦ βασιλέως εἰκών· τὸ δὲ
ἐκμαγεῖον, ὥσπερ καὶ ὡς μόνον τοῖς πράγμασιν ἕπεται· μηδὲν τῶν
συμβεβηκότων ἔχον ἐν ἑαυτῷ· οἷον, τουτέστι τὸ κέντον τὴν γνώμην καὶ
τὸ γάλα· καὶ τοῦ πυρὸς ὁ καπνός: συνδεσμός συνεχής· συν
ἁρμολογεῖ [illegible] συνίσταται καὶ αὐτὶ
τοῦ πέπηγεν· ὥσπερ ἐναντίον τὸ χαυνοῦσθαι· καὶ συνίσταται αὐτὶ
τοῦ ὑφίσταται καὶ ἐν ὑπάρξει ἐστίν· ὅθεν καὶ ἀσύστατον τὸ μὴ
τοιοῦτον· συνίσταται καὶ αὐτὶ τοῦ ἀποκαθίσταται· οἷον, συνίσταται
δὲ εἰς κολυμβήθραν [illegible]· συνίσταταί τις τινὶ αὐτὶ τοῦ
συνωτίζεται· καὶ συνίσταταί τις τινὶ ἢ φίλος γίνεται·
συνίστησι δέ τις τινὰ μαρτυρῶν αὐτοῦ: συνδεῖν τὸ ἀμφοτέρας
τὰς χεῖρας δεσμεῖν· καὶ συμποδίζειν ὁμοίως τὸ ἀμφοτέρας [illegible]
τὰς χεῖρας· ὡς [illegible] τὸ ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶ πατάσσειν·
ἡ γὰρ σὺν πρόθεσις συνεκδοχὴν δηλοῖ τοῦ ἐλαχίστου δύο: συν
τίθημι τὸ συναρμόζω· συντίθεμαι δὲ τὸ συνομολογῶ· καὶ συν
τίθεται πράγματα αὐτὶ τοῦ συναρμόζεται: συλῶ τὸ ἀποσυλῶ·
ἀφ' οὗ καὶ ὁ σῦλος· καὶ συλῶ τὸ σαλεύω· ὡς παρὰ Ὁμήρῳ· κατὰ
ἀνδρὸς [illegible] ἐσύλα τεῦχος [illegible]: συμβαίνει τὸ καὶ συμ
βεβηκὸς γινόμενον· καὶ συμβαίνει αὐτὶ τοῦ συμβιβάζεται
καὶ συμφωνεῖ τις τινί: ὁ συλλαμβάνων κυρίως μὲν λέγεται
ἐπὶ τῶν βασταζόντων βαρύ τι καὶ ὑπ' ἀλλήλων βοηθουμένων·
καταχρηστικῶς δὲ ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τινῶν βοηθείᾳ
βοηθουμένων· ἀφ' οὗ συλλήπτωρ ὁ βοηθός· καὶ τὸ συνεφάπτεσθαι
ἐπὶ τῆς αὐτῆς λέγεται σημασίας· συλλαμβάνει καὶ γυνὴ
παιδίον· ἢ σὺν ἑαυτῇ ἕτερον λαμβάνει· καθὸ λέγεται καὶ συλλαβὴ
ὅταν γράμμα ἕτερον γράμματι συλλαβῇ· ἀπὸ μόνου γράμματος.

καταχρηστικῶς λέγονται συλλαβαί· ἀπὸ τούτου γίνεται σύλληψις·
συλλαμβάνω συλλέγεται καὶ ὅταν πολλοὶ εἰς ἓν κρατῶσιν(?):

συμβάλλω
Συμβάλλω σοι κυρίως ἀντὶ τοῦ ἐπιμάχομαι· ἢ συμβάλλω σοι μάχην. καὶ
συμφορεῖ τε σοι(?)· συμμίσγονται δὲ ὕδατα καὶ ποταμοὶ καὶ ὕστερον· ἀφ' οὗ
λέγεται τὸ καταδεχόμενον χωρίον ποταμοὺς [illegible] ειαν· ἀπὸ τοῦ
συμβάλλειν τὸ συνέρχεσθαι καὶ συμφορεῖν· καὶ συμβάλλειν τὸ
νοεῖν κατὰ μεταφοράν· καὶ συμβολὴ ἡ συνέλευσις οὐκέτι μεταφο-
ρικῶς· καὶ συμβόλαια τὰ ἐπὶ συμφωνίᾳ γάμου γινόμενα γραμ-
ματα.

συρίζω
Συρίζω τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν· ὡς τὸ σαλπίζειν
τὸ διὰ σάλπιγγος φωνεῖν· καὶ αὐλεῖν τὸ διὰ αὐλοῦ μέλπειν· συρίζω μὲν(?)
καὶ τὸ κατὰ προσλέγω ἢ φωνῶ· συρίττω δὲ ἐπὶ τοῦ συρίζειν(?)
τοῦ διὰ τοῦ στόματος· καὶ μεταβατικῶς· συρίττω μεταβατικῶς ἐπὶ
χλευασμοῦ· οἷον συρίττω τινὰ ἀντὶ τοῦ χλευάζω· καὶ τῶν συνεκ-
τομώτερον ἐστίν· ἤγουν τῶν ἐμπαιζομένων.

συνουσία
Συνουσία ἁπλῶς
μὲν ἡ ὁμιλία καὶ συναναστροφή· ἰδίως δὲ ἡ μετὰ γυναικὸς μίξις.

συμφωνῶ
Συμφωνῶ τῷδε· σύμφωνος δέ εἰμι τοῦδε.

συνάπτω
Συνάπτω ἕτερον ἑτέρῳ
καὶ συνάπτω ἐγώ τινι ἢ ἑνοῦμαι.

συλλαμβάνω
Συλλαμβάνω ἀμεταβάτως
παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ τὸ κυοφορεῖν· ὅθεν καὶ σύλληψις ἡ κυοφο-
ρία· καὶ συλλαμβάνω μεταβατικῶς τὸ βοηθεῖν· καὶ συντάσσεται
δοτικῇ· ἔτι δὲ καὶ παθητικῶς εἰς εὐθεῖαν(?) σημαινούσης(?) ἀπὸ
δοτικῆς εἰς γενικήν· οἷον, συλλαμβάνομαί σοι τῆς νόσου.

σύβαρις
Σύβαρις ἡ Σύβαρις πόλις ἰταλική· καθ' ἣν ὑψηλοὶ(?) ἐγένοντο
αὐτοί.

συκῆ
Συκῆ καὶ ἀμυγδαλῆ καὶ πάντα τὰ τῶν δένδρων ὀνόματα
τὰ ἀπὸ συναιρέσεως ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον, περισπῶνται·
συκέα δὲ συκῆ· καὶ ἀμυγδαλέα ἀμυγδαλῆ. καὶ πάντα τὰ διὰ
τοῦ έα δένδρων ὀνόματα ψιλογραφοῦνται. πλὴν τοῦ ἐλαία καὶ
συκομορέας.

συνίημι
Συνίημι τὸ νοῶ, αἰτιατική· συνίημι δὲ τὸ αἰσ-
θάνομαι, γενική· ὡς ὁ ἀπόστολος· τοῦ μὴ ζητοῦντος(?) συνίεται· αὐτῇ

συκομορέα

τοῦ αἰσθήσει λαβοῦσαν· τοῦτο συντάσσεται μετὰ μετοχῆς· οἷον, συν-
ίημι πάσχων κακῶς· καὶ συνίημι καταγελώμενος:· [σ]υγκείμενα
καὶ συντιθέμενα λέγονται, καὶ τὰ ἡνωμένα ἐκ δύο τινῶν ἢ καὶ πλε-
όνων· καὶ τὰ συμπεφωνημένα· ὡς τὰ περὶ τὰ συγκείμενα ἐποί-
ησα· καὶ συνθήκη ἡ ὑπόσχεσις:· [σ]υντίθημι τὸ ἐξ ἁπλοῦ τὸ δεύτερον
ποιῶ· ὡς τὸ συνέθηκε λόγους· ἀντὶ τοῦ εἰς ἁρμονίαν ἤγαγε· καὶ
συνήθως ἡ συμβίβασις τῶν μονομάχων:· [σ]υμβάλλειν τὸ στοχάζεσθαι·
καὶ οἷον εἰ συννοεῖν καὶ συνάγειν· οἷον ἐκ τῆς δὲ τῆς ἀφορμῆς, τοῦ
δεῖνα συνεβαλλόμην· προαχθῆναι εἰς τὸ δεῖ τι· συμβάλλειν καὶ τὸ συμ-
πλέκεσθαι καὶ συρρήγνυσθαι καὶ συμπίπτειν ἐπὶ πολέμου καὶ
μάχης· καὶ ἐπὶ ποταμῶν· ὅθεν καὶ σύμβολον· συμβάλλειν καὶ τὸ
μιγνύειν καὶ συναντᾶν· καὶ εἰς ταὐτὸν ἔρχεσθαι· οἷον, συνέβαλον
τῷ δεῖνι ἐπανιόντι ἐξ ἀγορᾶς:· [σ]υγκύρομαι καὶ συντυγχάνω·
ἀντὶ τοῦ μετὰ σοῦ δυστυχῶ· συγκύρομαι σοι τοῦ κινδύνου· ἀντὶ
τοῦ μετὰ σοῦ κινδυνεύω· συνεφάπτομαι δέ σοι τοῦδε:· [σ]υγγένεια
ἡ σχέσις· καὶ ἡ συνάφεια τῶν συγγενῶν· λέγεται καὶ τὸ πλῆθος τῶν
συγγενῶν· ὥσπερ ἱκετεία ἢ δουλεία· καὶ τὸ πλῆθος τῶν οἰκετῶν:·
[σ]ύννους ὁ συννενοφὼς καὶ ἀεὶ τι σκεπτόμενος καὶ μὴ τὸν νοῦν
ἔχων διαλυόμενον· καὶ σύννοια ἡ σκέψις· ὡς φαμὲν ἐπὶ σύννους
ὅδε βαδίζει· τουτέστι μετὰ σκέψεως περιπατεῖ:· [σ]υζῶ τὸ τί-
θεται, ὅτε ἀπὸ [illegible] κοινῶς συμπαρατείνεταί τινι τὸ πρᾶγμα
ἐκείνου ᾧ συζῇ· οἷον περὶ συνέζησεν ὡς ἔφαμεν· καὶ περὶ συνεστίω·
συζῆ καὶ ὡς ἀρετῆς:· [σ]υνῆκεν ἀντὶ τοῦ ἐνόησε· καὶ προσθήκη τοῦ
ε ποιητικῶς συνέηκε· συνίημι τὸ νοῶ· συνίης συνίησι· συνί-
ετον συνίετον· συνίεμεν· συνίετε· συνιᾶσι· συνίω· συνίεις·
συνίει· συνιέτον· συνιέτων· συνίεμεν συνίετε καὶ συνίεσαν δί-
χα· συνῆκα συνῆκας συνῆκε· συνήκατον συνηκάτην· συνή-
καμεν συνήκατε συνῆκαν· ὁ δὲ [illegible] ἐπὶ τῶν ὁριστικῶν εὑρετικῶν,

ἀρχηγός· ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων εὐχήσει· εὐκτικῶς καὶ
παρατατικῶς ἐπὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου ἀρχηγός, σημείωσαι· ὁ μέλλων
εὐχήσοι σημαίνει· ἐπὶ προστακτικοῦ μέλλοντος εὐχήσειε
σημαίνει· ἐπὶ δὲ τῶν τοῦ αὐτοῦ ἀρχηγός· σημείωσαι· ἐπὶ ὑποτα-
κτικῶν ὁ αὐτὸς ἀρχηγός, ἐὰν σημαίνῃ· ἐπὶ δὲ παρακολουθητικῶν
εὐκτικῶς ἐὰν σημαίνω· ἐπὶ μετοχῆς εὐκτικῶς ἀρχηγὸς ὁ σημαίνων· καὶ
μέλλοντος ἀρχηγὸς ὁ σημαίνων. Σφετέρου ὃ πολλοὶ ἔχουσι κοι-
νοῦ δὲ ὁ μόνος ἔχει τις· σφέτερον τὸ αὐτῶν· ὑπὸ δὲ μοναδικοῦ
οὐδὲ μίαν ἀλλὰ ἀεὶ ἀρσενικοὺς ζητῶν· ὁμοίως καὶ τὸ ὑμέτερον καὶ ἡμέτερον
αὐτὸ τὸ αὐτῶν· μοναδικὸν καὶ ἀπὸ τοῦ [illegible]. Σφάλλω ἐνεργητικόν·
οἷον σφάλλω σε· ἤγουν ποιῶ σε πεσεῖν· σφάλλομαι δὲ τὸ παθητικὸν
ἀμετάβατον. Σφηκία λέγεται ἡ σμῆνος τῶν μελισσῶν τῶν
σφηκῶν· ὡς τὸ σφηκιὰ ἀνθηνουμένη. Σχεδὸν σημαίνει τὸ πλησίον
καὶ τὸ αὐτίκα· ἐπίρρημα δὲ χρονικόν· ἤγουν αὐτὸ τὸ ἰαθεὶς
καθὰ λέγεται τὸ λελυμένου ἐν ἴσῳ [illegible] ἐπὶ τοῦ χειρόμακτρου· εἰ τόσον δὲ ἀπὸ
τοῦ βόματος [illegible] καὶ [illegible]· καθόλου
σχέτλιος αὐτὸς ὁ ἄθλιος· ὅθεν τὸ σχετλιάζειν καὶ ὁ σχετλιασμός.
Σχεδία ἡ σύντομος ἀπὸ τοῦ σχεδὸν τὸ πλησίον· καὶ σχεδίασμα ἀπὸ
τούτου τὸ αὐθωρόν. Σχηματίζομαι τὸ προσποιοῦμαι καὶ πλάτ-
τομαι· ὅθεν καὶ σχηματισμὸς ἡ προσποίησις. Σχολὴ ἡ ἀργία
καὶ ἄνεσις· ἀσχολία δὲ ὁ περισπασμός· σχολὴ καὶ ἡ διατριβή· ὅθεν
καὶ σχολεῖον· καὶ σχολάζω τὸ εἰς διατριβὴν βαίνω καὶ ἐπιμελοῦμαι·
καὶ διατριβὴ δὲ λέγεται ἡ ἐπιμονὴ καὶ ὁ καταγέλως· καὶ σχο-
λαστικὸς ὁ μαθητής· ὡσαύτως καὶ ἀπὸ τοῦ σχολὴ ἡ ἀργία, σχολαίως
τὸ ἀργῶς. Σωφρονῶ καὶ σωφροσύνη καὶ σωφρονεῖν, ἐπὶ τῶν μὴ
ἐσφαλμένον ἐχόντων κατὰ τὸν νοῦν· σωφρονεῖν καὶ τὸ ἐν
παρθενίᾳ διάγειν· καὶ τὰ νόμιμα τῷ γάμῳ χρῆσθαι· ἀλλὰ
καὶ τὸ κατὰ πάντα βέλτιον καὶ ὑγιῆ φρονεῖν· ὡς τὸ σωφρονεῖν πολλά

σφετέρου
σφε
σφάλλω
σφηκιὰ
σχεδὸν
σχηματίζω
σχολὴ
σωφρονῶ
ἀνθηνουμένη

βαινόμενος παρὰ φαλάριδι· σωφρονῶ ἐγώ· σωφρονίζω δὲ ἕτερον:
σώζω τινὰ ἀντὶ τοῦ σωτὴρ αὐτοῦ γίνομαι καὶ ῥύομαι αὐτόν· ὅθεν καὶ (σώζω)
ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν· ὡς τὸ ῥύομαι·
οἷον σώζω σε φόνου· ἀντὶ τοῦ ῥύομαί σε ἀπὸ φόνου· σώζω καὶ
τὸ φυλάττω· καὶ σώζεταί τις ὑπό τινος σώζοντος αὐτόν· καὶ σώ-
ζεται ἀντὶ τοῦ φυλάσσεται· καὶ ἔστι σώζεται ἀντὶ τοῦ ζῇ:
σῶμα παρὰ τὸ σῆμα· ὃ σημαίνει τὸν τάφον κατὰ πλάτωνα· τάφον (σῶμα)
γὰρ εἶναι φησὶ τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς· δίκην γὰρ τάφου ἐνθάπτεται
ἡ ψυχὴ τῷ σώματι· τρέπεται τοῦ μακροῦ εἰς μακρόν· ὁ σῶος (σῶος)
προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι· καθὸ μιμεῖται τὸ πατρῷος· ὃ καὶ
οἱ ποιηταὶ πατρώϊος φασί· μητρῷος μητρώϊος· ποιητικῇ
λῷος καὶ λώϊος· ἧρως· πατρῷος· οὕτω καὶ σῶος· ἐκ τοῦ
καὶ σώζω· ὃ δὴ καὶ προσγράφεται τὴν τοῦ σῶος προσγεγραμ-
μένην ἐντηρῶν: στικτοῦ τὸ ποικίλου· καὶ τὸ κοινῶς λεγό-
μενον κεντητόν· στικτοῦ δὲ τὸ κεντητόν+
ἁπλῶ τοῦ δεῖν· καὶ αὐτῷ δεῖνι τὸ πᾶς· καὶ εἰς τοῦ δεῖνα: ταχὺς
σὺ ταχεῖ καὶ κατὰ τάχος· καὶ ὅσον τάχος· καὶ διὰ ταχέος καὶ διὰ
τάχους· καὶ διὰ ταχέων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ: μειῶσαι τὸ τέταρ- (τέταρτον)
τον καὶ κδ' δηλαδὴ τῆς πέμπτης συζυγίας· τέταρτον καὶ ιδ' δηλαδὴ
κατὰ τὴν ἀκολουθίαν ὀφείλουσιν εἶναι: τὸ δὲ εἰ μὲν διαλε- (τὸ αὐτό)
λυμένον ἐστι, δύο σημασίας ἔχει· ἐν μὲν τῇ συμπλοκῇ φησὶ, μίαν δὲ
τὴν ἀπαράλλακτον ὁμοίωσιν· ὅθεν ἐπὶ τῷ ταὐτῷ ἀπαράλλακτῃ,
ἀπόστροφος τίθεται· οὐ διὰ τὸ ἐν ὕφος συναλείφεται ἐν ταυτά.
ὡς παρὰ τὸ ἐπὶ τῆς ἀπαραλλάκτου ὁμοιώσεως· οὐδ' ὑποτίθεται
ὑπὸ τὸ ἀπόστροφος· ἀλλὰ τοιοῦτον ἐστιν· οἷον ἐπὶ ταυταγχῶς·
ἐπὶ τἀγαθῶ· διὰ τοῦτο εἰ ὅτε ἐκ μιᾶς τὸ καὶ ταὐτοῦ παρὰ, δὲ
τίθεται ἀπόστροφος εἰς τὸ ταῦ, ὅτε ἀπαράλλακτον ἔχει
τὴν ὁμοίωσιν· ὅθεν δεῖ ὅτι ἀπὸ ταὐτῶ δὲ ἀπαράλλακτον φυλάττει.

ὥσπερ ἐπὶ τὰ τέσσαρα καὶ ἐπὶ τῶν ἀγκαλῶν· εἰ γὰρ καὶ ὁμοίου ἐστὶ καθα-
ρὰ ἕξ· ἀλλ' ἀπὸ γὰρ ἅπαντα γὰρ ἀλέκτωρ, ἀλλ' οὐχ ὅπερ οὗτος τυχὼν παρα-
λαβὼν πέπωκε, καὶ ὁ μὲν θυγατρὸς τοῦτο ποιῆσαι βουληθεὶς ἐξέ-
πωσεν: Τάρσος ἐπὶ ποδὸς καὶ ἐπὶ χειρὸς λαμβάνεται· λέ-
γεται δὲ καὶ ὁ τρόπος φύκτης: Τελγῆναι ποιὰ λέξις ἐπὶ ψυχῆς
λαμβανομένη· ἁρμόζουσα καὶ ἐπὶ νυκτερίδων: Τείχη μέν ἐστι τὰ
τῆς πόλεως· τοῖχοι δὲ τὰ τῶν οἰκιῶν· καὶ ὁ τοῖχος ἀρσενικῶς:
Τεθνάσιν ἔστωσαν· πᾶς μὲν ὁ κείμενος οὐ στέλλεται διχῶς·
ἀλλ' ὅτι ταῖς εἰς τὸ λῆγον τὰ ῥήματα: Τεῦχος τὸ ἀγγεῖον· τὰ
δὲ πληθυντικῶς τὰ ὅπλα: Τελευτῶ τὸ παύω· καὶ τελευτῶ
τὸ ἀποθνήσκω· ὅπερ συνυπακουόμενον ἔχει τοῦ βίου· ὥσπερ
καὶ τὸ καταστρέφω τοῦ βίου ἤγουν τελευτῶ· καὶ καταστρέφω
τὸ ἁπλοῦν· ἔστι δὲ τὸ τελευτῶ καὶ καταστρέφω καὶ ἔστι τὸ μεταλλάττω
τῷ αὐτῷ· δηλοῖ τὸ ἀποθνήσκω· ἐτελεύτησέ τις· καὶ ἐτε-
λεύτησε τοῦ βίου· καὶ κατέστρεψε τοῦ βίου· καὶ ἀπέψυξε τοῦ
βίου· καὶ μετήλλαξε· καὶ τέθνηκεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ: Τέμνει
ἄμπελον ὁ κλαδευτής· ἐκτέμνει δὲ ὁ ἀφανίζων: Τέμενος
ὁ ἀποκεκομμένος τόπος τινὶ ἢ θεῷ ἢ ἄλλῳ τινὶ αὐτῷ: ἔχει
ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ μέθοδος καὶ ὁ ὄλβος: Τελεῖν τὸ ἀπαιτεῖσθαι
καὶ καταλύεσθαι· τελεῖν τὸ εἰς τέλος κατατίθεσθαι καὶ κα-
ταβάλλειν· ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· δύο δραχμὰς μισθοῦ τελεῖς·
τελεῖν καὶ τι τοῦ εἰς πράττειν καὶ ἀπαιτεῖν: Τέλος τὸ
πλήρωμα· καὶ τελέσω ἀντὶ τοῦ πράξω· καὶ τετελεσμένου ἀντὶ τοῦ
πεπραγμένου· καὶ συντέλεια τὸ τέλος· καὶ συντελεστὴς ὁ τε-
λῶν· ἀδύναμαι τελέσαι τε· καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί· τέλος
ἡ ἑορτή· καὶ τελετὴ τὸ αὐτό· καὶ τετελεσμένος ὁ τὰ θεῖα μεμυημένος·
τέλος καὶ ὁ ἐτήσιος τοῖς βασιλεῦσι διδόμενος φόρος· ἐκ τούτου
καὶ συντελῶ καὶ συντέλεια ἢ συνεισφορά· τέλος καὶ ἡ ἀρχή· ὅθεν

καὶ τοῖς εὐτελέσι βεβῶσι: ἐντείνει τὴν χορδὴν καὶ τὴν λύραν
οἷον ἁρμόζει· ὅθεν καὶ ἐντείνει τὸ τόξον· καὶ ἐντείνεται μουσικὴν
ἢ κιθάραν· Ἀριστοφάνης· ἐντεινάμενος τὴν ἁρμονίαν ἣν οἱ πα-
τέρες παρέδωκαν· ἐκτείνει ἤτοι ἐξαπλοῖ· συντείνει ἤτοι συνέ-
ρχεται καὶ συνῳδεῖ· προτείνει ἤτοι προβάλλει· ὡς τὸ προτεί-
νει πολλὰ κεφάλαια τοῦ δικαίου· καὶ προτείνει τις πρόβλημα·
καὶ τὸ διδόναι· ἀνατείνει ἤτοι ἀνέχει καὶ εἰς ὕψος αἴρει· ἤτοι
ἀνατείνει τὰς χεῖρας πρὸς τὸν θεόν· κατατείνει ἤτοι καταπιέζει
καὶ πιέζει καὶ ὑποφέρει· οἷον κατατείνει ἡ νόσος τὸν αὐτόν· ἢ
κατατείνει πληγαῖς καὶ μαστιγοῖ τὸν δεῖνα· καὶ τὸ εἰς μῆκος ἐκ-
τείνει· ὡς τὸ κατατείνει λόγον· κατατείνει καὶ τὸ ἀθλεῖ
καὶ τρέχει· ὡς τὸ κατατείνει δρόμον ὁ πολεμίων· διατείνει
τὸ διαπλοῖ· ὡς τὸ διατείνει ὁ Ἀράχνης τὸ ἴδιον ὕφασμα· πα-
ρατείνει τὸ παρέλκει καὶ μέχρι πόρρω προάγει· οἷον παρατείνει
τὴν ὁμιλίαν· ἀντιτείνει ἤτοι ἀντικρούει καὶ ἀντιβαίνει
καὶ ἀντωθεῖ· ἐπιτείνει ἤτοι αὔξει καὶ εἰς ἐπίδοσιν ἄγει·
οἷον, ἐπιτείνει τοὺς πολέμους ἰδιῶται· περιτείνει ἤτοι ἐπί
τινος ἐξαπλοῖ· ἤτοι ἐπάνω τινός· οἷον, περιτείνει τὸ σκῦτος
ὁ σκυτοτόμος τῷ ξύλῳ· ὡς τὸ παλαιὸν Λουκιανοῦ· ἀποτείνει τὸ εἰς
ταυτὸ τείνει καὶ φέρει καὶ θάτερον τῶν σημαινομένων τοῦ κατα-
τείνω· ἀποτείνει καὶ τὸ ἀπαρτεῖ εἰς μῆκος· οἷον ἀπέτεινε
λόγον μακρόν· τοῦτο καὶ χωρεῖ ἐπὶ τῆς προθέσεως ... ἢ τὴν
ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ μὴ τεῖνε μακράν· ἀντὶ τοῦ μὴ ἀπότεινε· ὑπο-
τείνει ἤτοι ὑποβάλλει καὶ ὑποφαίνει· οἷον ἐλπίδας χρηστὰς
ὑποτείνει· ὑποτείνει ἤτοι ὑποβάλλει· οἷον, ὁ δεῖνα σπουδὴν
καὶ προθυμίαν τοῦ ἀδελφοῦ ὑποτείνει· Τηνικαῦτα ἀντὶ
τοῦ τότε· τηνικάδε δὲ ἐπὶ ὥρας: Τὸ τήκεσθαι κυρίως ἐπὶ
χιόνος λέγεται καὶ κηροῦ καὶ τῶν κατὰ λίγον ἀναλισκομένων·

καὶ ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ τῶν καταπιπτόντων ὑπὸ λύπης καὶ δια-
ρρεομένων. τήθη ἡ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς μήτηρ· ἣν ἔνιοι μάμμην
φασί. τηθὶς ἡ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφή. τιτθαὶ αἱ μαστοὺς
παρέχουσαι. τιθηνὸς καὶ τροφὸς, ἡ μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸν
ἐπιμέλειαν ποιουμένη τοῦ παιδός. τίκτω· ὁ μέλλων ὁ μέσος
τέξομαι· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔτεκον· ἡ μετοχὴ ὁ τεκών. ἰστέον δὲ
ὅτι τὸ μὲν τίκτω καὶ τεκοῦσα καὶ τοκετὸς ἐπὶ μητρός· ἐπὶ ἀνδρὸς
δὲ τὸ ~~γεννήτωρ καὶ γεννέτης καὶ τοκεύς~~. τὸ δὲ γεννῶ, καὶ γεν-
νέτης καὶ τοκεύς, ἐπὶ πατρός· ὅθεν καὶ ἐπιγαμικῶς τὸ τεκοῦσα
καὶ τοκετός. ἐπὶ κοινοῦ δὲ τὸ γενέτης καὶ γεννήτωρ καὶ τοκεύς.
εὕρηται δὲ καὶ τοκεὺς ὁ τοκεύς· ἐπὶ μέντοι τῆς γυναικὸς οὐχ εὕ-
ρηται ταῖς τῶν αὐτῶν οἰκείως θετέον ὀνόματα. τιμωρῶ μὲν πα-
θητικῶς τὸ κολάζω, ἐνεργητικῶς· τιμωροῦμαι δὲ τὸ βοηθῶ καὶ ἐκ-
δικῶ, ἐνεργητικῶς. τιθῶ τιθῶ· καὶ ἐτίθουν ἐτίθους καὶ ἐτίθεον
ἐτίθεες καὶ ἐτίθεε ἐτίθει· τίθημι δὲ ἐτίθην ἐτίθημι οὐ. τίς ὄνομα
μονοσύλλαβον, ἢ ὀξύνεται ἢ περισπᾶται· πλὴν τοῦ τίς ἀορίστου ἐγκλι-
νομένου· ἐκλείψαντος οὖν τοῦ [illegible] ἐν τῷ τινὶ μέρον καὶ τοῖς
ὁμοίοις, ἐπανεβίβασε τὸν τόνον. τοσοῦτον καὶ τὰ ἄλλα, ὅτι
ὀξύνεται μὲν καὶ βαρύνεται περισπωμένη· ἐκ βαρείας δὲ καὶ ὀξείας.
ἰστέον ὅτι τὸ μὲν τί, ζητεῖ τὸ οἷον πρᾶγμα· οἷον, τί τὸ δὲ ἐστίν; ἄνθρωπος
ἢ ἵππος. τὸ δὲ τίς, ὑπόστασιν καὶ πρόσωπον· οἷον, τίς ὁ δὲ
ἐστί; σωκράτης ἢ πλάτων· καὶ τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν· ἐν τού-
γὰρ ὀρθωτῶν, οὐδὲ μὲν ὅτι κύριον πρόσωπον ζητεῖ σωρὸν ποιεῖται·
ζητεῖ δὲ τοὔνομα, ὧν οὗτος τῶν ἄλλων ἀνδρῶν χωρίζοιτο. ἐπὶ
δὲ προσώπου τὸ τίς οὐκ ὄνομα μόνον ἐστὶ ταῖς κυρίοις· ἀλλὰ καὶ σημεῖον ἐπιθέ-
των ἰότητος· οἷον, τίς ὁ δὲ ἐστὶν ὁ ἦδος λουκιανός; ἐπὶ τούτου δὲ
ὀνόματι μόνον κυρίῳ τὸ τίς ὑποτάττεται. ἀλλ' ἐστὶν ὅτε καὶ ἐπιθέτων·
οἷον λουκιανὸς τίς ἐποίησε τόδε· καὶ ὁ λουκιανὸς σοφός ἐστι· καὶ

ταῦτα λέγεται καὶ τὸ ὅστις· καὶ τὸ ὁποῖος τις· καὶ τὸ μὲν ὅστις,
νοεῖται ἐπὶ κυρίου ὀνόματος· τὸ δὲ ὁποῖος τις, ἐπὶ ἐπιθέτου·
ὡς παρὰ Λουκιανῷ· τὸ δὲ ὅλον οὕτω· δικάσει οὐκ ἐξετάζοντες, ὁποῖος
τίς ἐστιν ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστηκώς· καὶ εἴτε καλὸς δηλονότι
εἴτε τὸ ἐναντίον. ἀπὸ ἐπιθετικῶς λέγεται: ὁ πλέον· τὸ μεγα
ταῦτα· τὸ μετὰ τοῦτο· τὸ δεύτερον· τὸ μεταξύ· τὸ τρίτον· καὶ τὰ
τοιαῦτα, εἰ μὲν ἔχοιεν ἐπαγόμενον ὄνομα πρὸς ὃ ἀποδοθήσεται
τοῦτο, ἐπιρρήματά εἰσι· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐξαίφνης· καὶ τὸ
ἐξ [illegible] ος· καὶ τὰ τοιαῦτα. εἰ δὲ μὴ ἐπάγοιτο γενικὴ πρὸς ἣν
ἀποδοθήσεται καὶ τὸ ἑξῆς, οἷον ἐξαπίνης [illegible] ἢ τοιοῦτό τι, ἐπιρρή
εἰσι: λιμῶν παρ' ὁμήρῳ οἷον καρτερικῶς· πλήμμυρα θυμοῦ ἔχων·
παρὰ δὲ τοῖς ἐξαρχαίοις, πλήμμυρα δόξης: εἰκυμία λέγεται,
ὅταν ἐν τῇ θαλάσσῃ τὰ κύματα [illegible]: ῥαχηλίζειν ἀλλ
τὸ διχοτομεῖν· ἤγουν τὸ διαιρεῖν [illegible] σχίζειν· καὶ τετραχηλισ
μένους [illegible]σόμεθα· ἤγουν φανεροὺς καὶ ἀνακεκαλυμμένους: ὁ τρυγ
ἐπὶ καρπῶν λέγεται· ἀπὸ δὲ [illegible] καὶ ἐπὶ κάλλους· καὶ ἐπὶ παντὸς
οὗτινος ἀπολαύει τις καὶ τρυφᾷ: ὁ τρέφομαι δοτικῇ συντάσ
σεται, καὶ ὅτε πρὸς τὸν τρέφοντα λέγεται, καὶ ὅτε πρὸς τὴν τροφήν.
οἷον τρέφομαί σοι· ἤγουν ὑπὸ σοῦ· καὶ τρέφομαι ἄρτῳ· τὸ δὲ ἰσο
τούμην, αἰτιατικῇ· δηλοῖ δὲ τὸ ἐξισῶ· ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει· πῶς δὲ
κυνὸς βορᾷ [illegible]τούμενος· μαχήσου [illegible] κεφαλαίῳ: συνήθης ἐστὶ
τοῖς ἀττικοῖς, τὸ λέγειν [illegible] εἶτα ἀπὸ [illegible]
κατ' ἔλλειψιν προσυπακουομένου τοῦ, τὸ δὲ ἐστίν· ὡς παρὰ [illegible]
λόγῳ [illegible] τέλος, ἰσχυροποιοῦ δεῖται φαρμάκου ἐπὶ δεινοῖς τι
τοῖς ἀρρωστήμασιν· ἀλληλοφονίαις· μοιχείαις· εἰδωλολατρείαις·
τὸ παντελῶς ἔσχατον τῶν κακῶν καὶ πρῶτον. ἤγουν τὸ δὲ ἐστὶ
τὸ πάντων ἔσχατον τῶν κακῶν καὶ πρῶτον· ὅπερ [illegible] πρὸς τὸ
εἰδωλολατρείαις, τῷ πάντων ἔσχατον τῶν κακῶν καὶ πρῶτον ἁρμόζει

ἐπάγεσθαι· Πρόπαιον ἐπὶ τῶν διωκόντων· τρόπαιον ἐπὶ τῶν διω-
κομένων· ἀλλὰ καὶ τῶν διωκόντων ὡς ποιησάντων αὐτό· τουτέστιν
ὡς στρεψαμένων· τὸ μὲν γὰρ τρέπεσθαι, παθόντων ἐστὶν ὡς τρα-
πέντων· τὸ δὲ ποιησάντων, ὡς τρεψαμένων: Τρίβων δὲ τριβώνιος
ἐπὶ ἀρσενικοῦ ἱματίου εἴρηται· ὅπερ ἐνεδέδυντο οἱ φιλόσοφοι·
ὡς καὶ ὁ θεολόγος· κοινοῦ δὲ ἀπειληφότος τοῦ τρίβωνος· τρι-
βώνιον δὲ ἐάν ἐστι κατατετριμμένον· ὡς δὲ κἀκεῖ καὶ τῷ ἀρε-
γοφανεῖ λέγουσι· τὸ τριβώνιον δὲ τοῦτο, τὸ βούλεται πρὸς τὸν:
Θρεβέσται μοι μονὰ ἀπὸ μιᾶς φορᾶς τῶν πεπαιδευμένων
τοῖς χρόνοις ἢ τοιούτῳ τινί· καὶ ῥύπον ἐκεῖθεν προσλαμβανόντων·
καὶ προσδέδεταί τις τινὶ πλήκτῳ· ἤγουν ἐπιθέμενος καὶ
τύπτων ἐν ἄλλοις, ἢ τοιούτῳ τινί, παρὰ τὸ ἐστὶ πλήκτος· Τρία
καὶ τέσσαρα καὶ ἑξῆς ὀνόματα, ἀριθμοῦ δηλωτικά· τὸ δὲ τρίτον
δὲ καὶ τὸ τέταρτον καὶ ἑξῆς, ὀνόματα τάξεως δηλωτικά·
ἔστι δὲ τρίτον μέν, τὸ ἔχον ὀπίσθεν πρῶτον καὶ δεύτερον· ἀπὸ δὲ
ταύτης τρίτης· ἀπὸ τῶν θηλυκῶν τούτων, τριταῖος καὶ τεταρ-
ταῖος παράγονται· ὡς Ἀθηναῖος· Μηκωναῖος, ἢ τοιοῦτόν τι·
ἔστιν ὁ μὲν ἄλλο δεύτερον καὶ ἄλλο δευτεραῖον· ὡς ἐπὶ ἄλλο Ἀθῆναι καὶ
ἄλλο Ἀθηναῖος· λαμβάνεται τὸ τρίτον τὸ τέταρτον καὶ τὰ
τῆς ἀκολουθίας ταύτης, καὶ ἐπὶ μορίων· ὅπερ μοδιότρον λέγεται·
ἔχονται ἐν τῇ συνθέσει τὸ μόριον· οἷον τριτημόριον· τεταρτη-
μόριον· καὶ ἑξῆς· ἔχουσι δὲ ἐρωτηματικά· τό, πόσα· τό, πόστον·
τὸ ποσταῖον· καὶ τὸ ποστημόριον· καὶ πρὸς μὲν τὸ πόσα, ἀπαντᾶται
τὸ τρία τυχὸν ἢ τὸ τέσσαρα· πρὸς δὲ τὸ πόστον, τὸ τρίτον καὶ
τέταρτον ἐπὶ τάξεως· πρὸς δὲ τὸ ποσταῖον, τὸ τριταῖον καὶ
τεταρταῖον· οἷον πρὸς τὸ ποσταῖος ἀπὸ ἀγροῦ πάρει, ἀπαν-
τήσει τὸ τριταῖος τυχὸν ἢ τεταρταῖος· ἤγουν τρίτην ἡμέραν ἔχων
ἀφοῦ ἐπῆλθεν ἢ τετάρτην· πρὸς δὲ τὸ ποστημόριον, τὸ τρίτον·

τὸ τρίτον· τὸ τέταρτον ὧν μορίων· ἢ τὸ δίστον· τὸ τριτημόριον·
τὸ τεταρτημόριον· ζητεῖ δὲ τὸ μὲν πόσα, διωρισμένον ποσόν· τὸ
δὲ πόσον ταὐτόν· τὸ δὲ ποσταῖον, συμβαῖνον τι ἐν τάξει· τὸ δὲ πο
στημόριον, μέρος· ἐπειδὴ τὸ ποσὸν διαιρεῖται, καὶ τὸ μέν, κατὰ τοῦ δὲ τὸ
συνεχές· τὸ δὲ διωρισμένον λέγεται φύσις καὶ ἐπὶ τοῦ συνεχοῦς,
ἔστιν οὖν ἐρώτημα ποιοῦν τὸ πηλίκον· ὥστε πρὸς μὲν τὸ πόσα, ἀπαντᾶται
διωρισμένου ποσοῦ· πρὸς δὲ τὸ πηλίκον, συνεχοῦς: Τρέπομαι
τὴν νίκην καὶ τροπὴν ποιοῦμαι καὶ καταβάλλω· οἷον, ἐτρέπομεν
τοὺς πολεμίους· τρέπομαι τὸ μεταβαίνω· οἷον, ἄλλην ὁδὸν τρέ
πομαι· καὶ ἀπὸ τοῦ λέγειν ἐπὶ τὸ πράττειν· τρέπω δὲ τὴν
ὀργὴν ἀπὸ τοῦδε εἰς τόδε· ἐπιτρέπω σοι τόδε ἀντὶ τοῦ δίδωμι
σοι φροντίζειν αὐτοῦ· καὶ ἐπίτροπος ὁ φροντιστής· προτρέπω σοι
ἤτοι παρακινῶ σε μὴ βουλόμενον, μετὰ ἀπαρεμφάτου· λαμ
βάνεται δὲ ἀπὸ μείζονος προσώπου πρὸς ἐλάττονα· μὴ ἔχουσαν ἐξου
σίαν πράττειν ὃ προστάττει· οἷον προετρέψατο ὁ ἡγούμενος τοὺς
θεράποντας ποιῆσαι τόδε: Τ[illegible] καθῶσαι· τουτέστιν εὐ
φρόνησις· ἀφ' ἧς συμβαίνει ἀπὸ τοῦ γενέσθαι ἀγαθά·
τὸ δὲ λογίζεσθαι· τὸ δὲ λέγειν· καὶ τὸ δὲ πράττειν: Τύχη λέγεται
κυρίως, ὅταν ἄλλο ἐπιτηδεύοντος, ἕτερον ἀποσυμβῇ· τύχαι παρ'
ἕλλησι, καὶ αἱ ταπειναὶ πράξεις τῶν αὐτῶν καὶ ὑποτεταγμένων·
καὶ αἱ ὑψηλαὶ καὶ ἐπικρατοῦσαι· ἀπὸ τῆς τύχης δὲ ἐνόμιζον
γίνεσθαι ταῦτα τοῖς πολλοῖς, καὶ οὐκ ἀπὸ εὐβουλίας καὶ κακοβου
λίας· διαφέρει δὲ ἡ τύχη τοῦ αὐτομάτου· τὸ τῆς μὲν τύχης ἐστὶ
τοῦτο ὅπερ εἴρηται· τὸ δὲ αὐτόματον, ὅταν γίνεταί τι μηδενὸς
ἄλλου μηδενὸς εὑρεθέντος: Ἐντετύχηκα τὸ θέμα αὐτοῦ ἐξ
λέγεται δὲ αὐτὸ ἀντὶ τοῦ τὸ ἐντυγχάνω· ὁ παρ' ἐστὶ ταὐτὸν τῷ περι
τυγχάνω· λέγεται δὲ τὸ περιτυγχάνω, τὸ ἔν τινι γίνομαι ἐξαίφνης·
μετὰ δὲ τῆς συμπροθέσεως, συντυγχάνω, τὸ ἔχω μὲν συγκρούω

+ καὶ συντετύχηκα· καὶ ἀποτετύχηκα·

τινὶ ἐρχομένῳ· ἐπιτυγχάνω δὲ ἐθελῶν· καὶ ἀποτυγχάνω τὸ ἐναντίον
τούτου· ὁ μέλλων εὐτεύξομαι ἀπὸ τοῦ ἑτέρου καὶ οὗτος θέματος·
ὁ μέντοι τῆς συμπαραθέσεως οὐ λέγεται· αὐτὰ αὐτοῦ δὲ λέγεται τὸ συ-
γκύρσω ποιητικόν· μέντοι δὲ τῆς ἐπὶ ἐπιτεύξομαι λέγεται·
ἀφ' οὗ καὶ ἀποτεύξομαι καὶ ἀποτυχεῖν· ὁ δὲ β' ἀόριστος εὐέτυχον καὶ
συνέτυχον· καὶ ἐπέτυχον· καὶ ἀπέτυχον· ὁ παρακείμενος εὐτε-
τύχηκα· + λέγεται δὲ εὐθὴ μέλλοντος τυχήσω ποιητικῶς ἀντὶ
τοῦ ἐπιτεύξομαι· καὶ ἐπὶ ἀορίστου τυχήσας ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχών·
Τὸ τυχεῖν καὶ τὸ τυγχάνειν μετὰ γενικῆς συντάσσονται· λαμβάνονται
δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ κατὰ τύχην· ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων εἰς τὸ
ῥήματα τῆς μετοχῆς ἀεὶ συντάττεται ὁ λόγος· οἷον ἔλαθε ποιήσας·
ἀντὶ τοῦ ἐποίησε· καὶ ἔτυχεν ἀναλώσας· ἀντὶ τοῦ κατηνά-
λωσε· Τὸ τυπτόντων καὶ τὸ ἀφαιρείσθων, κατὰ συγκοπὴν λέγεται
ἀπὸ τοῦ τυπτέσθωσαν καὶ ἀφαιρείσθωσαν· καὶ ὅσα τῆς ἀκολου-
θίας ταύτης· Τυφλώττω ἀντὶ τοῦ τυφλός εἰμι· τυφλώσω δὲ
τυφλὸν ἕτερον· ὑπνώττω δὲ καὶ ὑπνώττω ταυτόν· Τυκάνη ἀπὸ τοῦ
τήκω παράγωγον τυκάνη· ἢ ἄλλως ὥσπερ τὸ ἀραχνίας· ἣν καὶ ὅπερ
φορὰν οἱ ἀιωνοι τυκάνην φασίν· Τὼ ἐπίκειται τοῦ θηλυκοῦ
γένους δυϊκοῦ, ὡς τὸ γενικῶς προφέρειν εἰώθασιν· ὅθεν καὶ τὼ χεῖρε
ἐπεκράτησε παρὰ πολλοῖς τοῖς ποιηταῖς· καὶ παρ' Ἰσοκράτει τὼ πόλεε τούτω
πολεμοῦν· καὶ ἐν τῇ γενικῇ τοῖν αὐτοῖν λέγεται· καὶ λέγει Πλάτων
οὔτε λ... οὔτε τοῖν δυοῖν ... ὥσπερ ἄθικτος· καὶ συνέστιος· καὶ
πάντως ἀπὸ μιᾶς τῆς τοιαύτης συμφορᾶς· καὶ Σοφοκλῆς· οὔτε τὸ
κλύω σάλπιγγος +

ἀρχὴ τοῦ ῦ

Ὕβρις ἀπὸ τῆς ὑπὸ παραθέσεως καὶ τοῦ βρίθω, κατὰ συγκοπὴν τοῦ
τοῦ· ὡς ἐπιτεταμένη ἀπὸ τῆς ὑπὸ καὶ τοῦ μένω ὑπομένω·
κατὰ συγκοπὴν τῆς ὑπό· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὁ σμίνη· ὕβρις καὶ
πάντα τὰ παρὰ δύο συμφώνων. ὧν τὸ προηγούμενον ἄφωνον·

[ὑ]βρίζω σε καὶ ὑβρίζω εἰς σέ, ὅταν τινὰ τῶν σῶν ὑβρίζω. ὡς
ἂν ἀφαιρέσθαι τὴν ὕβριν ἀπὸ σέ· ὑβρίζει σε αὐτὸ τοῦτο καὶ παρὰ τὸ ἐγ(?)
ἀτιμάζει σε· ὅτι δηλονότι διὰ ὕβρεως καὶ πληγῶν, καὶ ἄλλης τινὸς
ὑπηρεσίας ὑβρίζει εἰς σέ· αὐτὸ τοῦτο ὑβρίζει καί τινα εἰς φίλους σου,
ἢ εἰς τοὺς οἰκείους σου ἐνδείκνυται: [γ]ινώσκω ὅτι τοῦ ὑγιοῦς ἐκ φύσεως οἱ
ἀττικοί· καὶ τοῦ εὐκλεοῦς· καὶ τοῦ δηλαδή(?)· καὶ ἐπὶ τῶν οὐδετέρων ὁ-
μοίως· τοῦ ὑγιοῦς· καὶ τοῦ εὐκλεοῦς· καὶ τὰ ἄλλα ὅσα διὰ τὸ εὐδιάλυτον(?)
ὅτι ἔχουσι φωνήεντα εἰς ἓν ποιεῖ τὴν κρᾶσιν: [ὕ]δωρ παρὰ
μὲν τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς μακρόν· παρὰ δὲ τοῖς ἀττικοῖς βραχύ·
ὡς τὸ ἀνήρ· καὶ τὸ ἴσον· καὶ ἕτερα. [υ]ἱὸν δὲ θεῖον(?) ὁ υἱὸς ἄχρηστον·
αὐθέκαστον(?) ἀλλ' ἀδελφιδοῦς· ἡ γενικὴ υἱέος· ἄχρηστος δὲ διὰ τοῦ
ὂ μικροῦ· ἡ δοτικὴ τῷ υἱεῖ ἄχρηστον· καὶ υἱεῖ δὲ ἄχρηστον· ἡ αἰτιατικὴ
τὸν υἱέα ποιητικόν· ἡ κλητικὴ ὦ υἱὲ ἄχρηστον· τὼ υἱέε τοῖν υἱ-
έοιν τῶν δυϊκῶν ἄχρηστα· οἱ υἱέες ἄχρηστον· οἱ υἱεῖς δὲ ἄχρηστον· τῶν
υἱέων· τοῖς υἱέσι καὶ υἱοῖς ἄχρηστον· τοὺς υἱέας ἄχρηστον· καὶ τοὺς
υἱεῖς ἄχρηστον: [ὑ]λακτεῖ κύων· βαΰζει σκύλαξ· [ὕ]λη λέγεται
παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ἡ τοῦ εἴδους· καὶ ἡ τοῦ ἀνδριάντος ὕλη·
οἷον ὁ χαλκός· παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς ὕλη τὸ ἄλσος· παρὰ δὲ
τοῖς ῥήτορσιν, ὕλη λογίων ἡ ὑπόθεσις αὐτῶν· ἀλλ' ἔστιν καὶ δρυμῶν
καὶ λόχμη, τὸ ἐπιτρεχόμενον(?)· ἕλος δὲ τὸ λιμνῶδες καὶ καλαμῶδες:
αἱ διὰ τοῦ ῦν ὀρθῆς(?), μακρὸν ἔχει τὸ ῦ· οἷον, αἰσχύνω· πλα-
τύνω: [ὑ]πὸ προσφὺξ προσφυγος προσφυγι, οὕτω καὶ ἄζυξ,
ἄζυγος· καὶ μονόζυξ· καὶ ὁ δὲ ὁμόζυξ(?)· ὁ ὁμόζυγος νέος, οἷον
καιροῦ συζυγίους οὕτω· μή πω δὲ ὑπὸ ταύτῃ γεγονότες· οἵτινες
ποιητικῶς καλοῦνται ἠΐθεοι: [ὑ]πισχνοῦμαι ὑπόσχη ὑπισχνεῖται·
καὶ ὑποσχήσομαι· ὑπεσχόμην καὶ ὑπέσχημαι ταὐτόν. [ὑ]πόγεον
λέγεται, τὸ ὑπαίθριον καὶ πρόσφατον· τὸ ὑπὸ τὸ γέον καὶ τὴν
χθόνα· ὅθεν ὑπογείου παρὰ δὲ ἐν ... ἢ ἐκ τοῦ πλησίον:

ὑπνῶ. ὑπέχω. ὑπάγειν — ὑπνώσσω καὶ ὑπνώττω ταὐτόν: ὑπέχω τὸ ὑποτίθημι καὶ τὸ δίδωμι·
οἷον ὑπέχω δίκην: τὸ ὑπάγειν τοῦ παραβάλλεσθαι διαφέρει· ὑπάγειν
μὲν γὰρ ἐστὶ, τὸ ὑποζυγοῦν ἄγειν· καὶ δουλοῦν βόας ἢ ἵππους· καὶ Ὅμηρος·
ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους· παραβάλλεσθαι δὲ τὸ βαδίζειν· τὸ δὲ
ὑπ' Ἀριστοφάνους λεγόμενον ὑπάγειν, ἀντὶ τοῦ ἀπάγειν ἐστίν·
ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ· ὡς παρὰ τὸ ὑπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ προγραμ-
μοῦ· καὶ ὑφηγητὴν ἀντὶ τοῦ προηγητήν, οὕτω καὶ ὑπάγειν ἀντὶ
τοῦ προηγεῖσθαι· λέγει καὶ ὁ Πόλυς· οὐδ' ὑπάγει εἰς τοὺς μετώπους:
ὑπολείπεται — ὑπολείπεταί μοι τόδε· ἀντὶ τοῦ ὑπόλοιπόν μοι ἐστί· περιλείπεται
μοι ἀντὶ τοῦ ἐκ πλείστου λείπεταί μοι· ἤτοι ὑπόλοιπόν ἐστί μοι·
καὶ ὑπολελειμμένος· καὶ περιλελειμμένος: ὑπνόω — ὑπνόω ὑπνώσσω καὶ
ὑπνώττω ἀμεταβάτως τὸ κοιμῶμαι· κοιμίζω δὲ ἕτερον μεταβα-
τικῶς· ὁ καὶ κοιμῶ τῷ ποιητικῶς· ἀφυπνίζω δὲ καὶ ἐξυ-
ὑπεξίσταμαι — πνίζω, τὸ ἐξ ὕπνου διεγείρω τινά: τὸ ὑπεξίσταμαι καὶ ἐξίσταμαι,
τάσσεται ἐπὶ ὁδοῦ· τὸ δὲ ὑπανίσταμαι, ἐπὶ καθέδρας· οἷον
ὑπεξίσταμαί σοι τῆς ὁδοῦ· ὑπανίσταμαι δέ σοι τῆς καθέδρας:
ὑπηρετῶ — ὑπηρετῶ καὶ ὑπηρετοῦμαι τὸ αὐτό· ἀλλὰ τὸ μὲν λέγεται κοινῶς·
τὸ δὲ ὑπηρετοῦμαι, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς: ὑπέρχομαι τὸ ὑπο-
ὑπέρχομαι — κάτω τινὸς ἔρχομαι· καὶ ἀπὸ τούτου τὸ κολακεύω· οἱ γὰρ κολα-
ὑπέχει — κεύοντες, ὑποταπεινοσχηματίζονται: ὑπέχει τὰς ναῦς ἡ θά-
λασσα· ἤγουν ὑποκειμένας ἔχει· ὑπέχει τις τινὶ δίκην· ἤγουν
ὑποκείμενον ἑαυτὸν ἔχει πρὸς δίκην· ὁ μὲν εὐθὺς τοῦ μετὰ τετελεσ-
μένως ἔχει τὴν σύνταξιν· οἷον ὑπέχω σοι δίκην· ἔνιοι δὲ καὶ
γενικῆς· οἷον ὑπέχω σοῦ δίκην· ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἡ δοτικὴ σύνταξις ὑπα-
ὑπέστη — κούεται: ὑπέστη καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπεσχέθη. ὅ ἐστι ποιεῖν ἐπηγγείλατο· τὸ
ὑπὸ — ὑπέστη ἀντὶ τοῦ ὑπέμεινεν: ἡ ὑπὸ πρόθεσις ὅτε τὴν ὑποκάτω
σχέσιν δηλοῖ, αἰτιατικῆς ἐστι· (συντάσσεται) μετὰ δοτικῆς· κοινῶς δὲ
ὑποκρίνεται — μετὰ αἰτιατικῆς: ὑποκρίνεταί τις ἀρετήν, ἢ ἄλλο τι.

ὅπερ οὐκ ἔχει καὶ βιάζεται δοκεῖν ἔχειν· ὅθεν καὶ ὑποκριτής· καὶ
ὑποκρίνεταί τις ἑαυτῷ τι. ἀντὶ τοῦ ὑπο[illegible] καὶ ἐν αὐτῷ κρίνει·
ὡς τὸ ἐγὼ ἀναστάς, ὑπεκρινόμην ἐμαυτῷ τὸ ὄναρ· Ὑποβολή, ὁ
κατά τινος λεγόμενος λόγος λαθραίως· καὶ ὑποβάλλει ὁ δεῖνα
λόγον κατὰ τοῦ δεῖνος· ἀντὶ τοῦ λαθραίως ὑποσπείρει· Ὑπο-
μιμνήσκω, τοῦτο ἀπὸ ἐλάττονος προσώπου λέγεται πρὸς ὑ-
ψηλότερον· ἀναμιμνήσκω δὲ τοῦ δε, ἤγουν ἀποβάλλουσι τῆς
μνήμης, τούτων αὖθις εἰς μνήμην ἄγω· Ὑπόμαχος ὁ ὑπέρ τινος
μαχόμενος ἀπόντος ἐκείνου ὑπὲρ οὗ τὰς μάχας ἀνεδέξατο· ἐκ
τούτου καὶ ῥῆμα ὑπερμαχῶ γενικῇ συντασσόμενον· Ὑπεξυρημένου
τὸ γένειον· ἀντὶ τοῦ μετρίως παρατετιλμένου· τοῖς δὲ παλαι-
ἔθος ἦν κοσμιότητος ἕνεκεν τὸν πώγωνα ἀφαιρεῖν τὸ τῶν
τριχῶν πλῆθος ξυρῷ· ὅθεν καὶ τὰ κουρεῖα παρ' Ἀριστοφάνει·
καὶ μὴν λόγος ἦν πολὺς ἐν τοῖς κουρείοις τῶν καθημένων· Ὑπο-
λύειν κυρίως τὸ ἐξυπολύειν ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων· σπανιάκις δὲ καὶ
ἀντὶ τοῦ ἀπολῦσαι λύειν· Ὑποχωρῶ συνήθως χρῆ καὶ βαδίζω·
τουτέστιν ὑπὸ πόδας ἄγονται σχολαίῳ ποδί· Ὑπολαμβάνω τὸ δο-
ξάζω· ὅθεν καὶ ὑπόληψις· ὑπολαμβάνω καὶ τὸ διαδέχομαι·
ὡς καὶ ὁ θεολόγος· ἔπειτα τοῦτον ἐξορίαι ὑπολαμβάνουσι· καὶ
τοῦτον δὲ τὸν λόγον λύεται, τὸ ὑπολαβὼν ὁ ἄλλος τὸν λόγον καὶ ὑπο-
δεξάμενος· Ὁ τυμβορύκτης καὶ θυρορύκτης καὶ τοιχορύκτης,
σμικρύνονται· διότι ἔχουσι τὸ υ ἐκτεταμένου θέσει· ὅσα δὲ οὐκ
ἔχουσι τὸ υ ἐκτεταμένου ἀπὸ θέσεως, μεγεθύνονται· οἷον τυμβω-
ρύχος· θυρωρύχος· καὶ τοιχωρύχος· Τὰ εἰς ΩΣ ψιλοῦ ὀνόματα
μονοσύλλαβα εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκὰ καὶ μὴ ἀπὸ συναιρέσεως
ὄντα, μακροκατάληκτά ἐστι καὶ περισπῶνται· οἷον μῶς· δρῶς·
τῶς· σῶς· ὡσαύτως καὶ μῶν· καὶ δρῶν· καὶ τῶν· καὶ σῶν· πα-
ρὰ δ' αἰτιατικὴ εἰς υ λήγουσα, τὴν ἰδίαν δ' ὀξεῖαν ὁμοίως τοῦ θέματος ὁμοίως χρ.

ὑποβολή
ὑπομιμνήσκω
ὑπόμαχος
ὑπεξυρημένου
ὑπολύειν
ὑποχωρεῖν
ὑπολαμβάνω
τυμβωρύκτης
τὰ

70

τὰ δὲ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν καὶ ἐπὶ τέλος ἔχοντα τοῦ τόνου, μετὰ τὸ
(συναιρέσεως οὐ τὰ ὀξύνεται)· οἷον ἰχθύς· ὀφρύς· παλαμίς· ἀπὸ δὲ
συναιρέσεως περισπῶνται· τοὺς ἰχθῦς καὶ τὰς ὀφρῦς· ἐπὶ δὲ τῆς
γενικῆς καὶ τῶν ἄλλων πτώσεων, βραχύνονται· οἷον, ἰχθύος·
ὀφρύος: ὑστερῶ τὸ ἐλλείπομαι· ὑστερίζω δὲ τὸ ὕστερος ἔρχομαι.
ὑστερῶ· ὑστερήσω· ὑστερίζω· ἐστέρησα δέ: ὑφάντης ὁ ἐργαζόμενος.
ὑφαντικὴ δὲ ἡ τέχνη· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ὑφαίνω· ταλασία δὲ
τὰ ἔρια· ἐκ τοῦ τλῶ τὸ καρτερῶ: ὕφαλον τὸ κρυπτόμενον ὑπὸ
τῆς θαλάσσης· ἔφαλον δὲ τὸ ἐπάνω τῆς θαλάσσης·· τὰ εἰς ξ,
ἢ διὰ τοῦ ὑ ψιλοῦ ἢ διὰ τοῦ ι, εὐμελῆ τὴν λέξιν, γράμματα μέρους ἔχουσι
τὸ δίχρονον· οὐδέποτε δὲ περὶ τῶν διπλῶν λέγεται δίχρονον
ἐκ τεταμένου πλὴν τοῦ πρᾶξις· ὅτι καὶ πρῆξις κοινῶς· φιλεῖ γὰρ τὸ
δίχρονον γενέσθαι ἀδιάφορον, ἀμέλει πολλάκις αὐξήσεως προσερχομένου.
ὡς ἐπὶ τοῦ ἵξον καὶ ἀφῖγμαι· καὶ μὴν τὸ πνίξω πνίξω, ἐπὶ μὲν
τοῦ μέλλοντος διὰ τοῦ ἐκτεταμένου· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀορίστου σαφῶς,
μαρτυρεῖ ἀληθῆ τοῦ τοιοῦτον εἶναι κανόνα· αἱ δὲ τῇ γενικῇ
φύσει· κήρυκος· φοίνικος· τοῦ τοῦ ὑπὸ σφαλοῦ φοίνικος: ὑποθήκη
καὶ παραθήκη διαφόρως· καὶ δάνειον καὶ χρῆσις· καὶ ὑποθήκη
μὲν ἐστὶ τὸ ἐνέχυρον· λέγεται δὲ καὶ ἡ συμβουλή· παραθήκη δὲ ἡ
παρακαταθήκη τὸ δοθέν τινι πρὸς τήρησιν καὶ φυλακήν· δά-
νειον δέ, τὸ λαβεῖν ἀργύριον ἐπὶ τόκῳ· ἢ καὶ ἐκ τινος καὶ
ἄνευ τόκου, ὡς δανείζων φιλάνθρωπος· χρῆσις δὲ ἡ καὶ χρῆσις,
τὸ συζητῆσαι παρά τινος πρὸς βραχὺ ἱμάτιον· ἢ καὶ ἐνδύματα,
ἀφιχθῆναι πρὸς γαμήλιον τυχόν· ἢ εἰς ἄλλην ἐπὶ κοινοῦ· ἢ ζητῆσαι
ἵππον· ἢ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτο τερπνόν: ἀρχὴ τοῦ φ
φάσματα λέγονται τὰ ἐν ὕπνῳ φαινόμενα, καὶ ὅσα φαντάζονται
δαιμόνια. νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν ἐν ταῖς ἐρημίαις· ἀπὸ τοῦ ἀέρος
λαμβάνονται μορφὰς οἵας ἂν ἐθέλωσι: φαίνειν τὸ δεικνύειν.

[Margin, red: ὑστερῶ · ὑφάντης · ὕφαλον · ὑξ · ὑποθήκη · φάσματα · φαίνειν]

[Margin note: τοῦ φοίνικος ἀεὶ [illegible] φάνης· τὰ γὰρ [illegible] ὁμοίως, [illegible] γενικῇ [illegible] τῶν [illegible] ἀμέλλοντο:]

καλόν. ἴσον. ἀνήρ. ὕδωρ. ἀήρ. ἄρης.
ἄρες ἄρες βροτολοιγέ

φαίνεσθαι δὲ τὸ δείκνυσθαι καὶ τὸ δοκεῖν· καὶ τὸ μὲν (ἐκτάσει)
κατὰ τὸ παθητικόν· τὸ δὲ αὐτὸ τοῦ δοκεῖν, μετὰ ἀπαρεμφάτου:

Φάος (margin: φάος) τὸ φῶς· τὸ φᾶ βραχύ· καὶ φάρος ὄνομα τόπου· φάρος δὲ τὸ ἱμάτιον, ἐν ἴσῳ τῷ μὲν μακρόν, ἐν ὅσῳ δὲ βραχύ· ὡς τὸ καλόν· τὸ ἴσον· τὸ ἀνήρ· τὸ ὕδωρ· τὸ ἀήρ· τὸ ἄρης· ὡς δείκνυται ἐν τῷ ἄρες ἄρες βροτολοιγέ· τὸ ὑμῶν· καὶ ἔτι ἄλλα:

Φαῦλον (margin: φαῦλον) λέγεται τὸ μικρὸν καὶ ἀτελὲς καὶ οὐδαμινόν· καὶ φαῦλον τὸ κακὸν καὶ πονηρόν· ὅθεν καὶ φαῦλον λέγομεν τὸν κακόβιον καὶ πονηρὸν αὐτόν· φαῦλον τὸ ἀντιδιαστελλόμενον πρὸς τὸ σπουδαῖον· οἷον φαῦλος ὁ δεῖνα· ἢ σπουδαῖος· φαῦλος τὰ ἤθη· ἢ χρηστὸς τὰ ἤθη· φαῦλον τὸ ἄτεχνον· ὡς παρὰ σοφοκλεῖ· δείπνου φαῦλος ἐγὼ τέχνης· φλύαρον δὲ τὸ γελοῖον καὶ φλύαρον· ὅθεν καὶ φλαυρίζω τὸν δεῖνα· ἀντὶ τοῦ διαγελῶ καὶ διαπαίζω:

Φαῦ (margin: φαῦ) λέγεται τὸ ἐπαινῶ καὶ δοξάζω· φαυθεὶς δὲ τὸ φαντασθεὶς ἐν ὀνείρῳ· ὁ ζοῦ τινε) καὶ τὸ φαῦσαι:

Φαίνω (margin: φαίνω) εὐκτικῶς· ἔφαινον παρατατικῶς· φανῶ μέλλων· ἔφηνα ἀόριστος· φαίνομαι εὐκτικῶς· ἐφαινόμην παρατατικῶς· φανοῦμαι μέλλων καὶ φανήσομαι· καὶ ποιητικῶς καὶ ῥητορικῶς φανθήσομαι· πέφασμαι παρακείμενος· ἐφάνην β' ἀόριστος καὶ ἐφάνθην· καὶ τοῦ πρώτου ποιητικῶς καὶ ῥητορικῶς ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀορίστου· τὸ δὲ ἐφάνθην οὐ τῷ κανονίζεται· φαίνω τὸ δεικνύω· ὁ μέλλων φανῶ· ἀντὶ τοῦ δείξω· ὁ παρακείμενος πέφαγκα ἄγνωστος· καὶ τοῦτο παρῳδεῖρηται παρὰ λιβανίου ἐπιστολῶν καὶ πέφαγκε γεγράφηται. ὁ μέσος πέφαγκα· καὶ τρέπει τοῦ ν εἰς σ· πέφασμαι· καὶ λαμβάνεται εἰς μόνην παθητικὴν σημασίαν ἀντὶ τοῦ ἐδείχθην:

Τὸ φῆ, (margin: φη) ἐν παραλήγοντος αὐτὴν αὐτὴν ἔχει ὁ παρακείμενος τῷ μέλλοντι ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἰαλικῶς φαύσω προσφέρει). καὶ παραλήγει τῷ ἀνάμαλερῶ, ὅ δὲ καὶ περὶ τὴν ἀπὸ (συνθέσεως ἐκτάσιν οὐκ ἔχει, ἐξ ἀνάγκης εἰς τὴν φύσιν ἐκτάσθη μῆκος ἐπέ.

ἵνα μὴ βραχύτερος ᾖ τοῦ μέλλοντος· ὡς παρὰ τὸ ἐστὶ καὶ τύψω τέτυφα·
καὶ ἄλλα· καὶ γέγονε πέφαγκα διὰ τοῦ μακροῦ φαίνεται καὶ τὸ α εἰς

φαύω η ἐτράπη διὰ τὸ ἀφωνότερον, καὶ γέγονε πέφηνα: Φαύω καὶ αὐτὸ τὸ
ἐπιφῶ· ἐμφήνη δὲ αὐτὸ τοῦ δεῖξαι· ἐμφαίνω δὲ τὸ δεικνύω: Φαρ-

φαρμακός μακὸς ὁ μάγος· φαρμακὸς δὲ ὁ τὸ δηλητήριον διδούς: Φέρω τὸ

φέρω βαστάζω· τὸ ὑπομένω· τὸ κομίζω· καὶ τὸ φορῶ· ἐπὶ δὲ παθητικῆς
σημασίας τὸ λαμβάνω· φέρω οἴσω· ὁ μέλλων οἴσω· ὁ παρακείμενος ἐνήνοχα·

φαντάζεσθαι ὁ ἀόριστος ἤνεγκα: Τὸ φαντάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀνατυποῦσθαι λέγεται
καὶ ἀναπλάττειν· καὶ ἐπὶ τῶν ἐνυπνιαζομένων· ἔστι δὲ καὶ ἀνα-
τυποῦσθαι μέν, τὸ φαντάζεσθαι τινὰ ἃ τεθέαται ὁραθέντα· ἀναπλάττειν

φεύγει δέ, τὸ φαντάζεσθαι ἃ μηδέποτε εἶδε: Φεύγει τις διωκόμενος
ὑπό τινος· καὶ φεύγει φυγαδευόμενος καὶ ἐξοριζόμενος· καὶ
φεύγει κατηγορούμενος· ἐκφεύγει δὲ αὐτὸ τοῦ διολισθαίνει·
διαφεύγει δέ, ὅταν κρατηθεὶς διολισθήσῃ· ἢ ὅταν παρὰ [illegible] μέλλῃ

φεύγω τις διωκόμενος· ὑπεκφεύγει δὲ αὐτὸ τοῦ ὑπεξελθεῖν [illegible]: Φεύγω
ἀλήτης· ὅπερ σημαίνει τὸ ἐκκλίνειν καὶ τὸ κατηγορεῖσθαι· οἷον
ἂν τίκτηται τὸ διώκω ἀρτίως· ἀμφότερα σημαίνουσι, τό τε μεθέπεσθαι,
καὶ τὸ κατηγορεῖν· μηδὲ τις ἀπολύσῃ καὶ τὸ κατηγορούμενον ἀπο-
λυθῆναι τῆς αἰτίας· μηδὲ τις κατὰ δέ, τὸ ἐπὶ σεῖσεις τινα προσ-
δραμεῖν· μηδὲ δὲ τις διὰ, τὸ διὰ μέσων πολεμίων ἐκφυγεῖν· καὶ
μηδ᾽ ἄλλης προθέσεως ἄλλοτι· φεύγω τοίνυν ἀλήτης· καὶ ὁ ἐπ[illegible]
ἔφυγον· ὁ μέλλων φεύξω ἀλήτης· ἀντὶ τοῦ φεύξομαι· ὁ
παρακείμενος πέφευγα ἀλήτης· ὁ μέσος πέφευγα ἀλήτης· ὁ β᾽ [illegible] ἔφυγ[ον]:

φεῦ Φεῦ θαυμαστικὸν καὶ σχετλιαστικόν· ἤτοι θρηνητικοῦ καὶ θαυμα-

φέρω στικόν: Φέρω καὶ οἴω φέρω τὸ βαστάζω· ἔχουσι καὶ ἀναφορὰν τὸ
κοινωνεῖν ἀλεγόμενον ἀλεξιμήδειον, ἀπὸ τοῦ ἀφεῖσθαι· ὡς παρ᾽
Ἀριστοφάνει· εἰ μὴ καθαιρήσεις τὰς ἀναφορὰς· ἀπὸ τούτου δὲ
[illegible] ἀναφορὰς ὕπνος ὁ διεγέρσακτος· ἀπὸ δὲ τοῦ φέρω, καὶ δὲ

φορος ζυγὸς ὁ ἐλαφρός· ὡς ἐναντίον δυσφόρος ὁ βαρύς· καὶ δυσ-
φορῶ ῥῆμα τὸ λυποῦμαι καὶ βαρύνομαι· καὶ οἷον ἐπιδίζομαι·
φθείρει μέν τις βιβλίον· ἐκφθείρεται δὲ ἐπί τινα παραξεῖν· καὶ φθεί-
ρει τις νεκροὺς ψῆφον· ἐκφθείρεται δὲ ὁ τοῦ βίου τὸ σῶμα φθειρόμενος·
προσφθείρει τις τινὶ δῶρα· προσφθείρεται δέ τις τινὶ παραλόγως· ἐκ τοῦ ἐ-
ναντίου· ὃ δηλοῖ καὶ σημαίνει διάθεσιν· διαφθείρει μὲν ἥλιος σελήνην·
διαφθείρεται δέ τις πρὸς ἀδελφὸν περὶ πατρῴου κλήρου· φθάνω
τὸ προλαμβάνω· καὶ τὸ καταλαμβάνω· καθὸ σημαινόμενον λέγε(ται)
τὸ οὐκ ἂν φθαίησαν εἰς τὸ δικαστήριον· ἤγουν οὐκ ἂν ἀπὸ κοίνης
ἢ καὶ οὐ καταλαμβάνουσι τοὺς ἐλαύνοντας· τουτέστι τοσοῦτόν σε ἐλ-
ξοῦσι συντόμως, ὡς μὴ δυνηθῆναί σε καταλαμβάνειν τοὺς ἐλαύνου(σι)·
ἀπὸ μεταφορᾶς τούτου λέγεται καὶ ὑφ' ἑτέρων· οἷον οὐκ ἂν φθά-
νοιτε ἀποθνήσκοντες· ἤγουν ἂν δύναιτε παρ' οὐδὲν κοσμεῖσθαι· καὶ οὐκ
ἂν ἀφίκοιτε πρὸς τέλος τοῦ θανάτου συντομώτατα· οὕτως ὑμᾶς ἐλ-
ξουσι· δηλονότι μεθ' ὅτι ταχυτάτους· ἔστι δὲ ὅτε τὸ φθάνειν, ὅτε
μὲν πρὸς τὸ τέλος λέγεται τῆς κινήσεως, τὸ καταλαμβάνειν δη-
λοῖ· ὅτε δὲ πρός τινας ἐρίζοντες, τὸ προλαμβάνειν· ἀπὸ τούτων καὶ
κατὰ μεταφορὰν λέγεται καὶ τὸ ἀρκεῖν· φθάρειν τὸ ἀφανίζειν ἢ
τὸ βλάπτειν· καθὸ λέγεται ἐφθάρθαι τὰ δικαστήρια· ἐπίφθονον
τὸ ἔχον φθόνον· ἤγουν τὸ φθονούμενον· ἄφθονον τὸ χωρὶς φθόνου
διδόμενον ἢ γινόμενον· οἷον ἄφθονος χάρις, ἡ χωρὶς φθόνου
διδομένη· καὶ ἄφθονος πρᾶξις, ἡ χωρὶς φθόνου πραττομένη·
ἐκ δὲ τοῦ ἄφθονος πλοῦτος ὁ πολύς· καὶ ἄφθονα δωροῦμαί σοι
ἀντὶ τοῦ πολλά· ἀφθόνητος δὲ ὁ μὴ φθονούμενος· ὁ φθόγγος
καὶ τὸ φθέγμα, κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων· φθέγγομαι τὸ λέγω· ἀπο-
φθέγγομαι τὸ σεμνῶς λαλεῖν καὶ βραχέα λέγειν· ὅθεν καὶ ἀπο-
φθέγματα οἱ βραχεῖς καὶ ὀλιγοσύλλαβοι λόγοι· ὡς τὸ οἱ πλεῖστοι
κακοί· καὶ πᾶν μέτρον ἄριστον· ὁ φίλος πρός τινος ἐστὶ δ' ἦν φίλιον·

οἱ δὲ συνοικοῦντες ἐφέστιον· οἱ δὲ ἐν μιᾷ τάξει καὶ συμμορίᾳ καταλεγόμενοι, ἑταιρεῖον· οἱ δὲ ξένοι, ξένιον· οἱ δὲ ὅρκοις συμφωνίαν ποιοῦντες, ὅρκιον· οἱ δὲ δεόμενοι ἱκέσιον· οἱ δὲ ἀδελφοὶ ὁμόγνιον:

Φιλολογεῖν ἀδόκιμον· ἀλλὰ φιλοσοφεῖν· καὶ ὁ φιλολόγος καὶ ἡ φιλολογία ἐν χρήσει παρὰ Πλάτωνι.

Φιλῶ τὸ ἀγαπῶ· ὡς ἐναντίον τὸ μισῶ· καὶ φιλῶ ὁ ἐπὶ τῆς σωματικῆς ἐνδείξεως· ὅπερ οὐκ ἔχει ἐναντίον· φιλῶ παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ τὸ φιλοφρονοῦμαι καὶ δεξιοῦμαι· φιλεῖν μὲν τὸ ἁπλῶς φιλεῖν· ἐρᾶν δὲ τὸ διαπύρως φιλεῖν· ποθεῖν δὲ τὸ τοῦ πρότερον παρόντος, νῦν δὲ ἀπόντος εἰς ἐπιθυμίαν ἔρχεσθαι:

Φίλος ἀεὶ βραχύ· παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς ἐνίοτε καὶ μακρόν:

Φλοῖσβος ποιητικὴ λέξις ἐστί· πεποίηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἤχου ὃν ποιοῦσι τὰ κύματα ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν προσαρρηγνύμενα καὶ ὑποστρέφοντα:

Φορὰ δὲ ἡ κίνησις· καὶ φορὰ ἡ δὲ φορεία· οἷον φορὰ σίτου· καὶ φορὰ ῥητόρων· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ φέρειν· ὃ ποιητικῶς λέγεται φορεῖν· ὁ μέντοι τῆς ἐν προθέσεως σὺν λέγεται· ὄνομα δὲ ἀπὸ τούτου ὁ ἐμφορής· μετὰ δὲ τῆς εἰς λέγεται εἰσφέρειν· καὶ δηλοῖ τὸ μὲν ἔρανον καὶ νόμους εἰσδιδόναι· μετὰ δὲ τῆς ἐκ, ἐκφέρειν· ὃ λαμβάνεται ἐπὶ τοῦ ἐκφορ[ᾶς] λόγου· καὶ ἐπὶ τῆς ἔξω τοῦ προτεθέντος φορᾶς· καὶ ἐπὶ νεκροῦ· μετὰ δὲ τῆς σύν, συμφέρειν· ἀφ' οὗ τὸ σύμφορον· ὅ τε ὅρος ἐστὶ τοῦ συμβουλευτικοῦ εἴδους τῆς ῥητορικῆς· καὶ ἡ συμφορά· μετὰ δὲ τῆς πρός, προσφέρειν τὸ δῶρα τινὶ φέρειν· οἷον προσφέρω [illegible]· μετὰ δὲ τῆς περί, περιφέρειν τὸ ὑβρίζειν καὶ τὸ περιτείνειν· μετὰ δὲ τῆς ἀνά, ἀναφέρειν τὸ εἰς μείζον προ[illegible] καὶ ἀναφέρειν τὸν λόγον· καὶ μετὰ τῆς κατά, καταφέρειν· ἀφ' οὗ καταφορὰ ἡ κατηγορία· μετὰ δὲ τῆς διά, διαφέρειν τὸ διαφορὰν ἔχειν· καὶ συντάσσεται ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικήν· καὶ τὸ ὑπομένειν· ὁ μέντοι τῆς σὺν λέ[γεται].

καὶ δηλοῖ τὸ μηδὲ τινὸς ὑπομένειν· καὶ τὸ ἐπιτηδείως ἔχειν καὶ φιλικῶς πρός τινα· οἷον ὁ σπουδαῖος ὀφείλει προνοεῖσθαι καὶ ἑαυτοῦ, καὶ τῶν διαφερόντων αὐτῷ· ἀπὸ τούτου διαφορὰ καὶ διάφορος, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐχθρῶς διακεῖσθαι πρός τινα· καὶ αὐτὸ τοῦ διαφορὰν ἔχειν· καὶ μετὰ τῆς μετὰ, μεταφέρειν· καὶ μεταφορὰ, τὸ μετατιθέναι ἐφ' ἑτέρου τὴν ἁρμόζουσαν λέξιν ἐφ' ἑτέρου. καὶ μετὰ τῆς παρὰ παραφέρειν· καὶ παράφορος ὁ παραπαίων. καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς, αὐτοφέρεσθαι τὸ ἐναντιοῦσθαι· ὃ ποιητικῶς λέγεται αὐτοφερίζειν· καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ, ἐπιφέρειν καὶ ἐπιφορά· καὶ ἐπίφορος σημαίνει τὸ ἐπιτήδειον καὶ ἁρμόζον τοῖς πλείοσι· καὶ μετὰ τῆς περὶ, περιφέρειν· καὶ περιφορὰ ἡ ἐπὶ τῆς κύκλῳ φορᾶς· καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ, ἀποπαθητικῶς ἀποφέρεσθαι. τὸ ἀπολαβοῦσαι ἆθλον. ἤ τι τοιοῦτον ἀπιέναι· καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ, ὑποφέρειν τὸ ὑπομένειν· ἀπὸ τοῦ φέρειν, φέρτατος ὁ κράτιστος ποιητικῶς· ὁ μᾶλλον δηλαδὴ φέρειν δυνάμενος τὰ προσπίπτοντα· καὶ φέριστος ὑπερθετικόν· καὶ ἰσοφαρίζειν καὶ ἰσοφορεῖν ποιητικῶς:

[φ]όρος δὲ ὕμνος, ὁ τοῖς πλείοσι δεξιός· καὶ φορὸς ἢ τοῦ κ(αι)ροῦ ἤτοι καρπῶν· φορὸς καὶ ἐπὶ καρπῶν ἄλλων· καὶ παμφόρος ἐπὶ τῶν παντοίους καρποὺς φερουσῶν:

[φ]οινικέσσειν. φοινικόεις καὶ φοινικόεσσα: οἱ τὸ σῶμα ἔχοντες πορφυροῦσθαι· καὶ φοινίσσεις εἰς τὸ χλωροῦ. καὶ φοινίσσεσθαι τὸ μαίνεσθαι:

[φ]όβος ἐστὶν ἐλπὶς κακῶν· ἐλπὶς δὲ, προσδοκία ἀγαθῶν· προσδοκία δὲ ἐπ' ἀμφοτέρων· συνίστανται δὲ ταῦτα τελείως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶλλον τι πρότερον:

[φ]οβερὸς σημαίνει καὶ ἐνέργειαν καὶ πάθος· οἷον, φοβερὸς ὁ φόβον ἐμποιῶν· ἀλλὰ καὶ ὁ φοβούμενος· τοῦτο δὲ σπανιάκις. ἢ ἀπὸ τῶν φασμάτων ἢ φοβερὸς ἤτοι φοβούμενος:

[φ]οινίκη ἡ στολή· ἢ φοινικόστροφος· ἢ φοινικοτόμου κόρυμβον·

καὶ φοινικοῦν χρῶμα τὸ κόκκινον· καὶ φοινίσσω τὸ κοκκινῶσαι:

φράζω Φράζω τὸ λέγω· ὁ μέλλων φράσω· φράζομαι δὲ παθητικῶς, τὸ
νοῶ ποιητικοῦ· καὶ φράττομαι τὸ εὐόπλους ἐμαυτὸν ἀσφαλίζω·
ὅθεν καὶ κατάφρακτον στρατιώτην λέγομεν, τὸν πανταχόθεν
ὅπλοις ὠχυρωμένον· φράττω δὲ ἄμπελον ἢ τοιοῦτό τι· ἐν
φράκτῃ περιτίθημι· ἀφ' οὗ καὶ ἐμφράττεσθαι, ὅταν πλεῖστοι χυμοὶ
τοῖς ἀγγείοις στενῶνται καὶ παχεῖς ὦσι μὴ ἐνεργῶς διεῶσθαι
φροντιστήρια διαφορηθῆναι: Φροντιστήρια τὰ διδασκαλεῖα τῶν φιλοσόφων
λέγουσι τὸ δὲ νῦν οὕτω καὶ τὰ παρ' ἡμῖν μοναστήρια· δικαστήρια
ἔνθα δικάζουσιν οἱ κριταί· κολαστήρια καὶ βασανιστήρια τὰ
ὄργανα δι' ὧν κολάζουσι τινάς· καὶ ἀπὸ τούτων αἱ κολάσεις·
ἀνακαλυπτήρια δὲ τὰ διδόμενα δῶρα ταῖς νύμφαις, ὅτ(αν)
τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτωνται, ὥστε ὀραθῆναι τοῖς ἀνδράσιν·
ἤγουν τὰ κοινῶς θεώρετρα· θεωπτήρια δὲ ποιητικῶς, τὰ διδό-
μενα τοῖς τροφοῖς χάριν τῆς ἀνατροφῆς· ἤγουν τὰ τροφεῖα:
φροῦδος Φροῦδος λέγεται ὁ ἀφανής· γίνεται δὲ ἀπὸ τῆς προθέσεως πρὸ
τοῦ ὁδός· οἷον εἰ ὁ πρὸ ὁδοῦ· ὥσπερ φρουρὸς ἀπὸ τοῦ προορᾶν:
φρονῶ Τὸ φρονῶ, αἰτιατικῇ συντάσσεται· καὶ τὸ δὲ φρονῶ ἐπειδὰν
λελυμένον ἐστί· τὸ δὲ ἀφρονῶ, δοτικῇ· ἐνίοτε καὶ αἰτιατικῇ·
φρυγία Φρυγία· καὶ ὁ ἀπ' ἐκείνης φρύξ· θρᾴκη· καὶ ὁ ἀπ' ἐκείνης θρᾷξ·
καὶ ὁ ἀπὸ τῆς κιλικίας κίλιξ· καὶ ὁ ἀπὸ τῆς κρήτης κρής· καὶ ὁ ἀπὸ τῆς
φρούριον λιβύης λίβυς· καὶ ὁ ἀπὸ τῆς μαγνησίας μάγνης: Φρούριον λέγεται
τὸ πολίχνιον· ὃ καὶ πολίχνη θηλυκῶς καὶ ἔρυμα λέγεται:
φρίξ Φρὶξ τὸ ἐπανεστηκὸς τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς θαλάσσης ἐπιπολῆς·
ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν καὶ ἐπὶ σώματος· οἷον φρίξασα λοφιήν·
καὶ ἔφριξε μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι· καὶ ἀσπίσι περιφρίσσω-
λόφον· οἷον ἀνακυματίζονται τῇ πυκνότητι καὶ κινήσει τῶν ἀ-
φρέττει σπίδων καὶ ὀρθιάζουσι· Φ ειττειο χρίεσθαι τῆς θεσ... φρέττει

καὶ τὸ λήκιον τοῖς ἀγάλμασι· φυτλεῖ καὶ ὁ ἔσχατος τοῖς ἕδρασι· καὶ
ἡ θάλασσα τοῖς κύμασι· φυτλεῖ καὶ ὁ φοβηθείς, ἐπειδὰν αἱ τρίχες
αὐτοῦ ὀρθαὶ γένωνται· φυτλεῖ καὶ τὶς ὑποκλιβανοῦ ἄρτον· ἢ τὶς εὔτονου
ψίλουται: φυσᾶν τὸ σφοδρῶς πέμπειν πνεῦμα ἐκ τοῦ στόματος·
ἀφ᾽ οὗ καὶ φυσώδη ὀστάρια τὰ ἐμπνευματούμενα πνεύματι· φυσᾶν
ἀπὸ τούτου καὶ τὸ ἐπαίρεσθαι καὶ ὀγκοῦσθαι: φυλάττω τὸ τηρῶ·
φυλάττομαι δὲ παθητικῶς τὸ ἀκριβῶς· καὶ φύλακες οἱ εἰς τὸ
φυλάττειν τεταγμένοι· καὶ φυλακὴ τὸ πλῆθος τῶν φυλάκων·
ὡς συγγένεια τὸ πλῆθος τῶν συγγενῶν· φυλακὴ καὶ ἡ ἐνέργεια
τῶν φυλασσόντων· θουκυδίδης· αὐτῶν δὲ ὀλίγων νεωτέρων δὲ
τῶν ἀρχαιοτάτων ἀρκέσειν τὴν φυλακήν· συντάσσεται δὲ τὸ
φυλάσσω ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν· οἷον, φυλάττω σοι τὴν
οἰκίαν· καὶ τὸ παθητικὸν δὲ φυλάττεται ὁ οἶκος ὑπ᾽ ἐμοῦ:
Τὸ φυτεύειν, ἐπὶ φυτῶν λέγεται· ἤγουν τὸ τὴν ῥίζαν αὐτῶν κατα-
βάλλειν· ἀπὸ τούτου ποιητικῶς καὶ ἐπὶ υἱῶν· ὡς παρ᾽ εὐριπίδῃ·
οὗτος φυτεύει πέλοπας· καὶ ἁπλῶς ἐπὶ τῶν καταβαλλόντων
ἀρχὰς ἐν πράγμασιν· λέγεται καὶ φιτύειν ἀπὸ τοῦ σπείρειν ἐπὶ τέκνων·
καὶ παράγεται ἀπὸ τοῦ φιτὺ ὃ πῦρ· ὡς καὶ παρὰ σοφοκλεῖ· ἐφ᾽
ἣ λαβὼν ἀνδρὸς φιτύσας πῦρ· ἔστι δὲ δῆλον ὅτι ἐνταῦθα τὸ φιτ-
γεγ. ἀπὸ τοῦ τὸ φίτυμα φρουρὸν εἶναι: Διαφέρει φύσις οὐσίας· οὐ-
σία μὲν γάρ ἐστιν ὕπαρξις· φύσις δὲ ἐκεῖνο ὅσα τινὶ ἰδιώματα· οἱ
φύσις τῆς γῆς τὸ ἀναβλαστάνειν βοτάνας· καὶ φύσις τοῦ πυρὸς
τὸ θερμαίνειν· ἀφ᾽ οὗ καὶ διαφυής ὁ δὲ ἔχων φύσεως· καὶ διαφυΐα
ὑπὸ τούτου· εἰκότως οὖν ἡ διαφυΐα καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται καὶ
φυτῶν· καὶ γῆς· καὶ τῶν τοιούτων· λέγεται φύσις καὶ ἡ ποιότης·
οἷον ὁ ῥήτωρ δὲ παρακινηθεὶς πρὸς βελτίω λέγεται φύσεως οὐμενοῦν· ἤγουν
ποιότητος· φύσις καὶ ἡ διαφυΐα· ἤγουν τὸ κάλλος· ὡς λόγος τὸ
λόγου· ὡς τὸ ὦ φύσις εἶναι ὁ ὁσίως μέγα κακοῦ· φύσις καὶ τὸ

γένος· ἀπὸ τοῦ φύειν· οὐ μανθάνων ὃς εἶ φύσιν: [Φ]ύω ὃ σημαίνει τὸ γεννῶ· ὁ μέλλων φύσω· ὁ παρακείμενος πέφυκα καὶ σημαίνει τὸ ἐγεννήθην ἔτι δὲ καὶ τὸ φύσιν ἔχω καὶ τὸ ὑπάρχω· ἡ μετοχὴ πεφυκώς· ὁ πρῶτος ἀόριστος ἔφυσα ἄλλον· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔφυν ἀντὶ τοῦ ἐγεννήθην· ὁ δὲ ... ἀντὶ τοῦ ἐγέννησα ὡς πρὸ ὁ πρῶτος ἀόριστος· ἔτι δὲ τὸ φῦ φύσει μακρὸν ἀεὶ καὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ τοῦ παρακειμένου· καίτοι τὰ διὰ τοῦ υ ῥήματα πάντα ἐπὶ τοῦ μέλλοντος πλὴν τοῦ θύω καὶ κλύω καὶ ῥύω συστέλλειν τινὸς λέγοντος, εἰ μή πως καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ φύημι· ἡ δὲ δευτέρα τῶν εἰς μι διχρόνων ἀεὶ ἐκτεταμένως παραλήγεται: [Φ]ῦλον μὲν τὸ γένος· φύλλον δέ· [Φ]υκία τὰ πλατέα καὶ ἁπαλὰ τὰ ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν κείμενα· βρύα δὲ βοτάνια τινὰ ἐν τοῖς πετρώδεσι τόποις τῆς θαλάττης φυόμενα: [Φ]ωνῶ τὸ καλῶ, Ἀττικόν· φωνῶ δὲ τὸ διαλέγομαι, κοινόν· [Φ]ωλεῶ τὸ ὑπνοῦν ὡς μηδὲ μὴ δοχῆς· οἷον, ἐφώλευεν ἄθλιον ... δύσδαιμονος· ἐκ λύπων:

[Χ]αρίζομαι τὸ δωροῦμαι καὶ τὸ χάριν ποιῶ, δοτικῇ ἀμφότερα· καὶ χάρις τὸ δῶρον· καὶ πᾶν ὃ ἄν τις ἀρέσκοιτο καὶ θέλγοιτο· καὶ χάριτες αἱ ἐπὶ τούτων· τρεῖς δὲ αὗταί εἰσι: [Χ]αροπὸν τὸ ἔχον χαράν· χάριεν τὸ ἔχον χάριν· ὃ καὶ ἐπὶ χάρις λέγεται· παροξύνεται δὲ τὸ χάριεν διότι ἐστὶ τὸ εν βραχὺ καὶ οὐ δύναται κατέχειν τὸν τόνον· ὡς τὸ τιμῆεν, ... καὶ κατὰ χάριεν· ὡσαύτως σφαλερὸν τὸ ἐπισφαλές· καὶ τὸ δειμηρὸν καὶ ἐπιδείμον· καὶ τὸ βλαβερὸν καὶ ἐπιβλαβές· φθονερὸν δὲ καὶ ἐπίφθονον, οὐ ταὐτόν· λέγεται γὰρ τὸ φθονερόν, ἐπὶ τῶν χρωμένων τῷ φθόνῳ· τὸ δὲ ἐπίφθονον, ἐπὶ τῶν φθονουμένων· καὶ φοβερὸν ὁμοίως τὸ φόβον ἐμποιοῦν· ἐπίφοβον δὲ τὸ φοβούμενον· [Χ]αρίζομαι· χαριοῦμαι· ἐχαρισάμην· καὶ κεχάρισμαι: [Χ]άλκεος καὶ χρύσεος ἐκτεταμένος ἀρχαῖος· χαλκοῦς δὲ καὶ χρυσοῦς, ...

÷ καὶ βάλλαι λέχουσιν ἀρσενικὰ κατ' ὀξεῖαν καὶ ὅλως πάντων τῶν ἄλλων περισπωμένων· οἷον ἡ χρυσῆ· καὶ χαλκῆ:

ἄλλος ἐκ χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ κατεσκευασμένου· αὐτὰ θηλυκὰ περισπῶνται· οἷον ἡ χαλκῆ καὶ ἡ χρυσῆ· ÷ καὶ αἱ χρυσαῖ καὶ αἱ χαλκαῖ: Χάος ἐστὶν ὁ διακεχυμένος ἀήρ. Χαίρω ἀεὶ ἐπὶ τοῦ εὐφραίνεσθαι τίθεται· τὸ παθητικὸν οὐκ ἐκτεινόμενον· συντάσσεται δὲ μετὰ γενικῆς ὡς τὸ χαίρω γραφῶν· χαίρω τῶν ὑμνῳδῶν· καὶ πρὸς δοτικήν· οἷον, χαίρω τῇ σῇ θέᾳ· χαίρω τῇ σῇ εὐεργεσίᾳ· ὅπερ φαμὲν δι' αἰτιατικῆς ὡς ἀποδέχομαι· λέγεται δὲ καὶ ἀμετάβατον· ὥστε τοῦ ταῦτα λέγοντος, χαίρω ἀντὶ τοῦ χαρὰν ἔχω: Χερμάς λίθος οὗ ἡ χεὶρ δύναται χωρῆσαι: Τὸ χεῖσθαι καὶ τὸ ῥεῖν, κυρίως ἐπὶ ὕδατος λέγεται· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς ἀσφάλτου καὶ λεβοῦ· ὅθεν ὑαθης λέγεται ἀσφαλὴ καὶ περιρρέουσα: Χειρίδωτος χιτών, ὁ χειρίδας ἔχων· τὰ λεγόμενα κοινῶς μανίκια: Ἐγχειρίζω τὸ εἰς χεῖρας τινὸς τίθημι τόδε· ἐγχειρῶ δὲ τῷ δὲ τῷ πράγματι· ἤγουν ἐπ' αὐτῷ τὰς χεῖρας ἐπιβάλλω· ἐγχείρητα τὰ δι' ὅλως κρατούμενα· διαχειρίζω τὰ πράγματα· τουτέστι διὰ χειρὸς ἔχω καὶ οἰκονομῶ· παθητικῶς δὲ διαχειρίζομαι λέγεται τὸ φονεύω· μεταχειρίζομαι περὶ αὐτὰ τὰ οἰκονομῶ· χειρόω χειρῶ ἀχρηστον· χειροῦμαι δὲ τὸ κρατῶ· ὅθεν καὶ τὸ, ἐχειρώσατο τὸν ἐχθρόν· ἐκ τούτου δὲ χείρωτον καὶ δυσχείρωτον: Περιχαλῶν τὸ γεγεμισμένον· ἐπιχαλᾶν δὲ τὸ διαίνειν: Ψαὴ τοῦ ὄφεως κατὰ συνήθειαν οὐχ ἡ ἁπλῶς φολίς: Χιτωνίσκος καὶ χιτωνάριον τοῦ ἀνδρός· χιτώνιον δὲ τὸ τῆς γυναικός: Χλιδῶ· χλιδῶ τὸ βλακεύομαι· καὶ χλιδὴ ἡ βλακεία· καὶ χλιαίνω καὶ χλιαρὸν ὕδωρ τὸ μήτε πάνυ θερμόν, μήτε λίαν ψυχρόν, διὰ τοῦ ι. χλῆδος δὲ ἀρσενικῶς ὁ σωρὸς τῶν ἀποκαθαρμάτων· καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ· καὶ μάλιστα ἡ τῶν χειμάρρων ἔκχυσις, ὃ καὶ βάραθρος λέγεται, διὰ τοῦ η: Χλούνης καὶ μονιὸς καὶ χαυλιόδους, ὁ ἄγριος λέγεται σῦς· τοῦ, ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ χλόῃ νέμεσθαι:

τὸ δὲ, ἀπὸ τοῦ μένος πορθέεσθαι· τὸ δὲ, ἀπὸ τοῦ κεχαλκῶσθαι τοὺς
ὀδόντας· καὶ κατ' ἀπρὸς δὲ τὸ αὐτὸ λέγεται: Χλοάζει τὸ λήιον ἤτοι
ἀνθεῖ· καὶ χλωρόν· χλωρότερον δὲ, κάλλιον: Χοῦς ἡ λεπτὴ κόνις
ὅθεν ὁ ὕπορτος· ὁ καὶ κονίσαλος λέγεται: Χοῖρος καὶ σῦς, ἐπὶ παντὸς
χοίρου λέγεται: Χολάδες τὰ ἔντερα· χόλικες δὲ τῶν βοῶν αἱ
κοιλίαι· Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις· ἢ βοιδαρίων τις ἀπέκτεινε
χολίκων ἐπιθυμῶν: Χρήσιμον τὸ ἐπιτήδειον εἰς χρείαν· ἤγουν
τὸ συντελοῦν εἰς τι: Χρησμὸς ἡ ἐκ θεῶν μαντεία· χρησμολόγος
ὁ τὰ λόγια τῶν χρησμῶν ἑρμηνεύων· χρηστήριον δὲ τὸ ἐκ θεῶν
μαντεῖον· μαντεῖαι δὲ καὶ μαντεύματα, τὰ ἀπὸ μαντέων λόγων: Τῶν
χρηστῶν εἶναί που ὁ φαῦλος· ἔστι δὲ χρηστὸς, οὐχ ὁ μέλλων ὠφελεῖν
ἢ ἐμποιεῖ· φαῦλος δὲ, οὐχ ὁ βίος ἄτακτος καὶ ἀκόλαστος· ὡς καὶ ἄλλῃ
βλάπτεσθαι ἀπὸ τῆς αὐτοῦ ὁμιλίας· τῶν ἀγαθῶν δὲ εὐκτικὸν ὁ καλὸς
τῶν καλῶν δὲ ὁ αἰσχρός· ἤγουν ὁ δυσειδής: Χρεῶ χρεωστεῖν ἐστὶ, τὸ
δανείζω καὶ τὸ μαντεύομαι· ἔχρεον ἔχρεων παρατατικός· χρήσω μέλλων·
ἔχρησα ἀόριστος· χρέομαι χρεῶμαι ἐνεστὼς ἐπὶ χρείας· ἐχρεόμην ἐ-
χρεούμην παρατατικός· χρήσομαι μέλλων· ἐχρησάμην ἀόριστος·
κέχρημαι παρακείμενος: Χρὴ ἀντὶ τοῦ πρέπει συντάσσεται· χρὴ δὲ παρακεί-
μενον ἀντὶ τοῦ χρησμὸν δίδωσι· καὶ χρᾶ ἀπαρέμφατον· χρᾷ τρίτον ἐστί· καὶ
τροπῇ τοῦ α εἰς η, χρῆ· καὶ ὁ μὲν θεὸς χρῇ· ὁ δὲ αὐτὸς μαντεύεται·
χρέομαι δὲ τῷ πράγματι, ἀντὶ τοῦ ἀπολαύω τοῦ πράγματος· τὸ
ζήτουν οὐ χρᾶσθαι· ἀλλὰ χρῆναι· τὸ ἀπαρέμφατον οὐ χρᾶσθαι· ἀλλὰ
χρῆσθαι: Χρηματίζω τὸ ὑπάρχω· ὡς τὸ δίον ὅπου ἐχρημάτιζε·
καὶ τὸ χρηματισμὸς ὃ δίδωμι· ἤγουν θεῖος λόγος· χρηματίζομαι
δὲ παθητικῶς τὸ χρήματα συλλέγω· ἀφ' οὗ καὶ χρηματιστής:
Χρῆσται καὶ τοὺς δανειστὰς· καὶ τοὺς χρεωφειλέτας φασί: Χρῶμα
κυρίως τὸ μέσον τῆς ὕλης· οἷον, ὦχρα κιννάβαρι· χρῶμα δὲ καὶ χροιὰ
ἀλλὰ τὸ εἶδος τοῦ χρώματος: Χρώζω ἀντὶ τοῦ χρίειν ἔχω, πταίω·

i. de oraculo ut in sequenti dictione χρῶ

χρὴ ζώσοι· δεῖ· τὸ δὲ αὐτὶ τοῦ δέον εἰ ζώσοι, δοτική: χυμοὶ τὰ ἐν τοῖς ζώοις στοιχεῖα· ἤγουν τὸ αἷμα· τὸ φλέγμα· καὶ τὰ λοιπά· ἀφ' οὗ δὲ χυμὸς τεθη, ἢ εἰς καθαρσιαν χυμος ὁ μὴ ἀποβαλλόμενος· καὶ κακόχυμος τὸ ἐναντίον: χωρῶ τὸ δέχομαι· οἷον τοσοῦτον ὕδωρ τὸ ἀγγεῖον χωρεῖ· ἀφ' οὗ χώρα ἢ ἀνδρεία καὶ ἡ ἐλευθερία· καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ· ἐφ' ὧν ὅσον ἐχώρουν αἱ κεφαλαί· ὅθεν καὶ ἀχώρητον· χωρῶ καὶ τὸ ἔρχομαι· ἀφ' οὗ συγχωρῶ, ὅταν ἑκὼν ἀπολύω τι· καὶ παραχωρῶ, ὅταν ἄκων ἀπολύω· καὶ προχωρεῖ ἀντὶ τοῦ προβαίνει· καὶ ἀναχωρεῖ ἀντὶ τοῦ ἀναστρέφει· καὶ ἀποχωρεῖ ἀντὶ τοῦ ἀφίσταται· καὶ ὑποχωρῶ ἀντὶ τοῦ ὑπεξίσταμαι: χωρὶς ἀντὶ τοῦ δίχα καὶ ἀντὶ τοῦ κεχωρισμένως: χωννύω· ἔστι ἐχώννυον παρατατικός· χώσω μέλλων· ἔχωσα ἀόριστος· χωννύομαι ἐνεστὼς καὶ χώννυμαι· ἐχωννυόμην καὶ ἐχωννύμην παρατατικός· χωσθήσομαι μέλλων· ἐχώσθην ἀόριστος· κέχωσμαι παρακείμενος: ὁ χελων ὅταν μὲν μετὰ ἄρθρου τίθεται, ὄνομά ἐστι μονόκλιτον· ὥσπερ καὶ τὸ δέον μετὰ ἄρθρου λαμβανόμενον ὄνομα ἐστί· χωρὶς δὲ τοῦ ἄρθρου ἐπίρρημα· χελων τε ἐπιγενέσθαι τὸ δὲ λέγομεν· ἄμεινον δὲ λέγειν τοῦτο ὄνομα ἐπιρρηματικόν· ὡς δ' Εὐριπίδης· οὐκ ἔστι μέρος τοῦ χελων τὰ παλλακή: ἀλλ' ἰονόχαλινος· ψέλλιον δὲ τοῖς βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον: ψαύω τοῦ δεῖνος· καὶ ψαύω τόδε· ὅτι ταῖς κατὰ ἀμφοτέρως· ὁ Ξενοφῶν δὲ μόνον τόδε: ψάμμος καὶ ἄμμος· τὰ δὲ παράγωγα, ψάμμαθος καὶ ἄμμος ποιητικοῦ: ψεύδομαι τὸ δὲ παθητικῶς ἀντὶ τοῦ ψευδῶς λέγω· ὡς παρὰ τῷ θεολόγῳ· ἐψευσάμην ὁμολογεῖ τὴν ὑπόσχεσιν· καὶ τὰ ψεύδομαί σου τὸ δὲ ἤ τοι κατὰ σοῦ ψευδῶς λέγω· ἐψευσέ με τῆς ἐλπίδος ἐνεργητικῶς ἀντὶ τοῦ ψευδῆ με ἐποίησε· καὶ ἐψεύσθην τῆς ἐλπίδος: ψῆφος κυρίως ἡ ἀπόφασις καὶ κατεψηφίσθη [ὑπὸ ἐκκλησίας]

οὐ κατεψηφίσθη: ψηφίζομαι τὸ κρίνω παθητικῶς· καὶ διαψηφί-
ζομαι καὶ ἐπιψηφίζομαι τὸ ἐπικρίνω· καταψηφίζομαί σου
θάνατον· ἤγουν κατὰ σοῦ ἐπάγω τὴν ψῆφον· ὡς πρὸς ἐναντίον τὸ ἀπο-
ψηφίζομαι· ψηφίζομαι καὶ τὸ δόκιμος κρίνομαι· ἀποψηφί-
ζομαι δὲ τὸ ἀδόκιμος κρίνομαι· ψηφίζω δὲ ἐνεργητικῶς τὸ
λογαριάζω: ψιὰς παρ' Ὁμήρῳ· ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ψεκάς:
ψοφοδεὴς ὁ εὐκαταπλήξ· καὶ ὁ δειλὸς ὡς ὀνομάζεται· ὃς καὶ
ψόφου αἰσθόμενος, οὐκ ἀπαλλάττεται τοῦ φοβεῖσθαι: ψυχὴ ἡ
λογική· καὶ ἡ ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις· καὶ ἡ ἐν τοῖς φυτοῖς· ψυχὴ
καὶ ἡ ζωή· ὡς παρ' [illegible]· ἐπεὶ δὲ [illegible] πάντως
[illegible] ψυχή· ἤγουν ἡ ζωή· ψυχὴ καὶ ἡ φειδώ· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ·
ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρας· ἤγουν τῆς ἐξ ἐμῆς φειδοῦς: ψαι-
στὰ λέγεται, τὰ [illegible] κλάσματα καὶ [illegible]
αὖθις τινὰ ἐπαναστῆναι: ψάλιον ἀττικῶς· ψέλλιον δὲ κοινῶς·
καὶ ἔστι ψάλιον ὁ κρίκος τοῦ χαλινοῦ· ἢ ἁπλῶς ὁ κρίκος:

ἀρχὴ τοῦ ω̄ στοιχείου. Ὠθῶ μὲν ἐνεργητικῶς, τὸ κινῶ ὡς
λεγόμενον κοινῶς· ὠστίζονται δὲ παθητικῶς, οἱ ἐπὶ
δυσὶν ἐλθόντες, πολλοὶ ὄντες καὶ ὑπ' ἀλλήλων ὠθούμενοι: τὸ
διωθεῖται, παθητικῶς πρὸς ἀφελαστικῶς· καὶ δηλοῖ τὸ δια-
κελεύεται καὶ προσαγκωνίζεται· ὡς παρὰ πλείστοις τὸ προωθεῖται
ἤτοι παροξύνει· καὶ περισφίγγει· καὶ ὑπερβαίνει· ἀπωθεῖται, ἤτοι
ἀποπέμπει καὶ ἀποσείεται· ἐξωθεῖται, ἤτοι ἐκβάλλει· καὶ
ἐξορίζει· ὅθεν καὶ ἐξώστης ἄνεμος· συνωθεῖ ἤτοι συνελαύνει·
καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· τὸ ὠστιζόμεθα, ἀντὶ
τοῦ ἐλαυνόμεθα· προωθεῖ, ἤτοι εἰς τὸ ἔμπροσθεν κινεῖ:
Ὁ ὦ μετὰ τῆς κλητικῆς οὐ λέγεται ὁ ἐξ αὐτοῦ, ἢ καὶ ἐκ πλήρους
λόγου εὐχῆς καὶ θαύματος· οἷον, ὦ Ἡράκλεις· ὦ θαυμαστοῦ θαύματος·
οὐ μόνον δὲ τὸ ὦ ἐν τούτοις ἐμφαίνει τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸ θαῦμα,

ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν κλητικῶν· ὅτε δὲ ἐπάγεται γενική, ἐξ ἀνάγκης
ὀξύνεται· τότε δὲ πάντως καὶ σχετλιαστικόν ἐστιν, οἷον ὢ τῆς ἐμῆς
ἀθλιότητος, ἢ θαυμαστικόν· οἷον ὢ τοῦ ξένου μεγάλου· διὸ καὶ
τὴν γενικὴν ὡς ἔχει ἐπαγομένην: ἀλλὰ καὶ τοῦ ὡς δὲ σχεδὸν πάντα,
πλὴν τῶν παρὰ τὸ ποιόν· καὶ ὁ θεός· ὁρμῶ δὲ ὥσπερ ποταμός. ὅτι
μὴ δὲ παρὰ τὸ ὁ θεός· ἀκολουθεῖ τῇ προφορᾷ τῶν κοινῶν: ὡς δὲ
τὸ μὲν πάντα, οἷον, ἔξω· πόρρω· διὰ δὲ καὶ ἄπο· ἄπωθεν
δὲ αὐτῆς· φωνῆς δὲ ἄπωθεν ὀρνίθων κωκυμάτων: [illegible]
τῶν τεσσάρων τμημάτων τοῦ χρόνου· οἷον, ἔαρος· θέρους· καὶ
τῶν λοιπῶν· καὶ ὥρα ἡλικιωμορφίας· καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ εἴδους, ὡ-
ραῖος ὁ δὲ εὐειδής· ἀπὸ δὲ τοῦ ἐπιδόου, ὡραῖος καρπὸς ὁ ἐπιτήδειος
ἤτοι ὁ ἐπὶ τῷ ἀκμάζοντι καιρῷ: ἄωρος μὲν ὁ παρὰ τὴν ὥραν
καὶ νεκρός· ἔξωρος δὲ ὁ παρηβηκὼς καὶ γεγηρακώς: ὅ ὡς τὸ
μετὰ ἀπαρεμφάτου συντάσσεται· οἷον ὥστε γενέσθαι. ὅ ὡς
ἀντὶ τοῦ εἰς λαμβανόμενον, ἐπὶ ἐμψύχων λαμβάνεται: νοῦμ.
ὡς νῆσον ἐὼν καὶ ἐπεσσάμενον: ὅ ὡς δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ λίαν. ἀλλ'
ἀντὶ τῶν ἐμφαντικῶν τούτους καθότι ἐστὶ μετὰ ὑποθετικοῦ· ὡς καὶ
λίαν· ὑποθετικοῦ δὲ ὑποθετικὸν δὲ ἐστιν· οὕτω καὶ μετὰ τοῦ ὅτι·
καὶ τοῦ ὄντα ὑποθετικὸν ἐστὶ πάντα. ὅ ἀπὸ τοῦ ὀφείλω καὶ ὀ-
φειλον· καὶ ἐκ βοῦ τοῦ γε ὤφελον· ὃ ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ δηλωτικὸν τοῦ
μεγάλου· τάσσεται δὲ ἀεὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου· λύγματος
μετὰ τοῦ δὲ· οἷον δὲ ὤφελον· καὶ μετὰ τοῦ ὡς· τοῦ μὴ. ἢ τοῦ
δὲ προτασσομένου τοῦ ὡς· οἷον, ὡς μὴ ὤφελον· ἢ δὲ ὤφελον·
οἷον ἐπεὶ ἀμύνω τόδε, ὡς δὲ ὤφελον γενέσθαι δηλονότι· συν-
υπακούεται δὲ ἐξ ἀνάγκης τὸ ἀπαρέμφατον· καὶ ἐπεὶ προτε-
νόμενον, ὡς μὴ ὤφελον παραγενέσθαι δηλονότι· ἀφ' οὗ ὤφελον
ἐπὶ δὲ τρίτου· καὶ ὤφελεν ἐπὶ τρίτου· λαμβάνεται δὲ αὐτὸ
ἔπρεπεν· ὄφελος μὲν ἐπίρρημα αὐτὸ τοῦ ἀγαθοῦ, δὲ αὐτοῦ ὄφελος·

77

καὶ συντάσσεται ἀεὶ μετὰ ἐλλειπτικοῦ· ἢ μετὰ παρεληλυθότος χρόνου·
λέγεται δὲ τοῦτο ἐνίοτε καὶ μετὰ τοῦ ὡς· οἷον, ὡς ὄφελον ἡ οὐρανὸν τῆ
σε, τεῖχος καθελεῖν μὲν ἀφωμένον·

Τῶν ὀνομάτων, τινὰ μὲν δηλοῖ τὸ πάθος· τινὰ δὲ, ἐνέργειαν· οἷον, ποιητὴς
καὶ ποιητός· τῶν δὲ δηλούντων πάθος, τὰ μὲν, ἔχουσι τὸ πάθος ἐνεργεία·
τὰ δὲ, δυνάμει· ἐνεργείᾳ μὲν, οἷον γνωστὸς ὁ ἐγνωσμένος· δυνάμει δὲ,

συγκριτικόν

οἷον, θνητός· βρωτός· ὁ δυνάμενος βρωθῆναι καὶ θανεῖν· Τὸ συγκριτικὸν,
οὐ δύναταί ποτε λέγεσθαι, χωρὶς ἐκείνου μεθ' οὗ συγκρίνεται· πρὸς ἓν
γὰρ ἀναφορά· ὃ ἐστὶν ἄδηλον ὅπου ἐστὶν, ἀλλὰ προσλαμβάνεται τῷ λόγῳ·
ὅθεν δὲ εὑρίσκεται κυρίως συγκριτικὰ μόνα, μὴ παραλαμβανομένου
τινὸς εἰς σύγκρισιν· οἷον, τὸ κρεῖττον· οὐδὲ γὰρ εἶπον ὅτι τινός ἐστι κρεῖττον·
ἀλλὰ πάντων· τὸ δὲ ὑπερθετικὸν, λέγεται χωρὶς ἐκείνων μεθ' ὧν ἐξετάζει τὴν
ὑπέρθεσιν· ἐπεὶ ἡ ἀναφορὰ πρὸς ἕν· ἀλλὰ πρὸς πάντα· οἷον καλλίστος·

ῥῆμα

καὶ ῥῆμα οὐδέποτε λέγεται, χωρὶς ὀνόματος δηλουμένου ἐννοίαις, ἀλλ' ἢ ἐ
ξ ἔργου εὑρίσκεται ἡ· οἷον, ἀστράπτει· βροντᾷ· προκαταλαμβανομένου
γὰρ ἐστὶν ὁ λογισμὸς, τίς ἐστιν ὁ ἀστράπτων, καὶ οὐ ζητεῖ τοῦτον· καὶ πάλιν
τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου, οὐ δύναται ἀπαρτίζειν λόγον, χωρὶς ῥήματος·
οἷον, ὁ Σωκράτης ἐρχόμενος ἐνταῦθα, παρεγένετο· χωρὶς ἂν μὴ ῥῆμα
ᾖ, δυνάμενον νοεῖσθαι ἔξωθεν· οἷον, ὁ Θεόδωρος ἦλθε σὺν ἡμῖν· νοεῖται γὰρ
ἔξωθεν τὸ ἐστί· καὶ τὸ, ὡς ὀφθαλμὸς παιδὸς κς· νοεῖται γὰρ ἐκεῖ τοῦ,
τὸ ἀφορισμόν: Σημειωτέον ὅτι τὰ συγκριτικὰ καὶ τὰ ὑπερθετικὰ,
συντάσσονται γενικῇ· καὶ οὐ λαμβάνονται ἔξωθεν προθέσεις· ὅτε
δὲ λαμβάνεται ἐπιμέσως οὐδὲ τάξις, καὶ τὰ ἁπλᾶ, πρὸς γενικὴν συν
τάσσονται· λαμβανομένης ἔξωθεν τῆς ἀπὸ προθέσεως· οἷον,
εἷς τῶν ἐχθρῶν· ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν· πολλάκις δὲ νοεῖται
τὸ εἷς ἡ τολμῶ καὶ ἡ πρόθεσις, ἔξωθεν· οἷον, τῶν καλῶν ἐστὶ δὲ
δίκαιον· ἀντὶ τοῦ εἷς ἀπὸ τῶν καλῶν: Τὰ δ' ἀττικῶς ἐστι, τὸ μετὰ
ἁπλοῦ ὀνόματος καὶ συγκριτικοῦ ἐπιρρήματος, ἀναπληρωθεὶς

κριτικὸν ὄνομα· οἷον ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν σοφώτερος τοῦ δεῖνος, εἴποις
μᾶλλον σοφὸς τοῦ δεῖνος· καὶ πάλιν μετὰ ἁπλοῦ ὀνόματος καὶ
ὑπερθετικοῦ ἐπιρρήματος, δηλοῖ ὑπερθετικὸν ὄνομα· οἷον ἀντὶ
τοῦ εἰπεῖν σοφώτατος πάντων, εἴποις, μάλιστα πάντων σοφός.
Πολλάκις ἀντὶ προσηγορικοῦ ὀνόματος θηλυκοῦ μονογενοῦς, τί-
θεται οὐδέτερον· οἷον, τὸ σοφὸν τοῦ δεῖνος· ἀντὶ τοῦ ἡ σοφία· τὸ
βάρβαρον· ἀντὶ τοῦ ἡ βαρβαρότης. Ἰστέον ὅτι ἐν λέξει τὸ ἐπίθετον
πρὸς τὸ ὄνομα, λέγεις παρὸ ἰωάννης· εἶτα ἐπιφέρεις ὁ καλὸς ἢ
ἄκαλος, τοῦτον ἔχει τὸν λόγον, τὸ ἐπίρρημα πρὸς τὸ ῥῆμα· οἷον,
ἀνέγνωτος· εἶτα ἐπιφέρεις τὸ, καλῶς ἢ κακῶς. Αἱ κτητικαὶ
ἀντωνυμίαι, δύναμιν ἔχουσι γενικῶν κτητικῶν· καὶ πρωτοτύπων
καὶ γενικῶν· οἷον, ὁ ἐμὸς υἱός· καὶ ὁ ἐμοῦ υἱός· καὶ ἡ ἐμὴ πατρίς·
τὰ δὲ κτητικὰ ὀνόματα, γενικῶν κτητικῶν μόνον ἔχουσι δύναμιν·
οἷον, πλατωνικὸν βιβλίον· οὐ μὴν πλατωνικὸς υἱός· καὶ ἑκτό-
ρειος ζωστήρ· οὐ μὴν καὶ ἑκτόρειος υἱός· ἀλλ' ἢ υἱὸς τοῦ ἕκτορος,
ἢ ἑκτορείδης χωρὶς τοῦ υἱός· οἱ ποιηταὶ δέ, καὶ ἑκτόρειος υἱὸς
λέγουσι· καὶ λητῴα θυγάτηρ καὶ ἕτερα. Πολλὰ τῶν ἀρσενικῶν
ὀνομάτων ἀρσενικὰ ὄντα, χαίρουσιν οἱ ἴωνες θηλυκῶς ἐκφέρειν·
οἷον, τὴν ὄνθον· τὴν μαραθῶνα· εἰσὶ δὲ πάλιν ἕτερα ἀρσενικά·
ἃ οἱ ἀττικοὶ θηλυκῶς ἐκφέρουσιν· οἷον, ὁ λίθος· ἡ λίθος: περὶ ῥήματος
Ἰστέον ὡς οἱ ἀττικοί, ῥημάτων τινῶν ἐνεργητικῶς ἐκφερομένων
τὸν ἐνεστῶτα, οἷον, ἀκούω· ἐπαινῶ· γελῶ· θαυμάζω· γινώσκω·
καὶ ἕτερα, τὸν μέλλοντα, οὐκ ἐνεργητικῶς ἐκφέρουσιν· ἀλλὰ
μέσως· οὐ γὰρ ἀκούσω φασὶ καὶ ἐπαινέσω· ἀλλ' ἀκούσομαι· καὶ
ἐπαινέσομαι· καὶ γελάσομαι· καὶ θαυμάσομαι· καὶ γνώσομαι·
καὶ οἴσομαι· καὶ ζήσομαι· βιώσομαι· σιωπήσομαι· ἀπολαύ-
σομαι· σιγήσομαι· καταβήσομαι· φεύξομαι· χεσέσομαι·
προθυμήσομαι· καὶ ἕτερα: Ἰστέον ὅτι οἱ παλαιοὶ ποιηταὶ καὶ

οἷον τύπτουσιν

οἱ δ᾽ ἀττικοὶ, τὰ γ΄ τὰ πρόσωπα τῶν ῥημάτων. καὶ τὰ ὁριστικὰ τῶν πληθυντικῶν, διὰ τοῦ ν ἔλεγον· καὶ φωνήεντος ἐπιφερομένου καὶ συμφώνου· ἐνίοτε δὲ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου ἐξέβαλον αὐτό: ὑπακούεται πολλάκις, τισὶ ῥήμασι. ἐλλείπονται προθέσεσιν ὀφειλούσαις εἶναι· οἷον, ἴθι ἀντὶ τοῦ ἄπιθι· καὶ ἔρχου ἀντὶ τοῦ ἀπέρχου· πολλάκις δὲ, τισὶ προθέσεις, ἐλλιπεῖς προσίασι ῥήμασιν· οἷον, ἄνα ἀντὶ τοῦ ἀνάστα· καὶ πάρα ἀντὶ τοῦ πάρεστιν· τὰ ῥήματα δηλοῦντα πορείαν, μετὰ μετοχῆς μέλλοντος συντάσσονται· οἷον, πορεύομαι ποιήσων τόδε· καὶ στέλλομαι ποιήσων τόδε: ἰστέον ὅτι πάντα τὰ ῥήματα τὰ ἐνεργητικὰ ἃ καὶ δραστήρια λέγονται καὶ μεταβατικὰ, μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσονται· οἷον, τύπτω σε· καὶ τὰ ὅμοια· τὰ δὲ παθητικὰ, μετὰ δοτικῆς· ἢ μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως μετὰ γενικῆς· οἷον, τύπτομαί σοι· καὶ τύπτομαι ὑπὸ σοῦ· τὸ δὲ φλέγω καὶ φοβοῦμαι καίτοι ὄντα δραστήρια, ὅμως μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσονται· νοοῦνται δὲ ἐν τούτοις, ἡ διὰ πρόθεσις· οἷον, φλέγομαι διὰ σέ· καὶ φοβοῦμαι διὰ σέ· ὡς εἰ που οὕτως ἐκείνου, δι᾽ ὃν φλ· τὰ δὲ ἔχοντα τὴν ἔνδειαν, οὐ μᾶλλον εἰς τὸ ἐμπρόσθεν πρόσωπον ἤδη εἰς τὸ ἕτερον· οἷον, πολεμῶ σοι· παλαίω σοι· μετὰ δοτικῆς συντάσσεται· τὰ δὲ ὑποσταλτικὰ καὶ τὰ ἀποσταλτικὰ, καὶ αὐτὰ μετὰ δοτικῆς· οἷον, ἀποστέλλω σοι· ἐπιστέλλω σοι· καὶ τὰ τῆς σχέσεως, μετὰ δοτικῆς συντάσσονται· οἷον, τύπτω σοι τοῦ αὐτοῦ· καὶ ποιῶ σοι τόδε· ἀντὶ τοῦ χάριν σοῦ ποιῶ τόδε: αὗται αἱ [illegible], δύνανται λαμβάνεσθαι, ἀντὶ παρεληλυθότων χρόνων ὅταν ἔχωσι τὸν σύνδεσμον τὸ ὡς· οἷον, ὡς ποιήσαιεν· ἰστέον ὅτι δέκα εἰσὶ τὰ εἰκο-

[ἐών] νιζόμενα ἐν τῇ μετοχῇ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος· τὸ ἔω· τὸ ἴω· καὶ

[ἰών] τὸ κίω· ἐνεστῶτα· καὶ ἡ μετοχὴ, ὁ ἐών· καὶ ἴω· καὶ ἡ μετοχὴ ὁ ἰών·

[κιών] καὶ κίω· καὶ ἡ μετοχὴ ὁ κιών: [illegible] λέγεται τὸ θέμα ἀπὸ τοῦ ἔω, πάλιν τὸ ι φυλάττει καὶ ἐν τοῖς παρῳχημένοις· [illegible]

γίνεται, κατὰ τοῦ χρόνου· οἷον ἀεί ἐστι τὸ τῇ βραχείᾳ ἐν τῷ ἐνεστῶτι,
αὐξάνεται ἐν τοῖς παρῳχημένοις, καὶ ἔστι φύσει μακροῦ· ὁμοίως
δὲ γίνεται, καὶ ἐν τῷ ὑψηλῷ· τὸ δὲ προΐσχεν, ἐστὶν ἀναύξητον
ἰωνικοῦ: Αἱ συμβουλευτικαὶ πάντα, οἷον τὸ φθεγξώμεθα. τὸ δὲ
ποιήσωμεν, τὸ δεῦρο ἔχουσιν ἔξωθεν νοούμενον καὶ τὸ ἵνα· οἷον,
δεῦρο ἵνα ποιήσωμεν τόδε· καὶ δεῦρο ἵνα φθεγξώμεθα τόδε:
Τὸ θέλησθαι, ποιητικόν ἐστι· παρὰ μὲν γὰρ ταῦτα μόνα ἐστὶν· οἶσθα δὲ
τοῦ γινώσκεις· ἦσθα ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες· καὶ ἔφησθα ἀντὶ τοῦ
εἶπες· τοῦτο δὲ σπανιάκις. Τὰ ῥήματα τὰ μετὰ δοτικῆς συντασ-
σόμενα, ἢ μετὰ ἑτέρας πτώσεως, ἢ μετὰ ἀπαρεμφάτου μέλλοντος ἢ
ἐνεστῶτος, ἢ τῶν ἄλλων, καὶ διαλελυμένως αἰεὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ
συντάσσεται· οἷον πολεμῶ τῷ δεῖνι· καὶ εἰς πόλεμον ἦλθον τῷ δεῖνι·
καὶ μάχομαι· καὶ εἰς μάχην ἔρχομαι· καὶ δεῖ ποιεῖν· καὶ δέον ἐστὶ ποιεῖν·
εἰσὶ δέ τινα, αἰτιατικῇ συντασσόμενα· αἱ διαλελυμέναις, μετὰ γε-
νικῆς συντάσσονται· οἷον, ἐλπίζω ἀγαθά· ἐλπίδα δὲ ἔχω ἀγαθῶν·
καὶ προσδοκῶ· καὶ προσδοκίαν ἔχω ὁμοίως· δόλος τῷ δεῖνι καὶ
δολῶσαι· καὶ ὑπὸ ἀπαιτοῦν μετὰ αἰτιατικῆς: Αὐταὶ ἀπο-
ειαν ἔχονται, μετὰ ὑποτακτικοῦ συντάσσονται· οἷον, τις γνῶ
καὶ πορευθῶμαι: Ἔστιν ὅτε τὰ ἀσύντακτα ῥήματα, χωρὶς μὲν
προθέσεως, παθητικῶς ἐκφερόμενα· μετὰ δὲ προθέσεως,
ἐνεργητικῶς· ἐνίοτε καὶ ἐν ἑτέρᾳ συζυγίᾳ· οἷον, μαχέομαι μαχοῦμαι·
συμμαχέω δὲ συμμαχῶ· μαίνομαι· ἐκμαίνω δὲ ἑτέρου· ἕτερα δὲ ἐν-
εργητικῶς μὲν γραφόμενα, μετὰ δὲ προθέσεως, ἐνίοτε καὶ ἐν ἑτέρᾳ
συζυγίᾳ· οἷον, ὠθῶ· ἐξωθοῦ καὶ ὠσεῖν· ἀπωθοῦμαι δέ· ἕτερα, ἐν-
εργητικῶς γραφόμενα· καὶ μετὰ προθέσεως ἢ προσθήκης τινὸς
αὖθις ἐνεργητικῶς· ὅμως μεταπίπτουσιν εἰς ἑτέραν συζυγίαν
καὶ ὧν ἔννοιαν· οἷον, δοκεῖ δοκῶ· προσδοκάω δὲ προσδοκῶ· μολ.

79

αὐτομολέω δὲ αὐτομολῶ· καὶ πολεμέω πολεμῶ· ἐκπολεμόω δὲ
ἐκπολεμῶ· καὶ λύπω· ἀλγέω δὲ ἀλγῶ· ἀπὸ τῶν τοιούτων δὲ
πάντων. συμβαίνει τὰ μὲν, ἢ παρὰ τὴν ἔννοιαν ἔχειν μετὰ προθέσεων·
οἷον, ὁρμῶ ἐγώ· ἐξορμῶ δὲ ἕτερον· ἤγουν παρακινῶ· τὰ δὲ, τὴν
αὐτήν· οἷον, ἱκνοῦμαι καὶ ἀφικνοῦμαι· ἔστι δὲ ἕτερα, ἃ καὶ χωρὶς προ-
θέσεως, ἐν διαφόροις συζυγίαις λέγονται· ὅμως ἐν μὲν τῇ ἑτέρᾳ, ἕ-
τερόν τι δηλοῖ ἐπὶ θατέρᾳ δὲ ἕτερον· οἷον, κυκλέω κυκλῶ, τὸ
συστρέφω· κυκλόω δὲ κυκλῶ, τὸ περιλαμβάνω· καὶ κυρέω κυρῶ,
τὸ ἐπιτυγχάνω· καὶ τὸ ὑπάρχω κατὰ [illegible]· κυρόω δὲ
κυρῶ, τὸ βεβαιῶ· καὶ ῥιπτέω μὲν ῥιπτῶ ποιητικῶς τὸ φοβοῦμαι·
ὡσαύτως καὶ ῥιγόω ῥιγῶ ἀπὸ κρύους· καὶ θεάω θεῶ. ὁ παθητικὸς
τὸ θεῶμαι τὸ βλέπω· θεέω δὲ θεῶ τὸ θαυμάζω ποιητικῶς· ἀφ'
οὗ ἐθηεῦντο. ἀντὶ τοῦ ἐθεῶντο, ἐθεέοντο· καὶ ἐκτροπῇ τοῦ ε εἰς η. καὶ
τοῦ ε εἰς ο, δωρικῶς καὶ αἰολικῶς. καὶ ἀφαιρέσει τῆς αὐξήσεως
ἰωνικῶς, θηεῦντο· Ἔστι τινὰ ῥήματα ἐνεργητικὰ, ἃ λαμβάνοντα
προθέσεις καὶ μεταφέρονται εἰς παθητικά· ἔχοντα μέντοι διάθεσιν
ἐνεργητικήν· ἐπαναφερομένην δὲ εἰς τὸ ἐνεργοῦν πρόσωπον κατὰ
τὴν δύναμιν τῶν προθέσεων· οἷον, δείκνυμι· καὶ μετὰ τῆς ἐν
προθέσεως ἐνδείκνυμαι· ἤγουν ἐν ἐμαυτῷ τὴν δεῖξιν ἐργάζομαι·
ἀντὶ τοῦ ἐμαυτὸν φανερὸν καθιστῶ· νοῶ. καὶ μετὰ τῆς προ προθέ-
σεως προνοοῦμαι· ἀντὶ τοῦ ἐν ἐμαυτῷ λογίζομαι ὑπέρ τινος· τοῦτο γὰρ
καὶ ἡ πρὸ δηλοῖ· ὡς τὸ προΐσταμαι καὶ προμάχομαι· καλῶ· καὶ μετὰ τῆς
ἀνὰ προθέσεως ἀνακαλοῦμαι· ἀντὶ τοῦ εἰς ἐμὲ ἐλθεῖν ἀναγκάζω ὅπ[illegible]
ἀρχὴν καὶ τοῦ· καὶ ἐπικαλοῦμαι, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμαυτὸν ἕλκω, διὰ πα-
ρακλήσεως· τὸ δὲ καταφέρομαι, καὶ χωρὶς τῆς προθέσεως δύναται
γράφεσθαι παθητικῶς· οἷον, κατὰ σοῦ φέρομαι· φέρω καὶ μετὰ τῆς
διὰ διαφέρομαι· ὥσπερ καὶ τὸ συμφέρομαι· διαφέρομαι δὲ
ἐστὶ, τὸ κατ' ἐμαυτὸν φέρομαι χωριζόμενος ἀπό τινος· ἡ γὰρ διὰ
χωρισμὸν δηλοῖ· πέμπω· καὶ μετὰ τῆς μετὰ προθέσεως, μεταπέμ-

ἐθηεῦντο
unde

διαφέρομαι

ποιοῦμαι· ἀντὶ τοῦ δι' ἄλλου τινὸς πέμπω εἰς ἐμαυτόν τινα. ἐνάρχομαι δὲ,
μετοχὴν ἔχει τινός. καλῶ, καὶ μετακαλοῦμαι· ἀντὶ τοῦ δι' ἄλλου
εἰς ἐμαυτὸν καλῶ. φέρω καὶ ἀποφέρομαι· ἀντὶ τοῦ εἰς ἐμαυτὸν ἀν-
τὶ ἀπολαβών· ὅ σοι. καὶ μέντοι τις ὑποφέρομαι. καὶ τὸ ὑπο-
δὲ, τοιοῦτον ἐστί· καὶ τὸ ὑποπτεύω. ἤγουν ἐν ἐμαυτῷ ὅ ἐστι καὶ λογίζομαι·
νοῶ· ὅτι πρᾶγμα ἔχει ὑποβολὴν εἰς τὸ πρᾶγμα. διανοοῦμαι δὲ, ἀντὶ
τοῦ ἐν ἐμαυτῷ λαβών, λογίζομαι. κρίνω. καὶ μέντοι τις ὑποκρί-
νομαι· ἀντὶ τοῦ ἐς ἐμαυτὸν φέρω κρίσιν ἀρετῆς, ἢ ἄλλου τινός.
κρίσιν δὲ, ἢ ἐν ᾧ κρίνει τις ἐμέ, ἀφ' οὗ καὶ ὑποκριτής, ἢ ἐν ᾧ κρίνω ἐμαυ-
τὸν ὥς τὸ ἀνάπαλιν, ὑπεκρινάμην τὸ ὑκρ. ἤγουν ὑπελογισάμην καὶ
ἐν ἐμαυτῷ ἔκρινα: Εἰώθασι νοεῖσθαι καί, ἐνθάδε τὰ προστακτι-
κὰ ἐντεῦθεν φέρειν· χωροίης ἂν ἔσω· ἀντὶ τοῦ χώρει· ὁμοίως καὶ
ὁριστικὰ ῥήματα ἐπὶ μέλλοντος. ἄλλ' ὥσπερ μηνύσεις τοῦτο, μη-
δενί· ἀντὶ τοῦ μηδενὶ προσμηνύσῃς: Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅτε ἀόριστα
θητικοὶ ... οἱ παθητικοὶ ... τοιαῦτά εἰσιν, ἀ-
χηστοιφοῦν· ἃ μὴ παραιτοῦνται. οἷον, ῥίπτω, ῥίψω· ἐρρίφθαι· ἐρρίφ-
ἐρρίφθην. φαίνω φανῶ· ἔφηνα· ἐφάνην· ἐφάνθην. Τὰ γνωστικὰ
ῥήματα καὶ τὰ ὑπὸ ὄψεως, μετὰ μετοχῆς συντάσσονται. οἷον, οἶδά
σε ἀγαπῶντα ... καὶ ἀκούω σε ... καὶ ἀκροῶ σου
ποιοῦντος τόδε: Οἱ ἴωνες, τό, τὸ εἶδον, ἴδον λέγουσι· καὶ τὸ ἔλθον,
ἔλον· ὁμοίως, ἦλθον, ἤλυθον· καὶ εἶπον, εἶπον· ... συλλαβὴν
νέτου ... πρὸς σώζειν ... τοῦ κανόνα ... αὐτίκα
μέντοι τὰ ἀπὸ φωνήεντων ἀρχόμενα ῥήματα ταῦτα, καὶ μάλιστα
αἱ δισύλλαβα ἢ ἐπὶ γὰρ τῶν ἀπὸ συμφώνων ἀρχομένων μόνων, τὸ τοῦ
κανόνος σώζουσι ... τῆς παραληγούσης ἐπὶ τοῦ β΄ ... προ-
φέρουσιν· εἶπον· ἦλθον· ἦδον· ἤκον· καὶ τὰ λοιπά. ἰστέον μέν,
ὡς ἐν ταῖς μετοχαῖς, ἰδὼν μὲν καὶ ἐλθὼν· ἀπὼν δὲ καὶ ἥκων, ...
τῆς ἀκολουθίας ζητεῖ: Οἱ ἴωνες, τὰ ἀπὸ βαρυτόνων προστακτι-
κὰ ἀπὸ παθητικοῦ παρατατικοῦ, διαλύουσιν εἰς εο. οἷον,

Optatiua pro imperatiuis

80

ἦδον
ἰδών
ἦλθον
εἶπων

Attici

φείδου φείδεο· τύπτου τύπτεο· ἐπεὶ τὸ ἐφείδετο καὶ τὸ ἐτύπτετο, ἀφ᾽ ὧν γίνεται τὸ ἐφείδου καὶ ἐτύπτου, καὶ τὰ προστακτικὰ τὸ φείδου καὶ τύπτου, καὶ ὅσα τοιαῦτα, τὸ ε καὶ ο ἔχουσιν. [Ο]ἱ [illegible] τὰς εἰς ου γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν ἀσυναιρέτων γινομένας, διὰ τοῦ οιο προφέρουσιν· οἷον, βίοτος βιότου βιότοιο· πόντος πόντου, πόντοιο· τὰς δὲ ἀπὸ τῶν ας καὶ ης ἀρσενικῶν, διὰ τοῦ εω· οἷον, ἀΐδης ἀΐδου ἀΐδεω. αἱ δ᾽ [illegible] ταύτας, διὰ τοῦ αο ποιοῦσιν· καὶ διὰ τοῦ α μόνου· οἷον, ἀΐδης ἀΐδου, ἀΐδαο καὶ ἀΐδα· ἐπεὶ τούτων δὲ ἐξ ἀνάγκης, μακρὰ ἐστὶν ἡ λήγουσα, ἢ ἡ παραλήγουσα: [Τ]ῶν ἰώνων ἐστὶ τὸ τρέπειν τὸ μακρὸν α εἰς η· οἱ δωριεῖς δὲ τὸ ἀνάπαλιν· τρέπουσι γὰρ τὸ η εἰς α: Ἰστέον ὅτι, τὸ μέλλειν· τὸ δύνασθαι· τὸ ἐλπίζειν· τὸ προσδοκᾶν· τὸ φοβεῖσθαι· τὸ ὑπισχνεῖσθαι· ὃ λέγεται ἐπὶ καλοῦ· οἷον, ὑπισχνοῦμαι ὠφελήσειν σε· καὶ τὸ ἀπειλεῖν· ὅπερ ἐστὶν ἐναντίον τούτου καὶ λέγεται ἐπὶ κακοῦ· οἷον, ἀπειλῶ κακῶς ποιήσειν τινά· καὶ ὅσα τῆς συζυγίας τούτων εἰσί, μέλλοντι ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεται, ἢ ἐνεστῶτι· οἷον, μέλλω ποιήσειν τινί· ἢ ποιεῖν· καὶ ἐλπίζω καὶ προσδοκῶ, ὁμοίως· καὶ τἆλλα πάντα: Ἰστέον δὲ ὅτι πάντα τὰ [illegible] ῥήματα, ἃ καὶ [illegible] καὶ ἐνεργητικὰ λέγεται, ἃ μὴ ἔχει τι ἐπαγόμενον πρὸς ὃ ἡ ἐνέργεια αὐτῶν ἀποδοθήσεται, ἐξ ἀνάγκης εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἐπαναστρέφει· [illegible] κατὰ τὸ παθητικὸν ἡ σύνταξις γίνεται· οἷον, [illegible] δέδωκα ἐμαυτῷ δηλονότι· καὶ μεθῆκα εἰς θάλασσαν· ἢ ἔρριψα ἐμαυτὸν δηλονότι· καὶ ἐκθῆκα ὁμοίως· καὶ ἔλαθον κλέψας ἐμαυτὸν δηλονότι· καὶ ὅσα τοιαῦτα: [Ο]ἱ [illegible] ἀορίστοι τῆς [illegible] συζυγίας τῶν εἰς μι, οὐχ ἑτέραν ἔχουσι τῶν παθητικῶν καὶ τῶν μέσων· ἐπεὶ οὗτοι, τὰ αὐτὰ ἐκ [illegible]· οἷον, ἵστημι στήσω ἔστησα· ἔστην δὲ ἐπὶ πάθους· ἵπταμαι πτήσω, ἔπτην· ἀφ᾽ οὗ τὸ σταίην καὶ πταίην: ἰστέον ὅτι μόνοι οἱ τῶν βαρυτόνων ἐνεστῶτες [illegible], καὶ οἱ τῶν δευτέρων ἀορίστων, ποιοῦσιν ἀπὸ τῆς γενικῆς [illegible] τύπτοντος,

ἀΐδαο
ἀΐδα

μέλλω ποιή
σειν ἢ ποι
εῖν

ἔλαθον κλα
πεὶς ἐμαυτὸν
δηλονότι

τύπτοιμι· τύπτοντος τύπτοιμι· ἀπὸ δὲ τῶν παθητικῶν ἀορίστων
καὶ τῆς τῶν ἀορίστων [illegible], ὡς μὲν· ὅτι τῶν ἀορίστων ὁ ὀξύτονος ἡ μετοχή,
ἀπὸ δὲ τῆς γενικῆς τοῦ ἐνεστῶτος τῶν περισπωμένων, κατὰ τροπὴν
τοῦ [illegible] εἰς ην· ποιοίη· δηλοίη· τολμώη· δρώη: Οἱ αὐτοὶ [illegible]
ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχόμενα, ἢ ἀπὸ ἑνὸς τῶν διπλῶν, διὰ [illegible]
τοῦ ε προσθέσεως τοὺς παρῳχημένους· ἔσπαρκα· ἐζή-
λωκα· πλὴν τῶν δὲ πέπληχα· καὶ κρίνω κέκρικα· ὅτι δὲ
ἀπὸ δύο συμφώνων ἑτέρων ἄρχονται· τὰ γὰρ ὑγρά, οὐ στερεῶς
ἐκφωνοῦνται: Ὁ ἐπαύξεται, ἐπὶ τῶν περισπωμένων συζυγιῶν,
προστιθέασι τὸ ω, πρὸ τοῦ ω τῆς ἐληλυθότος, καὶ ποιοῦσι ταῦτα
βαρύτονα· οἷον, βοῶ βοώσω· ὁρῶ ὁρώσω· ὑπνῶ ὑπνώσω· ζῶ
ζώσω· κατὰ ταὐτὰ γίνεται, καὶ τὸ [illegible]
ἐπὶ τοῦ προσώπου: Ἰστέον δὲ ὅτι. εἰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν τὸ ῥῆμα
ἐστί. ἀλλ' ἔχει τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν, τὸ ο μικρὸν προστι-
θέασιν· οἷον, ὁρῶ ὁρώσω· ἀλλὰ μακράν, τὸ ω μέγα· οἷον, ὑπνῶ ὑπ-
νώσω· ἐπὶ δὲ τῶν μονοσυλλάβων καὶ τοῦ ζῶ καὶ τοῦ πλέω, τὸ ω
μέγα ἀεὶ προστιθέασιν· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔχει τὸ ζ· τὸ δέ, τὸ [illegible]· ὡς
ὅτι [illegible] βραχύ, ὑπ' αὐτῶν πάντως ἐκταθήσεται: Σημειωτέον
ὅτι τῶν ἐνεργητικῶν [illegible], καὶ τὰ παθητικὰ λαμβάνουσιν
εἰς σημασίαν ἐνεργητικήν, τουτέστιν οἱ παθητικοὶ [illegible].
ἐὰν ὦσιν [illegible], εἰς παθητικὴν σημασίαν παραλαμβάνουσιν·
οἷον ἐστί, τὸ ἰῶμαι· ἰάθην δὲ [illegible]· καὶ ἄλλα μυρία τού-
τοις παραπλήσια: Τὰ δ' ἀπαρέμφατα, πρὸς [illegible] τὴν
γενικήν· καὶ ἁπλῶς, πρὸς τὴν προηγησαμένην πτῶσιν, ὁποία δή
ἐστι. φιλοῦσι δὲ ἔχειν μάλιστα, πρὸς αἰτιατικὴν λαμβάνεσθαι. τίνος δὲ
δ' εἰ καθὸ ἀπαρέμφατον, ἀμιγὲς ἐνεργητικοῦ ἐστι τὸ ῥῆμα, πρὸς τὸ
εὐθεῖαν τοῦ προσώπου· καὶ οὐδέποτε πρὸς τὸ δεχόμενον τὴν ἐνέρ-
γειαν· τοῦτο γὰρ τοῦ ῥήματος ἐστίν· ἀλλ' εἰ παθητικόν ἐστι τὸ ῥῆμα, δὲ

31

L f. ὑπνῶ ut paulo ante

ἀνάγκης πρὸς τὸ δεχόμενον τὸ πάθος· οἷον, δέον ἐστὶν ὑπὸ μεμαθηκέναι
τοῦ δεῖνος· ἰδοὺ αὐτόθι, τὸ ὑπὸ μαχαίρας ῥῆμα, ὃ ἀπαρέμφατον
καθὸ μὲν ἀπαρέμφατον, μηδὲ συντάττεται τοῦ αὐτοῦ προσώπου ἢ δε
λαμβάνοντος τὰς πτώσεις αἰτιατικήν· καθὸ δὲ ῥῆμα, οὐδ᾽ ἐξ ἰσοδυναμοῦν
ὑπό τινος, πρὸς αὐτοῦ ἀφορᾷ πρόσωπον. καὶ γενικὴν λαμβάνει·
καὶ προσήκει τύπτεσθαί σε. αὐτόθι γὰρ καθὸ ἀπαρέμφατον,
λαμβάνει τὴν αἰτιατικήν. καθὸ δὲ ῥῆμα, πρὸς δοτικὴν συντέτακ-
ται· οἷον, τύπτησοι· τὰ ἀσθενέστερα ἀπαθῆ μεσοχρόνων τῶν παρακει-
μένων, διὰ τοῦ ο μικροῦ κλινόμενα ἢ διαλέκτου ποιητι-
κῇ δὲ τὸ τοῦ συμφώνου ἀναιροῦντα· συστέλλοντα τὴν παρα-
λήγουσαν, διὰ τοῦ ω μεγάλου κλίνονται· τεθνηκότος τεθνεῶτος·
βεβηκότος βεβαῶτος· ἑστῶτος δὲ γ᾽. ἀμφίμακρος γε· ἐκ
δὲ τοῦ τεθνηκότος, ὅτε μέν, τεθνεῶτος ἐκ τοῦ τεθνεῶτος· ἐκ-
τείνουσι τὴν καὶ τὴν παραλήγουσαν· ὅτε δέ, τεθνεότος. τὰ θη-
λυκά, βεβαυῖα ἑσταυῖα· ἀναιρεθέντος δὲ καὶ τοῦ φωνήεντος,
βεβὼς μὲν καὶ ἑστὼς τὰ ἀρσενικά· τὰ θηλυκὰ δέ, βεβαυῖαι
οὔ· βεβῶσα μέντοι καὶ ἑστῶσα· οἷς συνεξηκολούθησε, καὶ τὸ
τεθνεῶσα· καίτοι τεθνεὼς τοῦ ἀρσενικοῦ κλινομένου· χρεμετίζειν
ἐπὶ ἵππου· ὀγκᾶσθαι ἐπὶ ὄνου καὶ βρωμᾶσθαι· βρυχᾶσθαι
ἐπὶ λέοντος· μυκᾶσθαι ἐπὶ τοῦ βοὸς διὰ τοῦ υ ψιλοῦ· μη-
κᾶσθαι ἐπὶ αἰγὸς διὰ τοῦ η· ἀφ᾽ οὗ καὶ μηκάδες αἶγες παρ᾽ Ὁμήρῳ·
καὶ βληχᾶσθαι ἐπὶ τῶν οἰῶν διὰ τοῦ η· καὶ βληχηθμός· γρυλί-
ζειν ἐπὶ χοίρου· ὑλακτεῖν ἐπὶ κυνός· βαΰζειν, ἐπὶ τῶν σκυλακίων·
ὠρύεσθαι, ἐπὶ λύκων· ἐφ᾽ ὧν δὲ οὐκ ἔστιν ὄνομα τῆς φωνῆς ἴδιον,
οἷον ἄρκτου παρδάλεως καὶ τῶν τοιούτων, τὸ βρυχᾶσθαι λέγουσιν·
ἐπὶ δὲ τῶν μικροτέρων, οἷον ἀλωπέκων καὶ θώων, τὸ ὑλακτεῖν
καὶ γρύζεσθαι· βοᾶν δὲ καὶ φωνεῖν, καὶ τὸ ἠχεῖν ὡς βοστρεῖν, ἐπὶ τῆς
ἀνθρωπίνης φωνῆς τῶν ἀνθρώπων· κἀπὸ τούτων, ἐπὶ τῶν μετ᾽ ᾠδῆς φωνῶν
καλουμένων τινῶν, λαλεῖν καὶ φθέγγεσθαι καὶ διαλέγεσθαι καὶ λαλ[εῖν]

ἑστῶτος non dicitur

Voces animalium

καὶ αὐτόθι ποιητικῶς, τὸ ἀφθέως λέγειν· ἤγουν τὸ προφορικῷ λόγῳ χρῆσθαι. Ἰστέον ὅτι ὅταν αἱ ἀντωνυμίαι τὸ ι προσλάβωσι, πλείονα δεῖξιν ἔχει· οἷον, οὑτοσὶ καὶ αὑτηί· καὶ τουτί· ἔστι δὲ ὁ σχηματισμὸς οὗτος, ἀττικός. διαφέρει δὲ τῶν ποιητικῶν προσχηματισμῶν τῶν ἐν ταύταις, ἓν εἶναι τὸ ι μακρόν· ἐν ἐκείνοις δὲ βραχύ· οἷον αὐτοῖσιν ἵπποισιν· καὶ τῷ ταῖς ποιητικῶς μὲν προσχηματιζομέναις, βαρύτονα εἶναι· ταῖς δὲ ἀττικῶς, ὀξύτονα· οἷον, οὑτοσὶ· αὑτηί. Ἰστέον ὅτι ἀπὸ πασῶν τῶν προθέσεων γίνονται ἐπιρρήματα κατὰ τὴν σημασίαν αὐτῶν· καὶ εἰσὶ τὰ μὲν κοινά· τὰ δὲ, ποιητικά· οἷον ἀπὸ τῆς ἐν, ἔνδον καὶ ἔντος κοινῶς· καὶ ἀπὸ τούτων, ἔνδοθεν κοινῶς· καὶ ἔντοσθεν ποιητικῶς. ἃ καὶ κίνησιν ἔχουσιν ἀπὸ τῶν ἐντός. ἀπὸ τῆς εἰς ἣ καὶ ἐς λέγεται, εἴσω καὶ ἔσω κοινῶς καὶ ποιητικῶς· οἷον, ἴλιον ἔσω ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν ἴλιον· ἀπὸ τούτων, καὶ ἔσωθεν κοινῶς· καὶ ἔσωθεν ποιητικῶς. ἀπὸ τῆς ἐξ ἣ καὶ ἐκ λέγεται, ἔξω καὶ ἐκτὸς κοινῶς· ἀπὸ τούτων, ἔξωθεν κοινῶς· καὶ ἔκτοσθεν ποιητικῶς· οἷον, ἔξω ἐκλιπὼν τῆς παλαίστρας· ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς παλαίστρας. ἀπὸ τῆς πρὸς, πρόσω κοινῶς· ὃ καὶ πόρρω λέγεται μεταθέσει τοῦ ρ· καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς ρ· δηλοῖ δὲ τὸ μακρόν· καὶ τὸ ἐντός· καὶ τὸ εἰς βάθος. ὡς τὸ, τὸ δὲ προσωτάτω, πορρωτάτω κοινῶν· καὶ ἀπὸ τοῦ, πόρρωθεν καὶ πρόσωθεν· καὶ πρόσθεν κατὰ συγκοπήν· ὃ καὶ ἔμπροσθεν λέγεται· τοῦτο δὲ καὶ εἰς τὸ ἐναντίον νοῦν μετέπεσεν· οὐ γὰρ κίνησιν φανερὰν ἔχει. ἀπὸ τῆς ἀνὰ, ἄνω καὶ ἄνωθεν κοινῶς. ἀπὸ τῆς κατὰ, κάτω· καὶ κάτωθεν κοινῶς. ἀπὸ τῆς ἀντὶ, ἄντα ποιητικῶς· καὶ ἀντίον· ὃ μετὰ τῆς ἐν, ἐναντίον λέγεται κοινῶς. ἀπὸ τούτου λέγεται καὶ τὸ ἀπέναντι· ὅπερ ἐπὶ δυσκολίας λέγεται ὡς ἐναντιουμένων τινῶν. ἀπὸ τῆς περὶ, πέριξ κοινῶς. ἀπὸ τῆς ἀμφὶ, ἀμφὶς ποιητικῶς δέ· ταὐτὸν τῷ πέριξ. οἷον, οἴκου ἀμφίς· ἀντὶ τοῦ περὶ τοῦ οἴκου. ἢ γὰρ περὶ, ἡ αὐτή ἐστι τῇ περί· πλὴν ὅτι ἡ μὲν περὶ, περὶ τοὺς κοινοὺς ἐνεχθεῖσα· ἡ δὲ ἀμφὶ

οὑτοσί αὑτηί

A praepositionibus fieri adverbia

82

παρὰ τοῖς ποιηταῖς· πολλάκις δὲ αὕτη παρὰ τοῖς κοινῶς γρά-
φουσιν. ἀπὸ τῆς ἀπό, ἀπομονωμένως· ὡς τὸ οὐδ' ἀπογνωμένος δὲ
κάνω τῶν γυναικῶν· καὶ ἀπὸ τούτου, ἄπωθεν καὶ ἀπωτάτω, διὰ
τοῦ ω μεγάλου· ὡς τύπον ἔχον τῶν διὰ τοῦ ω τέρος καὶ ω τατος·
ἔχουσι δέ τινα αὐτῶν, καὶ συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικά· οἷον, ἐνδο-
τέρω καὶ ἐνδοτάτω· ἐξωτέρω καὶ ἐξωτάτω· προσωτέρω καὶ
περὶ ἐπιρρημάτων
προσωτάτω. Ἰστέον ὅτι τῶν ἐπιρρημάτων τῶν τοπικῶν, τὰ
μὲν, δηλοῦσι στάσιν ἀεί· τὰ δέ, κίνησιν ἀεὶ ἢ εἰς τόπον, ἢ ἐκ τό-
που· τὰ δέ, ἐνίοτε μὲν κίνησιν· ἐνίοτε δὲ στάσιν· καὶ τὰ μὲν δηλοῦντα
στάσιν ἀεί, ταῦτα· ἔνδον· ἐντός· καὶ ἐνδοῖ ποιητικῶς τὸ αὐτό·
ὅπη καὶ ὅπου διὰ τοῦ η· καὶ ὅποθι καὶ ὅθι ποιητικῶς τὰ αὐτά·
οἴκοι καὶ ἔνθα· κἀνταῦθα· τὰ δηλοῦντα κίνησιν ἀεί, ταῦτα· οἴκαδε·
οἴκονδε ποιητικῶς τὸ αὐτό· οἴκοθεν· ἀθήνηθεν· ἐκεῖθεν· ἐκεῖσε·
ὅθεν· ὁπόθεν· ὁμόθεν· αὖθεν· ὅποι διὰ τοῦ ο καὶ ι· τὰ δὲ ἐνίοτε
μὲν δηλοῦντα κίνησιν· ἐνίοτε δὲ στάσιν, ταῦτα· οἷον, ἄνω· κάτω·
ἔξω· πόρρω· χαμαί· ἐνταῦθα· ὧδε· καὶ τῇδε· καὶ ἐνθάδε·
Ἀφεῖμαι ἀντὶ τοῦ ἀπολέλυμαι· καὶ ἀφεῖσαι καὶ ἀφεῖται· καὶ ἀ-
φειμένος· καὶ ἀφέθης· καὶ γενικῇ συντάσσονται· κατανύζεται
δὲ τὸ ἀφεῖμαι, ὁ μὲν ἐστὶν ὑπὸ ἐνεστῶτος, οὕτως· ἵημι τὸ πέμπω
καὶ ἀπολύω· καὶ ἀφίημι· τὸ παθητικὸν, ἀφίεμαι· καὶ κατὰ μετά-
θεσιν καὶ συναίρεσιν τοῦ ε καὶ ι εἰς τὴν ει δίφθογγον, ἀφεῖμαι· ὁ δὲ
ἐστὶν ἐπὶ παρακειμένου, οὕτως· ἕω τὸ ἀπολύω· ὁ μέλλων ἕσω·
ὁ παρακείμενος εἶκα· ὁ παθητικὸς εἶμαι· καὶ ἀφεῖμαι· ἀπὸ τούτου,
καὶ μετοχὴ ὁ ἀφειμένος· ὁ ἀόριστος ἀφέθη. Σημειωτέον τὸ ῥηθῆ
καὶ τὸ ἐλέχθη. Τὰ παραγωγὰ θέματα, σημαίνονται τὸ πορεύομαι·
ἀπὸ διαφόρων· ἰῶ· ἰῶ· ἵημι· ἅπαντα, ἀσυναίρετα ἐπὶ τοῦ ἐν-
εργητικοῦ ἐνεστῶτος· οὐ γὰρ ὑπάρχουσι προσώπων· κλίνεται δὲ ἐπὶ τῆς
εἶμι εἶ· ὡς τὸ, ἔχει τίθωσιν· τὸ γ, εἰσίν· δ τοῦ ἴτου· ἴμενον

ἕω
ἰέω. ἰῶ
ἵημι
ἧμι

ἵσι· καὶ ἐπενθέσει ἰωνικῇ τοῦ α, ἰᾶσι· καὶ γράφεται πάντα ταῦτα, ἐπὶ σημασίας ἐνεστῶτος καὶ μέλλοντος· ἔστι δ᾽ ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἐν τοῖς ὁριστικοῖς ἐνδεικτικοῖς, δεύτερος ἀόριστος δ᾽ ἄχρηστος· πλὴν καὶ ἀπὸ τούτου, μόνα τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ εὔχρηστα· τὰ δ᾽ ἑνικὰ ἄχρηστα· κλίνεται δέ, οὕτω τουτονί· ἧν· ἧς· ἧ· ἧτον· ἥτην· ἧμεν· ἧτε· καὶ ἧσαν· κἀκεῖνο δὲ τοῦ ἀορίστου φανερόν, εὐχρήστου τοῦ χρόνου τοῦ εἶναι παράσημον· τὸ ἕπτατο πρὸς τὸ πέμενος ἧμεν τοῦ θεοῦ· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ἤλθομεν· ἔστιν οὖν καὶ τὸ ἵημι σημαινόμενον τῇ παρῳχηκότι παραδίδωσιν· ὡς ἔστιν εὑρεῖν πολλαχοῦ· παρίκουν αὐτὶ τοῦ παρέρχεται· λέγεται ἀπὸ τοῦ ἴω, τὸ ἧκεν ἀντὶ τοῦ ἠρχόμην· ἔστι δὲ μέσου ὑπερσυντελικοῦ κανονιζόμενον· κλίνεται δὲ οὕτως· ἧαν· ἧας· ἧει· ἧατον· ἠάτην· ἧαμεν· ἧατε· ἧασαν· ὅπερ ἧεσαν μᾶλλον τεθείται· ἔστιν ἐν χρήσει τοῦ ἵημι, καὶ ὁ παθητικὸς ἐνεστώς· ὃς κλίνεται οὕτως· ἵεμαι· ἵεσαι· ἵεται· ἱέμεθον· ἵεσθον· ἵεσθον· ἱέμεθα· ἵεσθε· ἵενται· ὡσαύτως καὶ ὁ παθητικὸς παρατατικὸς ἱέμην ἐν χρήσει ἐστίν· ἔστιν ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις εὔχρηστα, καὶ τὸ ἱέναι· ὅς ἐστιν ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς καὶ παρατατικός· καὶ ἔστιν ὅτε, καὶ ἐπὶ μέλλοντος κεῖται· καὶ τὸ ἵεσθαι παθητικός· τὰ κοινὰ δὲ τούτων, οὐ λέγεται ἀπὸ τοῦ ἵημι· οὔτε ἐν τοῖς προστακτικοῖς, οὔτε ἐν τοῖς εὐκτικοῖς, οὔτε ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς, οὐδέ τις ἕτερος ἄχρηστος χρόνος· ἐπὶ μέντοι τῶν μετοχικῶν, λέγεται ὁ παθητικὸς ἐνεστώς· δηλονότι, ἱέμενος· ὅς ἐστιν ἄχρηστος· τὸ δὲ μὲν ἱεὶς ἀντὶ τοῦ ἐλθών, ἀπὸ τοῦ ἴω κανονίσαι δεῖ, ὡς δεύτερον ἀόριστον, οὕτως· ἴον· ἴες· ἴε· καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἐντεῦθεν τοῦ ἐάσθη, ἱέθη· ὁ μέντοι δεύτερος ἀόριστος οὗτος, ἐπὶ τῶν ὁριστικῶν ἐνδεικτικῶν δ᾽ ἄχρηστος ὤν, καὶ ἐπὶ τῶν προστακτικῶν δὲ εὑρίσκεται· οἷον, ἴθι· καὶ ἐπὶ τῶν εὐκτικῶν, οἷον, ἴοιμι· καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν· οἷον, ἴω· καὶ ἐπὶ τῶν μετοχικῶν· οἷον, ἰών· κεῖται δὲ μάλιστα, ἔτι

ἧμι τὸ πορεύομαι

σημασίαν ἔχουσι τοῦ παρεληλυθότος, καὶ μέλλοντος· σημαίνει
γάρ, τὸ ἐρχόμενος·· Ἰστέον ὅτι τὰ λέξεων πρόσωπα τοῦ πληθ(υντικοῦ)
τοῦ ἀριθμοῦ, ἀεὶ παροξύνονται, ἃ προσλάβωσι τὸ ν̄· οἷον, ποιοῦσι
ἀκούουσι· καὶ τιθέασιν· ὅσα δὲ γίνονται ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω,
προπερισπῶνται· οἷον, ἀφιᾶσιν: Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς ω̄ς ὀνόματα
μονοσύλλαβα, ἃ μὲν ἔχουσιν ἐν τῷ τέλει τῆς λέξεως σύζυγα σύμφωνα,
ἤγουν τὸ δ̄, καὶ τὸ θ̄, καὶ τὸ τ̄, διὰ καθαροῦ τοῦ ο̄ς κλίνονται· οἷον,
δμώς δμωός· θώς θωός· τρώς τρωός· ἃ δὲ ἔχουσι τραχὺ σύμφωνον,
διὰ τοῦ το̄ς· χρώς χρωτός· φώς φωτός +

μυοβατραχομαχία

Thomas Magister.

[illegible]

[illegible]

ἐκλεγεῖσα παρὰ τοῦ κυροῦ Θωμᾶ τοῦ σοφωτάτου ὃς ἀπεκέκλητο μάγιστρος

Αἰχμάλωτον ποιῶ καὶ αἰχμάλωτος γίνομαι, Ἀττικοὶ λέγουσιν· αἰχμα-
λωτίζω δὲ καὶ αἰχμαλωτίζομαι καὶ πάντα τὰ οἷα ἀπὸ τοῦ χρόνου, ἀδόκιμα
παράδοσις: Ἀπαντικρὺ τοῦ δεῖνος καὶ καταντικρύ, λογογράφοι·
Λιβάνιος ἐν τῇ ἐπὶ τῇ Νικομηδείᾳ μονῳδίᾳ· ἀπαντικρὺ τῆς ἐν ὕψει δύσης·
μᾶλλον δὲ τῆς οὐκέτ' οὔσης· ἀντικρὺ δὲ ποιηταί· ὃ δὴ ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς
παρά τισι τιθέμενον, ἀμαθές: Ἀνθέων, οὐκ ἀνθῶν· Φιλόστρατος ἐν εἰ-
κόσιν· ἢ τῶν ἀνθέων ἐλλάδεια: Ἀκρατίζεσθαι, μηδαμῶς ἀρίστης·
ἀλλ' οὐκ ἐξακρατίζεσθαι: Ἀπὸ χρείας καὶ ἀδεῶς ἐξὸν πράττειν, λέγε-
ται· οὐκ ἀδεῶς ἐργάζειν· ἀδεῶς ἔργος δέ: Ἀκρατία· ἀδυναμία· καὶ ἄνοια, παρὰ
Θουκυδίδῃ μόνῳ· ἀκρασία δὲ ἀδυναμία καὶ ἄνοια, καὶ παρ' ἐκείνῳ καὶ
παρὰ τοῖς λοιποῖς: Ἀφωνία, οὐκ ἀφασία: Ἀτὰρ λογογράφοι, ἀντὶ
τοῦ δέ· αὐτὰρ ποιηταί· οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ δῆτα τοῦτο χρώμενοι τῷ ἀτάρ,
πάνυ σφόδρα ἀμαθεῖς καὶ ἑλλήνων ἔκτοσθεν: Ἄθυρμα κρεῖττον ἢ παίγνιον·
λέγεται δὲ παρὰ Πλάτωνι, καὶ ἀθυρμάτιον: Ἀχνης ἱματίου· καὶ ἀ-
κούμενος ἱμάτια, λογογραφικόν· Λουκιανὸς ἐν νεκυομαντείᾳ· μισθ-
ἀμφιούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων· Ἀπτὴς δέ, ποιητικὸν τρόπον·
Ὅμηρος ἐν μυοβατραχομαχίᾳ, ὁ δ' ἐπτήτης ἔπτηξε· τὸ δὲ ἔπτησεν, ὡς οὐ-
κ ἀκέσασθαι μέντοι καὶ πτήσασθαι, Ἀττικοί· Ἀριστοφάνης ἐν δαιταλεῦσι·
καὶ κόσκινον ἠπτήσασθαι· καὶ Ἀριστείδης ἐν τῇ κοινῇ ἀπολογίᾳ· τῶν ἵπ-
πων τῶν ἠπτημάτων, οὐκ ἂν διαφθάνοντα· καὶ ἀκέσεως ἢ βελόνη· Λουκι-
ανὸς ἐν τῷ Χείρωνος καὶ δημοσύνῃ λόγῳ· καὶ ἀκέσαι ὑπὸ τοῦ ἴσου:
Ἀργός ἡ ἄρδαι καὶ ἀργὸς ζωή, κρεῖττον ἢ ἀργή· Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·
οὐ μὲν ὁρῶ γῆς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐπᾶσθαι· Λουκιανὸς ἐν τῷ τῆς μυίας ἐγ-
κωμίῳ· ἀργὸς δὲ αὕτη καὶ ἀνέτοιστος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα
καρποῦται: Ἰδεῖν ἄξιος κρεῖττον ἢ θεάσιμος: Ἀχρεῖος μὲν ἡ δολοσ-
μίαι:

ἀπόνιπτρον — ἀπόνιπτρον καὶ ἀπονίψασθαι· οὐ νίμμα οὐδὲ νίψασθαι, ὡς ὁ πολὺς λεώς.
ἀπονίψασθαι δέ φασιν οἱ τεχνικοὶ μετὰ τὸ φαγεῖν· πρὸ μέντοι τοῦ
φαγεῖν, ὕδωρ κατὰ χειρὸς δέξασθαι· ὕδωρ κατὰ χειρός. τὰς δ' ἀπομάξας
εἰς φαγεῖν· ἀπονενιμμένη ἤδη σπεύδομεν, Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν σφηξίν.
ἀναπεσεῖν — ἀναπεσεῖν βέλτιον, ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνα-
ἀρτοπώπης — κλιθῆναι. ἀρτοπώπης κάλλιον, ἢ ἀρτοποιὸς καὶ σιτοποιός· λι-
βάνιος ἐν τῷ κατὰ ἱκεσίου· χθὲς ὡς δὲ ὁ χθὲς ὁ πρυτανεὺς ἀρτοπώπης·
καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· ἐπὶ τὰς τῶν ὀρέων κορυφάς, τοὺς ἀρτοπώπας
ἀνήγαγεν· καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· διὰ πάντων ἤδη ὥσπερ χείμαρρος
ἀλεκτρυών — τῶν ἀρτοπωπῶν. ἀλεκτρυὼν, καὶ ἐπὶ ἄρρενος καὶ ἐπὶ θήλεος· λο-
γογράφοι· τὸ δὲ ἀλεκτορίς, ποιητικόν, ᾧ καὶ συνέσιος χρῆται· λέγει
γάρ, ἀλεκτορίδας· ὦ ἀλεκτορίς· τὸ δὲ ἀλέκτωρ, παρ' ἕλλησιν οὐκ
ἄνωθεν — ὅλως. ἄνωθεν σοι φίλος εἰμί· ἀλλ' οὐκ ἀνέκαθεν φησίν· τὸ δ' ἀνέκαθεν,
ἐπὶ τὸ πολὺ λαμβάνουσιν οἱ ἀττικοί· οἷον καὶ ἀνέκαθεν κατέπεσε· πλούταρχος
περὶ τῆς χαλκῆς πέλτης, ἐξ ὅσου κατευχθείσης εἰς τὰ τοὔνομα χάρ-
δίωνι τὸ δὲ ὑπὸ τῆς αὐτοῦ ἀνέκαθεν φορᾶς, πρὸς τοῦ ἐπωνύμου γεγονέναι·
εἰ δὲ ὑπὸ χερσὶν τοῦ ὑφήσαντος καὶ ἐπὶ χρόνου λαμβάνεσθαι, ἀληθέστερον
φησί· οὐ μὴν τὸ ὑφηρῆσθαι τοῦ ἀρχῆθεν, τὸ δόκιμον τῆς χρήσεως αὐτοῦ
ἀναγκάσωσιν — παρέχεται. ἀναγκάσωσιν· ἀντὶ τοῦ ἀνάξωσι· καὶ ἁπλῶς ἅπαν, ὅμοι-
πρὸς τὸ σὸν εἶδος καὶ οἱ ἀφελεῖς, ἄχρηστοι· ὁ δὲ δῆτρος ἀεὶ καὶ οἱ ἀπαίτη-
ἀπαραίτητον, ἄγωρος — χρόνοι, ἐν χρήσει. ἀπαραίτητον, ἀλλ' ἀπαραίβατον. ἄγωρος· οὐ ξένον,
ἐπὶ τῶν ὀχετῶν· οἱ δὲ παλαιοί, ἐπὶ τοῦ ἡγουμένου ὁδόν τινα ἐκλαμ-
βάνουσι· θουκυδίδης, ἐκ λιπορούντων διιέναι, ἀλλ' ἀγωγοῦ· καὶ
ἀριστείδης ἐν τοῖς τῶν ἑορτῶν· ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς ἀγωγοὺς αὐτοὺς ἀνε-
ζήτουν· λέγεται δὲ τὸ ἄγωγος, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγός· καὶ ἐπὶ τῶν
ἀδοκιμασθέν, ἀποτετέλεκα — ξενωθέντων. ἀπειρόκαλος· οὐ θυμαρός. ἀποτετέλεκα καὶ ἀποτετε-
λεσμαι· οὐκ ἀπήρτικα· οὐδ' ἀπήρτισμαι· ἀδόκιμα γάρ, ταῦτα πάντα καὶ
ἀνήλιπται — τοῖς ἀττικοῖς. ἀνήλιπται καὶ κατορώρυκται· οὐκ ἤλειπται οὐδὲ καὶ

τώρυκται· ὡς ἄλλοθι ἐν ἀττικῶν: λκαιικὸν ᾆσμα, οὐ καλκαϊκόν·
ὡς καὶ ἐρχαϊκὸν οὐκ ἐρχαιικόν: ρτύομαι οὐκ ἀρτύω: λινδοῦμαι οὐχ
ἀλινδέω· εἰ καὶ λουκιανὸς ἅπαξ ἐχρήσατο: ικίζομαι ὑπὸ σοῦ· καὶ αἰ-
κίζομαί σε· τὸ δὲ αἰκίζω, ποιητικώτερον: κούσματα κάλλιον ἢ
ἀκροάματα· ἀκρόασις δὲ οὐκ ἄκουσις· κοινὸν γάρ: ποφοιτήσομαι κάλ-
λιον ἢ ἀποφοιτήσω· ἀπολαύσομαι ἢ ἀπολαύσω· ἀγνοήσομαι ἢ
ἀγνοήσω· καὶ ἄξομαι ἢ ἄξω· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν
ἐχόντων μέσον μέλλοντα: νάθημα οὐκ ἀνάθεμα· ἀλλὰ καὶ φιλό-
στρατος, ἀνάθεμα τῆς σμυρναίων ἀγορᾶς: φανίζεται, ἀντὶ τοῦ ἀπό-
λλυται καὶ φθείρεται παντελῶς· ἀφανίζεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφανὴς
ὢν καὶ οὐ γίνεται· φιλόστρατος ἐν ἡρωϊκοῖς· οὐχ ὡς ἀπόλοιτο· ἀλλ'
ὡς ἀφανισθεὶν ἐς μίαν ἡμέραν· καὶ ἀφανίζει τις τόδε· καὶ ἐπὶ τῶν
δύο τούτων σημαινομένων: πεσιν ἀττικοί· οὐκ ἀπηλόει· καὶ ἀπήνην
οὐκ ἀπήνειν· κοινὸν γάρ: λαὸς οὐκ ἀλλαούτιου: ποσκοποῦμαι
κάλλιον ἢ ἀποσκοπῶ: ωρὶ τῶν νυκτῶν· οὐκ ἀωρείᾳ· λουκιανὸς
ἐν δημοσθένους ἐγκωμίῳ· ἀωρὶ τῶν νυκτῶν ἐξαναστάς: λμάδες
ἐλαῖαι, οὐχ ἁλινευάδες: ἅλας καὶ τοὺς ἅλας διαλέγονται οὐ τὸ ἅλας:
λοάσω, οὐχ ἀλοήσω: λοικὰ ἀττικοί· οὐχ ἀλωικ: ναβασμὸς, οὐκ ἀνα-
βαθμός· συνέσιος ἐν τῷ δίωνι ἢ περὶ τῆς κατ' αὐτὸν διαγωγῆς· ἐπὶ τῶν
μέντοι, ἀναβασμοῖς χρῆσθαι· ἀριστείδης ἐν πέμπτῳ τῶν ἱερῶν· ἔδει
ἀναβαίνειν ἀναβασμούς τινας πρὸς τὸ ἱερόν: πέκτονα κάλ-
λιον ἢ ἀπέκτεινα· ἀπεκτόνουσι δὲ, ἀδόκιμον παντάπασι: νοίγνυμι
κάλλιον ἢ ἀνοίγω· καὶ ἀναπεμπάζομαι τὸ ἀναλογίζομαι, ἢ ἀναπεμ-
πάζω· συνέσιος ἐν τῷ περὶ βασιλείας· ἀναπεμπασάμενος τοῦ πρᾶγ:
νεβαλόμην οὐχ ὑπερεθέμην· ἀριστείδης ἐν θεμιστοκλεῖ· ἐς τὴν ὑ-
στεραίαν ὡς ἔοικεν ἀνεβαλόμην: νεβαλόμην ἐπὶ μέλους, κάλλιον ἢ
ᾖσα· ὡς τὸ ἀφθονίου ἐκ τῶν προγυμνασμάτων· οἱ μὲν ἐπ' εὐγάμοις τοῖς κω-
μοῖς ἀνεβάλλοντο σμίνθου· ὡσαύτως, ἀνεβαλόμην χορὸν καὶ ξενικῶς:

ἀοίκητον, τὸ μὴ οἰκούμενον· ἀοίκητον δὲ, τὸ μὴ οἰκοῦν· Ἀριστείδης ἐν τῷ
Παναθηναϊκῷ· οὔτ᾽ ἐπὶ ἔθνος, ὅ τῆς δὲ τῆς πόλεως ἀπῴκισθη ἐν ᾗ·
οὐδ᾽ ἀοίκητον ἐπὶ καιρού: ἀξιῶ, τὸ ἀξιοῦν κελεύω· οὐ καταξιῶ:
ἀθρόος ἀττικοί· οὐκ ἄθροος· ἄθροος δὲ, ὁ μὴ θόρυβον ποιῶν δηλονότι·
Λουκιανὸς ἐν β´ τῶν ἀληθινῶν· βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, ἄθροος δὲ …
θορυβώδης: ἀντίξοος, οὐκ ἀντίξοος: ἀναψυχθῆναι καὶ ἀναψυ-
χθῆναι· οὐκ ἀναψυγῆναι οὐδ᾽ ἀναψύξαι: ἀναπετῶ ἀντὶ τοῦ ἀναπε-
τάσω, ἀττικοί· τὸ δὲ ἀναπετάσω ἁπλῶς ἕλληνες: ἀντίγραφα,
καλοῦσιν ἢ ἀντίγραφον· Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ἐμοὶ μὲν οὖν συμφ-
ερώτατα ἥκοι τὰ τῆς ἐπιστολῆς ἀντίγραφα: ἄσβολος καὶ αἴθαλος
οἱ δοκιμώτατοι· οὐκ ἀσβόλη οὐδὲ αἰθάλη: ἀπέδομεν ἀττικοί· οὐκ
ἀπεδώκαμεν: ἀπολῶ, οὐκ ἀπολλύω: ἀσελγής, ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ
θηλυκοῦ, οὐκέτι: ἀμυγδάλαι, ἐπὶ τῶν καρπῶν· οὐκ ἀμυγ-
δάλα· ἀμυγδαλαῖ δὲ, τὰ δένδρα: ἄλλοθι· ἄλλοθεν· καὶ ἄλλοσε,
δηλοῖ μάτρα, ἢ ἀλλαχόθι· ἀλλαχόθεν· καὶ ἀλλαχόσε: αὐξῆσαι καὶ αὐθῆσαι
ἀττικοί, οὐκ αὐξῆσαι καὶ αὐθῆσαι· Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· ἀλλ᾽ ἐν αὔξῃ
καὶ φθίσει, ῥέων ὁμαλῶς· ἐπὶ δὲ πληθυντικοῦ, αὐξήσεις· αὐθήσεις:
ἀπηλλάξεν ὁ δεῖνα τῶν κακῶν, κάλλιον λέγειν, ἢ ἀπηλλάγη· καὶ ἀπαλ-
λάξοντος, ἢ ἀπαλλάξαντος μετ᾽ αὐτοῦ· Θουκυδίδης· ἀπαλλάξοντος δὲ,
καὶ τοῦ μηδικοῦ πολέμου· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ δεκελεικοῦ [illegible], καὶ
τῶν ὁμοίων· καὶ ἀπαλλάττω τοῦ δεῖνα, [illegible] ἤτοι ἐλευθερῶ·
καὶ ἀπαλλάττω, τὸ ἀπαιτῶ καὶ ἀφίστημι· Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀθη-
ναίους ὑπὲρ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης· ὅτε παύσασθαι μὲν ἀ-
παλλάξαι αὐτῶν ὑμᾶς βουλομένων, συνεχώρησαν αὐτοί· καὶ ἐν τῷ
προσθήκαιος περὶ τῆς συμμαχίας πρώτῳ· Λακεδαιμονίους ὑπὸ σοῦ
ἀπηλλάξαμεν: ἀρρωστεῖ ἀττικοί· οὐκ ἀρρωδεῖν: ἄνοργος, οὐκ ἀόρ-
γιστος: ἀλεξάνδρας: ἀπέραστος καλλίου, ὁ ἄπειρος· ὡς
ἐπὶ τῶν ξ[illegible]γενῶν· Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ ὡς προκει…

ὃ τῆς πόλεως ἀπείργεται τοῦ ἐστίν· νγάφιος, οἱ καὶ αὐτήν· δολέσχης δὲ
ἀδόλεσχος· μβλυωπεῖν μὴ λέγε· ἀμβλυώττειν δέ· θήναζε καὶ
εἰς ἀθήνας· ἀθήνηθεν δὲ ἐξ ἀθηνῶν· ἀθήνησιν δὲ ἐν ἀθήναις· πάπ-
πάππου καὶ ἀπάτορος· νυπόδετος δὲ κ(αὶ) φρᾶς· ἀνυπόδητος δέ· πο-
κτιννύναι βέλτιον, ἢ ἀποκτιννύειν· νίσωσαι τελεῶσαι· δὲ καὶ ἴσασο· λι-
βάνιος ἐν μελέτῃ, τῇ ἔχων τὰς γυναῖκας καὶ ἐν ὑπὸ πέτ(ρᾳ), αὐτὸς ὠφ(ελεῖ)ς
ὢν κακῶς δῆμον· χθέσομαι κάλλιον ἢ ἀχθεσθήσομαι· αὐτῶς καὶ
ἐπὶ τοῦ ἀχθεσόμενος· κναπτον δὲ καὶ ἄγναφον· ὥσπερ καὶ κναφεὺς
οὐ γναφεύς· σωκράτους ἐν ἐπιστολῇ τινι ὥσπερ ἄλλοτε πολλάκις, καὶ
οἱ κναφεῖς ἐπὶ τοῖς ἱματίοις τοῖς πιναροῖς· καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ,
πάντα ὅσα παραχρῆται, λακτιζόμενα καὶ ὑβριζόμενα, καὶ πάντα διὰ
κναπτόμενα· πόλλω αἰτιατική· δὲ ἀπόλλωνα· ἀριστείδης ἐν τῷ
παναθηναϊκῷ· καὶ τὸν πατρῷον ἀπόλλω τῇ πόλει· χρι καὶ μέχρι
θουκυδίδης ἀεὶ λέγει· οὐ μόνον ἑπομένου συμφώνου, ἀλλὰ
καὶ φωνήεντος· οἱ δὲ ἄλλοι ἑπομένου μόνου φωνήεντος, καὶ
μετὰ τοῦ σ καὶ χωρὶς τοῦ σ γράφουσιν· οἷον ἄχρις οὗ καὶ ἄχρι οὗ·
νάστασις καὶ στάσις· ρύομαι κάλλιον ἢ ἀρύομαι· ἀριστείδης
ἐν τῷ εἰς τὸ φρέαρ τοῦ ἀσκληπιοῦ· μᾶλλον μὴ τοὺς ἀναιδεῖς, τοὺς ἀρυ-
τομένους καὶ κενοῦντας· ρμόττω ἢ ἁρμόζω· ποδρᾶσ, οὐκ
ἀποδράσας· ὡσαύτως ἀπέδραν, καὶ ἐπὶ πρώτου τῶν ἑνικῶν·
καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθ(υντικῶν), οὐκ ἀπέδρων· σοφοκλῆς ἐν αἴαντι·
ἀλλ' οὔτε γὰρ τὸ σοῦ ὄμμα ἀπέδραν· νέστησαν τεῖχος· ἤγουν ἀνῳκο-
δόμησαν. καὶ ἀνῳκοδόμησαν· καὶ ἀνέστησαν δῆμον· ἤγουν ἀνάστατον
ἐποίησαν· ἀριστείδης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ· σκιωναίους μὲν
ἀνέστησαν· καὶ ἀνέστησα τὸν δεῖνα ἐπὶ τοῦ ἕδους· καὶ ἀνέστην ὀρθός
ἐπὶ τούτου· οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ὕπνου, τὸ ἀνέστην καὶ ἀνέστησα λέγοντες
ἁμαρτάνουσι· δεῖ δὲ ἐξήγειρα καὶ ἐξηγέρθην λέγειν· πομάχεσθαι
δοκιμώτερον λέγειν, ἢ μάχομαι· ἢ ἀποκινδυνεύω ὀκνῶ· ἢ ἀποδειλιῶ ἢ
δειλιῶ:

ἀφετηρία· ἀμφορεύς· ἀμφιετής· — φετηρία καὶ βαλβίς, οὐχ ὕσπληξ· ποιητικὸν γὰρ τοῦτο· Ἀμφορέα
λέγε· μὴ στάμνος μηδὲ μετρητής, ὃ καί πιθάκνην· Ἀμφιετές, οὐκ ἀπέτειος·
ἔστι δὲ, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐνιαυτοῦ· ὡσαύτως καὶ ἀμφημερινοῦ, ἢ καθημερινοῦ·

ἄθλιος· — Ἄθλιος κάλλιον, ἢ ἀτυχής· τὸ δὲ ἀτυχὴς ἐπ' αἴνων, ἀντὶ τοῦ ἀμηχάνου, καὶ
λιστοῦ· ὡσαύτως, καὶ τὸ δυστυχὴς ἐπ' αἴνων· ἔστι δὲ καὶ τὸ ἀδωρότατος
χρημάτων, κρεῖττον, ἢ ἀδωρότατος μόνον· Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ·
χρημάτων τε διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος·

ἀποσχεδιάζω· — Ἀποσχεδιάζω·
αὐτοσχεδιάζω· καὶ σχεδιάζω·

ἀκισμός· — Ἀκκισμὸς, τὸ λεγόμενον ἰδίωμα ἢ
προσποίησις· καὶ ἀκκίζομαι, τὸ προσποιοῦμαι· Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ·
ἀκκίζεται ἀκκισμοῦ ἐκποιήσει· Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· τί ὁ Δᾶος
ἔπαθε τὸν Πολύφημον· οὐδὲ ἀκκιεῖ καὶ κατειρωνεύεται·

ἀμηγέπη· — Ἀμηγέπη
κάλλιον, ἢ ἄλλως γέ πως· δηλοῖ δὲ, τὸ καθ' ἕνα γέ τινα τρόπον· ἀμωσ-
γέπως, τὸ πῶς κατὰ γλῶτταν· ὅθεν καὶ τὸ οὐδαμῶς·

ἀγώγιμα· — Ἀγώγιμα κάλ-
λιον ἢ φορτία· ἔστι δὲ ἀγώγιμα οὐ μόνον τὰ φορτία, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπ-
εμπολιζόμενα· Συνέσιος ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ· πολλαῖς ἐντεύξεσι γενομένων
ἀγώγιμον· καὶ πάλιν ἐν ἐπιστολῇ· τὸν αὐτὸν ἀπὸ πολεμίας ἀγώ-
γιμα·

ἀποφθέγγομαι· ἀποφθαλμιῶ· — Ἀποφθονηθείη μοι λέγουσιν ἀττικοί· οὐ κατὰ παλαιὰν βίαν· δή-
λον τὸ μὴ δι' ἀφθορίαν ἀπόσχηθι· [illegible] ἀπηγορευμένη ἤδη· ἀλλ'
ἀποφαίνεται μόνον· εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ παρὰ Συνεσίῳ ἐν
ἐπιστολῇ· ἀποφράδος ἤτοι ἀποτρόπαιος καὶ ἀπηγορευμένος·

ἀργυραμοιβός· — Ἀργυραμοιβὸς· οὐ κολλυβιστής· δηλοῖ δὲ, τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κα-
ταλλάκτην· ὃν καὶ ἀργυρογνώμονα λέγουσιν· ἤγουν τοὺς τὸ ἀργύριον
γνωματεύοντας καὶ δοκιμάζοντας· Λιβάνιος ἐν τῇ μελέτῃ τῇ περὶ τοῦ
λαλοῦ γυναικὸς, τοὺς ἀργυρογνώμονας συκοφαντεῖσθαι λέγουσιν·

ἄνω· — Ἄνω, ὡσαύτως καὶ κάτω· ἔξω· πόρρω· πρόσω· ὧδε· τῇδε· καὶ ὅσα
τοιαῦτα, ποτὲ μὲν, ἐπὶ στάσεως τίθεται· ποτὲ δὲ ἐπὶ κινήσεως· ἔστι δὲ
καὶ τὸ ἐνταῦθα· οἷον ἐνταῦθα διάγω· καὶ ἐνταῦθα ἀφικόμην·
τὸ δὲ αὐτόθι, ἀεὶ ἐπὶ στάσεως·

ἀνειμένου· — Ἀνειμένου, τὸ ἀπολελυμένου ἢ χαλαροῦ·

καὶ ἀναμμένου, τὸ ἀναπεπταμένον· Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἀλλὰ
καὶ δῆλος ἀνέπταται τοῖς ὁδοῖς· ἡ ἄπης ἀλφιτοπώλης· ἀλλ᾽ ἀλφιταμοιβός·
Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις· ὑπ᾽ ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ:
λοτρίου οὐ προσφερουσῶν· Λιβάνιος ἐν τῷ ὑπατικῷ· ἐνθρόνοις βασιλικοῖς,
ἢ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐσθήμασιν: ξιώτερον ἁπλῶς, οὐ πλέονος τιμῆς ἄ-
ξιον· νεωτέρου γάρ· οὐδὲ λῳοτέρου· ἔστι δὲ καὶ ἀξιώτερον, τὸ δίκαι-
ότερον· ὅπερ ἐστὶ κρεῖττον, τοῦ δικαιότερον· ἰστέον δὲ ὅτι ὑπὸ τῆς αὐτῆς
σημασίας, ταῦτα καὶ ἄμφω, δόκιμα· οἷον, ἄξιος ἐγκωμίων· καὶ δί-
καιος ἐγκωμίων· ὑτόδικον λέγε καὶ αὐθέντην· νεωτέρου γάρ:
φυπνίζω καὶ διυπνίζω· καὶ ἐξυπνίζω: γχει κάλλιον ἢ ἀπάγχει·
ναριχᾶσθαι ἀττικόν· δηλοῖ δὲ, τὸ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶν ἀντεχόμενον
ἀναβαίνειν· γραπτέα δὲ διὰ ἑνὸς ῥ: νακραγεῖν κάλλιον καὶ ἀναβοᾶν,
ἢ ἀναφωνῆσαι· Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ μετὰ λαμπρῶν αἰγυ-
πτίων, καὶ τούτου πόρρωθεν ἀνακεκραγώς: πάτη καὶ ἐξαπάτη· καὶ
ἀπατῶ καὶ ἐξαπατῶ: θλοθέτης κρεῖττον ἢ ἀγωνοθέτης: ναθέσθαι
τοῦ φόρτου, οὐκ ἐπιθέσθαι· Ἀριστείδης ἐν δευτέρῳ τῶν ἱερῶν· μὴ κελεύσεως
νόμου τὴν ἀρχὴν ἀνατεθέντος· καὶ ἀναθέσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀφιδρύσασθαι·
ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ· ἔδοξεν χρῆναι, ἀναθεῖναι τρίποδα ἀργυροῦν: νιμᾶν
λέγε ἐπὶ ὕδατος· μὴ ἀναλίσκειν: νθος μὴ οἶνος, ἀλλὰ κόσμος:
νεμιαῖον οὐχ ὑπηνέμιον: ὁ ἄττα ἀντὶ τοῦ ἅτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μὲν οὐ
λέγεται· προϋπάρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ· ἐφ᾽
ᾧ ὄνομα ἐστὶ τοῦτο ἐπιφέρομεν· οἷον πάντα ποιῶ, ἄττα ἂν βούλωμαι·
τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τινά, καὶ προηγεῖται τοῦ ὀνόματος ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ
κώλῳ· καὶ ὑστερίζει· ἕπεται μέν, ὡς τὸ ἕτερ᾽ ἄττα· καὶ πόσ᾽ ἄττα· προ-
ηγεῖται δέ, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν τῷ Φαίδωνι· ἦν δὲ δή, ἄττα
τοιάδε· ἀντὶ τοῦ τοιαῦτα τινά: μφιγνοῶ κάλλιον ἢ ἀμφιβάλλω·
Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· ἀμφιγνοῶ μέντοι νῦν περὶ ἑκάστου ὧν λέγεις·
φηλικεστέρα, οὐ πρεσβυτέρα· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς νεωτέρας· πλὴν δὲ

ἀφῆλιξ παρὰ τοῖς δοκίμοις· Ἀφῆλιξ καὶ ἔξω τῆς ἡλικίας ὁ γέρων· οὐ πρεσβύτης·
Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας καὶ τοὺς
ἀπείρηται ἔξω τῆς ἡλικίας. Ἀπείρηται, κάλλιον ἢ ἀπηγόρευται. Ἀπεῖρξε
ἀπεῖρξε· ἀπεῖρξεν λαβεῖν τὸ λέγειν· ἀλλὰ μὴ καὶ ἀποτρέπεις χρῆσθαι καὶ διόλου. Ἀφροντιστεῖν,
καὶ ἀφροντίστως ἔχειν οἱ δόκιμοι· οὐκ ἀμεριμνεῖν· οὐδὲ ἀμερίμνως ἔχειν.
ἀπεριμερίμνως δέ, ἀντὶ τοῦ ἀσκόπως· Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·
ἀπηνές ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας. Ἀπηνὲς ἦθος λέγεται, κάλ-
λιον ἢ σκληρὸν καὶ ἀκαμπές· Πλούταρχος· ἀπηνὲς ἦθος ὡς τοῦτ' ἔγωγε
τίθεμαι· καὶ ἀπηνὴς καὶ ἀπηνῶς, ἀντὶ τοῦ ἀτρέπτως καὶ διόλου·
Λουκιανὸς ἐν τῷ Δὶς κατηγορουμένῳ· ἐπεὶ δοκῶ μοι ἀμαθὴς
ἀπαναισχυντῶ εἶναι, καὶ ἀπηνὴς ὁ ἐραστὴς ἐμοῦ. Ἀπαναισχυντῶ καὶ ἀπαναισχυντεῖν
ἀναιδεύομαι ἀττικοί· οὐ χωρὶς τῆς προθέσεως. Ἀναιδεύσασθαι, οὐκ ἀναιδε-
ἀλινδῶ ίσασθαι· καὶ ἀναιδευτικῶς, οὐ μετρίως. Ἀλινδεῖ καὶ ἀλινδῆθαι· Ἀρι-
στοφάνης ἐν Νεφέλαις· ὡς πρὶν καὶ γῆς μέρος ἐξαλινδοῦσαν. καὶ ἀνα-
λέγομαι καὶ ἐκλέγομαι· Πλάτων ἐν Πολιτείᾳ· δὶς ἀνηκεκλεγόμενος
προσφέρω· καὶ ἐκλέγω δέ, Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· οἶμαι μὲν
οὖν, εἰ καὶ ταῦτα μόνον ἐξελέξαιμ' ἐπιπαυσαίμην· ὡσαύτως ἀπο-
λέγω· Ἡρόδοτος ἐν τῇ γ'· καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολέξας αὐτῶν
τῶν προόντων· καὶ ἐπιλέγομαι, τὸ αὐτό· καὶ τὸ ἀναγινώσκω· Λου-
κιανὸς ἐν τῷ Φιλοψευδεῖ ἢ Ἀπιστοῦντι· ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνηξο-
μένων τὰ ὀνόματα· ἀναλέγω δέ, Θουκυδίδης μόνος φησίν, ἀντὶ
ἀφίσταμαι τοῦ ἀπαγορεύειν. Ἀφίσταμαι τῶν δεινῶν τοῦ δὲ κάλλιον, ἢ παραχωρῶ·
ἐθελοντὴς πλεονεξίας, τοσοῦτον αὐτῷ τὸ παρ' αὐτὸν συγκεχωρηκὸς
ἐν ἅπασιν, ἢ πλεονεξίας· τοσοῦτον αὐτῷ τὸ παρὰ πάντων ἀφεστηκὸς
ἀφρονῶ ἐν ἅπασιν. Οὐ λέγεται ἀγνοεῖν κυρίως ἀττικοῖς ἀφροσύνη· ἀλλ' ἀφρονῶ·
ἀγεῖλον Ἀνάλεν, ἀντὶ τοῦ ἄφυλλος, καὶ λόγος ἀφορικὸς ποιεῖται. ἀντὶ δὲ
τοῦ ἔλαβε, ποιηταὶ μόνοι· καὶ Θουκυδίδης ἅπαξ· καὶ Σοφοκλῆς
ἐν Αἴαντι· δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελὼν, τοῦ μὲν κεφαλὴν

πλώσαν ἄκραν ῥυπτεῖ θρίσασ· θουκυδίδης ἐν τῇ α΄· τῶν τεθνεώτων
τοὺς ὅσους ἀνελόντες, ἐξέβαλον· ἀναλόμην δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνέλαβον, λογοποιεῖα·
ὡς τὸ ἀνελόμενος ταῖς χερσὶ μετὰ· πάλιν ἀνεῖλεν, ἀντὶ τοῦ ἐξέβαλεν· ὡς
τὸ ἀνεῖλε πᾶσαν αἰτίαν· καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμαντεύσατο· λιβάνιος ἐν τῷ περὶ
βαπτικῷ πρὸς ἀχιλλέα· ὁ δὲ ἀνεῖλε, παρὰ τῷ ζώσαντι καὶ τὴν ἴασιν
ζητεῖν· ὡσαύτως καὶ ἀναιρεῖσθαι οὐ μόνον τὸ φονεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ μαντεύεσθαι·
πλάτων ἐν τῷ ιβ΄ τῶν πολιτειῶν· τοῦτο δὲ ποιεῖν, ἐὰν καί που βιάζω
ἀναιρῇ· καὶ ἀναιροῦμαι οὐ μόνον τὸ φονεύομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀναλαμ-
βάνω καὶ τὸ ἀνέλκω· ὡς τὸ καὶ ἀναιρεῖται τοῦ βωμοῦ, βαρὺ στενάξας·
καὶ τὸ, πάντας εἰς ὕπνον αἰωρεῖσθαι· καὶ ἀναιροῦμαι, τὸ μαντείαν δέχομαι·
ἀριστείδης, πῶς οὐκ ἄλλο τὸν ἐκ τοῦ χάρου παρὰ θεῶν κεκτῆσθαι φωτὸς
ἀνῃρῆσθαι ἤτοι μεμαντεῦσθαι· Ἀμαθῶς οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἀνοήτως,
ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνεξετάστως· ἀριστείδης, ἀμαθῶς ἑαυτὸν ἐπι-
χωρεῖν τοῖς πρεσβυτέροις· Ἀληθεύω καὶ ἀληθίζω· ἡρόδοτος ἐν τῇ
α΄· ἵππους λέγειν καὶ ἀληθίζεσθαι· καὶ ἀτρεμῶ ἀτρεμίζω· ἀριστείδης ἐν
τῷ παναθηναϊκῷ· ἐξῆν ἀτρεμίζοντα τῇ ψυχῇ καὶ τοῖς γινομένοις
ἐφεστῶσιν· Ἀνέχω τοῦ δεῖνα ἤγουν ὑπερφέρω· ἀνέχω δὲ καὶ τὸ ἀνθ-
ίσταμαι· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ παναθηναϊκῷ· ἔτι δὲ ἀκόλουθος τούτῳ ἀνα-
νέχει πέφηνε ἄνω· καὶ ἀνέχω τὸ ἀναφέρομαι καὶ ἀνακουφίζομαι·
οὐ μόνον ἐπὶ ὕδατος τιθέμενον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἁπλῶς· ὡς
ὁ αὐτός· τοσοῦτον δὲ ὑπὲρ τῶν γονέων ἀνέχοντας· Ἀποκρίνασθαι, τὸ ἀπο-
λογήσασθαι· ἀποκριθῆναι δὲ, τὸ χωρισθῆναι· οὐ λέγεται ὅλως παρὰ
ῥήτορσι τοῦτο, ἀντὶ τοῦ ἀπολογήσασθαι· ἀποκρίνω δὲ, τὸ ἀποσκυ-
βαλίζω· καὶ ἀποκρίνω τὸ χωρίζω· ὁ αὐτὸς ἀριστείδης· τῶν ἀποκρινομένων
τοσοῦτον τρόπον, δεῖ ζητεῖν· Ἀπαρκεῖ κάλλιον ἢ ἀρκεῖ· σοφοκλῆς ἀπαρ-
κούντως ἐμοί· ὑδροφόβικος ὁ ἄρρενος· ὑστέρνυσι· ἄγεται γυναῖκα· δὲ
ἄγει ἤγουν λαμβάνει· καὶ ἄγεται δὲ καὶ ἄγει ἀντὶ τοῦ φέρει· πλάτων
ἐν τῇ ἀπολογίᾳ σωκράτους· ἄγοντος εἰς σαλαμῖνα λέοντα τὸν λαβόντα·

ἀπέχω [ἀ]πέχω τὴν χρείαν, κάλλιον ἢ λαμβάνω· Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἀπέχω
αὐθέκαστος τὴν χάριν· καρνὰσ ἱκέτης μου γέγονεν: [α]ὐθέκαστος ὁ ἰδιόρρυθμος·
Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις α΄· βίαιον δὲ ἢ σκαιὸν ἢ ὑβριστικὸν ἢ
αὐτός αὐθέκαστον, οὐδεὶς ἀπεκάλει με: [α]ὐτὸς δὲ καὶ αὐτότατος· πέπαικται
γὰρ τοῦτο παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ· ὥσπερ καὶ τὸ μονώτατος:
ἀπαυθαδίζομαι· αὐθαδιάζομαι [ἀ]παυθαδίζομαι κάλλιον ἢ αὐθαδίζομαι καὶ αὐθαδιάζομαι: [ἀ]νάπαυ
τοῦτον αὐτοκράτορας, κάλλιον λέγειν ἢ ἀνηγόρευσαν· καὶ ἀνερρήθη
ἢ ἀνηγορεύθη· ἔστι δὲ τὸ αὐ εἰπεῖν, καὶ αὐτὸ τοῦ [illegible] ἀνεβόησαν·
Θουκυδίδης ἐν τῇ β΄· καὶ ἀνειπεῖν ὁ κῆρυξ· λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ
ἀντεινάμενος ἐξαγγελίας χειροτονιῶν ἢ μηνύσεων: [τ]ὰ δεινότατα τούτοις ἀνατει-
νάμενος, κάλλιον ἀπειλῶν ἢ ἀπειλήσας· ὡσαύτως καὶ ἀνατεινάμενος
ῥόπαλον, ἢ ἀνασχών· καὶ ἀναδησάμενος, ἢ ἀναρτήσας· Ἀριστείδης
ὦ πάντας ἤδη σε ἀναδεῖται· καὶ πάλιν πάντας τοῖς λόγοις ἀνα-
δησάμενος· καὶ ἀναδοῦν ἢ στεφανῶν· Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· λήροις
ἀναδοῦντο ὡς νικῶντας, τοῦ πλούτου ἐν παρ' ἑαυτῷ· ὅθεν καὶ ἀνά-
δημα ὁ στέφανος· Λιβάνιος ἐν τῷ ὑπατικῷ· τὸ τὴν κεφαλὴν ὅσου
παρὰ τῶν κρειττόνων ἀπεθαύμασε πρὸς ἀναδήμασι· καὶ ἀναδούμενος ἢ
ἐξάπτων· Θουκυδίδης· καί τινας ἀναδούμενοι χειρὸς ἄλλην:
ἀποζῆν· ἀγάλλω [ἀ]ποζῆν δὲ καὶ ἐστενωμένως ζῆν· [illegible]: [ἀ]γάλλω κάλλιον ἢ λαμ-
πρύνω· Ἀριστείδης ἐν τῷ Ἀπελλᾶ γενεθλιακῷ· οἷς δὴ αὐτὸς ἀγάλλεται
τὴν δὲ τὴν ἡμέραν· καὶ ἀγάλλομαι ἢ λαμπρύνομαι· Θουκυδίδης·
καὶ τοῖς ἄλλοις οἷς ὁ πόλεμος ἀγάλλεται· ἔστι δὲ ἀγάλλομαι καὶ ἀντὶ
αἰσχρόν τοῦ χαίρω: [α]ἰσχρὸν δὲ καὶ σχέτρον· Ἀριστείδης ἐν λευκτρικῷ δ΄ τῶν
καὶ τὸ γένος τὰν αἰσχρόν· καὶ αἰσχυντηρὸς δὲ καὶ αἰσχυντηλός· Πλάτων
ἄντρος ἐν Γοργίᾳ· αἰσχυντηρότερος μᾶλλον τοῦ δέοντος: [ἄ]ντρος οὐ θάτερος·
βάρβαρον γάρ· εἰ καὶ Λυκόφρων καί τινες ἄλλοι τοῦτο γράφουσιν· ὁ
ἄντρος γάρ ἐστι καὶ κατὰ κελαστὴν ἄντρος· δεῖ χωρεῖν χώραν ἐν τῷ α
τὸ θ, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων παίσεων· ἐκ δὲ τοῦ ἄρθρου, ἐστὶ βραχύ.

οἷον, θαττόνων καὶ θάττω· ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἔθος ἐπιτάσεων. εἰ δὲ μέσον
λάβοι ἀμεὶ ἔχει σύμφωνον, ὑπολέγω ὡς ἔστι, οὐ γίνεται ἡ τοιαύτη συναλοιφή·
οἷον, τοῦ ἑτέρου· τοῖν ἑτέροιν· τῶν ἑτέρων· τοῖς ἑτέροις· τοὺς ἑτέρους·
ἀμφοτέροις δὲ· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ θάττραι(?)· οὐ θάττω· ἀλλ' ἐπὶ δυϊκοῦ
θάττρα· καὶ ἀττραι ἐπὶ πληθυντικοῦ· ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ οὐ-
δετέρου, οὐχ ὥς φαμεν ἐπὶ τοῦ ἀρσενικοῦ: σύνετος, καὶ ὁ μὲν νοῶν, ὁ δὲ
ὁ μὴ νοούμενος· ὡσαύτως συνετός, καὶ ὁ νοῶν καὶ ὁ νοούμενος· τοῦ
δὲ προτέρου μαρτύρια, παρὰ Συνεσίῳ· οἷον, οὐ γὰρ ἅπασιν ἡ παιδεία φθέγγεται
συνετά· καὶ παρὰ Λιβανίῳ, ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· καὶ κρατῆσαι
τὴν βασιλικὴν καὶ φιλάρχειον· λόγων ἡμῖν αὐτοῦ συνετὰ λέγων: μεμπτος
καὶ ὁ μὴ μέμψεως δεχόμενος· καὶ ὁ μὴ μεμφόμενός τινι· τῷ δὲ προτέρῳ δὲ
χρῶνται κυρίως, οὐκ ἔτι καί· ὡσαύτως οἶμαι καὶ ἀθέατος, ὁ μὴ βλέπων
κρεῖττον, ἢ ὁ μὴ βλεπόμενος τινί· Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ
τύχης· ἀθέατος ἂν μείναιμι τῶν ἐκείνων: νανεοῦμαι τὴν μνή-
μην καὶ ἀνανεοῦμαι, ἢ εἰς μνήμην λαμβάνω· οἷον Λιβάνιος· ἀνανε-
οῦμαι τὴν μνήμην τοῦ ἐθέλειν ἐκείνου· καὶ ἀνανεοῦμαι τὴν οἰκίαν, ἢ
ἀνακαινίζω· ἀνανεῶ δὲ ἐπὶ εὐεργετικοῦ, ἀδόκιμον: πὸ τοῦ δια-
καμένου ὁ μὲν λευπὲς λέγεται· ἤτοι ... ὡς διάκειται· φι-
λόσοφος· ἀπὸ τοῦ διακαμένου καὶ ἀλεαινόμενος· ὡσαύτως
ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας λέγεται, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ διατιθεμένου καὶ πε-
φυκότος: κανθοπλήξ, οὐκ ἀκανθόπληξ· ρτι ἥκω, οὐκ ἄποις·
ἀλλ' ἔτι ἄρχομαι· καὶ ἀπαρτὶ ἀφικόμην: μαίνομαι, οὐκ ἀμαίνομαι:
πολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα· Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ἀπολιπὼν
γὰρ αὐτόν, ᾤχετο· ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα· Λιβάνιος ἐν
μελέτῃ τῇ περὶ τῆς λάλου· ἐκβάλλε τὸ γύναιον: ποκρίνεται ὁ
ἐρωτώμενος· ἀπολογεῖται δὲ ὁ ἐγκαλούμενος: παίεσθαι ἀττικοί·
οἱ δὲ ἄλλοι, παίεσθαι: νέῳγεν ἐπὶ μὲν τοῦ παρατατικοῦ, ἀντὶ
τοῦ ἤνοιγεν· Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἐκράτει δ' ἐπ' αὐτῶν

ἀνέῳγε· καὶ τὰ τῶν ἱερῶν γένη ζητῶν καὶ διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς [...]·
τοῦ ἀρχαίου τρόπου· καὶ Δημοσθένης· ἢ τὰ σήμαντρα ἐξέλεπεν, ἢ ὑπα-
νέῳξεν· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω, ἀνέῳγον· ἀνέῳγες· ἀνέῳγεν· ἐπὶ δὲ
μέσου παρακειμένου τὸ ἀνέῳγεν, ἀντὶ τοῦ ἠνεῴχθη· ἀνοίγω
γὰρ ἀνοίξω, ἀνέῳχα· ἀνέῳγα· ἀνέῳγας· ἀνέῳγε. Συνέσιος
ἐν ἐπιστολῇ τη', ἀγαθοῦ πεποιθέναι [...], τὴν δ' οἰκίαν τοῖς ἐλησ[ταῖς]
ἀνέῳγας. Λουκιανὸς ἐν τῷ, Μίκυλος ἢ ἀλεκτρυών· καὶ ἐν διαλό[γοις]·
ἀνέῳγας τοῖς ὀφθαλμοῖς. καὶ ἐν τῷ Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ διαλόγῳ·
ὡς ἐπιπλεύσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεῳγότα. ὡς δὲ ἁμαρτάνει
Φρύνιχος, διϊσχυριζόμενος εἶναι τὸ ἀνέῳγε καὶ ἀντὶ τοῦ ἤνοιξεν·
ὅπερ ἀδιάφορον· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἀνεῴχθη καὶ ἤνοιξεν ὡς ἔφημεν λαμ-
βάνεται· ἔστι δὲ τὸ μὲν ἤνοιξε καὶ τὸ ἀνεῴχθη, κοινόν· τὸ δὲ ἀνέῳ-
γε, ἀττικόν· ὅτι δὲ καὶ τὸ ἀνέῳξεν καὶ [...], Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἅτ'
ἀνέῳξα [...] φθάσας. καὶ Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, στέφων ἐπισ-
κηνῆς· ἀνέῳξε γὰρ τοῖς ξένοις τὴν οἰκίαν. καὶ Θουκυδίδης ἐν β'·
καὶ ἀνέῳξαν τὰς πύλας Πλαταιέων ἄνδρες. οὐ μόνον ἀκραιπό-λις
ἡ ἀκρόπολις, ἀλλὰ καὶ [...]μένον. Ἀξιῶ. τὸ παρακαλῶ· τὸ ἄ-
ξιον κρίνω, καὶ τὸ τιμῶ· ἀφ' οὗ καὶ ἀξιούμενος ὁ τιμώμενος·
Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ· τύμβου δὲ βουλοίμην ἂν τοὐμοῦ ἀξιού-
μενον ὁρᾶσθαι· καὶ ἀξίωμα, ἡ τιμή· καὶ ἡ παράκλησις παρὰ
τῇ θείᾳ γραφῇ· οἷον ἐν τοῖς ψαλμοῖς, τὸ, εἰσέλθοι τὸ ἀξίωμά μου
ἐνώπιόν σου κε'. καὶ τὸ μέγεθος. Ἀριστείδης ἐν Παναθηναϊκῷ· τὸ
μὲν ὅσον ἀξίωμα τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἤγουν τὸ μέγεθος τοῦ
παρόντος αἰῶνος. ἀξίωσις δὲ οὐ μόνον ἡ παράκλησις ὡς Θουκυ-
δίδης ἐν ζ'. καὶ οὐ καθόλου ὡς αὕτη ἡ ἀξίωσις, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγεθος
ὡς ὁ αὐτός. καὶ τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀρετῆς, ὡς ἐλευθέρων τὴν ἑλλάδα
φέρεται· καὶ ἡ τιμή· καὶ τὸ [...] τινὶ ἀξίωμα· ὡς ὁ αὐτός. ἔχων
ἐπαξίωσιν, καὶ πρὸς ὃ ἔργον ἄν τι πᾶν· ὁ Ἀριστείδης, οὕτως ἐν ἀξι[...]

ὥσπερ προέχοντα· ἔστι δὲ καὶ ἀξίωσις, ὅπερ ἀξιοῖ τις· ὡς Θουκυδίδης
ἐν β´· ὡς σφίσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην [?] μηδένα ὀχλοῦντα
λοιπὸν ἐκκλησίαν συνεῖναι ὑποχωρεῖ· ἀξίωμα δὲ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, ἡ
λεγομένη κοινὴ ἔννοια· οἷον ἀξίωμά ἐστι τοῦτο, σφαῖραν δεῖ τὸν ὅμοιον [?]
εἶναι. [ἀ]φαιρεῖσθαι, ἀφαιροῦμαι· συντάσσεται δὲ καὶ ἀπὸ γενικῆς εἰς
αἰτιατικήν· καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν· καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς
εἰς αἰτιατικήν· καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν· οἷον ἀφαιροῦμαί σου
τόδε· ἀφαιροῦμαί σε τοῦδε· ἀφαιροῦμαί σε τόδε· καὶ ἀφαιροῦμαί σοι τόδε·
παραδείγματα τοῦ ὑστέρου παρὰ μὲν Ἀριστείδῃ, ἀφεῖλε πολλοῖς νόσον·
παρὰ δὲ Φιλοστράτῳ, μέγαν ἆθλον ἀφῃρημένης αὐτῷ τῆς τύχης:
[ἅ]ρμα, ἐν ᾧ ἵπποι ζεύγνυνται· οὐδὲ ἐπὶ ὅπλων λαμβάνουσι τοῦτο, οὐχ ἁλ[?]
χρῶνται: [ἀ]πήνη, ἐπὶ ἵππων· ἅμαξα ἐπὶ βοῶν: [ἀ]πειλῶ οὐκ ἐπὶ
ἐπὶ ὀργῆς, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχοῦμαι· Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·
ἀνὴρ δὲ ὢν μειρακίου, ἠπείλησ᾿ ὅτι· καὶ Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· μι-
μνήσκου δὲ ὧν ἠπείλεις ἔξεσθαι [?]: [ἀ]καιρία, ἔνδεια καιροῦ ἐπι-
τηδείου: [ἀ]σχολία, ἡ περί τι ἀναστροφή: [ἀ]ληθές, τὸ ἐναντίον τῷ
ψευδεῖ· ἀληθὲς δὲ, τὸ κατ᾿ εἰρωνείαν αὐτὸ τοῦτο οὕτως λαμβανόμενον
παρὰ ποιηταῖς· ὡς τὸ παρ᾿ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ· ἀληθὲς ὦ δειλό-
τατε [?] πάντων: [ἀ]ποπέμπω τὸ ἀποστέλλω· ἤγουν τὸ ἀπὸ τῶν ἐνταῦθα
ἑτέρωσε πέμπω· Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ἀποπέμπομεν ὑμῖν Δι-
άνιον [?]· ἐκ τούτου καὶ ἀποπομπή· Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἀλεξάνδρου
βίῳ· τὴν γλῶσσαν τὴν ἀπὸ πομπῆς τοῦ μισθοῦ· καὶ ἀποπέμπω, τὸ ἀπο-
διώκω: [ἀ]νακάμενος [?], ὁ ἀναπεπτωκὼς καὶ ῥᾳθυμῶν· καὶ ἀνα-
κείμενος, ὁ ἀνατεθειμένος· οἷον, ἀνακείμενος ἀνδριάς· Θουκυ-
δίδης· τὰ δὲ ναῦς ἀνακείμενα ἐν τοῖς [?] ἱεροῖς: [ἀ]ναβαίνω
ἵππον· οὐκ ἐπιβαίνω· Ἀχιλλεὺς ὁ ῥήτωρ ἐν Λευκίππῃ· τούτοις δ᾿
[?]μένος, ἀναβαίνω τοῦ ἵππου· ἐπιβαίνω δὲ νεώς: [ἀ]ναπτύσσει [?]
τις, ὅταν φαντάζηται ἃ ἑώρακεν· ἀναπλάττει δὲ, ἃ οὐδέποτε ἑώρα:

(ἀ)ναγκάζειν, ἐπὶ ἐμψύχου μόνον· βιάζειν δέ, καὶ ἐπὶ ἀψύχου· οἷον ἐβιάσατο τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ. (ἀ)νάπαυλα ἡ ἀνάπαυσις· λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ· ὅτι ἀσθενοῦσαν τὴν γυναῖκα ἠκούομεν· καὶ τῶν μὲν ἀναπαύλης ἐδεόμην· καὶ πάλιν ἐν αὐτῇ εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἀπόλλωνος μόνον δία· οἷον ὥσπερ τινὸς μῆς κοινὸς ὁ σῆς ἀφηρέθημεν ἀνάπαυλαν· τὸ δὲ παῦλαν, ἀδόκιμον. (ἄ)τοπον οὐ μόνον τὸ ἄλογον, ἀλλὰ καὶ τὸ θαυμάσιον καὶ παράδοξον· πλάτων ἐν φαίδωνι· ὡς ἄτοπον ἔφη ὦ ἄνδρες ἔοικέ τι εἶναι τοῦτο. καὶ πάλιν ἐν θεαιτήτῳ· οὐδὲν γὰρ ἄτοπον ἀλλὰ πολὺ θαυμαστότερον εἰ ὁ σαφηνισθῇ παρ' ὀλίγον τῆς αὐτοῦ θέσεως· καὶ θουκυδίδης· δουλοῦντες τῶν ἀεὶ ἀτοπώτερον. (αὐ)τόνομοι οἵτινες εἶχον ἰδιωτικοὺς νόμους ἀφηγησαμένους· κύρβεις δὲ ἔλεγον οἷα, εἶχον δημοσίους νόμους καὶ ἱεροποιίας. (ἀ)ναμιμνήσκομαι ὑπ' ἐμαυτοῦ· λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ· κρατίστου μέν· ἀναμιμνησκόμενος ὅσῳ ὅπως ἠλπίζες περὶ σοῦ ἐστιν· ἀναμιμνήσκω δὲ ἕτερον· ἀριστείδης ἐν β' τῶν ὑπὲρ ὧν· ἀνεμίμνησκέ με τῆς ὁδοιπορίας· καὶ ἀναμιμνήσκομαι ὑπ' ἄλλου. (ἀ)ποκέκλεισμαι τῆς ἐκκλησίας· μὴ ἀποπετάχρισμαι· μὴ δὲ κεχώρισμαι. (ἀ)ποστασίου δίκη ὡς ἐλεύθερον, ὅτ' ἂν ἀπελεύθερος κρίνοιτο, ὡς ἀποστὰς τοῦ δεσπότου· ἀπροστασίου δέ, ὅτ' ἂν τὸ μέτοικος ἐγκαλοῖτο, μὴ ἔχων προστάτην. (ἀ)ποκήρυκτος, ὁ ἐπὶ ἀδικήματι ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας παρὰ τοῦ πατρός, μετὰ ψήφου δικαστικοῦ· καὶ ἀποκηρύττειν, τὸ τοῦτο ἐργάζεσθαι, καὶ τὸ διὰ κηρύγματος πωλεῖν· λουκιανὸς ἐν τῷ βίων πράσει· ἀποκηρύξομαι δὲ βίος φιλόσοφος· καὶ ἀποκήρυκτος, ὁ οὕτω πωλούμενος· ἀπόκληρος δέ, ὁ ἐν διαθήκαις πατρός, μὴ τυχὼν κλήρου· (ἐ)κποίητος δέ, ὁ δοθεὶς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ· ὡς λέγεται ὁ τοιοῦτος, εἰσποίητος. (ἀ)ποφέρεσθαι οὐ μόνον τὸ ἀπορρωφῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκφέρειν· ἀποφέρειν δὲ καὶ ἀποφοράν, τὰ παρὰ τῶν [illegible] τοῖς μείζοσι προσήκοντα χρήματα· θουκυδίδης ἐν τῇ ε'· τάλαντον ἔταξαν [illegible]

ὀλυμπίῳ ἀποφράδα· λέγονται μέντοι ἀποφοραί, καὶ ἡ δυσώδης ὀσμή:
πόδοσις ἀλλάγου· Ἰουλιανὸς ἐν ἐπιστολῇ· ἀποδέδωκα σαφῶς στεφάνε
τὰς ἀμοιβάς· ἀποκατάστασις δέ, ἐμψύχου ἀγομένου: ρχαναίων·
κερατίνων δέ, καὶ ἄλλων καὶ θηρίων: ράχνη τὸ ὕφασμα· ἀράχνιον τὸ
νῆμα· ἀράχνης τὸ ζῶον· Ἡσίοδος· ἀεροπότητος ἀράχνης· ρνῶν,
οἱ νῦν γ' ὡς οὐ· ἀρνειοὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν: στεῖος, ὁ ἐπιθανὸς καὶ ὀχλικός:
τέλεστον, τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι· ἀτελὲς δέ, τὸ μήπω τετελεσμένον·
τὸ μέντοι τετελεσμένου λαμβάνεται παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ἰλιάδι, καὶ ἐπὶ
τοῦ μήπω μὲν τελεσθέντος· δύναμιν δὲ ἔχοντος, τελεσθῆναι· οἷον
ἀδύναμαι τελέσαιμι, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν· ἀνήνυτον δὲ καὶ ἄλλον
ἢ ἀτέλεστον· ἔστι δὲ καὶ ἀτέλεστος, ὁ μὴ μυηθείς· καὶ ἀτελὴς ὁ ἀμύητος·
Λουκιανὸς ἐν Μενίππου καὶ Χαιρέμονος διαλόγῳ· ἀλλ' ἀτελεῖς τούτων
πάντως ἐσμέν: ὐχμός, τὸ ὕπαιθρον τοῦ ἐδάφους· Φιλόστρατος ἐν
εἰκόσιν· αὐχμὸν δ' ἴσπαρκε· ξηρὸν δὲ τὸ ὑπαίθριον· Λιβάνιος ἐν τῇ
εἰς τὸν νεὼν τοῦ Ἀπόλλωνος μονῳδίᾳ· ἁπαλότητα δόξης αὐλέθω:
σφόδελος τὸ φυτόν· ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος, ὁ ἔχων ἀσφοδέλους·
ὡς παρὰ τῷ θεολόγῳ Γρηγορίῳ, ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον ἐπι-
ταφίῳ· οἷον ἀσφοδελῶν λειμώνων καὶ ἠλυσίων πεδίων, ἢ ἐξέωσαν
Ἕλληνες: ἴτια, αἱ προέξοχοι· ἐπειδὴ καὶ ἡ πληθυντικὴ λέξις
τοῦ ἀρσενικοῦ τὸ αἴτιος, προπαροξύτονός ἐστι· ταύτῃ γὰρ ἀκολουθεῖ τοῦ
ζεπενέσιν, ἀκολουθοῦσι καὶ αἱ πληθυντικαὶ λέξεις, τοῦ θηλυκοῦ καὶ τοῦ
οὐδετέρου· αἰτίαι δέ, αἱ ἀφορμαὶ καὶ αἱ μέμψεις προπαροξυτόνως· οὕτω δὲ
ὅσιαι γυναῖκες· ὁσίαι δὲ αἱ ταφαί· διὰ τὸ μὴ ἔχειν ταύτας ἀρσενικόν, ᾧ
παρακολουθήσουσιν: γροῖκος, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκῶν παρὰ τοῖς ἔλ-
λησιν ἁπλῶς· ἄγροικος δέ, ὁ ἰδιώτης καὶ ἀπαίδευτος· οἱ ἀττικοὶ
δέ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκοῦντος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδιώτου. καὶ ἀπαι-
δεύτου καὶ ἀνημαθοῦς τοῦ, προπαροξυτόνως ἄγροικος λέγουσιν· ἀεὶ
στεφάνης ἐν πλούτῳ· λέγεται ἄγροικον ἄρα συνεῖναι τοῦ θεοῦ. ἤγουν

ἀναίσθητον· καὶ πάλιν ἐν νεφέλαις· ἔπειτ᾽ ἔγημα μεγακλέους τοῦ
μεγακλέους ἀδελφιδῆν· ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεος· ἤγουν ἐν τῷ ἀγρῷ
ἀγροικίζομαι οἰκῶν· ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα ἀγροικίζομαι, τὸ ἀπαιδεύτως πρός τινα δια-
τίθεμαι· λιβάνιος ἐν τῷ λόγῳ τῷ περὶ βελτίονος πρὸς ἀχιλλέα· ἢ
ἀγροικισαμένῳ πρός σε οὑτινοσοῦν ἢ τῶν νέων ἢ τῶν πρεσβυτέρων:
ἀθυροστομεῖν. αἰτοῦμαι. ἀθυροστομεῖν, μὴ εἴπῃς· ἀλλὰ λοιδορεῖν: αἰτοῦμαι λέγεται, ὅταν ζητῇ [τῆς]
τις ὃ μέλλει ἀποδώσειν· οἷον ἐπὶ δανείου· αἰτῶ δὲ ἄρτον, οὐ δηλονότι
ἵνα ἀποδώσω. λέγεται δὲ καὶ αἰτοῦμαι ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀπαι-
τῶ· αἰσχύλος· σωτῆρος γένους οὖν μηδὲ ἐπαιτουμένῳ· καὶ λιβά-
νιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, οἷα θεάπου μάρκελλον· τὸ τοίνυν αἰτοῦμαι· μάρκελλος
ὁ ... ποτὲ γίνεται πατρ.· ἔστι δὲ αἰτοῦμαι, καὶ τὸ παρά τινος ζητοῦμαι
τι· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν ἐπιστολῇ· καὶ τοῦτο πολλάκις ἔφασκες ἀδικεῖσθαι,
ἀλάβαστρον. μηδὲν αἰτούμενος παρ᾽ ἡμῶν: ἀλάβαστρον δίχα τοῦ ρ ἀττικοί· μετὰ
ἀνήλωκα. δὲ τοῦ ρ, κοινῶς ἕλληνες: ἀνάλωκα καὶ ἀνάλωσα ἀττικοί· τὸ
δὲ μετὰ αὐξήσεως τῶν παρελθόντων, οἷον ἀνήλωσας, κοινόν· λιβάνιος ἐν
τῇ προρρηθείσῃ εἰς τὸν ἐν τῇ δάφνῃ νεὼν τοῦ ἀπόλλωνος μονῳδίᾳ,
μικρὸν ἀπονηθεὶ πάντα ἀνάλωσεν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ παντὸς τῶν
ἀνέραστος. χρόνων τοῦ τοιούτου ῥήματος, τῶν δὲ χρωμένων αὐξήσεις: ἀνέραστος
καὶ ὁ μὴ ἐρῶν καὶ ὁ μὴ ἐρώμενος· λιβάνιος ἐν τῇ μελέτῃ τῇ ἔχων
τὰς γυναῖκας καὶ ὢν ὑπὸ πε..., ἀπεδήμησεν· ἐρωτικοῦ, ἐγὼ δὲ τότε
ἐκάλυνα τὴν κύπρον, ἀνέραστος· λουκιανὸς ἐν τίμωνι· ἐρῶντα
ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων· καὶ ... ἐν μενίππου καὶ
χάρωνος διαλόγῳ· τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν, ἀνέραστον
αὔξω. τοῖς πολλοῖς χρήματος· ἐπέραστος δὲ ἀεί, ὁ ἐρώμενος: αὔξω,
ἐπὶ ἐνεργητικοῦ· οἷον αὔξει ὁ ἥλιος καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτά·
δημοσθένης· τὰς δὲ δόξας τῆς πόλεως θεραπεύειν· ταύτας αὔξειν
καὶ αὔξειν αὐτὸ τοῦ αὔξειν. ἀριστείδης ἐν τοῖς ... ἀλλ᾽ εἰ
αὐξάνει. ἀκούσας ηὔξησεν ἡ ἀρχή. αὐξάνει δὲ, ἐπὶ παθητικοῦ· οἷον αὐξάνει

τοῦ φυτοῦ· ἢ τόσῳ αὔξησιν δέχεται· καὶ αὐξάνομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου· ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ἐπὶ τούτοις ἡ πόλις ηὐξάνετο:

ἀνακαθαίρομαι οὐ μόνον τὸ καθαρσίῳ δέχομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ καθαίρω· Λιβάνιος ἐν τῷ πρὸς Κωνστάντιον καὶ Κώνσταντα· πάντα τὸν ἐκείνῃ τόπον ἐπῆλθεν, ἀνακαθαιρόμενος γῆν τε καὶ θάλατταν:

ἐπεράστειος, οὐ πῶ καὶ ἀστειοσύνη· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ· ἀστειοσύνη δὲ, ἡ διὰ πάντων:

οὐ μόνον ἀκροαστὰ λέγειν, ἀλλὰ καὶ ἀκροαστικόν· Φιλόστρατος ἐν ταῖς εἰκόσι· τὰς δὲ ἠχὰς τοσοῦτο καὶ πυρὶ φλεγέθοντας καὶ τὴν ἀκροαστικὴν:

ἀεὶ ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων· τὸ δὲ ἐσαεὶ, ἐπὶ μέλλοντος· καὶ ἐπὶ ἐνεστῶτος διὰ τὴν διηνέκειαν δηλοῖ· Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Δία· ἀλλ' ἦν τε ἀρχῇ καὶ ἔστι ἐσαεί· καὶ Θουκυδίδης ἐν πρώτῃ· κτῆμά τε ἐς αἰεὶ ἐν τῷ ἡμεδαπῷ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάσσοντος· Λουκιανὸς ἐν τοῖς ἀληθινοῖς, θάλασσα ἐσαεί:

ἄρτι οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ποτέ· Λουκιανὸς ἐν τῷ Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου διαλόγῳ. τῶν ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος· ἄρτι δὲ ἐς τὰς πράξεις καὶ τοῦ πλούτου:

ἀπώμοτος ὁ ἀπηγορευμένος· ἀνώμοτος δὲ, καὶ ὁ μὴ ἐνόρκως παραληφθείς, καὶ ὁ μὴ ὀμόσας· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος διαλόγῳ· ἀνώμοτός εἰμι· ἀφανὴς ἔστω:

ἀποσοβῶ οὐ μόνον τὸ ἀποδιώκω, ἀλλὰ καὶ τὸ σεσοβημένως καὶ θαρραλέως ἀπέρχομαι· Λουκιανὸς ἐν τῷ Πλοίου ἢ εὐχαῖς· ἑκὼς ἤδη παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀποσοβοῦνται ἐς τὰ ἔξω· καὶ πάλιν ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν εἰκόνων· καὶ ὡς ὁ ἤδη. ἀποσοβῶ παρ' αὐτῶν· περισοβῶ δὲ, τὸ περιέρχομαι· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Συμποσίου ἢ Λαπιθῶν· συνεχῶς περιεσόβει τὴν κύλικα· ἀνασοβῶ δὲ τὸ ἀνακαταράττω· σοβῶ δὲ, καὶ τὸ περιπατῶ σεσοβημένως χωρεῖν· ὡς Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· οἱ τοῦ πορνοβοσκοῦ σοβοῦντα διὰ τῆς ἀγορᾶς· καὶ τὸ κινῶ ταράττω καὶ ἀνεγείρω:

ἀντίπαλος, καὶ τὸ ἐναντίον καὶ τὸ ἴσον· ἀμφότερα παραδείγματα παρὰ Θουκυδίδῃ· τὸ μὲν ἴσον,

9

ἐν τῇ β΄· πόλιν μεγάλην οἰκοῦντα, καὶ ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις αὐτῆς τεθραμμένους. τοῦ δὲ ἐναντίου, ἐν τῇ γ΄· ἴσοι μὲν τῇ γνώμῃ ὄντες καὶ εὐνοίᾳ· ἀντίπαλοι δὲ τῇ παρασκευῇ καὶ δυνάμει.

ἀρρωστία οὐ μόνον ἡ νόσος, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ἀδυναμία· ἐπειδὴ καὶ ὁ νοσῶν ἀδυνατεῖ ἔχειν χρῆσθαι ἑαυτῷ. Θουκυδίδης ἐν γ΄· ἐν καρποῦ ξυγκομιδῇ ἂν καὶ ἀρρωστίᾳ τοῦ στρατοῦ.

οὐ μόνον ἀπόγνωσις, ἀλλὰ καὶ ἀπόγνοια. ὁ αὐτὸς ἐν γ΄· ὅπως ἀπόγνοια ᾖ τοῦ ἄλλο τι ἢ κρατεῖν τῆς γῆς.

ἄπεδος χώρα ἡ ὀρεινὴ καὶ τραχεῖα καὶ μὴ πεδίον ἔχουσα· καὶ ἄπεδος ἡ ὁμαλή· καὶ οἱονεὶ ὁμόπεδος. Ἡρόδοτος ἐν τῇ α΄· ἡ δὲ ἄλλη μηδικὴ χώρη ἐστὶ πᾶσα ἄπεδος. καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ ζ΄· κατέβησαν ἐς ~~χωρ~~ χωρίον ἄπεδον ὄν τι.

ἀθυμία καὶ ἡ λύπη, καὶ ὁ πρὸς τοὺς πολέμους ὄκνος. Ἡρόδοτος ἐν τῇ α΄· οὔτε τινὰ δειλίαν ἡμῖν παριδών, οὔτε ἀθυμίην. ἄθυμος δὲ οὐ μόνον ὁ ὀκνηρὸς εἰς μάχην· συνέστιος ἐν ὑπερβολῇ· καὶ ἄλλως ὁ κατάθυμος στρατιώτης.

μηχανῶ τὸ ἀπορῶ καὶ ἐξευρίσκω μηχανήν· καὶ ἀμηχανῶ τὸ ἀποτυγχάνω. Ἡρόδοτος ἐν τῇ α΄· ἔνθα κἀμηχανήσας ἔχει ἡμᾶς οὐδέν.

οἱ ἀπῳκηκότες καὶ ἀποικηκότες. Θουκυδίδης ἐν ς΄· οὐδὲ τοὺς ἀποικηκότας.

οὐ μόνον ἀγών, ἀλλὰ καὶ ἀγωνισμός. ὁ αὐτὸς ἐν ζ΄· πολλὴ δὲ ἡ αὐτοῦ τεχνήσεις τῶν κυβερνητῶν καὶ ἀγωνισμὸς πρὸς ἀλλήλους.

ἀντιβόλησις καὶ ἀντιβολία. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ η΄· πρὸς ἀντιβολίαν καὶ ὀλοφυρμοὺς τραπόμενοι.

ὥσπερ ἐκ τοῦ λογίζομαι λογισμός, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ἀναλογίζομαι ἀναλογισμός. ὁ αὐτὸς ἐν η΄· οὕτω νῦν ἐν τοιούτῳ ἀναλογισμῷ.

ὥσπερ ἐγεννησάμην αὐτὶ τοῦ ἐγέννησα, καὶ ἐθρεψάμην αὐτὶ τοῦ ἔθρεψα λέγομεν, οὕτω καὶ ἠγανακτησάμην αὐτὶ τοῦ ἠγανάκτησα. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἐνυπνίῳ· ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρός. ὡσαύτως καὶ ἐθαψάμην αὐτὶ τοῦ ἔθαψα. Ἡρόδοτος ἐν τῇ α΄· καὶ εἶδον αὐτοὺς ἐκείνων καὶ ἐθαψάμην.

αὐτὸς μέν, αὐτὸς δέ, μὴ εἴπῃς· ἀλλὰ τινὲς μέν, τινὲς δέ.

ὃ καὶ λουκιανὸς λέγει· οὐκ οἶδα εἴτε παίζων εἴτε σπουδάζων· λέγει γὰρ
ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλος· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ἂν μὲν προσιόντι ὑπο-
δεικνὺς κατὰ τὴν ὁδόν· ὑπὸ δὲ καὶ παραινῶν· καὶ πάλιν ἐν τίμωνι·
διδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις· ὧ μὲν πέντε δραχμάς· ὧ δὲ μνᾶν·
ὧ δὲ ἡμιτάλαντον· ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο, ἐν τῷ ψευδοσο-
λογιστῇ αὐτοῦ: ἀφῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. οὐκ ἐφῆκεν· ἀριστείδης ἐν
τῷ αἰγυπτίῳ· ἀλλὰ διεξελθὼν ἐπ᾽ ἄλλην ἀκτὴν, καταράσας ἐκδεῖν ἀφι-
έναι: ἀνακαλοῦμαι, καὶ ἀνακαλῶ· θουκυδίδης ἐν τῇ α΄· οἱ δὲ
λακεδαιμόνιοι αἰσθόμενοι τότε περὶ τοῦ, δι᾽ αὐτὸ ταῦτα, ἀνεκάλεσαν
αὐτόν: ἀναισθητεύομαι μὴ εἴπῃς· ἀλλ᾽ ἀναισθήτως ἔχω· καὶ οὐκ
αἰσθάνομαι· καὶ ἀναισθητῶ· δημοσθένης· ἐπεὶ πρότερόν γε ὑπὲρ
ἐμαυτοῦ τυγχάνω μὲν ἀναισθητῶν: ἀπολύομαι μέμψεως· καὶ ἀπολύ-
ομαι τὴν μέμψιν· καὶ ἀπολύω· ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς θηβαίους περὶ
συμμαχίας δευτέρῳ· οἷς ἀπολύεσθαι τὴν μέμψιν: ἀπόστολος, ὁ ἀπε-
σταλμένος· δημοσθένης· ἀλλ᾽ οἱ μὲν ἐχθροὶ καταγελῶσιν· οἱ δὲ
σύμμαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει τοὺς τοιούτους ἀποστόλους· καὶ ἀπόστολος
αὐτὴ ἡ ἀποστολή· ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ μὴ πέμπειν βοήθειαν τοῖς
ἐν σικελίᾳ· χρήματα δ᾽ ἡμῖν ταμιεύειν, εἰς τὸν ἀπόστολον τὸν καλὸν
ἀνήλωται: αὐτομολία κάλλιον, ἢ αὐτομόλησις· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ
τοῦ πέμπειν βοήθειαν τοῖς ἐν σικελίᾳ· καὶ πρὸς ἐκείνας τὰς αὐτομολίας:
ἀνεβίωσα ἐγὼ ἀμεταβάτως· μεταβατικῶς δὲ πλάτων ἅπαξ εἶπεν
ἐν τῷ φαίδωνι· ἐὰν πρότερον ἡμῶν ὁ λόγος τελευτήσῃ, καὶ μὴ δυνώμεθα
αὐτὸν ἀναβιώσασθαι: ἀποδέχομαι, καὶ αἰτιατικῇ καὶ γενικῇ·
δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς ἀλέξανδρον περὶ τῶν συνθηκῶν· ἀξιοῦν ἀπο-
δέχεσθαι ὦ ἀθηναῖοι σφόδρα, τῶν τοὺς ὅρκους καὶ τὰς συνθήκας
διακελευομένων ἐμμένειν· πλάτων ἐν φαίδωνι· οὐκ ἀποδέχομαι
ἐμαυτοῦ οὐδὲ ὡς· καὶ συνέσιος ἐν τῇ λύσει τῶν ἐκ θεῶν διδόναι τὴν ἀπο-
στολήν· καὶ ἡμεῖς ἀποδεχόμεθα λέγοντος: ἀπονόντος, καὶ ὁ μὲν

προνοῶν, καὶ ὁ μὴ προνοούμενος παρ' αὐτοῦ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ζεύ-
ξιδι· ἢ οὕτως ἀπρονοήτως εἶναι λέγων. ἀγωνία καὶ ἀγωνιᾶν·
Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· δεῖ μέντοι ὦ Σώκρατες τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι
καθάπερ τῇ ἄλλῃ ἀγωνίᾳ· καὶ γὰρ τῇ ἄλλῃ ἀγωνίᾳ οὐ τούτου ἕνεκα δεῖ
πρὸς ἅπαντας χρῆσθαι ἀνθρώπους. ἀμφισβητοῦμαι τὸ ἐν δίκαις καὶ ἀμ-
φισβήτησις· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ· καὶ τοῖς αὐτῶν ἀμφισβητήμασι καὶ ταῖς
τῶν κρινομένων. ἀναγινώσκω τὸ βιβλίον δηλοῖ(?)· καὶ ἀ-
ναγινώσκω τὸ ἀναγνωρίζω· ἀφ' οὗ καὶ ἀνάγνωσις, ἡ τῶν προτέρων
μαθημάτων τῆς ψυχῆς ἀναγνώρισις· ὥσπερ εἰδυῖα(?) ταῦτα, ὡς
ὁ φιλόσοφος λόγος. λέγεται δὲ καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἀναγινώσκω
τὸ ἀναπείθω· ὡς ἐν τῇ α´· οἱ μὲν ἀνέγνωσαν μὴ ... Κροῖσον(?). ἄ-
φθονος, ὁ πολύς· καὶ ὁ μὴ φθονούμενος, καὶ ὁ μὴ φθονῶν. Ἡρόδοτος
ἐν τῇ γ´· ἄνδρα δὲ τύραννον ἄφθονον ἔδει εἶναι. ἀλογία, ἡ τοῦ
λόγου στέρησις· καὶ ἡ ἀφροντιστία· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ δ´· ἀλογίην ἔχοντος
χρηστηρίου. ἀραὶ οὐ μόνον αἱ κατάραι, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐχή· ὁ αὐτὸς ἐν
τῇ ς´· ἀρὰς ἐποιήσαντο παῖδας γενέσθαι.
Βῶλος ἐπὶ θηλυκοῦ, ἀεὶ ἐπὶ δὲ(?) ... λαμβάνεται· Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ(?)·
τῇ οἶμαί σου τὴν ἐκ ... τύχην, ἣν πρὸς ... βῶλον ὑπὸ τελευ-
τῇ(?) τῆς συγκλήτου δεξάμενος. ἐπὶ δὲ ἁπλῶς λίθου, καὶ ἀρσενικῶς
καὶ θηλυκῶς ἀμφότερα(?) λέγεται· ἐπὶ δὲ τῆς ἐν ὀρέξει φερομένων βώλων
... Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι· ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον ἐσβα-
λεῖν. Βαλαντιοκλέπτης, οὐ βαλαντοκλέπτης· καὶ βαλαντιο-
τόμος, οὐ βαλαντοτόμος. Βλάβος ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου(?), δοκιμώτερον
ἢ βλάβη. Βλήχων, οὐ γλήχων· ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης· ἰδιωτικῶς
λεγομένη βλησκούνη(?). Βιβλιογράφος, οὐ βιβλιογράφος(?)· Λι-
βάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· ... ἐπὶ τοῦτο τῶν βιβλι-
ογράφων δέομαι. Βυρσοδέψης, οὐ βυρσοβολός(?). Βὴξ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ
καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ· Ἀριστείδης· βὴξ βαρεῖα· Θουκυδίδης ἐν δευτέρῳ·

ἀκηδία(?) καὶ ἀγωνία
ἀμφισβητοῦμαι
ἀμφισβήτησις
ἀναγινώσκω
ἄφθονος
ἀλογία
ἀραί
βῶλος
βαλαντιοκλέπτης καὶ βαλαντιοτόμος
βλάβος
βλήχων
βιβλιογράφος
βυρσοδέψης
βήξ

κατέβαινεν ἐς τὰς ἀθήνας ὁ πόλεμος μετὰ βίας ἰσχυροῦ: [β]ομ
βύκιον, οὐ βαμβύκιον: ἰκυρίως ἀττικοί, ἀρσενικῶς ὁ βάτος
λέγουσιν οὐχ ἡ βάτος: [β]ραγχῶν οὐ βραγχᾷν· καὶ βράγχος αὐθέντως:
[β]ελτίστερον οὐ βελτίδιον· ποιητικὸν γάρ· καὶ ἡσίοδος ἐν ἡμέραις·
βελτίδιον δὲ πᾶν ἑλληνικοῖς φασίν· ἐκείνου δὲ μαρτυρεῖ λιβάνιος ἐν
ἐπιστολῇ· καίτοι εἰ καὶ βελτίστερον, ἀλλ' ὅτι σημειωτέον οὕτω φαμέν:
[β]λὰξ, καὶ ὁ τῇ ψυχῇ χαίρων, καὶ ὁ ἀναίσθητος· καὶ πρὸς τὰ καλὰ ἢ
ἀκινήτως ἔχων καὶ νωθρός· ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τῶν αἰτιῶν,
ὅτι μὴ μελετῶν· ἢ γὰρ ἂν πάντα ταῦτα βλὰξ ἦν τις· ὡσαύτως
καὶ βλακεύειν καὶ ἡ τῇ ψυχῇ καὶ ἡ ἀναισθησία: [β]άρος καὶ λέγεται βέλ-
τιον ἢ μέγεθος: [β]λαβείημεν· βλαβείητε· βλαβεῖεν· οὐχὶ βλαβείημεν·
βλαβείητε· βλαβείησαν· οἱ γὰρ ἀττικοὶ ἐν πᾶσι τοῖς πληθυντικοῖς τῶν
εὐκτικῶν βαρυτόνων τε καὶ περισπωμένων καὶ τῶν εἰς μι παραλη-
γομένοις τῷ η, ἀποβάλλουσιν αὐτό· οἷον τυφθεῖμεν· ποιοῖμεν·
βαῖμεν· πλὴν φυλάττεται ἐν τῷ κακόφωνον ἐν τῷ αὐτῷ τύχῃ· ὡς
ἐπὶ τοῦ βαίητε καὶ σταίητε καὶ τῶν ὁμοίων: [β]έβαιος ἐπὶ θηλυκοῦ
κρεῖττον ἢ βεβαία· ἀριστείδης· βέβαιον τὴν αἰτίαν ἔχουσιν ἄν:
[β]οιωτοὶ οὐχ ὁ βοιωτός· ἀρσενικῶς δὲ μόνον, τοῦ τῆς παροιμίας ἐκφερο-
μένου βοιωτοῦ· οἷον, τὸ βοιωτοὺς ἐπὶ γλώττης φέρει· ὡσαύτως ἐπὶ θη-
λυκοῦ καὶ τὰ τῶν βοιωτῶν λέγομεν ἀθροίσματα· οἷον τὴν βοιωτίαν ἐληΐ-
σαντο: [β]όλιτα λέγεται τὴν τῶν βοῶν κόπρον· μὴ βόλβιτα:
[β]αλάντιον καὶ πήρα, ῥήτορες· οὐ μαρσίππιον: [β]ρωμᾶται ὁ ὄνος· οὐκ
ὀγκᾶται· λιβάνιος ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ πολυλάλου μελέτῃ· ὄνοι βρωμώμενοι·
τὸ δὲ ὀγκᾶται, οὐδεὶς τῶν ῥητόρων εἶπε: [β]άτις θηλυκὸν ὁ ἰχθύς·
οὐχὶ βάτος: [β]ραβεὺς οὐ βραβευτής· σοφοκλῆς ἐν ἠλέκτρᾳ·
ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν οἱ βραβῆς δρόμων δισκύλων· ἔστι δὲ ὁ αὐτὸς
νομοθέτης, ὅτι βραβεύει τοῖς νικῶσι διδούς: [β]ιασάμενος κόρην
λέγε· μὴ φθείρας· καὶ βεβιασμένη οὐκ ἐφθαρμένη: [β]όθρος· οὐ

Gali Cybeles.

βλαφθέντος βόθυνος, οὐ δὲ λάκκος· ταῦτα γὰρ οὐκ ἴσασιν ἀττικοί: βλαφθέντος
δοκιμώτερον ἢ βλαβέντος· ὡσαύτως καὶ βλαφθῆναι ἢ βλαβῆναι·
βελόνη Θουκυδίδης· τῷ μεγίστῳ τοῦ ὁπλιτικοῦ βλαφθῆναι: βελόνη καὶ
βελονοπώλης, ἀρχαῖα· ἡ δὲ ῥαφὶς, ἀδόκιμον· ῥάπτω μέντοι καὶ
ῥάμμα, ὡς δὲ τὸ ἐρράφθη, οὐ χρήσει· ἀριστείδης ἐν διονύσῳ· καλεῖ σι//
βάκηλος τὰς νύμφας, λύει τὸ ῥάμμα: βάκηλος· ἁμαρτάνουσιν οἱ τιθέντες
αὐτὸ ἐπὶ τοῦ βλακός· σημαίνει γὰρ τὸν ἀποτετμημένον τὰ αἰδοῖα·
ὃν βιθυνοί τε καὶ ἀσιανοί, γάλλον καλοῦσι· λέγε οὖν βλάκα καὶ βλά-
βάτταλος κιον, ὡς οἱ ἀρχαῖοι: βάτταλος ἐπὶ μαλακοῦ τάττεται· ἀπό τινος
ὑποκριτοῦ βαττάλου· γυναικείοις πεδίλοις χρησαμένου· ὅθεν καὶ
δημοσθένης σκωπτόμενος παρὰ τῶν ἐχθρῶν εἰς μαλακίαν, βάτ-
βρέχει ταλος ἐκαλεῖτο: βρέχει οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν ἐπὶ ὑετοῦ·
ἀλλ᾽ ὕει· ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις· ἀλλὰ τίς ὕει· καὶ ὕεσθαι
ὕονται παθητικῶς· ἀριστείδης ἐν τῷ αἰγυπτίῳ· πάντα δὲ ὕονται· καὶ δὲ κ
βρέχω εἰκάσαι γε ἡμᾶς ὕονται· τὸ βρέχω μέντοι, ἐπὶ τῶν ἀποπλυ-
νομένων ἀπὸ ὕδατος φασί· σημαίνουσι δὲ ὡς ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ δὲ
παρακειμένου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ πάντων χρόνων, χώραν ἔχει
τὸ βρέχω, καὶ ἐπὶ ὑετοῦ λαμβάνεσθαι· ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·
μὴ καταβρεχθῶ πρὶν αὐτοῦ τοῦ πτύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ· καὶ ἀριστείδης ἐν τῷ
βρεχθῶσι αὐτῷ· ὅπου γὰρ καὶ ἥτι πολλὰ βρεχθῶσι: βαιὰ, λογογραφικόν· ως
βαιὰ βαιὰ δὲ ποιητικόν· ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις· βαιὰ σημεῖα
βασίλεια ἐν τῷ βίῳ: βασίλεια γυνή· αἰσχύλος ἐν πέρσαις· βασίλεια γυνή.
καὶ βασιλίς· βασιλὶς μέντοι καὶ βασίλειος πόλις, οἰκία καὶ ὅμοια·
οὐ μὴν καὶ βασίλεια· βασίλειος δὲ ὁ μόνου δημοσίᾳ καὶ ἐπι-
στολή· φιλόστρατος ἐν σοφιστῶν βίοις· δὴ ἦγε τὰς βασιλείους ἐφ-
τίδας· βασίλισσα δὲ γυνή, οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπε· βασίλεια
κρεῖττον ἢ ἀνάκτορα· τὸ δὲ παλάτιον, ἀδόκιμον· ἀρχαῖα δὲ, τὸ
βάρος τισὶ δὲ λέγεται: βάρος τῶν ὁφῶν κάλλιον, ἢ σκυθεσποτέ:

Βασίλεια · nota accentu in antepenult.

ἢ βεβαίων ἐστὶν ὁ δεῖνα οἴκων λέγει. ἢ ἐκ προγόνων πλουσίων: βεβαιῶσαι ἀν-
τι ὡσὶ λέγουσιν: οὐ βεβηκὼς· καὶ βεβῶσιν. οὐ βεβήκασιν· βεβόμβηται
πληθυντικῶς, οὐ βεβόμβηνται οὐδὲ βεβόμβηκε(?): βίον ἐκ χειρῶν ποιεῖται
[illegible] οὕτω πρὸς τὴν τροφήν· Λιβάνιος ἐν τῇ οἷά τε τολμᾶται ἡ πόλις·
ἡ τὸν βίον ἐκ χειρῶν ποιουμένη, συγκατακλίνοντο(?) τῷ δύνα-
σθαι δυναμένῳ: βασιλεὺς κυρίως, ὁ πρὸ θεῶν(?). ἢ ἄλλως ὁ ἀπὸ γένους ἔχων
τὴν ἀρχήν· κοίρανος, ὁ πρὸς καιροὺς τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ποιῶν·
ἡγεμὼν δὲ, ὁ τὰ ἔξω στρατιωτικῆς ἡγούμενος· τὸ δὲ ἄρχων, καὶ ἐπὶ
τῶν ξένων(?) λαμβάνεται· τὸ μέντοι κρατῶν, ἐπὶ μόνου τοῦ βασιλεύ-
οντος: βουλευτήριον, οὐ βουλεῖον δὲ ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ βουλή· ἔστι δὲ
βουλευτήριον οὐ μόνον ὁ τόπος ἐν ᾧ βουλεύονται, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ
βουλευταί· Δημοσθένης ἐν ἐπιστολῇ· ἐπειδή μοι παρὰ παντὸς συνέβη
τοῦ βουλευτηρίου· ἀλλ' ἀεὶ καὶ τὸ σχολεῖον, ἐν ᾧ ἐδίδασκον καὶ ἠγωνίζοντο
οἱ διδάσκαλοι· Ἀριστείδης ἐν τῇ ἐπὶ Σμύρνῃ μονῳδίᾳ· ποῦ μοι τὸ
βουλευτήριον· ποῦ νέων καὶ πρεσβυτέρων σύνοδοι καὶ θόρυβοι· Λιβάνιος
ἐν ἐπιστολῇ· τοῦτον ἥκοντα μικρὸν δὲ ἀρτίως(?), εἰσηγόμην εἰς τὸ βουλευτήριον·
βάραθρος ἀρσενικῶς, ὁ βαράθρου ἄξιος ἀνήρ· βάραθρον δὲ, ὄρυγ-
μά τι, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἔβαλλον· κρεῖττον δὲ λέγειν βαράθρου
ἄξιος ἢ ὀλέθρου: βιοῦν ἐπὶ ἀνθρώπων· ζῆν δὲ, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ
ἄλλων ζώων· ἐν τῇ ἠθικῇ(?) Ἀριστοτέλης τοὺς βίου μετέχοντας· βίος
ἐστὶ, λογικὴ ζωή: βλέπειν, τὸ ἁπλῶς ὁρᾶν· θεᾶσθαι δὲ, καὶ τὸ
ὁρᾶν τι τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γινομένων· οἷον πάλην· πυγμὴν, καὶ
τὰ τοιαῦτα· ὅθεν καὶ θέατρον ὠνόμασται(?)· ἔστι δὲ θεᾶσθαι, καὶ τὸ κατα-
νοεῖν· Ἀριστείδης ἐν ὀρύξει· θεᾶσθαι δὲ ὧν ἔλεγεν(?) πρὸς αὐτήν:
βασκαίνω οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ φθονῶ, ὅπερ πρὸς δοτικὴν συντάσσεται,
ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ μέμφομαι καὶ διαβάλλω, παρὰ τοῖς παλαιοῖς
εἴρηται· καὶ συντάσσεται πρὸς αἰτιατικήν· Δημοσθένης ἐν τῷ
περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ· ταύτην βασκαίνειν καὶ διαλύειν πειρᾶσθαι.

βεβαίων· βεβαίως· βεβόμβηται· βίον· βασιλεύς· κοίρανος· ἡγεμών· βουλευτήριον· βάραθρος· βάραθρον· βιοῦν, ζῆν· βίος· βλέπειν· θεᾶσθαι· βασκαίνω·

12

καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ἀλλὰ βασκαίνομεν καὶ σιωπῶμεν. πόθεν
καὶ τί μέλλει ποιεῖν· καὶ ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ πέμπειν βοήθειαν τοῖς
ἐν σικελίᾳ. ὅσον φιλονεικίᾳ ἢ μὴ τοῦ βασκαίνειν τοὺς ἄνδρας ἀφέξηκα:
β οηθεῖ μέν, ὁ ζημιούμενός τινι· ἐπικουρεῖ δέ, ὁ ὀξέως βοηθῶν ἑκών· καὶ συμ-
μαχεῖ δὲ ὁ αὐτός· ὑπὸ μάχης δέ, ὁ ἀδικίαν ἀτυχῆ ποιουμένων· ἀμύνει δέ, ὁ
ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος κακῶς, τῷ δὲ δρακότι μαχόμενος. ταῦτα
δὲ ταῦτα, καὶ αὐτὸ τὸ τοῦ βοηθεῖν ἁπλῶς λαμβάνεται:· β ουκολεῖν τὸ
τρέφειν· ἀποβουκολεῖν τὸ ἀποπλανᾶν· ὡς ἔφη τις τῶν σοφῶν· φθεί-
ταῖς ἐλπίσιν ἡμᾶς ἀποβουκολῶν· καὶ λουκιανὸς ἐν ἑρμοῦ καὶ πλά-
τωνος διαλόγῳ· δεῖ μάλα δὴ ἀεὶ βουκολεῖσθαι καὶ ἐλπίζειν· ἤγουν
ἀπατᾶσθαι καὶ εἰς ἐλπίδας ἄγεσθαι:· β ρύχειν τοὺς ὀδόντας· οὐ βρύζειν:
β αρβαροκτόνος, ὁ κτείνων τοὺς βαρβάρους· βαρβαρόκτονος δέ, ὁ
ὑπὸ βαρβάρων κτανθείς· ὥσπερ καὶ πενθεροκτόνος καὶ πενθερόκτονος
καὶ ὅσα τοιαῦτα:· β ύειν ἐπὶ ὤτων· καταμύειν ἐπὶ ὀφθαλμῶν· συμ-
μύειν ἐπὶ στομάτων· μύειν δέ, ἐπὶ πασῶν τῶν αἰσθήσεων· ὥστε τὸ τοῦ ἀρ-
ολέσου· μύσαντα τὰς αἰσθήσεις:· β ωμολόχος ὁ φλύαρος· ἐκ μετα-
φορᾶς τῶν τοῖς βωμοῖς ἐλλοχούντων πενήτων, ἵνα ἐκ τῶν θυομένων
ἢ ὠφελῶσιν, ἢ ἁρπάσωσιν· εἰς τοῦτο δὲ οὗτοι οἱ τοιοῦτοι, καὶ ἄθεσμά
τινα ἔλεγον:· ο ὐ μόνον βαρβαρικὸς πόλεμος, ἀλλὰ καὶ βάρβαρος·
θουκυδίδης· βάρβαρον ἢ ἕλληνα πόλεμον:· τ ὸ βασανίζειν, ἐπὶ
δοκιμασίας λαμβάνεται· καὶ τῆς διὰ λόγων καὶ τῆς διὰ τιμω-
ρητικῶν ὀργάνων· καὶ λέγεται ὁ σῶμα βεβασανίσθαι ὑπὸ νόσου· ἀλλὰ ζη-
τῆσαι:· β αρύναν χηκόσι μου· βαρὺ δὲ ἄξεστον παρὰ τοῖς δοκιμω-
τάτοις τῶν παλαιῶν· πλὴν ἐπὶ τοῦ παρακειμένου, οὐ βεβά-
ρυγκα λέγουσιν· ἀλλὰ βεβάρηκα εἰς παθητικοῦ σημασίαν· ἀεὶ
σειδῆς ἐν δ' τῶν ἰσθμιῶν· οὐδ' ἦν ὕπνοι οἴνῳ βεβαρηκότες οἰνωται:
τ αὐτὰς κτ., τινὰ μὲν εἰσὶ κτητικά· οἷον βασιλικὸς λόγος· ὁ οὖν ἐξ αὐτ-
βασιλέως, ἢ οὖν ἐξ αὐτοῦ τῆς εἰς βασιλέα· τινὰ δὲ δηλοῦσι, ἐπὶ τῆς διαθ

τινὸς εἴς τι· οἷον, δρομικὸς ὁ ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς δρόμους
κἂν μηδέποτε ἔδραμε· καὶ πυκτικὸς, ὁ ἐπιτηδειότητα ἔχων
εἰς τὸ πυκτεύειν· τὰ δὲ, λέγονται ἐνεργείᾳ· οἷον, μουσικὸς ὁ
εἰδὼς μουσικήν· καὶ γραμματικὸς ὁ εἰδὼς γραμματικήν·
τὰ δὲ, φύσει· οἷον, λογικὸς ὁ λόγῳ χρώμενος: Βέλος τὸ βέλος
πεμπόμενον καὶ αὐτὴ ἡ βολή· καὶ τὸ ἐκ τῆς βολῆς τραῦμα·
ὅμηρος δὲ καὶ τὴν ὠδίνουσαν, ὀξὺ βέλος ἔχειν φησίν:
Οὐ μόνον βουλεύομαι, ἀλλὰ καὶ βουλεύω· λιβάνιος ἐν τῷ ἀντι- βούλομαι καὶ βουλεύω
οχικῷ· ἐν ᾧ τινες ἦσαν τῶν ἀριστέων ἐλπίδες οὔπω ἐβου-
λευσαν· καὶ βουλεύω ἀντὶ τοῦ βουλευτής εἰμι· ἐπιβουλεύω ἐπιβουλεύω
δὲ, τὸ ἐπιβουλὴν ἀρτύω κατά τινος· καὶ αὖ ἐπιβουλεύω,
τὸ μηχανῶμαί τι βουλεύομαι· ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· τί δ᾽ ἐστ᾽ αὖθ᾽
ἡμᾶς ἐπιβουλεύει ποιεῖν· καὶ θουκυδίδης ἐν γ΄· ἐπιβου-
λεύουσιν αὐτοί τε, καὶ ἀθηναίων οἱ ξυμπολιορκούμενοι, πρῶ-
τον μὲν πάντες ἐξελθεῖν· ἰστέον δὲ ὅτι τὸ βούλομαι, μηδὲ πα- βούλομαι
ρεσχημένου καὶ ἐνεστῶτος μόνον τίθεται· οὐδέποτε δὲ μελ-
λήσοντος· ὅμηρος ἐν α΄ ἰλιάδος· βούλομ᾽ ἐγὼ λαὸν, σόον
ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι· θουκυδίδης ἐν ζ΄· βουλόμενοι καὶ
τῶν οἰκείων λαβεῖν τι ἐδώδιμον· λουκιανὸς ἐν τοῖς ἀληθινοῖς·
βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν· ὡσαύτως καὶ τὸ θέλω· ὡς ὁ αὐτὸς θέλω
ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ὅμηρος ἐπὶ τούτοις δοῦναι ἤθελε· καὶ τὸ
βιάζω δὲ καὶ τὸ ἀναγκάζω· θουκυδίδης ἐν τῇ α΄· ὁμολογίᾳ ἀναγκάζω
ἀναγκάσαι τὸ ἀποδοῦναι τὴν πόλιν· καὶ αὖθις ἐν τῇ δ΄·
εἰ καὶ αὖ ἔμειναν ἀνάγκην σφίσι γενέσθαι· καὶ τὸ ἐπιθυμῶ δὲ ἐπιθυμῶ
καὶ τὸ ἀξιῶ· καὶ τὸ δέομαι καὶ τὸ ἱκετεύω καὶ τὸ ποθῶ· ἀξιῶ
ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ς΄· ὥστε ἐπιθυμεῖν ἐκεῖσε πλεύσαντας. δέομαι ἱκετεύω ποθῶ
δεῖσθαι οὖν ἐπαγαγέσθαι· ὁ αὐτὸς αὖθις ἐν ε΄· ἠξίουν σφίσι
ἀποδοῦναι· καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ἐδέοντο σφίσι, πάνακτον
τὸ

13

καὶ τοὺς Ἀθηναίων δημαγωγοὺς προδοῦναι. Λουκιανὸς ἐν τῷ ῥητόρων διδασκάλῳ· ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρ. ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς ἀληθινοῖς· ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω· καὶ αὖθις ἐν τοῖς αὐτοῖς· ἱκέτευον ἀπελθεῖν τὰ μέλλοντα· καὶ πάλιν ἐν τῷ ῥητόρων διδασκάλῳ· οὐ πρὶν ἐξ ἀρχῆς ἐπόθησε ἐλθεῖν· ὡσαύτως καὶ τὸ μανθάνω· καὶ τὸ ἐθέλω· καὶ τὸ παραιτοῦμαι καὶ τὸ ὀρέγομαι· καὶ τὸ κελεύω καὶ τὸ δέομαι· καὶ τὸ ζητῶ καὶ τὸ ὀφείλω· καὶ τὸ ἀγωνίζομαι καὶ τὸ παραινῶ καὶ τὸ τολμῶ· Λουκιανὸς ἐν τοῖς νεκρικοῖς διαλόγοις· οὐδὲ πώποτε προμεμελετημένος ὑποδέχεσθαι ταῦτα· ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς ἐναλίοις· ἐάσατε περιίπτασθαι μαθεῖν· καὶ αὖθις ἐν τοῖς αὐτοῖς· τὸ βρέφος δὲ παρῃτεῖτο μὴ ἀποθνήσκειν· καὶ αὖθις ἐν τῷ θεῶν κρίσει· ἐ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν· καὶ αὖθις ἐν τοῖς νεκροῖς· τὸν δὲ μηνὺ κελεύου ἀποδύσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ πάγου· Ἀριστείδης ἐν βʹ τῶν ὑπὲρ· κελεύει καταβᾶσαν τὰς τοῦ ποταμοῦ τοῦ περὶ τῆς πόλεως ῥέοντος λούσασθαι· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ· τίς ἐνδείξασθαι δυνηθῇ· ἐν αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ· ἔδοξεν οὖν τῶν μὲν οὐ χρόνου ἕνεκα μηδὲ πέμπεσθαι καὶ τὸν ἕτερον· Θουκυδίδης ἐν γʹ· πρὸς Ἀθηναίους ἐκέλευε διαπέμπεσθαι· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ· ἐζήτησαν τὸ μὲν τῶν πολεμίων ταύτῃ κατὰ μάχην αὐτοῦ διαφθεῖραι· ὁ αὐτὸς καὶ αὖθις ἐν τῇ ηʹ· ὀφείλων ἤδη ὁ ἐναντίος μὴ οὐ ταμιεύεσθαι ὡς βιασθείς· ἀλλ᾽ οὐ τὰ παραδοῦναι ἀφεῖναι· καὶ αὖθις ἐν τῇ αʹ· καὶ ἀγωνίσασθαι τοῖς Ἕλλησιν ἄρξαι πρὸ τοῦ ἐλευθερίας· ἐν τῇ ϛʹ· ἠγωνίζοντο οὖν ἕκαστος αὐτὸς πρῶτος προστάτης τοῦ δήμου γενέσθαι· ὁ ἐν τῇ γʹ· παρῄνουν τῶν Ἀθηναίων ἀφικόμενοι ἑκάστοτε πρῶτον ἐκπλεῦσαι· ὁ ἐν τῇ ζʹ· τολμῆσαι πρὸς τὸ Ἀθηναίων ναυτικὸν ἀντιστῆναι· καὶ ταύτῃ δὲ καὶ πείθομαι· καὶ κινδυνεύω· ὁ ἐπὶ τὸ λαβεῖν· καὶ ἐπείγομαι καὶ ὁρμῶ· καὶ ἀξιῶ καὶ διανοοῦμαι· ὁ εὔχομαι καὶ ἐπιστέλλω τὸ πρόσταγμα· ὁ κωλύω καὶ ψηφίζομαι καὶ ὀκνῶ τὸ παιδεύω· ὁ αὐτὸς Θουκυδίδης ἐν τῇ βʹ· τὰ ξ[illegible] κατὰ ἡ[illegible]

μανθάνω· ἐθέλω· παραιτοῦμαι· ὀρέγομαι· κελεύω· δέομαι· ζητῶ· ὀφείλω· ἀγωνίζομαι· παραινῶ· τολμῶ·

σπεύδω· πείθομαι· κινδυνεύω· ἐπείγομαι· ὁρμῶ· ἀξιῶ· διανοοῦμαι· εὔχομαι· ἐπιστέλλω· κωλύω· ψηφίζομαι· ὀκνῶ· παιδεύω·

ἀποδοῦναι· καὶ αὖθις ἐν τῇ γ´· οἱ δ' ἐγὼ δὲ πεπεισμένοι, καὶ ὑμετέρους
ἐρινθοῦντες ποιῆσαι· καὶ ἀριστείδης ἐν τῷ, ῥοδίοις περὶ ὁμονοίας· ἐπειδὴ
λόγῳ τινὰ ὧδε πείσαντα κατασχήσεσθαι τὰ πράγματα. θουκυδίδης
ἐν τῇ γ´· καὶ ἡ πόλις ἐκινδύνευσε πᾶσα διαφθαρῆναι· καὶ αὖθις ἐν
τῇ δ´· εἴ που δὲ τούτοις, ἢ κυρίων τῶν ἐν τῇ πόλει ἐπιμεληθῆναι·
καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· ἠπείγοντο φθῆναι τοὺς λακεδαιμονίους· καὶ
ἐν τῇ αὐτῇ αὖθις· ὥρμηντο διακινδυνεῦσαι· καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ·
ὤσασθαι ἐπειγομένου το· καὶ ἐν τῇ ε´· διενοοῦντο ἀνανεώσασθαι· καὶ ἐν τῇ
ϛ´· οὔτε γένος ἔχων εἰπεῖν· καὶ ἐν τῇ ζ´· ἐπεκηρυκεύοντο αὐτοῖς ἀποστῆναι·
καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ἐπέστειλαν τοῖς ἔξω ἀναβαίνειν πρὸς τοὺς
λακεδαιμονίους· καὶ ἐν τῇ αὐτῇ αὖθις· ἢ πελοποννησίοις ἐκω-
λύσαν ἐλθεῖν· καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· ἐψηφίσαντο τὰ πράγματα
παραδοῦναι· καὶ ἀριστείδης ἐν τῷ ῥοδίοις περὶ ὁμονοίας· τοῖς δὲ
ἀποκνήσασι μέχρι τούτου, κινηθῆναι πρὸς ὑμᾶς περὶ τούτων·
καὶ θουκυδίδης ἐν τῇ β´· καὶ μὴ κατοκνήσαντας περὶ ἰδίων αὐτὴν τιμη-
θεῖσαν· ὡσαύτως καὶ τὸ ἔχειν τὸ ὕδει· τὸ εἰκός ἐστι· τὸ ἀνάγκη ἐστὶ
καὶ τὸ ἔξεστι· θουκυδίδης ἐν τῇ δ´· ἔξεστι καλῶς θέσθαι· καὶ ἐν
τῇ ε´· οὐκ εἰκὸς εἰς νῆσον ἐκείνους περαιωθῆναι· τὸ δὲ φημί, ἀεὶ
πρὸς μέλλοντα καὶ συντάσσεται· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ β´· καὶ αὐτὸς ἔφη μὴ ἐξιέναι·
καὶ ἐν τῇ δ´· ταῦτα δὲ ἔχων ἔφη, ἢ ἄξειν λακεδαιμονίους ζῶντας
ἢ αὐτοῦ ἀποκτενεῖν· καὶ ἀριστείδης ἐν ε´ τῶν ἱερῶν· ἀντὶ τοῦ
ἔφη τι κομιεῖσθαι χρημάτων ὠνίων· ἐπὶ δὲ τοῦ παρῳχημένου πράγματος
δὲ λέγειν, τότε καὶ τὸ ἔφη πρὸς παρῳχημένον τίθεται· ὡσαύτως
καὶ τὸ ὀμνύω καὶ τὸ ὁρκῶ, καὶ ἐπὶ μέλλοντος καὶ ἐνεστῶτος·
λουκιανὸς ἐν τοῖς νεκρικοῖς· ἔλαθον ἐπομοσάμενος ἀφήσειν
αὐτόν· καὶ θουκυδίδης ἐν τῇ ϛ´· ὁρκώσαντες μὲν δὲ μὴ μνησικα-
κήσαν· τὸ δὲ λέγομαι ἀμνηστεῖν ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαι, ἀεὶ πρὸς
μέλλοντα· πλάτων ἐν τῷ φαίδωνι· τῷ οὖν ἀπόλλωνι δὲ ἔχειν

ὡς λέγεται τὸ ὄνομα, εἴ πως ὀφθείη ἑκάστου ἔτους χωρίον ἀπαιτεῖν εἰς
δῆλον· ἀφ᾿ ἑαυτοῦ τὸ τοῦ παρακαλῶ, πρὸς παρῳχημένου· Πλάτων ἐν τῷ
Ἀξιόχῳ περὶ θανάτου· δεξάμενοι τὸ κράτος ἐπὶ γυναῖκας γενέσθαι·
καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου· πρῶτον μὲν ὦ ἄνδρες Ἀθη-
ναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ δια-
τελῶ, τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ᾿ ὑμῶν·
τὸ δὲ προσδοκῶ καὶ τὸ ἐλπίζω, ἁπλῶς μὲν ὅπου τιθέμενα, μὴ ἤπου
συντάσσονται καὶ ἐνεστῶτι· εἰ δὲ διαλελυμένως, οἷον ἐλπίδα
ἔχω ἢ προσδοκίαν ἔχω, καὶ πρὸς παρῳχημένου καὶ πρὸς μέλλοντα·
Ἀριστείδης ἐν λακωνικῷ β΄· προσδοκίαν τιν᾿ ἀξιοῖς δὴ ἡμᾶς πάλιν
σωθήσεσθαι· Θουκυδίδης ἐν τῇ δ΄· ἐν ἐλπίδι εἶναι, ἀναλαβεῖν
Νίσαιαν· καὶ ἐν τῇ ε΄· ἐλπὶς γὰρ μάλιστα αὐτοῖς οὕτως φοβηθῆναι·
καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ἔτι καὶ ἐκείνη ἐλπὶς ὀρθῶς· καὶ ἐν τῇ ς΄· δι-
ανέλπιστον τὸ τοιοῦτον ξυμβῆναι· καὶ τὸ φοβοῦμαι δέ, μὴ ἤπου τι συν-
τάσσεται· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ε΄· οὐ φοβούμεθα ἐλασσώσεσθαι· τὸ
δὲ δοκῶ καὶ τὸ νομίζω καὶ τὸ οἴομαι, καὶ τοῖς τρισὶ χρόνοις συντάσ-
σονται· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ζ΄· ἐδόκει τῷ Δημοσθένει πρότερον ἀποπει-
ρᾶσαι· καὶ αὖθις ἐν τῇ δ΄· αὐτοὶ κυριώτεροι νομίζοντες ἀνακινδυ-
νεύειν· Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν ἔσεσθαι μοι δοκῶ:

[ἀρχὴ τοῦ Γ]

[γάμους ποιεῖν] Γάμους ποιεῖν Ἀττικοὶ λέγουσιν· οὐχὶ γάμον: Γεραιὸς ἀρχαῖος, γέρων
οὐδέτερον· ποιητικὸν γάρ: Γῆμαι οὐ γαμῆσαι· Λιβάνιος ἐν τῇ
[γῆμαι] μελέτῃ τῆς ἐλαίου· ἔδει μὲν ὦ βουλὴ τεθνάναι με, πρὶν ἢ γῆμαι:
[γαστρὸς ἥττων· δουλεύων· γνωσιμαχῶ] Γαστρὶ δοῦλος, μὴ εἴπῃς· ἀλλὰ γαστρὸς δοῦλος· ἢ γαστρὶ δουλεύων·
καὶ γαστρὸς ἥττων: Γνωσιμαχῶ, τὸ διὰ τὸ προσγεγονὸς ἐμαυτῷ
μάχομαι· ὅπως τοῦτο ἐργάσωμαι· λέγεται οὖν, γνωσιμαχῶ· καὶ μὴ
[γάργαλος] ἐμαυτῷ κατὰ νοῦν μάχομαι: Γαργαλισμὸς μὴ εἴπῃς· γάργαλος
δέ· Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος ἢ ἀλεκτρυών· τοιοῦτον γάργαλον

παρεῖχεν ὅμοια τοῖς ὀρχουμένοις· γαργαλίζω μέντοι· Ἀριστείδης ἐν τῷ
κατὰ τῶν ἐξορχουμένων· καὶ τοὺς ὦτα γαργαλίζουσιν: Γιγνόμενον
οὐ μόνον τὸ ἐνεργούμενον, καὶ τὸ ἀνῆκον τινὶ καὶ ἁρμόζον· οἷον ἀπὸ τὸ
πρὸς αὐτὸν λεγόμενον καὶ αὐτῷ συμβαῖνον· Λιβάνιος ἐν τῇ δικάζε(σθαι)
ποσειδῶν κρίνει ὑπὲρ ἀλιρροθίου μελέτῃ· θεῖος γὰρ οὗτος καὶ τιμῶν
τὰ γιγνόμενα· ἤγουν ὅσου ἀνήκει καὶ ἐπιβάλλει τῷ θεῷ· καὶ ἡ
γιγνομένη τινὶ ζημία· ἤγουν ἡ πρέπουσα καὶ ἐπιβάλλουσα:
Γεγυμνασμένος ὢν τῇ ἑλληνικῇ καὶ ῥητόρων ὁ δοκιμώτερον αὐτοῖς,
ἢ μηδ' ὅλος· Φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν· γεγυμνασ
μένος ἱκανῶς τῆς ἀττικιζούσης λέξεως· καὶ πάλιν· ἄνδρα γεγυ
μνασμένον τῆς τοιᾶσδε ἰδέας· εἰδέναι δὲ χρή, ὅπερ ἕνεκα λαμ
βάνεται ἔξωθεν· ὡς εἶναι τὸ ἐντελὲς τῆς ἐννοίας, ὁποσοῦν ἐς
τοῦτο γεγυμνασμένος ἦν: Γωνιαῖος ἔλαφος οὐ γωνίαι καὶ ἔλαφος·
κεινοῦνται: Γαστρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα τύπτειν οὐ ὕβριν·
οἶδεν ὁ ἀρχαῖος, καὶ ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα ἐμπιπλάναι: ὑμόνου
ἀπὸ τῆς γυναικός, ἀλλὰ καὶ ἀνδρός: Γρυλίζειν ἀντὶ τοῦ ἀδεῖν ὡς λ(έγεται):
Γογγύλοι μὲν παλαιοί, ἐπὶ τοῦ στρογγύλου τιθέασιν· οἱ δὲ νῦν,
ἐπὶ τοῦ λαχάνου· ὅπερ γογγυλὶς οὐ γογγύλη λέγεται: Γεννήματα
ἐπὶ καρπῶν τινὲς τιθέασιν ἀδοκίμως· οὐ δεῖ γὰρ πως λέγειν:
Γράψαι καὶ λέγειν, ὅπερ ὡς λέγει· γράμματα δὲ καὶ λόγους ἔχει:
Γραφεὺς ὁ καλλίου ἢ ζωγράφος· δεσπότης ἐν εἰκόνι· ὡς γραφ(ο)βό
τατῶν ὑποσταθείς: Γραφομαί σε τοῦ δεῖνος οὐ γράφω· ἢ καὶ ζωγρά
φος ἐν ἑρμηνευτικῶς τἆλλα καὶ οὕτως ἁπλῶς περιῆγεν· λέξαιν
ἐν τῇ ἐπιστολικῇ, ὁ γὰρ δὴ καὶ φιλόσοφος εἶ καὶ φιλαύτος· Φω
γεννάδιον ἔγραψε· καὶ Λουκιανὸς ἅπαξ ἐν τῷ δὶς κατηγορούμενος·
γράφειν μὲν αὐτὴν μοιχείαν δὲ κ(αὶ) ἐδικαίωσεν· Γεγημένος ἀνὴρ λέγεται·
ἐγήματο δὲ ἡ γυνή: Γενέθλια ὁ δὴ κυρίως οὐ γενέσια· καὶ γενε
θλιακὸς λόγος οὐ γενεσιακός: Γενεθεὶς αὐτὶ τοῦ γενόμενος,

15

οὐδεὶς τῶν δοκίμων· ἐγεγόνει γὰρ καὶ ἐγενόμην ῥήτορες λέγουσιν·
ἐγενήθην δὲ καὶ τὰ ἐς καθεξῆς ἅπαντας χρόνους, παρ' οὐδενὶ τούτων εὑ-
ρήσεις· εἰ μὴ ἀριστείδης ἅπαξ ἐν τῷ πρὸς βασίλειον ὑπὲρ λόγων· ὅπερ
μοι δοκεῖ, ἁμάρτημα εἶναι τῶν γραφέων· λέγει δὲ οὕτως· πολλοὺς
γελοῖος· δὲ ἀνηκέστοις συμφορῶν αἴτιοι γενηθέντες. Γελοῖος ὁ καταγέ-
γέλοιος· λαστος· γέλοιος δὲ, ὁ γελωτοποιός. Γελοίου δὲ οὐδετέρως μόνον τοῦ
γέλωτος ἀξίου· δημοσθένης ἐν τῷ β' τῶν ὀλυνθιακῶν· μίμους
γοργώ· γελοίων καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ᾀσμάτων: Γοργὼ γοργοῦς ἀπ' εὐθείας·
γοργών· ὡς σαπφὼ σαπφοῦς· γοργὼν δὲ γοργόνος ἁπλῶς ἕλληνες· εὐριπίδης
ἐν ὀρέστῃ· τὸ γοργοῦς δ' οὐ κατὰ τοὺς δὲ τῶν καιρῶν· λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ
ἀγῶνος· ἀλλ' ἢ τοιοῦτό τι ἔπαθον, οἷον τὴν γοργὼ ἰδόντες· λιβάνιος
ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ διοσαριστέως· ὡς ἂν εἴ τινα γοργὼ τὴν ἐμὴν ὁρῶν πρὸ
γαῖος· ἀπάδει: Γαῖος ἢ χθές· ἀριστείδης ἐν τῇ μονῳδίᾳ τῆς σμύρνης·
τὸ ὑπὸ πάσης τῆς πόλεως εὔσημος γαῖος· καὶ γανοῦμαι, τὸ ἥδομαι
καὶ χθὲς τοσαπληκούμενα· ὡς ὅμηρος· τὸ δὲ καὶ ἐν ταῖς ἐξόδοις
ἰδεῖν ἐγανώθη· καὶ γεγανωμένα πρόσωπα, τὰ χθὲς γέμοντα:
γαμβρός· Γαμβρὸς ποιητικῶς τοῦ κηδεστοῦ· κηδεστὰς δὲ παρὰ τοῖς ῥήτορσι:
γείτων· Γείτων ἅμα τοῦ δεῖνος. καὶ γείτων ἅμα τῷ δεῖνι. τῆς μὲν γενικῆς
πρὸς τὸ γείτων· τῆς δὲ δοτικῆς πρὸς τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα· ἀντὶ τοῦ
ὤν. ἀπενοούμενου· μάρτις ἀμφοτέρων αἰσχύλος· λέγων ἐν τῷ ἑπτὰ
ἐπὶ θήβαις· γείτονα πύλαις ἔχων ὄγκας ἀθηνᾶς· καὶ πάλιν ἐν
γονεῖ· τῷ αὐτῷ δράματι· ἢ τὰς χώρας πόλεις πύλαισι γείτων: Ὁ γονεὺς δὲ
ἀντὶ τοῦ πατρός. καὶ ἀντὶ τοῦ κυρίου· καὶ ἀντὶ τοῦ γονέως· ὡς ἀριστοφάνης
ἐν πλούτῳ· κρατοῦσι γονῆι κἂν τοὺς πολεμίους ἑκάστοτε· καὶ ἄρ-
δ' ἐχθὲν νοσῶ μου τοῦτο πεπόνθασιν οἱ ποιηταί· σοφοκλῆς ἐν ἠλέκτρᾳ·
ταὶ γονεῦσιν, ὡσαύτως καὶ τὸ γονεῖ, οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ γονεὺς κεῖται, ἀλλὰ καὶ
ἀντὶ τοῦ γονέως· ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· ἀμφότεροι δ' ἐκείνῳ μεν ἀρ-
γυρίδιον δοῦλος γεγένημαι. λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· τοῖς μὲν τοῦ

κάλλος δὲ καὶ εἶπε· καὶ ἀριστείδης, ἐν τῷ ὑπὲρ ῥητορικῆς πρώτῳ· βα-
δίζουσιν εἰς δελφούς· καὶ πυνθάνονται περὶ τῶν πολιτειῶν·
[Β]αλκὰ ἀττικοὶ· οὐ βαλέαι: κεράσαι καὶ κατακεράσαι ἀρχαιότερον· οἱ δ'
ὕστερον κεράσαι καὶ κατακεράσαι· τὰ παρὰ τὸ κέρας καὶ κρέας κ(αὶ)
γῆρας γινόμενα ὀνόματα διὰ τοῦ ω μεγάλου ἐκφερόμενα, τὰ μὲν
παρὰ τὸ κέρας καὶ κρέας, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ κλίνονται· οἷον
δίκερως δίκερω· καλόκερως καλόκερω· τὰ δὲ παρὰ τὸ κέρας, οἱ κ-
οινοὶ διὰ τοῦ τ κλίνουσι· μονόκερως μονοκέρωτος· αἰγόκερως
αἰγοκέρωτος· οἱ δὲ ἀττικοί, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ καὶ ταῦτα·
χρυσόκερως χρυσόκερω· ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς ἐτεόνικον· ποιητὴς
μὲν οὖν ἤδη τις [illegible], δεῖ ἐξαθεῖ κ(αὶ) χρυσόκερως λιβάνου:
[Γ]εννάδας ἀνὴρ παῖδα· καὶ γενναῖον πλάτων τοῦ δέοντος, ἀντὶ τοῦ γεν-
νητοῦ λέγει: [Γ]ελάσω καὶ ὅσα διὰ τοῦ σ συζυγεῖ τῶν περισπω-
μένων τούτων, περὶ τοῦ α σύμφωνον ἔχουσι πλὴν τοῦ ρ, βραχὺ
τὸ α ἔχουσιν· ὅσα δὲ πρὸ τοῦ α φωνῆεν, ἢ τὸ ρ, μακρὸν ἔχει τὸ α·
οἷον, ἐάσω, ἐάσαι· πειράσω πειρᾶσαι· [Γ]αμεῖ τὶς ἀμετα-
βάτως ἀντὶ τοῦ γάμον ἔχει· τουτέστι συνοικεῖ γυναικί·
καὶ γαμεῖ τὴν δεῖνα μεταβατικῶς, ἀντὶ τοῦ εἰς γάμον λαμβάνει· ἢ
λαβὼν ἔχει: [Γ]έγονα ἔτη τοσαῦτα κάλλιον, ἢ γέγονα ἐν τῷ
πλάτων ἐν τῇ τοῦ σωκράτους ἀπολογίᾳ· ἔτη γεγονὼς πλείω
ἑβδομήκοντα· καὶ κέρδος τοσαύτη [illegible] ταῦτα ἐπὶ [illegible] ἔτεσι
ὡς δὲ νῦν γεγονότα:
[Δ]ιηνεκὰς γράφειν πε λέγεται· οὐ διηνεκῶς: [Δ]ιακονοῦσι
καὶ διακονῶ· λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοψευδεῖ [illegible]· διεξέως
ὑπηρετεῖν καὶ διακονεῖν τοῖς κυρίοις: [Δ]ικροῦν· οὐ δίκρουν· ἀπὸ
τοῦ δικρόου γάρ: [Δ]ιπλοῦν κάλλιον ἢ διπλοῦν· ἐπὶ δὲ τῶν
ἑνικῶν, ταὐτοῦ [illegible] ἐν [illegible]· διπλοῦς καὶ
τοῦ διπλοῦ· καὶ ὅσα μέχρι τῶν πληθυντικῶν: [Δ]εδειμένος κάλ-
λιον.

γαμ. γῆρας

δίκερως· κα-
λόκερως·
αἰγόκερως·

γενναῖος·

γελάσω·

γαμεῖ·

γέγονα·

διηνεκ. δια-
κονοῦμαι
διακονῶ·

δικροῦν·

διπλοῦν·

δεδειμένος·

16

ἢ κλαθεῖς· καὶ λέων ἢ δὲ κρίων· δημοσθένης· λέων· ἀσπαίρων· βοῶν:

διαλλαγή — Διαλλαγὴ δοκιμώτερον ἢ καταλλαγή· καὶ διαλλαγαὶ πληθυντικῶς· οὐ διαλλαξίς· τὸ δὲ καταλλαγή, εἰ καὶ εἴρηται, ἀλλ' οὐ δόκιμον· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ διαλλάττω καὶ καταλλάττω νόει· θουκυδίδης δὲ καὶ ξυναλλάττω ἀντὶ τοῦ διαλλάττω λέγει· ὅσοι μὲν ἀθηναίοις ἢ ἀθηναῖοι διηλλάγησαν· καὶ ξυνηλλάγη ὡσαύτως ἐν τῇ η΄· ἐπεὶ ἔπρεπεν ξυναλλάξαι αὐτοὺς πρὸς τοὺς λακεδαιμονίους· καὶ πάλιν ἐν τῇ ς΄· καὶ ὅρκοι ἐγένοντο ξυναλλαγῆς·

διαλλαχθήσομαι — διαλλαχθήσομαι κάλλιον ἢ διαλλαγήσομαι· ἐπὶ τὸ πολὺ γὰρ οἱ ἀθηναῖοι τῶν πρώτων, πρὸ τιμῶσι τοὺς μέλλοντας τῶν δευτέρων:

διαπαίζει — Διαπαίζει· οὐ καταπαίζει:

διαφῆκε — Διαφῆκε δοκιμώτερον ἢ ἀφῆκε· καὶ διαφιᾶσιν ἢ ἀφιᾶσι:

διαλοιδορεῖται — Διαλοιδορεῖται καὶ λοιδορεῖται ἢ λοιδορεῖ· συντάσσεται δὲ ἀεὶ τὸ παθητικὸν πρὸς δοτικήν· εἰ καί τινες πρὸς αἰτιατικήν· πλὴν οὐ δοκίμως·

διαλυμαίνεται — καὶ διαλυμαίνεται καὶ λυμαίνεται:

δισκοβόλος — Δισκοβόλος οὐ δεῖ λέγειν· ἀλλὰ δισκευτής:

διαδουλοῦμαι — Διαδουλοῦμαι τὸν δεῖνα αἰτιατικῇ· οὐ δουλῶ· δημοσθένης· δουλοῦται τὰς πόλεις:

διαχλευάζομαι — Διαχλευάζομαι τοῦ δεῖνα καὶ διαχλευάζομαι· καὶ διαπειράζομαι ... φουλέω· λιβάνιος ἐν διηγήματι· ... τινὰ ... γυμνωθεὶς ὁ κανδαύλης διαχλευασάμενος τοὺς δεσπότας· καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ· διεχλεύασε ... ἀντί ... ὁ δοῦλος·

διαχείρισις — καὶ διαχείρισις ἀμφοτέρων· ὡσαύτως καὶ διαχείρησις· διαχείρισις μὲν οὖν καὶ διαχείρησις ἀμφότερα λέγεται· ἔστι δὲ καὶ διαχείρισις καὶ διοίκησις· θουκυδίδης· πολέμου τε καὶ διαχειρίσει πραγμάτων· καὶ διαχειρίζω τὸ διεξάγω· ἡρόδοτος δέ, καὶ καταχειρίζεσθαι ἀντὶ τοῦ φονεύειν λέγει ἐν τῇ α΄· αὐτοῦ μὲν αὐτῆς προθέμενοι καταχειρίσασθαι ἑωυτόν· διαχειρίσασθαι ἐν τῇ αὐτῇ· τὸν ὡς δὴ ἐμὲ σὺ τῷ παιδὶ καταχειρίσασθαι τοῦτον παρέδωκα· ὁ αὐτὸς δὲ καὶ διαχειρίζομαι πρὸς δοτικὴν λέγει, ἀντὶ τοῦ χρῶμαι· ὡς ἐν τῇ αὐτῇ· καὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ, αὐτῷ διαχειρίζομαι.

διαπεπραγμένον — Διαπεπραγμένου, καὶ τὸ γεγενημένον ὡς τοῦ φανερωθέντος·

αἰσχύλος ἐν τῷ ἑπτὰ ἐπὶ θήβαις· διαπεπραγμένους ἑαυτούς·
πλούταρχος ἐν παραλλήλοις περὶ δημάδου· ὥσπερ ἰσχυροῦ διαπε-
πραγμένου, ἡ γλῶσσα καὶ ἡ κοιλία λείπεται· ὅθεν καὶ ζώσιμος
ἐν ἐπιστολῇ, λαβὼν χρήματα οὕτω πως· ὥσπερ ἰσχυροῦ διαπεπραγ-
μένου τοῦ ἔνδον, τὸ δέρμα λείπεται γνώρισμα τοῦ παλαιοῦ ζώου.
Δίκη, ἡ δημοσία· γραφή, ἡ ἰδία· πλάτων ἐν τῷ εὐθύφρονι περὶ
ὁσίου· οὔ τοι δὴ ἀθηναῖοί γε ὦ εὐθύφρον δίκην αὐτὴν καλοῦσιν ἀλλὰ
γραφήν. Διάπειρα κρεῖττον ἢ πεῖρα· θουκυδίδης· διάπειρα τοι,
βέβαιος ἔλεγχος. Διέχειν δοκιμώτερον ἢ ἀπέχειν· ὅσον δέκα
σταδίοις διέχει· καὶ θουκυδίδης· διεῖχον δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων·
καὶ διέχω τὸ διΐστημι· ἡρόδοτος ἐν τῇ δ'· ῥέει κάτω εἰς τὸ πεδίον,
διέχων ἀπ' ἀλλήλων τὰ ῥέεθρα. Διαγράφω οὐκ ἀπαλείφω·
εἴρηται οὐ δείξεις· ἀπόδειξις δέ· καὶ δηλώματα διὰ τοῦ η οὐ δι' ἕξις.
Διελέχθη κάλλιον ἢ διελέξατο. Διωκάθειν δὲ καὶ διώκειν, οὐδεὶς
τῶν δοκίμων εἴπειεν· εἰ καὶ ζώσιμος ἐν ἐπιστολῇ. συνήθως
καὶ διώκω καὶ διώκομαι· ἐδιώκαθε, πλάτων ἐν φαίδωνι· ἀλλὰ
πειρῶ ὡς ἐν δίκῃ, ἀκριβέστατα διεληλυθέναι ταῦτα. Διχῇ δὲ κάλλιον
ἢ δίχα. Διαναμένειν καὶ ἐναναμένειν, οὐ δηλοῦμεν· ἀριστείδης
ἐν τῇ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπιστολῇ· πρὸς δὲ τοὺς ἐξ αὐτῶν τοὺς
τοὺς χιτῶνας ἐνάμματο. Διέπαυσέ τις τινά· καὶ διέπαυ-
σε τὸ ἄλλο· καὶ ἔπαυσε καὶ ἐπαύσατο· καὶ ἀνέπαυσε καὶ ἀνε-
παύσατο· λιβάνιος ἐν μελέτῃ, τῇ διὰ τὸ ἐμπρησμοῦ
γενομένου τοῦ ἐκεῖ βουλευτηρίου· μόλις δ' αὐτὸν δικαστὴν τῶν ἐπὶ
τῷ περὶ θρόνων διαπαυσάμενος· τὸ δὲ μηδὲ τῆς κατασκευῆς
ταύτης, ἀδόκιμον. Δικάζω φόνου· ὡς δεῖ ἐπιδεικνύς ἐν ὀρέστῃ
ἐνοῦ καλῶ με τὴν μυκηναίων χθονί. φόνον δικάζων· καὶ δικάζω
ἀντὶ τοῦ· δικάζομαι δὲ τῷ δεῖνι φόνου, ἀντὶ τοῦ παρὰ δικασταῖς
ἐγκαλῶ· ὡς ἔχει παρὰ λιβανίῳ ἐν ὑποθέσει μελέτης.

17

Plutarchus in parallelis

Δελφῖσιν

τὸ δικάζεσθαι ποσειδῶνα ἄρει ὑπὲρ ἁλιρροθίου. Δ ἀκριβῶς λέγε μὴ
δελφῦσιν· ποιητικὸν γάρ. λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ φιλαργύρου ὑπὲρ
ἀριστείδου· τοῖς τῶν δανειζομένων δελφῖσι μηδὲν ἐνδιδόναι.

Δεδίττομαι

Δεδίττομαι τὸν δεῖνα, ἤγουν ἐκφοβῶ· καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ π[αρὰ]
λογογράφοις. αὐτὸ δὲ τοῦτο ἐκφοβοῦμαι, παρὰ ποιηταῖς μόνοις.
ὅμηρος ἐν β' ἰλιάδος· οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι.

Δευσοποιός

Δευσοποιός, καὶ ὁ βαφεύς, καὶ ἡ εἰς βάθος βεβαμμένη βαφή· λέγεται
οὖν δευσοποιὸς βαφὴ ἡ δυσαπόνιπτος. ἐν καὶ συνέσιος ἐν
ἐπιστολῇ τῇ ὡς πρὸς ἄλλον πολλάκις χρῆται καὶ ἀμφοτέροις λέγων,
ὅταν ἁμαρτία δευσοποιός τε καὶ δυσαπόνιπτος.

Δικαστήριον

Δικαστήριον καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ αἱ δίκαι τελοῦνται, καὶ αὐτοὶ οἱ δικάζοντες· καὶ οἱ
τῆς πόλεως ἄρχοντες. ἀπὸ τούτου ἐν ... δικασταὶ καὶ ...
καλούμενοι. συνέσιος περὶ μαρκελλίνου τοῦ ἄρχοντος τὸν λόγον
ποιούμενος, οὕτω λέγει· παρεῖναι μὲν οὖν ἡμῖν καὶ τὸ δικα-
στήριον ἐβουλόμεθα· ἐπειδὴ τυγχάνει ὂν ὑπερόριος.

Δεκέτης

Δεκέτης παιδίου καλλίου εἰπεῖν, ἢ δεκαέτης· καὶ δεκέτης πόλεμος,
ἢ δεκαέτης. λιβάνιος ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς ἀντιοχέων ὀργῆς· οὗτος
αὐτὸς οὗτος ὁ δεκέτης πόλεμος. δεκαετὴς μὲν τοίνυν ἀπήλλαξεν
ὁ δεκέτης· καὶ δεκαέτης χρόνος. οὐ δεκέτης. ὡσαύτως καὶ δε-
κάετες καὶ πεντάετες καὶ ζάετες. ἀριστείδης ἐν β' τῶν ὑπὲρ ῥη[τορικῆς]·
οὐ γὰρ πενταέτης οὐδὲ ζάετης ἀρκεῖ.

Δεδήσομαι

Δεδήσομαι οὐ δεθήσομαι·
ἀπορήσει δ' ἄν τις, πῶς ἀπὸ τοῦ δέδεμαι δέδεσαι τὸ δεδήσομαι
γινόμενον, οὐ δεδέσομαι γέγραπται. φαμὲν οὖν, ὅτι τοῦ δέω δευτέ-
ρου μέσου οἱ μέλλοντες, διὰ τοῦ η σχηματίζονται. δήσω γὰρ καὶ
δήσομαι. διὰ τοῦτο καὶ δεδήσομαι. οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι, διὰ τοῦ ε.
δέδεκα δέδεμαι, ἔδεθην. καὶ οἱ ἑξῆς. τοῦτο δὲ γίνεται, διὰ
τὸ τὴν ποσότητα συζυγίας τῶν περισπωμένων ἀπὸ τοῦ μέλλοντος
ἔχειν ἢ τὸ η ἢ τὸ ε. ποτὲ δὲ καὶ ἀμφότερα. ἀριστείδης ἐν διονυ-
σω

οὐδὲν γὰρ οὕτως βεβαίως διοικήσεται καὶ σωθήσεται ἐν ἑτέρᾳ πόλει·
ἂν μὴ ἄλλοι σωφρονῶσι, διοικήσεται: ιωθοῦμαι παρ᾽ αὐτὸν
τοῖς ἀρχαίοις, ἀντὶ τοῦ ἀφοσιοῦμαι καὶ ἀποπέμπεται· καθάπερ
Πλάτων ἐν Φαίδρῳ χρῆται· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ
ποιητικῇ καὶ ἐν τέχνῃ διαιρεῖν· ὃ βούλεται καὶ πλούταρχος, τὸ περὶ
δίωσιν παρὰ βιβλίον: ιέφθορεν ἀντὶ τοῦ ἔφθαρκε· λουκιανὸς
ἐν ἡρακλείδῃ καὶ ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ· ὑπ᾽ ἀμφοῖν διέφθορεν ὁ
τὸ σῶμα· καὶ αὐτὸ τοῦ ἔφθαρκε· σοφοκλῆς ἐν ἠλέκτρᾳ· τὰς ὅσας
τέμοι καὶ τὰς ἀποίσας ἐλπίδας, διέφθορεν· ἔτι δὲ καὶ ὁ παρα-
κείμενος ἐν χρήσει· ἀριστείδης ἐν περικλεῖ· ἢ πῶς ἀθηναίοις εἴη
διεφθαρκώς: ιαιτηταὶ λέγονται καὶ μὴ αἱρετοὶ κριταί:
ιέδρασαν ὡς θουκυδίδης καὶ ἕτεροι· οὐ διέδρασαν ὡς ξενοφῶν:
ιακεκναισμένος τὸ χρῶμα ποιεῖται· ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·
οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν τοὺς ἱππέας τὸ χρῶμα διακεκναισμένους·
διεφθαρμένος δὲ λόγος γράφοι: ιεβίβων καὶ διεβίβαζεν·
ἀριστείδης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ· καὶ διεβίβαζεν εἰς τὴν ἀ-
σίαν, τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας ἀποικίας: εικνύουσιν ὅτι ἡ δὲ συζυ-
γία τοῦ ῥήματος, περισπωμένως τοῖς ἀττικοῖς, τῆς βαρυτόνου·
δείκνυμι γὰρ καὶ ζεύγνυμι λέγουσιν· οὐ δεικνύω οὐδὲ ζευγνύω:
ρεπανηφόρου δρεπάνου: ελφὶς οὐ δελφὶν καὶ ὅσα τῆς αὐτῆς
εἰσὶ κλίσεως· πλὴν τοῦ θὶς καὶ θίν· καὶ ἀμφότερα γὰρ ἐν χρήσει·
τὸ μὲν γὰρ τὸν σωρόν· τὸ δὲ θίς, τὸν αἰγιαλὸν σημαίνει· ἔστι μὲν
τοῦ δελφῖνος οὐ μόνον τὸ ζῶον, ἀλλὰ καὶ μολίβδινον ὄργανον
ναυμαχικῶν νεῶν· ὅθεν καὶ θουκυδίδης, ναῦς δελφινοφόρους:
ιῆρες ἀντὶ ὑπερῴου· λέγει εὐριπίδης ἐν φοινίσσαις· διῆρες ἔσ-
χατον: ιαιτᾶ οὐ διαιτητή· οὐδὲ διατροφή· καὶ ἀμφότερα
γὰρ σημαίνει ἡ δίαιτα· καὶ διαιτώμενος καὶ διαιτῶν· οὐ μὴν
καὶ διατρεφόμενος: ιῶναι ἐλάω ἢ ἔχει ἢ ἀλλοιώτω· ὁ ἐκ

ἀθῆναι ὡς ἴαβροι λέγουσιν· ἀριστείδης ἐν β΄ τῶν ὑπὲρ τῶν τεττάρων· καὶ αἰσχρὸν
θεῖον τεσσάρων, πρὸς τὰ ἐκ τεττάρων ὧν ἐξειδισμένον· καὶ ἀθηνῶν,
αὐτὸ τοῦ ἀφανῆ· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ πρὸς θηβαίους περὶ συμμαχί-
Δυοῖν ας β΄· ἢ συμβαλεῖν εἰς τὴν αὐτὴν κλῖσιν, ἢ ἀθῆναι. Δυοῖν οὐ δυσί·
ὅσα γὰρ μὴ συνεμφαίνει γένος, οὐδὲ πτῶσιν δέχεται· ὥσπερ
τὸ οὔτε κοινὸν τῶν τεσσάρων τοῖς δεσποτῶν ἔχει τὴν κλίσιν· πέντε καὶ
γὰρ ἀριθμοὶ οὐδέτερον, τὰ δέκα· ὁμοίως καὶ τῷ τέσσαρες τὰ τέσ-
σαρα· καὶ ταῦτα μὲν φρύνιχος· ἀπαγορεύουσι καθάπαξ τὸ
δυσίν· εἴρηται μέντοι καὶ τοῦτο παρὰ τοῖς ῥήτορσι· θουκυδίδης,
ἀθηναίοις τεσσαράκοντα δυσὶν ἡμέραις· καὶ ἀριστείδης ἐν τῷ ὑπὲρ ῥη-
τορικῆς πρὸς πλάτωνα· ἀλλ' ἀπέδωκε δυοῖν καὶ δυσὶν αὐτεῖ (?)· κράτ-
τον μέντοι τὸ δυοῖν· γίνωσκε δὲ καὶ τοῦτο· ὅτι τὸ δύο οὐ μόνον ἐπὶ
ἀθείας καὶ αἰτιατικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς τίθεται·
Διδῴη καὶ διδῴη θουκυδίδης· διελθόντων δύο ἐτῶν· καὶ λιβάνιος· δύο λιμέσι
καὶ διδοίη καὶ δοίη τὸν εἰς ἀλλὸν καταφεύγοντας ἐδέξατο: Διδῴη καὶ διδώη δι-
τικῶς φησὶ φρύνιχος, οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν· ἀλλὰ διδοίη
καὶ δοίη· τὸ μέντοι διδῴη καὶ δώη, ἐπὶ ὑποτακτικοῦ τιθέασι
τεχνικῶς οὐδὲ ὅμηρος· ἐὰν μὲν ὑποτακτικῶς λέγηται, διὰ τοῦ ω
ἐκφέρων· οἷον, ἐὰν δὲ κεν αὐτὸς δώῃ κῦδος ἀρέσθαι· ἔστι γὰρ, ἐὰν δῷ
σοι, αὐτὸς ἢ τοῦτο ζητεῖν· εἰ δὲ εὐκτικῶς, οὕτως· σοὶ δὲ θεοὶ τόσα
δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς· οὐ καλῶς δὲ ταῦτα φησὶν ὁ τοιοῦτος
φρύνιχος· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ βιῶ τὸ βιοίη, φαμὲν ἀλλὰ
βιῴη· ἰωνικῶς ἔθει, ἀκόλουθος (?) τὴν δι' ἀφθόγγου εἰς ω μετα-
τρέποντος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δῶ δώτος (?) δοίη καὶ δώη· ὥσ-
περ ἀπὸ τοῦ ἁλοῦντος ἁλοίη καὶ ἁλώη· ἡρόδοτος ἐν τῇ θ΄· οὔτε γὰρ
αὖ τι διδῴη θυγατέρα τὴν ἐκείνου· ὡς τοῦ κ' οὐδὲ λέγων ὅτι ὑποτακ-
τικὰ ταῦτα ἐστίν· ἀλλ' ὅτι τὸ διδοίη καὶ δοίη, οὐχ ἧττον καὶ
τοῦ διδῴη καὶ δώη· ἢ ἀλλ' ὡς ἀντὶ (?) ... φησί. καὶ λιβάνιος·

καὶ ὕπτιοι, ἐπὶ δεικτικοῦ τούτοις δέ ἐστιν ἐν ταῖς χρώμενοι: Διώκω
τοὺς πολεμίους ἤγουν ἀπελαύνω· διώκω τὸν δεῖνα κλοπῆς ἤγουν κα-
τηγορῶ· διώκω λόγους ἤγουν ζητῶ· καὶ διώκω τὸ κινῶ ποιητικῶς·
Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις· ποῦ δὴ διώκων, πομπίμους
χνόας ποδῶν: Διάστροφοι φρένες τοῦ μαινομένου· καὶ διάστροφος
μορφή, ἢ ὑπὸ οἴστρου ἢ δεσμῶν τετελεσμένη· ἐν Προμηθεῖ Αἰσχύλος· εὐθὺς
οὖν μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι· καὶ διάστροφοι ὀφθαλμοί, οὐ μόνον
οἱ παρὰ τὸ πεφυκὸς ἔχοντες, ἀλλὰ καὶ οἱ τοιοῦτοι μὴ ὄντες, λο-
ξὸν βλέποντες δέ· ἀπόστροφοι δὲ οἱ ἀπεστραμμένοι οὐ μόνον τοὺς
ὀφθαλμούς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ψυχῶν· Ζώσιμος ἐν ἐπιστολῇ τῇ αἰτήσει
ποιοῦ δὴ ὡς ἀληθῶς· αἱ δέ τι μωροὶ φύσεις εἰσίν, αἵ που τε πᾶσιν ἀπό-
στροφοι τοῦ θεοῦ: Δαιμόνιος καὶ βασανιστής, ὅς ἐστι βλαπτικὸς καὶ
βασανίζων· Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θείου βραδέως
τιμωρουμένων· ἐνίους γὰρ καὶ κολασταῖς ὑπὸ τῶν πονηρῶν, οἱ
δημοκοίνοις ἀπεχρήσατο τὸ δαιμόνιον· ὡσαύτως καὶ δημό-
σιος, ὡς παρ' Αἰσχίνῃ· παρ' ὑμῖν δὲ ὁ δημόσιος, καὶ βασανισθέντα τι- ου
νῶν· ἐνίοις δὲ βασανιστὴν λέγουσι, τὸν ἐπὶ τῆς βασάνου, ἢ τὸν
τὰ περὶ τὴν βάσανον ἀναγράφοντα: Διῶρυξ διώρυχος· καὶ
ἅπασαι κλίσεις, διὰ τοῦ χ· οὐ διὰ τοῦ γ· Ἀριστείδης ἐν τῷ αἰ-
γυπτίῳ· καὶ διώρυχας εἰς αὐτὰς ἀθρόοι· ὡσαύτως καὶ διορυχή,
ἢ διορυγή· ὅθεν Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ τὴν
περὶ τὸν Ἄθω διορυχῆς· καὶ ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ πολιτικῷ· διορυχὴ
νυμφῶν, ἐκ πηγῶν εἰς θάλατταν: Διδραχμοῦ δραχμῆς: Διφη-
λάτης οὐ διφελάτης: Δρόμος καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ τρέχοντος· καὶ ὁ ἀπὸ
τοῦ πεποιημένου τόπου, τῷ βουλομένῳ τρέχειν: Ὡς ἐπὶ λέπτου
δοκοῦμεν, οὕτω καὶ μισθοῦμεν ἐπὶ παχέος· Πλάτωνι ἐν Θεαιτήτῳ
καὶ μισθοῦμεν, τί δὲ αὐτὸ τὸ ἐργαστήριον· καὶ δημοσιεύεις· ἡμεῖς
δὲ ἐκ τοῦ δοῦναι μισθοῦμεν ἔργον χρῆν πρὸς αὐτήν: Ταφος

19

περὶ τὸ λυσιτελές ἐστι· διαφορότης δέ, πλεονεκτούμενος ἐν βελτίστῳ:

Διακωμῳδούμενος κάλλιον, ἢ γελοιάζων· γελοιαστὴς δέ: Διάκειται τις ἀπαθῶς μή· ἀλλὰ δυσχερῶς οἱ ἀρχαῖοι:

Δρυμῶνας ὁ τόπος πάνυ ἔχων δένδρα λέγουσιν οἱ παλαιοί· οὕτω καὶ ἀκρόδρυα, πᾶσαν ὀπώραν· καὶ δρυφάκτους τοὺς ἐκ δρυΐνων ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐξ ὁποιουοῦν ξύλου· καὶ δρυπεπεῖς ἐλαίας ὁμοίως:

Δημότης ἐπὶ κοινωνίας τῆς αὐτῆς ... φαίνεται ἐν πλούτῳ· ἀνδρὸς φίλου καὶ δημότου· ὡσαύτως καὶ πολίτης· ἡλικιώτης καὶ στρατιώτης· συμπότης δέ:

Διφρεία ἀττικοί, διφρος κοινοί:

Διήγησις, ὅλου τοῦ συγγράμματος· ἤγουν ἡ ὅλη ... διήγημα δὲ μέρος τι· οἷον ἡ τοῦ Αἴαντος καὶ Ἕκτορος μονομαχία· ὥσπερ καὶ ποίησις καὶ ποίημα· περὶ ὧν ...:

Διπλοῦν κατὰ μέγεθος· διπλάσιον δὲ ἐπὶ ἀριθμοῦ:

Διαβόητος, ὁ ἐπὶ κακίᾳ ἁπλῶς διαφημιζόμενος· ... ἐπὶ ... ὥσπερ ἄλλοτε πολλάκις, ὁ διαβεβοημένος ἀπαίταλος· ἐπιβοῶντος, ὁ ὀφείλοντι νίκην· Θουκυδίδης ἐν ...: ὧν γὰρ ... ἐπιβοῶντος ἅμα· περιβόητος δέ, ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· ... ὁ ... ταῦτα τιθέμενα, οὕτως ὡς ... μηδὲ ... προσθήκης, ἐνίοτε καὶ ἐν ... ἐστί· Λουκιανὸς ... μένη ... ἠνεγκόμην ... τὰ ... καὶ σοφῶν καὶ σοφιστῶν ἐπὶ ... διαβεβοημένων:

Διορθοῦν κυρίως, ἐπὶ ... βολῆς· ἐπανορθοῦν, ἐπὶ λόγων:

Διδάσκαλος λόγων καὶ ἀρετῆς· ἐπιστάτης δὲ ... των:

Δοῦλοι, οἱ ταῖς ἡδοναῖς κάτοχοι· καὶ οἱ ὑπὸ ... βασιλεύουσιν· οἰκέται δὲ δεσποτῶν:

Δάμαλις, ὁ ἄρρην μόσχος· δάμαλις δὲ ἡ θήλεια· μόσχος δὲ κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων:

Δύσχεια(?) ἀττικοί· τὸ δὲ δίκαιος, κοινοί:

Δέδια τὸ φυλακὴν ἀποτε... δέ, ὅταν ἀφύλακτος ᾖ:

Διαβόλιμος, Θουκυδίδης λέγει, τὸ διαβεβλημένον· καὶ ὑποβολιμαῖον ἀπὸ τῶν μητέρων ... παῖδα· σὺ δὲ διαβεβλημένον λέγε: ...

σοδος ἀγρός, ὅθεν δὲ ὁ πόλως πρόσοδος ἤτοι καρποὶ οἱ δὴ ἀπό τινα ἀπο-
φέρονται· καὶ δὲ ἡ πρόσοδος αὐτός, ὁ δὲ ὄχλος καὶ δὲ ἡ σύγκλητος·
θουκυδίδης· δύο προσόδους ἤδη αὐτοῦ παρεῖχε· καὶ τὴν ὀρθὴν ὅπως χα-
λεπῶς ἔχει ἢ τὸ εὖ πάντας· καὶ δὲ ἡ πρόσοδος χωρίου, τὸ δὲ ὁ ἐνοίκου
περὶ τὴν εἴσοδον· ὡς ὁ αὐτός· δημοσίου καὶ δὲ ἡ πρόσοδον· λέγε-
ται πάλιν καὶ δίοδος χώρα ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· οἷον, δὲ ὑ-
σοδος ἐγένετο ἀνάγκη· κάλλιον δὲ τούτου, τὸ δὲ ἡ πρόσοδος· καὶ παλ-
αιοτέρως· ταύτῃ γὰρ διεκβολώτερος ἀλόκροις· καὶ πάλιν προσοδίων
τῷ λόγῳ, οὐ τὸ δὲ προσβάτω· Διαιτῶ τὸ δικάζω· καὶ διαιτητὸς
διεξαίτω· φιλόξενος· δίκας τὰς βασιλείους φθονῶ τοῦδε· καὶ
διαιτῶ τούτου ἀντὶ τοῦ ἐφίστω· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἑορτῇ οἴκοις· μὴ
καὶ θρύπτεσθαι μὲν φησὶ διαιτοῦνται ταῖς ἀπόλλων· διαιτῶ καὶ τὸ θερα-
πεύω· θουκυδίδης· δυνατὴ καὶ περιφασίζειν· καὶ διαιτῶ τὸ δια-
βιβάζω· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ δʹ· ἀλέξασθαι διαίτη ὑμᾶς καὶ τὴν
στρατιάν· καὶ διαιτῶ τὸ διαζῶ· ὡς δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν
ἐχθρούντων· ἀφ᾽ ὧν ἐπείρει καὶ προσαιτεῖ καὶ δανείζεται,
ἀπὸ τούτων διαιτᾶται· Δίδωμι σοι δίκας· οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ κο-
λάζομαι ὑπὸ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ζημιοῦμαι μηδὲ σοῦ κρίσιν
περὶ τοῦ δή τινος ἀμφιβαλλομένου· θουκυδίδης· δίκας ἐθέλω-
ταν διαφορῶν, ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι· ἤγουν κρι-
τικὰς ἐξετάσεις· ἀριστείδης ἐν ὀρέξῃ· ὅθεν κἀκεῖνο τὸ δικαστή-
ριον λέγεται παρόσον ἐν τῇ τοιαύτῃ κρίσει ἀναφανεὶς ὑπόδικος·
Διάγνωμα ἐπὶ εἰκοῦ, οὐ διάγνωσις λέγομεν· θουκυδίδης· ἡ δὲ
διάγνωμα αὕτη τῆς ἐκκλησίας· Δουλεία οὐ μόνον καὶ τὸ δου-
λεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν δούλων· ὡς ὁ αὐτός· ἡ δὲ
ἡ δουλεία ἐπανίσταται, ἤγουν ἐὰν οἱ δοῦλοι ἐπανιστῶνται·
Δύστηνοι τὸ δὲ ἀπεικῶς· οὐ δὲ αὐτοῖς· ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· ὅ ζωό-
μενος τῶν τοῦ διδάσκειν, ἀνθρώπους φθονερῶν· οὕτω καὶ δυστυχοῦμαι τὸ δὲ·

Δίοδος·
Διαπρόσοδος·
Διεκβολή·
Διαπροβάλλω·
Διαιτῶ·
Διάγνωμα
Δουλεία
Δύστη

ποιῶσι τόδε· Δῖνος ἡ κύκλῳ στροφή· ἀφ' οὗ καὶ τὸ κύκλῳ στρεφό-
μενον σῶμα, δῖνος· οἷον ὁ οὐρανός· καὶ τὸ κυκλικὸν μὲν τοιοῦτον σῶμα,
οὐ μὴν δὲ καὶ στρεφόμενον κύκλῳ, δῖνος λέγεται· διὰ τὸ κυκλο-
τερὴς ὡς αὐτὸς εἶναι, πάντα τὰ στρεφόμενα κύκλῳ. Δεσποτεία·
Λιβάνιος ἐν τῷ πρὸς Ἰουλιανὸν ὑπατικῷ· οὐκ ἐμοὶ μὲν ἐν δυναστεί-
ᾳ παρ' αὐτῷ, τὴν δὲ δεσποτείαν τῶν ἡδονῶν· αὐθεντία δέ, ἐπ' οὐδενὶ
τῶν δοκίμων εὕρηται, ἐπὶ τοῦ τῆς δεσποτείας ὀνόματος·
εἰ καὶ Συνέσιος λέγει· τὸ δὲ αὐθέντης οἱ παλαιοί, ἐπὶ τοῦ φονέως
τάττουσιν· Ἡρόδοτος ἐν τῇ α΄· μήτε θυσίας τῆς σῆς, μήτε αὐτῷ σοι αὐθέν-
της· Δυνάστης, καὶ ὁ τύραννος καὶ ὁ βασιλεύς· ὡσαύτως δὲ
δυναστεία οὐ μόνον ἡ τυραννίς, ἀλλὰ καὶ ἡ βασιλεία· Αἰσχίνης· ἐξ-
ήλασε Παυσανίαν ἐκ Μακεδονίας καὶ τὴν δυναστείαν ὑμῖν ἔσωσε·
τὸ αὐτὸ δὲ καὶ περὶ τοῦ δυναστεύω γίνωσκε· παραδυναστεύω δέ, τὸ
τοῖς δυνάσταις παρεδρεύω· ὅπερ καὶ δυναστεύω παρὰ τῷ δεινὶ ἐστί·
Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τινί· τί τοῦτο ἐξῆν; δύο βιβλία πρὸς
ἄνδρα τῷ βασιλεῖ δυναστεύοντα· λέγεται δὲ τὸ δυνάστης καὶ
δυναστεία, καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς βιαίου· Δυοκαίδεκα λέγε· τὸ
δὲ δυώδεκα, ποιητικώτερον· ἔστιν ὅπου ἀμφιβαλλόμενοι ἐπὶ
τῶν λέξεων σημαινόμενα, τὴν δόξαν ἀπὸ τοῦ κλέους διώρισαν·
καὶ φασὶ τὴν μὲν δόξαν εἶναι, τὸν ἀπὸ τῶν πολλῶν ἔπαινον· τὸ δὲ
κλέος, τὸν ἀπὸ τῶν ἀρίστων· ὁμοίως καὶ τὴν τιμὴν διαφέρειν φά-
σκουσι τούτων· τὴν μὲν ἀξίαν τινὰ εἶναι, καὶ ἐπὶ τῶν σπουδαίων πί-
πτουσαν ἀξίωσιν· τὸ δὲ γέρας, ἆθλον ἀρετῆς τίθενται· τὴν
δέ τινα, παρὰ τῶν τυχόντων οὐ πάνυ ἀποδεκτέοις γινομένην
ἀντίδοσιν· Δείλης ἑῴας· καὶ δείλης μεσημβρινῆς καὶ δείλης ὀ-
ψίας, Ἀττικοί· τὸ δὲ αὐτὸ τοῦ δείλης ὀψίας, δείλης μόνον λέγουσιν
ἁπλῶς, Ἑλληνικοί· Οὐ μόνον διδάσκομαι παρ' ἄλλου, ἀλλὰ καὶ
διδάσκομαι ἑτέρου, ἀντὶ τοῦ διδάσκω· Λουκιανὸς ἐν τῷ ἐνυπνίῳ·

καὶ διαδόχου παραλαβών. λίθων ὅσ' αὐτῷ ἀφθόνου εἶναι· ὁ διάδοχος δὲ
ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ λέγεται· Λιβάνιος ἐν τῇ εἰς τὸν
νεὼν τοῦ Ἀπόλλωνος μονῳδίᾳ· διάδοχοι δὲ ἔφερον τὸ κάτω, φθόγγος ἄλ-
λος. Λουκιανὸς ἐν τοῖς ἀληθινοῖς· μεγάλης διαδοχῆς τὸ σῶμα διαφε-
ρούσαντος. Διασώζομαι ὑπὸ σοῦ· καὶ διασώζομαί σε. Θουκυ-
δίδης ἐν γ΄· καὶ κακοπραγίαν ὥστ' ἀπειθεῖς ἐκ τοῦ διαθέσθαι ἦ διδο-
μένην διασώζονται. Δεδρασμένων, ὡς ἀπὸ τοῦ διδράσκω δι-
δράσομαι· ὁ αὐτὸς φησὶν ἐν τῇ αὐτῇ· τῶν δὲ δεδρασμένων ὑπό τινος
ποιησόμεθα. Διακωχή, διάλειμμα τινὸς πράγματος αὐτός φησιν
ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ· ἐγένετο δὲ τοῖς ὅμως διακωχή· ἀνακωχὴ
δέ, πρόσκαιρος εἰρήνη πολέμου. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ζ΄· καὶ ἐν ἄλλοις
δέ, οὐδὲ διὰ τὴν ἀνακωχὴν πώποτε ἠμύνατο. Δάπανος, ὁ δαπανη-
ρὸς καὶ ὁ δαπανηρός. ὁ αὐτὸς Αἰλιανὸς ἐν τῷ ε΄· δάπανος ἐκ φύσει.
Διαβέβλημαι ὑπὸ σοῦ καὶ διαβέβλημαί σοι καὶ πρὸς σέ. καὶ τῆς
τοῦ διεβλήθην ὑπὸ σοῦ. καὶ ἀντὶ τοῦ διαβεβλημένως ἔχω πρὸς
σέ. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ιζ΄· καὶ πρότερον τῷ πυθέσθαι ἀπ' αὐτῶν, πολ-
λοὶ μᾶλλον ὑπὸ διαβεβλημένοι. δημοσθένης· χθὲς ἐπ' ἐμὲ τοῦ δὲ
τρόπου· διαβεβλήσεται δὲ πρὸς ἀμφοτέρους. καὶ φιλόστρατος
ἐν τῷ τοῦ ἡρῴδου βίῳ· διαβέβληται πρὸς τὸν υἱὸν, ἀντὶ τοῦ
κακῶς αὐτοῦ ἤκουσε καὶ διαβολῆς, ἀντὶ τοῦ κακῶς καὶ ὑπὸ δια-
βολῆς. Θουκυδίδης ἐν τῇ ς΄· καὶ ὅτι τὸ αὐτοῦ διαβολῆς ἐμνήσθη.
Διδάσκει λόγον, οὐ διδάσκει. Διαλλάττω οὐ μόνον τὸ φιλιῶ, ἀλλὰ καὶ
τὸ παραλλάττω· ἀριστείδης ἐν τῷ αἰγυπτίῳ· πλείονας ὡς εἰπεῖν
διαλλάττειν, ἢ ἄλλο ἔθνος πρὸς αὐτὴν αἴγυπτον. Οὐ μόνον διάκορος
ὁ διακορηθεῖσα, ἀλλὰ καὶ ὁ κεκορεσμένη ἐστὶ καὶ κατάκορος λέγε-
ται ἡρόδοτος ἐν τῇ ζ΄· ἐπεὶ δὲ διάκορος ἦν ἡ σφετέρη γυνή ἐστι.
Διατίθεμαι παθητικῶς, τὸ διαλέγομαι καὶ τὸ πωλῶ. ὡς ὅταν τὰ
φολέβια ἠγόρευον· ὅπως ἡ διακονία μέθεξιν τῶν ὄντων· διατίθημι
δὲ

21

εὑρετικῶς, τὸ καθιστῶ καὶ οἰκονομῶ· λουκιανὸς ἐν τῷ βίῳ ὑποθέσεις·
οὐ μὴν διατίθει τὰ βάθρα· καὶ διαθέτης ὡσαύτως, ὁ καθιστῶν καὶ οἰ-
κονομῶν· ἡρόδοτος ἐν τῇ ζ΄· χρησμολόγου καὶ διαθέτην χρησμῶν
τῶν μουσαίου: Διαπρέπω τούτοις. ἀντὶ τοῦ καλλιστεύω καὶ πρέπου
διάγω· ὡς τό, διέπρεψεν ἐν τῇ μάχῃ· καὶ διαπρέπω τοῦ δεῖνα ἀντὶ τοῦ
καλλωπίζω· πλάτων ἐν γοργίᾳ· φιλοσοφίας ὧδε γενναίαν, μὴ
ἐακῶ δεῖ τινὶ διαπρέπεις σχήματι: Διασκοπῶ καὶ διασκοπεύω:

Ἐπὶ κόρρης πατάξαι λέγουσιν ἀττικοί, τὸ γνάθου πλατείᾳ τῇ
χειρὶ οὐ ῥάπισμα δοῦναι· πλάτων· τὸ δὲ χεῖρας ἀνάψαι, ἂν δὲ δέῃ
ἐπὶ κόρρης πατάξει με· καὶ λιβάνιος ἐν τῇ πρὸς ὀδυσσέα
ἀπολογίᾳ ἀχιλλέως· κἂν ἐπὶ κόρρης πατάξῃ τις, μὴ χαλεπαίνειν·
κἂν ὁ ἄλλος ἀλλαχοῦ ῥάπισμα λύσῃ ἀδικήματος: Διδάξασθαι τὸ
ἐδιδαξάμην διὰ τοῦ· ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις· ἐδιδαξάμην
αὐτὸν ὦ μέλε, τοῖς δικαίοις ἀντιλέγειν· ἀριστείδης ἐν τῷ
ἀσκληπιάδῃ· οὐκ ἐδιδάξατε, τὴν τέχνην τὴν ἰατρικήν· ἀλλ'
ἐδίδαξεν ἄλλος· λέγεται μέντοι παρά τισι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ
ἐδίδαξα: νίζειν οὐκ ἀνίζειν: Ἐκ ποδῶν τοῦ δεῖνος ἀντὶ τοῦ
κράτιστον, ἢ ἐκ ποδῶν τοῦ δεῖνος· θουκυδίδης ἐν ε΄· πρὶν
ἐκ ποδῶν χωρήσομαι ἐκ· ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς ἀχιλλέα πρεσ-
βευτικῷ· ἐξ ἴσου δὲ ἀμφοτέροις ἐκ ποδῶν ἑστήκασι· γίνεται δὲ
τοῦτο, ἀποδιδομένης τῆς συντάξεως πρὸς τὸ ῥῆμα· οὐ πρὸς
τὸ ἐκ ποδῶν· τοῦτο γὰρ γενικῇ συντάσσεται: Ἐξ ἴσης καὶ ἐξ ἴσου
ἢ ἐπίσης: Ἐνεχείρισα τινί· ἐν ἐχυροῦ ἄλλην· τὸ δὲ ἐγχει-
ρίδιον λέγειν ὡς ἱπποκλείδης, ἀδόκιμον: Ἐμόνουν ἀπέ-
τοῦ δεῖνος φασὶ ἀντὶ τοῦ ἀπέσχοντο, ἀλλὰ καὶ εἶχον· θουκυδίδης·
ἑλληνικοῦ μὲν πολέμου εἶχον οἱ ἀθηναῖοι, ὁ αὐτὸς δηλοῦντι
τὸ εἶχον αὐτὶ τοῦ ἐν λιμένι εἶσαι· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ β΄· σχοῦτο

δ' ἐν τῷ παράπλῳ τῷ κεφαλληνίων· καὶ αὖθις ἐν τῷ ζ΄· ἔπλευν ἐχοῦ πρὸς ταῖς πόλεσιν. εὔκολος, ὁ ἀφελὴς καὶ ἕτοιμος πρὸς ὅ τι ἄν τις αὐτῷ ἐγχειρῆσαι βούλοιτο· ἀριστοφάνης ἐν βαβυλωνίοις· εὔκολος μὲν ἐνθάδε· εὔκολος δ' ἐκεῖ· καὶ εὔκολον πρᾶγμα, τὸ εὐμεταχείριστον· ὡς εὐκολίαν ἔχει τὸ δὲ ἧττον ἑτοιμότερόν ἐστι εἰς μεταχείρισιν· ἔστι δὲ καὶ εὐκολίαν, τὸ εὐκόλως φέρειν τὰ συμπίπτοντα δυσχερῆ· καὶ μὴ δυσφορεῖν μηδὲ ἀγανακτεῖν ἐπὶ τῇ ἐκ μεταλλάξεως· ἀριστείδης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ· καὶ τὴν μὲν τοῦ τρόπου εὐκολίαν καὶ σωφροσύνην· δῆλον γὰρ δὴ καὶ τοῦτο ὑπάρχει σωφροσύνην, ὡς εὐκολίαν λέγει τὴν γενναιότητα. εὐθετικοῦ μόνον ἡ ἄνεσις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἑτοιμότης καὶ δαψίλεια· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· εὐθαρσῶς ἀφόβους καὶ μεγαλοψύχως παρεσκευάσθαι τῇ ἐπαλλήλῳ· λέγεται δὲ τὸ αὐτὸ καὶ εὐθετικώτης. εὐθύνη ἡ ἐξέτασις· ὡς δημοσθένης· ἐν ταῖς εὐθύναις τῶν στρατηγῶν· ὅθεν καὶ εὐθύνας τιμωρίας· διὰ τὸ τοὺς ἐξεταζομένους κολάζεσθαι συκοφαντοῦντας κακούς· καὶ εὐθύνω ῥῆμα τὸ εἰς ἐξέτασιν ἄγω· καὶ τὸ κολάζω· καὶ τὸ κατ' εὐθεῖαν ἄγω· ὅθεν καὶ εὔθυμος παρὰ λιβανίῳ ἐν τῷ ἀντιοχικῷ· δικαιοσύνης ἀκριβὴς εὔθυμος ἵδρυται· ἤτοι δίκαιος οἷον ἡ ὀρθότης καὶ στάθμη· ἔτι δὲ εὐθύνω, τὸ εὐθὺ ποιῶ· ὅθεν ἀπευθύνω λέγεται· καὶ εὐθύνομαι τὸ εἰς ἐξέτασιν ἄγομαι ἢ κολάζομαι· ἀπευθύνομαι δὲ ἀντὶ τούτων, οὐκέτι. εἰώθειν· ἔδειν· ἐπεφύκειν· ἐπεποίθειν, παρατατικοῦ ταῦτα σημασίαν ἔχουσιν· ἐπειδὴ καὶ οἱ τούτων παρακείμενοι ἀντὶ ἐνεστῶτος λαμβάνονται· ὡσαύτως δὲ καὶ ὅσα ἄλλα τοιούτους ἔχει τοὺς παρακειμένους· ὁ δὲ μὴ ἀντὶ παρατατικῶν λαμβάνων ταῦτα ἀλλ' ἀντὶ ὑπερσυντελικῶν, ἁμαρτάνει. ἐπεξελθόντος μὲν φασί τινες· οὐ δὲ ἐπεξιόντων καὶ ἐπέξειμι, ὡς αὐτοί φασιν. ἐμποδών ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι γίνεται, ἀντὶ τοῦ εἰς ἐμπόδιον· ἀριστείδης ἀπὸ

εὔκολος

τῶν ἐν ποσὶ κειμένων καθ' ὁδόν, καὶ ἐκποδὼν τοῦ ἐμποδὼν βαδίζειν· λέγεται
δὲ καὶ ὕστερον ἐπίρρημα ἐμποδών, ἀντὶ τοῦ ἐν ποσίν· αἰσχύλος ἐν τοῖς
ἑπτὰ ἐπὶ θήβαις· ἀλλ' ἐμποδὼν μάλιστα, τοῦ θ' ἥκω φράσων· ἤτοι
αὐτοῖν ἀεὶ δεχόμενον· καὶ ἡρόδοτος ἐν τῇ α'· κτείνας παύεται τοῦ
ἐμποδὼν γινομένου: ἐξαμβλῶσαι καὶ ἐξάμβλωμα· καὶ ἀμβλίσκειν
καὶ ἀμβλωθρίδιον· οὐκ ἐκτρῶσαι· οὐδὲ ἔκτρωμα· οὐδὲ ἐκτιτρώσκειν:
ἐμβριθὴς ἐπὶ αὐτοῦ· οὐ στάθμος οὐδὲ σταθηρός· καὶ ἐμβριθὴς καὶ
ἐμβριθές. οὐκ εὐσταθὴς οὐδὲ σταθερόν· στάθμος δὲ κυκλικὸς καὶ σταθ-
μῶν ἐμβρίθεια· φιλόστρατος· ἐμβριθὴς δὲ καὶ τὸ ἦθος γενόμενος:
ἐφόδια, τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀναλώματα· καὶ ἐπιτήδεια, τὰ ἀπὸ
ἀναλώματα· καὶ ἐφόδιον δὲ εἰκότως, οὐ μόνον καὶ ἐπιτήδειον
ἐστὶ δὲ ἐφόδιον, καὶ ἡ ὥσπερ εἰς πρόοδον καὶ ἀφορμή· ἀριστείδης·
ἐλλείψεως ἐφόδιον καὶ μεγαλοψυχίας· λιβάνιος ἐν μελέτῃ. τὰ δὲ
καλεῖται προσόδων ἀεὶ ἐπὶ ἀλιρροθίου· τὸ, προσόδους ἀνηπ
ἐφόδιον εἰς τὰ δίκαια ἔχειν: ἐκποδών, οὐκ ἐμποδών· καὶ ἐμποδὼν
οὐκ ἐμποδός· ἔξω, καὶ ἐπὶ στάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως·
οἷον ἔξω διῆλθεν· καὶ ἐξελθεῖν ἔξω· τὸ δὲ ἐκτός, ἐπὶ κινήσεως
οὐ· ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις· ἐκτὸς εἶναι τῶν ἐλαῶν· σο-
φοκλῆς· οὐδὲ ἐκτὸς ἥξας περίεστι· λέγεται δὲ καὶ ἀπαξαπάντων ἐπὶ
στάσεως παρὰ πλάτωνι· οἷον καὶ ὅσα ἐκτός ἐστιν: ἔσω, καὶ ἐπὶ
κινήσεως καὶ ἐπὶ στάσεως· ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς τοὺς βασιλέας
ἐν τῇ πόλει· εἴσω παρελθόντων. ὅπερ ἐστὶ κινήσεως· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ ὑπὲρ
τῶν ὁρκίων· ἔτυχον μὲν ἔσω τεθραμμένος· ὅπερ ἐστὶ καὶ αὐτὸ ἐπὶ
κινήσεως· καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ παναθηναϊκῷ, ἐπὶ στάσεως·
πᾶσαν δὲ ἔσω γαδείρων τε καὶ ἔξω γαδείρων θάλασσαν· καὶ δη-
μοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ στεφάνου· οὐδεὶς ἂν οὔτε τῶν ἔξω πολλῶν
ἑλλήνων, οὔτε τῶν εἴσω· λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τινί, οἷα πέπολ-
μηται. καὶ τῶν ἔσω θυρῶν· ὡς τὸ οὐ καλῶς λέγεται φρύνιχος· ἀπα

ἐξαμβλῶσαι

ἐμβριθής· ἐμβριθὴς καὶ ἐμβριθές· σταθηρός

ἐφόδια

ἐκποδών· ἐμποδών· ἔξω· ἐκτός

ἔσω

γορεύων μὴ εἶναι τοῦτο ἐπὶ στάσεως ἀλλὰ τοῖς παλαιοῖς. τὸ δὲ εὐθὺς
καὶ εὐθὺ, ἀεὶ ἐπὶ στάσεως. Θουκυδίδης ἐν α΄. εὐθὺς αὐτὸν ἀπο-
λαβόντες. ἔστι δὲ τὸ ἐκτὸς, ἀντὶ τοῦ χωρίς. Λουκιανὸς ἐν βίων
πράσει. ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τοῦ βαλλαρίου ἔδυον. ὥσπερ οὕτω καὶ
τὸ ἔξω. Θουκυδίδης. ἔξω τῶν βασιλέων καὶ τῶν μάλιστα αὐτῶν.
Εὐαγγελίζομαι οἱ παλαιοὶ τῇ δοτικῇ. ἅπαξ δέ που καὶ αἰτιατικῇ
συνταττόμενον εὕρηται. ὡς παρὰ Χαρικλέᾳ. καὶ ἐν ἱππεῦσι.
οὐ δὲ δοτικῇ ἀεὶ συντάσσεται. Ἕλξαι κάλλιον ἢ ἑλκύσαι. καὶ ἕλξω
ἢ ἑλκύσω. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ. οὐ καθελ-
ξετε τὰς ναῦς. Εἴρημαι οὐχ εἴρεμαι. Ἰσοκράτης ἐν Νικοκλεῖ.
πολλῶν λόγων εἰρημένων ἀθλίως τοῖς μὴ θαυμάζουσι. Φιλόστρατος. οἷον οὕτω
ἔγνωκα τῶν ἐμαυτοῦ καιρῶν εἰρημένων. Ἐξείληχεν οὐκ ἐκλέλοχε
καὶ εἴληφε καὶ εἴληχεν. Οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἔξω τοῦ πολλοῦ
εἶπεν. ἀλλὰ παντελῶς χωρὶς τῆς ἐξ. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ.
ἐπειδὴ ὅσοι δῆθεν ἀρχαίων καὶ ἐπιπολῆς ἀπεκρινάμην. Θου-
κυδίδης ἐν ς΄. διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι. Καὶ ἐπιπολῆς
καὶ ἐπιπολαὶ πληθυντικῶς, ῥητορικοῦ. ἐπιστάσιον δὲ, μόνοι
οἱ γραφικοί. Ἐπὶ τῆς δε καὶ ἔξω τῆς δε. Ἐξαναχωρῶ, καὶ
τὸ ἐκφθείρομαι καὶ τὸ παραβαίνω. Θουκυδίδης. ἐξαναχωρεῖται
εἰρημένα ἢ τοι παρέβαινον. Ἐπιμάχου στρατεύματος, τὸ ἐπιτη-
δείου μάχεσθαι. ἐπίμαχον δὲ χωρίου, ὃ ἀφ' οὗ δύναταί τις μάχεσθαι
ἐπευδοκεῖν. Θουκυδίδης. ἐκ τῆς γῆς καὶ ἥκιστα ἐπιμάχου.
Ἐπέχω τὸ κωλύω. καὶ τὸ ἐπί τινι ἔχω καὶ ἐφίστημι. Λουκιανὸς
ἐν τῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου βίῳ. ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τοῦ
νοῦ. καὶ ἐπὶ στάσεως ὄνομα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. Καὶ ἐπανήκω καὶ ἐπα-
νέρχεται. ἐπιπλέον δὲ τὸ ἐπανιέναι. Πλάτων ἐν τῷ β΄ τῆς Πολι-
τειῶν. ἐπανανεώσωμαι τοῦ Θρασυμάχου λόγου. Εἰς
τὰ αὐτὰ οἱ παλαιοὶ ποιηταὶ καὶ οἱ ῥήτορες λέγεται τὸ συντάσσ

ἐκτὸς
καὶ εὐθύ
ἔξω
εὐαγγελίζομαι
ἕλξαι
εἴρημαι
ἐξείληχεν
εἴληφε καὶ
εἴληχεν
ἐπιπολῆς
καὶ ἐπιπολαί
ἐπὶ τῆς δε
ἐξαναχωρῶ
ἐπίμαχος
ἐπέχω
ἐπανήκω

23

χάνω ἀντὶ τοῦ ἐντυγχάνω, ἀλλ' οὐ συντυγχάνω λέγε ὡς κρεῖττον·
τὸ γὰρ συντυγχάνω, ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην συμβαίνω κυρίως εὑρίσκεται.
Θουκυδίδης· οὕτω που ξυνέτυχεν. Καὶ ἐφορμῶ σε(?) καὶ ἔφορμος·
ὡς ὁ αὐτὸς· τοῦτο ἔφορμον οὐκ εἶχον· χωρίων ἀλιμένων ὄντων·
καὶ ἐφορμῶ ῥήμασι(?)· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ϛ΄· καὶ τῷ πεζῷ ἅμα ἐκ γῆς
ἐφορμεῖν. Ἐνοῦται ἀττικοὶ(?) καὶ οὐχ ἥνωται(?)· τὸ τοῦτο(?) δὲ
κοινοῦ. Ἐμηνύσατο(?)· ὡς ὁ ἄλλος(?) εἴρηκε, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἀττικοί·
τὸ δὲ συγκεκριμένως ταῦτα λέγειν, οὐκ ἔστιν ἑλλήνων. Ἐπίκλητος,
ὁ προσκληθεὶς παρά τινος· Θουκυδίδης· οἵ τε ἐπίκλητοι δὴ περὶ
ἀθηναίων ἐλθόντες. Ἐπιστρέφω ἐγὼ· ὡς Πλάτων· ἐπιστραφῆναι
δὲ, Κλαυδιανὸς ἐπί τινα ἀεὶ ἔχου(?)· καὶ ἐπιστρέφω ἕτερον(?)· οἷον, τὸ τὰς
ἀπ' αὐτῶν ὄψεις εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρέψαι. Ἔρρει· ἔπλει· ἔθει·
καὶ ἔχει· οὐκ ἔχευεν· οὐδὲ ἔθευεν· οὐδὲ ἔπλευεν· οὐδὲ ἔρρευεν· οὐδ'
ὅσα τοιαῦτα. Ἑωσάμην καὶ ἀπεωσάμην· καὶ διεωσάμην·
τὸ δὲ χωρὶς τοῦ ε λέγειν ταῦτα, ἀνάττικον. Ἕως οὗ καὶ ἕως· Θου-
κυδίδης· ἅμα ἕῳ. Ἐπέθηκα οὐκ ἐπεθέμην. Ἔφθακα πάντων·
Συνέσιος ἐν ὑπερβολῇ· ἔφθακεν εἰς γὰρ ἄρα(?) πυθόμενος· τὸ δὲ ἐπ-
φθακα, βαρβάρου· ὥσπερ γὰρ οὐ τὸ φθάρκα λέγομεν ἀλλ' ἔφθαρκα,
οὕτω καὶ ἔφθακα. Οὐ μόνον ἐνδέχεται ἀντὶ τοῦ ἐνδεχόμενόν ἐστι,
ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ δεξαμένως(?) λέγεται· Θουκυδίδης· γνοὺς τὸν νοῦν(?)
μᾶλλον ἂν ἐνδεξαμένους· καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς λέγεται· ὁ αὐτὸς
ἐν τῇ γ΄· λογισμὸν ἥκιστα ἐνδεχόμενον κινδύνου τοῦ τάχιστου
προσδεῖται. Καὶ ἐπιλείπει με τόδε· καὶ ἐπιλείπουσί μοι τάδε·
Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ ἐπιλείψουσι(?) τὸν θεωρητικώτατον(?)·
Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· ἡ δὲ τέχνη ἤδη αὐτὸν … (?)
ἐπιλείπειν· καὶ Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ περὶ τῆς ἐλαίου(?)· δέος,
μὴ τὰ φυτὰ … (?) ἐπιλείπῃ. Ἐνθύμιον, ἡ ἐνθύ-
μησις· ἐνθυμία δὲ, ἡ ὑπόμνησις· Θουκυδίδης· ὡς ἐνθυμ-

ἐντυγχάνω
καὶ ἐφορμῶ
ἔφορμος
καὶ ἐφορμοῦμαι
ἐνοῦται
ἐμηνύσατο(?)
ἐπίκλητος
ἐπιστρέφω
ἔρρει· ἔπλει· ἔθει
ἑωσάμην
ἕως
ἐπέθηκα
ἔφθακα
ἐνδέχεται
ἐπιλείπει
καὶ ἐπιλείπουσι
ἐνθυμοῦμαι(?)

τοῖς λακεδαιμονίοις, ἀεὶ προβαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν, ὁπότε τι πταίσειε·
τουτέστι προύπτευον ἀθηναῖοι τοῖς λακεδαιμονίοις τοῦτον· καὶ ὑπε-
μίμνησκον, ὅτι διὰ τοῦτον ἔπταισαν: ρημος χώρα· ἐρήμη δὲ λέξις·
ἐρήμη δὲ χώρα ποιηταῖς: πειτ' οἴων βαδίζω· ἀντὶ τοῦ
ἅμα· ἀεὶ γὰρ ἡ ἐπὶ πρόθεσις, σημαντικὴ δηλοῖ· ἤδη δὲ κίνησιν· οἷον, ἔρ-
χομαι· βαδίζω· πορεύομαι· καταφεύγω καὶ ὅσα τοιαῦτα· μπνοος
ἀντὶ τοῦ, ὁ ζῶν καὶ πνοὴν ἔχων· καὶ ἔμπνοος αὐλὸς ὁ ἐμπνεόμενος
καὶ φυσώμενος· ἐπὶ δὲ τῇ γενικῇ: ἢ εἴποις ἑκοντής· ἀλλ' ἐθε-
λοντής· ὡς παρὰ τοῖς οὐδαμινώτατοι· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιρρήματος,
καὶ ἀμφότερα λέγεται· καὶ ἐθελοντὶ γὰρ καὶ ἑκοντὶ, ῥητορικά· δὲ
ἐπειδὴ ἐπὶ τούτου ὑπογράμματα, ἑκόντι ἔξω κελαστέον· καὶ ἐθελοντὴν
πρὸς τοὺς ἀγῶνας χωρεῖ λέγεται. μὴ ἐθελουσίως: σται καὶ ἔσεται·
ἔσεται δὲ ποιητικόν: κβάλλει καὶ ἐκδίδωσιν ὁ ποταμὸς εἰς
τὴν θάλασσαν· καὶ ἐξίησιν· ἐκβάλλει· οὐδεὶς εἰσδίδωσιν οὐδὲ
εἰσίησιν· ὡσαύτως καὶ ἐκβολὴ καὶ εἰσβολή· ἐπὶ δὲ εἶδος ἐν τῷ
σμυρναϊκῷ πολιτικῷ· πρὸς δὲ ταῖς ἐκβολαῖς, ἡ κεῖται εὔβρυχα·
καὶ θουκυδίδης· ἡ βολβηλίμνη, ἐξίησιν εἰς θάλασσαν: σ
βαίνω εἰς τὴν ναῦν· καὶ ἐκβαίνω εἰς τὴν ναῦν· ἀμφότερα γὰρ
θουκυδίδης λέγει· ἐμβαίνω δὲ νηΐ, ἀναττικόν: πιδείδης δὲ
δὲ γάρυνος· τὸ δὲ λιγάμος, ποιητικόν· ἐχαλοῦσι δὲ λαπατεία,
τοὺς δὲ πένητας ὡς ἐπὶ τὸ χθόνας· τοῦτο δὲ ἂρ, πολλοῦ τινος ἀξίου δ' ἐ-
κεῖνον: λάω ἐλῶ ἀντὶ τοῦ ἐλαύνω, ἑλληνικὸν λύβοσιν· οἱ δὲ ἀτ-
τικοί, ἀντὶ τοῦ ἐλάσω· ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις· ἀλλ' ἐξελῶ σ'
ἐκ τῆς οἰκίας· ἡρόδοτος ἐν τῇ α'· οὗτος ὀπίσω φαίζονται· ἀλλ'
ὑπάρχας τὰς πᾶσας ἐλῶσιν· ἑπόμενος αὐτοῖς ἀττικοῖς, μὴ δὲ ἐλάσω
εἴπῃς ἢ ἐξελάσω· ἀλλ' ἀντὶ τούτων, ἐλῶ καὶ ἐξελῶ ὡς εἴρηται·
ὥσπερ καὶ ὀλῶ ἀντὶ τοῦ ὀλέσω· ὡς ὁ αὐτὸς ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ·
ἀπὸ σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς: καλῶ, ἀντὶ τοῦ καλέσω: ξειλέ τοῦ

αἰτίας καλλίου λέγειν ἢ ἐξέβαλεν. εἷλε τὴν πόλιν καὶ ἐξεῖλεν·
καὶ ἐξαιρεῖ· καὶ ἐπόρθησε· καὶ παρεστήσατο. μαρτύρια τοῦ ἐξαιρ(εῖν)
παρὰ δημοσθένει· ἀλλὰ καὶ νῦν ἐξαιρεῖ πολλὰ τῶν φωκέων·
καὶ τοῦ ἐξεῖλε παρὰ θουκυδίδῃ· σκιωναίους ἐξελεῖν καὶ ἀπο-
κτεῖναι· οὐ μόνον γὰρ ἐπὶ πόλεων λαμβάνεται τὸ ἐξελεῖν, ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν· ὡσαύτως καὶ τὸ παρεστήσατο, καὶ ἐπὶ γνώμης λαμ-
βάνεται· οἷον, παρεστήσατο τὸν δεῖνα τὴν γνώμην· τὸ δὲ εἷλεν, ἐπὶ
πόλεως ἀεὶ καὶ χωρίων· οὕτω γὰρ θουκυδίδης χρῆται. ἐξεῖλε
τὸν δεῖνα ἡ ψῆφος καὶ ἐξήρει· θουκυδίδης. δημοσθένει ἐξηρέθησαν λ94
[illegible] ἡ πανοπλία· καὶ ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς ἀθηνᾶν· τὰς ἀφ' ὅπλων
ἐξεῖλον ἀεί· καὶ ἐξαίρετον τὸ ὑπερβάλλον· ἀριστείδης, ἐν τῷ ὑπὲρ
ἐπίτιμος· δίοις περὶ ὁμονοίας· ἐξαίρει πᾶσαν ἀγῶνα ἄγνοιαν: ἐπίτιμος,
καὶ ὁ ἐκτιμώμενος ὑπό τινος· οἷον, ἐπίτιμος αἵρεσις ἡ ὁσία·
ὡς θουκυδίδης· ἐπίτιμος τὰς ὁσίας ἐποίουν· καὶ ἐπί-
τιμος, ὁ ἐπὶ τιμῆς καὶ ἀξιώματος· ὁ αὐτός· μὴ οὖν τῶν ἐπιτι-
εὔτιμος· μίων τελέσωσιν· λέγεται δὲ καὶ εὔτιμος. ἀριστείδης ἐν τῷ [illegible] τῶν
ἐπιτιμῶ καὶ ἱερῶν· καὶ μάλιστ' εὔτιμον καὶ λαμπρόν· καὶ ἐπιτιμῶ, τὸ μέμ-
ἐπιτιμῶμαι· φομαι καὶ ἐλέγχω· καὶ τὸ τιμῶ, ἐὰν ἐπιτίθημι· ἡρόδοτος ἐν
τῇ δ΄· ἀνεσκολόπισε τὴν ἀρχαίαν δίκην ἐπιτιμῶν· ὡσαύτως
ἔτος· καὶ ἐπιτιμῶμαι καὶ ἐπὶ τῶν ἐξ ὧν: ἔτος καὶ ἐνιαυτοὶ καὶ ἄλλοι,
ἐλάαι· ἢ ἐλαία: ἐλάαι καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου κράτιστον,
ἐλαίαν· ἀριστοφάνης ἐν βαβυλωνίοις· ἔσθ' ὅτε σίτου ἐλαιῶν· θου-
κυδίδης ἐν τῇ ζ΄· κύκλῳ μὲν ταχέως περιελών· ἐλάας δὲ ἐκκόψας
ἐξῆς· ἄχθον· καὶ ἀριστείδης· τῶν ἐλαιῶν ἕνεκα τῆς συλλογῆς: ἐξῆς
ἐπεστάλκαμεν καὶ ἐπέστειλα· δὲ κεῖσθαι ἐπεστάλκας: ἐπεστάλκαμεν μὲν ἅπαξ· ἐπεστείλαμεν δὲ
καὶ ἐπιστεῖλαι παρὰ θουκυδίδῃ· κατὰ τάχος ἐπελθεῖν, κατὰ τὰ
ἐπισκήπτω· ἐπεσταλμένα ὑπὸ δημοσθένους· καὶ ταῦτα ἐπιστείλαντες
ἀπέπεμψαν· καὶ δημοσθένης δὲ καὶ οἱ ἄλλοι, ἐπέσκηψα λόγους,

ϲυ
Γ

καὶ ἐπέστειλα· καὶ ἐπιστολή, ἀντὶ τοῦ προστάξαι· ὅθεν καὶ ἐπιστολὴ
παρ' αὐτοῖς ἐδήλου τὸ μηδὲν ἕτερον προμηθ(?)· ἐπιστολὰς ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο:
προσκήψαμεν(?), τὸ αὐτοπροσώπως προστάξαι· ἐπιστέλλειν δὲ οὐ μόνον
τὸ διὰ γραμματίου, ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτοπροσώπως κελεῦσαι· καὶ ἐπι-
στολὴ ὡσαύτως: Ἐρρύπηνα καὶ ἐκάθηρα, ἀττικοί· οὐκ ἐρρύπανα·
οὐδὲ ἐκάθαρα: Ἐπακτὸς οὐ μόνον ὁ ἕλκων εἰς δίοικιν(?), ὅπερ καὶ ἀ-
γωγὸς λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ κομιστής· ἐν δὲ τοῖς θηλυκοῖς, ἐπὶ μὲν
τοῦ ἕλκειν εἰς δίοικιν(?), ἀγωγὸς καὶ ἐπακτός· ἐπὶ δὲ τῆς κομιδῆς
καὶ φορᾶς, ἀγωγὴ καὶ ἀπαγωγή, καὶ ἐπαγωγή· θουκυδίδης ἐν
τῇ δ΄· οὐδὲ ἔπαπλοι(?), ἀσφαλεῖς ἦσαν τῆς ἐπαγωγῆς τῶν ἐπι-
τηδείων· ἤγουν τοῦ κομίζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια: Ἑκασταχῆ καὶ
ἑκασταχοῦ· ἔτι δὲ καὶ ἑκασταχόσε καὶ ἑκασταχόθεν καὶ ἄλλους λέγειν,
ἢ πανταχῆ πανταχοῦ· πανταχόσε καὶ πανταχόθεν· τίθεται δὲ
τὸ μὲν ἑκασταχόσε, ἐπὶ κινήσεως· ἀριστείδης ἐν τῷ πανηγυρικῷ τῷ
ἐν κυζίκῳ περὶ τοῦ ναοῦ· οἷς ἀπέστειλεν ἑκασταχόσε· τὸ δὲ ἑκα-
σταχῆ καὶ ἑκασταχοῦ, ἐπὶ στάσεως: Οὐ μόνον ἄναντες τὸ ἀνωφερές,
ἀλλὰ καὶ ἔπαντες· θουκυδίδης ἐν ς΄· ἀπὸ τοῦ λόφου ἐπάντ-
ους(?)· Ἐνθυμηθῆναι ἀττικοί· οὐκ ἐνθυμεῖσθαι(?): Ἔκδημος καὶ ἀπό-
δημος· καὶ ἐκδημῶ δὲ καὶ ἀποδημῶ· ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις·
ποῖ τῆς ἀποδημίας: Ἔποικος καὶ ὁ ἁπλῶς κατοικῶν ἔν τινι
πόλει, καὶ ὁ ἐξελαθέντος τοῦ πρόσθεν οἰκήτορος, αὐτὸς ἐπελθὼν
καὶ οἰκήσας· ἢ καὶ ὡς παρὰ θουκυδίδῃ λέγεται· ἐποίκους ἔπεμψαν
ἀθηναῖοι: Εἰσῆχα κάλλιον ἢ εἰσαγήοχα· ἀπὸ τοῦ εἰσάγω
εἰσάξω εἰσῆχα: Ἐπίκειμαί τινι, ἀντὶ τοῦ βαρέως πρός τινα διά-
κειμαι· καὶ ἐπίκειμαι ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦντός τινος ἕπομαι(?)· ἀριστείδης
ἐν τῷ σμυρναϊκῷ πολιτικῷ· ἐπικείμεναι τοῖς λιμέσι ταῖν ἑ-
ώειν(?): Ἐπικέλομαι κάλλιον ἢ ἐπιμελοῦμαι· καὶ μεθομιλοῦμαι(?)
ἢ μεθομιλοῦμαι(?): Ἔρως, οὐ πρὸς ἔρωτα(?)· κοινοῦ γάρ: Ἐπὶ τῆς

25

καὶ ἀστεῖος τὴν ὄψιν καὶ καλλιουλεύσαν ἢ ὡραῖος· τὸ δὲ εὔμορφος, οὐ·
Πλάτων μέντοι ἐν νόμοις καὶ Ξενοφῶν δὲ εὐμορφίαν λέγουσι· σπα-
νίως δὲ· καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει δὲ πάντων δὲ τοὺς
ὡραιοτάτους· ὥστε καὶ σύμβολον εἶναι τοῦ Αἰγυπτίου, τὸ τῆς εὐμορφίας
ἴδιον: [.]ὑ λέγεται συνάπτειν οἱ εἰς ἑξέτην ἦλθον· ἀλλ' εἰς τεῦτην μόν·
συνέστιος αὐτὸ ἐπιστολή· εἰς ἑξέτην ἤκανε τὸ σύμβολον· καὶ πάλιν ἐν
ὑπάτῳ· ἑξέτη μὲν ἦν αἰσχύνη κειμένω· καὶ Ἀριστείδης· καὶ ἦκεν ἐς
ἑξέτην: [Ἑ]τερόφθαλμος, ὁ τὸν ἕνα πηρωθεὶς τῶν ὀφθαλμῶν·
οὐ μονόφθαλμος· μονόφθαλμος γάρ, ὁ ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχων φύσει·
οἷον μυθεύεται τὸν κύκλωπα: [.]πὶ τὸ τὲξ. οὐκ ἐπὶ τόπους· τὸ
ἑκὼν εἶναι, οἱ παλαιοὶ μετὰ ἀπαγορεύσεως τιθέασιν· οἷον, οὐδὲ
ἑκὼν εἶναι· καὶ τίς ἂν ἑκὼν εἶναι ποιήσαι· τὸ γὰρ πλείω τὰ
ἀπαγορεύουσιν δηλοῖ· καὶ Θουκυδίδης· οὐκ ἐν τῷ πολέμῳ ἑκὼν εἶναι
τὴν ναυμαχίαν ποιήσομαι· καὶ χωρὶς δὲ ἀπαγορεύσεως, Ἀριστείδης
ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν εἴπεν· οἵτινες αὐτῆς ὁμονοίας
ἀρξάμενοι ὤκνουν τὸ εἶναι· καὶ Ἡρόδοτος ἐν Πολυμνίᾳ· ἑκών τε εἶναι.
καὶ δεινοῦ ἐπιόντος οὐδενός· ἀλλὰ ἀπὸ δικαιοσύνης ἐς μέσον Κῷ-
οις καταθεὶς τὴν ἀρχήν, οἴχετο εἰς Σικελίαν· σεσημείωται δέ, καὶ ἑκόντες
οὕτω· Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἑκόντας οὕτως ταῦτα
τιμῆσαι· καὶ Λουκιανός, ἐν τῷ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων· ὡς
ἑκόντες οὕτως ὑποκλίνεσθε ἑαυτῶν: [Ἔ]γγονοι ἐπὶ συμβολικῶν δὲ
μὴ λέγε· ἀλλ' ἐπὶ τέκνου· ἔγγονον δὲ ἀντὶ τοῦ υἱοῦ ἄριστον· Δημο-
σθένης· ἔγγονον τόκου· καὶ ἐν παροιμίᾳ· τὸ νικήσεως ἔγγονον· ἐπὶ
τῶν τοῖς οἰκείοις ἀδελφοῖς τῶν: [Ἐ]ξεκόπη τοὺς ὀφθαλμοὺς λέγε·
καὶ ἀνεκόπη, καὶ μὴ εὐρεῖς ἢ ἀφῃρέθη· Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις·
ἀλλ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμόν· Φιλόστρατος ἐν ἡρωικοῖς·
τὰς ὄψεις ἀνεκόπησαν· τὸ δὲ ἐτυφλώθη, κοινόν: [Ἐ]πίπλα τὰ
μὲν ἐπὶ ἱματίων· ὡς ὑπὲρ τε πλάσσουσι, ἐπὶ τῶν τοιούτων κλέων·

θουκυδίδης ἐν τῇ γ΄· αἱ κνεῖ ἐν τῷ τείχει ἐπέπλεον χαλκοῖς καὶ σίδηρος·
καὶ λιβάνιος ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς ἐλαίου μελέτῃ· καὶ κατάλογος ἐν ταὐτῷ α
τῶν ὑπὸ τὰ ὅπλων, μέχρι τῆς ἑλληνικῆς θουκυδίδου καὶ τῆς ἐπιτηρήσεως· ἔδομαι
καὶ κατέδομαι· οὐ βεβρώσομαι ἀλλ' οὐδὲ φάγομαι· ἐνιαύσιον· ἀντὶ
ἐνιαυσιαίου· θουκυδίδης· αἱ δὲ ἐνιαύσιοι σπονδαί· ἐπάζει· ἀντὶ
ἐπικάθηται αὐτοῖς· ἢ εἴ τις ὀξυτικῶς ἐρωτᾷ ὁ δεῖνα· ἀλλ' ἐρε-
σχελεῖ καὶ ἐρεσχελεῖται ὑπό τινος· ἔστι δὲ τὸ ἐρεσχελεῖν, καὶ ἀντὶ
τοῦ φλυαρεῖν· καὶ ἐρεσχελία ἡ φλυαρία· καὶ ἐρεσχελεῖν τὸ ἀπο-
μάξειν· λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ φθονεροῦ μελέτῃ· τὴν πενίαν ἐρε-
σχελῶν τὴν ἐμήν· ἴθ' ὤφελεν· ἀντὶ εἴθε μὴ ἤμην· ἀριστοφάνης
ἐν νεφέλαις· εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς· εὐριπίδης
ἐν μηδείᾳ· εἴθ' ὤφελ' ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος· ἔοικεν· ἀντὶ
τοῦ φαίνεται, ἃ παρεμφαίνει συντάσσεται· οἷον, ἔοικεν ἀληθῆ
τοῖς λεγομένοις· ἔοικε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὅμοιος εἶναι, δοτικῇ· οἷον,
ἔοικεν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι· ἔοικε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ πρέπει ποιεῖν τινας,
ἄσπετα κτῆμα ἔστιν· ὅμηρος· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν· ἐπίσω καὶ ἄν
ἢ ἐπίσσω· σοφοκλῆς ἐν αἴαντι μαστιγοφόρῳ· ἀλλὰ μέν τοι τοῦ
ἐπίσω· ἐπινοῦν νοῦ καὶ ὑφαντὸν σίτου αὐτὸ λεκτέον· ἀντὶ οἰνανοῦ δὲ
σίτου· ἐπιτρίβεται τὸ πρόσωπον οὐ ἐπιμεμαθήσεται· καὶ ἀνεξ-
ίκεται ἅπας ὁ τοιοῦτος φλήναφος λέγεται· ἐπιτέθειται
πολλὰς λόγους μὴ πολλὰς πληγὰς δέχεται· ἀριστοφάνης ἐν νε-
φέλαις· ἐπιτέθειται πολλάς, ὡς τὰς μεσόγας ἀφανίζων· ἐπὶ δὲ
τῶν τὰς πληγὰς ἐπιφερόντων, σημαίνει τοῦ δεῖνα πολλὰς ἢ κατὰ τὸν
νῶτον τυχεῖν ἢ κατ' ἄλλου τινὸς μέρους τοῦ σώματος· οὕτω γὰρ
δημοσθένης λέγει· καὶ προσεζέβηναι τῷ δεῖνι πληγάς· ἀριστο-
φάνης ἐν ἱππεῦσι· πληγὰς δ' ἀεὶ προσδέχεται τοῖς οἰκέταις·
ἐπεξενώθη· ἀντὶ ἐπεξενιάσθη· ἐυλαζα καὶ κακῶς λέγεις, κράτω
[illegible] ὥσπερ [illegible] καὶ [illegible]·

ἢ δυσπραγεῖ καὶ κακοπραγεῖ· δυσπραγεῖν δὲ καὶ δυσπραγία. καὶ κακο-
πραγία. καὶ δυσπραγία καὶ δυσπραξία. Θουκυδίδης ἐν τῷ γ'· καὶ κα-
κοπραγίαν ὡς ἀπ' ἐναντίου ἀποφοβοῦνται· καὶ πάλιν δυσλογία καὶ κα-
κολογία: Ἐφ' ᾧ ἀντὶ τοῦ διότι εἰς παρῳχημένον· Συνέσιος ἐν ἐπι-
στολῇ· ἐφ' ᾧ Γενναδίου ἐπέμφθην· ἐφ' ᾧ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ, εἰς ἀπαρέμ-
φατον· οἷον, ἐφ' ᾧ μεμνῆσθαι· καὶ ἐφ' ᾧ ἀντὶ τοῦ ἵνα εἰς μέλλοντα·
Θουκυδίδης· ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται· καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ·
ἐφ' ᾧ ζητήσομαί με μεμαθηκώς· καὶ πάλιν αὐτὸς ἐν τῷ· ἐφ' ᾧ θέλει
οὐκ ἐναλλάττεται ... ποιῶν: Ἑταιρεῖ ἀπὸ τοῦ ... καὶ ἡ ἑταιρίς· ἑταιρεῖ
δὲ ἑταιρήσω καὶ ἑταίρησις, τὸ τοὺς ἄνδρας πάσχειν ταῦτα ἑταιρεῖν·
ἑταιρούμενος οὖν καὶ πορνεύεται ὁ πάσχων· ἀλλ' ἑταιρεῖν ὑπὸ δρα-
πορνεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ τυχόντος. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· οὐκ ἐ-
δήπου μόνον φαίνεται ἡταιρηκώς· ἀλλ' εἰ μὴ τοῦ διονυσίου ... δὲ π-
... ἐπὶ πλείονα ... τοῦ σώματος· καὶ πεπορνευμένος· καὶ
εἰ ὡς δὲ πορνεύεται, ἡ γυνή. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου·
τοῦ μὲν τοῦ πρὶν ἡταιρηκυίας· τοῦ δὲ ... πεπορνεῦσθαι·
καὶ πορνεύειν ταύτῃ χρώμενος· Ἡρόδοτος δὲ, ἀντὶ τοῦ εἰς πορνεῖον
ἐκδίδωσι κέχρηται τὸ ὄνομα ... ὅτι τὰ θήλεα τέκνα καταπορ-
νεύουσιν: Βουλόμενος καὶ βουλήσει, πολλάκις οἶδα ...
... ἢ βουλόμενος δὲ καὶ ἡ βούλησις, ἀπαξ· τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ
τοῦ ἐθελόμενος καὶ ἐθελήσει νοεῖ: Ἐφῆσθαι ῥητορικῶς ... ἀπὸ
δὲ καὶ ἐφέλκεσθαι, ποιητικόν: Ἐννεάζω λέγεται ... μετὰ ...
διὰ ... Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ὁ γὰρ ἐννεάσας τῇ κατὰ φιλο-
σοφίαν σχολῇ: Ἐπίταγμα Καλλίου, ἢ πρόσταγμα· καὶ ἐπιτάττειν
ἢ προστάττειν: Τὸ ἐπὶ μετὰ ... καὶ ... καὶ ἐπὶ τῶν
... χρόνων· οὐ μὴν δὲ ὑποτακτικῶν· πλὴν ἐπὶ τοῦ αὐθυποτάκτου·
οἷον, ἐλάβωμεν· εἰ τελέσωμεν· εἰ δὲ ὁ Σοφοκλῆς λέγει ... αὐτὸ ...
τις ἢ σοφός, ἀνάγκασαι διὰ τὸ μέτρον· τὸ δὲ ... τὸ ... τὸ ... τὸ ...

καὶ τὸ ὅταν, ἀξιοῦμεν ὑποτακτικοῦ παρὰ τοῖς ἀκριβεστέροις· εἰ
γὰρ καὶ εὕρηται ἅπαξ παρὰ θουκυδίδῃ ἐν τῇ γ΄· ἤν τε καὶ ἀρχόντ
τι ξυγγνώμης ἔχοιεν, καὶ παρὰ λουκιανῷ ἐν τοῖς ἀληθινοῖς· ἐπεὶ
καταχθείημεν εἰς τὰς νήσους· καὶ αὖθις ἐν τῷ βίων πράσει· ὁ δὲ
ταῦτα ἢν ἐθελήσειεν ἀποδιδάσκειν οὗτος σύ, ἀλλ' οὐ δεῖ ζηλοῦν τὸ ἅπαξ
ῥηθέν· εἰ δέ τῳ αὐτὸ ἐπιπρεπῶς τεθείη, μετὰ δεικτικοῦ καὶ ὁριστικοῦ
ἐκφέρεται· τὸ δὲ ἵνα καὶ ὅπως, καὶ μετὰ ὑποτακτικοῦ καὶ μετὰ
δεικτικοῦ· ἀριστείδης ἐν τῷ ῥοδιακῷ· ἵνα που ταχοῦ τῶν μεγίστων
τετυχηκυῖα ἡ πόλις φαίνηται· καὶ αὖθις ἐν τῷ αἰγυπτίῳ· ἵν' ἀεὶ ἐντε-
λεῖς οἱ τῶν μουσικῶν· καὶ θουκυδίδης ἐν τῇ β΄· ὅπως μὴ κατὰ φῶς
θαρσαλεωτέροις οὖσι προσφέροιντο, καὶ σφίσιν ἐκ τοῦ ἴσου γίγνωνται·
ἀλλ' ἐν νυκτὶ φοβερώτεροι ὄντες ἥσσους ὦσι τῆς σφετέρας ἐμπειρίας·
τὸ δὲ κἂν μετὰ σφοδροῦ τόνου, καὶ μετὰ δεικτικοῦ καὶ μετὰ ὁριστικοῦ πα-
ρῳχημένου· ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις· κἂν πως καταθέλῃ ὥστε
ὀμόσαι τριώβολον· σοφοκλῆς ἐν αἴαντι μαστιγοφόρῳ· κἂν ἐξέπραξ-
εν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ· ταῦτα περὶ τούτων καὶ μὴ ἄλλως φρόνει· ἀκριβῶς
γὰρ ἅπαν ἐξήτασται καὶ μεμελέτηται· γίνωσκε δὲ καὶ τοῦθ' ὅτι
οὐδέποτε ὑποτακτικὸς συνδέσμοις μέλλοντι συντάσσεται· οἷον ἢν
ἂν ἔλθῃ· ἐὰν γενήσεται· καὶ ὅσα τοιαῦτα· κἂν ἀριστείδης ἅπαξ ἐν τῇ
κοινῇ ἀπολογίᾳ, τοῖς μέλλουσι τὸ κατὰ συνδέσμους τέταχε λαβών, κἂν μηδεὶς
ἂν ὥς μοι μεμψάσονται· καὶ πλάτων ἐν γοργίᾳ τὸ ὅταν μετὰ μέλλοντος
λέγων· ὅταν βουλήσεσθε παρ' ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε· καὶ θουκυδίδης ἐν
τῇ η΄· ἵνα δὲ καὶ ὑπακούσωσι τεθνήξονται· οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ
τιθέμενος ὁ ἂν σύνδεσμος οὐ συντάσσεται μέλλοντι, ἀλλ' οὐδὲ
ἐν τῷ μέσῳ· οἷον ὅπως ἂν ἔλθῃ βοηθήσει· οὐ μόνον ἡ μετὰ τὸ δὲ
μονάδος μόνας, ἀλλὰ καὶ ὅπως ὁ ὑπ' ἀδελφός· αἰσχύλος ἐν τοῖς
ἑπτὰ ἐπὶ θήβαις· ἐπὰν δ' ἀγκυρουμένου πρὸ τῶν στρατῶν δορυ-
σσόοις σαγαῖς, πόλις ἂν ἐς δύναμις προσίσταται· ὥστε τοὐναντίον

καὶ ἑβδομὰς οὐ μόνον τὰ ἑπτά, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἡμέρα ἑβδόμη ἐξ
μονάδων μονάς· ὡς ἄλλοι τε πολλοί, καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ θεολόγος, τὴν
ἑβδομάδα τιμῶσιν ἑβραίων παῖδες· ἤγουν τὴν ἑβδόμην·

ἐπανορθοῦμαι καὶ ἐπανορθῶ· πλείστων ἐστὶ τῶν ἀπὸ τοῦ πο-
λιτειῶν καὶ δήμων, ἐπηνωρθούμην: Ἐνταῦθα· ἐνταῦ-
θα ἐνθάδε· δηλοῖ τόπον καὶ ὧδε, ταὐτὸ ταῦτα, ὑφ' οὗ λέγεσθαι
πὲς τόπου τίθησι· τὸ δὲ αὐτόθι· αὐτόθεν· αὐτοῦ, ὑφ' οὗ λέγεσθαι
σκεπτέον ὅπερ εἰς οὓς τοὺς λόγους ποιοῦνται σαφῶν· εἰ δέ ποτε τὸ
ἐνταῦθα καὶ τὸ ἑξῆς ἐπ' ἄλλου τόπου, καὶ οὐχ ὑφ' οὗ ἐστιν ὁ λέγων
τίθεται, ἀλλὰ τότε τοῦτο γίνεται, ὅτε ὁ τόπος προδηλωθείη,
καὶ τὸ πρόσωπον περὶ οὗ ὁ λόγος· οἷον ἐλθοῦσα τινὲς πρὸς ὑμᾶς,
πολλῶν ἀγαθῶν ἐνταῦθα ὠνοῦντο· καὶ Θουκυδίδης· ἔως ἀφι-
κοντο εἰς ῥήσιον· καὶ ἐνταῦθα ἐθερίζοντο· εἴρηται δὲ ἅπαξ
καὶ μὴ προδηλωθέντος τοῦ τόπου· ὡς παρὰ Ζωσίμῳ ἐν ἐπι-
στολῇ· σοὶ μὲν ὅσων ἂν τύχοις τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς, πολυμα-
θείας ἢ σοφίας· ἤγουν τῆς αὐτόθι· οὐδὲ ἰδεῖν ἅπαξ εἰρημένων
χρῆσθαι· ἔστι δὲ τὸ ἐνταῦθα, καὶ ἀντὶ τοῦ τότε· ἔστι δὲ, καὶ ἀντὶ
τοῦ εἰς ταῦτα· οἷον, ἐνταῦθα τύχης· ὡς καὶ ἐς τοῦτο τύχης· τὸ δὲ
ἐκεῖ ἐκεῖσε καὶ ἐκεῖθεν οὐ μόνον ἐπ' ἄλλου τόπου, ἀλλὰ καὶ ἐφ'
οὗ ἐστιν ὅπερ εἰς οὓς τοὺς λόγους ποιούμεθα, τιθέαμεν· λιβυκοῖς ἐν
ἐπιστολαῖς· τὰ ἐκεῖθεν ἀνιούσης ἑκάστου ἀγωνιῶμεν, ὅπως ἔχει
σοι τὸ σῶμα· ἤγουν τοῖς αὐτόθεν· καὶ πάλιν ἐν ἐπιστολαῖς· ἀλλὰ τὰ
τὰ ἐκεῖ τεθορύβηκας ἱκανῶς: Ἐννοίας ἀπλῶς οὐκ ἔχων νοῦς
ὡς παρὰ ἀνδρός· κατεχρήσαντο δὲ τῇ λέξει, ἐπὶ τοῦ ζωτικοῦ
καὶ φρονίμου: Ἐκκαίδεκα, ἐκκαίδεκα· διότι τὸ δεῖ τὰ
μὴ ὂν συμφώνου τιθέμενον, ξαλέπτεται ποιεῖ τῆς φωνῆς· τὸ ἐν
δηλοῦν ἀπὸ τοῦ ἀκτῆς: Ἔρρηνται, οὐ ῥήματα διὰ τὸ ἀδιάφθορον
ὅσα ὡς δὲ λόγοι, καὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος· καὶ ῥητόρευμα ἢ τῶν ὅλων:

ἐπορύγνυσι καθίεται· οὐκ ὀρυγοσκοπεῖ: Ἐρωτῶ, τὸ ἀπόκρισιν ζητῶ
τινά· τὸ ἐπερωτῶ δέ, ἔστι μὲν καὶ αὐτὸ τοῦ ἁπλῶς ἐρωτῶ· κυρίως
δέ, ὅταν ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει, ἑτέρᾳ ἐρωτήσει χρῶμαι· προσεπερωτῶ δέ,
τὸ μετὰ τὴν β΄, καὶ γ΄ ἑτέραν ποιοῦμαι ἐρώτησιν· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ
εἶπον· ἐπεῖπον· προσεπεῖπον: Ἐξ ἐκείνου· οὐκ ἐκ τότε· οὐδ᾽
ἀπὸ τότε· καὶ ἐκ παλαιοῦ, οὐκ ἐκ πάλαι· οὐδὲ ἀπὸ πάλαι· ἐδεῖτο
οὐκ ἐδέετο· καὶ ἐπλεῖτο, οὐκ ἐπλέετο· ἰωνικὸν γάρ· καὶ ἐκλιπών,
οὐκ ἐκλείψας· ἀδόκιμον γάρ: Ἐσχάτως ἔχει, ἐπὶ τοῦ μοχθηρῶς
οἱ συρφακες· οἱ δὲ παλαιοί, ἐπὶ τοῦ ἄκρως τιθέασιν· ἐσχάτως
φιλόσοφος: Ζῶν, οὐκ ἔζων ὥσπερ οἱ νῦν τινές· Συνέσιος ἐν τῷ αἰ-
γυπτίοις ἢ περὶ προνοίας· δεξιότης λόγων· αἰσθήσει τὸ παρὸν ζῶν, καὶ νοῦς
ἀπών· ἔζησε δὲ καὶ ἔζη: Ἔνδοξος, οὐχ ὁ εὔδοξος ὥς τινες· ἀλλ᾽
ὁ προσδόκιμος· εὔδοξος μὲν τοίνυν καὶ ἔνδοξος παρὰ Θουκυδίδῃ·
καὶ ἅμα ἐλπίδας καὶ ἐνδοξοτάτην πόλιν διὰ παντός: Ἑξῆς
ἐπιούσης ἡμέρας οὕτως θεὶς τὸ ἡμέρα· τῆς ἐπιούσης δὲ ἡμέρας:
Εὐθὺ Ἀθηνῶν καὶ Ἰλίου· εὐθὺ Ἀθηνῶν· εὐθεῖαν δὲ οὐ λέγουσιν· οὐδὲ εὐθηνεῖν·
ἀλλ᾽ εὐθυτηρίαν: Εἰς τάχος γράφειν λέγε· καὶ εἰς κάλλος γράφειν·
μὴ ταχυγράφος ἔστι, μηδὲ καλλιγράφος: Ἐλαφῶν, καὶ ἐλαφῶν·
καὶ Λιβάνιος ἐν τῷ εἰς Κωνσταντῖνον καὶ Κώνσταντα·
ὡς δὲ τὰς προσοίκους ἐκείνοις πόλεις ἄλλοις αὖ τῷ μὲν
χρόνῳ πρεσβυτάτας· τῇ δὲ τῶν ἐλαφῶν κατασκευῇ νεωτάτας:
Ἐποίκαι μέν· εἰ καὶ Ξενοφῶν ἅπαξ ἐχρήσατο: Ἐσχαβιχε
λέγουν· οὐκ ἐσχατότατον: Ἑρμηνεία, οὐκ ἀγγελία· ἑρμηνεύειν δὲ
οὐ μὴν καὶ ἀγγέλλειν· Φιλόστρατος· ἡ δὲ ἐπὶ πᾶν ἑρμηνεύουσα γλῶσσα·
καὶ πάλιν· τὸ δὲ κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν· καὶ αὖθις· σεμνοπρεπῆ
τὴν ἀγγελίαν δηλοῖ καὶ βεβηκώς· ἡ δὲ φράσις, κοινή: Ἐπιδι-
δόασιν· οὐ ἐπιδιδοῦσιν: Ἐν χρῷ κουρίας φασί, καὶ μὴ ψιλόκουρος·
Συνέσιος ἐν τῷ φαλάκρας· καί τις ἐν χρῷ κουριῶν ἀποθανών:

Ἔναυλον τὸ ἔνηχον, ἀπὸ τοῦ αὐλεῖν· καὶ ἔναυλον τὸ ἐν οἰκήσει καὶ ἐφεστίου·
ἀπὸ τοῦ αὐλῆς· ὡς τὸ ἔναυλός ἐστιν ἢ θυραῖος. Ἐπίκληρος καὶ ἐπὶ
ἀρσενικοῦ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, ὁ ἐπὶ πάσῃ τῇ περιουσίᾳ κληρο-
νόμος καταλελειμμένος παῖς, καὶ οὗτος ὡς δηλονότι ἀδελφοῦ·
καὶ ἐπικληρεῖτις δὲ, θηλυκῶς μόνον εὑρίσκεται. Τὸ οὐκ ἔχω μὲν δ' αἱ ἐπιρ-
ρήματος συντεθὲν, οὐ μόνον πρὸς γενικὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν
ἔστιν ὅτε συνταττόμενον εὑρίσκεται· ὡς Ἀριστείδης, οἱ τε ἐσθ-
πειρώμενοι· εἰ μὲν οὕτως εἶχεν ὡς αὐτὸς ἐρέσθαι τοὔνομα. Λεω-
νίδης εὐορέστῃ· ἄλλως τὸ μὲν ἔχω· τοῦτο δὲ γίνεται, ἀποδι-
δομένης τῆς συντάξεως πρὸς τὸ ἔχω· ὅταν μέντοι πρὸς γενικὴν
συντάσσηται, τὸ εἶναι καλῶς ἔξωθεν νοοῦμεν· ὡς τὸ εὖ ἔχει καὶ τὸ
φρενῶν δ' ἥκει· καὶ παρ' Ὁμήρῳ, τὸ τόξων δ' εὖ εἰδώς. Ἐξενεχθῆ-
ναι αὐτὶ τοῦ ἁπλῶς ἐκβαλεῖν· καὶ ἀντὶ τοῦ νεκρὸν ἐξαγαγεῖν·
ὡς τὸ καὶ τὸ ἐκφέρειν· ἐκφορὰ μέντοι τοῦ νεκροῦ, ἐπὶ τῆς ἕω
καὶ οὐκ ἐπὶ νυκτός· ἵνα πάντες αὐτὸν ἴδωσι, μὴ φαρμάκοις ἢ
τοιούτοις τισὶ, καὶ οὐ θανάτῳ φυσικῷ τέθνηκεν. Ἐξήνεγκε δὲ
καὶ ἐξέφερέ τις, μέμνηκεν κατὰ τὸ πινος· ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐξαγωγῆς
καὶ ἐπὶ τῶν ζώντων τούτων λέγεται· τὸ δὲ ἐκφορὰ, ἐπὶ μὲν ζῶντος
οὐ λέγεται· ἀλλ' ἐπὶ νεκροῦ· καὶ ἐπὶ ἁπλῶς ἐκβολῆς. Ἕδος
οὐ μόνον τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ ἡ εἰκών· Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ·
προσκυνήσαντε θεῶν ἕδη θεῶν· Ἀριστείδης αὐτὸν τῶν ἑδρῶν·
ἱδρύετο καὶ ὤφθη τὸ ἕδος τοῦ Ἀσκληπιοῦ τρεῖς κεφαλὰς ἔχον·
καὶ πάλιν· ἐν δὲ τῷ τοίχῳ οὗ τὰ ἕδη τῶν θεῶν. Ἐκεῖ ἐπίρρημα
τοπικὸν ἀναφορικόν· ἀνταποδίδοται δὲ τὸ ἔνθα πρὸς αὐτό· τὸ
δὲ ἁπανταχοῦ, πρὸς τὸ ποῦ ἐρωτηματικόν· λέγεται γὰρ πρὸς ἐκεί-
νην ἐρώτησιν τὸ ποῦ, τὸ ἐκεῖ ἀναφορικόν· τῷ δὲ ἐκεῖ, συνά-
πτεται τὸ ἐνθάδε· οἷον, ποῦ ἐστιν ὁ δεῖνα· ἐκεῖ ἐνθάδε ὁ δεῖνα·
ἰστέον δὲ ὡς οἱ δοκιμώτατοι τῶν παλαιῶν, ἐπὶ τῆς ἀπὸ ἕξεως τιθέασι

τὸ ἐκεῖ· οἷον, ἐκεῖ τυγχάνω· καὶ ἐκεῖ διεύσκομαι· τὸ δὲ ἐκεῖσε, ἐπὶ κινήσεως· οἷον, ἐκεῖσε ἀπέρχομαι· οἱ δὲ ἐναλλὰξ αὐτὰ τιθέασι γράφοντες, ἁμαρτάνουσιν· ὁμηρικὸν γὰρ καὶ τοῖς ἄλλοις δοκίμοις τῶν ποιητῶν, καὶ θουκυδίδην καὶ πλάτωνα καὶ δημοσθένην καὶ ἀριστείδην εἴ τις ἀκριβῶς ἐξετάσῃ, οὕτως ὡς ἔφημεν διῃρήσει χρωμένους· εἰ δέ τις τὸ τοῦ λέγει πρόσθεν εὐφωνίας τῆς προφέρει, λόγοις χαίρει· τοῦ δεῖνα καὶ ἐκεῖσ' ἔχει, καὶ πάλιν τὸ τοῦ αἰσχύλου ἐν τῷ αὐτῷ δράματι· τὸ τὸν νοῦν οὐκ ἔτι πρὸς αὐτὸν ἔχων. ἐκεῖσε δὲ, οὐδὲν ταῦτα εἶναι ποιοῦντα συλλόγῳ· τὸ γὰρ ἐκεῖσε τοῦ νοῦν ἔχει, ἀντὶ τοῦ ἀνέχει καὶ φέρει· ὥστε κἀνταῦθα, ἐπὶ κινήσεως τῆς ἐννοίας καὶ τῆς ὁρμῆς, τὸ ἐκεῖσε ἐστίν· Κ ἐλέγχω μὴ τόδε, καὶ εἰσπνέω· πλάτων ἐν τῷ φαίδωνι ἢ περὶ ψυχῆς· ἡμεῖς δὴ ταῦτα, οὐδὲν πάνυ μεῖναι ἐλέγχοντες· καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· οὕτως ὡς θανάτῳ παρόντα μὴ ἄλλος ὑπὸ τῆς διβίου ἐλέγχου ἀπολήγει· Ο ὑμέναν ἀρτωστοῦ δε. καὶ εἴργωσου τόδε ἀντὶ τοῦ κωλύω, ἀλλὰ καὶ εἴργωσοι τόδε· οἷον εἰ ἀποστεβώσου· αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ θήβαις· εἴργειν τε κοσμεῖ, πολέμιον δόρυ· Ε λκος κυρίως, χρόνιον πάθος ἐκ σιδήρου γενόμενον ὠτειλὴ δὲ, ἡ ἐκ τοῦ ζωγρίου ὑπὸ σιδήρου πληγῆς· Ε μβάδες, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα· ἐμβάδιον δὲ, τὰ ἁπλῶς ὑποδήματα· ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· τοῖς δ' ἐμβαδίοις, τί χρήσεται τις· ἐμβάται δὲ καὶ ἐμβάται, τὰ τραγικά· Ε μπειρία, ἡ ἐπὶ πολλῶν κατάληψις βεβαία· ὡς ἔχει καὶ ὁ τῆς γραμματικῆς ὅρος· ἐμπειρία τῶν παρὰ ποιηταῖς τε καὶ συγγραφεῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λεγομένων· πεῖρα δὲ, ἡ ἐφ' ἑνὸς ἢ δύο γνῶσις δοκιμαζομένη· Ε νθύμημα, ποιοῦ λόγου σχῆμα· ἐνθύμιον δὲ ἡ ἐνθύμησις· Ε ἔχομαι τοῦ δεῖνος· ἤγουν ἀντέχομαι προσέχων ὑπό τινος ποιοῦμαι· ἐνέχομαι ἀνωτ· ἀντὶ τοῦ ὑπό τινος ἐνθύμιον ἔχω

ἀναπέμπω· λέγεται καὶ τὸ ὑπισχνοῦμαι· καὶ λέγει, κἂν ἱκέτης
ὑπόσχεσις· ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς ἐτεωνέα· λέγεται ποιεῖσθαι, καθ'
ὧν ἂν ἄκαρπος ἐπινοῇ· ὅπερ καὶ λέγεσθαι παρὰ ποιηταῖς λέγεται·
λέγομαι δὲ τὸ καυχῶμαι, παρὰ μόνοις ποιηταῖς. ἐπαγγέλλω
ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τὸ αἰτῶ· λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τινὶ· τὸν μὲν
τοῖς σοφισταῖς διδάσκαλον· καὶ ἐπέστελλον καὶ ἐπήγγελλον, ἀλλὰ
παθεῖν· σπανίως δὲ τὸ ὑπισχνοῦμαι· ὅμηρος ἐν ὕμνοις· συνεσθεὶς
δὲ τὴν ὑστεραίαν ἐπήγγειλε· καὶ τὸ οἷον παραγγέλλω· συ
νέσιος ἐν ἐπιστολαῖς· δηλώσαις ἅπαντα τῷ ἐπὶ τὴν καθέδραν
ἐπαγγελίᾳ· καὶ πάλιν ἐν ἑτέρᾳ· ἐπαγγείλασθαι ἡμῖν ἀφορι
σαμένους ἐλλογίμων γραμμάτων· ἐπαγγέλλομαι δὲ ὡς ἐπὶ
τὸ πολὺ μὲν τὸ ὑπισχνοῦμαι· σπανίως δὲ καὶ τὸ αἰτῶ· σοφοκλῆς
ἐν ἠλέκτρᾳ· καλῶς ἡδὺν σὺ ἀπορρίψασα ἀπηγγειλόμην·
ἤγουν αἰτοῦσα· καὶ ἀριστείδης ἐν τῇ παλινῳδίᾳ ἐπὶ σμύρνῃ· ὁ
ἐπαγγελλόμενος βουλόμενος. ἔρως καὶ ἵμερος, κυρίως ἐπὶ τῶν
παρόντων· πόθος δὲ καὶ ὁ πόθος, ἐπὶ τῶν ἀπόντων· λιβάνιος ἐν
ἐπιστολῇ· ἀξιῶν δὲ ἐξελθεῖν· ὁ πόθος ὡς δὲ καὶ οὐκ οἰκ καθήμενος·
ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· πόθος ἐστὶ τοῦ οὐ παρόντος καὶ μάτην
ζητεῖς· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐν ἀλλήλοις ἀμφοτέροις. ἕτερος ἐπὶ
δυοῖν· ἄλλος ἐπὶ πολλῶν. εὐφυής, ὁ εἰς πάντα δεξιός· εὐ
μαθὴς δὲ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς· λουκιανὸς ἐν τῷ δὶς κατηγορού
μενος· καὶ ἐπιτήδειος εὐμαθὴς εἶναι· καὶ εὐμαθὴς ὁ λόγων·
καὶ εὐμαθεῖν. εὐειδής, ὁ τὸ εἶδος πάντως τοῦ σώματος καλῶς
διακείμενος· καλὸς δὲ, ὁ τὴν ὄψιν ἀστεῖος. ἐχθρὸς κυρίως,
ὁ πρότερον φίλος καὶ ὕστερον καταστὰς εἰς ἔχθος· πολέμιος δὲ, ὁ
ἁπλῶς μετὰ ὅπλων χειρῶν· δυσμενὴς δὲ, ὁ χρόνιον τὸ μῖσος
πρὸς τὸν ποτὲ φίλον διατηρῶν. εὐτυχεῖ καὶ τοὶ· ἔχει ὑπακούων
σοφοκλῆς ἐν αἴαντι μαστιγοφόρῳ· ἀλλ' ἐπεστάτουν ὡς ἐκεῖ:

ἐπαγγέλλω
ἐπαγγέλλομαι
ἔρως
πόθος
ἕτερος
ἄλλος
εὐφυής
εὐμαθής
εὐειδής
καλός
ἐχθρός
πολέμιος
δυσμενής
εὐτυχῶ

ὠ πρὸς πεῖσιν ἢ θεραπείαν, αἰτιατικῇ συντάσσεται· ἔπαθον τὴν ψυχήν· συνέτειναι τὴν λήκυθον· [illegible] καὶ ἐπεσόμην καὶ ἑψόμην λέγουσι· καὶ ἠγειρόμην καὶ ἠγρόμην· καὶ ἐγειρόμενος καὶ ἐγρόμενος· ἀριστοφάνης ἐν βαβυλωνίοις· κἆτ' ἐγὼ τόξῃ ἐγρόμενος· καὶ λουκιανὸς ἐν τῷ μίκυλος ἢ ἀλεκτρυών· μηδὲ γὰρ πλουτῶν λιμώττης ἀνεγρόμενος· ἐρυγγάνειν λέγουσιν οἱ τεχνικοί, ὅταν τις ἀπὸ σιτίων [illegible] ἀλλὰ τὸν [illegible]· ἐς κόρακας ἀττικοί, οὐκ εἰς κόρακας· καὶ ἐς μακαρίαν, οὐκ εἰς μακαρίαν· ἔχουσιν, οὐκ ἀπέχουσιν· ἐκ ῥίζης [illegible] ἢ [illegible] παιδαγωγὸς γυναικῶν· ἐξ ἡμίσεος καὶ ... ἢ ἥμισυ· [illegible] οὐκ ἔξεστι· ἔνοχος· τὸ δὲ [illegible] ἀνάπαλιν· ἐλήλακεν ἀττικοί· οὐχ ἤλακε· καὶ ἐλάω, οὐχ ἠλάω· τὸ δὲ ἐλήφθη, κοινότερον· εἰσέφρησα καὶ [illegible] ἢ εἰσεφθάρη· ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· ἐπεὶ γὰρ εἰσέφρησεν ἐς τὴν οἰκίαν· ἐξήρτημαι ἀντὶ τοῦ ἐκκρέμαμαι· οὐ μόνον πρὸς γενικήν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δοτικήν· αἰσχύλος ἐν [illegible]· ἐκ κηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτημένοι· ἐξήρτημαι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐσκευάσθην ὑποκρεμαστά, αἰτιατικῇ· συνέσιος ἐν τῇ ... ἐστὶν ... αἰσχύνην καμένῳ ἐπὶ στολῇ· χερσὶ καὶ λίθους ἐξήρτητο· ἀπήρτημαι δὲ τὸ ἀποδιίσταμαι, κυρίως ἐπὶ θαλάσσης, γενικῇ· ὅπερ ἐν τῇ, λέγονται ἐκ βυθοῦ ... ἐπιστολῇ· τὸ ἀπηρτῆσθαι τοσούτου τῆς γῆς· ἀπήρτημαι, καὶ τὸ ἐκκρέμαμαι· λουκιανὸς ἐν τῷ ἰκαρομενίππῳ· ὑπὸ νεφέλος· ἄνω που τῆς ἀρχῆς ... ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον· ἐθὰς λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς γράφουσιν ἐθήμων· τὸ δὲ ἐθάς, παρὰ ποιηταῖς καὶ τισὶ τῶν ῥητόρων· ἐσθὴς διὸ ὅτι ἐσθὴς καὶ στολὴ διαφέρει· ταύτην μὲν ἐσθεῖται, ἐπὶ τοῦ ἀπλοῦ ἐνδύματος ... τὴν δὲ στολήν, ἐπὶ τῶν διαφόρων σχημάτων· οἷον, ἄλλη στολὴ τῶν ἑλλήνων, καὶ ἄλλη τῶν βαρβάρων· ἑτέρου· ὅτι ἡ β' ... ἐπινοεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ ... τίθεται· ὡς τὸ ... καὶ ἑβδόματος ἐν τῇ β'· πολλάκις ἔλεγον ... τὸν ἥλιον ἀνατέλλειν·

ἔπαθον
συνέθεντο
ἐγρόμενος
ἐγρόμενοι
ἐρυγγάνειν
ἐς κόρακας
ἐς μακαρίαν
ἐχουσιν
ἐκ ῥιζῶν
ἐξ ἡμίσεος
ἔνοχος
ἐλήλακεν
ἐλήφθη
εἰσέφρησα
ἐξήρτημαι
ἀπήρτημαι
ἐθάς
ἐσθὴς
[illegible]

10

ἤτοι ἀναζῶ τῆς ζωῆς· ἐληλάμενος δὲ γεγράφαται προπαροξυτόνως·
ὡς οὐτάμενος· ἐπειδὴ γὰρ ἐληλασμένος καὶ οὐτασμένος ἦσαν, ὑπέβαλον
δέ τι τὴν τοῦ σ λέγω ἀποβολήν, διὰ τοῦτο δὴ καὶ περὶ τὸν τόνον ἐκαι-
νοτομήθησαν· ὥσπερ καὶ τὸ ἄσμενος· ἡσμένος γὰρ ἦν· εἶτα παθὼν τὴν
τοῦ α εἰς η τροπήν, ἀνεβίβασε τὸν τόνον· ἰστέον δὲ ὡς ὅταν ἡ β΄
συζυγία τῶν περισπωμένων ἢ καθαρὸν ἢ μετὰ τοῦ ρ ἔχει τὸ α, ἀ-
ναγκαίως ἀεὶ τὸν παθητικὸν παρακείμενον δίχα τοῦ σ ἐκφέρει·
ὡς τεθέαμαι καὶ ἑώραμαι καὶ πεπέραμαι, καὶ ὅσα τοιαῦτα·
μὴ ἔχουσαι δὲ οὕτως, μετὰ τοῦ σ τοῦτον ποιεῖ· ὡς ἐγγεγέλασμαι καὶ τὰ
παραπλήσια· οὕτω καὶ τὸ ἐλήλαμαι· ἐλήλασμαι δέ, ὡς μὴ τὸ καθαρὸν
ἔχον τὸ α, μήτε μετὰ τοῦ ρ, ἐκβολῇ τοῦ σ ἐλήλαμαι γέγονε· καὶ διὰ
τοῦτο καὶ ἐπὶ τῆς μετοχῆς, ἀνεβιβάσθη ὁ τόνος· ὥσπερ καὶ τὸ οὐτάμενος
καὶ τὸ ἐληλάμενος γράφοντες, ἁμαρτάνουσιν· ὑπαμφότερα ἀντὶ τοῦ
ἱκανός, βέλτιον ἢ κατ' ἄμφω· ἐξειλεγμένος, οὐκ ἐκλελεγμένος·
ἔνθεος οἱ δόκιμοι, οὐκ ἔνθοος· λέξεις οὐχ ἑλληνικαί· οὐ μόνον εὐάρι-
θμος, ἀλλὰ καὶ ἀνάριθμος· συντασσόμενα ἀμφότερα καὶ πρὸς δοτικὴν
καὶ πρὸς γενικήν· πάντες γάρ, ἀνάριθμοι τῶν πολλῶν λέγει· ἴσον εἰ-
πεῖν τὸν ἀγαμέμνονα καὶ ὑπὲρ, καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ἴσως, ἢ ὑπεκρίθη· λουκι-
ανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦσιν ἢ ἁλιεῖ· κἄν τις ὑποκριτὴς ἀθηνᾶν ἢ
ποσειδῶνα ἢ δία ὑποδὺς δυσχερές· ἐκ παλαιοῦ ἀνίκως, παρ' οὐδενὶ τῶν
παλαιῶν, εἰ μὴ παρὰ πλάτωνι ἐν νόμοις· ἀλλὰ [illegible] καὶ δὲ ταυτότατα·
χυτρίζειν ἔλεγον, τὴν τοῦ βρέφους ἔκθεσιν· ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξ-
ετίθεσαν αὐτά· ὑπηνήτης κατὰ [illegible], τὸ ἀγένειον· παρὰ δὲ τῷ
μοναδικῷ, ἃς χρησάμενοι ταῖς ἐξ [illegible] τὴν ὑμετέραν λήθαργον καὶ
φιλαυτίαν· καὶ θουκυδίδης αὐτῇ [illegible]· καὶ τὸ δὲ πλῆθος, οὔτε γενναῖον
πολέμου μετεῖχεν· καὶ τὸ ἀλέξασθαι δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, καὶ
ἀντὶ τοῦ φυλάττεσθαι· ὡς δημοσθένης ἐν τοῖς φιλιππικοῖς· καὶ
ἀλέξασθαι ὡσαύτως· ἀλέξησε μέντοι καὶ ἀπαρσενικοῦ καὶ ἐθη

λυκοῦ, ὁ δ' ἄληπτος· καὶ ἔλαβεν ἐς ὠθ' τοῦ αὐτοῦ: ἐπιτροπεύω τὸν
παῖδα καλλίου, ἢ ἐπιτροπεύω τοῦ παιδός: ἐλαύνεται τὴν γνώμην
βέλτιον λέγειν ἢ μαίνεσθαι: ἐγκαλῶ τὸ κατηγορῶ. καὶ ἔγκλημα.
καὶ ἐπικαλῶ καὶ ἐπίκλημα. θουκυδίδης· ἐπικαλοῦντες ἐπ-
εργασίαν τοῖς μεγαρεῦσι, τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς. καὶ εὐριπίδης ἐν ὀ-
ρέστῃ· ἐπίκλημ' ἔχοντας οἷς, ὅτι τύχοι: ἐκβολὴ λόγου λέγεται. καὶ ἡ
παρέκβασις. θουκυδίδης· καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποι-
ησάμην. ἀριστείδης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ· καὶ τὰς ἐκβολὰς
ὁπόσας ἔχει: ἐξαπιναίως, θουκυδίδης· φίλων καὶ πολλοὶ
ἄλλοι· οἱ δὲ ῥήτορες καὶ ἐξαπίνης· τὸ δὲ ἐξάπινα, οὐχ ἑλληνικόν:
φροντίζω καὶ ἐκφροντίζω, γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ· ὅταν μὲν τὸ
ἀντὶ τοῦ φροντίδα ἔχω κεῖται, γενικῇ συντάσσεται· ὅταν δὲ ἀντὶ
τοῦ ἐννοῶ, αἰτιατικῇ. θουκυδίδης· ὁ μὲν τὴν ἐπιβουλὴν ἐκ-
φροντίζων: ἐπιτηδὲς καὶ ἐξεπιτηδὲς: ἐπίφορος ἄνεμος
δὲ λέγουσιν οὔριος φορός: οὐ μόνον ἐπανάστασις, ἀλλὰ καὶ ἐπανα-
χώρησις. θουκυδίδης· ἀμύνεσθαι μέντοι καὶ ἐν τῷ πεπαρίσῳ, κω-
μας ἐπαναχωρήσεις τε. ὅπερ δ' ἄδηλον, ὡς ἀντὶ τοῦ ἐπανάστασις
κεῖται: ἕνεκα καὶ οὕνεκα πλάτων δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι·
θουκυδίδης δὲ ἀεί, εἵνεκα: ἐφολκαί, τὰ παρακολουθήματα·
θουκυδίδης· ἐφολκαὶ καὶ αὐταὶ οὕτω λέγονται: ἐκπλήγνυσθαι
ὁ αὐτὸς μόνος· ὅπερ φυλεῖ μετρίας ἐς τὸ πέδον, ἀσαφῶς ἐκπλή-
γνυσθαι· σὺ δέ, ἐκπλήττεσθαι λέγε: ἐπίθετος ὁ δόλος εἰσ-
ωθῆσιν· ἢ τὸν ὁ δὲ ἐπιχείρησιν. θουκυδίδης ἐν τῷ ε'. καὶ
κῆρυξ ἀεὶ δὲ ἐπίθετος ἦν: ὁ ἐπιδημῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἐπὶ τοῦ συμ-
φορᾶς τὸ ἔθος· λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ, ἔχων τὰς γυναῖκας καὶ ὢν ἀπὸ
τῶν ἐπειδὴ χειμαζομένων τὴν ναῦν. ἅπαξ δὲ καὶ ἐπιδημεῖν·
θουκυδίδης· καὶ τὴν ὑπάρχουσαν σφίσι περιδεῖν, νικήσαντες τὴν πα-
ρουσίαν: ἐνεστιν ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει καὶ ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστι.

31

ἔξεστιν ἀντὶ τοῦ ἄδειά ἐστι· σύνεστιν ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει καὶ διαλέγεται· λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ συνουσιάζει· πρόσεστιν ἀντὶ τοῦ συνών· τῷ δὲ ἔστι καὶ τὸ δέ· μέτεστιν ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστί· πάρεστιν ἀντὶ τοῦ παρὼν ἢ παρουσία ἐστίν· ἔπεστιν ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει· Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· τῷ ὄπισθεν ἀντὶ τοῦ πίνακος. περίεστιν ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστίν· ἤγουν πλῆθος· καὶ ἀντὶ τοῦ ζῇ· καὶ ἀντὶ τοῦ νικᾷ· ἄπεστιν ἀντὶ τοῦ μακράν ἐστιν·

εἱμαρμένη· ἄρχων· κρείσσων·

εἱμαρμένη, ὄνομα μετοχικόν ἐστιν οὐ μετοχή· ὥσπερ καὶ τὸ ἐρρωμένη· ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ ἄρχων· ὡσαύτως καὶ τὸ κρείσσων· καὶ τὸ ἑκών· καὶ ὅσα ἐξέπεσον τοῦ ἰδιώματος τοῦ ῥήματος. τὸ μὲν οὖν εἱμαρμένη καὶ τὸ ἐρρωμένη, παθητικὰ ὄντα καὶ ὀφείλοντα πρὸς δοτικὴν συντάττεσθαι, ὥσπερ τὰ τοιαῦτα παθητικὰ ῥήματα, ταῦτα δὲ πρὸς γενικὴν λέγονται· ἡ εἱμαρμένη γὰρ τοῦ δεῖνος λέγεται· καὶ ἡ ἐρρωμένη τοῦ δεῖνος· τὸ δὲ ἄρχων, ὀφεῖλον ἐπίρρημα ἔχειν ἀεὶ ἑπόμενον, δηλοῦν τῆς ἀρχῆς τὴν εὕρεσιν ὁποία ἐστίν, ὅπερ ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα· οἷον, ἄρχει τις δικαίως· τὸ δικαίως, οὐ πρὸς τὸ ἄρχειν τείνει, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἔχοντας τὴν ἀρχήν, τουτέστιν ἐνίοτε μὲν ἐπίρρημα ἔχει ἑπόμενον· ὅτε καὶ μετοχή ἐστιν· ἐνίοτε δὲ ὄνομα ἐπίθετον· ὅτε δὲ ἀνάγκης ὄνομά ἐστιν· ὡς ἐν τῷ ἄρχων τἀγαθός, κρατ[illegible] ταῖς ἀρχαῖς·

ἑκών

τὸ δὲ ἑκών, ὀφεῖλον ἀπαρεμφάτῳ συντάττεσθαι, ὥσπερ τὰ τῆς θελήσεως πάντα ῥήματα, οἷον θέλω σωθῆναι, τουτέστιν, οὐδέποτε οὕτω συντάττεται· τὸ δὲ κρείσσων, καὶ αὐτὸ ὀφεῖλον μετὰ [illegible]τικοῦ εἶναι ὡς τὸ κακίων, τὸ δέ, οὐ μεταβαίνει·

ἄκαρπα.

ἔγκαρπα δένδρα, ὧν ὁ καρπὸς ἐστὶ χρήσιμος ἀνθρώποις εἰς τροφήν· ἄκαρπα, τὸ ἐναντίον· ἤγουν ὧν τοὺς καρποὺς οὐκ ἐσθίουσιν οἱ ἄνθρωποι· ἄκαρπον δὲ τὸ μὴ ποιοῦν καρπόν, παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν εὕρηται· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄκαρπόν ἐστιν, οὕτω λέγουσιν· ἀκρόδρυα [illegible] πρὸς καρπόν· καὶ [illegible] ἔχει πρὸς καρπόν:

ἀκρόδρυα [illegible]

ἐπίκωποι, οἱ ἔχοντες τὰς κώπας καὶ τὰ πηδάλια.

ἐπιβάται δέ, κοινῶς μέν, οἱ ἐπὶ πλοίου ξένως τοῦ πλοῦ ποιούμενοι
διδόντες τὸν ναῦλον· ἀττικῶς δέ, οἱ ἐν ὅπλοις ὄντες καὶ παρε-
σκευασμένοι εἰς μάχην· αὖ δὲ τοῖς ἅρμασιν, ὁ μὲν μαχόμενος παρα-
βάτης λέγεται παρ' Ὁμήρῳ· ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἔχων, ἡνίοχος:
ἐπέθηκα τινὶ ἐπιβολὴν ἀντὶ τοῦ παρέδωκα ὡς τὸ διακομίσαι·
καὶ αὖ ἐπιτίθησιν, ἀντὶ τῆς κομισθείσης κατ' ἐπιβολῆς, ἐπι-
διδούς· καὶ ἐπίθετος ἐπιβολή, ἡ δοθεῖσα τινὶ ὡς τὸ διακομίσαι
ταύτην: ζήτει ὅτι τὰ ἐπιρρηματικὰ καὶ ῥήματα περισπώμενα, τὰ κατ'
ἐν ταῖς συνθέσεσι τῶν προθέσεων, οὐ καταβιβάζει τὸν τόνον· οἷον οἶδα
σύνοιδα· οἶδα σύνοιδα· ἧμαι πρόσκημαι, καὶ ἔτι· τὰ δὲ
ἄλλα καταβιβάζει· οἷον, εἶπον κατεῖπεν· εἶχον κατεῖχον: οὐ μόνον
ἐπιδείξεις, ἀλλὰ καὶ ἐπιδείγματα· ἀριστείδης ἐν τῷ δ΄ βασιλέα·
καὶ ταῦτα οὐ μόνον πρακτικά, τοσ' ἐστὶν ἐπιδείγματα: ἐκπωτήριον
οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν· ἀλλ' ἔκπωμα· καὶ φιάλη καὶ
κύλιξ: ἐκκέχηνα ῥήτορες λέγουσιν· ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς πλά-
τωνα· αὐτὸς ἐμοὶ φίλος ἀνήρ, καὶ φίλων ὑπέχηναν· ὑπεκκέ-
χηναν δέ, μόνοι οἱ σοφισταί: οὐδεὶς τῶν ῥητόρων ἐκ νέας ἡλικί-
ας εἶπεν· ἀλλὰ μόνον ἐκ νέου· συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ὅπερ δὲ ἀρετὴν
ἐκ νέου κόσμου· οὐδὲ καὶ ἐκ νέου λέγε· καὶ ἐκ παιδός· καὶ ἐκ μειρα-
κίου: ἐγχειρῶ καὶ προσδέχομαι παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἀεί. λέγεται
δὲ καὶ ἅπαξ προσδέχεσθαι, ὡς ὁ πλάτωνος λόγος ἀλκιβιάδης ἐπι-
γραφόμενος ἢ περὶ προσευχῆς· συντάσσεται δὲ τὸ προσδέχομαι, πρὸς
δοτικήν· ἅπαξ δὲ καὶ πρὸς αἰτιατικήν· ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ·
ἵνα προσδέξῃ τοῦ θεοῦ: ἐκπλήττω οὐ μόνον τὸ ἀπὸ ἐκπλήξεως,
ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττεσθαι· ἅπαξ λουκιανός, ἐν τῷ χαίρων ἤθη
σιν ποιοῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίοτε, καὶ τὸ ὑπὸ πάθους τινὸς τοιοῦτον· ἔστι
δὲ ἐκπλήττω, καὶ τὸ ἐκ στάσεως ἐκβάλλω· ἀριστείδης ἐν ὀρέστῃ·
ὁ μὲν ἐκπλαγεὶς ὑπὸ φόβου· θουκυδίδης ἐν τῷ β΄· ὧν καθ' ἡμέραν ἐξέπλησεν,

τὸ λυπηρὸν ἐκπλήττει· καὶ Αἰσχίνης ἐν τῇ αὐτῇ· φόβος γὰρ μὴν ἡμᾶς
Ἐλέγχομαι ἐκπλήττει: Ἐλέγχομαι οὐ μόνον ἐπὶ παθητικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
ἐνεργητικοῦ· Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντι ἢ ἁλιεῖ· ἀεί τινας
Ἐλλέβορος ἀποφυγεῖν τοὺς ἐλεγχομένους: Ἐλλέβορος ἐπὶ ἀρσενικοῦ· οὐ τὸ ἐλ-
λέβορον· Λουκιανὸς ἐν τοῖς νεκρικοῖς· οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον ἀναί-
Ἐλπίζω νομαι πιεῖν: Ἐλπίζω οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς ἐλπί-
δας ἐμβάλλω· ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς αὐτοῖς· ἀλλ' εἰ μάλα δὴ ἐβουκόλα αὐτὸν καὶ
ἐλπίζει· Θουκυδίδης ἐν τῇ ζ΄· ὁπόσοι τότε τοὺς Ἀθηναίους ἐπαίροντες
Ἐπιλανθάνομαι ἐπήλπισαν, ὡς λήψονται Σικελίαν: Ἐπιλανθάνομαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον μὲν γενικῇ συντάσσεται· καὶ αἰτιατικῇ δὲ ἅπαξ παρὰ Λουκιανῷ
Ἐπικαλοῦμαι ἐν τοῖς ἑταιρικοῖς· οἶδα δ' αὐτόν, ἢ ἐπιλέλησαι τὸν ἄνθρωπον: Ἐπικα-
λοῦμαι οὐ μόνον τὸ πρὸς βοήθειάν τινα παρακαλῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπονομά-
ζομαι· ὡς παρ' Αἰσχίνῃ ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· Ἀριστείδης ὁ τὴν ἀνό-
μοιον ἔχων ἐπωνυμίαν, τῷ Τιμάρχῳ τούτῳ, δίκαιος ἐπικαλούμενος:
Ἐπιτεταμένως Οὐ μόνον ἐπιτεταμένως λέγε, ἀλλὰ καὶ ἐπιτεχνικῶς· ὡς ὁ αὐτὸς
Αἰσχίνης· ὅτι καὶ μάλα ἐπιτεχνικῶς καὶ ῥητορικῶς· καὶ μὴ μόνον
Ἀφθόνως ἐπιτεταμένως, ἀλλὰ καὶ ἀφθόνως· ὡς ὁ αὐτός· καὶ μάλα ἀφθόνως
Εὐφημία καὶ σαφῶς διεξῆλθε ταῦτα: Εὐφημία οὐ μόνον ὁ ἔπαινος, ἀλλὰ
καὶ ἡ ἐκ τῶν λόγων καλλιρρημοσύνη· ἤγουν τὸ καλῶς καὶ πρεπόντως
λόγους λέγειν· ὡς ὁ αὐτὸς πάλιν· Φιλίππου νῦν μὲν διὰ τὴν τῶν
Εὐφημῶ λόγων εὐφημίαν ἐπαινῶ· ὡσαύτως καὶ εὐφημῶ οὐ μόνον τὸ ἐ-
παινῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ καλὰ καὶ πρέποντα λέγω· ὡς Ἀριστοφάνης
ἐν Νεφέλαις· εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην, καὶ τῆς εὐχῆς ἐπα-
Εὐνομεῖσθαι κούειν: Εὐνομεῖσθαι, οὐκ ἐπὶ πόλεως μόνον, καλῶς καὶ ὑπὸ νόμου
διοικουμένης τίθεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ οἰκίας σωφρόνως καὶ ὡς
δεῖ οἰκονομουμένης· Αἰσχίνης· κατιδὼν γὰρ οἰκίαν πλουσίαν
Ἐπιδέξιος οὐκ εὐνομουμένην: Οὐ μόνον ἐπιδέξιος, ἀλλὰ καὶ ἐπιδέξιος·
ὡς ὁ αὐτός· ἐπιδέξιος δοκεῖ μοι φαίνεσθαι ἐπωνυμίαν· ἐς τὸ πάλιν·

ν
ζ

τοῖς ἐν τοῖς τόποις ἐπιδεδειχὼς τάξεις· Ἐπιψηφίζω ὑμῖν τοῖς ἐπιψηφίζω
παροῦσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιβεβαιῶ· καὶ ἐπιψηφίζω ἕτερον, ἀντὶ τοῦ
μάρτυρα ἐφ' οἷς λέγω καλῶ. πλάτων ἐν γοργίᾳ· μὴ οὖν μηδὲν με
κέλευε ἐπιψηφίζειν τοὺς παρόντας· καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ
λόγῳ· καὶ ἕνα ἐπιψηφίζειν ἐπίσταμαι. Ἑταιρότερος, ὁ χαλεπώτερος· ἑταιρότατος
ἐμοὶ δὲ καὶ διὰ τὸ οἰκεῖον ... ἑταιρότατος δέ· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ
αὐτῷ λόγῳ· ταῦτα ἐμοὶ συμβουλεύοντος, ἀπὸ τοῖς σαφέστατα
ἑταίροις· καὶ εὐφραίνοντι· ὅσῳ ἂν ἢ βίος αὐτοῖς καὶ τὰ αὐτοῖς τὸ
καὶ ἑταιρότατος: Ἔνστασις, οὐ μόνον τὸ ἐνίστασθαι πρὸς τοὺς τοῦ
κατηγόρου λόγους, ἢ ἐστὼς μάχεσθαι καὶ ἀντιπίπτειν, καὶ ταῦτα τὰς
ἀντικατασκευάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ διατιθέναι καὶ οἰκονομεῖν· ὡς
ὁ αὐτὸς αἰσχίνης· ἡ μὲν τοίνυν ἐξ ἀρχῆς ἔνστασις τῶν ὅλων πραγ
μάτων· καὶ ἂν ἐνστήσασθαι τὸν ἀγῶνα ἀντὶ τοῦ διαθεῖναι καὶ
οἰκονομῆσαι: Οὐ μόνον διαδοχή, ἀλλὰ καὶ ἐκδοχή· ὡς ὁ ἐκεῖνος· τὴν διαδοχὴ καὶ
ἐκδοχὴν ἐποιήσατο πρὸς τὴν πόλιν τοῦ πολέμου· Ἐς ὁμαλήν ἐκδοχὴ
ἀντὶ τοῦ ἐς ... ἀντὶ τοῦ ἐς ... ἐξομαλίζεσθαι τὸ ... διαδοχὴ
ἢ ἐσθ... ἀντὶ τοῦ ἐς ... ἁρπάσθαι· Ἐρείσμαι ἀντὶ τοῦ ἐλέξω, ... ἐρείσμαι
λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης: Ἐρλιὼσ ... καὶ ... ἐρλι... ἔρλιμαι
ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· καὶ ἡ διερλινωμένη, νοῦν τε ἔχοντα καὶ τα
μαθόντα τοῦ φόβου· Ἐλπὶς ἐπὶ καλοῦ προσδοκία, καὶ ἐπὶ κακοῦ ἐλπὶς· προσ
καὶ ἐπὶ κακοῦ· ξενοφῶν· ἐλπὶς κατὰ θεῶν καὶ φόβος χαιρόντων· δοκία ...
ἅπαξ δὲ ἡ ἐλπὶς καὶ ἐπὶ κακοῦ· λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης·
ἐμοὶ δὲ ἡ τῶν ὑβρισμένων ἐλπὶς, ὅτι ἦν ἀνάγκη καὶ ταῖς κάτω τῆς ἀρχῆς ἐφαί
νετο: Εὐγνώμου μὲν λέγεται ὡς ὁ ἀγνώμου· ἀλλ' εὐγνώμου· ἀγνώμου εὐγνώμων· ἀ
δὲ καὶ συγγνώμου. λουκιανὸς ἐν τῷ δὶς κατηγορουμένῳ· ἀγνώμου γνώμου· σύγγνωμον
γάρ, ὅτι με τὴν ἐμὴν μεγάλην ἐρανάσαν... θουκυδίδης· ξυγγνώμου
δ' ἦν τὸ εἰκός ὄν· ἀγνωμονεῖ δὲ αὐτὸς ὁ αὐτὸς φησίν: Οὐ μόνον ἐπιθα ἐπιθαλάττιον
λάττιον, ἀλλὰ καὶ ἐπιθαλαττίδιον· λιβάνιος ἐν τῷ ἀντιοχικῷ· πολ καὶ ἐπιθαλαττίδιον

ἑλληνίζω· γὰρ ἐπὶ θαλάττιδιον, ναυτικῆς ἀπειροκαλίας ἀνάγκη πέμπειν· ἑλληνίζω
οὐ μόνον αὐτός, ἀλλὰ καὶ ἄλλον ἑλληνικῶς ἔχειν ποιῶ· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν
τῷ αὐτῷ λόγῳ· ἑλληνίζων διετέλεσε τὴν βάρβαρον· οὐ μόνον ἐκ
ἐκ παίδων καὶ ἐκ παιδός· παίδων, ἀλλὰ καὶ ἐκ παιδός· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ἐκ παίδων οὕτω
σοφοὶ τῶν οἰκείων προκείμενοι· ἐπιτρέπει οὐ μόνον ὁ μείζων τῷ
ἐπιτρέπω· ἐλάττονι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον· Θουκυδίδης ἐν τῇ α΄· ἤθελον δὲ
καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ ἐπιτρέψαι· Ἀριστείδης ἐν τῷ Ῥοδίοις
περὶ ὁμονοίας· ὑπὸ τῶν καθ' ἑαυτοὺς τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτρέπω·
εὔνοια καὶ εὐμενής· εὔνοια καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος πρὸς μείζονα, καὶ ἀπὸ τοῦ μείζονος
πρὸς ἐλάττονα· εὐμενὴς δὲ ἀεί, ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάτ-
τονα· λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐναντίον· Αἰσχύλος ἐν τοῖς Πέρσαις· εὐ-
μενεῖς δ' ἡμᾶς καλεῖς· Θουκυδίδης ἐν τῇ ε΄· τῆς πρὸς τὸ θεῖον εὐ-
μενείας· καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸ τοῦ πέμπειν βοήθειαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ·
ἑρμογλύφος καὶ ἑρμογλυφεύς· μὴ πάνυ ταῖς πᾶσιν ἔχειν εὐμενῶς τοῖς [illegible]ταις· ἑρμογλύφος
καὶ ἑρμογλυφεύς· οὐ λιθοξόος· Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ ἐνυπνίου·
ὅπως ἐμοὶ τὸ ἔθος ἄριστος ἑρμογλύφος· καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ·
λίθων δὲ ταύτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συμμέτρως, καὶ ἑρμογλυφέα·
ἐνδεδυκώς· ἐνδεδυκώς, ὁ ἐνδεδυμένος· ἔχω ἐνδεδυκώς· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ·
οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότας· καὶ αὖθις ἐν τῷ δὶς
κατηγορούμενος· καὶ ὅλην ἐνδεδυκότα τὸν ἀργύρειον ἔρωτα·
ἐπιδρομή· ἐπιδρομὴ οὐ μόνον ἡ κατὰ δρομή, ἀλλὰ καὶ ἡ συνδρομή· ὁ αὐτὸς
ἐν τῷ Δημοσθένους ἐγκωμίῳ· καὶ μυρίαι γὰρ δραμοῦσιν αὐτοῖς ἐπὶ
ἐφιέμενος· ταὐτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρομαί· ἐφιέμενος καὶ ὀρεγόμενος
καὶ ὁ ἐντελλόμενος, καὶ ὁ πέμπων· Θουκυδίδης ἐν τῇ α΄· ἐφι-
έμενος τῆς ἑλληνικῆς ἀρχῆς· καὶ αὖθις ἐν τῇ δ΄· ὑπό τε Λα-
κεδαιμονίων ἐφιέμενος, ἐς ταῦτα προσαποστέλλειν ἐκέλευον·
ἐνδοιάζω καὶ ἐνδοιαστικῶς· τὸ ποῦ ἐνδοιάζω τὸ ἀμφιβάλλω, καὶ ἐνδοιαστῶς ἀντὶ τοῦ ἀμ-
φιβόλως· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ς΄· καὶ ἄλλοι τινὲς κατὰ τὰ ἕτερα, ἐνδοι-

ἀξιῶς ἀμφοῶνται. αἰδοχή, καὶ ἐπιδοχή· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ·
ἐλπίδας ἔχουσι τῶν πολιτειῶν τὰς μεταβολὰς καὶ ἐπιδοχάς.
οὐ μόνον συμμαχῶ, ἀλλὰ καὶ ἐπιμαχῶ· καὶ συμμαχία καὶ ἐπιμαχία·
Θουκυδίδης ἐν τῇ ε΄· πρὸς Ἀργείους ξυμμαχίαν ποιήσασθαι ὥστε
τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν. ὥσπερ ἐξορκῶ τὸ ἀκριβῶς λέξω, οὕτως καὶ
ἐξορκήσομαι τὸ ἀκριβῶς ἐρωτήσω· Ἀριστείδης ἐν Λευκτρικῷ ε΄·
ἐξορκήσομαι δέ, τοὺς ὑπὲρ ἑκατέρων εἰρηκότας. πινίκιος αὐτὸς καί·
ἐπινίκιος Ἑλλήνων· Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ παραφθέγματος·
ὥσπερ αὐτῷ τὸν ἐπινίκιον ποιῶν· Λιβάνιος ἐν τῷ εἰς τὸν Ἰουλιανοῦ
ἐπιταφίῳ· καθήμενον ἀπὸ τοῦ βασιλείου θρόνου, δέχεσθαι τοὺς
ἐπινικίους· τίθεται δὲ τὸ μὲν ἐπινίκιος, καὶ μετὰ προσθήκης,
καὶ χωρὶς προσθήκης· οἷον, ἐπινίκιος λόγος· καὶ ἐπινίκιος μόνον·
τὸ δὲ ἐπινίκιος, οὐδέποτε μετὰ προσθήκης.
ώννυμι ἡ ζώνη· οὐ ζώσομαι· Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· καὶ ζῶμα τοὐμοῦ,
οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον· καὶ Θουκυδίδης· διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ
αἰδοῖα οἱ ἀθληταί, ἠγωνίζοντο. ητήσομαι οὐ ζητήσω. ηλῶ
ἀττικοὶ λέγουσιν· οὐ ζηλοτυπῶ· ὡς τὸ ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων,
παρ' Ἡσιόδῳ· ἔστι δὲ τὸ ζηλῶ, καὶ ἀντὶ τοῦ μιμοῦμαι· ἀφ' οὗ καὶ
ζῆλος καὶ ζηλωτὴς καὶ ζήλωσις· ἐκ μέντοι τοῦ ζηλῶ τὸ ζηλο-
τυπῶ, οὐ ζῆλος καὶ ζηλωτής, ἀλλ' ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ζηλοτυπῶ ζη-
λοτυπία καὶ ζηλότυπος· ζηλῶ καὶ τὸ πάσχειν ὑπό τινος ἀδίκως
γινομένου· καὶ ζῆλος· ὅθεν φαμέν· καὶ ζήλου τὴν ψυχὴν ἐπλήσθην.
καὶ ζηλωτής. ζηλῶ καὶ τὸ μακαρίζω· ἀπὸ αἰτιατικῆς καὶ γενικῆς
συνταττόμενον· ὡς τὸ ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, παρὰ Σοφοκλεῖ· καὶ ζηλωτὸς
ὡς Δημοσθένης· καὶ ζήλου καὶ χαρᾶς καὶ ἐπαίνων τῶν ἐν πόλει σμε..
καὶ ζηλωτὸς ὁ μακαριστός. ωννύω οὐ ζωννύων. ωπυρῶ·
οὗ πῦρός τι ὑποκρύπτω· ἀφ' οὗ καὶ ζώπυρον· Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι·
ζώπυρον τοῦ αὐτοῦ γένους ἤγουν ὑπόλειμμα· ἀλλὰ φασὶ δὲ τοῦτο

ἐκ τοῦ Πλάτωνος λέγοντος, μικρὰ ζῷα πρῶτα τῶν ἄλλων γένοιτο:
ζυγός· ζυγά· Ζυγὸς ἀρσενικῶς ἐπὶ ἁμάξης· ἐπὶ δὲ σταθμοῦ, οὐ ζυγός· ἀλλὰ
τὰ ζυγὰ οὐδετέρως πληθυντικῶς· τὸ γὰρ ζυγὸν ἀδόκιμον:
ζώνιον καὶ ζώνη· Ζώνιον κυρίως ἐπὶ γυναικός· Πλούταρχος ἐν συμποσίῳ τῶν ζ΄
σοφῶν· καὶ διαπλέκουσαν ὡς ἔοικε ζώνια καὶ κεκρυφάλους ἐπι-
βάλλειν ταῖς γυναιξίν· ζώνη δὲ ἐπὶ ἀνδρός· καὶ ἐπ' ἀνδρὸς δὲ
καταχρηστικῶς· Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· λυσαμένη ὥσ(περ)
τὴν ζώνην, ἐν ζωστῆρι τῆς Ἀττικῆς: Ζωνιοπλόκος οὐ ζωνοπλό-
ζωνιοπλόκος· κος· διὰ τὸ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἶμαι ταῖς τῶν γυναικῶν ζώνια ἀναπε-
ζάωρος· πλεγμένα:: Ζάωρος καὶ νεωκόρος διαφέρει· ὁ γὰρ ζάωρος, σε-
ζάπλουτος· μνότερόν τι ἐστὶ νεωκόρου: Ζάπλουτος καὶ οὐ μεγαλόπλουτος·
ζάχρεως· οὐ μόνον δὲ ζάπλουτος, ἀλλὰ καὶ ζάχρεως· Λιβάνιος ἐν τῷ Ἀντιο-
χικῷ· οὐ μὴν ἀμαθὴς ἡ βουλή, καὶ πάνυ ζάχρεως λέγ(ει)· ὑπὲρ
τοῦ φίλου, ὡς πρὸς τὸν δεῖνα, περὶ τοῦ δέ τινος ἐζυγομάχουν·
ἠμφισβήτουν· ἤριζον· ἐφιλονείκουν· ἐζυγομάχουν· ἀλλ' ἠμφισβήτουν καὶ ἤριζον καὶ ἐφιλονείκουν· τὸ γὰρ
ζυγομαχεῖν, ἐπὶ ἐχθροῦ λαμβάνεται· ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικα-
ἐδικαζ. ζόμην· οἷον, ἐδικαζόμην τῷ δεῖνι περὶ τοῦδε: Ζεῦγμα καὶ
τὸ ζευγνύω διὰ τοῦ ν̄, καὶ αὖθις τὸ ζεῦγος· γίνεται δέ, ἀπὸ τοῦ
ζεύγω ζεῦγμα· οὗ θέμα ἐστὶ τὸ ζεύγω· ὃ καὶ ἄχρηστον· ἀπὸ τούτου γὰρ
ζευγνύασι· κτιννύασι· δεικνύασι· τὸ ζεύγνυμι· ζευγνύουσι καὶ οὐ ζευγνῦσι· τὸ δὲ ζευγνύασι,
κοινόν· ὡσαύτως καὶ κτιννύασιν ἢ κτιννῦσι· Πλάτων ἐν Γοργί(ᾳ)·
τί δ' οὐχ ὥσπερ οἱ τύραννοι ἀποκτιννύασί τε ὃν ἂν βούλωνται·
καὶ δεικνύασιν ἢ δεικνῦσιν· Ἡρόδοτος ἐν τῇ β΄· ἐπὴν κομι-
σθῇ νεκρός, δεικνύασι τοῖσι κομίσασιν: ἀρχὴ τοῦ Η
ᾖσαν· ᾔεσαν καὶ ᾔεσαν· Ἦσαν αὐτοὶ καὶ οὐχ ᾔεσαν· καὶ ᾔεσαν ἐπὶ αἰτιατικῆς τοῦ πορ(εύομαι)· ᾔεσαν
δὲ οὐχ ᾔεσαν· ἀλλ' Ἀριστοφάνης ὑπὸ τοῦ μέτρου βιασθείς, οἱ ᾔεσαν
εἶπε· τῷ δ' ἠναγκασμένῳ, ἀφεκτέον: Ἥδομαι οὐκ ἄρτυμαι:
ἥκω· Ἥκω καὶ ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, ὡς Αἰσχύλος· ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε

καὶ καταπάρχομαι· καὶ αὐτὶ τοῦ ἦλθον· ὡς τὸ ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα
λιπών, παρὰ δὲ εἰ ἀπῆλθεν ἀντὶ ἐκάθη· καὶ λιβάνιος δὲ ἐν μελέτῃ τῇ
τοῦ ῥήτορος· ἥκω τοῖς ἐπιοῦσι τοὺς ἐχθρούς, μόνους ὠθήσας τῇ
γλώττῃ· οὕτω σὺ καὶ τῷ ἐνεστῶτι ἀντὶ παρῳχημένου χρώνται·
τὸ δὲ ἧκον, ἀνόητον: Ἀφίει οὐκ ἀφίει· ἀφίει, οὐκ ἀντὶ τοῦ ὑπάρ·
ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὑπάρχον· σοφοκλῆς· οὐκ ἂν οἱ ἀθῶοι λυπηρᾷ καλύψει·
ἁπλῶς ἐπεὶ πάντες οἱ δοκιμώτατοι, ἐπὶ παρῳχημένου τοῦτο λέγουσιν·
ὡς τὸ οἱ ἀντὶ ἐνεστῶτος χρώμενοι, ἁμαρτάνουσιν: Ἤμελλον ἀντὶ
τοῦ οὐκ ἤμελλον: Ἐρημώσεις νεότητος: Ἠχή καὶ ἠχώ, οὐκ
ἦχος· σημείωσαι ἐν ἐπιστολῇ· ἠθ καὶ μεγίστου τοῦ ὕδρου ὀλέθρων
ἠχώ: Ἥττων καὶ ἥσσων οὐδετέρως ἐπὶ λίθου καὶ ἀντὶ κατὰ
τοῦ ὑποχ· ἀττικοὶ λέγουσι· καὶ ἀπλῶς τῷ τοιούτῳ κεράσει,
ἐπὶ πάντα τοῖς νέοις συγκριτικοῖς, καὶ ἐν τοῖς ἐξ ἐπιγενέσεως
οὖσιν: Ἠλίθιος ἀνήρ, ὁ μάταιος καὶ χαῦνος τὴν γνώμην·
οὐ μόνον ὁ ἀνόητος· ἠλίθιος, καὶ ὁ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἀκίνητος:
Ἡβᾶν καὶ ἀνηβᾶν, καλλίω ἢ ἡβάσκειν καὶ ἀνηβάσκειν· φιλόστρατος·
καὶ τὰς αἰσθήσεις ἡβῶν· σημείωσαι ἐν ἐπιστολῇ· οὐ φασὶν αἱ
ποιήσεις, διὸ ἀνηβῶσι: Ἤπαθεν οὐχ ἠπάτησεν: Ἤλθεν οὐ
ἐλήλυθε δὲ ἀττικῶς: Ἡρακλέα ὡσαύτως δὲ καὶ θεμιστοκλέα
καὶ περικλέα καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἐκτείνουσι τὴν τελευταίαν
συλλαβὴν λέγοντες· ἢ ἡρακλῆ χωρὶς τοῦ ν καὶ θεμιστοκλῆ· ἀλλὰ
μὴ ἡρακλέα· θεμιστοκλέα· περικλέα: Ἠθέληκα ἀττικοὶ λέ-
γουσιν· ἀπὸ τοῦ ἐθέλω ἐθελήσω ἠθέληκα· τὸ δὲ τεθέληκα,
ἀλεξανδρεωτικόν· ἀπὸ τοῦ θέλω κανονιζόμενον: Ἡμαρτά-
νοσαν οὔτε ἡμίση λέγουσιν· καὶ οὔτε ἡμίσεα· τὰ γὰρ ἐξ ἑνή
τῶν ὀνομάτων ἐπὶ τῶν οὐδετέρων, διῃρημένας ἔχουσι τὰς
τοιαύτας πτώσεις· οἷον οἱ γλυκεῖς, αἱ γλυκεῖαι, τὰ γλυκέα·
οἱ ὀξεῖς· αἱ ὀξεῖαι, τὰ ὀξέα· οὕτως ἄρα καὶ οἱ ἡμίσεις αἱ ἡμ

μίσεα, τῶν ἡμίσεων· καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδετέρου, ἡμίσεος λέγε· ὡς
ὀξέος καὶ γλυκέος· ἀλλὰ μὴ ἡμίσους· ὁ γὰρ ἡμίσους λέγων,
ἁμαρτάνει. θουκυδίδης ἐν τῇ η΄· πείτον μέδος αὐθ ἡμίσεος τῆς
τέχνης ἐπιδοῦ· ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς τοῦ πληθυντικοῦ, ἐκ
τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τοῦ θηλυκοῦ, καὶ συνῃρημένως καὶ ἀσυναιρέτως·
ἀριστοφάνης ὄρνισιν· ὡς ὁ αὐτός· τῶν πρέσβεων τοὺς ἡμίσεις· καὶ πάλιν·
ἠμίσεα τῶν· τὰς ἡμίσεας τῶν νεῶν· κάλλιον δὲ τὸ ἀσυναίρετον: Ἥρμοσαι
γλῶτταν· τὴν γλῶτταν καὶ ῥητορικῶς, κάλλιον ἂν εἴποις, ἢ κατὰ ῥήτορας λέγει
ἠμάρτον καὶ ἁμαρτ. ἢ γε σαφεῖ: Ἥμαρτον, δόκιμον· καὶ ἁμαρτάνειν· ἡμάρτησα δὲ ἀδό-
κιμον καὶ ἁμαρτῆσαι· εἰ καὶ ἀριστείδης ἅπαξ εἴπεν, ἐν τῷ ὑπὲρ
ἡσυχαίτερον· ῥητορικῆς καὶ ἁμαρτήσεσθαι: Ἡσυχαίτερον, οὐχ ἡσυχώτερον·
θουκυδίδης· μᾶλλον δὲ καὶ ἡσυχαίτερα, καὶ τοῖς εἴδεσι διηλ-
ἠιών· ἠθάδες λαγμένα: Ἠιὼν ἠόνος κάλλιον, ἢ ἠϊὼν ἠϊόνος: Ἠθάδες
ἦθος ἐπὶ τῶν ὁδῶν τῶν καλλίονον, ἢ αἱ ἠθάδες: Ἦθος οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων
λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πόλεως· ὡς δημοσθένης· τὸ τῆς πόλεως
ἦθος· ἢ τοσαύτην κατάστασιν καὶ τὴν εὐγένειαν ἀποτελεῖται· καὶ ἦθος
ἡ δ' ἄλλο δόξης αἰτία· ἀριστείδης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ· οὐδὲ τὰ τολ-
μήματα τῆς πόλεως ἀσπάσασθαι μᾶλλον ἔστιν, ἢ τὸ τῶν τρόπων
ἠνί· χαλινός ἦθος: Ἡνίαι καὶ ῥυτῆρες, οἱ ἱμάντες τοῦ χαλινοῦ, οἷς κατέχουσι
τὰ ὑποζύγια οἱ ἐπιβαίνοντες· χαλινὸς δὲ, ἰδίως μὲν τὸ ἐν τῷ
στόματι τοῦ ἵππου λέγεται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ ὅλον·
φάλαρα· ἥλιος φάλαρα δὲ τὰ ἐν τῷ μετώπῳ: Ἥλιος λέγεται, καὶ μόνος
καὶ σὺν ἡμέρᾳ. διὰ τὸ τοῦ ἡλίου τῇ τοῦ ὁρωμένου ἀποκαθισταμένη
ὅθεν ἤρξατο νυχθήμερον ποιεῖν· καὶ λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ,
ὕπνωμεν τῆς λύπης ὑφήκετο· αὐτὸς ἂν πολλοὺς ἡλίους ἐφύλαξ·
ἥλιος καὶ ὁ δώδεκα μηνῶν καιρός· ὅπου δὲ καὶ ἐκ μηνὸς ἄρ-
ἤτοι χεται τοῦ ἑκάστου κύκλου ὁ ἥλιος: Ἤτοι, ποτὲ μὲν ἐστὶ
ἐθ ῥῆμα μετὰ σαφηνείας· ἐπὶ τοῦ ἤτοι· ἐν ἄλλοις δὲ καὶ σύν

δηλωτικός ἐστι· παρὰ μὲν τοῖς ποιηταῖς συμπλεκτικὸς ὁ ἠδὲ σύνδεσμος
μέν· τοῦ δὲ μόνον διαφθόρου αὐτοῦ, ὅτι ἐκεῖνος μὲν ὑποτάσσεται·
οὗτος δὲ προτάσσεται· οἷον ἤτοι ὅ γ' ὡς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο· αὐτὰρ
ἀποδοτικὸς δέ ἐστιν αὐτοῦ, ὁ αὐτάρ· ὃς καὶ ἀνταποδίδοται· ὥσπερ
ὁ δὲ τοῦ μέν· τἆλλα δὲ ὅμοιος. παρὰ δὲ τοῖς ἀττικοῖς τὸ ἤτοι
συνδεσμικός ἐστι διαζευκτικὸς, ἀντὶ τοῦ ἤ· τοῦ τοι παραπληρω-
ματικοῦ προσλαμβανομένου παρ' αὐτοῖς ἐνταῦθα· ὥσπερ τοῦ
γε, ἐν τῷ ἤτοι γε· καὶ ἄλλου ἐν ἄλλῳ διὰ ἐπέκτασιν τοῦ λόγου καὶ
ὄγκον· σημείωσαι δὲ, ὡς κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ ἤτοι τίθεται ἀεί·
ὕστερον δὲ τὸ ἤ· οὕτω γὰρ φαμέν· ἤτοι τόδε, ἢ τόδε· ἐπεὶ ὡς δὲ
ἀκώ ὑπὸ τοῦ δὲ ὁμήρης· πλὴν ἐν τῷ πινδάρῳ ἅπαξ, διὰ τὴν ἀνάγκην
τοῦ μέτρου +

Θαρρῶ ἀττικοί, οὐ θαρσῶ· καὶ θάρρος οὐ θάρσος· καὶ θαρρούντως
οὐ θαρσούντως· ὅτι θαρρῶ ἀμείνων ἀντὶ τοῦ ἐλπίζω ἐστὶ, δοτικῇ
συντάσσεται· εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ τολμῶ, αἰτιατικῇ· συνέσιος ἐν
ἐπιστολῇ, καὶ ὅσον ἔδει θαρρῆσαι: Θριδακίνη οὐ θρίδαξ: Θημὼν
οὐ θημωνία: Θεσμὸς ὁ ἄγραφος· νόμος δὲ ὁ ἔγγραφος: Θέρεται
οὐ θερμαίνεται: Θρυαλλὶς δὲ καὶ ἐλλύχνιον: Θαμὰ οὐ πυκνῶς·
ἢ σποράδην· καὶ θαμὰ τοῦ θαμάδις: Θαμιναὶ οὐ πυκναί· Ἀριστοφάνης
ἐν Πλούτῳ· ἀλλ' εἴα τε κεκραμένοι πανάδασιν τῶν: Θάλης θάλεω
οὐ θάλης θάλητος: Θάτερον ἀττικοί· τὸ ἕτερον ὑμεῖς· ἔστι δὲ
οὐ μόνον ἐπίρρημα, ἀλλὰ καὶ ὄνομα οὐδετέρου γένους· ὁ Πλάτων· ἢ θάτερα
καὶ τὸ θάτερον· ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ἑκάτερον: Θηλὴ καὶ μαστός:
Θητεύειν ἀττικοί· οὐ μισθαρνεῖν· καὶ θητεία, οὐ μισθαρνία· Πλάτων
ἐν Εὐθύφρονι· ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐθήτευεν ἐκεῖ
παρ' ἡμῖν· καὶ θῆσσα, οὐ θῆτις: Θύρετρον οὐ θύρα τις: Θεῶν οὐ θεαινῶν
ἃ καί τινες γράφουσιν· Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ἀφαμόνιν τῶν
λημπάδων θεῶν: Θᾶκος ἀττικοί· θρόνος ἑλληνικόν· θῶκος δὲ ποι-
ητικόν·

16

ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς τὸν διόνυσον· οὐδ᾽ αὖ τῷ θάλλειν, τούτου χωρίς:
θηλάζει τὸ θηλυκὸν μεταβατικῶς, οἷον τίκτει· καὶ θηλάζουσι τὰ τέκνα.
ἀμεταβάτως: τὸ θάλλειν, ἐπὶ δένδρων λέγεται· τὸ δὲ ἀνθεῖν,
ἐπὶ μόνων τῶν ἀνθέων· ὅθεν δὴ θάλλουσι μὲν κλάδοι· ἀνθοῦσι δὲ λει-
μῶνες: θλάσις καὶ θλᾶν, ἐπὶ τῶν χαυνουμένων καὶ παραλυομένων
τῆς ἐν αὐτῶν συμπήξεως, ἀπὸ πληγῆς ἢ τοιούτου τινός· ὅπερ δὲ
τοῖς ποιηταῖς, φλᾶν λέγεται· οὐκέτι δὲ καὶ ὄνομα φλάσις:
θεήλατον, τὸ θεόθεν ἐλθόν· λέγεται δὲ ἀεί, ἐπὶ κακοῦ· οἷον, θε-
ήλατος πληγή· δεδήλωται που αὐτὸ τοῦ ὑπὸ θεοῦ ἐλαθεὶς καὶ
ἀποδιωχθείς, ἀλλ᾽ οὐκ ἔστι τοῦ ἑλληνικοῦ: θέσθαι, τὸ θεῖναι καὶ τὸ
ἀφεθῆναι· ὥσπερ τὸ τοῦτ᾽ ἐθέμην ἀντὶ τοῦ ἠρεσάμην καὶ συν-
ήνεσα: ὑποθέσθαι δέ, τό τε δοῦναί τι εἰς ὑποθήκην, καὶ τὸ συμ-
βουλεῦσαι· καὶ τὸ ὡς ὁμολογούμενον θεῖναί τι, τῶν δυνατῶν μὲν
γενέσθαι· ὡς τὸ ὑπόθου ὅτι ὁ σωκράτης καθίζει· εἰ γὰρ καὶ μὴ
καθίζει, ἀλλ᾽ ὡς δυνατόν ἐστι καθίζειν: θύειν, ἐπὶ τῶν ἀθανάτων
μόνων ἱερῶν· σφάττεσθαι δέ, ἐπὶ τοῦ τυχόντος ζώου· καὶ
θύεται οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ σφάττεται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ [illegible]:
θουκυδίδης ἐν τῇ ε΄· περὶ τὸ ἱερὸν τῆς ἀθηνᾶς θυομένου· ξε-
νοφῶν ἐν ἑλληνικοῖς· τὰ διαβατήρια θυομένους, οὐ προυχώρει:
θόρυβος οὐ μόνον ἐπὶ ὄχλου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγίστου ἐπαίνου·
ὡσαύτως καὶ θορυβεῖν· ἀριστείδης ἐν τῇ εἰς σμύρναν μονῳδίᾳ·
νέων καὶ πρεσβυτέρων σύνοδοι καὶ θόρυβοι δι᾽ [illegible]:
θρασύτης καὶ θράσος, ἀττικοί· θαρραλεότης ἕλληνες: θῆλυ θήλεος
καὶ ὁ θῆλυς τοῦ θήλεος· οἷον ὁ θῆλυς ἀετός· λέγεται δὲ θήλεος,
καὶ ὁ θηλυδρίας· καὶ ἡ θήλεος δὲ παρ᾽ εὐριπίδῃ· καὶ ἡ θήλεια παρὰ
τούτοις: θυμέλην οἱ ἀρχαῖοι, ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου· οἱ δὲ
ὕστερον, ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ τόπου, ἐφ᾽ ὧν αὐληταὶ καὶ κιθαρῳδοὶ
καὶ ἄλλοι τινὲς ἀγωνίζονται μουσικοί· ἄλλοι δέ, ἀδιάφορος ἡ χρῆσις

τὴν θε μάλιστα λέγουσιν· [Θ]αρσεῖν ἐλπίς, ἡ ὁμολογουμένη καὶ ἀ
ναμφίβολος· Θουκυδίδης· ἐλπὶς θαρσεῖν τοῦ μέλλοντος:
[Θ]εράπων καὶ θεράπαινις καὶ θεραπαινίδιον· καὶ οἰκέτης καὶ
παῖς καὶ παιδάριον λέγεται· [Θ]ειασίου, πεδίου τι ἐν τῇ Ἀττικῇ·
ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῶν [illegible] ἐν αὐτῷ θειασῶν ὑπ' Ἀθηναίων· θεῖαι
δὲ αἱ μάντεις καὶ ψῆφοι: [Θ]εοπρόπους ἐκάλουν, τοὺς [illegible]
πεμπομένους εἰς τὸ μαντεῖον, ἐφ' ᾧ δὲ χρᾶσθαι μαντείαν· ὡς τὸ θεῷ
πρέποντας καὶ ἁρμόζοντας· διὰ τὴν προσοῦσαν ἐπιείκειαν·
Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ· δεῦρο Πυθὼ κἀπὶ Δωδώνης, συχνοὺς θεο
προπους ἰάλλω· καὶ θεοπρόπιον, τὸ τούτοις διδόμενον μάντευμα·
λέγεται δὲ θεοπρόπιον, καὶ τὸ ἁπλῶς μάντευμα· θεοπρόπον δὲ τὸν
μάντιν, οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπε· [Θ]εωρὶς ἐν Πλάτωνος· θεωρὶς
δέ, ὅτι ἦν θυσίαν ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς τὸ ἱερόν, πρὸς τὸ θεῖον καὶ [illegible]
τοῦ θεοῦ· Ἀριστείδης τῶν θεωρῶν ἐκείνων καὶ τεθνηκότων· καὶ θε
ωρὶς ἡ θυσία· πλὴν ταῦτα ἐν Φαίδωνι· ἀρχὰς οὗτος θεωρίαν ἀπάγει
εἰς Δῆλον· ὅθεν καὶ αἱ ὁδοὶ δι' ὧν ἐπορεύοντο οἱ θεωροί, θεωρίδες
ἐκαλοῦντο· καὶ θεωρίς, ἡ ναῦς ἡ [illegible] Ἀθήνηθεν εἰς
Δῆλον τῷ Ἀπόλλωνι θυσίαν· καταλέγεται ὡς δὴ καὶ τὴν τοῦ χα
ρίζοντος ναῦν, θεωρίδα Αἰσχύλος λέγει ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις·
ναύσταθμον μελάγχροον θεωρίδα· καὶ θεωρός, ὁ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ
θυσίᾳ ἐπιθειάζων ἱερεύς· λέγεται δὲ θεωρία, καὶ ἡ περὶ τοῦ θεάσασθαι
καὶ διάνοια καὶ αὐτοῦ φαντασία· καὶ θεωρία, ἡ πράγματός τινος
κατανόησις· καὶ [illegible] θεωρία· θεωρία γὰρ ἦν τὸ φέρειν, ὡς ἐν
θεωρίᾳ· θυσία καὶ ἡ ἐν τοῖς θεάτροις, καὶ αὐτὸς ὁ Πλάτων· Ἀριστοτέλης
ἐν τῷ [illegible] Ἀθηναίων· ὥσπερ ἐν θεωρίᾳ πάντας εἰς ἅμιλλαν καταστῆ
θέαν μέντοι, οὐ μόνον ἡ θεωρία τινὸς πράγματος, ἀλλὰ καὶ ὁ τόπος
ἐν ᾧ καθήμενοι ἐθεώρουν, τὰ ἐν τῷ θεάτρῳ τελούμενα· ὅθεν
ἐν τῷ ἄστει· οἱ μὲν [illegible] ἄλλοι καθ' [illegible] θέαν καταλαβόντες· καὶ

De theoride naue & theoria .i. sacri
ficio . nota pro platone in phedone
& aristotele in quarto ethicorum .
& eschylo in hepta epi thebis

ἅπαν τὸ θέατρον. Θηρίκλειον εἶδος ἐκπώματος. ἀπό τινος Θηρι-
κλέους τοῦ πεποιηκότος αὐτὸ τοῦτο, ὡς φησὶν Εὔβουλος. καθαρώτερον δὲ
τῶν χρημάτων φησὶ γελᾶν, ἢ Θηρικλῆς τὰ ἐκπώματα. Θερίζω
ἐν θερίζω ἀμῶ δὲ οὕτως, τὸ θέρος ποιοῦ διάγω. θερίζω δὲ μεθ'
ἑτέρων ὡς, τὸ λήιον τέμνω. Θυρεὸς παρὰ μὲν τοῖς πολλοῖς,
ἡ ἀσπίς. παρὰ δὲ Ὁμήρῳ καὶ τοῖς λοιποῖς ἀρίστοις, λίθος μέγας.
τὴν τῆς θύρας χρείαν παρέχων. καὶ Ξενοφῶν ἐν ἑπτὰ ἐπιστολαῖς τῆς
ὁδοῦ τοῦ δὲ ὕπνου τὸν Πολύφημον. μόνον ὑποστῆναι οὐ, τὴν θύραν
ἀποκινῆσαι. μᾶλλον δὲ τὸν θυρεὸν τοῦτον. Θεμέλιος οἶκου οὐ
τὸ θεμέλιον οὐδὲ τρίτως αὐτὸ λέγουσι. Θύωμαι οὐ διοικοῦμαι. οὐ θύ-
ομαι. Ἀριστείδης ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν τεσσάρων. ἀπολαύειν δὲ ὥσπερ θαυ-
μαστῆς θυωμάτων. ἢ ἐορτὸς λιβανωτοῦ καὶ σμύρνης καὶ τῶν
ἄλλων θυωμάτων. Θρέπτεια καὶ ἡ δουλεία, καὶ τὸ τῶν θρα-
πούντων ἄθροισμα. οὕτως Ἀριστείδης ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν τεσσάρων. θερα-
πεία τὸ ὑπάρχον διὰ τὸ πρὸς ἀκτὴν ἦν. Θρῆνος οὐ θρῆ-
λους κινοῦσιν τοῖς νεκροῖς. θρῆνος εἰ θέλεις. Θρυλλεῖν καὶ θρυλ-
λεῖσθαι ἐπὶ τῆς πεποιημένης καὶ παθητικῆς σημασίας, καὶ θρυλλητὸς
λέγε. ἢ θρυλλεῖν καὶ θρυλλεῖσθαι. καὶ θρυλλητής. Θύλακος καὶ
θυλάκιον λέγε. ὡς τὸ παῖ, παῖ, τὸν ἄνακτ' ἐκ χοῦ θυλάκου.
καὶ Ξενοφῶν ἐν ἐπιστολῇ. τοῦ θυλακίου τῶν κρυμμάτων. Θυμιῶ
ἢ καύσω. κόμματα δὲ πληθυντικῶς τὰ θυμιάματα. Ἀριστοφάνης
ἀνυφέλκεις. ἀπὸ κωμάτων καὶ λίναι καὶ ποτε ἦν διὰ τὸ ἔμπρων
εἰς ἐπίσκεψιν +

Ἰλύς μὴ εἴπῃς ἐπὶ οἴνου. ἀλλ' ἐπὶ ποταμοῦ. ἐπὶ δὲ οἴνου, τρύγα
λέγε τινὲς δὲ ὑπόσταθμον καὶ ὑπόστασιν λέγουσιν. Ἱδρύονται
φαβωρῖνος λέγει. οὐδὲ ἱδρύονται. Τὰ ἴδια πράττει καὶ
τὰ ἴδια πράττειν καὶ τὰ ἴδια πράττετε μὴ λέγε. ἀλλὰ τὰ ἐ-
μαυτοῦ πράττω. καὶ τὰ σαυτοῦ πράττεις. καὶ τὰ αὑτοῦ πράττει.

οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν: ἴδρω, ἀπὸ τοῦ ἱδρῶ· ὡς ἀπὸ τοῦ ἴδρω
ὀδοντῶ ὀδύς (?) παρωνύμως ἐξ ὧν· οἱ δὲ λέγοντες ἀπὸ τοῦ ἱδ-
ρῶ ῥήματος τοῦτο γίνεσθαι, καὶ τοῦτο παροξυτόνως ἀξιοῦσι τὸ
ἱδρεία λέγεσθαι, ὡς ἀριστεία καὶ ἀγρεία, ἀγνοοῦσιν ὅτι τὸ μὲν ἀριστεία,
ὃ δηλοῖ τὴν ἀνδραγαθίαν, καὶ τὸ ἱππεία (?) ὃ δηλοῖ τὴν ἱππασίαν, ὀρθότον
ἐστὶ δηλωτικόν· τὸ δὲ ἱδρεία, οὐκ ἔστιν δηλοῦν· ἱδρωτεία γὰρ τὸ ὀρθότον
ὡς τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἱδρῶ λέγεται γίνεται ἴδρω· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἱδρῶ ὡς
ἔφημεν: ἴκτινος δὲ καὶ ἰκτῖνος· ἔστι δὲ εἶδος ἀετοῦ: ἰωνία δὲ
αὐτοπληκτήριον (?): ἴσχαν καὶ ἀλλοῦν ἢ ἔχειν: ἰσοτελὴς ἐκαλεῖτο, ὁ τὰ
τῶν νόμων καὶ πάντων πραγμάτων μετέχων τοῖς ξένοις οἱ πολλοί,
πλὴν ἀρχῆς: ἰσότης δὲ καὶ ἰσότης· ὡς βραδυτὴς καὶ ταχυτής·
ὑπὸ δὲ κατὰ σύνοδον (?), Ἀττικοὶ μὲν, ἰσότης λέγουσιν ὡς ἁδρότης·
οἱ δὲ ἄλλοι κοινῶς, ἰσότης ὡς βραδυτής: ἰδιόξενος, ὁ μὴ δημο-
σίᾳ πρὸς κείμενος πόλει τινί· ἀλλ' ἰδίᾳ τινὶ τῶν τῆς πόλεως·
πρόξενος δὲ, ὁ κοινῇ τῆς πόλεως φίλος· Λουκιανὸς ἐν τῷ Φα-
λάριδι α΄· οὔτε Ἀκραγαντίνων ὦ Δελφοὶ πρόξενος ὤν, οὔτε
ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος· δορύξενος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον
γενόμενος ξένος· Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς
τυγχάνει δορυξένων: ἰσηγορία δὲ καὶ ἰσολογία: ἴσχναι δὲ
ἰσχναίνειν (?)· λυσσώμενος δὲ χαλούμενος: ἴσασι δὲ κοινῶς·
ναυτῶν πλέον (?) δὲ ἴνας ἔσονται· παύει γὰρ ἁμαρτεῖν, ἀπὸ τοῦ ἴημι (?)·
ἴνα· ἤεισαν· ἤεσαν· ἤεσαν· ἐπονεῖν (?) τιθέναι: καὶ ἱδρῦσθαι καὶ ἱδρύεσθαι
ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερῶν· ἱδρῦσθαι δαιμόνων, ἐπὶ τῶν ἀσεβη-
θέντων (?)· ἱδρυσαμένου καὶ καθιδρύσασθαι, ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων·
ἴστορ, τὸ παλαιὸν τότε ὀρθότατον (?) ἔρχομαι· καὶ ἰστορῶ τὸ παλαιὸν τὸ παρα-
ἀφικνοῦμαι· καὶ ἱστορῶ ποιητικῶς τὸ ἐρωτῶ· ἢ ζητῶ (?) ἱστορίας
... ἱστορεῖ τινος φίλου· καὶ ἱστορῶ τὸ ζητῶ. λέγεται δὲ καὶ
εὐορκεῖν· ὁ δὲ μόρφης (?) οὗτος ἱστορεῖ σχεδὸν ζητεῖ· ἀβλεπτεῖς·

Margin: ἴδρω · ἴκτινος ἰωνία · ἴσχαν ἰσοτελής · ἰσότης · ἰσότης · ἰσότης · ἰδιόξενος · πρόξενος · δορύξενος · ἰσηγορία ἴσχναι · λυσσώμενος · ἴσασι · ἴνας · ἱδρῦσθαι · ἱδρωτ.. · ἴστορ

cf. Φαλαρις

ἀμφότερα γὰρ ἐπὶ τούτου νοεῖται: ἱκεσία, καὶ ἱκέτευμα·
θουκυδίδης· μέγιστον ἦν ἱκέτευμα τοῦτο· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἴσου
φαμέν, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς ἴσης· οἷον, ἀπὸ τῆς ἴσης τοῦ δεῖνα ἀφιλῶ·
καὶ ἀπὸ τῆς ἴσης ἐχθρός εἰμι: ἱδρύνθη, οὐχ ἱδρυώθη· θουκυδίδης·
καὶ αὖθις οὐ λέγεις ἱδρύθη· καὶ πάλιν· τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ περὶ
ἵδρυσεν κακόν: ἰάλεμος οὐ μόνον ὁ θρῆνος, ἀλλὰ καὶ ὁ ψυχρὸς
καὶ ἄκλιτος ᾠδός: ἴκταρ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· αἰσχύλος· ἴκταρ
μελάθρων· ὡς ἔχει τὸ τῆς παροιμίας· οὐδ' ἴκταρ βάλλει·
ἐπὶ τῶν ἀποτυγχανόντων λεγόμενον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν το-
ξοτῶν· τῶν ἐγγύς που τοῦ σκοποῦ τυγχανόντων, ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ τὸ
βαλλόντων: ἰδεῖν ἀντὶ τοῦ καὶ λέγεσθαι· οὐκ ἰδεῖν· εὐριπίδης ἐν
ἑκάβῃ· ἰδοῦμαι κἀναθρήσω, οὐκ ἔχω κακά: ἵπταμαι οὐχ ἵπταμη·
ἔπτη δὲ καὶ ἀπέπτη: ἰατταταί ἀντὶ τοῦ φεῦ· καὶ ἰατταταιάξ:
ἰδιαίτατον, ἀπὸ τοῦ ἰδίου· οὐκ ἰδιαίτερον δέ· ἀπὸ δὲ τοῦ ἴδιος,
καὶ ἰδιώτερον καὶ ἰδιώτατον· ἀριστείδης ἐν τῷ αἰγυπτίῳ· ὅτι
δή τι τὸ ἐκ τοῦ νείλου, θειότερον ἔτι καὶ ἰδιώτερον ἔοικεν εἶναι:
ἰδέα, ἡ μορφή· καὶ ἀπὸ τούτου, ἰδέαι αἱ ὁδοὶ καὶ οἱ τρόποι καὶ
παρὰ πλάτωνι, ἰδέαι οἱ τύποι τῶν ὄντων· ἀνθρωπότητος
καὶ βοότητος καὶ τῶν ἄλλων· ἰδέαι καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν,
αἱ τῶν λόγων μορφαὶ καὶ ποιότητες· δεινότης· γλυκύτης· καὶ
κρίνεσθαι· καὶ τἄλλα· σημείωσαι δέ, ὡς οὐδεὶς τῶν δοκιμωτέρων,
ἰδέαν ἐπὶ ἀνθρώπου λέγει· ἀλλὰ εἶδος καὶ ὄψις· οἷον, ἦν θεὸς τὸ
εἶδος καὶ ἦν θεὸς τὴν ὄψιν· ἀριστείδης δὲ ἐν τῇ εἰς σμύρναν μο-
νῳδίᾳ, καὶ ἰδέαν ἐπὶ πόλεως λέγει· οἵαν ἰδέαν πόλεως ἐξειργάσ-
ατο καὶ τεχνικὸς ἀμείψας: ἱππῶναξ, λογοποιός· ἱππωνάκτειον δὲ ποιη-
τὴν ἰάμβων ὀργαστικῶς λέγεται· μὴ στίχος χωλὸς μὴ δὲ στίχος σχῆμα· μὴ δὲ στίχος ποιός·
ὅταν δὲ οὐκ ἴαμβος γράφηται, ἀλλ' ἕτερόν τι μέτρον, τότε
λέγεται ὁ τοιοῦτος ποιητικός· καὶ ὑπὸ τῶν τεχνικῶν τέχνης· καὶ ὑπὸ

ποιοῦ, καὶ ὅσα τοιαῦτα: ἰσχύω οὐ μόνον τὸ ἰσχυρός εἰμι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰσχυρότερόν του ποιῶ· Ἀριστείδης ἐν λευκτρικῷ β΄· οἱ ἐν αὐτοῖς καθ' ἡμῶν αὐτῶν καὶ κατὰ τῶν ἄλλων ἰσχύσατε: ᾔει μὲν τὸ δεικνυμένου· καὶ ᾔει μὲν τὸ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ζυγοστατῶ· Λουκιανὸς ἐν τῷ τοῦ Δημώνακτος βίῳ· ᾔεσαν ὑφῆ τὸν ἄνθρωπον: ἰέναι καὶ εἶναι, τὸ μὲν ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων λέγεται· ὡς Πλάτων ἐν Φαίδωνι· ἐπὶ μὲν ἐνεστῶτος, ἀεὶ ἀναπλέα τοῦ σώματος ἐξιέναι· ἐπὶ δὲ παρῳχημένου καὶ μέλλοντος, ὥστε μοι παρίστασθαι ἐκεῖνον μηδὲ εἰς ἅδου ἰόντα· ἄνευ θείας μοίρας ἰέναι· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖσε ἀφικόμενον, εὖ πράξειν· ἐνταῦθα γὰρ τὸ μὲν ἰόντα, παρῳχημένος· τὸ δὲ ἰέναι, μέλλων· ἐπεὶ δὴ καὶ τὸ ἑπόμενον τὸ δὲ πράξειν· τὸ δὲ ἄπειμι καὶ δίειμι καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ ἐνεστῶτος μόνου καὶ μέλλοντος· ἐπὶ δὲ παρῳχημένου, ἀπῄειν καὶ διῄειν· τὸ δὲ ᾔει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν ἐπὶ παρῳχημένου ἀντὶ τοῦ ἦλθε· εὑρίσκεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐνεστῶτος ἀντὶ τοῦ ἔρχου· Πλάτων ἐν α΄ τῶν πολιτειῶν· ἀλλὰ τοῖς δέ τε τοῖς νεανίαις ξύνισθι· καὶ δεῦρο πρὸς ἡμᾶς φοίτα:

Κοινωσάμενος οὐ κοινώσας: Κρύος ἀττικοί οὐ κρυόεντος: Κατάβα οὐ κατάβηθι· Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· κατάβα πανοῦργε:

Κατεαγέναι καὶ κατεαγῆναι καὶ κατάξαι· Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· κἄν τινα αὐτῶν δέξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγέναι δεῖν, κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα· οὐ κατεαγῆναι οὐδὲ κατεάξαι· βάρβαρα γὰρ ἄμφω· ἀποβάλλειν γὰρ ὀφείλει τὸ ἀπαρέμφατον ἐπὶ τὸ κατεάξαι αὔξησιν ὥσπερ τοῦτου· κατῆξαι γὰρ λέγω, κατ' ἀντίκλισιν δὲ ἀπαλλάξαι, κατέαξαι γέγονεν· ἴσμεν δὲ ὡς αἱ μετοχαὶ καὶ τὰ ἀπαρέμφατα καὶ τὰ ὑποτακτικὰ τοῦ ἀορίστου καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἀποβάλλουσι τὰς αὐξήσεις· ἔτυψα γὰρ τύψας, καὶ ἔτυπον τυπών· λαβόμενος· μόνου δὲ τοῦ παρακειμένου ἡ αὔξησις καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς

χένοις τῆς ὁμιλίας· κατέαγα γὰρ καὶ κατεαγὼς καὶ τὰ ἄλλα· ὥστε
καὶ ἐν δ' ἀττελίῳ(?) κατεάγωσι [illegible]· ὡς τετύπωσιν· οὐ κατε
αγῶσι· τοῦτο γὰρ ὡς ἐδείξαμεν βάρβαρον· ἰστέον δὲ ὅτι κατε
άγαι τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ οἱ λέγουσιν· οὐ τὴν κεφαλήν· ἤγουν
κατὰ τῆς κεφαλῆς τὴν πληγὴν ἐδέξατο· λουκιανὸς ἐν τίμωνι·
κατέαγα τοῦ κρανίου: Κολοκύντη οὐ κολοκύνθη· ἀριστοφάνης
ἐν νεφέλαις· ἀμήχανα ὦ κολοκύνται: Κεντῶ οὐ κεντάω(?)·
σοφοκλῆς· κέντει τε μὴ φείδεσθ' [illegible]· καὶ
λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ περὶ τῆς λάλου· καὶ κεντοῦμαι τοῖς
[illegible]: Κονδυλίζω καὶ κονδυλισμός· καὶ κόνδυλος·
λιβάνιος ἐν τῇ αὐτῇ· πρὸς [illegible] ἐκ τοῦ κονδυλίζειν· τὸ
δὲ κολαφίζω καὶ κόλαφος, ἀνάττικα: Κουφότερα καὶ κουφότερος
ἀττικόν· ὡς βεβαιότης: Κράσπεδον(?) τὸ ἄκρον· [illegible]
Κλάδους τοῦ ἀμπέλου, οὐχὶ κλαδία(?): Κάθοδος ἀττικόν· ἐπά
νοδος δὲ ἑλληνικόν· συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· [illegible] τὴν
μετὰ τὴν ἐκκλησίαν [illegible]· αὐτὸν [illegible] νόμιζε
σοι δεδωκέναι τὴν κάθοδον· λαμβάνεται δὲ κάθοδος καὶ ἐπὶ
τῆς καταβάσεως· λουκιανὸς ἐν τῷ μενίππῳ(?)· [illegible]
μαντείας· τίς ἦν ἐπίνοιά σοι τῆς καθόδου ἐγένετο: Καταλλα
κάλλιον, ἢ καταλλαγάς: Κεραία πλοίου, οὐ κέρας· [illegible]
[illegible] ἐν ἐπιστολῇ [illegible], τὸ κέρας ἐπε
ξέ τι λέγων· κέρας μέντοι, ἐπὶ ζώου καὶ ἐπὶ πολέμου· λου
κιανὸς ἐν τῷ [illegible]· τὸ δὲ κατὰ [illegible],
καὶ ἐπὶ τῶν κεραιῶν [illegible]· θουκυδίδης ἐν τῇ
[illegible] οἱ πελοποννήσιοι: Κόπτει τὴν θύραν ἤγουν ψοφεῖ
καὶ κρούεται τῆς θύρας· ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις· τίς ἔσθ' ὁ
τὴν θύραν· καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ δράματι(?) [illegible] τῆς θύρας· ψοφεῖν
ἔνδοθεν [illegible]· ἔστι δὲ καὶ κόπτω τὸ τέμνω· ὅθεν καὶ κόμμα

καὶ ὠμηλάτιον· καὶ τὸ χελάριον· ὃ ζοῦ ὠμμαμόνον· Κυκεὼν
ἀττικόν· οὐ κυκεῶνα· Καθεδεῖται καὶ καθιεῖται, κάλλιον λέγειν
ἢ καθίσει· Καθότι καὶ καθά· τὸ δὲ καθὼς, παρὰ τοῖς ἀδοκίμοις
ἔκειτο· Κατασχέσθαι τινὸς ἢ τινί τι· κατέχειν ὡσαύτως·
Κατεδήλωσα κἀμοῦ καταβεβαιοῦμεν· Κασσίτερος οὐ κασσίτηρος·
Ἀριστείδης ἐν τῷ κατὰ τῶν ἐξορχουμένων· καὶ τὸ ἔχοσαι τὸ
χαλκοῦ, κασσιτερίνου· Καλιὰ οὐ φωλεάς· Καταγλωττίσματα·
οὐ κομψολόγοι· Συνέσιος ἐν τῷ Δίωνι· ἀπέχω οὐ καταγλω-
ττισμάτων· Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· μύρου κρόκου καταγλω-
ττισμάτων· χρῶνται δὲ τούτῳ τινὲς, καὶ ἐπὶ τῶν ἐρώντων
ἀσέμνων φιλημάτων· ὑεικάλλιον ἢ κατὰ ἴσχος ἔχει· Κ
εραμεοῦς κλᾶς βέλτιον λέγειν, ἢ ὀστράκινον· Κραγμὸς ἀτ-
τικῶς· οὐ κεκραγμός· οὐδὲ κραυγασμός· ἀλλ' οὐδὲ κραυγή· βοὴ δέ·
Κηδεσταὶ, καὶ οἱ διδόντες καὶ οἱ λαμβάνοντες γυναῖκα· οὐ πενθεροὶ
οὐδὲ γαμβροί· λέγεται δὲ τοῦτο, καὶ ἐπὶ τοῦ τῆς γυναικὸς
ἀδελφοῦ, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ· φησὶ γάρ· τοῦτον δὲ χρυσοῦ,
οὕτω κηδεστὴν ὅθεν, δεδεγμένος· λέγει δὲ τοῦτο, περὶ Πολυδώρου
ἀδελφοῦ τῆς Κασσάνδρας οὗτος, ἐξ Ἀγαμέμνων οἱ μέλλει· Κυ
εὐτελὴς οὐ κοπτίζειν· Κλᾶν οὐ κλάδου· Λιβάνιος ἐν τῇ, διό-
κολος ὑμῖν μελέτῃ, κατεάγει τὸν κλᾶν· Κλαίειν καὶ κλάειν ἀτ-
τικά· κλαίειν δὲ καὶ κλάειν κοινά· Κλαύσομαι καὶ κλα-
ήσομαι· Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας· καὶ ταῦτα παι-
δία κλαήσεται· Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· οὐκοῦν κλαύσεται·
Ὁ κάλως τοῦ κάλω· οὐχὶ κάλος· Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ·
ὥσπερ κάλω ἐάσαντος, ἀνεχώρησεν ὀπίσω· κεῖται δὲ καὶ κα-
χώδιον· Συνέσιος ἐν τῇ ἀλλ' ἰσάντων ἐκ δένδρου ἐπὶ γῆς·
παρέχειν ἢ μὲν ἦ καὶ ἐγχεῖσθαι τοὺς χαλωδίοις· Καθίσας κάλλιον
ἐκάθου· καὶ καθήμενος ἢ καθεζόμενος· ἢ καθίζου ἢ ἐκάθητο·

καὶ ὠμηλάτιον
κυκεών
καθεδεῖται καὶ καθιεῖται
καθότι καὶ καθά
κατασχέσθαι
καὶ κατέχειν
καταδήλως
κασσίτερος
καλιά
καταγλωττίσματα
κεραμεοῦς
κραγμός
κηδεσταί
κυρηβάζειν
κλᾶν
κλαίειν καὶ κλάειν
κλαύσομαι
κλαήσομαι
ὁ κάλως
καθώδιον
καθίσου
καθήμενος
καθῆσο

40

ἀριστείδης· δίκας ἧς αὐτὸς τῷ περικλεῖ καθῆστο· καὶ καθῆντο ἀττικοί·
ἐκάθηντο· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ παναθηναϊκῷ· καθῆντο ἐπὶ τῇ πλήθει·
καὶ καθῆσθαι οὐ καθεσθῆναι· κνᾶσθαι τὸ ὅλον· οὐ κνήθειν· καθή-
κοντα καὶ τὰ πρέποντα, καὶ τὰ κατηρχόμενα· ἀριστείδης ἐν
τῷ αὐτῷ παναθηναϊκῷ· τείχη καθήκοντα ἐπὶ θάλατταν·
κοροπλάθος, οὐ κοροπλάστης· κεφότραι καὶ κηλῶ καὶ θέλγω·
καταχεῖ ἱερὸς ὕδωρ ἰδὸξ ἀτολέγεται· οὐ καταχειρῶν· κατα-
προΐξεται ἤτοι ὡς κατάπυγος προσχθήσεται καὶ καταφρονήσει·
ὅ τινος κατεσκέλλαμος· καθεῖτο τὴν ὑπήνην λύεται· οὐ κέκε-
ιχε· κατῆχε μαι ὅταν εἰς τὴν πόλιν ἀφῆχ ἐξ ἐλθοῦν ἐπανέλθη·
ἀσχέλος· ἢ κωτὰρ εἰστὴν τὴν δὲ καὶ κατῆχθαι· κατεκαύθη
ἀττικοί· κατεκάη ἑλληνικόν· κίβδηλος τοῦ τέρπου λέγει·
ἐκ μεταφορᾶς τῶν κιβδήλων νομισμάτων· καὶ μὴ ἀδόκιμος·
κατάπυγον οὐ καταπύγαθεν· πλάτων ἐν γοργίᾳ· κατὰ πᾶν ἑορτῆς
ἥκομεν· κωμῳδοποιός· καὶ κωμῳδιοποιός· κατώρυχ-
κινον· κατορώρυκται ἀττικοί· καταγώγιον καὶ καταγωγή·
ὡσαύτως καὶ καταλύειν· καταλύματα δὲ οὐδεὶς εἴποι τῶν δοκίμων·
καταγνῶτος καλλίου λέγειν ἢ συντρίβων· καθυφεὶς
καὶ καθυφίεσθαι· ἀντὶ τοῦ ὀκνεῖν ἀνιέναι· ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις·
ὑφίεσθαι μοι δοκεῖ· κυνηγέτης οὐ κυνηγός· κολούειν τὸν
θυμὸν αὐτοῦ καὶ λίαν ἀπελαύνειν· καταμικροῦ ἐπίζει λέγει· οὐ
πόσῳ· ξυμέστος ἐν ἐπιστολῇ· ἐν κατὰ μικροῦ ἐστὰς ἀπὸ δεξ
αὐτῶν ἐκ τῶν μερῶν ἐπὶ συμπορίσωνται· κατηγορεῖ οὐ μόνον ἐπὶ
κακοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ ποτέ· φιλόστρατος· δημοσίαν κατη-
γορεῖ τοῦ κύδρος· ἤτοι ὡς ἐπαίνων αὐτοῦ κατηγορεῖν· οὐ ταῦτα σαφῆ
κατὰ τὴν ἐπαίνων σχεδὸν οὐ δηλοῖ· ὡς ἔχει καὶ ἡ παρὰ τοῖς φιλο-
σόφοις κατηγορία· λέγεται δὲ καὶ εἰ μὲν εὐδοκιμητικῶς· ἅπαξ
δὲ ὡς παθητικῶς· κατηγοροῦμαι ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖσθαι· πλάτων

Κατηγορεία philosophus

E

ἐν κατηγορίᾳ· ἢ αὐτοῦ τις κατηγοροῖτο: Σπάνιον δὲ ὅτε τίθεται ἐπὶ τοῦ
καλοῦ ἡ κατά, δεῖ καὶ προσθήκης τινὸς ὀνόματος· οἷον, τῶν ἐπαίνων
τῶν κατὰ σοῦ· ἀπὸ γὰρ τῶν ἐπαίνων δηλοῦται καὶ ἡ δύναμις τοῦ
κατά· οὕτω γὰρ εὑρίσκεται παρὰ τούτων· ἐγκώμια κατὰ τοῦ δεῖνος
διέξειμι· καὶ λόγος ἢ δίκαιος ἢ ἔπαινος· καὶ τοιαῦτά τινα.
εἰ δὲ ἄλλως ποιήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, λόγους κατὰ τοῦ δεῖνος διέ-
ξειμι, οὐ καλῶς ἐρεῖ: Κάλαμος ἐπὶ γραφίδος· οὐ δόναξ· τοῦτο
γάρ, ἐπὶ τῶν εἰς ὀροφὰς καὶ αὐλοὺς σὺν τοῖς λοιποῖς τῶν καλάμων:
Καταπτύω σου· ἐμπτύω σοι δέ, οὐδεὶς τῶν δοκίμων: Κόριον·
καὶ κορίσκιον· καὶ κορίσκη· καὶ κόρη, οὐ κοράσιον: Κακοδαιμονῶ,
οἱ νόθως αὐτὸ λέγοντες· οἱ δὲ γνησίως, κακοδαιμονεῖν· καὶ θαυ-
μάσαι αὐτοῖς, πῶς τὸ δαιμονᾶν μὴ ὑπ' ἄλλου λέγουσιν, οὐκ εὐποδαιμονεῖν καὶ κακο-
δαιμονεῖν: Κορυμβαὶ χειλέων· ἢ χρύσαφον· οὐδὲ σάρωξον· δὲ
κορυφὴν καὶ παρακορυφήν· καὶ ἐκκορυφήν· ἀλλ' οὐ μὴ σάρωσιν· συνέστιος
ἐν ἐπιφαλῇ, τῆς ὀδύσσειας ἐπὶ τοῦ πολυφήμου· καὶ ἐκκο-
ρήσεια τὸ σῶμα τούτου: Κυνίδιον, οὐ κυνάριον· εἰ καὶ φιλιππ-
πος οὐκ ὡμολόγεσε ἅπαξ τοῦτο φησί· καὶ λουκιανὸς ἐν τῇ ξυνεκ-
κλησίᾳ· τὸ ξύμπαν ἐκεῖνο καὶ ὅτι ἡ γαστὴρ κυνίδιον: Κρόβαλος
αὐτῶν· οὐ κλίβανος διὰ τοῦ λ· διὰ τὸ τὴν πρότην ἀρχὴν τοῦ φ
δοκεῖν κεῖσθαι εἶναι· ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ τὸ κεῖσθαι καὶ τοῦ βαύνος τὸ πῦρ:
Καθιδρῶσαι λέγε· ἀλλ' οὐκ ἀφιδρῶσαι ὡς φαβωρῖνος: Κόλοπα
ἐν τῇ λύρᾳ, κάλλιον λέγειν ἢ κόλλαβος: Καθέσθην· καθεσθείς·
καθεσθήσομαι· καὶ καθεσθῆναι· καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα.
λέγε οὖν, καθέζομαι· ἐκαθεζόμην· καθεδοῦμαι· καθεδούμενος·
καθέζεσθαι· καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων· καθίζω δὲ καὶ καθίζομαι·
καὶ καθίζω βέλτιον: Κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ βέλτιον λέγειν, ἢ κατ'
ἐκεῖνο καιροῦ· ἀεὶ γὰρ μετὰ τοῦ ἄρθρου, οὐ κυρίως λέγειν: Κατά-
δημος, ἢ ἐπίδημος· ἐπιδημεῖν δὲ καὶ ἐκδημεῖν καὶ ἀποδημεῖν οἱ ἀρχαῖοι
φασίν:

Ὀκνεῖς ἐχήκοεις· τὸ δὲ κορίζαι, ἰδιωτικόν· Κ ατὰ κοιλίαν ποιηθῆ·
γυμναστικοὶ λέγουσιν· ἐκ τοῦ δ' ὅθεν λαβοῦσι· οἱ γὰρ παλαιοὶ τὸ
γαστρὶ ὑπείκειν λέγουσιν· Κρήνη καὶ ἐκ κρήνης ἴσως αὐτὸ καὶ λέ-
γουσιν, ἐπὶ τῶν τοῦ τόπου κατακριθέντων· τὸ δὲ κάθεσθαι, ἀκύθη
ἀτόπου· καὶ λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ ... καὶ διδάσκουσιν ὑπὸ σοφ-
τοῖς μανθάνειν καισάριον· τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κάθεσθαι
νομίζω· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ πρεσβυτέρων· Κατωφερὴς τὴν δὲ μὲν
λέγουσιν ἐπὶ τῶν πρὸς ἀφροδίσια ἀκολάστων· ἐκ τοῦ δ' ὅθεν λα-
βοῦσι· ὁ δὲ κακόλαγνος λέγεται καὶ δοῦλος τῶν ὑπὸ γαστέρα.
κολλυβιστής· Κολλυβιστὴς ἐπὶ τοῦ ἀργυραμοιβοῦ· ὁ μέντοι ἀνδρὸς ἀδοκίμως·
τὸ μὲν γὰρ κόλλυβος ἀδόκιμον· τὸ δὲ κολλυβιστὴς παρὰ σοφοῖς ἠκκο-
μένον· Κίλιξ ἀνήρ· κίλισσα δὲ γυνή· ὥσπερ καὶ λίβυς λίβυσσα·
θρᾷξ θρᾷσσα· μάγνης μάγνησσα· κρὴς κρῆσσα· Κὰρ ὁ ἀπὸ
καρίας ἀνήρ· κάειρα δὲ γυνή· ὅμηρος ἐν δ ῥαψῳδίᾳ· γυνὴ
μηονὶς ἠὲ κάειρα· Κατορθῶσαι ἐπὶ πολέμου καὶ τῶν τοιούτων·
κατόρθωμα δὲ οὐκ ἔτι· ἐκ ... ἀριστείδης ἅπαξ· ἀλλ' ἀντὶ τούτου,
κατωρθωμένον λέγε· λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ νεοκλέους μελέτῃ·
ἀποδίδωσί μοι τὰ κατωρθωμένα τοῦ ἔργου· ἐπανορθῶσαι δὲ
ἐπὶ λόγων· ἅπαξ δὲ καὶ τὸ κατορθῶσαι ἐπὶ λόγων κεῖται· τὸ
δὲ διορθῶσαι, ἐπὶ τῶν ἀντιγράφων· Κῶμος τὸ ξενοπόσιον· ἀφ' οὗ
καὶ ἐγκώμιον· ἐγκώμιον δὲ καὶ ἔπαινος, ᾧ διαφέρει λέγεται·
καὶ ὁ μὲν ἔπαινος, ἐν βραχεῖ λόγῳ· τὸ δὲ ἐγκώμιον, καὶ ἐπὶ τ-
ἀπλῶς βραχέος λόγου, ἐγκώμιον ἔχοντος λέγεται· καὶ ἐπὶ τοῦ
κατὰ τέχνην ἐγκωμιαστικοῦ λόγου· ὕμνος δὲ, ἐπὶ θεοῦ μόνου· τὸ δὲ
ὑμνῶ, καὶ ἐπὶ θεοῦ καὶ ἐπ' ἀνθρώπων· αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ θήβαις·
ὑμνεῖ θεοὺς πάντων φοιμίοις πολυρροθοις· Καταβολὴ ἡ κτίσις·
καὶ καταβάλλω ῥῆμα· ὡς τὸ κατέβαλε τὸ ἀργύριον· καὶ καταβάλλεις
ὁ καταθέμενος· καταβολὴ δὲ καὶ ἐπὶ νόσου· ἀριστείδης ἐν τῷ πα

ναθηναϊκῶ· ἐν καθαρῷ τῆς μικρᾶς ἡμέρας, ἀρίστῳ(?) τῆς καταβολῆς ἐκπελθούσης: καταχύσματα, τὰ καταχεόμενα ὕδατα ἐπὶ τοῦ λουομένου καὶ τῶν ὁμοίων· καταχέσματα δὲ, ἃ κατὰ τῶν νεωνήτων δούλων καταχεόμενα ἰσχάδες καὶ τἄλλα τραγήματα· ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἡ τοὺχ(?) δὲ ἐνταῦθα τὰ καταχύσματα:

κάδδος τὸ ἀντλητήριον· καδδίσκος δὲ, ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ψήφους ἔβαλλον: καθάρσια πόματα, τὰ καθαρσίως ἕνεκα πινόμενα· καθάρματα δὲ, τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναί τινα ἀπορριπτούμενα ῥυπάσματα· καθάρματα, καὶ τὰ εἰς ἀπαλλαγὴν ἐξαισίων καὶ θυόμενα· ὅθεν καὶ κάθαρμα, ὁ πάντων ἀποδέξατος(?)· τοιούτου γάρ τινα ἐπικειμένου λιμοῦ ἢ ἄλλου τινὸς κακοῦ, ζητοῦντες(?) ἔθυον· καὶ ἐνθεῖσ(?) ἐπαύετο ταῦτα: καιρὸς εἶδος χρόνου ἢ μεμετρημένων ἡμερῶν σύστημα· χρόνος δὲ, πολλῶν καιρῶν περιοχὴ καὶ σύλληψις· ἄλλως· ὁ μὲν καιρὸς, δηλοῖ ποιότητα χρόνου· εἰ πόλεμος ἢ εἰρήνη· χρόνος δὲ, ποσότητα· ὡς τό, δέκα χρόνων: κάλλαια ἐστὶ(?) τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων· ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων, κάλλη: κέδρος θηλυκῶς, τὸ δένδρον· κέδρον δὲ οὐδετέρως, ὁ καρπός: κέλης, ὁ μονόζυξ ἵππος· καὶ κέλης πλοιάριόν τι, τὸ ναυσὶν ἐφελκόμενον· ὅθεν καὶ κελήτιον· ἐπακτροκέλης δὲ, κακοῦργον καὶ λῃστρικὸν σκάφος: κιβωτὸς καὶ κιβώτιον, ἐκ ξύλου· κίστη δὲ, ἡ πλεκτή: κόρδαξ, ἡ κωμικὴ(?) ὄρχησις· καὶ κορδακίζω· κόρδαξ δέ τις στρατιώτης βάρβαρος: κραιπάλη, ἡ ἐκ τῆς χθὲς γενομένης οἰνοποσίας κάρωσις· μέθη δὲ, ἡ ἐπ᾽ αὐτῆς τῆς ἀκμῆς:

κεφαλὴ ἐπὶ τῶν ζώντων· κρανίου δὲ, καὶ ἐπὶ τῶν ζώντ(ων), καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων· ὅταν ἀπολιπουσῶν τῶν σαρκῶν, τὸ ὀστοῦν καταλίπηται μόνον· λουκιανὸς ἐν τῇ μίμων(?) ἐπὶ ζώντων· καὶ πέπαται(?) τοῦ κρανίου· ὁ δὲ βέβαιος(?) ἐπὶ θανόντ(ων)· κρανίῳ γυμνῷ τοῦ κάλλους· ἰστέον δὲ ὡς κεφαλὴ καὶ κρανίον, κορυφὴ, μόνοι λογογράφοι.

καταχύσματα

κάδδος καὶ δίσκος(?)· καθάρσια· καθάρματα·

καιρός· χρόνος·

κάλλαια· κάλλη· κέδρος τὸ κέδρον· κέλης, κελήτιον, ἐπακτροκέλης· κιβωτὸς καὶ κιβώτιον· κίστη· κόρδαξ· κραιπάλη·

κεφαλή· κρανίου·

κορυφή·

ποιηταὶ δέ, ἡ κέρας καὶ τὸ κέρα· ἐπὶ θηλυκοῦ δέ, ἡ κάρα παρ'
οὐδενὶ λέγεται. Κόμη καὶ ἐπὶ αὐτοῦ καὶ ἐπὶ φυτῶν· ὅθεν κομᾶν καὶ
ἀνδρὸς ἤγουν κόμην τρέφειν· καὶ κομᾶν καὶ τόπος, ἤγουν φυτὰ ἔχει.
καὶ κομᾶν δέ τις ἐν ἀγαθοῖς, ἤγουν θάλλει καὶ ἀνθεῖ· καὶ κομᾶν αὖ ἐπὶ
τοῦ τρυφᾶν καὶ ἐπαίρεται· ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· μάλα δὲ
βασιλεὺς ἐχρῆν διὰ τοῦτο κομᾶν. Κύκλου τοῦ ἀρκτῴου ὁ
δεῖνα ἐστὶ δοκιμώτερον λέγειν ἢ τοῦ χορευτοῦ. Κεκονιαμένος
καὶ κεκονιμένος. Κελεύω τὸ προστάττω· καὶ κελεύω τὸ αὐτὸ
λέγω· λιβάνιος ἐν ὑπὸ πολι· κελεύει τὸν ἀναγινώσκειν, ἢ ὁμο-
λογεῖν ἢ δεικνύναι. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· λῦσαι τὴν ζεύγλην δὲ
ὀρρωδεῖ· καὶ τοῦ νεὼ Διοσκούρου κελεύει ἐπὶ τῆς μέσης. Κεῖμαι ἐπὶ σω-
μάτων φαμέν, οὕτω καὶ κατάκειμαι, ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ κεῖμαι· καὶ ἀπο-
κεῖμαι· καὶ τίθεμαι τοῖς δὲ ἔπεσι· θουκυδίδης· ἀριστῶν ὁμοῦ
δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις κατέκειντο. Κομπάζω καὶ κομπεύω καὶ κομπῶ,
καὶ κομποῦμαι· σοφοκλῆς ἐν αἴαντι· μέγ' ἔπος κομπάσεις.
θουκυδίδης ἐν τῇ ς'· ὅσοι περὶ κομποῦνται ἢ τοῖς κομπαστικῶς
λέγονται· καὶ κλῆσις ἐν τῇ λ'· ἀποθνῄσκειν ἀπειλεῖς, τὸ ἀνδρεῖον ἐπαλλ-
ἐπικομπάζουσιν. Κατάσκοπος οὐ μόνον ἐπὶ πολεμίων ὁ κατασκοπεύων,
ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς κατὰ τόπους θεωρίας· θουκυδίδης· διὰ τὴν κατασκοπὴν
τῶν χειμάτων. Κρύφα καὶ κρύβδην· δημοσθένης· οὐ γὰρ ἐστὶ
κρύβδην ἐστὶν ἡ ψῆφος. Κίναιδος ἀρσενικῶς ὁ πόρνος· κίναιδον
δὲ οὐδέτερον, ὁ ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος· σοφοκλῆς ἐν αἴαντι·
ἤ τοῦτό γέ που κίναιδος ἐξηροῦν ... · καὶ δημοσθένης ἐν τῷ περὶ
τοῦ στεφάνου· τοῦτο δὲ καὶ φιλοσοφεῖ κίναιδος τὰ αὐτοῦ ἐστιν. Κέφαλον
ἀττικοὶ λέγουσι τὸν κέφαλον· ἔστι δὲ ἡ τίλη. Κείρω καὶ τὸ δῃ-
κείρω καὶ τὸ χωρίζω. Κλέπτης καὶ ὁ κλέπτων, καὶ ὁ δεινὸς
κλέπτειν· ὅπερ καὶ κλεπτικὸς λέγεται καὶ κλεπτίστατος ἐν ...
ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· τῶν ἐμῶν οἰκετῶν πιστότατον ἡγοῦμαί σε.

καὶ κλυτόπωλον: [Κ]αταπεπαμένος οὐ καταπάσ: [Κ]ιρνῆμι αὐτ(ὸ)
πικὸν οὐ κιρνῶ: [Κ]ορυφαιότατον οὐ κορυφαιότατον δεῖ λέγειν· οὐ γὰρ
πρὸς τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἑτέραν ὑπόθεσιν δεῖ ὑπάρχειν· καθόλου κινούσας
παίζων λύσῃ· αὐτὸς γὰρ ὁ τῶν σολοικισμῶν τοῦτ' ἐλέχθη: [Ο]ὐκ ἀθῆς.
ἀλλ' ἢ καθίκατος δεῖ λέγειν: [Κ]άθισον, καὶ ἄλλο κάθισο· τὸ
μὲν γὰρ κάθισον, πρός τινα ἱστάμενον λέγεται· ἵνα δηλονότι
καθίσῃ· τὸ δὲ κάθισο, πρὸς καθήμενον· ἵνα κάθηται καὶ μὴ
ἐξανάστῇ· ὡς τὸ παρ' ὁμήρῳ, ἧσο ξένε· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δή-
ομεν ὕδρην· τὸ δὲ καθίζω, οὐ μόνον αὐτὶ τοῦ ὑπτιον ποιῶ καθίζω
ἀλλὰ καὶ ἐμαυτόν: [Κ]υκλῶ κυκλῶ τὸ ξίφος· κυκλοῦμαι δὲ
κυκλῶ τὸ περιλαμβάνω· καὶ κυκλοῦμαι, καὶ τὸ περιλαμβάνω.
καὶ τὸ περιλαμβάνομαι· Θουκυδίδης ἐν τῇ ηʹ· περιέσχον τὰ κέρατα
οἱ Πελοποννήσιοι· καὶ ἐκυκλοῦντο τὸ δεξιὸν τῶν ἐναντίων· καὶ
αὖθις ἐν τῇ εʹ· τὸ δεξιὸν τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Τεγεατῶν, ἐ-
κυκλοῦντο τοὺς Ἀθηναίους: [Κ]ύτος καὶ τὸ κοιλότης καὶ διαχώρησις
τοῦ δέ τινος σκεύους: [Κ]ύβος παντὸς ἔχοντος κατὰ βάθος καὶ κατὰ
πλάτος ἰσάκις ἴσου· ὅθεν καὶ κύβοι λέγονται τὰ ἑξάσημα ὀστᾶ·
οἷς χρῶνται οἱ παίζοντες: [Κ]ήθιρα πόλις θηλυκῶς· καὶ οὐ
δεῖ τρέπειν τὰ κήθιρα· ὁ καὶ κρεῖττον: [Κ]ύρω κυρῶ τὸ βεβαιῶ· κυ-
ρέω κυρῶ τὸ περιτυγχάνω· τὸ δὲ αὐτὶ τοῦ ὑπάρχω, ποιητικόν· ὅ
δὲ ἐμοὶ ὑπαρκτικοῦ πάλιν ῥήματος τίθεται· οἷον, κύρω οὐ· ἀντὶ τοῦ
καὶ τυγχάνει ὤν: [Κ]υνηγέτης ἀττικῶς· κυνηγὸς δὲ ἁπλῶς ἑλληνικῶς:
[Κ]υβιστῶ τὸ κολυμβῶ καὶ κυβιστής· λέγεται δὲ κυβιστᾶν, καὶ τὸ ἀπὸ
ἐν τῇ κυλιόμενον, ξίφη ὑψηλὰ καὶ πόδας· κυβεία δὲ, τὸ κύβοις
χρῶμαι· καὶ κυβευτὴς καὶ κυβιστής: [Κ]εσόν τὸ ζωμήλυσι· τὸ χηρ-
δεδιὸ κεχωρισμένος τοῦ μέλιτος: [Κ]όρυδος καὶ κορυδαλός· καὶ
κορυδαλλίς, τὸ ὄρνεον τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀνεστηκότα πτερὰ
ὥσπερ λόφον· ἔστι δὲ τὸ μὲν κορυδαλὸς ἀττικῶν· τὸ δὲ κορυδαλλὶς ἐν τῷ περὶ

ἀδολεσχεῖ· κόρυζας ὁ ἀπομυττόμενος· τὸ δὲ κορυζᾷ κοινόν.
ἣ καὶ λέβουλος χρῆται· ἔστι δὲ καὶ κορυδαλὸς δῆμος Ἀθήνησι·
τὸ δὲ κορυδαλλὸς παικτικόν· ὡς ἐθάς ἐστιν ἐπὶ τυμβιδίοις κο-
ρυδαλλίδων: Κατασκελέζω, τὸ ἀπαγάζομαι καὶ πονῶ· λέγεται δὲ
ἐπὶ τῶν ποικίλως ζωσαμένων· καὶ ὄνομα ἐκ τούτου κατα-
σκελή, ἡ ἐνέργεια τῶν κατασκελεζόντων. καὶ τὸ ἔργον τὸ κατασκελ-
ασθέν· λέγεται δὲ κατασκελή, καὶ ῥητορικοῦ προγύμνασμα.
ὡς ἀντίον ἡ ἀνασκελή· καὶ κατασκελή, ἡ αἰτίασις ἐπὶ λόγους·
σκελέζω δὲ τὸ σκαιωρῶ· ἀφ' οὗ καὶ σκελὴ ἡ σκαιωρεία·
μετασκελέζω, τὸ μεταποιῶ· περισκελέζω, τὸ δὲ περιέπω καὶ οἰ-
κονομῶ· ὅθεν καὶ περισκελή· διασκελέζω, τὸ λεπτομερῶς διη-
γοῦμαι· καὶ διασκελή· καὶ εὐδιάσκελος λόγος: Κατασκελέζει ὁ
ναυπηγὸς τὴν ναῦν· κατασκελέζεται δέ, οὐ μόνον ἐπὶ τῆς κατασκευῆς τῶν
τῶν ἀναλωμάτων διδαχθέν· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ οἰκοδομεῖν καὶ οἰ-
κοδομεῖται· οὕτω γὰρ δὴ καὶ μαθήμασι πρὸς φιλόπονον ἀγει· ὅτι
οὐ μὲν διδόμενος, τριήρεις κατασκελέζεται· καὶ νεώσοικος οἰκο-
δομεῖται· καὶ λιβανώσιος· πλὴν ἀθλητικοῦ ζωστῆρος, τὰ δὲ ὧν κλίνεταις
ζωέχωσι· καὶ ὅπλα κατασκελέζει: Κλάσις ἐπὶ τοῦ σχήματος τοιούτων
τῶν ὡσῶν· καὶ τὸ κλαῦ ἐπὶ τούτων λέγεται· θεραύειν δὲ καὶ ζωξέβαν
ἐπὶ ξηρῶν· ἔστι δὲ ζωξέβαν καὶ ξιφίως, τὸ ἐγχειρίσασθαι· ἤτοι
Καταθέω οὐ μόνον τὸ καταβρέχω, ἀλλὰ καὶ τὸ κατατρίβομαι· ἀφίστασθαι
ἐν τῷ πανηγυρικῷ, ἐν κυζίκῳ περὶ τοῦ ναοῦ· οἱ δ' ἐξ αὐτῶν κατα-
θεόντες καὶ ἀναθέοντες: Καιρὸς οὐ μόνον ἐπὶ χρόνου ἁπλῶς τίθεται
ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἁρμοδίου καὶ πρέποντος· ὡς δ' ἔστι παρὰ Ἰσοκρά-
τει· ἄδελφ' ἀδελφοῖς καιρὸς ἐκπονουμένη· καὶ Αἰσχίνης· οἱ δὲ
λόγοι πρὸς τοὺς ἀφηγουμένους καιροὺς λέγονται· ἤγουν προσ-
αρμόζουσι καὶ ἐκάστοτε καὶ πρέπουσι· τινὲς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ
καιρίως, ἀντὶ τοῦ χρησίμως: Καὶ κατασχόλησις ἡ κάθεξις· θου

καταςκελέζω·
κατασκελή·
ἀνασκελή·
σκελή·
μετασκελέζω·
περισκελή·
διασκελέζω·
διασκελή·
κατασκελέζω·
κατασκελέζεται·
κλάσις·
κλαῦ·
θεραύειν·
ζωξέβαν·
καταθεῖν·
καιρός·
καὶ κατασχόλησις·
ἡ κάθεξις·

κυδίδης ἐν τῇ ϛʹ· καὶ τοῦτο πολλῷ ξυμφορώτερον οὖν τοῦ μὴ […]
κάθοδιν τῆς ἀρχῆς: Καθίσταμαι ἀρχὴν ἤτοι γίνομαι· καὶ καθίσταμαι
τὴν ἀρχὴν ἤτοι οἰκονομῶ· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ δʹ· τῶν πόλεων ἀρχὴν
καθίστασθαι· καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· οὔτε ἀρχὴ τῶν χωρίων καθίστατο:
Καταφρονῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν γενικῇ συντάσσεται· ἔστι δ'
ὅπου καὶ αἰτιατικῇ· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ϛʹ· τὸ μὲν καταφρονήσαντας
ἐπιόντας ἐν τῷ ἔργῳ τῇ ἀλκῇ δείκνυσθαι: Οὐ μόνον κέκλημαι,
ἀλλὰ καὶ κέκλημαι ἀντὶ τοῦ σ[…]· ἀριστείδης ἐν τῷ αἰγυπτίῳ· καὶ
ὑπὸ τῶν θεῶν συγκέκληται: Κληρονομῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν
γενικῇ συντάσσεται· ἅπαξ δὲ καὶ αἰτιατικῇ· ἀριστείδης ἐν λευ-
κτρικῷ εʹ· πῶς ἄλλο δέ […] κακῶν ἀξίαν κληρονομῆσαι· λου-
κιανὸς ἐν τοῖς ἀνδρικοῖς· ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας
αὐτοῦ· ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς αὐτοῖς· κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ
κτήματα: Οὐ μόνον καταλύομαι ὑπό τινος, ἀλλὰ καὶ καταλύομαι
τοῦ δεῖνα ἤγουν καταλύω· θουκυδίδης ἐν τῇ ϛʹ· τὸν ἐκεῖ πόλεμον
μήπω βεβαίως καταλελυμένους: Κομίζομαι οὐ μόνον τὸ φέ-
ρομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπολαμβάνω· λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ
ὧδ᾽ ἐξενοῦ φαύλοις κομίζεσθαι μισθοῖς: Κατόπιν καὶ
κατόπιν ἤτοι ὕστερον· θουκυδίδης ἐν τῇ ηʹ· ὡς τῷ ταῖν ποδ-
οῖν ἐπεχομένου μὴ κατόπιν εἶναι· ἀριστείδης ἐν βʹ τῶν ἱερῶν·
καὶ πάντων κατόπιν ἀπὸ τῆς γεφύρας· Ἀποπαιδεύεται ὑψηλὰ
καὶ περιβλέπεται· ἢ ἐφ᾽ ὧν τις ἱστάμενος δύναται μακρὰν βλέπειν:
Καθάπαξ ἀντὶ τοῦ παντελῶς· ἐφάπαξ δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἅπαξ
καὶ ἀντὶ τοῦ παντελῶς καὶ διόλου· δημοσθένης· ἀλλ᾽ εἰς μὲν
ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει· λουκιανὸς ἐν τίμωνι· τὸ
μηχανὸς τοῦ δὲ καὶ εἰς τὸ καθάπαξ ἀνεπτερωμένον· λιβάνιος ἐν με-
λέτῃ τινί, οὐδὲ πεπονθότας ὑμᾶς εἶδον τῆς ἀγαπωμένου βδελυκτ[…]
καθάπαξ κατεγνωκότας: Κατέχομαι· κατέχημι δὲ, […]

κατεσχημένος· συνεσχημένος· ἐνεσχημένος· περιεσχημένος· καὶ κατέχεσθαι καὶ κατεσχέσθαι·

οὐ γὰρ ἔστιν ἰσχνῷ ἰσχῶ· ἀλλὰ σχέω σχῶ· ὡσαύτως καὶ κατεσχη-
μένος· καὶ συνεσχημένος· καὶ ἐνεσχημένος καὶ περιεσχημένος·
Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· πρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τηλικούτου σκότου περι-
εσχημένον: Καὶ κατέχεσθαι, καὶ κατεσχέσθαι· Λουκιανὸς ἐν τῷ
περὶ τοῦ πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν· οὐδ᾽ ἔχει κατασχεῖν ἀπο-
δημήσαι· καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ ζ΄· πλέων ἐκ τῶν κατεσχέσεων:

κέκτημαι καὶ ἔκτημαι

Οὐ μόνον κέκτημαι, ἀλλὰ καὶ ἔκτημαι χωρὶς τοῦ κ γράφουσιν· αἰ-
σχύλος ἐν Προμηθεῖ· κοινὸν δ᾽ ὅμως ἐκτημένος· Φιλόστρατος ἐν τῷ
τοῦ Ἀπολλωνίου βίῳ· ὅτι ἂν ἄρχειν ἀπολωλέναι ἂν ἐκτημένος·
καὶ ἐν πολλοῖς δὲ ἄλλοις τῶν λόγων ποιοῦσιν ζητῶν εὑρήσεις: Καπνο-

καπνοδόκη·

δόκη, οὐ καπνοδόχη· Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἰκαρομενίππῳ· ἀπενεχθέντα

καταγελῶμαι·

σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόκης: Καταγελῶμαι τὸ καταγελῶμαι· παρὰ Ἡροδότῳ
δέ, τὸ ἐπὶ πόνῳ σε λέγομαι· ὡς ἐν τῇ ζ΄· πᾶσι τοῖς ὅσοι κατεδέχετο

καταστρέφομαι·

ἐγένοντο: Οὐ μόνον καταστρέφομαι τὸν ἄλλον, ἀλλὰ καὶ κατα-
στρέφομαι τοῦ δεῖνος· Θουκυδίδης ἐν τῇ α΄· ἀπεδήλωσά τε καταστρεψα-
μένους τὴν πολλήν: Οὐ μόνον κοινωνῶ σοι τοῦ δεῖνος, ἀντὶ τοῦ συμ-

καθάπτομαι·

Οὐ μόνον καθάπτομαι τοῦ δεῖνος, ἀλλὰ καὶ ἅπτομαι· Θουκυδίδης ἐν τῇ ε΄· ἀλλήλων ἅπτεσθαι καὶ ταπεινούμενοι:

μετέχω σοι, ἀλλὰ καὶ κοινωνῶ σοι ὧν ἔχω, ἀντὶ τοῦ μεταδίδωμι·
Πλάτων ἐν β΄ τῶν πολιτειῶν· τετραπλάσιον χρόνον τε καὶ πόνον
ἀναλίσκειν ἐπὶ σίτου παρασκευῆς καὶ ἄλλοις κοινωνεῖν αὐτοῦ· σω-

κοινωνῶ·

μάτων μεταδιδόναι τούτου· καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· καὶ μὴ ἄλλοις κοινω-
νοῦντα πράγματα ἔχειν· καὶ κοινωνεῖν ἁπλῶς τὸ μετέχειν· πρὸς
γενικὴν κοινὸν συντασσόμενον·

λαμπρά·

Λαμπρὰ οἰκία φησὶ καὶ ἄλλοι λέγουσιν ἢ λαμπρὰ ἡ ὑγεία οὐ καθαρά:

λαγχάνω δίκην·

Λαγχάνω δίκην τῷ δεῖνι ἤγουν ἐγκαλῶ αὐτῷ, οἱ λέγουσιν· ἐκ τῆς ἀφ᾽ ὧν
διὰ κλήρου γὰρ τὰς δίκας ἐποίουν· Ἀριστείδης ἐν Παναθηναϊκῷ·
καὶ λαγχάνει Ποσειδῶν ἀεί, τῶν ὑπὲρ τοῦ παιδός· οὐ μὴν παύεται

λούομαι καὶ λοῦμαι· λούεσθαι· λοιπὸν τελευτὴ· λοιπὸν·

αὐτὰ λούομαι καὶ λούμενος· καὶ λοῦσθαι: Λοιπὸν τελευτὴ καὶ λοιπὸν τὴν
λοιπὴν ἀφῆκα ὡς ἀφῆκα δέ· Λωτίον καὶ ἀπολώτιον· ἀττικὸς δέ:

λιπόχειρος λιποχείρου· οὐ λιπόχειρις λιπόχειρου. λεὼς οὐ λαοί·
λατόμος καὶ λιθουργός· καὶ λατομῶ καὶ λιθουργῶ· καὶ λατομεῖν τὸ
λίθον ξέειν· καὶ λαξεύω καὶ λαξευτής· καὶ λιθωνεργάτης· καὶ λιθο
λόγος· Θουκυδίδης· ἔχοντας καὶ λιθολόγους καὶ τέκτονας· τὸ δὲ
λιθοκόπος ἀδόκιμον· εἰ καὶ [illegible] λέγει. λοιμὸς ἀνὴρ καὶ φθορός·
Ἀριστείδης· λοιμοὶ καὶ φθόροι πόλεως· οὐ λυμεὼν οὐδὲ φθορεύς.
ληρῶ καὶ φλυαρῶ καὶ φλυαρία· οὐ ληρῳδία. ὁ παιδίον ἢ χλωρὸς [illegible]
Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ὁ ἐκ δὲ παιδίου καὶ λοπαδίου καὶ λεκ[illegible]
ἐκ πασῶν ἐξυπνώσας [illegible] τοῦ μονοπώλου· ταῖς πτέρναις πρὸς τὰς φυ
λύπας δὲ, ἀπόστασιν ὁ ἔρως. λέμφος ἡ κόρυζα· ὡς τὸ κορύζης
καὶ λέμφου ἐκπλέως παρὰ Λιβανίῳ· καὶ λέμφος ἀρσενικῶς, ὁ
κορυζώδης καὶ μυξώδης. λέχος ἡ κλίνη· εὐνὴ δὲ, ἡ ἐπ' αὐτῆς
στρωμνή. λίβανος καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιώμενον· λιβανωτὸς
δὲ μόνον τὸ θυμιώμενον. λύχνους οὐ καὶ λαμπτῆρας φασί· φανοῦ
δὲ τὴν λαμπάδα· καὶ οἱ μὲν κωμικοί, διὰ τοῦ φ· οἱ δὲ τραγικοί, διὰ
τοῦ π πανοῦ. λυχνοῦχον δὲ τὴν λυχνίαν. λεὼς διὰ τοῦ ω μεγάλου
Ἀττικοί· οἱ δὲ Ἴωνες διὰ μικροῦ γράφουσιν. λιμὸς οἱ λυρικοί· οὐ δὲ τὸν
λιμὸν [illegible]. [illegible] λυτήριον. λήθαργος καὶ ληθαργώδης νόσος, ἣν
οἱ παῖδες [illegible]. Ἀττικοὶ μὲν οὖν λήθαργον ἐπὶ τῆς νόσου φασίν· ἐπὶ
δὲ τοῦ πάσχοντος [illegible], ἢ πλησίον [illegible]· Μένανδρος δὲ καὶ τὸν νοσοῦντα,
λήθαργον λέγει. λιθίδιον λέγε· ἀλλὰ μὴ λιθάριον. οὐ λάρυγγας
ἀρσενικῶς Ἀττικοί· τὴν φάρυγγα δὲ θηλυκῶς, εἰ καὶ ὁ [illegible]
ἀρσενικῶς λέγει· καὶ Ἀριστείδης ἐν ε' τῶν ὑπὲρ τῶν τεττάρων· ἦν δὲ
τὸν χρόνον [illegible] τοῦτον τὰ περὶ τὸν φάρυγγα. Ἀριστοφάνης ἐν Βα
τράχοις· ὅσον κατέπιεν ἡ μιαρὰ φάρυγξ. ἔστι δὲ φάρυγξ μὲν, ἡ τῆς φωνῆς
διέξοδος· λάρυγξ δὲ, ἡ τῶν σιτίων εἴσοδος· ὡς ὁ [illegible] ἐν τῷ [illegible]
δράματι· [illegible] δὲ τὸν λάρυγγα [illegible] μέσου· ὡς [illegible]
[illegible] καὶ [illegible] ποιοῦμεν [illegible]· ἡ δὲ [illegible]
[illegible].

λιπόχειρος
λεώς
λατόμος καὶ λιθουργός· καὶ λατομῶ καὶ λιθουργῶ [illegible]
λοιμός
λῆρος
λοπάς
λύπας
λέμφος
λέχος
λίβανος
λιβανωτός
λυχνοῦχον
λεώς
λιμός
λήθαργος
λιθίδιον
λάρυγξ
φάρυγξ

45

λαρυγγίζω· λαμβάνειν ἡμέραν· λειμών· κῆπος· παράδεισος· ἄλσος· ἕλος·

οὐ τὸ τούτου· ἀλλὰ τὸ τῆς φάρυγγος σημαινόμενον ἔχει. λαρυγγίζω
γὰρ φαμέν, οὐ τὸ ὠθέω· ἀλλὰ τὸ [illegible] ἐλλόγως: λαμβάνειν ἡμέραν δεῖ
[illegible] λέγουσιν ἤτοι [illegible] καὶ ἱλαρόν: λειμὼν τόπος δίυγρος·
αὐθηρὸς αὐτόθεν ἔχων· τὸ κοινῶς λεγόμενον λιβάδιον. κῆπος ὁ τῶν
λαχάνων καὶ τῶν δένδρων· παράδεισος ὁ δένδρα ἥμερα ἔχων·
ἄλσος δὲ καὶ δρυμὼν καὶ λόχμη, ὁ ἀπὸ ἀγρίων δένδρων. [illegible]
[illegible]· ἕλος δὲ, τόπος λιμνώδης καὶ καλαμώδης:

λαλιὰ· προσλαλιά· προλαλιά· καταλαλιά· ῥητέον· λῃστρικόν· λῃστρικῶν· λογογράφος·

λαλιὰ καὶ προσλαλιά· καὶ προλαλιὰ δόκιμα· καταλαλι-
ὰν δὲ οὐδεὶς εἶπε τῶν ἀρχαίων· ἀλλ' ἀντὶ τούτου κατηγορία· ὡσαύτως
καὶ ῥητέον καὶ λαλητέον: λῃστρικὸν πλοῖον· λῃστρικὸν δὲ στόλον·
Θουκυδίδης· τὸ λῃστρικὸν ὡς εἰκὸς καθῄρει: λογογράφος οὐ μόνον
ὁ λόγους γράφων· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ διαβολῆς εἴρηται· οἷον [illegible]
γράφος· Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου· λογογράφους [illegible]
καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν, καίτοι αὐθυβρίζων: καὶ Αἰσχίνης
περὶ Δημοσθένους λέγων. τὸν λογογράφον τοῦτον καὶ σκύθην· τὸ αὐτὸ
δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ λογοποιός. καὶ γὰρ καὶ λογοποιός, ὁ λόγους ποιῶν·

λογοποιός·

καὶ ὁ ψευδῆ συντιθείς· Λυσίας ἐν ἐπιστολῇ. ὥσπερ ἄλλοτε πολ-
λάκις, ὡς ὁ λογοποιὸς ἅττα τε ἔοικεν ἐξέφηνε: λιποτάξιον· λι-

λιποτάξιον· λιποτάξιαν· λιποστράτιον· λιποστράτιον· λεπτόν·

ποτάξιον καὶ λιποταξίαν φαμέν, ἀλλὰ καὶ λιποστρατίαν καὶ λι-
ποστράτιον· Θουκυδίδης· λιποστράτιον οὔπω ἐγένετο: λεπτὸν
κυρίως, τὸ μὴ πάχος μηδὲ ἔχον ξύλον· ἀλλ' ἀπεπελεκημένον·
ἀπὸ τοῦ λέπω λέψω· λέλεφα λέλεμμαι· λέλεψαι λέλεπται·
ἐκεῖθεν δὲ εἰς διαφόρους σημασίας ἐξήχθη· λεπτὸν γὰρ ὀνομά-
ζομεν, τὸ μὴ τοῖς πολλοῖς δῆλον· καὶ λεπτὸν τεθραμμένον
ἰσχνὸν· λεπτὸν καὶ τὸ μικρὸν καὶ ἀσθενές· ὡς Θουκυδίδης
ἐν τῇ ζ'· οἱ ἐν τοῖς λεπτοῖς πλοίοις περιπλέοντες· Ἀριστείδης ἐν
Θεμιστοκλεῖ· ὡς [illegible] καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος λεπτὰς ἔχων ἐλπίδας·
Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· [illegible] ἠμελη-

πήκτης· λεπτοῦ καὶ τὸ εἶδος μὴ δυσχειρίστου καὶ εὐκλάστου· φιλόστρατος·
τὸ δὲ ἔθνος τοῦτο, [illegible] καὶ λεπτοῖς [illegible]· λύζω, τὸ τῶν [illegible]
λεγομένων κλώζω κατέχομαι· ὡς λιβανωτὸς ἐν τῇ [illegible] λαλουμένῃ
λέγει· οὔτε λύζων ἀνθρώπος οὔτε χειμαζόμενος· ὁ δὲ [illegible] πάθη-
τικὸν παρακείμενον, ἀπὸ μὲν τοῦ [illegible] τοῦ λυγμοῦ ποιεῖ·
ἀπὸ δὲ τοῦ [illegible] λέγεται· ἀπὸ γὰρ τοῦ λέλυγξαι, λύγξ· ὅπερ ἐστὶ καὶ
λιον τοῦ λυγμοῦ· θουκυδίδης ἐν τῇ α΄· λύγξ τε τοῖς πλείοσιν ἐνέπεσε
κενή· λάλλαφ, ἡ [illegible]· ἀριστείδης ἐν [illegible]· λαί-
λαπι [illegible]· λοιδορούμενος καὶ [illegible] λοιδορουμένη· λοιδορουμένου δὲ
μόνον ὑπὸ σοῦ· λωφᾷ τις κυρίως, ὅταν [illegible] λυπούμενος·
καὶ λωφᾷ τὸ πάθος· λέγεται δὲ καταχρηστικῶς, καὶ ἐπὶ θυμοῦ καὶ
νόσου καὶ τῶν ἄλλων· [illegible] λογ-
[illegible]· ὁ λωφήσω [illegible]· λυδίου πε-
δίου [illegible]· λυδίου δὲ ἁρμ[illegible]·
λινοπὰξ ὡς [illegible] πλήξ· οὐλινόπαξ· λαμπρεία [illegible]
πλούταρχος ἐν τῷ, πῶς ἄν τις διακρίνειε τὸν κόλακα τοῦ φίλου·
[illegible] φαίνονται λαμπρεία καὶ θρασύτητος· λέγεται δὲ λαμπρός,
καὶ ὁ καταπληκτικός· καὶ [illegible] καθαρότης· ὅθεν καὶ λαμπρό-
τητι, ἡ καθαρότητι καὶ [illegible] θουκυδίδῃ· ἔτι δὲ, καὶ λαμπρ[illegible]
[illegible]· λογίους τοὺς πολυΐστορας οἱ ἀρχαῖοι [illegible]
ζοντο· ὡς καὶ ἡρόδοτος· λογίους δὲ τοὺς [illegible] οἱ ὕστερον·
ἔστι δὲ καὶ λόγιος, ὁ λόγου ἔφορος· ἀριστείδης ἐν τῷ ὑπὲρ ῥητορικῆς
[illegible]· καλῶ δὲ [illegible] τούτῳ [illegible], καὶ [illegible]
[illegible] τοῦ θεάτρου· [illegible] φαλάκρας·
μικρὸν ἀποθεάσασθαι [illegible] ἀποδῦναι· καὶ λογίμους ἐ-
ἐλλογίμους, τοὺς λόγου ἀξίους· ἡρόδοτος ἐν τῇ α΄· ὅτι γὰρ μὴ ἀθήν-
ην ἄλλο πόλισμα λόγιμον· ὡσαύτως [illegible]
ἢ τοιαῦτα λήϊτον [illegible] ἔχων· λήϊτα γὰρ λέγεται τὰ δημόσια·

ἴδε

46

οἷδε, διὰ δὲ δι φθόγγου· λαμπὰς καὶ λαμπάδιον· λοιδορῆσαί μοι
μὴ εἴπῃς· ἀλλὰ λοιδορίαι· ὕβρει καὶ σύ, λογογράφοι· ἄποινα
δὲ ποιηταί· ἔστι δὲ ταῦτα, τὰ ἐπὶ ἀλλαξείᾳ διδόμενα· ὑποφόνια
δέ, ἃ ἀποδιδόασιν οἱ φονεῖς, ἀλλ' ἵνα τοῦ ἐγκλήματος· ἀριστεῖα
αὐτοῖς πρὸς βασιλικὸν πρὸς ἀλλέα· πόσου τὰ ὑποφόνια κατέθεν.
δὴ μνησικατέχειν

μέλλω ποιεῖν καὶ μέλλω ποιήσειν· οὐ μέλλω ποιῆσαι· ἀλλὰ καὶ μετὰ
τοῦ ἄν· ἤγουν μέλλω ποιῆσαι ἄν· προστιθέασιν δὲ τὸ ἄν, ἵν'
τοῦ παρῳχημένου δι' αὐτοῦ, ὡς μέλλοντι χρώμεθα· οἱ δὲ μετ'
αὐτῶν γράφοντες, ἀπαιδευσίαν ἐσχάτην· ἐν καὶ αἰσχύλος διὰ τὸ μὴ ἔθνει
προσκεῖσθαι ἀναγκασθείς, ὑπὸ παρῳχημένου κατασκευάζει που· λέγων,
μή τοι με κρίνῃς, τοῦ θεοῦ περὶ μέλλω παθεῖν· νοουμένου ἔξωθεν τοῦ
ἄν· δοκεῖ δὲ καὶ παρὰ πλάτωνι ἐν τῇ τοῦ σωκράτους ἀπολογίᾳ·
εἰ δεῖ πολλάκις μέλλω τεθνάναι· ὅπερ μοι δοκεῖ κἀκεῖ ὑπὸ τῶν περὶ
γραφῶν εἶναι· διὰ τὸ μηδαμοῦ εὑρῆσθαι τοῖς δοκίμοις ῥήτορσι, τοῦτο
δεδέχθαι· ὠφείλετο γὰρ μετὰ τοῦ ἂν εἶναι· οἷον, οὐδ' εἰ πολλάκις
ἂν μέλλω τεθνάναι· μεμάχηται, μεμαχήσεται· μεμαχήσεται καὶ
μαχήσεται· καὶ μαχοῦμαι ἢ μαχήσομαι· μελίπηκτον καὶ
πόπανον· οὐ μελίπηκτον· μελίπηκτα δὲ ἐστιν, ἄλφιτα ἀναδευθέντα
μέλιτι· ὃ μελιτοῦτταν φασίν· ἀλλ' οὐ τὸ μελίπηκτα ἁφὴ τοῖς πο-
ιηταῖς, μελιτοῦτταν λέγει· τινὲς δὲ μελιτοῦτταν φασίν, οὐ τὸ ἐξ ἀ-
λεύρου καὶ μέλιτος φύραμα· ἀλλὰ τὸ ἁπλῶς πόπανον· ὡς ἀρι-
στοφάνης ἐν νεφέλαις· δός μοι μελιτοῦτταν δὲ τὸ χάρις· μίνθη καὶ
ἡδύοσμον· μοιχᾶται ὁ ἀνήρ· μοιχεύεται δὲ ἡ γυνή· μεταπέμ-
πομαι, οὐ μεταπέμπω· ἐκ κυθηναίου εὐδοκιμεῖν χρήσασθαι ἐν τῇ ς'
αὐτοῦ τῶν λακεδαιμονίων μεταπεμψάντων· καὶ ἐν τῇ ζ'
ἢν μὴ ὡς τάχιστα ἀφ' ὧν μεταπέμψωσιν· μηκύνω τοῦ λόγου
κάλλιον ἢ ἐκτείνω· ἐκτείνω δὲ τὴν χεῖρα· καὶ ἀριστείδης ἐν τῇ

λύτρα· λαμπὰς ἢ λαμπάδιον· λοιδορεῖς· λύτρα
ὑποφόνια
μέλλω
μεμάχηται· μεμαχήσεται· μαχήσομαι· μελίπηκτον·
μελιτοῦττα·
μίνθη·
μοιχᾶται· μοιχεύεται· μεταπέμπομαι·
μηκύνω·

κλεῖ τὴν χεῖρα καὶ πεπτακώς· μεσέγγυος οὐ μεσίτης· ὕλη,
οὐ μῶλος· μεθύσκω καὶ ἀττικόν· ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·
γυναῖκα μεθύσκω τοῦ κόρδακος εἵνεκα· μέθυσος δὲ ἐπὶ μὲν ἀρσενικοῦ,
οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν· ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ, Λιβάνιος ἐν μελέτῃ·
δὲ κἂν ᾖ τοιαύτη γυνὴ καὶ μέθυσος· οὕτω γὰρ αὐτὴν καλεῖ ὑπομένος, ἐπὶ μὲν
ἀρσενικοῦ, μεθυστὴς λέγεται καὶ μεθυστικός· ὡς Φιλόστρατος· ὥρα δὲ
αὐτοῦ καὶ μεθυστικόν· καὶ ὁ Δίων ἐν τοῖς ... ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ, με
θύουσα καὶ μεθύση· οὐ μόνον δὲ ἐπὶ οἴνου τὸ μεθύω λαμβάνουσιν, ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκολάστως ὑβρίζειν καὶ μὴ ἐθέλειν σωφρονεῖν, ὑπὸ προσ
τυχούσης ἐξουσίας ἢ πλούτου, ἢ τοιούτου τινὸς ἄλλου· ὡς Δημοσθένης
ἐν Φιλιππικαῖς· μεθύει τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων· καὶ
Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἀπορρησίᾳ· κατὰ τῆς ἐξουσίας μεθύειν·
μεθύω ἐγὼ ἅμα μεγαβαίτας· καταμεθύω δὲ αὐτόν· Πλάτων ἐν Γορ
γίᾳ· ξενίσας αὐτὸν καὶ καταμεθύσας· μέλλω· ἀλλ᾽ ὅσ οὐδεὶς τῶν ἀττικῶν·
μέλλησις δέ· Λουκιανός· ὑπὸ μελλήσεως ἤτοι βεβουλημένου·
μεῖραξ καὶ μειρακίσκος ἀδόκιμα· μειράκιον δὲ οὐδέτερον ὡς ταὐτὸ
ῥήτορες· μεῖραξ μέντοι ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ μειρακίσκη, μόνος
Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· σὺ δ᾽ ἔτι θιγγάνων, συλλαβὼν τὴν μεί
ρακα· καὶ πάλιν ὦ μειρακίσκη· τὴν ἀθλίαν γὰρ ... οὐδὲ
μειράκιον θῆλυ λέγε· μελάγχροος μελαγχρόου τος· διὰ τοῦ
ἐν Ὀρέστῃ· μελαγχρῶτα δὲ Ἀμμώνιος· ὁ μελάγχροος μελάγχροι·
μαίνεται ὁ δὲ λόγος ὁ κρείττων καὶ βακχεύει, ἢ ἐνθουσιᾷ· μεμαίνεσθαι
τὰς δὲ ἄλλας λέγε μὴ βακχεύεσθαι· μαθητὴς ὡς αὐλητής· μεμαθηκὼς
ἱεροῦ ὃ ζητεῖ ἀττικοί· ὁ μέρος ... ὑψηλὸς ... ὁ καλαμανίτης·
ὑρρίνα ἀττικοί· ὁ μεσοπύλης· μεσοβολεῖ οὐ μεσαιβολεῖ· ...
αὐτὸ γυναικός· δεσπότης ἂν ὑψηλή· ὦ στρυμνασοῖ θοῖμε θρέψαθ᾽
ἡδέως· μαζὸς δὲ ἐπὶ ἀνδρός· ὡς τὸ ... μαζὸν ... ἀπὸ
ὅμηρον· λέγονται δὲ ἡ ... μάζος ... θηλυκὰ κατὰ χρῆσιν ... φύλακος·

ἢ ῥᾳ λεγομένης μαζοῦ θηλάσαι δὲ· φασὶ καὶ τοιοῦτε χνικῶς ἐπὶ κοινοῦ
θῆλυς, μαστὸς δι' οὗ τὸ γάλα ἀφίεται· οἷον ἀμασκοπεῖ· ἐπὶ δὲ αὐτῆς,
διὰ τοῦ στόματος ἑλκόμενος· μεγαλαυχῶ· [μ]εγαλαυχῶ, οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων
ἀλλὰ μεγαλαυχοῦμαι· Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ μεγαλαυχούμεθα
ρε, ὥσπερ οἱ ἐρωμένοι διδόντες αὐτῷ· [Μ]ὴ κ· ὅρα δὲ ὡς ἐπὶ μὲν ἐνεστῶτος μὴ
μὴ τύπτης· τύπτῃς· ἀλλὰ μὴ τύπτε· μὴ τύψῃς δὲ ἐπὶ ἀορίστου καὶ τῶν ἄλλων
χρόνων· ἔδειξε δὲ καὶ ἀμφότερα ὁ Ἀριστείδης, ἐν τῷ πρὸς Ἀχιλλέα
περὶ δὲ βελτίονος ἄπωθεν· μὴ δὲ ἀπέχου μὴν ὡς φίλων. πρὸς δὲ
ὡς πολεμίους· ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος μὲν, προστακτικοῦ δὲ εἰς
τὸ ἀπέχου· ἐπὶ παρῳχημένου δὲ, ὑποτακτικοῦ ἐπενεγκών,
τὸ πρὸς ἦν· εἰ δὲ καὶ εὑρήσεται τὸ μὴ ἐπὶ ὑποτακτικοῦ καὶ ἐνεστῶτος,
ὡς τὸ μὴ δοκῶμεν δεῖν τὸν παῖδα φυλάξειν αἰτῶν τι· καὶ παρὰ
Λιβανίῳ ἐν τῇ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος μονῳδίᾳ· μήτε καὶ
μήτε μεγάλην καλῶμεν ἐπιτηδείαν πόλιν. ἀλλὰ τούτου χάριν
γέγονε τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ μὲν ἀπαγορεύων ἐπὶ ἐνεστῶτος, προστάξει
ἐξ ἀνάγκης ἔχεται· ὁ τρίβων γὰρ ἀπαγορεύει· ὁ δὲ ἐπὶ ἀορίστου δὲ
ἀπαγόρευσιν ποιούμενος, ἀδυνάτως ἔχει πρὸς προστακτικῷ χρῆσθαι,
διὰ τὸ ἐν τοῖς προστακτικοῖς ἐπὶ πάντας ἀριθμοὺς πρόσωπα
μὴ δ' εἰσὶ κατὰ τοῦ δεῖς τὰ αὐτὰ πρὸς τὰ κάτω, ἐξ ἀνάγκης ὑποτακ-
τικοῖς ἀντ' ἐκείνων ἐχρήσαντο· λέγοντες μὴ δοκῶμεν· καὶ μὴ
καλῶμεν· γίνωσκε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἐπὶ τῶν αὐτῶν προσώπων
πρόσωπα τοῦ ὑποτακτικοῦ ἀορίστου καὶ παρακειμένου καὶ τοῦ
καθόλης χρόνων, οὐ χρώμεθα μόνῳ τῷ μὴ· οἷον, μὴ τύψω καὶ μὴ
τύπτω· καὶ μὴ τετύφω· ἀλλὰ μετὰ τῆς προσθήκης τοῦ οὐ· οὐ
οὐ μὴ τύπτω· ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ μὴ, οὐ μόνον ἐπὶ ὑπο-
τακτικῶν τίθενται, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐπὶ μέλλοντος αὐτῶν ὡς·
οἷον παρ' Αἰσχύλῳ ἐν ταῖς ... ὅπως μὴ σαυτὸν οὐχ ἧττον ποτε· καὶ
παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν βατράχοις· ἀλλ' ἔκδου ὅπως μὴ ῥεῖς. καὶ

πλατέων ἐν αὐτῷ τῶν πολιτειῶν· ἔπειτα ἤδη καὶ οἱ ἔτι τὰ πρῶτα,
ἀπειρημένον καὶ ταῦτα εἴη, ὅπως μὴ δὲ ἐν τούτῳ δεηθῇ· καὶ Συνέσιος ἐν
ἐπιστολῇ· οὐ μὴν δὲ εἰς ὡς συλλαβεῖν ὑμᾶς· τὸ τοιοῦτον δὲ μὴ, οὐκ εἴρη
ται ὑπὸ τακτικοῦ τίθεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δεσποτικοῦ· Ἀριστείδης
ἐν αὐτῷ τῶν ἱερῶν· καὶ σφόδρα δείσας μὴ ἐπιθεὶ τόμον· λέγεται
δὲ ἐπὶ παλλοῦ κοινῶς ὥσπαξ καὶ ἀπὸ ὁριστικοῦ ἀνέστατος, ἀντὶ τοῦ ἐν μηδὲ
ὁρατοῖς μὴ τὸ αὐτὸ τοῦ ἔστιν: Μεγαλοψυχία, καὶ γενναιότης
καὶ ἡ ἐν ταῖς μεταδόσεσι δαψίλεια· Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθη
ναϊκῷ· ἐλευθερίως ἐφόδιον καὶ μεγαλοψυχίας: Μεσονύκτιος
μεσονύκτιος ποιητικοῦ· Ἀριστείδης ἐν ἐκείνῃ· μεσονύκτιος ἐλ
λύμην· σὺ δὲ μεσονύκτιος λέγε· καὶ μέσης νυκτός· καὶ
μέσων νυκτῶν: Μάλη ἐπὶ δοτικῆς οὐ λέγεται· ἀλλ' ἐπὶ γενικῆς
μόνον· ὡς τὸ ὑπὸ μάλης ἔκρυπτον τὰ ξιφίδια· παρὰ Συνεσίῳ
ἐν τῷ περὶ προνοίας· ἤτοι μασχάλης· τὸ δὲ μασχάλη κοινόν· ἀφ'
ἧς καὶ τὸ μασχαλισμῷ κατὰ τὸν ὄχλον: Μετὰ πάντων δοκίμου·
σύνολον μέγα δυνάμενον λέγε: Μάγειρος καὶ ὁ τὰ ποιούμενα
ὀψοποιὸς δόκιμα· μαγειρεῖον δὲ ἀδόκιμον· καὶ τὸ ὀπτανεῖον
μὲν τὸ λαοῦ δὲ εἰς τῶν ῥητόρων εἶπεν: Μιαρὸς καὶ παμμίαρος
καὶ μιαρώτερος· ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· οὐ μιαρὸς δέ!
ἀλλὰ βδελυρός: Μάτην λέγε· καὶ μεταίως· Ἀριστοφάνης ἐν
Νεφέλαις· μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται· καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἠ
λέκτρᾳ· μάτην ἄρ' ἡμεῖς ὡς ἔοικεν ἥκομεν: Μαχαρίδες αἱ
τῶν κρεῶν· μάχαιραι, αἱ τῶν μαγείρων καὶ τῶν ἄλλων:
Μεσημβρία· καὶ μεσημβρία· καὶ μεσοῦσα ἡμέρα· μέση δὲ ἡμέρα,
κοινόν: Μάρτυς καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ· ἔλεγχος δὲ ἐπὶ
κακοῦ μόνου: Μνῆμα κυρίως τῶν ἀπελθόντων· καταχρηστικῶς
δὲ καὶ τῶν ζώντων· μνημεῖον δὲ μόνον τῶν ζώντων: Μαθὼν ἀδιάβλητον·
διαβεβλημένον δὲ τὸ μιαθῶν· ἐπὶ πορνῆς λέγεται· ὡς

παρ' αὐτῷ δηλονότι ἐκ προσώπου ἐν τοῖς περὶ ἑαυτῆς χρῆσις· μάθημα
πόρνης, αἶνος οὐ μέμψεται· Μᾶλλον σαφὲς τὸ λέγειν, μᾶλλον
πλουσιώτερος καὶ μᾶλλον ἀξιώτερος· οὐ μὴν οὐδὲ μάλιστα
πλουσιώτατος· περιττὰ γὰρ καὶ ἄκαιρα ταῦτα πρόσθηκ(ε)·
τὸ γὰρ πλουσιώτερος συγκριτικὸν ὄν, οὐ δεῖται ἑτέρου συγκριτικοῦ,
τοῦ μᾶλλον· καὶ ὡσαύτως καὶ τὸ πλουσιώτατος ὑπερθετικὸν ὄν,
οὐ δεῖται ἑτέρου ὑπερθετικοῦ τοῦ μάλιστα· ποιεῖται δὲ ὥσπερ
καὶ ἕτερα ἄττα καινοτομοῦσι, καὶ τοῦτο ἔστιν ὅτε ποιοῦσιν· αἰσ-
χύλος ἐν τοῖς ζ' ἐπὶ θήβαις· καλῶς θανεῖν γε κάλλιον ἂν μᾶλλον
ἢ σεσῶσθαι· καὶ ἀριστοφάνης· τὸ δ' ἂν γένοιτο μᾶλλον ὀλβιώτερον.
μαρτύριον. οὐδεὶς δὲ τῶν δοκίμων ῥητορικῶν οὕτως εἶπε· Μαρτύριον
κρεῖττον ἢ μαρτυρία· θουκυδίδης· μετὰ καὶ μνήσου μετὰ τῶν
μήνυτρος. Μ γενέτος, ὁ διωκόμενος μόνον· ὡς ὁ αὐτὸς τοῦ δὲ πολέμου οἰκηρ(ύκτου)
μαίνομαι. οὐ μένετο· Μαίνομαι, τὸ τὸν νοῦν βεβλαμμένον ἔχω καὶ
οὐ καθεστηκότα· καὶ μανία τὸ πάθος· μαίνομαι καὶ τὸ ἐνθουσιῶ
ἐκ μανίας· καὶ μανικὸς ὁ ἐραστής, ὁ πρὸς τὸν ἔρωτα ἐξιστάμενος,
καὶ τοῦ ἔρωτος ὅλος ἡττώμενος· καὶ μανικὸς ἁπλῶς ὁ εὐήθης· ὡς ἐν χ(ρήσει)
τῷ τοῦ ἀριστείδου ἐν τῷ εἰς δίωνα· ὅτε μοι μανικοὶ γενέσθαι
τοῦ λόγου· μαίνομαι δὲ καὶ τὸ δ' ἐχρῆν σου ἁπλῶς ἐμμαίνω·
ἐκ μανίας ὡς ὁ μωρός· θουκυδίδης ἐν τῇ δ'· καὶ πρὸς μανιώδη
μάττω. οἷς ἐς ὑπόσχεσιν ἀπέστη· Μάττω τὸ ζυμῶ· μάζαν μεμάχα·
μεμάγμαι· μεμαγμένος· ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· μεμαγμένον
σκῶρ ἐσθίειν· καὶ θουκυδίδης ἐν τῇ δ'· σῖτον ἐκπέμπειν
μεταχαρίζομαι. τακτὸν καὶ μεμαγμένον· Μεταχειρίζομαι καὶ μεταχαρίζω·
μεταξύ. Μ Μεταξὺ ἀντὶ τοῦ διὰ μέσου· καὶ μεταξὺ ἀντὶ τοῦ ἐν ὅσῳ· λι-
βάνιος ἐν τῷ ἦλθεν τηλέμαχος· καί που διδόναι μεταξὺ λέ-
μόλις. γοντος ἀπάντων· Μόλις ἀντὶ τοῦ βραδέως· μόγις δὲ ἀντὶ
τοῦ μετὰ βίας· Μονώτατος παίζειν ποιεῖται· μονώτης δ' οὐκέτι·
μονώτατος.

ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος:
(μ)ετὰ, παρὰ μὲν ποιηταῖς, ἀρ τοῦ· παρὰ δὲ ῥήτορσιν, ἀρ τοῦ· καὶ
ἰδίᾳ τιθεμένου, καὶ μετὰ τοῦ ἕ· ἢ προηγουμένου, ἢ ἑπομένου·
οἷον, τὸ μετὰ μικρὸν εἰς πραγμάτων· καλοῦμεν ... τὸ δὲ ... ὕστερ
ὀχὶ μάσταξ: (μ)οχθηρὸς οὐ μόνον ὁ ~ἔωρτος, ἀλλὰ καὶ ὁ φαῦλον
ἔχων τὸ σῶμα· οὐ μοχθηρός: (μ)αστικτή, ἡ μάσσουσα δὲ ...
μάστικτη δὲ βαρυτόνως ἢ καταφανής: (μ)έδιμνος παροξυτόνως
οὐ κυρίως εἶπε· ... λέγουσιν· οὐ μέδιμνος: (μ)αίνομαι κάλλιον
ἢ μανήσομαι: (μ)νηστεύεται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα· οὐχ ἡ γυνὴ τῷ
ἀνδρί: ταντεβήτομαι, ἢ προσκειμένην ἔχει τὴν ἄρνησιν,
ἢ νοουμένην· καὶ τοῦτο μὲν εἴρηται διόλου· λιβάνιος δὲ
ἅπαξ ἐχρήσατο ἐπὶ συγκαταθέσεως, ἐν τῇ πρὸς τὰς ἑλλάδα
γυναῖκας μελέτῃ· λέγων, οὐ κρατεῖται δηλονότι· πλάτων δὲ
καὶ ἐν νόμοις καὶ τοῖς ἄθεοις· καὶ πάλιν· πλειστάκις ὡρακίας
μὰ τὸν ἀπόλλω· καὶ λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ ἀγνοίας· μὰ δὲ ἐ
χαλάσθη σου φιλόξενος ταῖς ἔπῃ· ὅταν μέντοι προηγούμενον
ἔχῃ τὸ ναὶ, τὴν ἰσχὺν ἅπασαν ἔχει τὸ ναί· (ε)ὐριπίδης ἐν εὐθη
στολῇ, ναὶ μὰ τοὺς λόγους, τὰ μὰ καὶ σὰ παιδικά: (π)ᾶν δὲ ὅς
τὸ μνᾶται· οἷον, μνᾶται γυναῖκα· ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ μνη
στεύεται· οἷον, μνηστεύεται αὐτῇ: (μ)εῖζον φόβου πρᾶγμα·
τὸ ἄφοβον καὶ μὴ ὑπὸ τοῦ τυχόντος φόβου· μεῖζον δὲ φόβου πρᾶγμα,
τὸ ὑπερβολικὸν φόβον ποιοῦν· ἀριστείδης ἐν τῷ παναθηνα
ϊκῷ· καὶ ἔκπληξις μὲν οὕτως ἀήθης καὶ ὑπὲρ ὁ ἐλπὶς καὶ
φόβου μείζων· διὰ μὲν τὸ δεῖν καὶ ἐπὶ προσώπου τοῦτο λέγει
ῥητορικῶς οὐ μὴν ... τὸν μαραθῶνα λέγουσιν· ἀριστείδης ἐν αὐτῷ
αὐτῷ· οὐ γὰρ ἔστιν ὅστις ἀκούσας τὸ τοῦ μαραθῶνος ὄνομα·
ἴωνες δὲ θηλυκῶς: (μ)νηστὴρ ὁ μνήστωρ: (μ)αρτύρια, ὅταν
παρόντος τινὸς μαρτυρῇ· ἐκμαρτυρία δὲ, ὅταν παρὰ ἀπόντος

καὶ ἀποδήμου· ὡσαύτως καὶ μαρτυριῶν καὶ ἐκμαρτυριῶν· ἀφ' ἧν

τὴν ἐκμαρτυρίαν ἀνάγνωθι τὴν ἀριστοδήμου, καὶ πάλιν πρὸς

οἷς ἐξεμαρτύρησεν· ἔδειξε γὰρ διὰ τοῦ ἀπεῖν καλλίει, ὅτι

ἀπῆσαν: μισθοφορεῖν, τὸ μισθὸν φέρειν· καταμισθοφορεῖν δὲ

τόδε, ἀντὶ τοῦ εἰς μισθοὺς στρατιωτῶν καταδαπανῶν· ὁ αὐτός·

ἐπειδὴ κατεμισθοφόρησαν τὰ ὑπάρχοντα: μήνυτρα, ὁ διδό-

μενος μισθὸς τοῖς μηνύουσιν ὅτι, οὗ ζήτησις ἦν· Θουκυδίδης

ἐν τῇ ϛ'· μεγάλοις μηνύτροις δημοσίᾳ οὗτοί τε ἐζητοῦντο:

μεσίτης, οὐ συμμεριστής· Ἀριστείδης ἐν β' τῶν λευκτρικῶν· καὶ

καλλίου σχήματος ἡγεῖται μεσίτης εἶναι: ἔστι μοι μέ-

λει μοι τοῦδε καὶ μέλει μοι τόδε φαμέν, οὕτω καὶ μέτεστί

μοι τοῦδε, καὶ μέτεστί μοι τόδε· Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ἐτεωνέα·

ἔστι δὲ καὶ μέτεστιν αὐτῇ πᾶσιν ἀδεῶς τοῖς πλήθεσιν· καὶ Θουκυδίδης

ἐν τῇ β'· μέτεστι δὲ κατὰ μὲν τοὺς νόμους πρὸς τὰ ἴδια διάφορα

πᾶσι τὸ ἴσον: μιμοῦμαι τὸν δεῖνα ἀντὶ τοῦ μιμητής εἰμι τοῦ·

καὶ μιμοῦμαι ὑπὸ τοῦ δεῖνος· ἀντὶ τοῦ μιμητὴν ἐμοῦ τοῦτον ἔχω·

Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· οὐκ οἶσθα ὅτι οὗτος ὁ μιμούμενος τὸν μὴ μιμού-

μενον ἐκεῖνον ἀποκτενεῖ ἐὰν βούληται + τέλος τοῦ μ

νεοττὸς νεόττιον· καὶ νεοττιὰ ἀττικοί· οὐ νεοσσὸς· οὐδὲ νοσσίον καὶ

νοσσιά: νῆσαι πυρὰν λέγουσιν· οὐ συναγαγεῖν οὐδὲ συνθεῖναι:

νεῖν καὶ νήχεσθαι οὐ κολυμβᾶν· Ἀριστείδης ἐν τῷ ὑπὲρ ῥητορικῆς·

καὶ τὰ ἀτελάφοις συνυφασμένα, ἐχόμενα ἀλλήλων: νικᾶν τὴν

δίκην· οὐ νικῆσαι ἐν τῇ δίκῃ: νήτη χορδὴ ἡ ὀξυτάτη: νῦν ἀμείνω

κάλλιον ἢ ἀμφότερον· Ἀριστείδης ἐν τῇ πρὸς βασιλέα ἐπιστολῇ· πε-

δίτου στρατιώτας τοῖς ἐκ χιτῶνος εἶναι· καὶ νομὴ ὁ στρατιωτικὸς

μισθός· Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· νομὴν στρατιώταις κομίζοντι:

νεὼς ἐπὶ δὲ θείας οὐ ναός· ἐπὶ δὲ ἀττικῆς, ναῦς οὐ νῆας:

ὄνομα τοῦ ἐπιόντος· ὡς τὸ ὄνομα τοῖς πολεμίοις ἔδωκε· τὸ

μὲν τοῖς ἐπάρχοις κοινοῦ: νωδὸς καὶ ὁ δοῦς· νουθετικῶς σοῦ νουθεσία·
νάπυ οὐ σίνηπι: νηφόντως καὶ ἐγρηγορότως· ὁ καὶ ἐγρήγορος·
οὐ γὰρ ἔστιν ὁ ἐγρήγορος· ἀλλ' ὁ ἐγρήγορος· ἀκαταπαύστως θεν· ἀντὶ γὰρ
τούτου, ὁ ἐγρηγορὼς καὶ ὁ νήφων· διὸ καὶ ἐγρήγορος λέγων, ἁμαρ-
τάνει· ἐγρηγόρους μέντοι γε ἀριστείδης· μόνως ἔχειν ὕπνους
ἐγρηγορότας: νουμηνία μὴ λέγε· τοῦτο γὰρ ἰώνων· ἀλλὰ νου-
μηνία· ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις· ἵνα θύσεις πίνοντο τὴν νου-
μηνίαν: νέμω νεμῶ· καὶ νέμων νεμήσω· ὡς ἐθέλω ἐθελήσω·
ἔστι δὲ τὸ νέμω, ἀντὶ τοῦ παρέχω καὶ ἀντὶ τοῦ μερίζω· καὶ ἀντὶ
τοῦ διοικῶ· θουκυδίδης ἐν τῇ η'· τὰ δὲ ἄλλα ἔνεμον κατὰ
κράτος τὴν πόλιν· ἔστι δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ νέμω νεμῶ, τὸ ἔνειμα
καὶ ἐνειμάμην· ἀπὸ δὲ τοῦ νέμω νεμήσω, τὸ νεμηθεύς· σημαί-
νει δὲ ἐν ἐπιστολῇ· λῆμμα τοῦ γενομένου νομέως τοῦ βίου, γενέθ-
καὶ τοῦ νεμηθέντος θεσφάτου: ναὸς ἐπὶ θεῶν· σηκὸς ἐπὶ ἡ-
ρώων· οὕτω γὰρ καὶ πολυδεύκης λέγει: ναύκληροι ἐπὶ νηῶν·
ναύκραροι δὲ παρὰ ἀττικοῖς, οἱ εἰσπραττόμενοι τὰ δημόσια
χρήματα· καὶ ναυκραρίαι οἱ τόποι, ἐν οἷς ἀπέκειντο τὰ τοιαῦτα
χρήματα, ἢ κτήματα· ἐλέγοντο δὲ ὁμοίως ναύκραροι, καὶ οἱ
κληρωτοί: ναυαγία, ἡ συμβεβηκυῖα τῆς νεώς· λουκιανὸς ἐν τῷ ζεὺς
τραγῳδός· διὰ τοῦτο αἱ ναυαγίαι μυρίαι· ναυάγια δὲ τὰ πληθυν-
τικῶς ἐπὶ οὐδετέρου, τὰ ἐξ αὐτῆς ὑπὸ τῆς θαλάττης ἐκβρασθέντα·
ἀριστείδης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ· ὡς δὲ ἑώρα τὴν θάλατταν
αἵματι καὶ ἐρυθρῷ ζέουσαν. καὶ πάντα νεκρῶν καὶ ναυαγίων ἠ-
μεστά· εἴρηται δὲ καὶ ναυάγιον, ὁ τῶν νεῶν κίνδυνος: νότος οὐ δος,
τὸ πρὸς τὸν νότον· καὶ νότιον τὸ δίυγρον· νοτίζειν γὰρ τὸ ὕειν
φαμέν· καὶ νοτίδα τὴν ὑγρασίαν· ὡς τοῦ νότου ὑετοῦ ἐπαιτίου·
ἀριστείδης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ· ὡς ταύτῃ γε ποιοῦντας ἐν ναυσὶν
εἶναι. ἥττω καὶ τὸ πλημμυρεῖν, ὡς τοῦ ὕδατος ἔχειν τὰς ναῦς·

νωδός· νουθετικῶς· νηφόντως
νήφων
νουμηνία
νέμω
νεμηθεύς
ναός
ναύκληρος
ναύκραρος
ναυαγία
νότος
νότιος

30

νοτερός· νεογόνου· νυμφεύτρια·

νοτερὸς ὁ δίυγρος· καὶ Θουκυδίδης· ὁ ποταμὸς χειμῶνι ἦν νοτερός: νεογόνον οὐ νεογνόν: νυμφεύτρια κυρίως ἡ προμνήστρια· Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου μελέτῃ· ἀναγκάζομαι προσάγειν τὴν νυμφεύτριαν· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἣν φασὶ παράνυμφον· τινὲς δὲ καὶ αὐτὴν τὴν νύμφην, νυμφεύτριαν λέγουσι· σημείωσαι ἐν ἑτέροις· οὐδὲ γὰρ οἱ μαινόμενοι ζητοῦσι νυμφεύτριας βαδίζειν ἐπ' ἐκφοράν:

νῦν·

Νῦν ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ὃ καὶ νυνὶ λέγεται, ἐπὶ ἐνεστῶτος ἀεὶ τίθεται· καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῃ καὶ ἐν τῷ τέλει τοῦ κώλου· ὅπως ἂν ὁ ῥυθμὸς διδῷ· τότε δὲ μετὰ παρῳχημένου καὶ μέλλοντος, ὅταν συντομίαν ἔχωσιν ἀμφω οἱ χρόνοι· καὶ ὡς πρὸς ἔμφασιν ἐνεστῶτος· ὡς τὸ νῦν ἔτυψα· καὶ νῦν ἐλθὼν ὄψομαι· καὶ Πλάτων ἐν Φαίδωνι· ὥσπερ νῦν ἐκράτησεν· ὕπατον δὴ ὅτε προσβολῶν νῦν οἴεται τέλειον· καὶ Ὅμηρος ἐν Ξ Ἰλιάδος· νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειράσομαι, αἴ κε τύχωμι· καὶ πάλιν ἐν Ξ Ἰλιάδος· νῦν μὲν μὲν ἔλασεν ἐνίκησε Παλλὰς Ἀθήνη· εἰ δὲ παρέκτασιν δηλοῖ, τότε τὸ νῦν τιθέμενον, σολοικισμὸν ποιεῖ· ὡς τὸ νῦν σοφὸς γίνομαι· δεῖ γὰρ λέγειν γενήσομαι· τὸ δὲ νῦν, ὃ πρὸς ἀκολουθίαν συντάσσεται προσκειμένου χρόνου, καὶ οὐ χρόνον δηλοῖ, ἀεὶ ἐπαγόμενον ἐστίν· οἷον, ἐγὼ μὲν ἐβουλόμην ταῦτα καὶ ταῦτα ποιῆσαι· νῦν δὲ τόδε γέγονε· καὶ ἐποίησα τόδε, τὸ δὲ ἂν ἀπετύγχανε· νῦν δὲ οὐδὲν ἐγένετο· συνάπτεται γὰρ τοῖς τρισὶ χρόνοις ὅπως ἂν ἀκολουθῇ ὁ λόγος ἔχει· ἔστι δὲ καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ποτὲ· οἷον, νῦν μὲν ἐλθὼν ὡς δόξει· νῦν δὲ πᾶν τοὐναντίον· χρῶνται δὲ οἱ τραγικοὶ καὶ κωμικοὶ, καὶ ἕτεροι νῦν, λαμβανομένῳ μὲν ἀντὶ τοῦ δή· ἔχοντι δὲ ἔμφασίν τινα χρόνου· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι· σίγα νῦν ἔστω· καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ· σπεῦσον νῦν ἀδελφόν: νήφει τις ὅτε ἐκ τῆς μέθης ἐστὶ σωφρονεῖ, ὅταν ἐκ τῆς μανίας ἐστὶ· γρηγορεῖ, ὅτε ἐκ τῆς ὕπνου ἐστί: Ἀπὸ τοῦ νέμω μὲν τὸ βόσκω, νομὴ ἡ βοσκή·

νήφει· σωφρονεῖ· γρηγορεῖ· νέμω μὲν νέμομαι·

καὶ εὐνομίαν, ὅταν νομὰς εὖ ἔχωσι τὰ ζῶα· ἀπὸ δὲ τοῦ νέμω τὸ μερίζω, νόμος· καὶ διανομή, ἡ πρὸς πολλοὺς δόσις καθ' ἕνα· ὅθεν καὶ εὐνομία, ὅταν πόλις καλῶς ὑπὸ νόμων διοικῆται:

Νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἀττικοὶ λέγουσιν· ἤγουν ἐπὶ τῆς νυκτὸς καὶ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἐλλειπτικῶς ἔξωθεν· ἢ νύκτωρ καὶ ἡμέραν· ἤγουν κατὰ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν· τὸ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, ἁπλῶς ἕλληνες:

Νοῦς καὶ αἴσθησις οὐ μόνον τὸ νοοῦν καὶ τὸ αἰσθανόμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ νοούμενον καὶ τὸ ὑπὸ αἴσθησιν ὄν· ὡς παρὰ τῷ θεολόγῳ γρηγορίῳ· τὸ νοούμενον ἤδη καὶ αἴσθησις· ἤγουν τὰ νοητὰ καὶ αἰσθητά. οὐ μόνον δὲ τὸ καθολικὸν ἡ αἴσθησις οὕτω λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἑκάστη τῶν αἰσθήσεων· οἷον, ὅρασις καὶ ἡ ὁρατικὴ δύναμις καὶ τὸ ὁρώμενον· ὡς τό, ὅρασις δὲ ἣν εἶδεν ἡσαΐας· καὶ ὄσφρησις ἡ ὀσφραντικὴ δύναμις, καὶ ἐπὶ τοῦ ὀσφραινομένου· οἷον, ἡ τοῦ ῥόδου ὄσφρησις ἡδεῖα· καὶ γεῦσις, ἡ γευστικὴ δύναμις καὶ ἐπὶ τοῦ γευστοῦ· οἷον, ἡ γεῦσις τοῦ μέλιτος γλυκεῖα· καὶ ἀκοὴ ἡ ἀκουστικὴ δύναμις καὶ τὸ ἀκουόμενον· ὡς ἐν τῷ, τὰς σὰς ἀγγελίας, θείας μὲν φωνὰς ἀκοὰς ἡγοῦμαι· παρ' ὅσον δὲ ἄλλης ἀγγελίας ἀλυτίνης, νομίζω κρείττω: καὶ ἁφὴ ἡ ἁπτικὴ δύναμις, καὶ τὸ ὑποπῖπτον αὐτῇ· οἷον, ἡ ἁφὴ τῶν παίδων μαλακή· ἡ δὲ τῆς γήρας σκληρά:

Καὶ νηρηΐς καὶ νηρεΐς· ἀριστείδης ἐν τῷ [illegible]· ταῖς νηρηΐσι ταῖς θεαῖς μορφὰς συγγενεῖς· λουκιανὸς ἐν τοῖς ἐναλίοις διαλόγοις· τὸ κῆτος ὑμῶν τῶν νηρεΐδων:

Οὐ μόνον ὁ ναύσταθμος, ἀλλὰ καὶ τὸ ναύσταθμον· θουκυδίδης ἐν τῇ γ΄· ναυστάθμου δὲ μᾶλλον ἢ ὕδατος πλεόνων καὶ ἀγορᾶς ἀμελείᾳ:

Ξυρῷ ξυρῶ ἀττικοί· οὐ ξυράω ξυρῶ· ἀριστείδης ἐν τῷ ... μὴ λάθοντες ξυρὸν δεξώμεθα:

Ξενοδόκος οὐ ξενοδόχος·

Ξυλίζεσθαι ἡ τῶν ξύλων συλλογή· ὡς θουκυδίδης καὶ ὅμηρος:

Ξηροῦ ξύστου·

ξέναι ξενῶν· ὡς φίλαι φιλῶν· βόσκαι ... πλὴν τοῦ πόρναι πορνῶν:

ξένον· Ξένον τὸ ἀλλόκοτον καὶ τὸ παρηλλαγμένον. Φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις
ξενίζω· τῶν σοφιστῶν. ξένως ἔχει τῆς λέξεως. καὶ ξενίζω οὐ μόνον τὸ
ξενίζομαι· ξένον ὑποδέχομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττω. ξενίζομαι δέ τινι,
ἐπιξενοῦμαι· τὸ ὡς ξενίαν ὑπό τινος δέχομαι. οὐδὲ ἐπιξενοῦμαι λέγεται, ἐπὶ τοῦ
ξενοῖς· δὲ τῆς συζυγίας τῶν περισπωμένων. καὶ ξενοῖς ἢ ξενοδοχεῖ.
ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ ε΄. ἰδίᾳ ξενίσας ποιούμενοι. καὶ ξενία
ξενία· τὰ δῶρα, ὡς Φίλων ἐν τῷ περὶ Ἰωσήφ. τῶν εἰς τὴν ξενίαν ἡκόντων
ἀδελφῶν. καὶ ξενία ὄνομα δίκης, κατὰ τῶν ξένων τῶν ἐγγρα-
φόντων ἑαυτοὺς εἰς πολίτας ὡς ἔτυχεν. Ἀριστείδης ἐν τῷ
Παναθηναϊκῷ. οὐ μὴν ξενίαν γε ἔστι τῶν λόγων καταγνῶναι.
ξαίνω· ξενία δὲ ἢ ξενιτεία, κοινόν. Ξαίνω τὸ διαλύω. ὡς τὸ ξαίνε-
σθαι. καὶ ξαίνω τὸ μαστίζω. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου.
ξέω· ξύω· ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς. Ξέω ἐπὶ ξύλων. ξύω δὲ ἐπὶ
σαρκός. ὡς καὶ ἡ παροιμία. τὸν ξύοντα ἀντιξύειν. Ξυλήφιον
ξυλήφιον· οὐ ξυλάριον. Γίνωσκε ὡς οἱ ἀττικοὶ, τὴν σὺν πρόθεσιν ξὺν λέ-
σύν· ξύν· γουσι, τὸ δὲ σ προστιθέασι τὸ ξ. τὸ γὰρ ἐκ τοῦ σ καὶ θεν, ξ γί-
νεται. οἷον συγκυλίω ξυγκυλίω. συμφέρει ξυμφέρει. καὶ
ὅσα τοιαῦτα.
ὁμόδουλος· Ὁμόδουλος ἀττικοὶ, οὐ σύνδουλος. Ὀρεινοῦ ζεύγους ἡμιονικοῦ·
ὀρεινοῦ· Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ ξ΄ τῆς μετὰ τῶν Αἰσχίνη κειμένων. ἐπὶ τὸ
ὄχλος· τὸ ζεῦγος ἀναβιβαζομένη τὸ ὀρεινόν. Ὄχλος καὶ τὸ πλῆθος
καὶ ἡ ὄχλησις. λέγεται ὡς ὄχλον καὶ μὴ ὄχλησιν. Ἡρόδοτος ἐν τῇ
ὀχλῶ καὶ ἐνοχλῶ· πρώτῃ. λιπαρεόντων δὲ αὐτῶν καὶ ὄχλον παρεχόντων. Ὀχλῶ
ὄνθος· καὶ ἐνοχλῶ. Ὄνθος ἐπὶ βοῶν οὐ κόπρος. Ὅμηρος ἐν τῇ ψ ῥαψῳ-
ὄψον· δίᾳ Ἰλιάδος. τῆς ῥα βοῶν κέχυτο ὄνθος ἀποκταμένων. Ὄψον οὐ
ὀπτήρ· κατάσκοπος· προσφάγιον. Ὀπτὴρ ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ κατάσκοπος δὲ ῥητορικόν.
Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι. καί μοί τις ὀπτὴρ αὐτοῦ ἐστὶν ἢ οὔ. Λιβάνιος
ἐν τῷ εἰς Κωνστάντιον καὶ Κώνσταντα. κατασκόπων τινῶν καὶ:

ὁ ὅπως, καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα. καὶ ἀντὶ τοῦ πῶς· οἷον, ὅπως ἔχει σοι
τὸ σῶμα· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπεί· οἷον, ὅπως δ' ἰσταμένοι ἥκομεν· καὶ
ἀντὶ τοῦ ὥσπερ· οἷον, ὅπως ἂν ἐξείη· καὶ ἀντὶ τοῦ οὕτως· δ' εὐρι(πίδης)
ἐν ἑκάβῃ· ὁποία κισσὸς δρυός, ὅπως τῆσδ' ἕξομαι· ○ εἰς τὸ πρ(όσ)θ(εν)·
ἀριστείδης ἐν β΄ τῶν ὑπὲρ ῥητόρων· δεῖ σκεῖ τε τοῦ καινοῦ ἰν αὐτῶν ἔχειν· καὶ
οἱ μὲν ὀ συλλαβῶς ἐπὶ θηλυκοῦ: ○ ὀμοῦμαι οὐκ ὀμόσομαι: ○ χῖος
οὐ μακάριος: ○ ὀψιαίτερον λέγε μὴ ὀψίτερον: ○ ὄφλον ἀντὶ τοῦ
ἧττον· ὅταν ἐπὶ δικαστικῶν συντάττηται, ἢ παρεληλυθότι χρόνῳ· δ'
ἀττικώτερον, ὡς τὸ ὄφλον κατὰ θεοῦ εἴκοσαν αἰτὸ δίμου· παρελη
λυθότι δέ, ὡς παρ' εἰ τῷ θεολόγῳ ἐκκορείω· ὡς ὄφλον τῷ, μὴ δὲ ἣν
τῷ ἐσθίειν· καὶ ἀπαρεμφάτῳ δέ, ὅπερ ἀντὶ τοῦ ἤθελε ἤμελλον τιθέ(ναι)
ἡρόδοτος ἐν τῇ α΄· τὸ μὴ τι ἰδεῖν ὀφλεῖν: ○ ὄξος ἀττικοί· οὐκ
ἀττικὸν ὄξος· ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· ὄξος δὲ πᾶσ' ὁ καὶ λοπα
δίου: ○ ὀρθρεύομαι καὶ ὀρθρεύομαι· λουκιανὸς ἐν τῷ μικύλος ἀλε
κτρυών· ὡς εἶχες ὀρθρευόμενος πρὸς αὐτὰς ταῦτα πάλαι τοῦ ὀρθρεύειν·
ἐπὶ δὲ ὄρθρος, ὁ πρὸ τοῦ ἡλίου κατὰ τὸν καιρός· αὐτῶ ἦτο λυχνῶν δείν
τις ἔχει καθαι· θουκυδίδης ἐν τῇ β΄· τηρήσαντες ἔτι νύκτα καὶ
αὐτὸ τὸ περὶ ὄρθρον: ○ ἐκ ὀρθρίζω ὀρθριοῦμαι δέ· οὐκ ὀρθρεύσομαι·
ἀλλὰ οὐδ' ὀρθεύσομαι: ○ ὀρχήσεις οὐκ ὀρχήσεις: ○ ὄμνυμι οὐκ
ὀμνύω: ○ ὀσφραίνομαι καὶ ἄλλοι ἢ ὀσφραίνομαι· λιβάνιος ἐν τῇ μελέτη
τοῦ φθονεροῦ· ὀσφρόμεναι τῆς εὐδαιμονίας οἱ κόλακες· ὀσφραινό
μενος δέ, καὶ ἐπὶ ἐνεστῶτος ἀντὶ τοῦ ὀσφραινόμενος· καὶ ἐπὶ
μέσου, ἀντὶ τοῦ ὀσφρησάμενος· ἔστι γὰρ οὐ μόνον ὀσφρῶ, ἀλλὰ καὶ
ὀσφρῶ ὀσφρῶ· οὗ ὁ β΄ ἀόρ(ιστος) ὤσφρον· ὁ μέσος ὠσφρόμην· καὶ ὁ ὀσ
φρόμενος· τὸ δὲ ὀσφρησάμενος, ἀνάττικον: ○ ὄρνιθας κατὰ μὲν
μέν, πάντα τὰ πετόμενα· ἰδίως δέ, οἱ νῦν μαντείαν συντε
λοῦντες ὄρνιθες· ἀφ' οὗ καὶ πᾶν τὸ εἰς μαντείαν συντελοῦν, ὄρνιν
ἔλεγον· οἷον, πταρμόν· ἢ παλμόν· ἐκ τοῦ τοιούτου· καὶ τὴν ἀπό

δὲ μαντείαν, ὄρνιν ἐκάλουν· Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· δ' ἔχου τοῦ
ἀνθρώπου καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ· ὄρνις, καὶ παρὰ τὸ κατὰ πλῆθος μᾶλλον·
Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις· φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος
βροτοῖς, δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις. Οἰδίπουν οὐχὶ Οἰδί-
πουν· ὡσαύτως καὶ ὀξύπουν· καὶ ταχύπουν· καὶ ὠκύπουν· καὶ
ἀρτίπουν· καὶ ἀντίπουν· τὸ δὲ μέντοι ἐχύτρωσαν· Ἰαθῶ καὶ
λιοῦ ἢ οἰδήσω: Ὀστοῦν οὐχὶ ὀστέον: Ὀμφαλὸς λέγε· ὁ σταθερὰ ὥρα:
Ὀξεῖαι οὐχὶ ὀξέαι: Ὄσσα Ἀττικοὶ οὐχὶ κωτίλον: Ὀμόρξασθαι καὶ ἀπο-
μόρξασθαι οὐχὶ ἐκμάξασθαι: Ὄρος καὶ ὅριον: Ὀλκὴ ἐπὶ τῆς
πλάστιγγος, ἠλακάτην τοῦ ἀθροισμοῦ: Οἰκῶν ἐργάτης
καὶ τέκτων κάλλιον ἢ οἰκοδόμος: Ὀρθρεῖος οὐχὶ ὀρθρινός· ὄρθριος
οὐχὶ ὀρθινός: Ὀσμὴ Ἀττικοί· ὀδμὴ δὲ Ἰωνικῶς· καὶ Ξενοφῶν
τοῖς Ἰωνικοῖς ἔθει, ὀδμὴ λέγει: Ὀδεῖς Ἀττικοί· ὀθεῖς
Ἕλληνες: Ὀπωρώνης ὠνήτωρ, οἱ ἀγοραῖοι· σὺ δὲ ὀπωρώνης λέγε·
ὡς καὶ βοώνης καὶ ὀψώνης· Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ φθονοῦ μελέ-
τῃ· ἑωθινὸ ὀψώνης κατὰ τὴν: Ὀχλίζειν καὶ ἐξοχλίζειν
ταὐτόν· τίθεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι· τὸ δ' ὑποχλίζειν,
τὸ τὰς ὑπάρξεις τῶν ὀχλῶν ἀφαιρεῖν σημαίνει: Οἰκίας
δεσπότης ἐρεῖς· οὐχ ὡς ἀλέκτορες οἰκοδεσπότης: Οὐδεπώποτε
μὴ λέγε· ἀλλ' οὐδέποτε: Οἰκοδομὴ οὐ λέγουσιν Ἀττικοί· ἀλλ'
οἰκοδόμημα καὶ οἰκοδομίαν: Ὀχλεῖν κατὰ τὸ ἐνοχλεῖν· ὥσπερ οὖν
δὲ καθ' ὕπαρ· ἀλλ' ὄναρ· ὡς καὶ ὕπαρ· οἷον, ὄναρ εἶδον τοῦ δεῖνα·
ἢ ἐξ ὄψεως ὀνάρου τόδε λέγει τις: Τὸ ὀξὺ ἐπὶ μὲν μαχαίρας καὶ
ὀφθαλμῶν λεγόμενον, ἐναντίον ἔχει τὸ ἀμβλύ· ἐπὶ δὲ τῶν μελῶν
χυτὸ ὀξῶδες ποιότητος, ἔνθα δὴ τὸ ἀρσενικὸν οὐχὶ ὀξὺς ἀλλ'
ὀξώδης καὶ ὀξίνης, ἐναντίον ἔχει τὸ γλυκύ· ἐπὶ δὲ φωνῆς, τὸ
βαρύ· τὸ δὲ ὀξέως ἐμμελῶς ἀθη· καὶ ὀξέως ἀφίκετο, ἐναντίον ἔχει
τὸ βραδέως: Ὁ οὐδέποτε, καὶ ἐπὶ τῶν ἐξ ὧν χρόνων· τὸ οὐδέποτε

ποτε, ἐπὶ παρῳχημένου μόνον· οἷον, οὐδὲ πώποτε ἐποίησα· λου-
κιανὸς ἐν τοῖς ἐναλίοις· οὔπω πώποτε πομπὴν εἶδον μεγαλοπρεπε-
στέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάσσῃ: Ὄφλημα τὸ ἐκ καταδίκης κυρίως· ὀ-
φείλημα τὸ ἐκ δανείου καὶ τὸ ἁπλῶς χρέος· ἀριστείδης ἐν τῷ ἀσ-
τὸ ἀγαθὸν πέλαγος· τῷ ἀγαθῷ τὸ ὀφείλημα ἀποδώσομεν:
Ὀφλῶ καὶ ὀφλισκάνω δίκην· ὀφείλω δὲ ὀφειλήσω, ὁ ἐδα-
νεισάμενος· αἰσχίνης· ὃς ὀφείλησεν ἐκείνῳ, πλέον ἢ ἑξήκοντα
μνᾶς: Ὄχθη ἐπὶ ποταμοῦ· ὄχθος δὲ, ἐπὶ ἁπλῶς ἐπαναστήματος
γῆς: Οἶμαι οἱ ἀκριβεῖς τεχνικοί, τὸ μὲν οἶμαι ἐπὶ ὁμολογουμένου
πείθεσθαι· τὸ δὲ οἴομαι, ἐπὶ ἀμφιβόλου: Ὁμώνυμος καὶ τοῦ δεῖνα
ἐπώνυμος καὶ ἰσόρροπος ὡσαύτως: Ὅστις, ἀόριστόν ἐστι· τὸ
δὲ ὅς τις, ἀμφιβόλου λόγου· οἷον, ὅστις ποτὲ ἦν ὁ παιδίσκος·
ἤγουν ἀπερινόητος ἢ [illegible]: Οἰκῶ οὐ μόνον τὸ κατοικῶ, δηλονότι
οἰκῶ τοῦδε τοῦ τόπου· ἢ τήνδε τὴν οἰκίαν ἤγουν ἐν ᾗ δεῖ κατοικῶ,
ἀλλὰ καὶ τὸ ὥσπερ διοικῶ· αἰσχίνης· τοῦ γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν
καλῶς οἰκήσαντα, καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγεῖ-
σθαι διοικήσειν· οἰκίζω δὲ τόπον, τὸ οἰκεῖσθαι ποιῶ· καὶ οἰκίζω
τινὰ ἐν αὐτῷ· καὶ οἰκεῖται τόπος ἤγουν κατοικεῖται· οἰκίζεται
δὲ, ἤγουν εἰς κατοίκησιν εὐτρεπίζεται καὶ κατασκευάζεται: Οἷον τὸ
ὁποῖον· καὶ οἷον ἀντὶ τοῦ ὥσπερ· ὃ καὶ οἱονεὶ λέγεται· καὶ οἷον θαυ-
μαστικὸν καὶ σχετλιαστικόν: Ὄζος καὶ ὁ κλάδος, καὶ ἡ τούτου ἀρχὴ
ὅθεν φύεται: Ὀλυμπιονίκαι. ὀλυμπιονίκης· θουκυδίδης
ἐν τῇ ε'· ὧν ἐν τοῖς ὀλυμπιακοῖς ὀνόμασιν ἠλεῖοι κατεδίκασαν τοὺς αὐτῶν·
καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ἐν ταῖς ὀλυμπιακαῖς σπονδαῖς ἀδικῆσαι·
Παρὰ τοῖς λογογράφοις μὲν, οὐδεὶς οὐδὲ εἷς τοσοῦτον· μηδεὶς μηδὲ εἷς τοσοῦτον·
οὐδεμία οὐδὲ μία τοσοῦτον· καὶ μηδεμία μηδὲ μία τοσοῦτον· οὐδὲν οὐδὲ ἓν τοσοῦτον·
καὶ μηδὲν μηδὲ ἓν τοσοῦτον· οὐθὲν οὐθὲ ἓν τοσοῦτον· καὶ μηθὲν μηθὲ ἓν τοσοῦτον·
παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς, οὔτις καὶ μήτις, ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ·

καὶ οὔ τι καὶ μή τι, ἐπὶ οὐδετέρου· γίνωσκε μέντοι, ὡς οὐδ᾽ ἂν εἷς
καὶ μηδ᾽ ἂν εἷς, δοκιμώτερον λέγειν, ἢ οὐδεὶς ἂν καὶ μηδεὶς ἂν· ἀρι-
στοφάνης ἐν πλούτῳ· οὐδ᾽ ἂν εἷς ἐπιθοίσειεν· ὡσαύτως καὶ μηδ᾽ ἂν ἕνα
μηδένα τῶν τοιούτων καὶ εἷς ἂν οὐδεὶς τῶν τοιούτων· τὸ οὐδὲ ἕν,
οὕτως· καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδετέρου: οὕτως ἐπαγομένου μὲν φωνήεντος,
μετὰ τοῦ σ̄ ἐκφέρεται· οἷον, οὕτως ἔχων ἔδοξε· ἐπαγομένου δὲ
οὕτω· συμφώνου, χωρὶς τοῦ σ̄· οἷον, οὕτω γενέσθω ταῦτα· ἐὰν δὲ λέγηται
καὶ ἐπαγομένου συμφώνου μετὰ τοῦ σ̄, ἀλλ᾽ ἁμάρτημα τοῦ ἠ-
τοί· δή· δῆτα· γραφέως ἐστί· γίνωσκε δὲ ὅτι ἐὰν μετὰ τοῦ οὕτω, τοί· ἤδη· ἢ δῆτα
θήσεις ὡραϊσμοῦ ἐργάσῃ τοῦ λόγου· φιλόστρατος· οὕτω τοι ἐμ-
πνους· λιβάνιος· οὕτω δὴ καλῶς ἔχων· συνέσιος ἐν τῷ ὑπὲρ
οὔπω· φαλάκρας· οὕτω δῆτα λαμπρόν· οὔπω, ἀναιρεῖ τὸ ἐνεστὸς καὶ ἐπαγ-
γέλλεται τὸ μέλλον· οἷον, οὔπω ἐστὶ καιρὸς ἤτοι νῦν μὲν οὐκ ἔστιν·
οὐκ ἔτι· ἀλλ᾽ ἔσται δηλονότι· τὸ δὲ οὐκέτι, ἀναιρεῖ τὸ μέλλον· οἷον, οὐκ ἔτι
ἔσται καιρός· ἤτοι ἀπὸ τοῦ νῦν οὐκ ἔσται· ἀλλὰ παρῆλθε δηλονότι·
ὀψέ· ὀψὲ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ μόλις, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ὑστέρου· μετὰ προσ-
θήκης ὀνόματος χρονικοῦ· οἷον, ὀψὲ τῆς ἡμέρας· χωρὶς δὲ προσ-
θήκης, ἀντὶ τοῦ ἑσπέρας κυρίως παρὰ θουκυδίδῃ· οἷον ἡ μὲν
ὀρῶν· μάχη ἐτελεύτα ἕως ὀψέ· ὀρῶν ἡ κορώνη· οὐ μόνον ὅσον οὔπω
ὅσον οὔπω· παρέστι φαμέν, ἀλλὰ καὶ ὅσον οὐ πάρεστιν· ὁ αὐτὸς θουκυδίδης· ἀπέ-
καὶ ὅσον οὐ· λλεται αὐτοῖς, τὰς ἐκ πελοποννήσου ναῦς, ὅσον οὐ παρεῖναι·
ἐξοστρακίζω· καὶ ὀστρακίζομαι· ἐξοστρακίζομαι καὶ ὀστρακίζομαι· θουκυδίδης ἐν τῇ β΄· ἔτυχε γὰρ
ὠστρακισμένος καὶ ἔχων δίαιταν ἐν ἄργει· καὶ ἐν τῇ η΄· μοχθηροῦ
ἀνθρώπου ὠστρακισμένου· ἐγένετο δὲ ὁ ὀστρακισμός, οὐκ ἐπὶ τῶν τυ-
χόντων· ἀλλ᾽ ἐπὶ τῶν ἐνδόξων καὶ γένει λαμπρῶν· παρήχθη μὲν ἡ
λέξις ἀπὸ τῶν ὀστράκων· ἐν οἷς ἔγραφον τὰς ψήφους διδόντες τὰς κατὰ
ὁρμίζω· καὶ ὁρμῶ· δίκας τοῖς ὑπευθύνοις· ὁρμίζω τὸ ἐλλιμενίζω· καὶ ὁρμῶ τὸ
ὁρμῶ, θουκυδίδης πολλάκις· λέγεται δὲ καὶ ὁρμεῖν· ἐν ἀκταῖς

ὅρμων· Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· τοῖς αἰγιαλοῖς ὑφορμῶν·
καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· ἐπιδοῦσιν ὅρμων ὧν δ' ἔχουσιν οἱ Ἑλλήνων· ἐν
τῷ θευδοσίου παρ' εὐχῇ καὶ τὸ ὑφορμῶ, ἤγουν ὑποπτεύομαι· ἐκ μετα-
φορᾶς τῶν ὑπὸ τοῖς ὅρμοις κρυπτομένων πειρατῶν, καὶ ὑποπτώη-
σιν τοῖς καταίρουσι· Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· λῃστῶν ἐκ
βεβαίου διοδίου· καὶ ὑφορμοῦντος ἐκέλευον· καὶ Λιβάνιος ἐν τῷ
θεωρίας μελέτης· τῆς ἐχούσης ὑφορμεῖν καὶ ὧν ὑπὸ τῶν ἀπεδεί-
μησεν· δεῖ τὸ ὑφορμοῦμαι θ' ἁπλοῦσαι· ἤγουν τὸ ὑποπτεύομαι:
μορος ἐπὶ οἰκίας καὶ χωρίου· ἄλλο δὲ ὁ δοῦλος: μότεχνος ἐν
σύντεχνος: ἰσόζυξ· καὶ ὁμοβαφής: πῶς οἱ τῶν Ἑλλήνων ἀττι-
ὅπη οἱ δὲ καὶ ὅπως τοιοῦτοι καὶ ὅπη τοιοῦτοι, ἀττικοί· δεῖνα·
ἐπὶ ἐξ ἑτοίμου προσώπου μόνου λαμβάνεται· καὶ ἐπὶ τῶν ἐξ ὧν γενῶν·
Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου· ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος, τὸν δεῖνα
εἰσαγγέλλω· Γρηγόριος ὁ θεολόγος· ἐκ τῶν τοῦ δεῖνος· καὶ ἡ δεῖνα μοι
μήτηρ· Φιλόστρατος ἐν τῷ τοῦ Ἀπολλωνίου βίῳ· τὸ δεῖνα ποιήσομεν
καὶ τὸ δεῖνα αὖ· σα ὧν καὶ τὸ δή, καὶ μόνα καθ' ἑαυτὰ τίθεται, καὶ
ὁμοῦ ἐκ παραλλήλου θατέρου τούτων, ἢ ἡγουμένου ἢ ἑπομένου·
οἷον, ὅσα ποιοῦσι γείτονες, καὶ ὅσα δὴ γείτονες· καὶ πάλιν ὅσα ποιοῦσι δὴ
γείτονες· καὶ ὅσα δὴ ποιοῦσι γείτονες· που καὶ ὅπη διὰ τοῦ η, ἐπὶ στάσεως
τίθενται· οἷον, ὅπη βλέπεις μαι καὶ ὅπου οἰκῶ· ὅποι διὰ τοῦ
ο καὶ ι, ἐπὶ κινήσεως· οἷον, ὅποι ἔρχομαι· ποῖ δὲ τοῦ ποῦ καὶ
τοῦ διὰ τοῦ η τοῦ τὸ ποῦ δηλοῦντος, σημαίνει γὰρ καὶ τὸ πῶς, καὶ
τοῦ ποῖ διὰ διφθόγγου, οὕτω φθονεῖ· τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ κινήσεως·
ὡς τὸ ποῖ ἔβη Ἀνδρομάχη, παρ' Ὁμήρῳ ἐν ζ' Ἰλιάδος· καὶ ποῖ τις
αὖ φύγοι, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστῃ· καὶ ποῖ γῆς ἔδυτε, παρὰ Ἀριστείδῃ
ἐν Μονῳδίᾳ τῇ ἐπὶ Σμύρνῃ· καὶ τὸ πῆ δὲ διὰ τοῦ η, ἐπὶ κινήσεως·
ὡς τὸ πῇ βῶ, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ· τὸ δὲ ποῦ, ἐπὶ στάσεως· ὡς
παρ' Ὁμήρῳ· ποῦ δὲ Κεβριόνην λίπεν Ἕκτωρ· ἢ ποῦ γῆς μονωδεῖ

παρὰ Ἀριστείδῃ ἐν τῇ ἐπὶ Σμύρνῃ μονῳδίᾳ. ὀρειάλωτον μὴ εἴπῃς· βάρβαρον γάρ· ἀλλ' ἐν ὄρει πλανώμενον· τὸ γὰρ ἁλωτὸν, οὐ τὸ πλανώμενον δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ κρατηθέν· ὡς ἔχει καὶ τὸ δορυάλωτον.

οἴαξ, τὸ ἄκρον τοῦ πηδαλίου· καὶ ὅλον τὸ πηδάλιον. ὥσπερ οὗτος, οὕτω καὶ οὗτοι· ὡς τὸ ... οὗτοι, τοῦ τῶν ἀνδροφόνων ἁπλῶς λαοῦ ... καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ οὐδετέρου ὡσαύτως.

ὀφθαλμιῶ, τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσῶ· Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν· καὶ ὀφθαλμία ἡ τοιαύτη νόσος. ἔστι δὲ καὶ ὀφθαλμιᾶν, τὸ ἀδίκοις ὀφθαλμοῖς ... ὅταν τοιοῦτος δὲ ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν ... τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχῃ· ἀλλ' οἷον νοσῶ ... ὑπὸ ἔρωτος.

οἰμώζω καὶ οἰμώττω· Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· οἴμωζε ... Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· οἰμώττεσθαι δὴ τοῖς ὑπὲρ τῆς πεπραγμένοις.

ὁμιλητὴς ὁ μαθητής· καὶ ὁμιλητής· Φιλόστρατος ἐν τῷ τοῦ Ἀπολλωνίου βίῳ· νόμον τοῦτον ὁ ὁμιλητὴς ... καὶ ἐτίμων αὐτὸν ὡς ἔκδηλος ἤκουσται.

ὄψις καὶ ὀφθαλμός, καὶ αὐτὴ ἡ θεωρία· Φιλόστρατος· τὰς ὄψεις ἀναπετάσας.

ὀψοποιὸς καὶ ὀψοποιικός· καὶ ὀψοποιικὸν πρᾶγμα· καὶ ὀψοποιία καὶ ἡ ὀψοποιικὴ κάλλιον ἢ ὀψοποιητικὸς καὶ ὀψοποιητική. πλὴν ἐν Γοργίᾳ· ἐν δὲ καὶ ἡ ὀψοποιικὴ, ὃ δοκεῖ μὲν εἶναι τέχνη· καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ· ἀκρίτων οὖν τῶν τε δικαίων καὶ ὑγιεινῶν καὶ ὀψοποιικῶν· ὃ μὲν οὖν ἐγώ φημι τὴν ῥητορικὴν εἶναι, ἀκήκοας· ἀντίστροφον ὀψοποιίας ἐν ψυχῇ, ὡς ἐκεῖνο ἐν σώματι.

οὐ μόνον οὐδεὶς καὶ μηδεὶς, ἀλλὰ καὶ οὐθεὶς καὶ μηθείς· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων τῶν πληθυντικῶν Ἀττικοὶ λέγουσι· τὸ οὐδαμοὶ δὲ καὶ μηδαμοὶ, Ἡρόδοτος ὡς Ἰωνικόν· ὡς ἐν τῇ ... ἐβουλεύσαντο δὲ αὐτοῦ μηδαμοὶ ... μηδαμοὶ ἄλλοι σὺν Ἴωσιν· οὐδὲ ἐδυνήθησαν δὲ οὐδαμοὶ ...

ὅμοιον τῷ δεῖνι, καὶ ὅμοιον τοῦ δεῖνος· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ϛʹ· ἔστι δὲ καὶ ταῦτα ὅμοια τοῦ

ἠφαίστου· ὡσαύτως καὶ ἴσον τῷ δεῖνι, καὶ ἴσον τοῦ δεῖνος. Ὅπλα
οὐ μόνον τὰ πολεμικὰ ὡς ἅρματα, ἀλλὰ καὶ τὰ εἰς ἄλλο τι ναυτικὰ κατασκευάσ-
ματα λέγονται· παρεσκεύαζον δὲ καὶ ὅπλα ταῖς ναυσί. Οἰκέται
οὐ μόνον οἱ δοῦλοι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ· γυνὴ καὶ τέκνα·
ὁ αὐτὸς ἐν τῇ [illegible]· κινδυνεύσας τοῖς οἰκέταις οἰκεῖν ἐκείνην· ὥστε
ὑποδεξάμενον τοὺς λόγους τοῦ παιδὸς [illegible] κομίσασθαι τὰ τέκνα
καὶ τὴν γυναῖκα.

Παίζειν πρός τινα οὐ προσπαίζειν· Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· βούλεσθαι
χρόνου πρός με παῖσαι; Προσβολὴ ὁ πόλεμος· Ζωσιμοσευνατ
ἐν τῇ πόλει· ὁ Βυζαντινὸς ἀπολαύσῃ τῆς προσβολῆς· μᾶλλον δὲ
οἱ ῥήτορες γράφουσι καὶ οὐ προσβολή· ἐπὶ δὲ πολέμου, ἀνόν-
ει καὶ Ζωσιμοσ καὶ τοῦτο λέγει· παρὰ τῇ αὐτῇ ὑπὸ τῇ πόλει· ὁ πόλεμος
λοιμὸς διαδόσιμος γίνεται. Πράττω πράξω· πέπραχα· ἐ-
πραξα· καὶ οἱ ἐκ τῶν χρόνων, μηδὲ μὲν τῆς τοῦ δεῖνος ἢ ἀκώς προσ-
θήκης, ἢ τοιούτου τινὸς ἄλλου, πάθος δηλοῦσι· χωρὶς δὲ προσ-
θήκης, ἔνδειξιν· τὸ δὲ πέπραγα καὶ οὐ ζ αὐτοὺς χρόνους, καὶ μετὰ
προσθήκης καὶ χωρὶς προσθήκης, ἀεὶ πάθος ἐμφαίνουσιν.
Πεπληγὼς καὶ αὐτὸ τοῦ πλήξας καὶ ἀντὶ τοῦ πληγείς· ἔστι δὲ
τὸ μὲν ποιητικόν, ὡς τὸ ἀεικὴς πληγῇ πεπληγὼς παρ' Ὁμήρῳ·
τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ πλήξας, λογογράφων. Πεπυσμένος· τὸ δὲ πε-
πεισμένος ὀδήκιμον. Πηχῶν οὐ πηχέων. Πλέον καὶ κατὰ πλεῖον δὲ
μέτρον ἢ πλῆρες· καὶ πέπρασόμαι ἢ πραθήσομαι. Πλεῖν ἢ μὴ
εἰσὶν ἀττικῶτερον, ἢ πλείους ἢ μείζους· Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·
ἀποπατησομένου τοῦ πλεῖν ἢ μύριοι. Αἱ πλημμέλειαι καὶ ἐξυβρίζ-
ουσι· λαμβάνεται δὲ τὸ ἐξυβρίζειν, καὶ ἐπὶ τῶν πλημμυρούντων πο-
ταμῶν καὶ τῶν γειτονευόντων τὰ ἀρούρας. Ἰστέον καὶ πέποιθα
καὶ θαρρῶ καὶ θαρσῶ· καὶ θάρρος καὶ θάρσος· πεποίθησις δὲ οὐ κεῖται,
ἀλλὰ πίστις· καὶ πεποιθέναι. Ποτὲ λέγεται οὐ πολλάκις· ἀφο

55

ψίδα, τὴν ποιὰν μᾶζαν. καὶ τὸ ὄψον ἀττικοί· ὁ ποδὲ κύλικος ἤτρου
βλίου, μηλίνω ὥστινες· [Π]ρωῒ καὶ ὀψέ· οὐ πρωΐας καὶ ὀψίας·
πλείστων εὐφραινόντων· ἀλλ᾽ ὅμως γε δὴ παρὰ ποιηταῖς· ἔστι δ᾽ ὅτε πεζοῖς, καὶ κατὰ τὶ
τοῦ πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ· θουκυδίδης ἐν τῇ γ΄· πρωϊαίτερον
καὶ τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος, ἐσβαλόντες φησὶ τοῖς πολλοῖς:
[Π]αραιροῦμαι καὶ ἀφαιροῦμαι· ἀφαίρεσις δὲ μόνον, οὐ παραί-
ρεσις· [Π]αραιτοῦμαι τὸ ἀφίημι· ὡς τὸ παραιτήσομαι τὴν ἀρχήν·
παραιτοῦμαι τὸ ἀπολύω καὶ ἐλευθερῶ· ὡς τὸ παραιτοῦμαί σε
μὴ μέμψεως· παραιτοῦμαι τὸ ἀποπέμπω· ὡς τὸ παραιτοῦμαί σε
τῆς οἰκίας· παραιτοῦμαι τὸ συγγνώμην αἰτῶ καὶ τὸ ἀπολογοῦμαι·
ἀριστείδης ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν δ΄· παραιτεῖσθαι μὲν οὐκ οἶδ᾽ ὅ τι δεῖ
περὶ τούτων πολλάκις· καὶ παραίτησις ἡ συγγνώμης αἴτησις
καὶ ἡ ἀπολογία: [Π]όθεν, ἐνίοτε μὲν ἐστὶν ἐρωτηματικόν, ὅτε
λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ἀπὸ ποίου τόπου, ἢ ἀπὸ ποίας αἰτίας· ἐνί-
οτε δὲ καὶ ἀπορρηματικόν· ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς λαμβά-
νεται· ὡς παρ᾽ εὐριπίδῃ ἐν ἑκάβῃ· ὡς μὴν ἄξιον πόθεν:
καὶ προὔβη τε καὶ προὐδίψατο: [Π]ρῴκισμαι ἀττικοί, οὐ προῳ-
κίσθην: [Π]λειστηριάζειν, τὸ ὑπερβάλλειν τῇ τιμῇ: [Π]ύραυνος ἢ
πύραυνος, τὸ περιπετόμενον τοῖς λύχνοις ζωΰφιον: [Π]ρονομεύ-
ειν, τὸ καταδραμεῖν καὶ σκυλεύειν· καὶ προνομεία ἡ σκύλευσις· οὐ λέγε-
σθαι δὲ οὔτε τὸ προνομεύειν, οὔτε ἡ προνομὴ παρὰ ῥήτορσιν· ἀλλ᾽
ἀντὶ τούτων ληΐζεσθαι καὶ καταστρέφειν· καὶ καταδρομή· τὰ
δὲ πράγματα, λεία· καὶ σκῦλα πληθυντικῶς καὶ λάφυρα· λαφυ-
ραγωγεῖν δὲ καὶ λαφυροπωλίας εὐδόκιμα: [Π]επολέμωται
καὶ ἐκπεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν προαχθείς τινι καὶ πολέμιος
γενόμενος· ἐκπεπολέμωσε δὲ, ὁ πολέμιόν τινα ἑτέρῳ ποιή-
σας· πεπολέμηται δὲ, ὁ πολεμηθείς: [Π]νεύμων ὁ πλεύμων· ἀριστο-
τέλης δὲ μόνος, πλεύμων· ἢ πολλαχοῦ: [Π]εριῶ ἐπὶ τὸ πολύ

πλεύμων ἀντὶ τοῦ πνεύμων
unde apud multos peripleumonia
quod alias peripneumonia. lege hesychium

συμβουλεύω· ἀττικὴ ἡ συνταττόμενον· λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ δοκιμάζω,
ἀττικὴ καὶ αὕτη· ὡς ἐν τῷ τοῦ θεολόγου Γρηγορίου εἰς τὸν
μέγαν Βασίλειον ἐπιταφίῳ· ἄλλον τινὰ πειρᾶσθαι δεῖ τῶν ἀδυνάτων·
καὶ πειρᾶσθαι ἑλληνικόν· παρὰ Θουκυδίδῃ ἀντὶ τοῦ ἀπόπειραν ποιοῦμαι·
ὡς τὸ πειράσαντες τοῦ χωρίου· καὶ ἀντὶ τοῦ δοκιμάζω δὲ παρ'
αὐτῷ πολλάκις εὑρίσκεται· πειρῶμαι δὲ ἐπὶ τὸ πολὺ μέν, τὸ ἀπό-
πειραν ποιοῦμαι· ἅπαξ δὲ τὸ συμβουλεύομαι ὡς πρὸ τινὸς [illegible] ἀμφότερα
γενικῇ· καὶ πειρῶμαι τὸ συμβουλεύομαι· Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ· πει-
ρασθεὶς δὲ ὁ Ἁρμόδιος ὑπὸ Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου καὶ οὐ πεισθεὶς
καὶ πείρασις καὶ συμβουλεύσεις ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ· ἀπαρνηθεὶς τὴν
πείρασιν· [Π]έταμαι, οὐδεὶς τῶν ῥητόρων· ἀλλὰ πέτομαι:
[Π]λινθίον, οὐδεὶς ἀττικιζόντων εἶπεν· ἀλλὰ πλαίσιον· Ἀριστείδης ἐν
τῷ περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν· ἀνοχὴ μὲν γὰρ ἐν πλαισίῳ:
[Π]αρασημαίνομαι καὶ ἐπισφραγίζομαι, τὸ σφραγῖδα ἐπιτίθημι καὶ
ἀσφαλίζομαι· ἔστι δὲ κάλλιον τὸ ἐπισημαίνομαι, τοῦ ἐπισφραγίζω:
[Π]αρίσταται ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ πλησίον ἵσταται· καὶ παρίσταται αὐτῷ
τοῦ ὡς δοῦλος ἵσταται· παρίσταται καὶ ἀντὶ τοῦ συμβαίνει καὶ ἐπέρ-
χεται· ὡς τὸ παρίσταταί μοι θαρρεῖν τε καὶ λέγειν, παρὰ Ἀριστείδῃ
ἐν τῷ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπιστολῇ: [Π]αράδειγμα ἐπὶ ἐμφερείας·
παραβολὴ ἐπὶ ἀψύχου: [Π]ροβολή, καὶ κεῖται ταῖς ἀπ' ἀρχῆς ἀεὶ
τέλους, ὡς ὁ Δημοσθένης φησί· καὶ ἐπὶ τῶν ἀδικούντων ἐν τοῖς Διονυσίοις
κατηγορία· κατὰ λέξιν ὡς δέ, καὶ ἡ πρὸ [illegible] δίκης κατηγορία·
ὡς Αἰσχίνης· δημοσίᾳ προβολὰς ποιούμενοι: [Π]ωλητήριον ὁ ἀττικός·
πρατήριον· πρᾶσις δὲ οὐ πώλησις· Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ὁρῶν τε
μαχόμενον περὶ τῆς πράσεως καὶ τῆς τῶν ῥητόρων φωνῆς: [Π]ρῴην ὡς
ἀττικόν· πρωιαίως κοινόν: [Π]λείονος κάλλιον, ἢ πλέονος· ὡς ἄλλοι
τε πολλοὶ καὶ Ἰσοκράτης· τοὺς φυγάδας ὡς πλείονος: [Π]αραφρονῶ,
ὡς τὸ μαίνομαι καὶ τὸ ἀνοηταίνω ἁπλῶς· Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

56

δοῦλον γενέσθαι παρὰ φονοσθένους δεσπότου· Παῖς οὐ μόνον παῖς ὁ ὅσ-
τισοῦν, ἀλλὰ καὶ παῖς τις ὅστις οὖν, λέγεται ἐκ παραλλήλου·
Παιδίσκην, καὶ τὴν ἐλευθέραν καὶ τὴν δούλην Ἀττικοί· ὡσαύτως
καὶ παιδισκάριον· Λιβάνιος ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς ... μελέτῃ· τὰς δὲ ὑ-
πὸ παιδισκαρίων· ἐπὶ μόνης δὲ τῆς δούλης, οἱ ἁπλῶς Ἕλληνες χρῶνται
τῷ παιδίσκη· ὡσαύτως παιδάριον καὶ τὸ θυγάτριον Ἀττικοί· μὴ
δὲ τὸ ἄρρεν Ἕλληνες· Παύτοπρου λέγεται Ἀττικῶν· ἑκάστοτε δέ·
Παρασχήσομαι κάλλιον ἢ παρέξομαι· παρέξομαι δὲ ἢ παρέξω·
Πανοικί, οὐδεὶς τῶν δοκίμων· πανοικεσίᾳ δὲ καὶ πανοικησίᾳ· Λι-
βάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ἔρρωσο πανοικεσίᾳ· Θουκυδίδης ἐν τῇ
β΄· πανοικησίᾳ γενόμενοι τε καὶ οἰκήσαντες· Πορκωσάτε Ἀττικοὶ λέ-
γουσιν, οἷον κύρτος Ἕλληνες· Προστυχὴς ἐγενόμην ἀμείνου ῥῆσαι
ἢ ἐνέτυχον· Πεντετηρὶς καὶ πεντέμηνον Ἀττικοί· πεντατηρὶς
καὶ πεντάμηνον Ἕλληνες· Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ὑπὸ
εἰς τὴν ἐπιοῦσαν πεντετηρίδα· ὡσαύτως ἔχει καὶ τὸ πεντέ-
κλινον καὶ πεντάκλινον· Πίομαι καὶ πιόμενος καὶ πῖθι· ἢ πι-
οῦμαι καὶ πιούμενος καὶ πίε· Παρασίτους, καὶ τοὺς δημοσίᾳ
σιτουμένους ἐν τῷ πρυτανείῳ Ἀττικοί· οὐ μόνον τοὺς ἐν ταῖς
τῶν πλουσίων ὑβριστικαῖς(?) τραπέζαις παρατρεφομένους κόλακας· Προσω-
πεῖα, τὰ ὑπὸ τῶν ὑποκριτῶν ἐπιτιθέμενα τοῖς προσώποις·
λέγεται δὲ προσωπεῖα καὶ πρόσωπα· Πυξ ἐναλλάττεται λέγε καὶ μη
πυκτικῶς· Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· πυξ ἀνθορεῖν· Παλίμβολος ὁ
ἄλλοτε ἀλλοῖος· ποιητικὸν γάρ· Παρήλλαξα οὐ μόνον τὸ ἐνήλλαξα
τι, ἀλλὰ καὶ τὸ παρῆλθον· Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· τοὺς φθάρτους μὲν
ἤδη καὶ παρηλλάξαμεν· Πολιτεύομαι οὐ μόνον πολιτεύομαι, ἀλλὰ καὶ πολιτεύω·
Θουκυδίδης· κακῶς ἐνόσων σφᾶς αὐτοὺς καὶ τοὺς συμμάχους ἐπολί-
τευσαν· πολιτεύεσθαι δὲ οὐκ ἔτι ἀλλ' ἀδικημάτων(?)· ἔστι δὲ καὶ πολιτεύ-
ομαι τὸ μετέρχομαι· Δημοσθένης· πρὸ τῶν ... γάρ, ἐσφάλετο καὶ σύμμαχοι·

νῶ· ἴδε πολιτεία ἀθλῆται σύμμορος καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἐπειδὴ
γὰρ ἐκεῖνος οὐδὲ μιᾷ ἐδόκει τῶν πολιτειῶν τοῦ σαββατίου τῷ μακαρίτῃ
φρίω: Ποτνιῶμαι τὸ δέομαι φοβερῶς· καὶ τὸ μετὰ δεινώσεως παθητικῶς ἱκε- ποτνιῶμαι
τεύω· Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· τίς οὐ ποτνιᾶται, καὶ ταῖς ἐπὶ σαλαῖς,
τῶν δακρύων ἐχαίς: Πλυνός, οὗ ὕδρον λέγουσιν ἀδοκίμως· οἱ δὲ πλυνός
ἀττικοὶ, κναφεῖον· πλυνὸς δὲ, ὁ ἄτιμος καὶ ὑβρισμένος· ἐκ κναφεῖον
μεταφορᾶς τῶν ἀγγείων, τῶν δεχομένων τὰ τῶν πλυνομένων πλυνός
ῥυπάσματα· Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· πλυνοὺς μὲν ποιῶν, ἐν τού-
τοις αὐτοὺς ἀφίησιν: Ποινήν λέγε· μὴ ποινήτην· οὐ γὰρ ῥητορικόν: ποινή
Πομπὴ ἡ ἐν ταῖς τῶν θεῶν πανηγύρεσι πρόοδος· καὶ πομπεῖα τὰ πομπή
θυμιατήρια καὶ οἷς ἐχρῶντο ἐν ταῖς πομπαῖς· καὶ αἱ χρυσίδες· ὡς πομπεῖα
Θουκυδίδης· πομπὴ καὶ ἡ μετὰ τὴν νίκην ἐν θριάμβῳ πρό- θυμιατήρια
οδος· Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ὅταν κατὰ τῆς ἐπὶ τῷ λυβικῷ τρο-
παίῳ πομπὴν ἐπινίκιον· πομπεία δὲ καὶ ἡ ὕβρις ὡς Δημοσθένης· πομπεύω
τῆς δὲ πομπείας ταύτης ὕστερον· παρῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ τοὺς πομ- λοχῶς
πεύοντας χρῆσθαι πρὸς ἀλλήλους σκώμμασι· καὶ πομπεύω τὸ
ὑβρίζω· πομπεύω καὶ ὁ μετὰ κάλλους καὶ ὡραϊσμοῦ θεαθεὶς·
Συνέσιος ἐν τῷ ὑπὲρ φαλάκρας· θέατα κάλλη καὶ τὴν πομπεί-
αν τῆς φύσεως· καὶ πομπεύω, τὸ δημοσιεύω ἐγκαλλωπίζομαι· ὁ αὐτὸς πομπεύω
ἐν ἐπιστολῇ· ἅπασι τοῖς παρασήμοις ἐπόμπευεν ἀθεώτης χάρ-
ἐλαύνοντος: Πομπός, ὁ πέμπων καὶ ὁ ὁδηγῶν· Εὐριπίδης πομπός
ἐν Ἑκάβῃ· ἥκω δὲ πομπὸς καὶ κομιστὴρ σῆς κόρης· καὶ πόμ- πόμπιμος
πιμος ὁ δαίμων ὃς πέμπει καὶ ὁδηγεῖ τινα· ὡς ὁ αὐτὸς
ποιητὴς ἐν Φοινίσσαις· πόμπιμος ὁ δαίμων: Παροινία, ἡ παροινία
ἡ ἁπλῶς ὕβρις καὶ ἡ ἐκ μέθης ἀσχημοσύνη· καὶ αἰσχύνης·
ἀναγινώσκοντες, ὅτι τὸ ὅλον πρᾶγμα, παροινία γέγονεν·
Παροιμιάζομαι ποιῶν οὐ ποιῶ· τοὺς ποιοῦντας δὲ· ἢ καὶ χωρὶς τῆς προσ- παροιμιάζεσθαι
θήκης τοῦ ἄρθρου, παρὰ ποιηταῖς δὲ εὑρίσκεται δι' αὐτῶν

νάγκην τοῦ μηροῦ· ὡς ὅμηρος ἐν μυοβατραχομαχίᾳ· παυσώ-
(προτεραία· πρότερον) μεθα τούτοις ἀρκεσθέντες: Προτεραίᾳ, ἐπὶ τάξεως· προτεραία δὲ
ἐπὶ μόνης ἡμέρας· πλάτων ἐν τῷ φαίδωνι· ἔτυχε γὰρ τῇ προ-
(πρῶτος· πρότερος) τεραίᾳ τῆς δίκης: Πρῶτος ἐπὶ πολλῶν· πρότερος δὲ ἐπὶ δύο·
καὶ τῶν μὲν πρώτων, ἀκόλουθός ἐστιν ὁ ὕστατος· τοῦ δὲ προ-
τέρου, ὁ ὕστερος· οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτῃ καὶ προτεραίᾳ· καὶ πρό-
τερος μὲν, ἐπὶ τάξεως· πρῶτος δὲ οὐ μόνον ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ ποιότητος· ὡς ὅταν λέγωμεν, πρῶτός ἐστι τὴν τέχνην·
σημειωσαι δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν ἀριθμοῦ, πρῶτος μόνον ὄνομα εἴρηται·
οὐκέτι δὲ καὶ ἐπίρρημα πρώτως· ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο πρῶτον· ᾧ
(πρῶτον) ἀκολουθεῖ τὸ ἔπειτα· ἐπὶ δὲ ποιότητος εὕρηται· πλάτων
(πρώτως) γοῦν διαιρούμενος τὰς πολιτείας, τὴν μὲν, πρώτως ἔχειν
φησὶ· τὴν δὲ ὑστέρως· δηλονότι ἡ μὲν προηγεῖται τῇ ποιότητι,
(παραπολύ) ἡ δὲ ἕπεται: Παραπολὺ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ, ἀλλὰ
καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἔλαττον· οἷον ἐκτὸς τοῦ πολλοῦ· φιλόστρατος·
θρασύβουλον παραπολὺ μὲν τοῦ ἀθήνησιν, ἐν ὀλίγοις δὲ τῶν στρατηγῶν
ἐπαινουμένων· καὶ παρὰ τῷ θεολόγῳ γρηγορίῳ ἐν τῷ εἰς τὸν
μέγαν βασίλειον ἐπιταφίῳ· παραπολὺ τῆς ἀξίας· σημειωτέος
(παραπλήσιον) δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ παραπλήσιον λέγει, ἐν τῷ ὑπὲρ
φαλάκρας· παραπλήσιον οἷον, τῆς ἀκριβείας τοῦ σχήματος:
(πρόσχημα) Πρόσχημα καὶ ἡ πρόφασις, καὶ τὸ οἱονεὶ προκάλυμμα· θου-
κυδίδης· τὸ δὲ σῶφρον, τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα· συνέσιος·
ἡ γὰρ δίκη, πρόσχημα τῆς ἀσεβείας ἐστίν· ἔτι δὲ καὶ τὸ καλλώ-
πισμα· σοφοκλῆς ἐν ἠλέκτρᾳ· κεῖνος δ' ἐλθὼν εἰς τὸ κοινὸν
ἑλλάδος πρόσχημα· ἀριστείδης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ· τὸ τῆς
ἑλλάδος πρόσχημα καθαρῶς ἀνήρηται· ἐχρήσαντο δὲ τούτῳ
ἐπὶ τὴν τοιαύτην σημασίαν, διὰ τὸ τὸ σχῆμα τῆς ὅλης στρατιᾶς
ἔχειν, ἤδη ποιοῦσαν αὐτὴν καὶ εἰς κάλλος ἄγον· λέγεται δὲ πρόσχημα,

καὶ ἁπλῶς τὸ σχῆμα: Ποῦ καὶ τὸ τοπικόν, καὶ ἐρωτηματικόν· καὶ ἀντὶ
τοῦ ἴσως· καὶ ἀόριστον· τὸ πῶς, καὶ ἁπλῶς ἐρωτηματικόν ἐστιν· ὥσπερ τὸ
πῶς ἔχεις τὰ τῶν ἀγρῶν· καὶ ἔμφασιν πρὸς τούτῳ ἔχον, τοῦ κατὰ
πολύ· Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἐστὶ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς
εἶμ᾽ ἀεί· ἢ πωμαλί ἦν ὡς οὗτος ὁ τρόπος· ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατά
τινα τρόπον· ὅπερ καὶ ἀεὶ ἐγκλίνεται· Ἀριστείδης ἐν τῷ Πανα-
θηναϊκῷ· δοκῶν γε δή πως εἰς Ἕλληνας τελεῖν· καὶ ἀμφότερα δέ,
τό τε ἁπλῶς ἐρωτηματικόν, καὶ τὸ κατά τινα τρόπον, καὶ πῶς δέ,
ὅπως σκέψονται· καὶ ὅπη ὡς ὁ ῥυθμὸς ἀπαιτεῖ: Προσήκει μοι
τόδε, ἀντὶ τοῦ πρέπει καὶ ἁρμόττει μοι· καὶ προσήκει μοι τοῦδε·
ἀντὶ τοῦ μετοχή ἐστί μοι· Ἀριστείδης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ ἐν Κυ-
ζίκῳ περὶ τοῦ ναοῦ· ἦ που ταύτῃ γε λαμπρὸς προσήκει τῆς προ-
σηγορίας· τὸ δὲ προσῆκεν ἀντὶ τοῦ προσήκει λαμβανόμενον οὐκ
ἀπεικός ἐστιν· ὥσπερ καὶ τὸ ἔδει ἀντὶ τοῦ δεῖ: Τοσόσδε οἱ ὕ-
στερον, καὶ μηδείς, καὶ ὁσάκις δέ· καὶ ἄχρι μὲν ἴδιος λέγοιτο·
Λιβάνιος ἐν τῇ εἰς Ἰουλιανὸν μονῳδίᾳ· ὑπάρχει μὲν ἴδιον τοῦ
κατενήνεκται· Συνέσιος ἐν τῷ ὑπὲρ φαλάκρας· οὐ γάρ μοι ἱκα-
νὸν τὸ τοσόνδε Ἡρακλείδῃ τοῖς ἄχρι μὲν ἴδιος παραχωρῆσαι τῶν
σκήπτρων: Οὐ μόνον οἱ προσήκοντες τούτῳ, ἀλλὰ καὶ οἱ προσδεό-
μενοι τούτου: Παράδειγμα λέγεται καὶ ὑπόδειγμα: Ῥᾳθυμία
ῥητορικόν· ῥᾳθυμία κοινόν: Τηνίκα μὴ εἴποις ἐπὶ χρόνου·
ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον ἐρωτῶντός τινος, τηνίκα ἀπο-
δημήσεις, ἐὰν εἴπῃς μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς·
ἐὰν δὲ εἴπῃς, ἕωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν, ὀρθῶς ἐρεῖς· οὕτω
γὰρ ὡς ἔφημεν λέγεται παρὰ πᾶσι τοῖς δοκίμοις· ὡσαύτως
καὶ τὸ τηνικαῦτα· καὶ τηνικάδε καὶ ἡνίκα λέγε· Πλάτων
ἐν Κρίτωνι· τί τηνικάδε ἀφῖξαι ὦ Κρίτων· ἢ οὐ πρῲ ἔτι
ἐστί· πάνυ μὲν οὖν· τηνίκα μάλιστα· ὄρθρος βαθύς· καὶ αὖθις

ἐν Φαίδωνι· μὴ καίριον τὴν ἰκάδα οὐκέτι ἦν αὐτῶν οὐδείς. Πηλὸς ὃ Συρακόσιοι λέγουσι τιτ, αἱμαρτάνουσιν· ὁ πηλὸς γὰρ ἀττικόν. Ποδαπὸς ἐπὶ γένους λέγων, ὀρθῶς ἐρεῖς· οἷον, ποδαπός ἐστι; Θηβαῖος ἢ Ἀθηναῖος. ἔστι γὰρ οἷον ἀπὸ ποίου δαπέδου. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία; ἤγουν ἐκ ποίου γένους. γράφεται δὲ καὶ ὁ ποδαπός· Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ἡ Πρόκνη τοῦ καὶ Φωσφόρου, ὁ ποδαπὸς τὴν εἰκόνα, καὶ πιστοῖς τρόποις. Ποταπὸς δὲ ἐπὶ τρόπου ἐρωτῶν, οὕτως ἐρεῖς· ποταπὸς τοὺς τρόπους Σωκράτης; ἐπιεικής. καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου μελέτῃ· ποταπὴ τὴν γλῶτταν ἡ παρθένος; κάλλιον δὲ ἦν τὸ οὕτως ἐρωτᾶν, ὁποῖος τίς δοκεῖ εἶναι, ἢ ποταπός. Πειν [illegible] οὕτως [illegible]. Προκόπτειν δόκιμον· τὸ δὲ ὄνομα ἡ προκοπή, ἀδόκιμον. Πολίτης λέγε τὸν δεῖνα, ἤγουν συμπολίτης· πολίτης δὲ πόλεως. Παλαιστρικῶς Ἀλέξανδρος εἶπε· σὺ δὲ παλαιστρικῶς· Λουκιανὸς ἐν τῷ Θεῶν κρίσις· γυμνικά τε πολλὰ καὶ παλαιστρικά. Προπετῶς δόκιμον· προπαλαιῶς δὲ μόνος Φαβωρῖνος λέγει, ἀδόκιμον. Πρόσγαμμα λέγε· τὸ δὲ [illegible]. Παλαιστὴ θηλυκῶς τὸ μέτρον· παλαιστὴς δὲ ἀρσενικῶς ὁ ἀθλητής. Πώματα νεκρῶν καὶ πώματα οἰκιῶν, ἀρχαῖοι· οἱ δὲ ὕστερον, πῶμα· ἤτοι νεκρῷ, ἀντί τινος προσθήκης. Πρόστασιν, τὴν σύμφορον λέγουσιν οἱ στωϊκοὶ φιλόσοφοι· οἱ δὲ ἀρχαῖοι, τὴν διὰ τῆς ταραχῆς πραγμάτων πλῆθος. ὡς Θουκυδίδης· [illegible] στάσις. Πρόστασις καὶ ἡ αἰτία· ὡς δῆλον ἐστὶ καὶ τῶν ῥητόρων [illegible]. Πραττόμεθα καὶ πτοεῖσθαι ἀρχαῖον· τὸ δὲ δρωπακίζειν ἀδόκιμον. Π[illegible] ἐπὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ γενομένου, φασὶν ἀμαθῶς. δέον [illegible] λέγειν· τὸ γὰρ πρὶν [illegible], ἐπὶ τοῦ παρακινεῖν καὶ παραιρεῖσθαι λέγουσιν ἀρχαῖοι. Λουκιανὸς ἐν τῷ Τόξαρις ἢ φιλία· [illegible]

ἐκτετριχωμένα ἐὰν ἢ περισπάσας: Πορνοβοσκὸς μὲν ἀνδρὸς λέγει·
οἱ δ' ἀρχαῖοι, πορνοβοσκόν· ὃ καὶ κρεῖττον· τούτοις καὶ Συνέσιος ἑπό-
μενος, φησὶν ἐν ἐπιστολῇ· ὁ γὰρ ἰδὼν τὸν πορνοβοσκὸν σοβοῦντα διὰ
τῆς ἀγορᾶς: Πύλη ἐπὶ τείχους· θύρα ἐπὶ οἰκίας: Προσγελῶ
αὐτὸν Ἀττικοὶ ὁ καὶ αὐτῷ· καὶ προσπαίζω τὸν κέλσαντα οὕτω Αἰσχίνης· καὶ
Ἀριστείδης· προσπαίζειν γὰρ ἔξεστι δή πού σε γε· ἐπὶ μὲν τῶν ἐμ-
ψύχων αἰτιατικῇ· ἐπὶ δὲ ἀψύχων δοτικῇ· ὡς τὸ παρὰ τῷ θεολόγῳ
Γρηγορίῳ· καὶ προσπαίζει ταῖς ἀκταῖς ἡσυχῇ καὶ κοῦφον: Ἀφρὸς
οὐ συγκάθεδρος· συνέδρος δέ: Πολίτης· δημότης· φυλέτης·
αὐτῆς τῆς συμπολιτείας ὡς ἐρεῖς· συνέφηβος δὲ καὶ συμβιωτὴς
καὶ συμπότης· ὅτι καὶ τοῦ ... καιρὸς αὐτοῖς ἡ κοινωνία· ἐπὶ δὲ τῶν
πλεόνων ἀρχαίως: Πλάττω γέλωτας εἰς ὄχλον πολλούς: Πίνω τῆς
τοῦ οἴνου· πίνειν δὲ τὴν κύλικα· τὸ δὲ πεπωκέναι, ἀεὶ αἰτιατικῇ·
Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας· πρὸ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος: Περι-
βάλλω τινὰ ἤγουν περιπλέκομαι· καὶ περιβάλλω τὸ περιτίθημι·
ὅπερ οὐ μόνον δοτικῇ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται· Ἡρόδοτος ἐν
τῇ α΄· ἐδίδου σφι χρήματα τεῖχος περιβαλέσθαι τὴν πόλιν·
καὶ περιβάλλω τὸν δεῖνα ἤγουν ἀνδύω· ὡς ἔχει καὶ τό, ὃ περιβάλ-
λου ὅμως ἐν νεφέλαις· ὅθεν καὶ περιβάλλω τὸ περικυκλῶ· καὶ
τὸ περιβάλλειν κακοῖς τὸ ἄξιον, παρὰ Λουκιανῷ· περιβάλλομαι δὲ
παθητικῶς τὸ ἐνδύομαι· καὶ Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις περιβαλοῦ
τὸ ἱμάτιον· ὅθεν καὶ περιβολὴ τὸ ἔνδυμα· λέγεται δὲ περιβολὴ
καὶ ἐπὶ λόγων· τὸ ἐξ ἐπιμέτρου ὥσπερ ποικίλως χρῆσθαι τῇ λέξει
καὶ τοῖς σχήμασιν: Παλτὸν δόρυ τι· πέλτη δὲ ἡ ἀσπὶς ἤγουν
ἐκ ... καὶ πέλτος καὶ πελτάριον· καὶ πελταστὴς ὁ ταύτῃ χρώ-
μενος τοιούτῳ: Παῖς, ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ· ἀντίπαις δέ,
ὁ ἐκβεβηκὼς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν· βούπαις δέ, ὁ μέγας παῖς:
Παιδεία μέν ἐστι, δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς· ὡς φησὶ Πλάτων·

πορνοβοσκός
πύλη· θύρα
προσγελῶ
προσπαίζω
πολίτης
δημότης· φυλέτης
πλάττω
πίνω
πρεσβεύω
περιβάλλω
περιβολή
παλτόν· πέλτη
παῖς· ἀντίπαις· βούπαις
παιδεία

παιδολοιᾶς δὲ, παιδείας καὶ ἀρετῆς παράδοσις· προσδέδοσθαι
οὐ μόνον ἐπὶ κακοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ· ἐπὶ κακοῦ μὲν ὡς τοὺς
ἄλλους, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσι· πλὴν ἕως ἂν εἰ ὡς δέδωκε τὰ τῶν
οἰκετῶν· ἐπὶ καλοῦ δὲ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος·
πλούτου τινὰ δόξαν προσθέσθαι τοῖς κεκτημένοις· πατρῷα
ταὶ ἐκ προγόνων εἰς υἱοὺς χωροῦντα· καὶ πατρῷοι φίλοι· πάτρια
δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθη· πεῖρα μὲν ἐπὶ τῆς μηχ· ἡ ἐμπειρία· καὶ ἐν
μεθόδοις καὶ ἀπολαύσεις· πήρα δὲ ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον· καὶ σιδήρου
τινὸς ἀρτοφόρου· ἀπόπλους, τὸ ἐκ τόπου τινὸς ἀπαίρειν· παράπλους
δὲ, τὸ τόπον τινὰ διέρχεσθαι πλέοντα· καὶ τὸ εἴσω τινὸς πλεῖν·
καὶ περίπλους, τὸ κύκλῳ τινὸς πλεῖν· ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ὥστε καὶ παραπλεῖν καὶ περιπλεῖν, καὶ πλεῖν· καὶ
παράπλοος· καὶ περίπλοος, καὶ εἴσπλοος· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ
πανηγυρικῷ ἐν Κυζίκῳ περὶ τοῦ ναοῦ· καὶ παράπλους καὶ περίπλους
καὶ εἴσπλους ναυσὶν ἐκ πάντων, οὐκ ἐλάττους ἐστίν· πλούσιος
εὐπόρου· ἀφνειοῦ· ὀλβίου καὶ εὐτυχοῦς, διαφέρει· πλούσιος μὲν
γάρ, ὁ πολυούσιος· ἤτοι ὁ πολλὴν ἔχων οὐσίαν· εὔπορος, ὁ
πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας χρείας αὐτάρκης· ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ'
ἀγρῶν τὴν τροφὴν συλλέγων· ὄλβιος δὲ, ὁ λίαν βίος ἤτοι
εὐδαιμόνως καὶ μετὰ ἀσφαλείας· εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ
ἀλύπως· πλήμμυρα, τὰ πλημμυρίδας τῶν ποταμῶν περιστάσει· σὺ δὲ, πλημμύρα λέγε καὶ πλημμυρίδας· ἀπὸ μὲν γὰρ τοῦ
πλημμυρῶ, πλημμυρίς· ἀπὸ δὲ τοῦ πλημμύρω, πλημμύρα·
οὐ τὸ ἐναντίον ἄμπωτις· ὅρμος μὲν, καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ ἱκανὸς
κόσμος· λέγεται δὲ καὶ ἐν ὀρχήσει· ὦ πόλις Ἄργους· κλεινοτάτη πάσης·
ἄστυ δὲ, μόνον ὁ τόπος· Ὅμηρος ἐν τῇ Ἰλιάδι· φράζεο νῦν
ὅπως καὶ πόλιν καὶ ἄστυ σαώσεις· πολύτιμον, τὸ πολλοῦ τιμήματος ἠγορασμένον· πολυτίμητον δὲ, τὸ πολλῆς τιμῆς ἠξιωμένον

ὀξέως ὠθεῖν· ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις· ὦ πολυτίμητοι νεφέλαι:
(π)ροσδοκῶ ἀπαλλαγήσεσθαι τῆς νόσου· καὶ προσδοκῶ ἀπαλλαγῶ
τῆς νόσου· καὶ προσδοκῶ δεῖν πείσεσθαι κακῶς· καὶ προσδοκῶ κακῶς:
ὡσαύτως καὶ ἐλπίζω ἐλευθερωθήσεσθαι· καὶ ἐλπίζω ἐλευθερωθῆναι:
(π)ρόταδος κυρίως, ὁ ὑπ' αὐτονόμου· ἦχος δὲ, ὁ ὑπὸ μήδου καὶ βεβαιότης:
(π)ρόξενος, οὐ μόνον ὁ αἴτιός τινι τοῦδε γένομαι, ἀλλὰ καὶ ὁ ξε
νοδόχος γενικῇ συντασσόμενον· δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσ
βείας· παρ' ᾧ σοι κατέλυον αἰσχύνη· καὶ σὺ προυξένεις αὐτῶν ·
ὡσαύτως καὶ πρόξενος ὁ ξενοδόχος· σοφοκλῆς ἐν ἠλέκτρᾳ·
φίλης γὰρ προυξένου κατήνυσαν· προξενία δὲ, ἡ κοινὴ πρὸς
πόλιν φιλία· ἀριστείδης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ· ἔσω ξενικὸν,
τὸ σχῆμα τῆς προξενίας: (π)ρυτανεῖον, τὸ κοινὸν ταμιεῖον· ὅθεν
αἱ κοιναὶ δαπάναι καὶ σιτήσεις ἐδίδοντο· πρυτανεῖα δὲ, τὰ χρήματα
τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν διωκόντων δίκας· ἃ δὲ, τὸ ἐπι
δέκατον τοῦ τιμήματος· πρυτανεία δὲ θηλυκῶς, ὁ χρόνος:
διῄρηται γὰρ παρὰ τοῖς ἀθηναίοις ὁ χρόνος, εἰς δέκα πρυτανεί
ας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν· καὶ ἐπρυτάνευεν ἑκάστη φυλὴ κατ' ἐνιαυτὸν
ἅπαξ· ὅθεν καὶ τοὺς μισθοὺς καὶ τὰ ἐνοίκια, κατὰ τὰς πρυτα
νείας, οὐ κατὰ μῆνας ἐτέλουν: (π)άραλος οὐ μόνον ἡ παράλιος χώρα, ἀλλὰ
καὶ πάραλος· θουκυδίδης· ναῦς δὲ ἐν ἀθήναις ἦν ἱερὰ, ἡ πά
ραλος καλουμένη· ὅθεν καὶ πάραλοι, οἱ ἐπὶ ταύτης τῆς παράλου
πλέοντες, καὶ οἱ τὴν πάραλον χώραν οἰκοῦντες· ἡρόδοτος
ἐν τῇ η'· πάραλον ἑλλήνων στρατοῦ εἴημεν ἐκτημένοι: (π)ρομοιρ
θανών, ὁ βιαίως ἀποθανών· πρόωρος δὲ, ὁ ἐν νεότητι: (π)ρεσ
βεύονται, οἱ τοὺς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες·
καὶ δι' ὧν πρεσβεύονται· λιβάνιος ἐν τῷ τοῦ πατρόκλου προσθεὶς·
πρεσβεύεται πρὸς αὐτὸν αἰτουμένων· πρεσβεύεσθαι καὶ πρεσ
βεύονται, οἱ πεμπόμενοι ἐπὶ πρεσβείαν· θουκυδίδης ἐν τῇ η'·

60

τοῖς ἐν τῇ Λακεδαίμονι πρεσβευομένοις ἔπεμπον· πρεσ-

πρεσβεύω

βεύω καὶ τὸ παρακαλῶ, δοτικῇ· καὶ πρεσβεύω τὸ τιμῶ, αἰτιατικῇ·
πρεσβεύω καὶ τὸ πρεσβύτερός εἰμι, γενικῇ· Θουκυδίδης ἐν τῇ ϛ΄·
διὰ τὸ πρεσβεύειν αὐτὸν ἀπ' αὐτοῦ καὶ τυραννεῦσαι· καὶ Ἡρόδοτος ἐν

οἱ πρέσβεις καὶ τοὺς πρέσβεις

τῇ ϛ΄· τῶν μὲν δὴ πρεσβύτερον ὑπὸ πρεσβείαν αὐτοβασιλῆος· οἱ πρέσβ-
εις καὶ τοὺς πρέσβεις ὀρθῶς· ὁ πρεσβευτὴς δὲ καὶ τοὺς πρεσβευτάς· Θου-
κυδίδης ἐν τῇ ε΄· πρεσβευτὴς ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐξέπλευσεν·
ὥστε αἱ μαρτυρίαι ἐπὶ πλήθους πρεσβευταὶ καὶ πρεσ-
βευτάς· οὐδεὶς γὰρ τῶν δοκίμων εἶπε τοῦτο· εἰ καὶ Συνέσιος ἐν
ἐπιστολῇ· οἱ πρεσβευταὶ κρίνεσθαι παρὰ τοῦ δήμου πυνθάνομαι·

πρέσβυς καὶ πρεσβύτης· πρωτοτόκος· πρωτότοκος· παλαμναῖον

πρέσβυς δὲ καὶ πρεσβύτης, ὁ γέρων· πρέσβεις μέντοι ὁ ἐπὶ τῆς
πρεσβείας· πρεσβευτὴς παντελῶς ἀδόκιμον εὑρηται· Πρωτότοκος ὁ πρῶτος τεχθείς· πρω-
τοτόκος δὲ μήτηρ, ἡ πρώτως τεκοῦσα· Παλαμναῖον, τὸ μύσος
δεικτοῦ· Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· λύσαντες ἐκ βαλαντίου· ἐξα-
γώγιμα τὰ παλαμναῖα ταῦτα ἄφρακτα· καὶ παλαμναίου τοῦ φονικοῦ·
ὡς ὁ αὐτὸς ἐν ἑτέρᾳ ἐπιστολῇ· παλαμναίαν χεῖρα καὶ γνώμην·

προσείρηκεν·

Προσείρηκε καὶ ἀντὶ τοῦ ὠνόμασεν· ὡς προσείρηκα τούτους ἰδίᾳ
μόνα· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐχαιρέτησεν· ὡς τὸ προσείρηκε τοὺς φίλους·
καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνεκωμίασεν· Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἐν
τοῖς ἐπιταφίοις λόγοις, τῶν ἀποθανόντων ἐνίους προσειρή-

προσεῖπον· προσεφθέγξατο·

κασιν· οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ προσεῖπεν ὁ δεῖ· καὶ τοῦ προσεφθέγ-
ξατο· καὶ ἐπὶ τοῦ προσρήματος· πάντα γὰρ ταυτὶ κοινά, οὕτως

πανδοκεύς· παραβάλλω·

εὕρηται· Πανδοκεὺς, πανδοκεύτρια, πανδοκεῖον· καὶ οὐ διὰ τοῦ
χ· Παραβάλλω, τὸ πλησιάζω· τὸ δὲ χρῶμαι· καὶ τὸ παρεξετάζω·
ὃ καὶ παραθεῖναι ἐν ἄλλοις κινδυνεύεται· αὐτῷ Ἡρόδοτος·
ἢ καὶ ἐπί τινων· ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ὑμᾶς πολυδαίμονι τῇ ἡλικίᾳ ἡμῶν

παραβάλλομαι·

λῶν παραθεωρεῖτέ με· καὶ παραβάλλομαι τὸ παρεξετάζο-
μαι· Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ἰδοὺ πέπομφα τοῦ λόγου ἰδέας ὅτι περ

βριζόμενος· τὸ δὲ ἐμοῦ τοιοῦτον, οἷον, κἂν ὦν ψηλαφῶν τι παραβαλ
λόμενος· καὶ τὸ καταπατολμῶ· Συνέσιος· καὶ ἀλλ' ὅς εἰς ἐπὶ πόλει τὴν
δ' ἀπὸ δαιμόνων παραβάλλων τῶν αἰγυπτίων· περὶ τὴν θρᾳκῶν χιόνα παρα
βαλλόμενος· παραβαλέσθαι, καὶ τὸ ἐξαπατῆσαι· ὅθεν καὶ παρα
βλήδην ἀντὶ τοῦ ἀπατητικῶς καὶ παραλογιστικῶς: Παραπείθω· τὸ
εἰς μέσον ἄγω· καὶ παράγω τὸ μεταπείθω· καὶ παράγομαι τὸ μετα
πείθομαι· ὅθεν καὶ δυσπαράγωγος, ὁ δυσχερῶς μεταπειθόμενος: Πηγαὶ
λέγονται πληθυντικῶς, ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ποταμῶν· οὕτω καὶ ἐκ
βολαί· οἷον αἱ πηγαὶ τοῦ ἀχελώου· καὶ αἱ πηγαὶ τοῦ νείλου· καὶ ἐκβολαὶ, αἱ
εἰσελθοῦσαι αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν: Περίχωρος λέγεται οὐ πλη
σιόχωρος: Πλησιαίτατα τῷ δεῖνι καὶ οὐ τοῦ δεῖνος: Παντοῦ οὐ πα
νταχοῦ· παντάπασι μέντοι καὶ οὐ πάντως· περιεργικὸν γάρ: Πανοῦργος
κυρίως μὲν, ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων· ἤγουν ὁ δραστήριος καὶ
ἀνδρικός· κατεχρήσαντο δὲ τῇ λέξει, ἐπὶ τοῦ ἐν κακοῖς νοήμασιν ἐ
πηβόλου· ὥσπερ καὶ πανοῦργος ὁ πάντα ἐργαζόμενος καὶ διε
ξάγων· σοφοκλῆς δὲ, ἐπὶ τοῦ μηχανικοῦ ἐχρήσατο· λέγων ἐν αἴ
αντι· αὐδαῖς πανοῦργον φθέγμα: Πώμαλα δημοσθένης ἅπαξ εἶπε·
σὺ δὲ ὡς ποιητικοῦ φεῦγε: Πώγων καὶ ὑπήνη, ὁ δὲ κικίννος οὐ τέ
κνιον· τὸ δὲ γένειον κοινοῦ: Πρόσεδροι οἱ ἱκέται· προσέδρους δὲ λέγει
οὐ παρ' ἱερέα· θουκυδίδης· περὶ ἕδρους ἱκέτευσαν ἠλαυνεν τέους:
Παράλογον ἑλλήνων τοῦ δευτέρως· ὁ παράλογος δὲ ἀττικοί· ὁ αὐτός· τοῦ
δὲ πολέμου τὸν παράλογον ὅσος ἐστί: Οὐ μόνον περιΐσχω λέγε
περιΐσχομαι τὸ περιβάλλομαι, ἀλλὰ καὶ περιέχομαι· σοφοκλῆς ἐν
ἀντιγόνῃ· σὺ μὲν τὰ σ' ἂν περιέχοιο· καὶ θουκυδίδης· ὅπερ μά
λιστα περιείχοντο: Προσποιοῦμαι τὸ ὑποκρίνομαι καὶ προσ
ποίησις· ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐστὶν ὅτε καὶ τὸ προσποιοῦμαι
λέγεται· Συνέσιος ἐν τῷ δίωνι· οὐ γὰρ ὑποκρίνεται σωκράτης
σοφὸς εἶναι· καὶ προσποιοῦμαι, τὸ ἐπαγγέλλομαι· καὶ περὶς

ποίησις καὶ ἐπαγγελία· Θουκυδίδης ἐν τῇ β΄· οὐδ' ἂν ξυμμαχῆσαι ἠξίωσαν,
καὶ μήπω δεδρακέναι ἔχοντι τὴν προσποίησιν· προσποιοῦμαι καὶ τὸ οἰ-
κειοῦμαι· οἷον ἐπὶ τὰ πρὸς ἐμὲ προσποιοῦμαι· καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ ε΄·
προσποιησάμενος δὲ ἑταιρηΐην τῶν ἡλικιωτέων· ὅθεν καὶ προσ-
ποίησις ἡ οἰκείωσις· προσποιῶ δὲ τὸ ὑποτάττω ὡς Θουκυδίδης·
προσποιῶ καὶ τὴν πόλιν Θηβαίοις προσποιῆσαι· παρανομοῦμαι τὸν δεῖνα καὶ πα-
παρανομοῦντ(ες) δὲ ... ρανομοῦμαι λέγουσιν Ἀττικοί· οὐχ ἥδεται τὸ παρανομοῦμαι· οὕτω δὲ καὶ
Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ ἀτελείας· τὸ χρῆν τούτων ἀποδιδόναι, παρα-
παραινοῦμαι νόμων γράφεις; παραινοῦμαι λέγεται καὶ μὴ παραινῶ· εἰ καὶ Θουκυ-
πέρα δίδης λέγει· ὡς εἴωθεν τοῦ Ἑλλήσποντον παραινῶσαι· πέρα
Ἀττικοί, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὑπερέχω λέγουσιν ἐνίοτε· Ἀριστείδης
ἐν τῷ περὶ τοῦ πέμπειν βοήθειαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ· τοῦτο πέρα ἡμῶν ἐστί·
τουτέστιν ὑπὲρ ἡμῶν· Θουκυδίδης· οἱ δὲ καὶ ἂν πλεῖν δὲ ταῖς ναυσὶ τὸ
παραγινώσκ(ω) μεῖζον τῶν προσελαυνόντων εἶναι· παραγινώσκω τόδε· Ἀττικοὶ δὲ
πολλάκις, καὶ γενικῇ τοῦτο συντάσσουσιν· ὡς Φιλόστρατος· παρα-
γινώσκοντες τοῦ δικαίου· ἤγουν παρὰ τὴν γνῶσιν τοῦ δικαίου
πρόσοψις πολιτευόμενοι: πρόσοψις ἡ θεωρία· Θουκυδίδης· μὴ ἔχων τὴν
πρόσοδος πρόσοψιν τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ: πρόσοδος ἡ προσέλευσις·
οἷον, χρημάτων πρόσοδος· πρόσοδος καὶ ἡ πανήγυρις· Ἀριστεί-
δης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ πρόσοδοι θεῶν, μετὰ τῶν καθεστηκότων
νόμων· καὶ πρόσοδος ἡ προσποδός· Θουκυδίδης· λάθρα ἐπε-
παιανίζω καὶ παιωνίζω τήρουν τὴν πρόσοδον: παιανίζω καὶ παιωνίζω· καὶ παιᾶνα δὲ
καὶ παίωνα· Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ θεῶν δὲ ἐξάρχοντος
καὶ τοῦ φίλου παιῶνος· σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ μὲν παιάν, ἐπὶ ὕμνων
τῶν θεῶν ἀεὶ τίθεται· καὶ μάλιστα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ τῇ ἀπαλ-
λαγῇ λοιμοῦ· τὸ δὲ παιὰν καὶ παιωνίζω, ἀλλὰ δὴ καὶ τὸ παιανίζω,
ἐπὶ νίκης πολέμου κυρίως· καταχρηστικῶς δέ, καὶ ἐπὶ ἄλλης
πρῶτ(ος) εὐφροσύνης: ὁ μὲν πρῶτος, ἀριθμητικόν· τὸ δὲ πρῶτον, οὐδέτερον

μόνου, ἀλλὰ καὶ γενικῇ· Θουκυδίδης· ὡς πρὸ ὑπὸ ἡμῶν, καὶ ὡς ἐν ἐσ-
χατιᾷ προάγει· ὡσαύτως καὶ τὸ οἰκειοῦμαι, δοτικῇ παρ' αὐτοῖς. τὸ
δὲ οἰκεῖός εἰμι, καὶ δοτικῇ καὶ γενικῇ. Παρὰ ὅτε τὴν πλησιότητα
δηλοῖ, ἐπὶ μὲν ἐμψύχου, δοτικῇ συντάσσεται· οἷον, παρὰ τῷ βασιλεῖ
κάθηται· ἐπὶ δὲ ἀψύχου, αἰτιατικῇ· Θουκυδίδης· ἐτάξαντο παρὰ
τὴν θάλασσαν. Λουκιανὸς δέ, Ὅμηρον ζηλῶν, ἐπὶ ἐμψύχου, εἰς αἰτι-
ατικὴν ἐξέθηκεν, ἐν β΄ τῶν ἀληθινῶν διηγημάτων· καὶ θρόνος αὐτῷ
ἐτέθη, παρὰ Κῦρον τὸν πρόσθεν τοῦ πρεσβύτου. Ὅμηρος γὰρ οὕτω φησὶν
ἐν α΄ Ἰλιάδος· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα· ὡσαύτως δὲ
Πλάτων ἐν Φαίδωνι· καὶ στὰς παρ' αὐτόν, ὥσπερ εἰώθει ἔφη· ὅτε
δὲ ἐστὶν ἀντὶ τῆς εἰς, ὃ καὶ ἐπὶ κινήσεως ἀεὶ τίθεται· ἀλλ' ἔστιν ὅτε
καὶ χωρὶς κινήσεως· ὁ αὐτὸς ἐν Πολιτείᾳ· καὶ παρὰ πάντα μοι
τὸν χρόνον προσῄει, καὶ διελέγετο ἐνίοτε· καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ
πρὸς τοῦ μὴ πέμπειν βοήθειαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ· ὅπως παρ' αὐτῶν, κἀ-
κεῖνος ὡς ἐπεῖθεν, ἀρχὴν μὴ ἐπικτᾶσθαι παρὰ τὸν πόλεμον.
Παρακέλευσις, καὶ παρακελευσμός· Θουκυδίδης· προθυ-
μίαν τε προσδεχόμενοι καὶ παρακελευσμῷ. Παρακαλῶ τὸ
προτρέπω ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ παράκλησις ἡ προτροπή· ἔστιν ὅτε
δὲ καὶ τὸ δέομαι. Παρακομίζομαι τὸ παραγίνομαι· καὶ παρα-
κομιδή, ἡ προσέλευσις· Θουκυδίδης· ἐν δὲ τῇ παρακομιδῇ
τῇ ἐς τὴν Σικελίαν καὶ πάλιν ἀναχωρήσει. Προσκάθημαί σοι
ἀντὶ τοῦ οἰκείως ἔχω σοι· καὶ προσκάθημαί σοι ἀντὶ τοῦ ἐπικάθη-
μαί σοι· ὡς ὁ αὐτός· προσκαθήμενον καὶ κατὰ τὸ εἰκὸς φοβοῦνται
αὐτούς· καὶ προσκάθημαι τὸ ἀνάκειμαι· Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώ-
τῃ· ἔφθαν τοῖς προσέκειτο τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδός.
Προσέχω σοι τὸν νοῦν κάλλιον, ἢ προσέχω σοι μόνον· Ἀριστοφάνης
ἐν Πλούτῳ· πρόσεχε τὸν νοῦν ἵνα πύθῃ. Προστίθεμαί σοι, ἀντὶ
τοῦ μετὰ σοῦ γίνομαι· οἷον, προστίθεμαι τοῖς πολεμίοις· πρὸς

τὸ θυμαδίσαι, ἀντὶ τοῦ μηδὲ ἐμοῦ σε παραλαμβάνειν· θουκυδ.
ἵνα δὲ πρὸς αὐτὸ βοηθῶσι, προσεθυμήθησαν· τουτέστιν οὐ μεγάλως
πεποιήμεθα: [Π]εζὴ στρατιὰ λέγεται· ὡς Δημοσθένης καὶ πανταχοῦ·
καὶ ἡ πεζική· ὡς Θουκυδίδης· ἡ πεζὴ στρατιὰ ὥρμηται· καὶ ναυ-
τικὴ καὶ πεζική· ποιητικώτερον γὰρ τοῦτο· ὡς Αἰσχύλος ἐν
τοῖς ζ΄ ἐπὶ Θήβαις· πεζικὸς ὥρμηται λεώς: [Ο]ὐ μόνον τὸ θαυμάσιος
ῥήτωρ φαμὲν, ἀλλὰ καὶ τὸ θαυμάσιον κάλλος τόνδε· καὶ τὸ ὡς οὐδὲ
πείθου θαυμάζειν· καὶ τὸ θαυμάσιος κόσμος· ὡς Ἀριστείδης ἐν τῷ πα-
νηγυρικῷ ἐν Κυζίκῳ περὶ τοῦ ναοῦ· καλοῦμεν γὰρ οὕτως οἱ πολ-
λοὶ [illegible] οὕτως οἱ σοφοί, καὶ θαυμασίως τὸ θαυμάσιον τοῖς πλήθεσιν:
[Π]ερὶ ὄρθρου καὶ περὶ ἴτατον(?)· ἀμφότερα Θουκυδίδης· περὶ ὄρθρον
μέσου νυκτῶν· καὶ πρωϊαίτατα δὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμ-
μαχοι· καὶ Ἀριστείδης ἐν ε΄ τῶν ἱερῶν· πάλιν γὰρ αὐτὸ τὸ περὶ ὄρ-
θρου τοῦ δέοντος λούεσθαι ἠθέλησαν· χρεὶ(?) [illegible] ταύτας, τοῦ
περὶ ὄρθρου καὶ πρωϊαίτατον: [Ο]ὐ μόνον περιέσχον τῷ λιμένι,
ἀλλὰ καὶ ἔσχον· ὡς Θουκυδίδης· ἐς Αἴγυπτον δὲ ἔσχον καὶ [illegible] τὸ μὲν
δηλοῖ [illegible]· ἀντὶ τοῦ περιωρμίσαντο· ὡς [illegible] φαμὲν κατῆρεν
ἡ ναῦς εἰς τὸν λιμένα, οὕτω καὶ κατέσχεν· ὡς ὁ αὐτός· ἀπὸ δὲ τῆς
αἰγιαλοῦ τούτου, ἐνθα[illegible] κατέσχον· καὶ πάλιν ἐπὶ [illegible]
τοῖς Ἀθηναίοις ἢ κατασχήσουσιν· ἐπὶ [illegible] ἀνάγκης, ἂν ἔσχον οὐχ
[illegible] λέγεται: [Π]ανταχόθεν καὶ πάντοθεν Δημοσθένης· οὕτω δὲ
πάντοθεν καταπεφευγηκότως ἐκεῖνος χρῆται: [Ο]ὐ μόνον
πρόβατον, ἀλλὰ καὶ προβάτιον λέγεται· Ἀριστοφάνης ἐν Πλού-
τῳ· προβατίου βίον λέγεις· καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· προβατίων βλη-
χώντων· καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ δράματι· ἑπόμενον τοῖς προ-
βατίοις: [Π]αροίξαντες τὰς θύρας Ἀττικοί· τὴν δὲ θύραν ἁπλῶς
Ἕλληνες: [Μ]ὴ εἴποις περιΐσταμαι τοῦ δεῖναι· πῶς γὰρ ἂν ὅλως αὐτὸ
τινα περιΐσταίη· ἀλλὰ περιΐστάμεθα· Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ·

καὶ προϊστάμεθα πᾶσαι ἐπὶ γελαστ(?): πενθεῖν, ἐπὶ τοῦ λυπεῖσθαι καὶ — πενθεῖν
ἐπὶ τοῦ μὴ ἀγαλλομένου(?)· θρηνεῖν δέ, ἐπὶ τοῦ κλαίειν: οὐδεὶς τῶν ῥη- — θρηνεῖν
τόρων τὸ πολλάκις ἀντὶ τοῦ ἅπαξ εἶπε· κοινὸν γάρ ἐστιν· ὥσπερ
οὐδὲ παραδέχεσθαι(?) ἀντὶ τοῦ κολάζειν· ἀλλὰ παρὰ μόνῃ τῇ θείᾳ γραφῇ
τοῦτο δὲ εὑρίσκεται: πλέω τὸ μετὰ νηὸς περῶ τὴν θάλασσαν· νέω — πλέω· νέω
δὲ τὸ κολυμβῶ: παίω τὸ τύπτω· εἰσπαίω τὸ εἰσέρχομαι· Ἀριστο- — παίω· τὸ …
φάνης ἐν Πλούτῳ· εἰσπέπαικεν εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐκπαίω — μετὰ προθέσ(εως)(?)
τὸ ἐξέρχομαι· παραπαίω δὲ τὸ παρακρούω· καὶ συμπαίω τὸ
συγκρούω· ὑποπαίω μέντοι τὸ ὑποβάλλω: προσοικῶ ἐπὶ μὲν — προσοικῶ
ἐμψύχου δοτικῇ· ἐπὶ δὲ ἀψύχου αἰτιατικῇ· Ἀριστείδης ἐν τῷ
Αἰγυπτίῳ· προσοικεῖ τὴν ὄχθην ἑκατέραν τῶν πόλεων· καὶ
πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· προσοικοῦμεν ὥσπερ εἴ τις πηγήν, τὰς ὄχθας.
παραστάδες αἱ θύραι(?), οὐ παραστάται· Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις· — παραστάδ(ες)
Ἀδράστου δ' ἦλθεν εἰς παραστάδας· ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ: ἡ παρα- — παραθήκη ἡ
θήκη λέγεται καὶ παρακαταθήκη· καὶ παρατίθεται καὶ παρα- — παρακαταθήκη
κατατίθεται· οὕτω γὰρ οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν· Ἡρόδοτος ἐν τῇ — καὶ παρατίθεμαι καὶ παρακατατίθε(μαι)
ἕκτῃ· παραθήκην παρατίθενται ἐς τοὺς ἐχθίστους Αἰγινήτῃσιν
Ἀθηναίους· καὶ πάλιν· ἀναγκαίου(?) δὲ σφέας … τὴν ἐκείνων(?)
παραθήκην παρατίθενται· Θουκυδίδης ἐν τῇ β΄· μέχρι τοῦδε
ἔσομεν(?) παρακαταθήκην: οὐ μόνον προσβάλλω τοῖσδε, ἀλλὰ καὶ
προσβάλλω τάδε λέγεται· Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· καὶ
μισούντων(?) μοι ἔτι τῆς στερεᾶς, προσέβαλον ὥσπερ πύλαις
ἀπὸ θαλάττης, βοηθουμένης: πινακίδες τὰ …(?), ἐν οἷς ἐκαθ- — πινακίδ(ες)(?)
ομεν· καὶ αἱ δὲ σανίδων ἐκ κόνεως(?)· πινάκια δέ, οἷς ἐνεγράφετο — πινάκια
τὰ κατὰ τῶν εἰσαγγελλομένων ἐγκλήματα· ὡς ἐκεῖ(?) καὶ τοῖς
μεγάρων(?) πινάκιον· καὶ ἐν οἷς τὰ δικαστήρια ἐγράφοντο καὶ αἱ
ἀρχαί· ἃ καὶ ἐλάμβανον οἱ λαχόντες ἀρχήν: Πυθαγόρας κλίνου(?), — πυθαγόρας
ὁ Πυθαγορικός: …(?) ἀντὶ τοῦ ἐνίκησε, γενικῇ· ὅπερ — …(?)

καὶ περιγέγονεν εἴρηται· Πλάτων ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπο-
λογίᾳ· τῷ αὐτῷ οἰόμενος περιγεγονέναι, ὧνπερ καὶ τῶν πολιτικῶν·
περιεγένετο ἀντὶ τοῦ προσεγένετο· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπερίσσευσεν·
Ἡρόδοτος ἐν τῇ α΄· λειπομένων ὡς [illegible] τῶν πολεμίων περι-
γεγόνασι· καὶ Ἀριστείδης· περιγενομένων γὰρ τῇ πόλει χρημάτων
ἐκ τῶν ὄντων τῶν ἀργυρείων· περιεγένετο ἀντὶ τοῦ ἐσώθη καὶ ἔ-
ζησε· Θουκυδίδης· καὶ εἴ τις ἐκ τῶν μαχίμων περιγένοιτο· καὶ
περιορῶ καὶ περιορῶμαι — ἐν τῇ ε΄· καταφυγὼν ἐπὶ τὸν βωμὸν περιεγένετο. Περιορῶ
τὸ καταφρονῶ· περιορῶμαι δὲ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ καταφρονῶ,
ἀλλὰ καὶ [illegible] ἀντὶ τοῦ καταφρονοῦμαι, Θουκυδίδης ἐν τῇ β΄· μὴ
περιορᾶσθε τοὺς πολεμίους κινδύνων· τίθεται δ' ἀντὶ τοῦ περι-
σκοπῶ· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ δ΄· καὶ τοὺς [illegible] περι-
ορωμένους ὁπότεροι νικήσωσι· καὶ αὖθις ἐν τῇ ς΄· μὴ ὄντας
ἔτι καὶ περιορώμενοι· τίθεται δ' ἀντὶ τοῦ φροντίζω, ἐν γενικῇ συντασσό-
μενον· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ δ΄· [illegible] περιορώμενος, μὴ τῶν Ἀ-
περιιδεῖν — θηναίων πρότερον ἐπιπλευσάντων τι πάθῃ· καὶ περιιδεῖν οὐ
μόνον ἀντὶ τοῦ καταφρονῆσαι, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ περισκοπῆσαι·
ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ· ἀλλ' ἀμφοτέροις ἐδόκει ἡσυχάσασι τὸ μέλλον
περιοπτέον — περιιδεῖν· ὡσαύτως καὶ περιοπτέον· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ς΄· σφί-σι
προστάττω — δὲ περιοπτέον εἶναι τοῦτο μάλιστα. Προστάττω οὐ μόνον τὸ
κελεύω, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑποτάττω· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ· καὶ τοὺς
ἄλλους Κλεαρίδᾳ προστάξας· καὶ ἐν τῇ ς΄· καὶ Γύλιππον τὸν
Κλεανδρίδου προστάξαντες ἄρχοντα τοῖς Συρακοσίοις·
καὶ ἐν τῇ ζ΄· καὶ ἄρχοντα Ἀλέξαρχον Κορίνθιοι προστάξαντες.
πέρι — Πέρι ὅτε ἀντὶ τοῦ ἕνεκα λαμβανομένη ἀναβιβάζει τὸν τό-
νον οὐ μόνον ὅτε ὀπίσω τοῦ ὀνόματος ἐπίκειται, ἀλλὰ καὶ μεθ' ὑπερ-
τινα τίθεται· Πλάτων ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπολογίᾳ·
πράττω — ὧν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαΐω. Πράττω

μόνον τὸ ποιῶ καὶ πάσχω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαιτῶ· ὃ καὶ εἰσπράττω
λέγομεν. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ ἀρίθμιν καὶ πύρρου· πεσόντου
ἀφαρπάσας καὶ ὑφ᾿ ἑαυτοῦ ποιησάμενος, ἔπειτα πράττει τὴν
δίκην· πράττομαι δὲ καὶ μισθὸν τῆς προθέσεως, καὶ τὸ ἀπαιτῶ
καὶ τὸ ἀπαιτοῦμαι. Πλάτων ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπολογίᾳ·
ὡς ἐγὼ παιδεύειν ἐπιχειρῶ ἀνθρώπους, καὶ χρήματα πράττομαι.
Προσκρούομαι ἡ μέμψις· οὐ προσκρούω. Ἀριστείδης ἐν τῷ
τῶν λευκτρικῶν· καὶ πρὸς ἐκείνους ἐν προσκρούσμασι καὶ μέμ-
ψεσιν εἶναι. Ἔτι φαμὲν προσηγορίαν καὶ προσήγορος, ἔτι
καὶ προσηγορία ἢ ὑπηγορία, καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέξεων· καὶ
προσήγορος ὡσαύτως καὶ προσηγορεῖσθαι. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβι-
οῦντες ἢ ἁλιεύς· τὴν προσηγορίαν δέχου· καὶ ὑπὸ τῶν παίδων
εἰπεῖν τοῦ εἰκότα· καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· ἐγὼ βουλοίμην
δεξάμενος κρηπῖδα καὶ ἐπαναβὰς αὐτῇ, προσήγορος ἡδέως
εἶναι. Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας· προσηγορεύθη ἡμῶν
συνδιομένους. Ἀμφορεὺς καὶ ἀπόθετος καὶ ποθανόντος.
Ἀριστείδης ἐν τῷ πρεσβευτικῷ εἰς Ἀχιλλέα· καὶ τὴν ἐπιθέτου
θετον ταύτην ἀποσφάξωσιν. Πατραλοίας καὶ μητραλοίας.
Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ὦ μιαρὲ καὶ πατραλοῖα καὶ τοιχω-
ρύχε. καὶ πατρολῴας καὶ μητρολῴας. Λουκιανὸς ἐν τῷ θεῶν ἐκ-
κλησίᾳ· ἐναγὴς αὐτοῦ καὶ μητρολῴου γ᾿ ὅσος ὤν. Παρεῖδεν ἀντὶ
τοῦ παρέβλεψεν· ὅπερ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Παρεῖδες
ἀντὶ τοῦ εἶδες. ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν. Ἡρόδοτος
ἐν τῇ η΄· οὔτε ἡλικίαν, οὔτε ἄλλο οὐδὲν χάριν παρειδών τοι, ποιεῖν
ταῦτα. Παρέστησαν αὐτὶ τοῦ πλησίον ἔστησαν· καὶ αὐτὶ τοῦ εἰς
τὸ μέσον ἔστησαν· καὶ αὐτὸ τοῦ ἐπορθήθησαν. Ὁ αὐτὸς ἐν τῇ γ΄·
πολιορκούμενοι χρόνῳ παρέστησαν· παρεστήσαντο δὲ ἀντὶ
τοῦ ἐπόρθησαν. Περὶ ἐμοῦ, καὶ τὸ προβλέπω καὶ τὸ φροντίζω.

ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ· τοῦ σοῦ τοῦ προρρέοντος: προδέδωκεν ὁ δεῖν
τοῖς πολεμίοις τὴν πόλιν· ἀντὶ τοῦ λάθρα ἐπιβούλως παρέ-
δωκεν· ὅθεν καὶ προδοσία καὶ προδότης· καὶ προέδωκεν ὁ πο-
ταμὸς ἀντὶ τοῦ ἐνέδωκε καὶ ὑπέλιπεν· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ζ΄· οὐδέ
μοι θαῦμα παρέξεται, προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν
ὕστινων· ἤγουν ἐνδοῦναι καὶ ἀποθεῖναι τῷ ξηρῷ πέδῳ· λέ-
γοιτο δ' ἂν καὶ προδοσία, ἤτοι αὐτὴ ὕφεσις καὶ ἔκλειψις· ὁμῶς
καὶ προδότης. παρακελεύομαι καὶ διακελεύομαι καὶ ἐγκε-
λεύομαι· κελεύω δὲ καὶ ἐπικελεύω. Πλάτων ἐν Φαίδωνι· ὅπερ
ἔπραττον, τοῦτο ὑπελάμβανον αὐτό μοι παρακελεύεσθαι τὸ
καὶ ἐπικελεύειν + ἀρχὴ τοῦ ρ
Ῥαΐσας τῆς νόσου λωφήσας καὶ κουφισθείς. Ῥᾴων δ' εἶπεν· ἐπὶ
γὰρ ὁ ῥᾴων· ὡς δηλωθείη ἐν τῷ ὀλωθικκωδᾶν· ῥᾷον καὶ
πολὺ ταπεινοτέρων ὑμῶν ἐχόμεθα τῷ Φιλίππῳ· καὶ ἡ
ῥᾴων ὡς Θουκυδίδης· ῥᾴονος ἂν μετέσχεμεν τῆς διόδου·
καὶ τὸ ῥᾷον· ὅπερ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιρρήματος λαμβάνεται· τάχιον
καὶ ἐπὶ τοῦ θᾶττον· ὁ θάττων γάρ· καὶ ἡ θάττων· καὶ τὸ θᾶττον:
Ῥιγῶ· ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι· ὅπερ ἐστὶ ποιητικόν· Ὅμηρος ἐν
μ΄ Ἰλιάδος· Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν· ῥι-
γῶμεν δὲ ἐν τῷ ἐπὶ κρύους· Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἀλλ' ἐνε-
ῥιγῶσι ἐπὶ δεκακαιδέκα· καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ·
ἤδη δ' ἔτος ἐν χαλεπῷ τῆς μεσημβρίας ἐρρίγωσαν, τῆς καται-
βολῆς ἐπελθούσης. Ῥύπτεσθαι καὶ ῥύμμα, ἀττικοί· σμήχε-
σθαι καὶ σμῆγμα, ἕλληνες· ὡσαύτως οἱ μὲν ῥήγνυμι· ἕλληνες δὲ
ῥηγνύω καὶ ῥήσσω. Ῥέγχω, οὐδεὶς τῶν ἀττικῶν· ἀλλὰ ῥέγκω·
Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· οὐδ' ἵν' εἶτα ῥέγκουσιν. Ῥοαὶ κάλ-
λιον, ἢ ῥόαι· σημαίνουσι δὲ ἀμφότερα, καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ
δένδρον· ῥοίδιον ἢ ῥοΐδιον. Ἡ ῥάξ, ῥαγός· ὁ δὲ ὀξύτονον.

[Marginal notes, left:] προδέδωκεν καὶ προδοσία καὶ προδότης· παρακελεύομαι· διακελεύομαι· ἐγκελεύομαι· κελεύω καὶ ἐπικελεύω· ῥαΐσας· ῥᾴων· θάττων· ῥιγῶ· καὶ ῥιγῶσι· ῥύπτεσθαι καὶ ῥύμμα· σμῆγμα· ῥήγνυμι· ῥέγκω· ῥοαί· ῥοΐδιον· ἡ ῥάξ·

εἰ καί τινες. ἔστι δὲ ῥάξ, ἐπὶ σταφυλῆς· ἐξ οὗ δὲ ἔθους ἐπὶ θη-
λυκοῦ καὶ αὐτό, ζωΰφιον τὸ λεγόμενον φαλάγγιον. Ῥάφανον ἀντὶ
τῆς ῥαφανίδος μὴ εἴπῃς· ῥάφανον γὰρ παρ᾽ Ἀττικοῖς, ἡ κράμβη·
ἀλλὰ ῥάφανις καὶ ῥαφανὶς λέγε· ἀπὸ γὰρ τῆς ῥαφανίδος, καὶ ὁ
ῥαφανιδωθείς. Συνέσιος ἐν τῷ ὑπὲρ φαλάκρας· οἱ δὲ κηπουροί,
τὰς ἀττικὰς ῥαφανίδας φυτεύουσιν· οἱ δὲ ἴωνες, ῥαφάνους τὰς
ῥαφανίδας λέγουσιν. Ῥεῖθρον, ἐπὶ τοῦ ῥεύματος, οὐδεὶς τῶν
ἀρχαίων εἴρηκεν· ἀλλ᾽ ἐπὶ τοῦ τόπου καθ᾽ ὃ ὁ ποταμὸς φέρεται.
ῥεῦμα δὲ καὶ ῥόθιον, αὐτὸ τὸ ὕδωρ. ῥόθιον μέντοι, οὐ μόνον ἐπὶ
ποταμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ μετὰ κτύπου κῦμα. Ἀριστείδης ἐν τῷ
παναθηναϊκῷ· ὥσπερ ἐν ὥρᾳ τὴν θάλατταν αἵματι καὶ ῥοθίῳ ζέ-
ουσαν. Ῥῖνας ἀττικοί· ἐχειν ἕλληνες. ἔστι δὲ ῥίς, ἡ ἀπὸ τοῦ μεσο-
φρύου μέχρι τοῦ χείλους κατατείνουσα· μυκτῆρες δέ, αἱ τῶν ῥινῶν
κατατρήσεις· δι᾽ ὧν τὸ ὑγρὸν ἔξεισιν ἀπομυττομένου. Ῥύγχος ἐπὶ
χοίρων. ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων. Ῥοδωνιὰ ὁ τῶν ῥόδων τόπος.
ῥόδον δὲ τὸ ἄνθος. ῥοδῆ δὲ τὸ δένδρον. Ῥάμνος πᾶσα μὲν
ἄκανθα. κυρίως δὲ ἡ τῶν ῥόδων. Ῥοῦς ῥοῦ λέγε ὡς πλοῦς πλοῦ
καὶ μὴ ῥόος. λέγεται δὲ ῥοῦς, ἐπὶ θαλάσσης καὶ ἐπὶ ποταμοῦ.
ῥύαξ μέντοι, ἐπὶ μόνου ποταμοῦ. ῥοὴ δέ, ἐπὶ δακρύων καὶ
αἵματος. Ἀριστείδης δὲ βουλόμενος ἐνδείξασθαι πολὺ τὸ χυθὲν
αἷμα τῶν περσῶν ὅπερ τοῖς ἕλλησι συνέβαλον, φησὶν ἐν τῷ πα-
ναθηναϊκῷ· ὥστε οἱ τοῦ αἵματος ῥύακες, κρουνοὶ ἐν νοτίων τῶν
νήσων εἶναι. Ῥαδιουργὸς καὶ ὁ πλαστογράφος, καὶ ὁ πανοῦργος
ἁπλῶς. καὶ ῥαδιουργία ἡ πλαστογραφία δέ. καὶ ἡ θρασύτης καὶ
ἡ δολιότης. Λουκιανὸς ἐν δραπέταις· ἐμπέπλησται ἡ πόλις
τῆς τοιαύτης ῥαδιουργίας. Ξενοφῶν δὲ καί τινες ἄλλοι, ἐχρή-
σαντο τῇ λέξει καὶ ἐπὶ δολίου. Ῥήτωρ τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο,
ὁ δημοσίᾳ συμβουλεύων. καὶ ὁ ἐν δήμῳ ἀγορεύων. ὕστερον δέ, καὶ ὁ

παρ' ἑνός τινος καλούμενος ἐν δικαστηρίῳ λόγοις καὶ συνηγο-
ρίαις βοηθήσων· ἢ τοι μισθωσάμενος ὑπεραπολογήσασθαι τινὸς
ἐν ὑποθέσει· ὃς καὶ συνήγορος καὶ δικολόγος καλεῖται. ῥήτωρ.
ῥητορικός· καὶ οὐκέτι ῥήτορας γράφων. καὶ ῥητορικῶς. ὡς παρὰ Λιβανίῳ ἐν
ἐπιστολῇ· οὕτω ῥητορικῶν οὐδὲ τῶν ῥητόρων· ἔστι δὲ ὅτε τὸ ῥητορικὸν
καὶ ἐπὶ διαβολῆς λαμβάνεται· Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· ὑπὸ
δὲ τοῦ πλούτου ὡς ἱερόσυλοι ῥήτορες συκοφάνται καὶ πονηροί:

ῥικνόν· Ῥικνοῦ τὸ παλαιοῦ καὶ σαθροῦ. καὶ ῥικνοῦσθαι τὸ διέλκεσθαι καὶ
ῥικνοῦσθαι· τὸν τὸ δυσπεπτῶς διέρχεσθαι κατ' εἶδος. λέγεται δὲ ῥικνοῦσθαι
καὶ τὸ καμπύλον γίνεσθαι. ἀσχημόνως καὶ κατὰ συνουσίαν
ῥοβοπυγίζειν· ἐν τῇ ὀρχήσει συγκάμπτοντα τὴν ὀσφῦν: Ῥοβοπυγίζειν, τὸ σημ
ποδίσαι τὸ πλουτεῖν, καὶ ῥοβουντοιχοῦντι ἐν τῇ πόλει·
ῥαστώνη καὶ ῥ· καὶ ῥοβοπυγισμὸς τὸ αὐτό: Ῥαστώνη, νωθρία. ὅθεν καὶ τὸ ῥ
ῥαστωνευόμενος· ῥαστωνευόμενος, ἀπὸ τοῦ ῥαστωνεύω ἤγουν θέματος. καὶ τὸ ῥ
ῥαστωνευομένως ἐπίρρημα αὐτὸ τοῦ ῥαθύμως. ῥαστώνη καὶ ἡ
ἡδονή. συνώνυμος ἐν ἐπιστολῇ τινι, ἀπέχτου φησί τις Ἰωάννης αἰ
μύλιου, ἀφελκύσαντες μετὰ τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ ῥαστώνης. ῥαστώνη
καὶ ἡ ἄνεσις. ὡς τὸ ῥαστώνην ἔχον τῶν ἀλγηδόνων. ῥαστώνη καὶ ἡ
ἀμέλεια. Ἀριστείδης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ. ὁπόσου τῆς ῥαστώνης
ἀντωνεῖσθαι ἐστι. καὶ ἐν τοῖς καθ' ἅπαξ ἀπόροις ἂν κινδυνεύοι:

ῥῆμα καὶ ῥημάτιον· Καὶ ῥῆμα καὶ ῥημάτιον: Ῥυπαίνω καὶ τὸ μολύνω καὶ τὸ ὑβρίζω.
ῥυπαίνω· ὡς Φερεκράτης. διὰ τὸ τὴν ὕβριν ὡς πρὸς μολυσμὸν εἶναι πρὸς
ῥάθυμος· οὕτινι λέγεται: Ῥάθυμος κύριος, ὁ ἀμελὴς καὶ νωθρός. ῥαθυμίας
δὲ παιδιᾶς, ἡ φαύλη καὶ ἠμελημένη. Φιλόστρατος. οὐ ῥαθυμοῦν
ῥιπτοῦμαι· παιδιῶν. ἀλλ' ἐχόμενον τε καὶ εἰς σπουδῆς: Ῥιπτοῦμαι ἀντὶ ἐκ
ῥιπτῶ· παθητικῶς. ῥίπτω δὲ ἁπλῶς ἄλλην(?) ... ἴσασι δὲ ὅτι ῥίπτω
ῥιπτῶ· τὸ ἁπλῶς ῥίπτω. ἐκ πυκνοῦ σπωμένως καὶ ἐκπτοῦμαι, τὸ
μεθ' ὃ σφοδρότητος. Θουκυδίδης. τοσοῦ δὲ κινδύνου ἀπέρριπτον:

ῥαθυμῶ ἐγὼ καὶ καταρραθυμῶ· καὶ ῥαθυμῶ μὲν οὐδέτερον καὶ καταρ-
ραθυμῶ· ἤτοι ῥαθυμεῖν ποιῶ· καὶ αἰτιατικῇ· φιλόστρατος ἐν ἡρωικοῖς·
ἔοικε τοῦτο διαφθεῖραι τὴν χεῖρα, καταρραθυμοῦντος αὐτὴν τοῦ
ὕπνου. [illegible]

Συνδεῖ καὶ οὐ συνδεσμεῖ· ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις· συνδεῖτε ταχέως
τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον. Σχολὴν ἄγω· καὶ ἐν σχολῇ εἰμί·
οὐ σχολάζω· τὸ δὲ διαμερίζω(?) πάντη ἀδόκιμον. Καὶ συμφέρον λέγε
καὶ σύμφορον· ὡς αἰσχίνης· εἰ τοῦτο εἶναι δοκοίη σύμφορον.
Σῶς ἐστι σῶος· καὶ σῶν ἐστι σῶον· καὶ σῶς ἐστι σῶοι· σῶος δὲ μὲν
ἐπὶ δὲ τοῦ θηλυκοῦ, καὶ αἰτιατικῇ τῶν πληθυντικῶν μόνη συναιρεῖται·
σῶς γὰρ λέγομεν ἀντὶ σώας· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδετέρου μὲν
ἐπὶ δὲ τῶν ἑνικῶν καὶ ἡ αἰτιατικὴ συναιροῦνται· σῶν γὰρ
λέγομεν ἀντὶ σῶον· σῶα δέ. Συλλαμβάνω δόκιμον· οὐ συνεπιλαμ-
βάνω· συνεπιλαμβάνομαι δὲ καὶ συλλαμβάνομαι. Συνάπτονται
δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν. Συβώτης ἀττικοὶ καὶ συβώτην· οὐ συ-
φορβὸς οὐδὲ συφορβόν. Σὺν ἀττικὸν καὶ ξύν· ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς
ἐλθόντας· ὡς τὸ καὶ ἥκειν ἀπὸ τῆς ἡλιαίας· λουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς ἀπαί-
δευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον· καὶ συμβούλοις τοιούτοις
ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις· ὅτι τὸ δὲ ξὺν ἀρχαῖον τῆς ἑλληνικῆς οὐ
ἀπὸ τοῦ σὺν ὄντος. Σφὲ καὶ αὐτὸν παρὰ τοῖς ποιηταῖς· σφὲ καὶ αὐτοὺς
παρὰ μόνῳ τῷ θουκυδίδῃ· σφῶν δὲ καὶ σφίσι καὶ σφᾶς γράφε·
ἀλλὰ καὶ σφᾶς αὐτούς· καὶ σφῶν αὐτῶν· καὶ σφίσιν αὐτοῖς· καὶ σφᾶς
αὐτούς· δῆλος ἐστὶ δὲ ἀττικοὶ μὲν ἠγμένοι, τὸ αὐτοὶ αὐτῶν· αὐτοῖς καὶ
οὐδὲ γὰρ οἷόν τε, ἑαυτοὺς ἐπὶ τῆς δευτέρου, ἢ ἑαυτοῖς λέγειν· καὶ διὰ τοῦτο
οὐδὲ σφᾶς αὐτοὺς ἀντὶ τοῦ ἑαυτούς· ἀλλ᾽ αὐτὸ τοῦτο ἑαυτοὺς μόνον καὶ παραλλήλα
λέγομεν· οἱ δὲ σφῶν ἑαυτῶν· καὶ σφίσιν ἑαυτοῖς· καὶ σφᾶς ἑαυτοὺς
γράφοντες ἁμαρτάνουσιν· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἀττικῶν ποιούμενος ἀκριβῶς
μέμνηται τοῦ ε ἐν τούτοις· τίθεντι δὲ ταῦτα, ἐπὶ τοῦ τρίτου προσώπου· οἶδε δὲ

ῥαθυμῶ / καὶ καταρρα-/θυμῶ

Συνδεῖ

Σχολή

καὶ συμφέρον / καὶ σύμφορον

σῶς

συλλαμβάνω / συλλαμβάνομαι / καὶ συνάπτεσθαι / γενικῇ

συβώτης

σφέ

66

βουλόμενοι ὑποθέντες σολοικίζουσιν· ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ἡμέτερος, ἡμετέρου· ἡμετέρῳ· ἡμέτερον· καὶ χρώμεθα τούτῳ ἐπὶ πληθυντικοῦ μόνον· τὸ γὰρ ἡμέτερος κόσμος, καὶ ἡμετέρα οἰκία, καὶ ἡμέτερον καλλώπισμα, ἀντὶ τοῦ ἡμῶν κόσμος· καὶ οἰκία, καὶ καλλώπισμα ἡμῶν, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ σφεῖς, σφέτερος σφετέρου σφέτερον γίνεται· δεῖ δὲ χρῆσθαι τούτοις, ἐπὶ πληθυντικοῦ· ἀδιὰ καὶ ἐπὶ ἑνικοῦ ἅπαξ εἴρηται. οἷον, ὁ δεῖνα τὴν σφετέραν χάριν ἐνδείκνυται, ἀλλ' οὐ δεῖ τοῦ ἅπαξ εἰρημένου ἀντέχεσθαι· τὸ δὲ λέγειν ὡς ἀπὸ τοῦ σφεῖς σφέτερος γίνεται, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲν κωλύει καὶ ἐπὶ ἑνικοῦ τὸ σφέτερος λέγεσθαι, οὔ μοι δοκεῖ καλῶς λέγειν· ὥσπερ δὲ καὶ πρωτότυποι τούτων αὐτῶν ὑμεῖς, καὶ ἁπλῶς τίθενται καὶ μετὰ προσθήκης· λέγομεν γὰρ καὶ ἡμεῖς καὶ σφεῖς· καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ καὶ σφεῖς αὐτοί, οὕτω καὶ κτητικοὶ παράγωγοι αὐτῶν ἔχουσιν· οὐ γὰρ μόνον ἡμέτερος καὶ σφέτερος, ἀλλὰ καὶ ἡμέτερος αὐτῶν· καὶ σφέτερος αὐτῶν ἐκ παραλλήλου:

σταθεῦσαι. Σταθεῦσαι ἀττικοί· σταθεῦσαι ἕλληνες· δηλοῖ δὲ, τὸ [illegible] φλέγεσθαι· ἐστὶ δὲ τοῦτο κτητικόν· ἐξ οὗ καὶ ὄνομα σταθευτός· ἀπὸ τοῦ στατὸς καὶ τοῦ εὕω τὸ καίω· αἰσχύλος ἐν προμηθεῖ· σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογί:

σίκελος. σικελιώτης. Σίκελος ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς σικελίας ὤν· σικελιώτης δὲ, ὁ σίκελος μὲν μὴ ὤν· τὴν δὲ χώραν ταύτην οἰκῶν· θουκυδίδης ἐν τῇ ζ'· προερρημένων δὴ ἤδη τῶν σικελιωτῶν, σικελοὶ καθ' αὑτοὺς ἰδίᾳ τοὺς ἀθηναίους ἐνέδραν ποιησάμενοι:

σιτοῦμαι. Σιτοῦμαι τὸ τρέφομαι· ἐσθίω· σιτίζομαι δὲ, τὸ ἐφόδια [illegible] ὡς λαμβάνω· ἢ μετὰ τὸ φαγεῖν λαμβάνω καὶ οὕτως ἀπέρχομαι:

σιγηλός. Σιγηλὸς καὶ σιωπηλὸς οὐ ῥητορικόν· σιωπῶν σιωπῶ λέγε:

σμινύη καὶ δίκελλα. Σμινύη καὶ δίκελλα οὐ σκαφεῖον· ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις· [illegible] σμινύην μὴ προσθέντες ἐλπίδας· λιβάνιος ἐν μελέτῃ [illegible] σόλωνος ὥσπερ [illegible] ἐν ταῖς [illegible] δίκελλαν ἰασάμενος·

τὸ σίαλον. ὁ σίελος. Τὸ σίαλον ἀττικοί· ὁ σίελος ἕλληνες·

λουκιανὸς ἐν τῷ καταπλῷ ἢ τύραννος· σπαλωχεύσας τοὺς ὀφθαλμούς: Σπάδων οὐ λέγεται ἀλλ' εὐνοῦχος: Σύνθημα οὐ συνθήματα: Σύμβολον καὶ σύμβολα τὰ σημεῖα· καὶ σύμβολα τὰ π[illegible] μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ συμβόλαια τῶν ἐμπόρων δίκαι· δημοσθένης· συμβόλων οὐδὲν δέονται μακεδόνες πρὸς ἀθηναίους· καὶ πάλιν· ὁμολογουμένου ἐν τοῖς συμβόλοις καταστῆσαι: Στρωματοδέσμιον ἢ πούς ἐπὶ στρωμάτων· ἀλλὰ στρωματόδεσμος καὶ στρωματόδεσμον ἀδιαφόρως· αἰσχίνης· ἀνθ' ὅσου στρωματόδεσμον φέροντος: Σαπρὸς οἶνος ἐστὶν, ὁ πρὸς τῷ τέλει ὑλώδης· σαπρὰ δὲ τροφή, ἡ σεσημμένη· ἀριστείδης ἐν τῷ ἐξορχουμένῳ· οὐδ' ἂν τὸν οἶνον τρύγα καὶ ταύτην σαπρόν: Σαλπίζω σαλπίγξω· οὐ σαλπίσω· καὶ σαλπικτὴς οὐ σαλπιστής· θουκυδίδης ἐν τῇ ε'· καὶ σαλπικταῖς ἐξιόντων ὑπὸ ῥυθμοῦ τοῖς ὁπλίταις: Σκίμπους ῥητορικόν· κράββατος κοινόν· λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ φθονεροῦ μελέτῃ· πεσὼν εἰς τὸν σκίμποδα ὃν κομισθέντα παρὰ τῆς τύχης· λέγεται δὲ σκίμπους, καὶ τὸ σκιμπόδιον· ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις· κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα: Ὁ σκότος καὶ τὸ σκότος· τὸ δὲ σκοτία, οὐκ εὐχρηστεῖ· εὐριπίδης ἐν φοινίσσαις· σκότον δεδορκώς: Σμῶμαι καὶ σμῆσαι καὶ σμῆμα, ἀττικῶν· σμήχομαι δὲ καὶ σμῆξαι καὶ σμῆγμα, ἀνάττικα: Σαίρειν οὐ σαροῦν· εὐριπίδης ἐν ἑκάβῃ· σαίρειν τε δώματα κερκίσι τ' ἐφεστάναι: Σπιλὰς ἀττικοί· ὕφαλος πέτρα οἱ ἕλληνες· ἐπεὶ ὕφαλος μόνον ἄνευ τοῦ πέτρα, κάλλιστον: Σκωρία καὶ σκωρίωμα, ὁ σκώψ· λέγεται δὲ σκωρία καὶ κατὰ μεταφοράν· οἷον ὁ πλούτων σκωρία· ὅπερ ἐστὶ κάλλιστον:

Στύραξ θηλυκῶς μὲν, θυμίαμά τι· λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· στύρακος ἅμα ὀσμὴν θρασυνθείσας τοῦ θεοῦ· ἀρσενικῶς δὲ, ὁ σαυρωτὴρ τῆς αἰχμῆς ἤγουν τοῦ ξύλου κρίσιος· καὶ στυράκιον οὐδετέρως· ξενοφῶν ἐν ἑλληνικοῖς· μηδὲ τῶν στυρακίων μηδέ τοι

ταῖς βόλαις: Σιπίζειν ἀττικώτεροι οὐ πλὴν οὐδὲ ψωμίζειν· σιπιστὸς
μὲν τοιοῦτος πρός· οἷον, σιπιστὸς ὄρνις: Σκαιὸς οὐκ ἐπαρίστερος·
σκαιᾷ χειρὶ καὶ λαιᾷ· τὸ δὲ ἀριστερᾷ, κοινότερον· ἀριστερώτατος μὲν
ὁ ἀνὴρ ἀριστερῷ ἱστάμενος κάλλιστον· ἀριστείδης ἐν μιλτιάδῃ· πάλιν
ὅσον δὲ καὶ ἀριστερώτατος ἀνήρ· ἀλλὰ τοῦ δεξιοῦ τοῖς ἕλλησιν ἔρως·
ἔστι καὶ σκαιὰ γνώμη ἡ κακὴ καὶ ἀπαίδευτος: Σμίκκον τοῦ δήμου
δὴ διόσκη, δωριεῖς· ἀττικοὶ δὲ ἄλλως: Σιτομετρεῖσθαι μὴ λέγε·
ἀλλὰ διαλελυμένως· σῖτον μετρεῖσθαι: Στῆθος καὶ στηθίδιον λέγε
ὑποκοριστικῶς· μὴ στηθύνιον: Συλῶ τὸ κλέπτω· ἀφ' οὗ καὶ ἱερόσυλος·
καὶ συλῶ τὸ βλάπτω ποιητικῶς· ὡς παρ' ὁμήρῳ ἐν τῇ ἰλιάδι· καὶ
ἀνήρ, ὃς πρῶτος ἐσύλα τεῖχος ἀχαιῶν: Συγκαταβαίνειν οὐκ ὀρθόν·
ἀλλὰ συγκαθεῖναι· καὶ συγκαθῆκεν εἰς τὸ παίζειν: Συλλαμβάνει
ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, ἤγουν βοηθεῖ· ὃ καὶ συνεπιλαμβάνειν λέγεται·
θουκυδίδης ἐν τῇ β'· καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ξυνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς·
καὶ συλλαμβάνειν ἡ γυνὴ παιδίον· ἤγουν συνεῖναι ἢ ὑπολαμβάνειν· καθ'
ὃ λέγεται καὶ συλλαβὴ ὅταν γράμμα ὑπὸ γράμματι συλλάβῃ· καὶ
γὰρ αἱ μονογράμματοι, καταχρηστικῶς λέγονται συλλαβαί· συλλαμ-
βάνειν λέγεται, καὶ ὅταν τινά τις κρατήσῃ: Σύμμετρον τὸ μήτε ὑπερ-
έχον, μήτε ἐλαττούμενον· καὶ τὸ ἁρμόδιον καὶ ἁρμόζον· ἀριστείδης
ἐν τῷ παναθηναϊκῷ· πᾶσι δὲ συλλόγοις καὶ βουλευτηρίοις σύμμετρος:
Σκνιφὸς ἐπὶ τοῦ γλίσχρου καὶ μικροπρεπῶς περὶ τὰ ἀναλώματα·
οἱ δὲ ἀρχαῖοι, σκνιπὸς λέγουσιν· ἀπὸ τοῦ ζωϋφίου τοῦ σκνιπὸς, τοῦ
τὰ ξύλα κατεσθίοντος: Σχολαστὰς οὐκ ὀρθῶς ἀλλὰ συμ-
φοιτητάς: Στέμφυλα οἱ πολλοί, τὰ τῶν βοτρύων μάλιστα τὰ ἐκ-
πιεσθέντα· οἱ δὲ ἀττικοί, στέμφυλα τὰ τῶν ἐλαιῶν· ἀριστοφάνης·
βρύων μελίτταις καὶ στεμφύλοις· καὶ προβάτοις: Σημεῖον λέ-
γουσι, σημαίνεσθαι οὐ λέγομεν· ἀλλ' ἀποσημαίνεσθαι· ὡς ἀριστοφά-
νης ἐν πελαργοῖς· ἀπεσημηνάμην τὰς τῶν κακούργων οἰκίας:

(Marginal headwords in red: σιπίζειν· σκαιός· σκαιᾷ χειρί· σμίκκον· σιτομετρεῖσθαι· στῆθος καὶ στηθίδιον· συλῶ· συγκαθεῖναι· συλλαμβάνει· καὶ συνεπιλαμβάνειν· συλλαβή· συλλαμβάνειν· σύμμετρον· σκνιφός· συμφοιτητάς· στέμφυλα· σημαίνου καὶ ἀποσημαίνεσθαι·)

Μὴ μόνον σοφώτατος τῶν ἡλικιωτῶν λέγε, ἀλλὰ καὶ σοφώτατος
τῆς ἡλικίας· ἀντὶ τοῦ πάντων τῶν εἰς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν τελούντων:
Σταθῆναι καὶ στῆναι διαφέρει· σταθῆναι μὲν τὸ ὑφ' ἑτέρου· οἷον ἐστάθη
ὁ ἀνδριάς· ἔστη δέ τις κατ' ἰδίαν ὁρμὴν καὶ προαίρεσιν: x αἱ
σκηνὴ καὶ σκήνωμα παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ· οἱ ῥήτορες δὲ, σκηνὴν
μόνον γράφουσι· καὶ σκηνόω σκηνῶ μόνον παρ' ἐκείνῃ· παρὰ δὲ
τούτοις, σκηνέω σκηνῶ ὡς ἐπὶ τὸ πολύ· ἅπαξ δὲ καὶ σκηνόω
σκηνῶ· ἀριστείδης ἐν θεμιστοκλεῖ· παρ' αὐτὸν τὸν θάνατον ἐσκη-
νῆσθαι· καὶ πάλιν ὁ μοῦ τοῖς ναύταις ἐσκηνωμένος: Σκῶμμα·
γελοῖον· εὐτράπελον· καὶ γεφυρισμὸς διαφέρει· σκῶμμα
μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ διασυρμῷ τοῦ πέλας λεγόμενον· γελοῖον
δὲ, τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν χωρίς τινος ὕβρεως· εὐτράπελον
δὲ, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον· εἴρηται δὲ, παρὰ τὸ
εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον· γεφυρισμὸς δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν γεφυρῶν
γράφειν· ἢ τοὺς ἐμμελῶς, ἢ καὶ διαχλευάζειν· διασυρμὸν τινῶν
ἔχοντα: Σπουδάζειν τὸ ἐναντίον τοῦ παίζειν· σπουδάζειν δὲ, τὸ
ἀγωνίζεσθαι: Συγγνώμονα μὴ εἴπῃς· συγγινώσκειν δὲ καὶ
συγγνώμης ἀξιοῦν· ὡσαύτως καὶ συγγνῶναι καὶ συγγνώμης ἀ-
ξιῶσαι· οὐ συγγνωμονῆσαι· καὶ τὸ συγγνώμην ἔχειν κάλλιον
λέγειν, ἢ συγγνώμης ἀξιοῦν ἐστιν: Σωρὸς μὲν ὀξυτόνως, ὁ
πρὸ τοῦ ἀγροῦ σωμάτων· Σῶρος δὲ ὡς παροξυτόνως, ὁ τὸ
αἰθερίζων· οἷον ὁ Σωτέχνος: Συλλεχθεὶς κάλλιον, ἢ συλλεγείς·
ἀριστείδης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ· πρὸς τὸν συλλεχθέντα τοῦ
ναυτικοῦ ἀριθμοῦ: Συνίσταται καὶ ἀντὶ τοῦ πήγνυται ὧν ἂν
πρότερον χεῖται οὐσῶν· οἷον, συνέστη παρὰ τὸ ψῦχος κρύσταλλος· ὅθεν
καὶ σύστασιν φαμὲν τοῦ χυμοῦ· καὶ μὴν ἐπὶ τῆς αὐτῆς πο-
πηγότου γνώμης· οὐ καὶ διετὲς πολυέτομεν· καὶ συνίσταται
ἀντὶ τοῦ ἀρχῇ λαμβάνει· λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ, ἀμὴς

σοφώτατος τῶν ἡλικιωτῶν καὶ τῆς ἡλικίας·
σταθῆναι·
στῆναι·
σκηνή· σκήνωμα·
σκηνέω σκηνῶ·
καὶ σκηνόω σκηνῶ·
σκῶμμα·
γελοῖον·
εὐτράπελον·
καὶ γεφυρισμὸς
διαφέρει·
σπουδάζειν·
σπουδάζειν·
συγγινώσκειν·
καὶ συγγνώμης
ἀξιοῦν·
σωρός·
Σῶρος·
συλλεχθείς·
Συνίσταται·

63

αὐτὸς ἥδεις· καὶ συνέστη καὶ ηὐξήθη πρὸς τοὺς ἐχεκτοῦ αὐτὸν μάλι-
δήνιον φιλία· ὅθεν καὶ ἀσύστατον ζήτημα, τὸ μὴ ἀρχήν τινα καὶ
λαβὴν ἐνδιδομένην παρέχειν τοῖς μεταχειρίσασθαι βουλομένοις·
ὡς τὸ ἀλλ' ἐξ ἀνδρὸς εἶδεν ὄναρ. ὀνείροις μὴ τοῦ στῆναι· καὶ συνίσταται
ἀντὶ τοῦ συνέρχεται· φιλόστρατος ἐν εἰκόσι· συνίστανται δὲ εἰς πο-
λυμαθείας παρακαλῶ· καὶ συνίσταταί τις τινὶ ἀντὶ τοῦ γνώριμος
συνίστημι. γίνεται· οὗ τὸ ἐνδεικτικὸν συνίστημι· συνέστιος ἐν ἐπιστολαῖς·
συνίστημι τῇ φιλίᾳ καὶ τῇ προστασίᾳ τῇ σῇ, τοῦ θαυμασίου σωτῆρος:
συντίθημι. Συντίθημι τὸ συναρμόζω· καὶ συντίθεταί τι, ἀντὶ τοῦ συναρμόζει·
καὶ συντίθημι τὸ συνάγω· ὡς τὸ πάντα συνθεὶς χρήματα.
συντίθεμαι. συντίθεμαι δὲ τὸ ὁμολογῶ· λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης·
συμπεσεῖν. συνθέμενος ἥξειν εἰς τὴν ὑστεραίαν: Συμπεσεῖν τὸ ὁμοῦ γενέσθαι
ἐπί τινων ἐρχομένων εἰς πόλεμον ἀλλήλοις· καὶ συρρηγνυμένων·
ὡς τὸ, συμπεσόντες ἐξ ἑωθινοῦ μέχρι δείλης ἐμάχοντο· καὶ συμ-
συμφέρων καὶ πεσεῖν τὸ συμβῆναι: Οὐ μόνον συμφέρων ὁ ὠφέλιμος, ἀλλὰ καὶ
σύμφορος. σύμφορος· θουκυδίδης· σύμφορος ἡμῖν ἡ παράκλησις ἐστίν·
συμφερόντως ἀπὸ τοῦ συμφέρων, συμφερόντως· ἀπὸ δὲ τοῦ σύμφορος,
συμφορώτερος. συμφορώτερος· ὁ αὐτός· τοῦ δὲ ξυμφορώτερος δεῖ καλεῖσθαι: Συμ-
συμφορά. φορὰ οὐ μόνον ἡ συμβᾶσα τινὶ δυσχέρεια, ἀλλὰ καὶ ἡ συνέλευσις·
σοφοκλῆς ἐν ἠλέκτρᾳ· κἀπὶ συμφορᾷ γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον
συμφέρω. ὀμμάτων ἄπο· καὶ συμφέρω οὐ μόνον τὸ εἰς συμφέρον τινὶ λέγεται,
ἀλλὰ καὶ τὸ συνέρχομαι· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ δράματι· τῷ γὰρ χρό-
νῳ μὲν ὄψει συμφέρειν τοῖς κρείσσοσι· καὶ συμφέρον ἐστὶν ἀντὶ τοῦ πρέπον·
τὸ ὅμοιον πρᾶγμα ταύτῃ συμφέρον ἐστίν· ἀριστείδης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ·
θεοὶ δὲ οἱ συμφέροντες παρεῖχον· οἱ μὲν φυτά, οἱ δὲ σπέρματα:
συνοικοῦσι. Συνοικοῦσι χρηστοῦ τι· οὐ συνοικοῦσι λαβεῖν οὔ τι· διὰ τὸ ἐκεῖσε μὲν
δηλαδὴ συνάπτεσθαι τὴν στενοχωρίαν πρὸς τὸ σόν· ἐνταῦθα
δὲ μὴ ἔχειν ὅπου συνταχθῇ ὅσε αἰτιατικῇ συντάξεως· ἐπὶ δὲ πλήθους

καὶ ἀμφότερα· οἷον πολλοὶ σωίσασί σοι τὰ βέλτιστα· καὶ πολλοὶ | σωίσασί σοι· καὶ σωίσασί σε
σωίσασί σε βέλτιστον· ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ πάντα ἐπίσταντο αὐτοῖς τοῦτο·
ἀριστείδης ἐν τινι τῶν ἰδίων· ὁμολογοῦσι καὶ εἰ δή ποτε, μηδένα
πω τῶν πάντων σωισθῆναι τοσαῦτα τιμηθέντα: Σοφίζομαι δὲ | σοφίζομαι
σοφιστικῶς ἐλέγχω· ἤγουν τὸ διὰ ἐπιχειρημάτων ἀποδείκνυμί τι· | σοφιστής
ὅπερ οὐ κυρίως τοιούτου ἐστί· καὶ σοφιστὴς ὁ ῥήτωρ· καὶ σοφίζομαι | κατασοφίζομαι
τὸ παραλογίζομαί τινα· ὃ καὶ κατασοφίζομαι λέγεται· καὶ σο
φιστὴς ὁ ἀπατεών· καὶ τὸ ὑφελεῖν σκεύη καὶ μηχανῶμαι· καὶ σοφί
ζομαι ὑφ᾽ ἑτέρου ἀντὶ τοῦ διδάσκομαι· ὅπερ ἔχει ἐνεργητικὸν τὸ | σοφίζω καὶ
σοφίζω· καὶ σοφιστὴς ὁ διδάσκαλος· ἐκάλουν δὲ οἱ παλαιοὶ σο | σοφίζομαι
φιστάς, καὶ τοὺς ἐν νόοις κεκτημένους φιλοσόφους χρωμένους· διὸ πλά
των δὲ σοφιστικὴν θαυμασθέντας: Ἐναντίους ἐπιτίθει καὶ ἀλλήλου | ἐναντίους ἐπιθεὶς
λέγειν, καὶ ἐναντίον ἡγεῖτο: Σχολαίτερον κρεῖττον, ἢ σχολαιότερον· | σχολαίτερον
γίνεται δὲ τὸ μὲν σχολαίτερον, ἀπὸ τοῦ σχολῆ· τὸ δὲ σχολαιότερον, | σχολαιότερον
ἀπὸ τοῦ σχολαίου· τοῦτο δέ, ἀπὸ τοῦ σχολή· ἔστι δὲ τετυγμένον·
σχολαῖος γὰρ καὶ σχολαία καὶ σχολαῖον· Θουκυδίδης· σχολαῖοι
κομισθέντες: Σταδιαία μάχη, ἡ κατὰ σύστασιν γινομένη καὶ οὐ | σταδιαία μάχη
κατὰ δίωξιν: Σύνθημα, τὸ ἐπιφώνημα· ὃ λέγουσιν οἱ στρατιῶται | σύνθημα
ἐν ταῖς μάχαις, γνώρισμα τῶν ὁμοφύλων· καὶ σύνθημα,
τὸ ἁπλῶς γνώρισμα· σύνθημα δὲ καὶ ἡ συμφωνία· Θουκυδίδης·
ἐγίνετο γὰρ ἀπὸ ξυνθήματος· ὃ καὶ συνθήκη ἐστί· λέγεται | συνθήκη καὶ
δὲ ἡ συνθήκη, καὶ ἡ ὑπὸ λόγου· βιβλίων καὶ σύνθεσις: Στασιωτικὸν | σύνθεσις
κάλλιον λέγειν, τοῦ στασιώδη λαοῦ ἢ στασιαστικόν· ὡς ὁ αὐτός· | στασιωτικόν
αὐτοὶ ποιοῦντες κατὰ τὸ στασιωτικόν: Συγγραφεὺς οὐ μόνον ὁ συγ | συγγραφεύς
γραψάμενος πολέμους τινάς, ἢ τι ἄλλο ἐφ᾽ ἑαυτοῦ γενόμενον, οἷος
καὶ Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ τοὺς γράφοντας ψηφίσματα, ἢ
ἄλλο τι τοιοῦτον, συγγραφέας ἐκάλουν· Θουκυδίδης· καὶ
εἰσηνέγκαν οἱ συγγραφεῖς, ἄλλο μὲν οὐδέν: Σταυρὸς τὸ ξύλον· | σταυρός

σκόλοψ. καὶ σκόλοψ τὸ αὐτό· ἀπὸ δὲ τοῦ σκόλοψ, τὸ ἀνεσκολοπίσθη·
στεφανίτης ἀγών. ταυτὸν οὖν τῷ ἀνεσταυρώθη· Στεφανίτης ἀγών, ἐν ᾧ τὰ ἆθλα στέ-
φανοι· οἷον, πάλη· δρόμος· καὶ τὰ τοιαῦτα· ἀριστείδης ἐν τῷ πα-
καὶ στεφανηφόρων ἀγῶνος. ναθηναϊκῷ· καὶ πλείστους μὲν τοὺς ἐν τοῖς στεφανίταις δρόμοις
ἀπέκρυψαν· στεφανίτης δὲ ἀγὼν οὐκ εἶπε· ἀλλὰ στεφανηφόρων·
σκ[illegible]. Σκόσαμα, καὶ ὁ καρπὸς καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐπωλεῖτο: Σάκος ἀττικοὶ
συνεδίκαζον. δι' ἑνὸς κ· ἕλληνες δὲ διὰ δύο: Ἐπὶ δικαστηρίου, συνεδικάζετο
συνεκρίνετο. λέγειν· οὐ συνεκρίνετο· συγκρίνεσθαι γὰρ ἀντὶ τοῦ [illegible] τοῦτο· ἣν
καὶ σύγκρισις. ἔχει καὶ ἡ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις σύγκρισις· καὶ τὸ εἶναι που δηλοῖ
λέγεις· ἐπεὶ καὶ ὃ φαμὲν ἐν τῇ συνηθείᾳ συγκρίνειν, ἀντὶ τοῦ παρὰ
τοῦ δεῖνα τοῦ δε παρεξετάζειν, οὐχ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς δοκιμω-
παραβάλλειν. τάτοις τῶν παλαιῶν· ἀλλ' ἀντὶ τούτου, παραβάλλειν· καὶ παρε-
παρεξετάζειν. ξετάζειν· καὶ παρατιθέναι: Σχεδόν, τὸ μὴ μετὰ σκέψεως γι-
σχεδὸν καὶ σχεδιάζω. νόμενον· καὶ σχεδιάζω καὶ αὐτοσχεδιάζω, τὸ ἀμελετήτως λέγειν
ἢ γράφω· λέγεται δὲ σχεδιάζω, καὶ τὸ ἁπλῶς [illegible]· καὶ κατασχε-
σταθμοί. διάζω τὸ κατα[illegible]: Σταθμοί, καὶ αἱ τῶν θυρῶν παραστάδες,
καὶ οἱ κοινῶς λεγόμενοι σταῦροι· ὅθεν σταθμοί, καὶ οἱ κατὰ τόπους
δημόσιοι ἀγροί· ἔνθα καὶ οἱ ἀποδημοῦντες ἐτρέφοντο· λιβάνιος
ἐν ἐπιστολῇ· πέτρου μὲν ἐθαύμαζον τοῦ κρατίστου ἁρμονίαν,
σατράπης. σταθμὸς ἐστι περὶ τοῦ δὲ φαῦλον, καὶ [illegible]: Σατράπης,
στέγος. τὸ σατραπευομένου τέλος: Στέγος λέγε· τὸ δὲ τέγος ποιητικόν·
συμβουλεύω. συμβουλεύομαι. Συμβουλεύω ἐν πρακτικῷ, ἀντὶ τοῦ εἰς συμβουλὴν τίθεμαι καθί-
σταμαι· συμβουλεύομαι δὲ παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ συμβουλῇ χρῶμαι·
λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῇ τοῦ φιλοκτήτου· συμβουλεύομαι τοῖς
συνωμότου. ἐπιτηδείοις, ὅ τι ποιητέον: Συνωμότην οὐ μόνον
τὸν εἰς συνωμοσίαν γινόμενον, ἢ βουλὴν ἢ ἔργον, ἢ τι τοιοῦτον·
ὅπερ καὶ ξένον ἐστιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν συνωμοσίαν· θουκυδίδης
ἐν τῇ β΄· ἐκάλει [illegible] ἐκ ξυνωμότου: Οὐ μόνον

κρύψαι τοῦ δεῖνος φαμέν, ἀλλὰ καὶ στῆ τοῦ δεῖνος· Ἡρόδοτος ἐν τῇ ζ΄· στῆ τοῦ αἰθίοπος, ὃν τὴν δωρεὰν ἐκέλευσεν σφέας καὶ ἀποδιδόναι μὴ ζῆν· τίθεται δὲ ἐνταῦθα τὸ στῆ, ἀντὶ τοῦ ἀντίον:

Στόλος οὐ μόνον ἡ διὰ θαλάσσης πορεία, καὶ τὸ τῶν νεῶν πλῆθος, ἀλλὰ καὶ ἡ διὰ τῆς γῆς πορεία, καὶ αὐτὴ ἡ φερτή παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῇ γ΄· ἀπεῖχε τοῦ ἐπ' Αἰθίοπας στόλου, ὀπίσω ἐπορεύετο· καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ· ὁ μὲν ἐπ' Αἰθίοπας στόλος, οὕτως ἔπρηξε·

Σύνθετον οὐ μόνον τὸ συγκείμενον ἔκ τινων, ἀλλὰ καὶ ἡ συμφωνία· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ· ὥσπερ ἐκ συνθέτου τευ γινόμενα:

ἀρχὴ τοῦ τ

Τετταρακοντούτης αὐτὸς Ἀττικοί· οὐ τετταρακονταέτης· καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς ἀριθμῶν ὁμοίως· τετταρακονταέτης δὲ χρόνος· Λουκιανὸς δὲ αὐτὸ τὸ ἐπὶ τοῦ ἑβδομηκοντούτου ζῶντι, ἑβδομηκοντούτης οὕτω λέγων, τὸ προσποιούμενος γεροντικῶς ὁ ἑβδομηκοντούτης· Τήμερον Ἀττικοί, οὐ σήμερον· τὸ δὲ τήμερον εἶναι, καὶ τὸ τήμερον ἔχειν κρείττω ἢ τὸ νῦν εἶναι, καὶ τὸ νῦν ἔχειν· Ἀριστείδης ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν τεττάρων· τὸ τήμερον εἶναι, ἄλλος ἔστω καὶ ὁ μισθὸς μηδὲ ἐλάττων ἧς: Τετραπλοῦν καὶ τετράπλουν Ἀττικοί· οὐ τετράπλον· Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· τοὺς δὲ μικρούς: Τερατεία ἡ θαυματοποιία· τερθρεία δέ, ὁ μετὰ φλυαρίας περιττὸς λόγος: Τεῖχος οὐ δὲ πρώτως τὸ τῆς πόλεως· τοῖχος δὲ ξενικῶς, ὁ τῆς οἰκίας· τειχίον μὲν τὸ ἐπὶ τῆς οἰκίας λεγόμενον, οὐχ ὡς ὁ τοῖχος· ἀλλ' ὡς τὸ τεῖχος σμικρόν: Τετρημένον οὐ τετρυπημένον· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία· εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖν, ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων λεγομένη:

Τρίων καὶ τρεῶν Ἀττικοί, ὡς κρεάων κρεῶν· τρίατα δὲ καὶ τριάτων ἁπλῶς Ἕλληνες: Τυφῶς τυφῶ τυφῷ τυφῶν· ὡσαύτως δὲ τὰ αὐτῶν τῶν μονοκλίτων αἰτιατικὴ καὶ ὡς πληθυντικοί, καὶ τὸν κενὸν τοῦ λέγοντα, πάντα δ' ἔθει ὡς πληθυντικόν, ὅταν ἔχῃ τὴν αἰτιατικήν

τοῦ ἄθω· [illegible] / τῆς ἠχοῦς· τιμήσεται

ἰσοσυλλάβων, εἰς παραλήγουσαν ἔχει λήγουσαν· σεσημείωται ἐν μὲν τοῖς
ἀρσενικοῖς, τὸ ἄθως· ἐν δὲ τοῖς θηλυκοῖς, τὸ ἠχώ· Τιμήσεται, οὐ τιμη-
θήσεται· Τὸ τάριχος δεῖ λέγειν, οὐχ ὁ τάριχος· Τελευταῖον· τελευ-
ταιότατον δέ, ἀδόκιμον· ὥσπερ καὶ τὸ κορυφαιότατον· Τεῖχος ἐπὶ
ἀστείου Ἀττικοί· ἐπὶ δὲ βιβλίου Ἕλληνες· Τ[illegible]
[illegible]· Ταμίαν Ἀττικοί· οἰκονόμον καὶ ἐπίτροπον Ἕλληνες·
εἰ παύεται τὰ ἀπορρηματικά, ὑποτακτικῶς ἐκφέρου· οἷον,
τί χρήσωμαι· καὶ τί γένωμαι· καὶ τί πράξωμαι· Τιτρώσκει
κρεῖττον ἢ τιτρᾷ καὶ παίσει· Τιμωροῦμαι οὐ μόνον τὸ [illegible], ἀλλὰ
καὶ τὸ τιμωρίαν ἐπιτίθημι τινί· ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν·
Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· φύσις αὐτῶν τιμήσασθαι τὸ πε-
ρισσόν· Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· τιμωρεῖν αὐτῷ τῶν ἐσχάτων εἴ τις
ἐξελέγξειεν· δῆλον καὶ τίμημα ἡ τιμωρία· ὁ αὐτὸς ἐν ἐπιστολῇ·
[illegible] ἐθαύμαζον· ἄλλως δὲ ὅτι τὸ μὲν τίμημα, περὶ ὧν
ἂν ἔχοι τὴν δίκην [illegible], ἀφιέναι· Τιμῶμαι δὲ [illegible]
καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς σημαίνει καὶ ἐπὶ παθητικῆς· Πλάτων ἐν τῇ
τοῦ Σωκράτους ἀπολογίᾳ· τιμᾶται δ' οὖν μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου·
καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· εἰ μὴ ὥσπερ τοῦτο οὖν μέλλει τι ἐμοὶ τιμᾶσθαι·
καὶ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ· ἐγὼ δὲ δή τινος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι ὦ
ἄνδρες Ἀθηναῖοι· καὶ Δημοσθένης· εἰ ἐγὼ πάσχειν ὁτιοῦν τι-
μῶμαι, ἂν μὴ τἀληθῆ φῶ πρὸς ὑμᾶς· καὶ τιμῶμαι τοῦ
δεῖνα τοῦ δεῖνος· ὥστε τὸ τοῦ παντὸς τιμᾶσθαι τὰ σά· ἤγουν
εἰς λόγον τιμήματος, τοῦ παντὸς ἀξίαν κρίνω· οὕτως ἔχει
καὶ τό, πόσου ταῦτα τιμᾶται τὰ ὤνια· ἤγουν πόσου τιμᾶται
ἀπὸ ἀξίας· ὅθεν καὶ τίμημα, ἡ τῶν ὠνίων ἀξία· λέγεται
τίμημα, καὶ ἡ περιουσία· διὰ τὸ ἔθος εἶναι, τοσοῦδε τινὸς τὸ ὂν
τιμᾶσθαι τὰς τῶν παλαιῶν οὐσίας· Δημοσθένης· οἱ τὰ με-
γάλα τιμήματα ἔχοντες· Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ·

τὸ τάριχος·
τελευταῖον·
τεῖχος· [illegible]
ταμίαν·
τιτρώσκει·
τιμωροῦμαι·
τίμημα·
τιμῶμαι·
τίμημα·

οὔτοι ὁ ἀπὸ τῶν μεγάλων τιμημάτων· ἀλλὰ τοῖς ἐπὶ ει-
κοστὸν ἀμφοῖν· τίμημα δὲ, καὶ ἡ πρόσοδος· Δημοσθένης·
τὸ τίμημα τῆς πόλεως: Τέμαχος κρέως, ἢ ἄρτου, ἢ πλακοῦντος, τέμαχος
οὐκ ἐρεῖς· ἀλλὰ τόμος· τὸ γὰρ τέμαχος, μόνον ἐπὶ ἰχθύος·
Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· πολύ τι χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν
ὀπτωμένων· διὰ γὰρ τοῦ εἰπεῖν καὶ κρεῶν, ἐδήλωσεν ὅτι
τὸ τεμαχῶν, ἐπὶ ἰχθύων λέγει· καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς σαφέ-
στερον τοῦτο ἐδήλωσεν ἐν Νεφέλαις· λέγει γάρ· εἶτ' ἀντ' αὐτῶν
κατέπινον κεστρᾶν τεμάχη· εἰ καὶ Συνέσιος ἐν τῷ περὶ βασι-
λείας εἶπε, τεμάχια που τῶν ἰχθύων κρεῶν ἀπολαύων τὰ κο-
τοῦ χρόνου: Τὸ τυγχάνει ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει, μετὰ τοῦ ὢν τί- τυγχάνω
θεται ἐκ παραλλήλου· οἷον, φίλος ἐμοὶ τυγχάνεις ὤν· καὶ ἐχθρὸς
μοι τυγχάνει ὤν· λέγεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ὤν· ὡς παρ'
ἄλλοις τε πολλοῖς, καὶ παρὰ Λιβανίῳ ἐν ἐπιστολῇ· ὥσπερ δ' ἂν
εἰ κυβερνήτης ἐτύγχανες, ἢ στρατηγός· τοῦτο δὲ χρόνῳ, καὶ
ἐπὶ τοῦ κυρίως παρὰ ποιηταῖς ὡς προέφημεν: Εὐτέχνως τεχνικῶς
λέγεται· τινὲς ἀμαθῶς· οὐ δὲ τεχνικῶς ἐφάνη: Τονθορύζω τονθορύζω
καὶ τονθορυσμὸς ἀττικοί· οὐ τονθρύζω· τονθορύζω καὶ τονθορυσμός. τονθορυσμός
ἔστι δὲ τὸ τονθορύζω, τὸ κρύφα καὶ κατ' ἐμαυτὸν μετ' ὀργῆς τι
λαλῶ: Τί διαφέρει μᾶλλον λέγειν, ἢ τίνι διαφέρει· καθὰ καὶ τὸ διαφέρει
Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου· τί δοῦλον ἢ ἐλεύθερον ἢ
διαφέρει: Τετύχηκα τοῦ μὲν ἀδόκιμον λέγειν· τὸ δὲ τετύχηκα, τετύχηκα τοῦ
δόκιμον: Ταμεῖον οἱ λέγοντες· ταμείου ἐπὶ γενικῆς, καὶ
μὴ ταμιείου· μόνα γὰρ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἢ εἰς ειον, ἢ εἰς εος, ταμείου
τρέπει τὴν γενικὴν εἰς ου· οἷον, μαγειρεῖον μαγειρείου· διατόρεος
διατόρου· καὶ ταμεῖον ταμείου: Τέχνη κυρίως, ἡ αὐτὴ λόγου καὶ τέχνη
δυνάμεως ἐπιτηδεύειν· οἷον, γραμματική· ῥητορική· ἐπιστήμη, ἡ
μετὰ ἀποδείξεων· οἷον τὰ μαθήματα· ἐπὶ τὸ δὲ μᾶλλον, τὸ

71

λόγου χρηστόν· οἷον, χαλκευτική· τεκτονική· λέγονται δὲ
τεχνήσασθαι. καὶ αὗται κατασκευαστικῶς τέχναι. τεχνήσασθαι, τὸ μετὰ τέχνης
τεχνάσασθαι. τι κατασκευάσαι. τεχνάσασθαι δὲ, τὸ κακουργῆσαι. καὶ τέχνημα
τέχνημα. τὸ ἀπὸ τέχνης. τέχνασμα δὲ τὸ κακούργημα. Τάπητες οἱ
τέχνασμα. ἐξ ἑνὸς μέρους μαλλὸν ἔχοντες· ἀμφιτάπητες δὲ, οἱ ἐξ ἀμ-
οἱ τάπητες. φοτέρων. λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς ἡ τάπις ἡ τάπιδος. Ξενοφῶν
ἡ τάπις. ἐν ἑπταπόλει· δάπιδας μετ' ἄλλων ταπήτων. λέγεται δὲ ἡ
τάπις τάπιδος· καὶ δάπις δάπιδος· αἱ πᾶσαι παρ' ἑαυτοῖς
τιμωρεῖν. τάπης τάπητος ὡς ἄτε ... χωρὶς τὰς γράφει. Τιμωρεῖν
ὀρθητικῶς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ βοηθῶ· σπανίως δὲ τὸ κο-
λάζω παρὰ μόνοις ποιηταῖς. λέγεται δὲ καὶ εὐριπίδης· παλα-
τιμωροῦμαι. μήδεος τιμωρὸς φόνου. τιμωροῦμαι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν
τὸ κολάζω· σπανίως δὲ τὸ βοηθῶ. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο, μόνον ποι-
ητῶν· σοφοκλῆς ἐν ἠλέκτρᾳ· ἐμοῦ δὲ πρὸς πάντα τιμωρου-
τιμωρία. μένης. τιμωρία καὶ ἡ κόλασις καὶ ἡ βοήθεια. θουκυδίδης ἐν τῇ
ἀτιμώρητος. ἕκτῃ· καὶ ἀπὸ τῶν ἀθηναίων, οὐδεμία ἐλπὶς ἦν τιμωρίας.
καὶ ἀτιμώρητος καὶ ὁ ἀκόλαστος, καὶ ὁ ἀβοήθητος. ὁ αὐτὸς ἐν
τῇ αὐτῇ· καὶ περιεωσόμεθα κατὰ πάντα πλανήτες, ἔρημοι καὶ ἀτι-
θανῶ. μώρητοι. Ἀπὸ τοῦ θανῶ μέλλοντος, ὑπὲρ οὗ ἦν παράγωγον
θανέω θνήσκω· καὶ θνῶ κατὰ συγκοπήν· ἐξ οὗ θνήσκω τέθνηκα. τέ-
θνηκας· ἐτεθνήκειν· τεθνεώς· τεθνάναι· καὶ τεθνᾶσι δωρικῶς τοῦ ε
τεθνάναι. ἐς η, τεθνηκέναι· ἀπὸ δὲ τοῦ ἐτέθνειν ἐτέθνης ἐτέθνη, τεθνήκ-
τεθνάναι. καὶ δωρικῶς τεθνάναι· εἰσὶ δὲ οἳ λέγουσι ταῦτα καὶ οὕτως· ἀπὸ
τοῦ θανῶ θνήσκω καὶ θνῶ, θνῆμι· ὁ β' ἀόριστος ἔθνην· ἐκ μετοχῆς ὁ θνάς·
καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν, τεθνάς· τεθνάντος· τεθνάναι· καὶ τε-
τεθνάναι. θνάναι τὸ δ' ἀπαρέμφατον. Τε ξηρὸς λέγε καὶ μὴ ξείηρος. ξηρῶν
ξηρὸς καὶ ξηρῶν. καὶ μὴ ξείηρων· ἠκολούθησε γὰρ τῷ συνήθων καὶ κακοηθῶν καὶ
τοῖς ὁμοίοις· ταῦτα δὲ πάντα παρωξύνθησαν, διὰ τὸ τα-

ἀπολελυμένα αὐτῶν πεπτωκότα εἶναι· τεθνεώτων γὰρ
καὶ ζωήθων. καὶ κακοήθων λέγομεν· ἀριστείδης ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν λ-
ευκτρικῶν· ἢ πρὸς τοῦ τῶν τεθνεώτων ἐμπρησμοῦ· τεύξομαι ἀντὶ
τοῦ ἐπιτυχὴς ἔσομαι· τεύξοιμι· τευξόμενος· τεύξεσθαι· τὸ
δὲ τεύξαιμι, ἀντὶ τοῦ κατασκευάσαι· ὥστε οἱ τὸ τεύξασθαι ἀντὶ
τοῦ ἐπιτυχεῖν τρέφοντες, ἁμαρτάνουσιν· τί πος ἂν ἢ ποῖ οὐδ'
κειμαι· τὸ δὲ τί πάθοι τις ἢ ποῖ, κοινόν· τρέφομαι, καὶ ὅταν πρὸς τοῦ
τρέφοντος λέγηται, καὶ ὅταν πρὸς τὴν τροφήν, ὁ δοτικῇ συντάττεται·
οἷον, τρέφομαί σοι· ἤγουν ὑπὸ σοῦ τρέφομαι· καὶ τρέφομαι ἄρτῳ·
σιτοῦμαι δέ, αἰτιατικῇ· ὡς παρ' ἀριστοφάνει· πρὸς ὀψωνιῶν βορ-
σιτούμενος, μάχης οὐκ ἀνοικεφάλαι: τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως, ποι-
ηταί· οἱ δὲ ῥήτορες, ταχέως καὶ τάχιστα· καὶ ἐν τάχει· τὸ δὲ τάχα
ἀντὶ τοῦ ἴσως, καὶ ἀμφότεροι· ὅπερ καὶ μόνον τίθεται, καὶ μετὰ
τοῦ ἴσως· ποτὲ δέ, καὶ μετὰ τοῦ ποῦ τοῦ δηλοῦντος τὸ ἴσως, καὶ
παραλλήλους· οἷον, τάχ' ἂν γένοιτο καὶ τάχ' ἴσως· καὶ τάχα που·
καὶ ἴσως που: τολμητὴς οὐ τολμητίας· ἀνάπτεσιν γὰρ τοῦτο
θουκυδίδης· καὶ παρὰ δύναμιν τολμηταί· καὶ παρὰ γνώμην
κινδυνευταί: οἱ μὲν ἀττικοί, τελευτῶν ἐποίησα λέγουσι· καὶ
τελευτῶν ἐποίησε· καὶ τελευτῶντες ἐποίησαν· ὡσαύτως
καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων λέξεων· καὶ πάσας ὧν τῶν αἰτιατικῶν· οἱ δὲ
κοινοί, τελευταῖον λέγουσιν: τέλος καὶ τελέως ἐπιρρήματα·
καὶ τελέως δηλοῦν ὅμοιον, ἢ μετὰ τοῦ ῑ: ταυτὸ λέγε μὴ τὸ ταυτόν·
τὸ γὰρ ταυτὸν τὸ κοινὸν, καὶ ζωὴν κλοιφὴν ταυτὸ γέγονε· γράφε δὲ καὶ
ταυτὸν καὶ ταυτό· ἐπαγομένου τοῦ συμφώνου, καὶ ἐπαγομένου
φωνήεντος· οἷον, ταυτὸν τὸ παῖς, καὶ ταυτὸ τί παῖς· καὶ ταυτὸν
ἐποίησε, καὶ ταυτὸ ἐποίησεν· ὡσαύτως καὶ τοιοῦτον τι λέγε·
καὶ τοιοῦτό τι· καὶ τοιοῦτόν ἐστι καὶ τοιοῦτό ἐστι· τὸ δὲ ταυτὸ τοῦτο
καὶ ταυτί ζητεῖται, οὐ ῥητορικόν: τετυφωμένος, ὁ ἀλαζών· καὶ

τεύξομαι.
ἐτεύξαιμι.
τί ποσ' ἂν ἢ ποῖ
τρέφομαι.
σιτοῦμαι.
ταχέως· τάχιστα· ἐν τάχει.
τάχα.
τολμητής.
τελευτῶν καὶ τελευτῶντες.
τελευταῖον.
τέλος καὶ τελέως.
ταυτὸν καὶ ταυτό
τετυφωμένος.

ὁ ἐμβρόντητος, καὶ ὄζων φενικοῦ· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κεραυνωθέντος Τυφῶνος· Δημοσθένης· ληρεῖν καὶ τετυφῶσθαι δόξαιμι·

τίκτειν· Τίκτειν κυρίως, ἐπὶ γυναικός· τὸ δὲ γεννᾶν, ἐπὶ ἀνδρός· ὅθεν καὶ γεννήτωρ καὶ γενέτης ὁ πατήρ· Ὅμηρος δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς τῷ τίκτειν ἐνίοτε χρῆται· ὡς εὔχεται, οὗ ἀθάνατος τέκετο Ζεύς· καὶ τό, τίκτει μὲν γὰρ πολλοῖσιν [illegible]·

τήθην· Τήθην λέγουσι τὴν τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς μητέρα· ἀλλ' οὐ μάμμην· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἀρχαίων εἶπε. μάμμην μὲν οὖν τὴν μητέρα τινὲς αὐτῶν μάμμην καὶ μάμμιον ἐκάλεσαν· οὐδὲ μητράδελφον·

τηθίδα· τὴν δὲ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφήν, τηθίδα φασί· ἐδήλωσε δὲ Λιβάνιος ἀμφότερα, ἐν τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἀπολογίᾳ· λέγων περὶ τῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος θυγατρός· πρόπαππον ἔσχηκε [illegible]· καὶ πότερον τὴν τήθην, ἢ τὴν τηθίδα μεμέμψεται· ἤγουν τὴν μάμμην αὐτῆς, τὴν ἀδελφὴν τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἢ τὴν Λήδαν, ἢ τὴν θείαν αὐτῆς Ἑλένην τὴν τῆς μητρὸς ἀδελφὴν δηλονότι· ἀλλαχοῦ μέντοι, τὴν πρὸς μάμμην διὰ τῆς τηθίδος, οὕτως ἐμφαίνει Λιβάνιος· τὸν δὲ τοῦ πάππου ἢ τῆς μάμμης πατέρα, ἐπιπάππον λέγει· ὡς ἐν τῇ τῆς λάλου μελέτῃ, καὶ λέγει τήθη καὶ τηθίδι, καὶ πάππῳ καὶ ἐπιπάππῳ· καὶ [illegible] καὶ Ξενοφῶν [illegible] ἀναβαίνει πρὸς τοὺς

ἐπιπάππου· τινὰς δὲ οἶδ' ὅτι καὶ ἐπιπάππου λέγεσθαι, καὶ τὸν τοῦ πάππου ἀδελφόν·

τίτθη· τίτθη δὲ λέγεται, ἡ μαστὸν παρέχουσα· Ἀριστείδης ἐν τῷ δευτέρῳ Πλατωνικῷ· τοῖς τοιούτοις λόγοις καὶ μύθοις, ταῖς τίτθαις ἄξιον παραινεῖν, τοῖς παιδαρίοις ἐπειδὰν ὕπνου δέωνται, διηγεῖσθαι·

τροφὸς καὶ τιθηνός· Τροφὸς δὲ καὶ τιθηνός, ἡ τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν ποιουμένη τοῦ παιδός, μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμόν· ὁ μέντοι τοῦ πατρὸς πατήρ, οὐ μόνον πάππος, ἀλλὰ καὶ

πάτρως· πάτρως λέγεται· Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ δικάζοντος Ποσειδῶνος ὑπὲρ Ἁλιρροθίου μελέτῃ· πάντως οὐκ ἔμελλες ἀπαιτήσειν, Ἁλιρρόθιε, ὁ δὲ πάτρως καλούμενος· ὁ δέ γε πάτρως, ἐκ τῶν τοῦ τοιούτου φωνῶν· ἤτοι πάππος τῶν τούτου γονέων· Ἡρόδοτος· ὁ μὲν δὴ πρὸς [illegible]

αυ/
η

παίδων τῷ Κίμωνι ἱστορεῖ ὁ ἱστορικὸς ἦν τινι καὶ ταῦτα, παρὰ τῷ πάππῳ Μιλ-
τιάδῃ τρεφόμενος· ἤγουν τῷ πάππῳ. πατὴρ γὰρ τοῦ Κίμωνος ὁ
Μιλτιάδης. οὐ μόνον δὲ ὁ πάππος πάτρως λέγεται, ἀλλὰ καὶ
ὁ τοῦ πατρὸς ἀδελφός· καὶ ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος μάρτυς· Ἀρτάβανος ὁ
Ὑστάσπεω· πάτρως ἐὼν Ξέρξῃ. ὁ γὰρ Ὑστάσπης υἱοὺς εἶχε, τοῦ τε
τοῦ Ξέρξου πατρὸς Δαρείου, καὶ τὸν Ἀρτάβανον. ὡσαύτως καὶ μήτρως — μήτρως.
οὐ μόνον ὁ τῆς μητρὸς πατήρ, ἀλλὰ καὶ ὁ ταύτης ἀδελφός. πάτρων δὲ, — πάτρων.
ὁ τοῦ νῦν ἀπελευθέρου δεσπόσας. ἐπιμελοῦ ἀνεψιὸς, ὁ ἐξα-
δελφος· καὶ αὐτανέψιος ὁ πρῶτος ἐξάδελφος· καὶ ἐξανέψιος
ὁ ἐξαδέλφου υἱός. ἀδελφιδοῦς δὲ, ὁ ἀδελφόπαις. Πρόγονοι. — πρόγονοι.
καὶ οἱ ἄνω τοῦ γένους· οἷον προπάππος καὶ οἱ ἄνω τούτων. λέγονται
δὴ καὶ οἱ ἐκ προϋπαρχθείσης τινὶ γυναικὸς παῖδες, τῆς
ὑστέρου ληφθείσης πρόγονοι λέγονται. Ἔκγονος ὁ υἱός. ἔγ- — ἔκγονος. ἔγγονος. ἐγγόνη.
γονος δὲ, ὁ υἱοῦ ἢ θυγατρὸς υἱός. καὶ ἐγγόνη, ἡ τούτων θυγάτηρ. — θυγατριδοῦς.
κυρίως δὲ θυγατριδοῦς μὲν, ὁ τῆς θυγατρὸς υἱός· καὶ θυγατριδῆ, — θυγατριδῆ.
ἡ ταύτης θυγάτηρ. υἱωνὸς δὲ, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός· καὶ υἱωνή, ἡ τοῦ
υἱοῦ θυγάτηρ. ἔστι δὲ κρεῖττον υἱιδοῦς καὶ υἱιδῆ λέγειν· ὥσπερ
καὶ ἀδελφιδοῦς ὁ ἀδελφοῦ υἱός· καὶ ἀδελφιδῆ, ἡ ἀδελφοῦ θυγάτηρ.
Φυσικὸς υἱὸς ὁ ἐκ πορνείας γεγονώς ἐστί τινι· ᾧ ἐναντίον ὁ γνήσιος· ᾧ — φυσικὸς υἱός.
πάλιν ἐναντίον ὁ νόθος. οὐ λέγοις δ᾽ υἱὸν θετόν. Κηδεστὴς καὶ πεν- — κηδεστής.
θερὸς καὶ ὁ γαμβρός· ἀλλὰ δὴ καὶ ὁ γυναικάδελφος· ὡς ἔχει καὶ
τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἐν Ἑκάβῃ· τοῦτον δ᾽ ἐρῶν ὄντα κηδεστὴν σέθεν,
δράσεις· ὁ γὰρ Πολύδωρος, ἀδελφὸς ἦν Κασάνδρας ἣν Ἀγαμέ-
μνων εἶχεν. Τροφεῖα λογογράφοι· θρεπτήρια ποιηταί. Τέλος — τροφεῖα. τέλος.
οὐ μόνον τὸ πλήρωμα, ἀλλὰ καὶ ἡ δαπάνη· Θουκυδίδης ἐν τῇ α΄· καὶ
τὴν ἡμετέραν αὐτοὶ ποιούμενοι, τέλεσι τοῖς οἰκείοις· Ἀριστείδης ἐν
τῷ τῶν ῥητόρων· ἰδίοις τέλεσι πλεῖν. τέλη πληθυντικῶς, καὶ αἱ — τέλη.
τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τινων ἄλλων ἀρχαί· Ξενοφῶν ἐν ἑπτὰ Ἑλλ.

41

καὶ οἱ δὲ τὴν πρόσοδον ἐκλέγοντες ὑπὸ τῶν τελωνῶν· τέλη, καὶ τὰ
στρατιωτικὰ τάγματα· ἡρόδοτος ἐν τῇ η΄· μεταπεμψάμενος δὲ
τοὺς ταξιάρχας τοῦ τελέων· τίλλω ἐνεργητικῶς, τὸ ἀνασπῶ· τίλ-
λομαι δὲ παθητικῶς, καὶ τὸ ἀνασπῶ καὶ τὸ ἀνασπῶμαι· λουκιανὸς
ἐν τῷ ὄνειρος ἢ ἀλεκτρυών· τί τοῦτο· ἄμφω ἀπέτιλας· ὁ αὐτὸς
ἐν τῷ αὐτῷ· ὅταν ὁ κροῖσος περὶ τετιλμένος τὰ [illegible] γέλωτα
παρέχῃ· ὁ αὐτὸς αὖθις ἐν τῷ περὶ τῆς περεγρίνου τελευτῆς· καὶ
τὰς τρίχας ἔτιλλε τε, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἐφέλκειν· καὶ
ἐν τῷ περὶ τοῦ πένθους· παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην· τεθνή-
ξεται ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγουσιν· πλάτων δὲ ἐν γοργίᾳ, ἐπὶ
μέλλοντος ἐνεργητικοῦ λέγει· τεθνήξει οὗτος οὐκ ἐνδόξως· καὶ
λιβάνιος· εἰ μή τις αὐτοῖς μεταδιδοίη, τεθνήξει· ὅπερ καὶ λουκιανὸς
ἐν τῷ ψευδοσολοικιστῇ ἀπαγορεύει: τόξευμα οὐ μόνον τὸ τοξευθὲν,
ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ τόξον· ἡρόδοτος ἐν τῇ ζ΄· οὔτε ἵππου ὑπάρχ-
ει ἀφθονία οὔτε τοξευμάτων: [illegible] ἀρχὴ τοῦ υ [illegible]

ὕαλος· ὕελος· Ὕαλος ἀττικῶς· ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις· τὴν ὕαλον λέγεις· ὕελος
ὑφήνασθαι· ἡ ὕσπληξ· ὑγιῶ· δὲ ἁπλῶς ἕλληνες: ὑφήνασθαι κρεῖττον ἢ ὑφᾶναι: ἡ ὕσπληξ
θηλυκῶς, ἀρσενικῶς οὐχ ὁ ὕσπληξ: ὑγιῶ κρεῖττον ἢ ὑγιαίνω· διὰ τὸ π[illegible]
ἀττικώτερον εἶναι, εἰς τὸ ποιεῖν τὴν τῶν τοιούτων σημασίαν· οἷον ὑγιὴς
καθαρὸς τῆς ἀληθείας· ποιῶ δὲ ὑγιῆ νοσοῦντα, εἴς τι· τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ
ἐπὶ τῆς ἀληθείας καὶ αἰτιατικῆς τῶν πραγμάτων οὐ δεόντων· ταῦτα
γὰρ φαμέν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ χέος καὶ κλέος· καὶ ταῦτα
γὰρ, εἰς α τὴν τε ἀληθείαν καὶ αἰτιατικὴν τῶν πραγμάτων ἔχουσι· χέα
χέα καὶ κλέα· γὰρ καὶ κλέα λέγομεν: ὑπομαχεῖν ξενοφῶν καὶ θουκυδίδης ἐν τῇ α΄
ἀνθίστασθαι ἢ ἀντιπράττειν τοῦ ὑπισχ.· ὑπνοκρατεῖν· στολῇ· ὑπὸ μέσον πάγιον τεταγμένος, ὑπομαχεῖ· οὐ δὲ, ἀνθίστασθαι
ἢ ἀντιπράττειν τῷ ὑπισχνουμένῳ· ἢ ὑπνοκρατεῖν: καὶ ὕδροψ καὶ
καὶ ὕδροψ καὶ ὕδρωψ· ὑπωρίζομαι· ὕδρωψ: ὑπωρίζομαι, τὸ μετὰ ὀψὲ μνημονεύειν σμικρὸν
ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· νῦν παρίον καὶ βέλτιον ὑπωρίζεσθαι· ἀρι

στείδης ἐν τῷ κατὰ τῶν ἐξορχουμένων· ἀντὶ τοῦ ὑποκοριζομένην
τὴν αὐτοῦ φαυλότητα καὶ δυστυχίαν· πλούταρχος ἐν τῷ περὶ
τοῦ πῶς ἄν τις διακρίνει τὸν κόλακα τοῦ φίλου· ἀστείως ὑποκο
ρίζεσθαι, τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας· τὰς δὲ συντάξεις, φόρους·
φυλακὰς δὲ, τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων: Ὑφίσταμαι ἀντὶ τοῦ ὑπο
μένω, λογογράφοι· λουκιανὸς ἐν τίμωνι· ὑποστήσεται ὁ τίμων δι᾽
ἐμέ· ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαι δὲ ποιεῖται· καὶ θουκυδίδης· αὐτὰς
ἤγαγε τοὺς ἄνδρας ὡς ὑπέστη· ὑφίσταμαι, καὶ ἀντὶ τοῦ κρυφί
ως ἵσταμαι· λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοψευδεῖ· ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς· ὑφίσταμαι καὶ
ἀντὶ τοῦ ὑποχωρεῖν· ὁ αὐτὸς ἐν τίμωνι· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι·
ὑφίσταμαι καὶ τὸ ὑποκάτω τινὸς ἵσταμαι· καὶ ὑφίστημι τὸ ὑπο
βάλλω τινί: Ὕπαιθρον μὴ λέγε· ἀλλ᾽ ὑπαίθριον: Υἱέα μηδὲ λέγε
ἀπὸ τῆς· ἀλλ᾽ υἱόν· μηδὲ υἱέος ἀπὸ τῆς· ἀλλ᾽ υἱός· μηδὲ υἱεῖ· ἀλλ᾽
υἱεῖ καὶ υἱῷ· υἱὸς δὲ λέγων, διὰ τοῦ ὁμικρου λέγεται· ὡς καὶ δρο
μαῖος· θουκυδίδης ἐν βιβλίῳ πρώτῳ· χαλκιδέως τοῦ υἱέος αὐτοῦ·
καὶ υἱέσι λέγε μὴ υἱοῖς· καὶ υἱεῖς υἱέων· καὶ υἱοῖς καὶ υἱούς:
Ὑποτίθησι μὲν ταῦτα ἐν ὑποχειρίῳ ὁ δανειζόμενος· ὑποτίθεται δὲ ὁ λαμ
βάνων ταῦτα· ἤτοι ὁ δανείζων· καὶ ὑποτίθημι τὸ ὑποβάλλω
καὶ τὸ συμβουλεύω· καὶ ὑποκείμενος λόγος ὁ κατὰ συμβουλὴν λε
γόμενος· ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· πρόμιστος δὲ ξέμεν ὑποκειμένω
ἀκαίρω: Ὑπισχνεῖται κυρίως τις, τὸ ἀξίωσιν διδόναι· ἐπαγ
γέλλεται δὲ, ὁ δίχα ἀξιώσεως παρέχειν βουλόμενος: Ὑπάρ
χω τὸ προκατάρχω· ὡς τὸ ὑπάρξειν ἀδίκων μαχῶν· ἀριστείδης ἐν
β τῶν λευκτρικῶν· οὔτε μὴ αὐτοὺς ποιεῖν τοὺς ὑπάρξαντας· καὶ
ὑπαρχή, ἡ προκατάρξις· καὶ ἀντὶ τοῦ εἰμί· ἀριστείδης ἐν τῷ
παναθηναϊκῷ· ὑπῆρχον δὲ εἰς ἅπαντα νικῶντες· καὶ ὑπάρ
χω τὸ ἀρχήν τινα ἔχω· ζωνύσιος ἐν ἐπιστολῇ· τοὺς ὑπάρξαντ
ας βέλτιστος αἱρεῖσθαι: Τὸ ὑπαιτῶ μὴ ἄπους ἀντὶ τοῦ ἀπαιτῶ λέγε.

ὑφίσταμαι·
ὑφίστημι·
ὑπαίθρου·
υἱόν·
ὑποτίθησιν·
ὑποτίθεται·
ὑποτίθημι·
ὑποκείμενος λό(γος)·
ὑπισχνεῖται·
ἐπαγγέλλεται·
ὑπάρχω·
ὑπαιτῶ

ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ζυγὸν ἄγω· Ὅμηρος· ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους·
οὐδὲ βοηθοῦσιν οἱ τὴν λέξιν φασὶν, ὅτι ὑπάγειν λέγεται τὸ προάγειν·
ὑφηγητής· ὡς παρ' ὑφηγητὴς ἀντὶ τοῦ προηγητής· καὶ ὑπογραμμὸς ἀντὶ τοῦ
ὑπογραμμός· ὑπαίρω τοῦ ὄρους· προγραμμός· ὡς φησὶ καὶ Ἀριστοφάνης· ἐγὼ ὑπαίρω τοῦ ὄρους· ἀντὶ τοῦ
ὑποτίμησις· προαίρω· καὶ ὑποτίμησις ἡ προτίμησις· καὶ ὑπειπεῖν ἀντὶ τοῦ
ὑπολαβών· προειπεῖν· καὶ ὑπολαβὼν ἀντὶ τοῦ προλαβών· ὡς Θουκυδίδης·
ὑπειπεῖν· οὐ γὰρ ἂν καθ' ἡμέραν ὑπολαβόντων, βίᾳ ἡμῶν ἦρχον· οὕτως οὖν καὶ ὑπάγειν
λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν· Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· ὕπαγε δὴ ἡμῖν
τῆς ὁδοῦ· καὶ Εὔπολις ἐν Βάπταις· ὑπάγετ' εἰς τοὔμπροσθεν·
καὶ Θουκυδίδης· παραινέσας ὑπῆγε τὸ στράτευμα· ὑπάγω καὶ
τὸ ὑποβάλλω· Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· καὶ τὰ δῆλα τοῖς ἀ-
ὑπέχω· δήλοις ὑπάγειν· Ὑπέχω τὸ ὑποτίθημι· ὡς τὸ ὑποσχεῖν τὴν
χεῖρα παρὰ τῷ Θεολόγῳ· καὶ ὑπέχει τὰ ὦτα τοῖς λεγομένοις.
ὑποσχνοῦμαι· καὶ τὸ δίδωμι· ὡς τὸ ὑπέχω δίκην· Ὑποσχνοῦμαι τὸ δὲ ὑπό-
σχομαι βάρβαρον· ἐὰν ὑπόσχωμαι δὲ ἐν χρήσει· Ὑφηγοῦμαι τὸ
ὑφηγοῦμαι· διδάσκω καὶ τὸ παραινῶ· καὶ ὑφηγητής· καὶ ὑφηγοῦμαι τὸ προ-
ὑφηγητής· οδοιπορῶ· Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· ἀλλ' ἕρφ' ὑφηγοῦ· καὶ ἀπὸ
ὑπολαμβάνω· δὲ ἐκ τούτου, καὶ ὑφηγητὴς ὁ προοδοιπόρος· Ὑπολαμβάνω τὸ ὑπο-
πτεύω· καὶ τὸ προλαμβάνω ὡς ἔφαμεν· καὶ ὑπολαμβάνω τὸ
ἀποκρίνομαι· Θουκυδίδης· ὑπελάμβανον οὐκ ἐξεῖναι αὐτοῖς ἐ-
παγγεῖλαι· καὶ ὑπολαμβάνω τὸ ὑποδέχομαι· Ἡρόδοτος ἐν τῇ γ'·
νῦν ὦν μὲν δὴ παραινέοντος, ὑπόλαβε τοῦ λόγου· καὶ αὖθις
ὑπερήφανος· ἐν τῇ γ'· Μαιάνδριος δὲ ὑπέλαβε τοῦ λόγου· Ὑπερήφανος κακός, ὁ
ὑπερόφρων καὶ ἀλαζών· ὑπερήφανος δὲ παρασκευή, ἡ μεγάλη καὶ
θαυμαστή· Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι· ὑπερήφανον γάρ μοι ἐδόκει εἶναι,
εἰδέναι τὰς αἰτίας ἑκάστου· καὶ ὑπερηφανεῖ τῇ οἰκίᾳ, ἢ τῶν
ἄλλων μείζων· Δημοσθένης· τὰς ἰδίας οἰκίας, κατεσκευάκασιν
ὑπολύω· οὐ μόνον τῶν πολλῶν ὑπερηφανεστέρας· Ὑπολύω τὸν πόδα, καὶ

ὑπολύω τοῦ βοῦν· ἤγουν ὑπὸ τοῦ ζυγοῦ ὄντα δεδεμένον λύω·
Θουκυδίδης ἐν τῇ ζ΄· τὰ μὲν ὑπολύοντες κατέλιπον· τὰ δὲ
οἰκείως ἐν ὑποζυγίοις: ὕειον κρέας μὴ λέγε· ἀλλ' ὕεον κρέας· ὕεος κρέας·
καὶ ὕειον ὡς βόειον· εἰ καὶ Συνέσιος λέγει ὡς ἐφ' ἡμέραις, καὶ ὕειον·
ταρίχη κρεῶν ὑείων ἀπολελαυκότα τοῦ χρόνου: ὑπόσχομαι ὑπόσχομαι·
ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαι: τὸ ὑπόγυιον οἱ δόκιμοι μὲν ἐπὶ τοῦ ὑπόγυιον·
μέλλοντος τιθέασιν· ἤγουν ὑπό τινος κινδύνου, ὃ οὔπω ὑπωπτευό-
μενος· τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος· ὡς ἔχει καὶ τὸ παρὰ
τῷ θεολόγῳ Γρηγορίῳ ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον ἐπιταφίῳ·
τὸ ὑπόγυιον τῆς ὕβρεως αἰσχυνόμενος: ὑψιπέτης, ὁ ἐφ' ὕψος πε- ὑψιπέτης,
τόμενος· ὑψιπετὴς δέ, ὁ ἐξ ὕψους πεσών· οὕτως αὐτὸς καὶ διιπετὴς ὑψιπετής.
πέτης καὶ δρυπετὴς καὶ ὅσα τοιαῦτα: οὐ μόνον ὑβριστικώτερος ὑβριστικώτερος
καὶ ὑβριστικώτατος φαμέν, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότερος καὶ ὑβριστότατος· καὶ ὑβριστότερος.
Ἀριστείδης· πολλῷ ὥσπερ πεπέστροι καὶ ὑβριστότεροι παύονται οἱ τοῦ
τοῦ σχήματος μετέχοντες: ὑπνώδης παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων· ὑπνηλὸς δὲ
ὑπνηλὸς δὲ ἢ ὑπνώδης λέγουσι· Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ Ἰουλιανοῦ· ὑπνώδης.
ὑπὸ τῆς τῶν ἀντιπάλων ὀργῆς· ὑπνηλοῦ δὲ βασιλέως: ὑβρίζω ὑβρίζω.
καὶ μὴ ὑβρίζομαι: ὑπιάζειν, καὶ τὸ ὑπτιοῦν τοιοῦτον καὶ ἐρωτικοῦ ὑπιάζειν.
ἦν· καὶ τὸ ὥσπερ εἰ θρύπτεσθαι· αἰσχύνης· ὑπιάζων καὶ κατα-
σκοπούμενος ἑαυτόν, ὡς ἐν παλαίστραις καὶ δικασταῖς γράφου·
καὶ φιλόστρατος· ὑπιάζει καὶ ὡραΐζεται: ὑποστρέφω καὶ ἐπαν- ὑποστρέφω·
ήλυθα στρέφω: ὑπομαζῶ οὐ μόνον τὸ μεγάλους μαστοὺς ἔχω ὑπομαζῶ.
ὡς Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· εἰσὶ γὰρ ὑπομαζοὶ καὶ ἀστεῖοι ὥσπερ
ἔχουσι τῶν γυναικῶν· ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὸ τρυφῶ· οἷον νεότητος ἀκ-
μάζουσι, δηλονότι τελεσταί· οἷον ἀπὸ μάζης· ἀλλὰ ταλαιπωρῶ τι
ἔχειν· Λουκιανὸς ἐν τῷ Πλοίου ἢ Εὐχαί· ὑπομαζῶν γὰρ ὤν ἀ-
δεήματα: οὐ μόνον ὑφίσταμαι ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαι φασὶ Θου- ὑφίσταμαι·
κυδίδης, ἀλλὰ καὶ ὑποδέχομαι ἐν τῇ β΄· τοῦτο ἐπὶ Θρᾳκῶν ὑποδέχομαι.

πόλεμον, ὑπεδέχετο καταλύσειν· καὶ ἐν τῇ η΄· Ποταμοφρύνεα αὐτῷ
ὑπεδέξατο, μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς· καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ β΄·
ἀλλ' ἀντεδίδουν τε καὶ μεγάλα ὑποδεχόμενον· ὁ αὐτὸς δέ, καὶ ἀνα-
ἀναδέχομαι· δέχομαι λέγει ἐν τῷ αὐτῷ· ἀναδεχόμενος, ὑποχειρίους τοὺς ἐξ
ὑπόθεσις· τὰς Ἀθήνας. τὸ ὑπόθεσις, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν γενικῇ (συντάττε-
ται)· ἔστιν ὅτε δέ, καὶ αἰτιατικῇ ἔστιν ὅτε· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ς΄· ὑποθε-
ὑποφθονῶ· δοὺς τοῖς λόγοις ἐν τῷ πρὸ τοῦ ἀσχολίαν· ὅθεν καὶ ἐπὶ ὑποφθονῶ λέγε-
ται· Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ἐπεὶ σὺ τοῦ παρόντος ἀθέως
ὑποφθονεῖς· καὶ Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· τὴν μὲν γνώμην ἐπαινῶ καὶ ὁ λέ-
ὕποπτος· γομαι· οἷα τις ἀλαζὼν τοὺς ταῦτα ὑποφθονοῦντας· ὕποπτος
καὶ ὁ ὑποπτευόμενος καὶ ὁ ὑποψίαν τινὰ ἔχων· λέγεται δὲ
ὑπόπτης· ἐν ἑκατέρῳ· ὕποπτος ὢν τῷ οἰκείῳ ἀλλὰ ὅμως· ὑπόπτης δέ, μόνον
ὁ ὑποπτεύων· Θουκυδίδης ἐν τῇ ς΄· χαλεπὸς ἦν τότε καὶ ὑπό-
καὶ ὑπολογίζομαι· πτης ἐς τοὺς περὶ τῶν μυστικῶν τὴν αἰτίαν λαβόντας· καὶ
ὁ ὑπολογιστικός· ὑπολογίζομαι, καὶ ὑπολογοῦντίθεμαι· Ἀριστείδης ἐν Λακεδαιμονικῷ
ὑποκρίνομαι· δευτέρῳ· καὶ περιίδωμεν μὴ δεῖν ὑπολογούμενοι· ὑπο-
ὑπόκρισις· κρίνομαι τὸ μετὰ προσποιήσεως καὶ σχηματισμοῦ τι ποιῶ·
καὶ ὑπόκρισις, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ πλεῖστον τοῦτο· ὑποκρίνομαι καὶ τὸ ἀ-
ποκρίνομαι· καὶ ὑπόκρισις τὸ κοινόν· Ἡρόδοτος ἐν τῇ α΄· Τελμη-
σέων μὲν ταῦτα ὑπεκρίναντο Κροίσῳ· καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ·
ταῦτα μὲν ἡ Πυθίη ὑπεκρίνατο τοῖσι Λυδοῖσι· καὶ πάλιν ἐν τῇ
ὑπέρ· αὐτῇ· καὶ τῶν χρηστηρίων τὰς ὑποκρίσιας. τὴν ὑπὲρ πρό-
θεσιν τὴν ἐπάνω σχέσιν δηλοῦσαν, πρὸς γενικὴν ἐκφέρουσιν
Ἀττικοί· Ἕλληνες δὲ πρὸς αἰτιατικήν· Ἀριστείδης ἐν Παναθη-
ναϊκῷ· τῶν ὑπὲρ κεφαλῆς ἄκρων· ὡσαύτως καὶ τὴν ὑπὸ
Πλάτων, ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ· τά τε μετέωρα φρον-
τιστής, καὶ τὰ ὑπὸ γῆς πάντα ἀνεζητηκώς· καὶ αὖθις ἐν τῷ
αὐτῷ λόγῳ· ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆς, καὶ τὰ ἐπουράνια· Πλούταρχος·

πᾶσ γὰρ ὁ ὑπὸ γῆς ἐστὶ καὶ ὑπὸ τῆς χειρός, ἀφ' ἧς τε δὲ καὶ ταῦτα εἴσω
κεῖται πλεόντων· ὑπόψηφος καὶ ὑπόψηφον ἐστι λέγειν· καὶ ὑπο
ψήφιος· Συνέσιος ἐν τῷ περὶ προνοίας α΄· τοῖς ὑποψηφίοις τῆς βασι
λείας. ἀρχὴ τοῦ φ.

Φαῦλον τὸ κακὸν καὶ τὸ εὐτελές· φλαῦρον δὲ μόνον τὸ κακόν. φακῆ
θηλυκῶς ἡ ἑψημένη· φακοὺς δὲ ἀρσενικῶς ἐπὶ πληθυντικοῦ,
οἱ ἀνέψητοι· λέγονται δὲ φακοὶ καὶ τὰ ἐπὶ τῶν προσώπων χλο
ώδη· ἃ κοινῶς λέγονται βρύα. φροῦδος ἀττικοί· ἀφανὴς οἱ
Ἕλληνες. φενακίζω φενακίσεως καὶ φέναξ λογογράφοι·
φενάκη δὲ ποιητικώτερον. φλήναφος καὶ ἡ φλυαρία, καὶ ὁ
φλυαρῶν· ὥσπερ λῆρος καὶ ἡ ληρωδία, καὶ ὁ ληρῶν· [illegible] δὲ καὶ
φλυαρεῖν καὶ φληναφᾶν· ὡσαύτως καὶ φλυαρία· φλύαρος δὲ
καὶ πολύλογος καὶ πολυλογεῖν κοινά. φιλόγελως φιλογέλωα ἀτ
τικοί· φιλογέλωτος δὲ Ἕλληνες. φιλογύνης ἀττικοί, ὁ φιλογύ
ναιος. ὁ φθεὶρ ἀττικοί· ἡ φθεὶρ δὲ κοινόν· πλούταρχος· τοὺς
τοῦ σύλλα φθεῖρας. φάκελος δεδεμένου φορτίου· Συνέσιος ἐν
ἐπιστολῇ· φάκελον ἐπιστολῶν διαπέμπειν ἴσθι· θουκυδίδης· φα
κέλους ὕλης αἴροντα. σφάκελος δέ, ὁ μηδὲ φλεγμονῆς ἐπισημαινόμενος·
καὶ σφακελίζω τὸ φλεγμαίνω· ἀριστείδης ἐν [illegible]· τοῦ
πάθους καὶ τοῦ σφακελίσαντος. φθείρου κακῶς ἀπιὼν, αὐτὶ τοῦ
μετὰ φθορᾶς ἀπαλλάττου· ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· ἀλλὰ φθείρου
καὶ μὴ γρύζης. φθῆναι κάλλιον ἢ φθάσαι. φερσεφόττα, πλάτ
ωνος· φερσεφόνη καὶ περσεφόνη, οἱ λοιποί· περσέφασσα δὲ ποιη
τικώτερον. φθίνοντος μηνὸς ἀττικοί· οὐχ ὑπολήγοντος· Συνέ
σιος ἐν ἐπιστολῇ· ἀλλ' ἐμὴ τῇ φθίνοντι τοῦ μηνός. φθινόπωρον
κάλλιον ἢ μετόπωρον. φαυλίζειν ἅπαξ ἢ εὐτελίζειν. φύ
ραμα οὐ ζύμη· καὶ φυραθέντα ἄλευρα οὐ ζυμωμένα. φυὴ
οὐ μόνον ἡ ἡλικία, ἀλλὰ καὶ ἡ φύσις καὶ ἦθος· ὅμηρος ἐν α΄ ἰλιάδος.

ὑπόψηφος καὶ ὑπόψηφον.
φαῦλ. φλαῦρ.
φακῆ.
φακοί.
φροῦδος.
φενακίζω.
φέναξ.
φλήναφος.
φλυαρία.
φιλόγελως.
φιλογύνης.
ὁ φθείρ.
φάκελος.
σφάκελος.
φθείρου.
φθῆναι. φερσεφόττα.
φερσεφόνη.
φθίνοντος.
φθινόπωρον.
φαυλίζειν.
φύραμα.
φυή.

οὐ δέμας· οὐ φωνήν· οὔτ' ἄρ φρένας· οὐ γὰρ ἔπεστιν. ἀριστείδης ἐν τῷ
ἐπὶ ἀλεξάνδρῳ ἐπιταφίῳ· ἀγαθοῦ παντὸς φυλακὴν ἔσχηκεν:
φοινικίς· Φοινικίς, ἔνδυμα λακωνικόν· ὅπερ ἐν πολέμῳ ἐφόρουν, ὅμοιον τῷ
αἵματι· ὡς ἂν εἴ ποτε πληγῆς συμβαίη, μὴ ἐκ φιλοψυχίας τῷ
φάρμακα· ἐμβάλλῃ τὸ αἷμα ἐσόμενον: Φάρμακα, καὶ τὰ θεραπεύοντα καὶ
φαρμακᾶν· τὰ φθείροντα· φαρμακᾶν δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἰδίως δηλητηρίου
φαρμακεύω· τινὸς γινομένην βλάβην· φαρμακεύεται τὸ θεραπεύεται μόνον·
ὡς παρ' ἱπποκράτει· πέπωκε φαρμακείην καὶ κινδυνεύει ὡς μάλιστα.
γοητεία· γοητεία δὲ, τοῦ ἐπικλήσεσί τε καὶ ἐπῳδαῖς χρῆσθαι· λαμβά-
νονται δὲ τὰ φάρμακα, καὶ ἐπὶ τῶν χρωμάτων· οἷον, πολλοῖς φαρ-
μάκοις βεβυθισμένην ἔχων· ἡρόδοτος ἐν τῇ αʹ· οἱ προμαχε-
ὁ φαρμακός· ῶνες βεβυθισμένοι εἰσὶ φαρμάκοισι: Φαρμακὸς ἀνήρ· φαρμακὶς
ἡ φαρμακίς· δὲ γυνή· ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις· γυναῖκα φαρμακίδα:
φοιτητής· Φοιτητής, ὁ ἐπιμελητής· καὶ πεπλησιακὼς καλῶς λέγεται ἡ μαθητής:
φονῶσι· φαῦ· Φονῶσ' ἀττικοί· ἀνδροφόνος ἐλλήνιος: Φανὸς ἐπὶ λαμπάδος·
φασιανοί· ἀλλὰ μὴ ἐπὶ κράτους λέγεται· τοῦτο δὲ λυχνοῦχον: Φασιανοὶ ἵπποι·
φασιανοὶ ἵπποι· ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις· τοὺς φασιανοὺς οὓς τρέφει λεωγόρας·
φρύγγιος· φασιανικοὶ δὲ ὄρνεις: Φρύγγιος, καὶ ὁ ἀγύρτης τις παραδειγματισθεὶς ἐπὶ
εἰς τὸ αἰσχρὸν παρῳδήσαντες αὐτόν· αἰσχύλος ἐν τοῖς ζʹ ἐπὶ θήβαις· ὦ δαῖμον
Φρύγγιος· καὶ ὁ κέφαλος καὶ εὐβαῖος· ὁ αὐτὸς αἰσχύλος ἐν τῷ
αὐτῷ δράματι· φρυγγίου φοίρημα: Φάσκωλος, ὁ ἐκ δέρματος
λεγόμενος ἰδιωτικῶς μαρσύπιος· οὗ ὡς τὰ ἱμάτια φέρομεν·
φασκώλιον δὲ, δερμάτινον ὑποκείμενον· λιβάνιος ἐν ἐπιστολ-
λαῖς· τὸν μὲν κομίζων, καὶ φασκώλιον κενόν· ὅπως τὸν μὲν ἀπῆ-
φάγαινα· τὸ δὲ μακρὸν οὐ μετὰ πλήθους: Φάγαινα ἀττικοὶ οὐ φαγέδαιναν·
φλέγω καὶ φυγή· ἀπο φλέγω· ἀπο φυγή· Φλέγω τὸ κατηγοροῦμαι· καὶ φυγὴ ἡ κατηγορία· ἀποφλέγω δὲ,
ὅταν νικήσας ἀπολυθῇ τῆς κατηγορίας· καὶ ἀποφυγεῖν ὡ-
σαύτως· διώκω δὲ τὸ κατηγορῶ καὶ τὸ ζητῶ· καὶ τὸ ἀποθουμαι·

καὶ δίωξις ἐν κατηγορίᾳ καὶ ἡ ζήτησις· καὶ τὸ ἀπωθεῖσθαι· τὸ δὲ διωγμός, ἀδόκιμον. Φράσον ἀντὶ τοῦ εἰπέ· φράσαι δὲ ἀντὶ τοῦ διανοηθῆναι· Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδι· οὐδὲ φράσαι ἤμην σαώσαι·

Φριμάττεσθαι ἐπὶ τράγου· φρυάττεσθαι δὲ ἐπὶ ἵππου· καὶ φρύαγμα· Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· φρυάγματα ἱππικά. Φθοῖς παρὰ Ἀττικοῖς πλακοῦντες οὕτω πλατεῖς καὶ ἀπαλοὶ φθεῖς· ὁ παρ' Ἕλλησι λέγεται πόπανον· Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας. Τὸ φθάνειν ὅταν μὲν πρός τινα ἀγωνίζονται λέγηται, τὸ προλαμβάνειν δηλοῖ· ὅταν δὲ πρὸς τὸ τέλος τῆς κινήσεως ὁ κινούμενος ᾖ, τὸ καταλαμβάνειν· καθὸ σημαινόμενον λέγεται τό, εἰ καὶ φθάνοις ἰὼν εἰς τὸ δικαστήριον· ἤγουν εἰ καὶ καταλαμβάνοις τοὺς ἐλθόντας· οὕτως ἐλέγετο συντόμως· ἀπὸ μεταφορᾶς τούτου λέγεται καὶ ἐφ' ἑτέρων· οἷον οὐκ ἂν φθάνοιτε ἀποθνήσκοντες· ἤγουν ἀνάγκη πάντως τεθνήξεσθε· ἀπὸ τούτου αὖθις κατὰ μεταφοράν, καὶ τὸ διαρκεῖν. Φθίνουσιν οἱ ῥήτορες ὡς ἀεὶ ἐκλείπειν, μεταφορικῶς τισὶ χρῶνται ὀνόμασι· λέγοντες, φθίνειν θαλάσσης καὶ χειμῶνος αὐθάδειαν· καὶ κόρων ἄστρα· καὶ ἔθνος κοράκων· καὶ εἴ τι τοιουτότροπον. Φίλιος ὁ τῆς φιλίας ἔφορος θεός· καὶ φίλιος ἀστὸς ὁ φιλικῶς· καὶ φιλία πόλις· Θουκυδίδης δέ, φιλίαν πόλιν λέγει· φησὶ γάρ· νομίζοντες τὴν πόλιν τὴν ἀφ' ἧς ἀπὸ πολεμίου φιλίαν· τουτέστι φίλην· καὶ πάλιν· ἐν τῇ φιλίᾳ τιθέντες.

Φανθεὶς καὶ ἀποφανθεὶς Ἀττικοὶ λέγουσιν· οὐ φανεὶς οὐδὲ ἀποφανείς· Ἀριστείδης ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν ἡρώων· ταῦτα τὰ φανθέντα· καὶ πάλιν ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ὡς τὸ μὲν προσθήκην ὡς μηδὲ ἀξίως ἀποφανθῆναι. Φοβερόν, τὸ φόβον ἐμποιοῦν· ἐπὶ φοβουμένου δέ, τὸ φοβούμενον· ὥσπερ καὶ φθονερόν, τὸ φθόνῳ χρώμενον· ἐπὶ φθονουμένου δέ, τὸ φθονούμενον. Φύσις, ὃ ἐστὶ διαφέρει· οὐσία μὲν γάρ ἐστιν, ἡ ἑκάστου ὕπαρξις· φύσις δὲ ἡ ἐνοῦσά τινι δύναμις.

οἷον φιτὺς τῆς γῆς, τὸ βλαστάνειν βοτάνην· καὶ φιτὺς τοῦ πυρός,
τὸ θερμαίνειν. ἀφ' οὗ καὶ διφυής, ὁ δύο ἔχων τὰς φύσεις· καὶ ἀφυής,
ὁ τούτων ἐνδεῶς πως ἔχων· καὶ διφυΐα καὶ ἀφυΐα. ἰστέον δὲ ὡς
οὐ μόνον ἐπ' ἀνθρώπων ταῦτα λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν καὶ
ἐπὶ γῆς· καὶ γὰρ καὶ διφυὲς καὶ ἀφυὲς φυτὸν λέγομεν· καὶ
τὸ τῆς γῆς δὲ εὐφυὲς καὶ ἀφυές. λέγεται φιτὺς καὶ τὸ φυσικῶς
πεπραγμένον· οἷον κάλλος ἐστί τι τοιοῦτον. λέγει Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ·
ὦ φύσις ἐν ἀνθρώποις ὡς μέγ' εἶ κακόν· τὸ τῆς Ἑλένης ἐμφαίνων
κάλλος. Φιτῦσαι, τὸ ἀφοδεύειν ὡς πέμπειν πνεῦμα ἐκ τοῦ στό-
ματος. ἀφ' οὗ καὶ φυσῶ δηλοῖ σπεῖραι, τὰ ἐμποιοῦντα πνεῦμα.
φυσᾶν ἀπὸ τούτου, καὶ τὸ ὀγκοῦσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι. Λιβάνιος
ἐν προθέσει μελέτης, τῆς τῶν κατορθωσάντων τι πολέμου·
φυσᾶν καὶ σοβεῖν καὶ ἐκκλίνεσθαι δοκεῖ. Φλοιός, τὸ ἐκτὸς τοῦ
δένδρου. φλιαὶ δὲ θηλυκῶς, αἱ τῶν θυρῶν παραστάδες. Φάσ-
ματα, τὰ ἐν ὕπνῳ φαινόμενα· καὶ ὅσα φαντάζονται τὰ δαι-
μόνια νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν ἐν ταῖς ἐρημίαις. ἀπὸ τοῦ ἀέρος
λαμβάνοντα μορφάς, οἵας ἂν ἐθέλωσι. λέγονται οὖν φάσματα
ἀτεχνῶς, καὶ μὴ φαντασίαι. φαντάζω δὲ καὶ φαντάζομαι
εἴρηται δὲ καὶ φαντάζομαι, τὸ ἁπλῶς φαίνομαι. λέγει Εὐριπίδης
ἐν Ὀρέστῃ· μή τις πολιτῶν εἰσίδῃ· φαντάζεται ἤγουν φαί-
νεται. λέγεται δὲ φαντάζεσθαι, καὶ τὸ ἀνατυποῦσθαι καὶ
ἀναπλάττειν. ὡς ἔχει καὶ ἡ φαντασία, καὶ τὸ φανταστικὸν
τῶν δὲ [illegible]. Φροντιστήρια, τὰ διδασκαλεῖα τῶν φιλοσόφων.
λέγοιντο δὲ ἂν οὕτω, καὶ τὰ παρ' ἡμῖν μοναστήρια· ὡς τῆς ὄντως
φιλοσοφίας ἐν τούτοις μελετωμένης. Φωνὴ λογογράφοις· αὐδὴ
δὲ ποιηταῖς. Φορὸς ἄνεμος, ὁ τοῖς πλέουσι δεξιός· καὶ φοροὶ
ἤγουν [illegible]· ἤγουν φορκοῦ συνεχόμεναι· καὶ γῆ φορὸς καρπῶν.
ὅθεν καὶ παμφόρος γῆ, ἡ πάντα φέρουσα. Φοραὶ ῥητόρων δὲ

ἄλλων τινῶν· καὶ φορὰ ἡ εἰς φοράν· Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ·
ἐπειδὴ ὑπὸ τῆς ἀρχαίας ἐνοχλεῖται φορᾶς· καὶ πάλιν ἐν ἐπιστολῇ·
ἔπειτα ἐν ταῖς φοραῖς, μικροῦ ζονεύσω τῆς νηὸς τὸ φορτίον: Τὸ φοβοῦμαι.
φοβοῦμαι, καὶ πρὸς ἀπαρέμφατον συντάσσεται, καὶ πρὸς ὄνομα·
οἷον, φοβοῦμαι τεθνήξεσθαι· καὶ φοβοῦμαι θάνατον: Τὸ φυτεύειν, φυτεύειν.
ἐπὶ φυτῶν λέγεται· ἤγουν τὸ τὰς ῥίζας αὐτῶν καταβάλλειν
εἰς γῆν· ἀπὸ τούτου παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· ὡς παρ'
Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστῃ· οὗτος φυτεύει Πέλοπα· καὶ ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ
καταβάλλεσθαι ἀρχὴν ἐν πράγμασιν. λέγεται καὶ φιτύειν αὐτὸ φιτύειν.
τὸ ἀπείρειν ἐπὶ παιδός· καὶ παράγεται ἀπὸ τοῦ φιτρὸς ὁ σπόρ· ὡς φιτρός.
παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ· ἐφ' ᾗ λαβὼν ἐπακτὸν
ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατήρ· ἔστι δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ μέρους, ὅτι τὸ φιτεῦσαι
καὶ οὐ ψιλὸν ἀπὸ τοῦ φυτεύειν: Φόρος κυρίως, τὸ ὑπὸ τῆς ἰδίας φόρος.
εἰς φερόμενον γῆς· τέλος δέ, τὸ ὑπὸ τῆς ἐμπορείας συμπίλησθαι· τέλος.
Φιλανθρωπία οὐ μόνον ἡ ἀπὸ τῶν ὑπερεχόντων εἰς τοὺς ἐλάττους φιλανθρωπία.
ἀμύνεια, ὡς ἡ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπία πρὸς ἡμᾶς· καὶ τοῦ βασιλέως πρὸς
τὸν ὑπήκοον. καὶ τῶν ἀρχόντων πρὸς τοὺς ὑποχειρίους, ἀλλὰ καὶ ἡ
τινὸς ἁπλῶς πρός τινα ὡς φιλία καὶ διάθεσις ἀγαθὴ ἐκ
αἰσχύνης· τοῦτο προσποιησάμενος ... εἶναι· καὶ τὸ μεθ'
ἑαυτοῦ εἰς τὴν φιλανθρωπίαν ταύτην προκαλεσάμενος· καὶ πάλιν·
διὰ τὴν γνῶσιν καὶ φιλανθρωπίαν ἀπὸ τέχνης: Φωλεὸς τὸ ὑπόγειον. φωλεός.
καὶ καταφωλεύω τὸ κατὰ φωλεὸν ποιῶ· Λουκιανὸς ἐν τῷ Μικύλῳ
ὁ ἀλεκτρυών· ἀναβοήσαντα με καταφωλεύσαντα αὐτοῦ· καὶ φωλεύω.
φωλεύομαι παθητικῶς τὸ κατάδηλος γίνομαι: Φαῦλος ἐπὶ φαῦλος.
θηλυκοῦ καὶ οὐ φαύλη· ὁ αὐτὸς ἐν εἰκόσιν· οὐ φαύλου σω-
νόσος παραδείγματα: Φορταγωγοῦν ναῦν φασί, καὶ φορτίδα φορταγωγοῦν ναῦν.
καὶ φορτηγικήν· Θουκυδίδης ἐν τῇ ζ'· ἐπὶ πλοίου φορτηγικοῦ:
Φυγὴ καὶ ἡ δίωξις καὶ ἡ κατηγορία· Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ὑπὸ τῆς φυγῆς.

τῆς πράξεως καὶ τῆς τῶν ῥητόρων φύσεως· φυὴ καὶ οἱ φυτάλμιοι·
Θουκυδίδης ἐν τῇ η΄· καὶ γὰρ καὶ φυγὴ αὐτῶν ἐξωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀ-
θηναίων παρὰ τοῖς Πελοποννησίοις· καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς Θη-
βαίους περὶ συμμαχίας α΄· φοιβεῖν τὴν Λακεδαιμονίων καταλα-
βόντος, τήν τε φυγὴν ἐδεχόμεθα. Τὸ φοιτᾶν οὐ μόνον ἐπὶ τῶν

φοιτᾶν.

εἰς διδασκάλους ἰόντων λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπί τι ἐπιόντων
συνεχῶς· Πλάτων ἐν Φαίδωνι· πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύ-
πνιον· καὶ πάλιν ἐν Γοργίᾳ· ἐάν τις εἰς παλαίστραν φοιτήσας,
εὖ ἔχων τὸ σῶμα. Ἰστέον ὅτι πάντα τὰ παρακελευσματικὰ

περὶ παρακελευσματικῶν ἐπιρρημάτων.

ἐπιρρήματα, τὸ φέρε· τὸ δεῦρο· τὸ ἴθι καὶ τὸ ἄγε, καὶ εἰς συμ-
βουλευτικὰ ὑποτακτικά, καὶ εἰς προστακτικὰ συντάσσονται·
Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· φέρ' ἴδω τί ὀφείλω. ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς αὐτοῖς·
φέρε δή μοι φράσον, συνηγοροῦσιν ἑκατέρωθεν· καὶ πάλιν ἐν τοῖς αὐτοῖς·
δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλάῃς. Πλάτων Γοργίᾳ· ἴθι δὴ καὶ τόδε ἐπισκε-
ψώμεθα· καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ· ἴθι δή μοι ἀπόκριναι οὕτως·
καὶ πάλιν ἐν Πολιτείαις· ἀλλ' ἄγε ἐπειδὴ τοῦτ' ἀπετελέσαμεν,
ἀναμνησθῶμεν, πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα. Ἀριστοφάνης ἐν
Νεφέλαις· ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον. τίθενται δὲ ἔστιν
ὅτε τὸ ἄγε καὶ τὸ φέρε, καὶ ἀσύντακτα· ἐπιφερομένων ἐρωτή-
σεων· Πλάτων Γοργίᾳ· φέρε δὴ ἡ ῥητορική, περὶ τί τῶν ὄντων
τυγχάνει οὖσα. Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Δία· ἄγε ὦ πάντα τολμῆσαι,
πόθεν ἀρξώμεθα. ἀλλὰ δὲ ταῦτα πάντα, καὶ ῥήματα προστακ-
τικά· τὸ δεῦρο δέ, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐνταῦθα. ἀρχὴ τοῦ χ.

χρήστης.

Χρήστης ὁ δανείζων· Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ὑπὸ γὰρ τόκων
χρήστων τε δυσκολωτάτων· καὶ ὁ τὸ δάνειον δεχόμενος· Λιβάνιος
ἐν ἐπιστολῇ· εἰ δὲ ἦσθα μὴ χρήστης ἀγνοοῦντα πρὶν ὀφείλοντα τοῦ
τὸ χρέος ἐκτίσαι. δανειστὴς δὲ ὁ δανείζων μόνον. Χερσόω·

χερσόω.

χερσοῖ· καὶ χερσοῦμαι ἵππος· οὐ χερσόω, ὃς χερσεύω· καὶ χερσεύω δὲ ἰωνικόν.

γάρ· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου ἐστὶ καὶ χαλκοῦ καὶ τῶν ἄλλων. — *χρῆται*
Χρῆται οὐ χρᾶται· Χρηστότης οὐ καὶ ἀγαθότης· οὐδ᾽ ἀγαθωσύνη. — *χρηστότης*
Χθιζὸς οὐχ ἐχθεσινός· Ἀριστείδης· ὁ χθιζὸς ἡμῖν ὕστατος πορ. καὶ ἐχθὲς — *χθιζός. καὶ*
καὶ χθές· Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ἐχθὲς δέ γ᾽ ἡμῖν δεῖπνον οὐκ — *ἐχθὲς ἢ χθές.*
ἦν ἑσπέρας· Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· χθὲς καὶ πρώην ὁ καινὸς τῶν ἐ-
ναγχος ὑπάτων. Χαιρήσεις οὐ χαρήσῃ· Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· — *χαιρήσεις*
οὔτοι μὰ τὴν Δήμητρα χαιρήσεις ἔτι. Χαίρειν οὐ μόνον ἐπὶ ἡ- — *χαίρειν*
δονῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ φθείρεσθαι· Ἀριστοτέλης· τὰ γὰρ εἴδη
χαιρέτω· τερετίσματα γάρ εἰσιν. Χανδὸν πιεῖν ἀττικοί· Συνέσιος — *χανδόν*
ἐν τῷ περὶ προνοίας· ἀλλ᾽ οὐδὲ χανδὸν πρότερον ὁ Ὄσιρις ἔπιε· κέχυτο
δὲ καὶ ἀθρόως ἐλήλυθεν. Χολὴ καὶ χολᾶν ἐπὶ μανίας· Ἀριστοφάνης — *χολὴ καὶ χολ.*
ἐν Νεφέλαις· οὐδεὶς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας, ὥστ᾽ ἀνδρὶ
πείθῃ χολῶσιν. Οὐ μόνον τρυφῶ καὶ τρυφή, ἀλλὰ καὶ χλιδῶ καὶ χλιδή· — *χλιδῶ καὶ χλιδή.*
Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ· χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι.
Συνέσιος ἐν τῷ περὶ βασιλείας· ταύροις τε καὶ χλιδῶσι ταῖς· Σοφοκλῆς
ἐν Ἠλέκτρᾳ· καὶ ζῶμα τοὐμὸν οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον. Χαμαὶ ἀντὶ — *χαμαί*
τοῦ ἐν τῇ γῇ· ὡς τὸ χαμαὶ κάθηται. χαμᾶζε δὲ ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν — *χαμᾶζε*
γῆν· Ἀριστείδης ἐν Μιλτιάδῃ· οὐ χαμᾶζε ἔπεσε τὸ εἶδος. χαμό- — *χαμόθεν.*
θεν τὸ ἐκ τῆς γῆς· Συνέσιος ἐν τῷ περὶ προνοίας· τὴν μὲν χαμόθεν
ἀναβλύζουσαν· οἱ δὲ χείρους ἀττικοί, χαμᾶθεν ὡς προσποιού- — *χαμᾶθεν.*
μενοι λέγουσιν· οἷς καὶ αὐτὸς εἵπου. Ἡ χάραξ ἐπὶ ἀμπέλου· — *ἡ χάραξ.*
ὡς ἡ παροιμία· ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον ἐλυμήνατο· ἐπὶ τῶν — *ὁ χάραξ.*
καθ᾽ ἑαυτοῦ εἰσαγόντων βοηθούς· ὁ χάραξ ἐπὶ στρατοπέδου. Χάριν — *χάριν.*
καὶ τὴν δωρεὰν καὶ τὴν ἀντίχαριν λέγουσι· Σοφοκλῆς Αἴαντι
μαστιγοφόρῳ· χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ᾽ ἀεί. χάριν καὶ τὴν ἡ-
δονήν· ὡς ὅταν λέγωμεν τὴν τῶν λόγων χάριν. Χάρις καὶ ὄνομα
θεᾶς. οὔπω νοσεῖς ταυτικῆ, οὐκ εὐφρόνως δουλικῶς ὡς εἶπε Μάξ. — *χάριτας*
ἀλλ᾽ εὐλαβῶς· οὐ γὰρ χάριν λέγομεν ἀλλὰ χάριτας. Χαρίζομαι — *χαρίζομαι.*

79

χερειῶ. οὐ μόνον τὸ προσεῦμαι, ἀλλὰ καὶ τὸ χάριν τινὶ ποιῶ· οἷον χαριζόμενός
σοι ἔπραξα ταῦτα· Χερειῶ καὶ ἀντὶ τοῦ ἥττω πέπηκα κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ
ε̄· σοφοκλῆς ἐν ἠλέκτρᾳ· χερειῶ δ' ἠθῶ εἶναι τὴν δὲ τοῖς τοιοῦτοις δίχω
καὶ ἀντὶ τοῦ ἡττώμενος· ὡς παρὰ τὸ προσήκω καὶ ἀντὶ τοῦ ἥττω ἐστί·
ἀντὶ τοῦ ἡττώμενός ἐστιν, οὕτω καὶ τὸ χερειῶ καὶ ἀντὶ τοῦ ἥττων καὶ ἀντὶ
τοῦ ἡττώμενός ἐστι· τὸ μέντοι δὲ γίνεται, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐλεῖν· χερειῶ καὶ ἐπὶ
ἀπαρεμφάτου ἀντὶ τοῦ ἡττᾶσθαι· λέγει σοφοκλῆς ἐν ἐκάβῃ· πότερα
τὸ χερειῶν σφε ὑπήγαγεν αὐτὸ ἀφανῶν· χερειῶνται δὲ τούτῳ ποιητικῷ.
χερνίβιον. λογογράφοι δέ, τὸ χερνίβιον λέγει· Χερνίβιον κυρίως, αἱ ἀνατιθέμεναι
τοῖς θεοῖς χερνιβοφιάλαι· λιβανωτὸς ἐν ἐπιστολῇ· κάλλιον αὐτοῖς
χερνίβιον, ὅ ἐστιν ἐξ ἡμισείας τῶν ἀγαλμάτων· καταχερνιβεῖν ὧν
χέρνιμμα. δὲ καὶ πᾶσαν ἐκ χερνιβίου φιάλην, χερνίβιον λέγεται: Χέρνιμμα ποιητικὸν
πάντοτε λέγει· οὐ χέρνιμμα· ἀλλ' ὡς σοφοκλῆς ἀντέστειπε· τὸ δὲ χερνίβ
ἀντὶ τοῦ χερείω ἐστίν, ἀπὸ δοτικῆς ἀσ γενικῆς· λέγει σοφοκλῆς ἐν
ὀρέστῃ· ὅταν δὲ δαίμων δίδωσι, τί χερνὴ φίλων· τινὶ δηλονότι· ἔστι
χερνάθων. δὲ τοῦτο ποιητικώτερον: Χερνάθων ἀντὶ τοῦ χερνάθωσαν αἰτίας οἱ
λέγουσιν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ παντὸς τῶν δυϊκῶν ἀντὶ τοῦ προστακ-
τικοῖς παθητικοῖς· οἷον, ἐχράθων· μεμνάθων· καὶ ὅσα τοιαῦτα.
ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθρωπικῶν, οὐδενὶ ὡς ἐπὶ τῶν προστακτικῶν χερνῶντ.
οἷον, ποιείτων· λεγέτων· ἀλλὰ γενικῇ ἐστὶ τῶν προστακτικῶν μετοχῶν.
ποιούντων γὰρ λόγοις οἴκοι λέγουσι· λαμβανόντων ἔστωσαν τὸ ἔ-
στωσαν· ἀντὶ τοῦ ἔστωσαν τῶν ποιούντων ἀλλοφρόντων· ἀντὶ τοῦ
ποιείτωσαν· λεγέτωσαν· θουκυδίδης· ἦν δέ τι διάφοροι ὄντες
πρὸς ἀλλήλους, δίκαιοι χερνάθεον· ἀπὸ δὲ αὐτοῦ δὲ ἀθελαίους ἀλλακε-
δαιμονίους, ἀμφίπολιν· τίθεται δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις οὐ μόνον
ἐπὶ τῶν ἀρσενικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν· οὐ θηλυκοῦ
γένους ὄντος τῆς τοιαύτης γενικῆς· ἀλλ' ἀρσενικοῦ· πλάτων ἐν
τῷ β̄ τῶν πολιτειῶν· μὴ δὲ ὑπὸ τοῦ ἀνακηρυχθομέναι ἀγμένων.

ταῖς παιδιαῖς ἐκ δευτέρου τούτων: χοῦν καὶ πρόχουν ἀττικοί· ἀριστεί- λς
ἐν τῷ παναθηναϊκῷ· ἢ κεροστηριασμένοις προχοαῖς ἐς τὸ πῦρ: λζ
χωννύναι Ἕλληνες· χοῦν δὲ ἴσως μᾶλλον ἐπὶ ὕστερον ἀττικοὶ λέγουσιν· ἀ-
ριστοφάνης ἐν πλούτῳ· ἓξ χόας ὁ χοῦς χωρήσεται· χοὸς δὲ ἁπλῶς Ἑλ-
ληνες· προχοὴ δὲ ἡ τοῦ ὕδατος πρόχυσις· πρόχους δὲ τὸ ἀγγεῖον·
ὡς ὁ αὐτὸς ἐν νεφέλαις· εἶτ' αὖ παρ' ἄλλου τὰ χεροῖν ὑδάτων· χερσὶ κς
ἀρύεσθαι προχόησιν: χάριν οἶδά σοι καὶ χάριν ἔχω· καὶ χάριν ὁ-
μολογῶ· δὲ χαρίζομαι δὲ οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἴρηκεν· εἴρηται δὲ
τὸ χάριν ἔχω οὐ μόνον αὐτὸ τοῦ λέξει ἐστὶ, ἀλλ' ἐκ καὶ αὐτὶ τοῦ δὲ
χαρίζεσθαι λέγομαι· θουκυδίδης ἐν τῇ ε΄· χάριν ἂν δὲ ἡ τῶν αὐτοῦ
μείζω ὑπὸ ἔσχεν· ἤγουν ἂν δὲ χαρισθῇ: χάρις σοφίας ὅ ἐστιν χάριν·
χαίρειν μὲν ἐπὶ στολῆς πλαισίων λέγεται ταῖς ἐπιστολαῖς προτάττος· καὶ κλέων
ἀθηναίους. μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν πύλον· ἔνθεν καὶ τοὺς κωμικοὺς ἐπι-
σκώπτονται αὐτόν· πρῶτος εἰ μὴ ὁ κλέων χαίρειν προσεῖπεν,
πολλὰ λυπῶν τὴν πόλιν: τρόνον δὲ ὡς καὶ τῶν παλαιῶν τις ἔγραφε, ρμς
αὐτὴν ἑωθινὴν χαίρε· αἱ δὲ πᾶσιν καὶ ὑγίαινε· ὡς λουκιανὸς ἐν τῷ
ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος· ἀφικόμενος παρὰ σοῦ
ὡς προσείποιμι τὸ ἑωθινόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι
καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δὲ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος, ὑγιαίνειν σε
ἠξίουν: χρῆσθαί μοι δοκεῖ· ἀλλὰ χρῆσθαι μοι γενέσθαι· ἀφ' οὗ
λόγου· καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε, καὶ χωρὶς ἀπὸ τόδε· ἃ καὶ φεύγειν ἀδόκιμον
εἶναι λέγεται. τιθέμενον μετὰ τοῦ μή· ὥσπερ γὰρ φαμὲν πλὴν εἰ
τόδε· καὶ πλὴν εἰ μὴ τόδε· καὶ ἐκτὸς εἰ μὴ τόδε· καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τόδε,
οὕτω καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε δεῖ λέγειν· οὐ μόνον χωρὶς ἀπὸ τόδε· τὸ δὲ
πλὴν καὶ τὸ ἐκτὸς, τὸ χωρὶς δηλοῖ· λουκιανὸς ἐν τῷ βίων πρά- σας
πλὴν εἰ μὴ σκευοφορεῖν ἢ ὑδροφόρον· καὶ ἐν τῷ δαίμονι (?) τοῦ δὲ
ἄλλου· ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τοῦ θεοῦ ἢ τὸν δεύτερον αὐτῇ· κρεῖττον μὲν
ἢ χωρὶς τοῦ μὴ λέγοιτο: χλανίδιον καὶ χλανίσκιον· δεῖ τοι λ

ἐν ὀρύσῃ· χλανιδίων δὲ ὅσων κρυφθείς· καὶ αἰσχύνης ἀγαπητὸς σοι
χλιήνας· ταῖς σωματαῖς ταύταις χλανίσχιμα περιελόμενος· Χλιήνας ἀντὶ τοῦ
χαμαιτυπεῖον· χλιάνας· καὶ χαμαιπετὴς οὐ χαμαιπετός· δηλοῖ δὲ τὴν ἀδοξοῦσαν
χραίνω καὶ χραίνομαι· ἀτελῆ πορνείαν: ὥσπερ φαμὲν χαμαὶ τὸ μαντεῖον δέδωκε, οἷον ἔχειν
αὐτῷ ὅθεν, ὥσπερ καὶ χραίνω τὸ μαντεῖον ποιοῦμαι· Λιβάνιος ἐν τῇ
τοῦ Ἀχιλλέως ἀπολογίᾳ· τῷ θεῷ χρησόμενος ὑπὲρ τοῦ ζημιώματος·
χράω καὶ χρησμός· καὶ ἀμφότερα δοτικῇ: Χράω καὶ χρησμὸς ἀντὶ τοῦ· ὁ χρεὸς δὲ
ἤγουν ὁ χρησμός· καὶ τὸ χρεῖον, φιλοσόφων καὶ ποιητῶν·
Σοφοκλῆς· χρεῖον λέγων ἤγουν χρησμόν· φασὶ δὲ οἱ ποιηταὶ
καὶ χρειὼ τὴν χρείαν· Ὅμηρος· χρειὼ ἐμὲ κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο
χοῖρος· ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο: Χοῖρος· καὶ σῦς· καὶ ὗς, ἐπὶ
παντὸς χοίρου· χλούνης δὲ καὶ μόνιος καὶ χαυλιόδους· καὶ ἔτι
κάπρος, ὁ ἄγριος σῦς· ἔστι δὲ τὸ μὲν χλούνης καὶ μόνιος καὶ χαυ
χλευάζω καὶ χλεύη· λιόδους, ποιητικά· τὰ δὲ ἄλλα λογογράφων: Χλευάζω λέγε·
ἐχλεύασα· χλευασμὸς δὲ μηκέτι· ἀλλὰ χλεύη καὶ χλευασία· Λιβάνιος ἐν
χιτών· ἐπιστολῇ· τὰ γεγραμμένα δὲ χλευασίας οὐκ: Χιτὼν ἐπὶ ἀνδρός·
Ἀριστείδης ἐν τῷ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπιστολῇ· προσέδει τοὺς
στρατιώτας τοὺς χιτῶνας ἐνείμαντο· χιτώνιον δὲ ἐπὶ γυναικός·
χιτώνιον· Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον·
Λουκιανὸς ἐν τῷ Λεξιφάνει· τίς οὐκ οἶδεν ὅτι τὸ χιτώνιον μὲν γυ
χρηματίζω· ναικὸς ἐσθής: Χρηματίζω τὸ ὑπάρχω καὶ τὸ διαχρῶμαι· ὅπερ
ἐστὶν ὑπὸ ἄρχοντος λαμβάνεται· Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· ὡς ἔτι δὲ χρημα
τίζειν ὅπερ ἐστί· λέγεται δὲ ἅπαξ, καὶ ἀπέλαυσεν εἰς μείζονα
παρὰ ἐκ προδότου αὐτῆς· ἐκέλευσε τοῖς βασιλείοις ἐλθὼν χρη
χρηματίζομαι· ματίσασθαι τῷ βασιλεῖ· καὶ χρηματίζομαι παθητικῶς τὸ χρη(ματίζειν)
χρηματιστής· συνάγειν· καὶ χρηματιστής, καὶ ὁ διαλεγόμενος καὶ ὁ χρήματα
συνάγων· Θουκυδίδης ἐν τῇ η΄· ἵνα τοὺς Φοίνικας προσαγαγὼν
ἐξαρτίζω· ὅτι τὴν ἀπόσπονδαν, καὶ χρηματίσαιτο ἀφθονίως· ἐξαρτίζω δὲ τὸ ἀρ

φλ/

γύρου πωλῶντι· ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ· οὐδ' ἂν δὲ ἐκτελευτῶντα τὴν
αὐτοῦ ψευδομαρτυρίαν ἐκαρτέρησαι: ἀρχὴ τοῦ ψ:

ψάλιον ὁ χαλινός. λέγει εὐριπίδης ἐν φοινίσσαις· ψαλίοις τε ἐβαλε στό- ψάλιον·
μα νηχῶν πώλων· ψάλιον δέ, γυναικεῖος κόσμος. λουκιανὸς ἐν ψάλιον·
τῷ θεῶν ἐκκλησίᾳ· καὶ αὐτίδιος, ὅρμος ἢ ψάλλιον ἢ ἐλλόβιον
ἢ μὺ γένη: ψεθῆναι καὶ ψηχθῆναι· οὐ ψηγῆναι: ψίθυρος ὁ ψιθυριστής: ψεθῆναι· ψίθυρος·
ψιλὰ ἔπη ποιηταὶ ὡς ἀριστοφάνης. ψιλὸς δὲ καὶ ἄλλος, λογογράφοι: ψιλά·
ψυχὴ λογικὴ ἤγουν ἡ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. καὶ ἡ ἄλογος ἤγουν ἡ ἐν τοῖς ζώοις. ψυχή·
καὶ ἡ ἐν τοῖς φυτοῖς θρεπτικὴ καὶ αὐξητικὴ δύναμις. ψυχὴ καὶ ἡ
ζωὴ ἁπλῶς. ἡρόδοτος ἐν τῇ γ΄· ἐλαφρυνθέντες τὰς γυναῖκας.
ὡς βασιλεὺς οὗτος εἴη, ὅς τὴν ψυχὴν ἀπέδωκε. καὶ δὲ εὐριπίδης ἐν
ἑκάβῃ· ἐπειδὴ δ' ὁ τρισάθλιος ἕκτορος τ' ἀπόλλυται ψυχή. τινὲς δὲ ἐν-
ταῦθα τὸ ἀπόλλυται, κατὰ τὸ ἐνσημαινόμενον τῆς ἀπωλείας,
αὐτὶ τοῦ ἀφανὴς γίνεται λαμβάνουσι. περὶ τῆς λογικῆς ψυχῆς
εἶναι τοῦ λόγου φασὶν ὅσον ἐξελθοῦσα δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ σώματος.
ψυχὴ καὶ ἡ φρόνησις ὡς παρὰ σοφοκλεῖ ἐν ἠλέκτρᾳ· τῆς ἐμῆς
ψυχῆς ἐγγενοῦς: καὶ ψάμμος καὶ ἄμμος. ἀριστείδης ἐν τῷ αἰ- ψάμμος καὶ ἄμμος·
γυπτίῳ· ὑπερβάλλοντι καταρράκτας, ψάμμος ἔνθεν καὶ ἔνθεν
ἐστὶ τοῦ νείλου. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ. καὶ αἱ περὶ τὰς εἰσβολὰς
τὰς ἐξ ἀράβων εἰς αἴγυπτον ψάμμοι. καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ.
ἄμμοι δὲ ἐκεῖναι καὶ γῆς χάσματα. καὶ ἐν τῷ αὐτῷ πάλιν. διὰ τῆς
ἄμμου τῆς αὐτόθι ἐξῆλθε. καὶ πλάτων ἐν φαίδωνι· σποράδες
δὲ καὶ ἄμμος καὶ πηλὸς ἀμήχανος: τὰ συγκριτικὰ καὶ πρὸς περὶ συγκριτικῶν
ἓν ἔχει τὴν σύγκρισιν, καὶ πρὸς πολλούς· οἷον, τιμιώτερος τοῦδε καὶ ὑπερθετικῶν
καὶ τιμιώτερος τούτων. τὰ δὲ ὑπερθετικά, ἀεὶ ἐπὶ πληθυντικῆς γενικῆς. ὀνομάτων.
εἰ δέ που καὶ ἐπὶ ἑνικοῦ τάττονται, ἀλλὰ συγκριτικοῦ σημασίαν
ἔχουσιν. ἔφθασεν τῷ τὴν συγκριτικὴν ταύτην ὑπέρθεσιν ἐχόντων.
ἀριστείδης ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ τεττάρων· θᾶσσον μὲν ψυχρότερον

ὃν αὐτὸς ἑαυτοῦ· καὶ ἐν ε΄ τῶν ἱστοριῶν· ἐρωμένη ἐστὶ αὐτοῦ Αἰγυπτίου· καὶ ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ βιωτὸς ἔστιν αὐτὸς ἐκεῖ· ᾠδὸς δὲ λέγεται ᾆσμα· εἰ καὶ ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς τῶν ἔπεσι, καὶ τὸ τοιοῦτον βαρυτόνως ᾆσμα: + [illegible]

Ὠνήσομαι κάλλιον ἢ ἕτοιμα σοῦ. ὠνημένην ὠνησάμην. Λουκιανὸς ἐν τῷ Προμηθεῖ· ὠνήσω δ' ὅτι μὴ καὶ ὅλας ταύτας ὑπὸ κοιτῶσι σου· καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ ζ΄· τὴν τιμὴν ὅσας κτήσασθαι καὶ ὠνήσασθαι. Ὦχρος ποικιλτικόν· Ὅμηρος ἐν Γ Ἰλιάδος· ὦχρός δέ μιν εἷλε παρειάς. Ὠχρίασις κοινόν· ὠχριῶν δὲ λόγος ἐστὶ ἀφανῶν· κάλλιον δὲ τὸ ὠρακιῶ· ὅπερ ἐστὶ τὸ ἐκλειποθυμῶ ὠχριῶ. Ὡσαύτως καὶ παραπλησίως καὶ κατὰ ταὐτά. Ὠμινισσὸν κρατοῦν ἢ ὠμιμένου. ᾨδεῖον τόπος ἐν ᾧ Ἀθήνησιν εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικούς· ὅθεν καὶ ᾠδεῖον ἐκλήθη· διεμερίζοντο δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ τόπῳ καὶ ἄλφιτα. Ὠθῶ τὸ χρόνου ἀπωθῶ· ἔστι δὲ καὶ ὠθέω ὠθοῦμαι ὠθοῦμαι· καὶ ἐπὶ ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς σημασίας. Ὤμιλλα παιδιά τις ἐστὶν ἐν ᾗ εἰς τὸν κύκλον βάλλων κάρυον ὥστε ἐμμεῖναι, ἐνίκα. Ὠμοπεδῶν λύνεται καὶ μὴ παρῆλικίαν γεγηρακώς. Ὤνιδον ἀντὶ τοῦ ἐκίνουν καὶ ἐπώλουν· ἀπὸ τῶν τοὺς μύλωνας κινούντων ὄνων· Θουκυδίδης ἐν τῇ ς΄· ἐκ τῶν ἀχύρων ὠνιδόν τε ἀνασώζομένους τοὺς σταυρούς. Ὠτακουστῶν τὸ τὰ κρύφια μανθάνειν διὰ τῶν ὤτων καὶ ὠτακουστής. Ὦτος ὄρνεον ὅπερ ὑπὸ μιμουμένου καὶ αὐτοῦ ὀρχούμενον ὡς ἐπὶ ὄνυκτι κόραξ ἁλίσκεται· διὸ ὠτοὺς τοὺς χαύνους καὶ κενοδόξους, οὕτω καλοῦσιν. Ὠφέλιμον τὸ ὠφελοῦν ἢ ὠφελούμενον. Τὰ εἰς ἰμος τὰ μὲν ἐστιν ἐνεργητικά· οἷον ὠφέλιμος· τὰ δὲ παθητικά· οἷον τρόφιμος ὁ τρεφόμενος ὑπό τινος· καὶ τὰ δὲ τὰ μὲν κατ' ἀμφοῖν ἐνδιαφέρειν· οἷον ἰδιμος ὁ δεδιωγμένος ἢ ἐκδιώκων· τὰ δὲ οὐδέτερα· οἷον κάλλιμος ὁ ἄγαλμα μόνος καὶ ὑμνούμενος.

Ὠφελῶσι πάντες οἱ ῥήτορες· προσόδοντα δὲ μόνοι ποιηταί· οἱ

σχύλος ἐν πέρσαις· ὥς τοῖς θανοῦσι χρήματ' οὐδὲν ὠφελεῖ· καὶ θου-
κυδίδης ἅπαξ ἐν τῇ ε΄· ὠφελεῖν τὰ ἀθηναίων λακεδαιμονίοις, εἴ που
ὠφελῶσαν τι: ὦ μετὰ τῆς κλητικῆς, οὐδέποτε ὀξύνεται, εἰ καὶ ὦ
ἔκπληξιν ὁ λόγος ἔχει καὶ θαῦμα· οἷον, ὦ ἡράκλεις· ὦ θαῦμα θαυμάτων·
οὐ γὰρ τὸ ὦ μόνον ἐν τούτοις ἐμφαίνει τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸ θαῦμα,
ἀλλὰ μετὰ τῶν κλητικῶν· ὅτε δὲ ἐπάγεται γενική, ἐξ ἀνάγκης
ὀξύνεται· τότε γὰρ πάντως σχετλιαστικόν ἐστιν· οἷον ὢ τῆς ἐμῆς
ἀλιότητος, ἢ θαυμαστικόν· οἷον, ὢ τοῦ ξένου καὶ καλοῦ· διὸ καὶ
τὴν γενικὴν ἔχει ἑπομένην· λαμβανομένου ἔξωθεν τοῦ ἕνεκα. ὥρα καὶ ὡραῖα
Οὐ μόνον ὥρα τὸ ἔαρ, ἀλλὰ καὶ ὡραία· λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ
τύχης· οὗτος, ἐν ἀκμῇ μὲν τῆς ὡραίας ἐτύγχανεν ἀφιγμένος
οἴκαδε: ὡς ἀντὶ τοῦ καθά· ἀντὶ τοῦ οὕτως· ἀντὶ τοῦ ὄντως· ὡς
ἀντὶ τοῦ ἐπεί· ἀντὶ τοῦ λίαν· καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα· ὅτε καὶ ὁριστικῷ
καὶ ὑποτακτικῷ συντάσσεται· λουκιανὸς ἐν τῷ χάρωνι ἢ ἐπισκο-
ποῦντες· ὡς ἴδωσιν αὐτοὶ ὁποῖόν τι. Καὶ ἐν τῷ διογένους καὶ ἡρα-
κλέους διαλόγῳ· ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ ἀεὶ βελτίω λαμβάνων· λαμ-
βάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι καὶ ἀντὶ τῆς εἰς προθέσεως ἐπὶ κινήσεως·
καὶ ἐπὶ ἐμψύχου· ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τῆς θηβαίους συμμαχίας
προτέρῳ λόγῳ· τότε μὲν ἦλθον ὑμῶν ὡς ἡμᾶς ἠκούσαμεν· ἅπαξ
δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχου θουκυδίδης εἶπεν ἐν τῇ η΄· ἀπέπλευσαν ὡς
ἄβυδον· τὸ δὲ ὥσαν, ποτὲ μὲν τὸ καθὼς δηλοῖ· σοφοκλῆς ἐν αἴ- ὥσαν
αντι· ὡς ἂν πολλάκις, πανταχοῦ χρηστὸς εἴσῃ· ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ
ἵνα· ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ· σὺ δ' ὡς ἂν εἰδῇς ὅσα παρ' ἡμῶν
σοι μένει γενόμεν' ἀγαθά· ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ὡς μόνου· καὶ δὲ μὴ
τοῦ ἂν διῶ καὶ μὴ ἔχοντος +

G

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA
SALAMANCA

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Ara d ariad

MOSCHOPVLꝰ